Tārīḳhī Sahāif

Asal Ibrānī aur Arāmī Matan se
Naya Urdū Tarjumā

Urdu Geo Version

The Historical Books. Joshua-Esther in Modern Urdu
Translated from the Original Hebrew and Aramaic
Urdu Geo Version (Roman script)

© 2021 Urdu Geo Version
www.urdugeoversion.com

This work is licensed under a Creative Commons Attribution - NonCommercial - NoDerivatives 4.0 International Public License.
https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/legalcode

For permissions & requests regarding printing & further formats contact info@urdugeoversion.com.

Tārīḳhī Sahāif

Yashua	**1**
Quzāt	**53**
Rūt	**106**
1 Samuel	**114**
2 Samuel	**184**
1 Salātīn	**245**
2 Salātīn	**315**
1 Tawārīḳh	**385**
2 Tawārīḳh	**444**
Azrā	**522**
Nahmiyāh	**544**
Āstar	**576**

Harf-e-Āġāz

Azīz qārī! Āp ke hāth meṅ kitāb-e-muqaddas kā nayā urdū tarjumā hai. Yih ilāhī kitāb insān ke lie Allāh T'ālā kā kalām hai. Is meṅ insān ke sāth Allāh kī muhabbat aur us ke lie us kī marzī aur manshā kā izhār hai.

Kitāb-e-muqaddas purāne aur nae ahadnāme kā majmuā hai. Purānā ahadnāmā Tauret, tārīḳhī sahāyf, hikmat aur zabūr ke sahāyf, aur anbiyā ke sahāyf par mushtamil hai. Nayā ahadnāmā injīl-e-muqaddas kā pāk kalām hai.

Purāne ahadnāme kī asal zabān Ibrānī aur Arāmī aur nae ahadnāme kī Yūnānī hai. Zer-e-nazar matan in zabānoṅ kā barāh-e-rāst tarjumā hai. mutarjim ne har mumkin koshish kī hai ki asal zabānoṅ kā sahīh sahīh mafhūm adā kare.

Pāk kalām ke tamām mutarjimīn ko do sawāloṅ kā sāmnā hai: pahlā yih ki asal matan kā sahīh sahīh tarjumā kiyā jāe. Dūsrā yih ki jis zabān meṅ tarjumā karnā maqsūd ho us kī ḳhūbsūrtī aur chāshnī bhī barqarār rahe aur pāk matan ke sāth wafādārī bhī muta'assir na ho. Chunāṅche har mutarjim ko faislā karnā hotā hai ki kahāṅ tak wuh lafz balafz tarjumā kare aur kahāṅ tak urdū zabān kī sihhat, ḳhūbsūrtī aur chāshnī ko madd-e-nazar rakhte hue qadre āzādānā tarjumā kare. muḳhtalif tarjumoṅ meṅ jo bāz auqāt thoṛā-bahut farq nazar ātā hai us kā yihī sabab hai ki ek mutarjim asal alfāz kā ziyādā pāband rahā hai jabki dūsre ne mafhūm ko adā karne meṅ urdū zabān kī riāyat karke qadre āzād tarīqe se matlab ko adā karne kī koshish kī hai. Is tarjume meṅ jahāṅ tak ho sakā asal zabān

ke qarīb rahne kī koshish kī gaī hai. Yād rahe ki surḳhiyāṅ aur unwānāt matan kā hissā nahīṅ haiṅ. Un ko mahz qārī kī sahūlat kī ḳhātir diyā gayā hai.

Chūṅki asal zabānoṅ meṅ anbiyā ke lie izzat ke wuh alqāb istemāl nahīṅ kie gae jin kā āj kal riwāj hai, is lie ilhāmī matan ke ehtirām ko malhūz-e-ḳhātir rakhte hue tarjume meṅ alqāb kā izāfā karne se gurez kiyā gayā hai.

Kitāb-e-muqaddas meṅ mazkūr jawāhirāt kā tarjumā jadīd sāinsī tahqīqāt ke mutābiq kiyā gayā hai.

Chūṅki waqt ke sāth sāth nāp-tol kī miqdāreṅ qadre badal gaīṅ is lie tarjume meṅ un kī adāegī meṅ ḳhās mushkil pesh āī.

Jahāṅ rūh kā lafz sīġā-e-muzakkar meṅ adā kiyā gayā hai wahāṅ us se murād Rūhul-quds yānī Ḳhudā kā Rūh hai. Jab wuh aur mānoṅ meṅ mustāmal hai tab māmūl ke mutābiq sīġā-e-muannas istemāl huā hai.

Injīl-e-muqaddas meṅ baptismā dene kā luġwī matlab ġotā denā hai. Jis shaḳhs ko baptismā diyā jātā hai use pānī meṅ ġotā diyā jātā hai.

Bārī tālā ke fazl se injīl-e-muqaddas ke kaī urdū tarjume dastyāb haiṅ. In sab kā maqsad yihī hai ki asal zabān kā mafhūm adā kiyā jāe. In kā āpas meṅ muqābalā nahīṅ hai balki muḳhtalif tarjumoṅ kā ek dūsre ke sāth muwāzanā karne se aslī zabān ke mafhūm kī gahrāī aur wus'at sāmne ātī hai aur yūṅ muḳhtlif tarjume mil kar kalām-e-muqaddas kī pūrī tafhīm meṅ muawin sābit hote haiṅ.

Allāh kare ki yih tarjumā bhī us ke zindā kalām kā matlab aur maqsad aur us kī wus'at aur gahrāī ko ziyādā safāī se samajhne meṅ madad kā bāis bane.

Nāshirīn

Yashua

Rab Yashua ko Rāhnumāī kī Zimmedārī Sauṅptā Hai

1 Rab ke ḳhādim Mūsā kī maut
ke bād Rab Mūsā ke madadgār
Yashua bin Nūn se hamkalām huā.
Us ne kahā, [2]"Merā ḳhādim Mūsā
faut ho gayā hai. Ab uṭh, is pūrī
qaum ke sāth Dariyā-e-Yardan ko
pār karke us mulk meṅ dāḳhil
ho jā jo maiṅ Isrāīliyoṅ ko dene
ko hūṅ. [3]Jis zamīn par bhī tū
apnā pāṅw rakhegā use maiṅ Mūsā
ke sāth kie gae wāde ke mutābiq
tujhe dūṅgā. [4]Tumhāre mulk kī
sarhaddeṅ yih hoṅgī: junūb meṅ
Najab kā registān, shimāl meṅ
Lubnān, mashriq meṅ Dariyā-e-
Furāt aur maġhrib meṅ Bahīrā-e-
Rūm. Hittī qaum kā pūrā ilāqā is
meṅ shāmil hogā. [5]Tere jīte-jī koī
terā sāmnā nahīṅ kar sakegā. Jis
tarah maiṅ Mūsā ke sāth thā, usī
tarah tere sāth bhī hūṅgā. Maiṅ
tujhe kabhī nahīṅ chhoṛūṅgā, na
tujhe tark karūṅga.

[6]Mazbūt aur diler ho, kyoṅki tū
hī is qaum ko mīrās meṅ wuh mulk
degā jis kā maiṅ ne un ke bāpdādā
se qasam khā kar wādā kiyā thā.
[7]Lekin ḳhabardār, mazbūt aur
bahut diler ho. Ehtiyāt se us
pūrī sharīat par amal kar jo mere
ḳhādim Mūsā ne tujhe dī hai. Us
se na dāīṅ aur na bāīṅ taraf haṭnā.
Phir jahāṅ kahīṅ bhī tū jāe kāmyāb
hogā. [8]Jo bāteṅ is Sharīat kī Kitāb
meṅ likhī haiṅ wuh tere muṅh se
na haṭeṅ. Din rāt un par ġhaur
kartā rah tāki tū ehtiyāt se is kī
har bāt par amal kar sake. Phir tū
har kām meṅ kāmyāb aur ḳhushhāl
hogā.

[9]Maiṅ phir kahtā hūṅ ki mazbūt
aur diler ho. Na ghabrā aur na
hauslā hār, kyoṅki jahāṅ bhī tū
jāegā wahāṅ Rab terā Ḳhudā tere
sāth rahegā."

Mulk meṅ Dāḳhil Hone kī Taiyāriyāṅ

[10]Phir Yashua qaum ke nigahbānoṅ
se muḳhātib huā, [11]"Ḳhaimāgāh
meṅ har jagah jā kar logoṅ ko ittalā
deṅ ki safr ke lie khāne kā band-o-
bast kar leṅ. Kyoṅki tīn din ke bād
āp Dariyā-e-Yardan ko pār karke us
mulk par qabzā kareṅge jo Rab āp
kā Ḳhudā āp ko wirse meṅ de rahā
hai."

[12]Phir Yashua Rūbin, Jad
aur Manassī ke ādhe qabīle se
muḳhātib huā, [13]"Yih bāt yād
rakheṅ jo Rab ke ḳhādim Mūsā
ne āp se kahī thī, 'Rab tumhārā
Ḳhudā tum ko Dariyā-e-Yardan ke
mashriqī kināre par kā yih ilāqā
detā hai tāki tum yahāṅ amn-o-
amān ke sāth rah sako.' [14]Ab jab
ham Dariyā-e-Yardan ko pār kar
rahe haiṅ to āp ke bāl-bachche
aur maweshī yihīṅ rah sakte haiṅ.
Lekin lāzim hai ki āp ke tamām jang
karne ke qābil mard musallah ho
kar apne bhāiyoṅ ke āge āge dariyā
ko pār kareṅ. Āp ko us waqt tak
apne bhāiyoṅ kī madad karnā hai
[15]jab tak Rab unheṅ wuh ārām na
de jo āp ko hāsil hai aur wuh us
mulk par qabzā na kar leṅ jo Rab
āp kā Ḳhudā unheṅ de rahā hai. Is
ke bād hī āp ko apne us ilāqe meṅ
wāpas jā kar ābād hone kī ijāzat
hogī jo Rab ke ḳhādim Mūsā ne
āp ko Dariyā-e-Yardan ke mashriqī
kināre par diyā thā."

[16]Unhoṅ ne jawāb meṅ Yashua se
kahā, "Jo bhī hukm āp ne hameṅ
diyā hai wuh ham māneṅge aur
jahāṅ bhī hameṅ bhejeṅge wahāṅ
jāeṅge. [17]Jis tarah ham Mūsā kī har
bāt mānte the usī tarah āp kī bhī
har bāt māneṅge. Lekin Rab āp kā
Ḳhudā usī tarah āp ke sāth ho jis
tarah wuh Mūsā ke sāth thā. [18]Jo
bhī āp ke hukm kī ḳhilāfwarzī karke
āp kī wuh tamām bāteṅ na māne
jo āp farmāeṅge use sazā-e-maut dī
jāe. Lekin mazbūt aur diler hoṅ!"

Yarīhū Shahr meṅ Isrāīlī Jāsūs

2 Phir Yashua ne chupke se do
jāsūsoṅ ko Shittīm se bhej diyā
jahāṅ Isrāīlī ḳhaimāgāh thī. Us
ne un se kahā, "Jā kar mulk kā

jāyzā leṅ, ḳhāskar Yarīhū Shahr kā.” Wuh rawānā hue aur chalte
chalte ek kasbī ke ghar pahuṅche
jis kā nām Rāhab thā. Wahāṅ
wuh rāt ke lie ṭhahar gae. [2]Lekin
Yarīhū ke bādshāh ko ittalā milī
ki āj shām ko kuchh Isrāīlī mard
yahāṅ pahuṅch gae haiṅ jo mulk kī
jāsūsī karnā chāhte haiṅ. [3]Yih sun
kar bādshāh ne Rāhab ko ḳhabar
bhejī, “Un ādmiyoṅ ko nikāl do
jo tumhāre pās ā kar ṭhahre hue
haiṅ, kyoṅki yih pūre mulk kī jāsūsī
karne ke lie āe haiṅ.”

[4]Lekin Rāhab ne donoṅ ādmiyoṅ
ko chhupā rakhā thā. Us ne kahā,
“Jī, yih ādmī mere pās āe to the
lekin mujhe mālūm nahīṅ thā ki
kahāṅ se āe haiṅ. [5]Jab din ḍhalne
lagā aur shahr ke darwāzoṅ ko band
karne kā waqt ā gayā to wuh chale
gae. Mujhe mālūm nahīṅ ki kis
taraf gae. Ab jaldī karke un kā
pīchhā kareṅ. Ain mumkin hai ki
āp unheṅ pakaṛ leṅ.” [6]Haqīqat meṅ
Rāhab ne unheṅ chhat par le jā kar
wahāṅ par paṛe san ke ḍanṭhloṅ
ke nīche chhupā diyā thā. [7]Rāhab
kī bāt sun kar bādshāh ke ādmī
wahāṅ se chale gae aur shahr se
nikal kar jāsūsoṅ ke tāqqub meṅ us
rāste par chalne lage jo Dariyā-e-
Yardan ke un kam-gahre maqāmoṅ
tak le jātā hai jahāṅ use paidal ubūr
kiyā jā saktā thā. Aur jyoṅ hī yih
ādmī nikle, shahr kā darwāzā un ke
pīchhe band kar diyā gayā.

[8]Jāsūsoṅ ke so jāne se pahle
Rāhab ne chhat par ā kar [9]un se
kahā, “Maiṅ jāntī hūṅ ki Rab ne
yih mulk āp ko de diyā hai. Āp
ke bāre meṅ sun kar ham par
dahshat chhā gaī hai, aur mulk
ke tamām bāshinde himmat hār
gae haiṅ. [10]Kyoṅki hameṅ ḳhabar
milī hai ki āp ke Misr se nikalte
waqt Rab ne Bahr-e-Qulzum kā
pānī kis tarah āp ke āge ḳhushk
kar diyā. Yih bhī hamāre sunane
meṅ āyā hai ki āp ne Dariyā-e-
Yardan ke mashriq meṅ rahne wāle
do bādshāhoṅ Sīhon aur Oj ke sāth
kyā kuchh kiyā, ki āp ne unheṅ
pūrī tarah tabāh kar diyā. [11]Yih
sun kar hamārī himmat ṭūṭ gaī.
Āp ke sāmne ham sab hauslā hār
gae haiṅ, kyoṅki Rab āp kā Ḳhudā
āsmān-o-zamīn kā Ḳhudā hai. [12]Ab
Rab kī qasam khā kar mujh se
wādā kareṅ ki āp usī tarah mere
ḳhāndān par mehrbānī kareṅge jis
tarah ki maiṅ ne āp par kī hai.
Aur zamānat ke taur par mujhe
koī nishān deṅ [13]ki āp mere māṅ-

bāp, mere bahan-bhāiyoṅ aur un
ke ghar wāloṅ ko zindā chhoṛ kar
hameṅ maut se bachāe rakheṅge.”
14 Ādmiyoṅ ne kahā, “Ham apnī
jānoṅ ko zamānat ke taur par pesh
karte haiṅ ki āp mahfūz raheṅge.
Agar āp kisī ko hamāre bāre meṅ
ittalā na deṅ to ham āp se zarūr
mehrbānī aur wafādārī se pesh
āeṅge jab Rab hameṅ yih mulk atā
farmāegā.”
15 Tab Rāhab ne shahr se nikalne
meṅ un kī madad kī. Chūṅki us kā
ghar shahr kī chārdīwārī se mulhiq
thā is lie ādmī khiṛkī se nikal kar
rasse ke zariye bāhar kī zamīn par
utar āe. 16 Utarne se pahle Rāhab ne
unheṅ hidāyat kī, “Pahāṛī ilāqe kī
taraf chale jāeṅ. Jo āp kā tāqqub kar
rahe haiṅ wuh wahāṅ āp ko ḍhūnḍ
nahīṅ sakeṅge. Tīn din tak yānī
jab tak wuh wāpas na ā jāeṅ wahāṅ
chhupe rahnā. Is ke bād jahāṅ jāne
kā irādā hai chale jānā.”
17 Ādmiyoṅ ne us se kahā, “Jo
qasam āp ne hameṅ khilāī hai ham
zarūr us ke pāband raheṅge. Lekin
shart yih hai 18 ki āp hamāre is mulk
meṅ āte waqt qirmizī rang kā yih
rassā us khiṛkī ke sāmne bāndh
deṅ jis meṅ se āp ne hameṅ utarne
diyā hai. Yih bhī lāzim hai ki us
waqt āp ke māṅ-bāp, bhāī-bahneṅ
aur tamām ghar wāle āp ke ghar
meṅ hoṅ. 19 Agar koī āp ke ghar
meṅ se nikle aur mār diyā jāe to
yih hamārā qusūr nahīṅ hogā, ham
zimmedār nahīṅ ṭhahreṅge. Lekin
agar kisī ko hāth lagāyā jāe jo āp
ke ghar ke andar ho to ham hī us
kī maut ke zimmedār ṭhahreṅge.
20 Aur kisī ko hamāre muāmale ke
bāre meṅ ittalā na denā, warnā
ham us qasam se āzād haiṅ jo āp ne
hameṅ khilāī.”
21 Rāhab ne jawāb diyā, “Ṭhīk hai,
aisā hī ho.” Phir us ne unheṅ
ruḳhsat kiyā aur wuh rawānā hue.
Aur Rāhab ne apnī khiṛkī ke sāth
mazkūrā rassā bāndh diyā.
22 Jāsūs chalte chalte pahāṛī ilāqe
meṅ ā gae. Wahāṅ wuh tīn din
rahe. Itne meṅ un kā tāqqub karne
wāle pūre rāste kā khoj lagā kar
ḳhālī hāth lauṭe. 23 Phir donoṅ
jāsūsoṅ ne pahāṛī ilāqe se utar
kar Dariyā-e-Yardan ko pār kiyā
aur Yashua bin Nūn ke pās ā kar
sab kuchh bayān kiyā jo un ke
sāth huā thā. 24 Unhoṅ ne kahā,
“Yaqīnan Rab ne hameṅ pūrā mulk
de diyā hai. Hamāre bāre meṅ sun
kar mulk ke tamām bāshindoṅ par
dahshat tārī ho gaī hai.”

Isrāīlī Dariyā-e-Yardan ko Ubūr Karte Haiṅ

3 Subah-sawere uṭh kar Yashua
aur tamām Isrāīlī Shittīm se
rawānā hue. Jab wuh Dariyā-e-
Yardan par pahuṅche to use ubūr
na kiyā balki rāt ke lie kināre par
ruk gae. [2]Wuh tīn din wahāṅ rahe.
Phir nigahbānoṅ ne ḳhaimāgāh
meṅ se guzar kar [3]logoṅ ko hukm
diyā, "Jab āp dekheṅ ki Lāwī ke
qabīle ke imām Rab āp ke Ḳhudā
ke ahd kā sandūq uṭhāe hue haiṅ
to apne apne maqām se rawānā ho
kar us ke pīchhe ho leṅ. [4]Phir āp
ko patā chalegā ki kahāṅ jānā hai,
kyoṅki āp pahle kabhī wahāṅ nahīṅ
gae. Lekin sandūq ke taqrīban ek
kilomīṭar pīchhe raheṅ aur zyādā
qarīb na jāeṅ."

[5]Yashua ne logoṅ ko batāyā,
"Apne āp ko maḳhsūs-o-muqaddas
kareṅ, kyoṅki kal Rab āp ke
darmiyān hairatangez kām karegā."

[6]Agle din Yashua ne imāmoṅ se
kahā, "Ahd kā sandūq uṭhā kar
logoṅ ke āge āge dariyā ko pār
kareṅ." Chunāṅche imām sandūq
ko uṭhā kar āge āge chal die.
[7]Aur Rab ne Yashua se farmāyā,
"Maiṅ tujhe tamām Isrāīliyoṅ ke
sāmne sarfarāz kar dūṅgā, aur āj
hī maiṅ yih kām shurū karūṅga
tāki wuh jān leṅ ki jis tarah maiṅ
Mūsā ke sāth thā usī tarah tere
sāth bhī hūṅ. [8]Ahd kā sandūq
uṭhāne wāle imāmoṅ ko batā denā,
'Jab āp Dariyā-e-Yardan ke kināre
pahuṅcheṅge to wahāṅ pānī meṅ
ruk jāeṅ.'"

[9]Yashua ne Isrāīliyoṅ se kahā,
"Mere pās āeṅ aur Rab apne Ḳhudā
ke farmān sun leṅ. [10]Āj āp jān leṅge
ki zindā Ḳhudā āp ke darmiyān hai
aur ki wuh yaqīnan āp ke āge āge
jā kar dūsrī qaumoṅ ko nikāl degā,
ḳhāh wuh Kanānī, Hittī, Hiwwī,
Farizzī, Jirjāsī, Amorī yā Yabūsī
hoṅ. [11]Yih yoṅ zāhir hogā ki ahd
kā yih sandūq jo tamām duniyā ke
mālik kā hai āp ke āge āge Dariyā-e-
Yardan meṅ jāegā. [12]Ab aisā kareṅ
ki har qabīle meṅ se ek ek ādmī ko
chun leṅ tāki bārah afrād jamā ho
jāeṅ. [13]Phir imām tamām duniyā
ke mālik Rab ke ahd kā sandūq
uṭhā kar dariyā meṅ jāeṅge. Aur
jyoṅ hī wuh apne pāṅw pānī meṅ
rakheṅge to pānī kā bahāw ruk
jāegā aur āne wālā pānī ḍher ban
kar khaṛā rahegā."

[14]Chunāṅche Isrāīlī apne
ḳhaimoṅ ko sameṭ kar rawānā

hue, aur ahd kā sandūq uṭhāne
wāle imām un ke āge āge chal die.
15Fasal kī kaṭāī kā mausam thā, aur
dariyā kā pānī kināroṅ se bāhar
ā gayā thā. Lekin jyoṅ hī sandūq
ko uṭhāne wāle imāmoṅ ne dariyā
ke kināre pahuṅch kar pānī meṅ
qadam rakhā 16to āne wāle pānī
kā bahāw ruk gayā. Wuh un se
dūr ek shahr ke qarīb ḍher ban
gayā jis kā nām Ādam thā aur jo
Zartān ke nazdīk hai. Jo pānī dūsrī
yānī Bahīrā-e-Murdār kī taraf bah
rahā thā wuh pūrī tarah utar gayā.
Tab Isrāīliyoṅ ne Yarīhū Shahr
ke muqābil dariyā ko pār kiyā.
17Rab kā ahd kā sandūq uṭhāne
wāle imām Dariyā-e-Yardan ke bīch
meṅ ḳhushk zamīn par khaṛe rahe
jabki bāqī log ḳhushk zamīn par
se guzar gae. Imām us waqt tak
wahāṅ khaṛe rahe jab tak tamām
Isrāīliyoṅ ne ḳhushk zamīn par
chal kar dariyā ko pār na kar liyā.

Yādgār Patthar

4 Jab pūrī qaum ne Dariyā-e-
Yardan ko ubūr kar liyā to Rab
Yashua se hamkalām huā, 2"Har
qabīle meṅ se ek ek ādmī ko chun
le. 3Phir in bārah ādmiyoṅ ko
hukm de ki jahāṅ imām Dariyā-
e-Yardan ke darmiyān khaṛe haiṅ
wahāṅ se bārah patthar uṭhā kar
unheṅ us jagah rakh do jahāṅ tum
āj rāt ṭhahroge."
4Chunāṅche Yashua ne un bārah
ādmiyoṅ ko bulāyā jinheṅ us ne
Isrāīl ke har qabīle se chun liyā
thā 5aur un se kahā, "Rab apne
Ḳhudā ke sandūq ke āge āge chal
kar dariyā ke darmiyān tak jāeṅ.
Āp meṅ se har ādmī ek ek patthar
uṭhā kar apne kandhe par rakhe
aur bāhar le jāe. Kul bārah patthar
hoṅge, Isrāīl ke har qabīle ke lie
ek. 6Yih patthar āp ke darmiyān
ek yādgār nishān raheṅge. Āindā
jab āp ke bachche āp se pūchheṅge
ki in pattharoṅ kā kyā matlab hai
7to unheṅ batānā, 'Yih hameṅ yād
dilāte haiṅ ki Dariyā-e-Yardan kā
bahāw ruk gayā jab Rab kā ahd
kā sandūq us meṅ se guzarā.' Yih
patthar abad tak Isrāīl ko yād dilāte
raheṅge ki yahāṅ kyā kuchh huā
thā."
8Isrāīliyoṅ ne aisā hī kiyā. Unhoṅ
ne Dariyā-e-Yardan ke bīch meṅ se
apne qabīloṅ kī tādād ke mutābiq
bārah patthar uṭhāe, bilkul usī
tarah jis tarah Rab ne Yashua ko
farmāyā thā. Phir unhoṅ ne yih

patthar apne sāth le kar us jagah
rakh die jahāṅ unheṅ rāt ke lie
ṭhaharnā thā. 9Sāth sāth Yashua
ne us jagah bhī bārah patthar
khaṛe kie jahāṅ ahd kā sandūq
uṭhāne wāle imām Dariyā-e-Yardan
ke darmiyān khaṛe the. Yih patthar
āj tak wahāṅ paṛe haiṅ. 10Sandūq
ko uṭhāne wāle imām dariyā ke
darmiyān khaṛe rahe jab tak logoṅ
ne tamām ahkām jo Rab ne Yashua
ko die the pūre na kar lie. Yoṅ sab
kuchh waisā hī huā jaisā Mūsā ne
Yashua ko farmāyā thā.

Log jaldī jaldī dariyā meṅ se
guzare. 11Jab sab dūsre kināre par
the to imām bhī Rab kā sandūq
le kar kināre par pahuṅche aur
dubārā qaum ke āge āge chalne
lage. 12Aur jis tarah Mūsā ne
farmāyā thā, Rūbin, Jad aur
Manassī ke ādhe qabīle ke mard
musallah ho kar bāqī Isrāīlī qabīloṅ
se pahle dariyā ke dūsre kināre
par pahuṅch gae the. 13Taqrīban
40,000 musallah mard us waqt
Rab ke sāmne Yarīhū ke maidān
meṅ pahuṅch gae tāki wahāṅ jang
kareṅ. 14Us din Rab ne Yashua ko
pūrī Isrāīlī qaum ke sāmne sarfarāz
kiyā. Us ke jīte-jī log us kā yoṅ
ḳhauf mānte rahe jis tarah pahle
Mūsā kā.

15Phir Rab ne Yashua se kahā,
16"Ahd kā sandūq uṭhāne wāle
imāmoṅ ko dariyā meṅ se nikalne
kā hukm de." 17Yashua ne aisā hī
kiyā 18to jyoṅ hī imām kināre par
pahuṅch gae pānī dubārā bah kar
dariyā ke kināroṅ se bāhar āne lagā.

19Isrāīliyoṅ ne pahle mahīne ke
dasweṅ din[a] Dariyā-e-Yardan ko
ubūr kiyā. Unhoṅ ne apne ḳhaime
Yarīhū ke mashriq meṅ wāqe Jiljāl
meṅ khaṛe kie. 20Wahāṅ Yashua
ne dariyā meṅ se chune hue bārah
pattharoṅ ko khaṛā kiyā. 21Us
ne Isrāīliyoṅ se kahā, "Āindā jab
āp ke bachche apne apne bāp se
pūchheṅge ki in pattharoṅ kā kyā
matlab hai 22to unheṅ batānā, 'Yih
wuh jagah hai jahāṅ Isrāīlī qaum ne
ḳhushk zamīn par Dariyā-e-Yardan
ko pār kiyā.' 23Kyoṅki Rab āp ke
Ḳhudā ne us waqt tak āp ke āge
āge dariyā kā pānī ḳhushk kar diyā
jab tak āp wahāṅ se guzar na gae.
Bilkul usī tarah jis tarah Bahr-e-
Qulzum ke sāth kiyā thā jab ham
us meṅ se guzare. 24Us ne yih

[a] Yānī Aprail meṅ.

kām is lie kiyā tāki zamīn kī tamām qaumeṅ Allāh kī qudrat ko jān leṅ aur āp hameshā Rab apne Ḳhudā kā ḳhauf māneṅ.”

5 Yih ḳhabar Dariyā-e-Yardan ke maġhrib meṅ ābād tamām Amorī bādshāhoṅ aur sāhilī ilāqe meṅ ābād tamām Kanānī bādshāhoṅ tak pahuṅch gaī ki Rab ne Isrāīliyoṅ ke sāmne dariyā ko us waqt tak ḳhushk kar diyā jab tak sab ne pār na kar liyā thā. Tab un kī himmat ṭūṭ gaī aur un meṅ Isrāīliyoṅ kā sāmnā karne kī jurrat na rahī.

Jiljāl meṅ Ḳhatnā

2 Us waqt Rab ne Yashua se kahā, “Patthar kī chhuriyāṅ banā kar pahle kī tarah Isrāīliyoṅ kā ḳhatnā karwā de.” 3 Chunāṅche Yashua ne patthar kī chhuriyāṅ banā kar ek jagah par Isrāīliyoṅ kā ḳhatnā karwāyā jis kā nām bād meṅ ‘Ḳhatnā Pahāṛ’ rakhā gayā. 4 Bāt yih thī ki jo mard Misr se nikalte waqt jang karne ke qābil the wuh registān meṅ chalte chalte mar chuke the. 5 Misr se rawānā hone wāle in tamām mardoṅ kā ḳhatnā huā thā, lekin jitne laṛkoṅ kī paidāish registān meṅ huī thī un kā ḳhatnā nahīṅ huā thā. 6 Chūṅki Isrāīlī Rab ke tābe nahīṅ rahe the is lie us ne qasam khāī thī ki wuh us mulk ko nahīṅ dekheṅge jis meṅ dūdh aur shahd kī kasrat hai aur jis kā wādā us ne qasam khā kar un ke bāpdādā se kiyā thā. Natīje meṅ Isrāīlī fauran mulk meṅ dāḳhil na ho sake balki unheṅ us waqt tak registān meṅ phirnā paṛā jab tak wuh tamām mard mar na gae jo Misr se nikalte waqt jang karne ke qābil the. 7 Un kī jagah Rab ne un ke beṭoṅ ko khaṛā kiyā thā. Yashua ne unhīṅ kā ḳhatnā karwāyā. Un kā ḳhatnā is lie huā ki registān meṅ safr ke daurān un kā ḳhatnā nahīṅ kiyā gayā thā.

8 Pūrī qaum ke mardoṅ kā ḳhatnā hone ke bād wuh us waqt tak ḳhaimāgāh meṅ rahe jab tak un ke zaḳhm ṭhīk nahīṅ ho gae the. 9 Aur Rab ne Yashua se kahā, “Āj maiṅ ne Misr kī ruswāī tum se dūr kar dī hai.”[a] Is lie us jagah kā nām āj tak Jiljāl yānī Luṛhkānā rahā hai.

10 Jab Isrāīlī Yarīhū ke maidānī ilāqe meṅ wāqe Jiljāl meṅ

[a] Lafzī tarjumā: luṛhkā kar dūr kar dī hai.

ḳhaimāzan the to unhoṅ ne Fasah
kī Īd bhī manāī. Mahīne kā
chaudhwāṅ din thā, 11aur agle hī
din wuh pahlī dafā us mulk kī
paidāwār meṅ se beḳhamīrī roṭī
aur anāj ke bhune hue dāne khāne
lage. 12Us ke bād ke din man kā
silsilā ḳhatm huā aur Isrāīliyoṅ ke
lie yih sahūlat na rahī. Us sāl se
wuh Kanān kī paidāwār se khāne
lage.

Farishte se Yashua kī Mulāqāt

13Ek din Yashua Yarīhū Shahr
ke qarīb thā. Achānak ek ādmī
us ke sāmne khaṛā nazar āyā jis
ke hāth meṅ nangī talwār thī.
Yashua ne us ke pās jā kar pūchhā,
"Kyā āp hamāre sāth yā hamāre
dushmanoṅ ke sāth haiṅ?"
14Ādmī ne kahā, "Nahīṅ, maiṅ
Rab ke lashkar kā sardār hūṅ aur
abhī abhī tere pās pahuṅchā hūṅ."
Yih sun kar Yashua ne gir kar
use sijdā kiyā aur pūchhā, "Mere
āqā apne ḳhādim ko kyā farmānā
chāhte haiṅ?"
15Rab ke lashkar ke sardār ne
jawāb meṅ kahā, "Apne jūte utār
de, kyoṅki jis jagah par tū khaṛā hai
wuh muqaddas hai." Yashua ne aisā
hī kiyā.

Yarīhū kī Tabāhī

6 Un dinoṅ meṅ Isrāīliyoṅ kī
wajah se Yarīhū ke darwāze
band hī rahe. Na koī bāhar niklā,
na koī andar gayā. 2Rab ne Yashua
se kahā, "Maiṅ ne Yarīhū ko us
ke bādshāh aur faujī afsaroṅ samet
tere hāth meṅ kar diyā hai. 3Jo
Isrāīlī jang ke lie tere sāth nikleṅge
un ke sāth shahr kī fasīl ke sāth
sāth chal kar ek chakkar lagāo
aur phir ḳhaimāgāh meṅ wāpas ā
jāo. Chhih din tak aisā hī karo.
4Sāt imām ek ek narsingā uṭhāe
ahd ke sandūq ke āge āge chaleṅ.
Phir sātweṅ din shahr ke gird sāt
chakkar lagāo. Sāth sāth imām
narsinge bajāte raheṅ. 5Jab wuh
narsingoṅ ko bajāte bajāte lambī-
sī phūṅk māreṅge to phir tamām
Isrāīlī baṛe zor se jang kā nārā
lagāeṅ. Is par shahr kī fasīl gir jāegī
aur tere log har jagah sīdhe shahr
meṅ dāḳhil ho sakeṅge."
6Yashua bin Nūn ne imāmoṅ ko
bulā kar un se kahā, "Rab ke ahd kā
sandūq uṭhā kar mere sāth chaleṅ.
Aur sāt imām ek ek narsingā uṭhāe

sandūq ke āge āge chaleṅ.” 7Phir us ne bāqī logoṅ se kahā, “Āeṅ, shahr kī fasīl ke sāth sāth chal kar ek chakkar lagāeṅ. Musallah ādmī Rab ke sandūq ke āge āge chaleṅ.”

8Sab kuchh Yashua kī hidāyāt ke mutābiq huā. Sāt imām narsinge bajāte hue Rab ke āge āge chale jabki Rab ke ahd kā sandūq un ke pīchhe pīchhe thā. 9Musallah ādmiyoṅ meṅ se kuchh bajāne wāle imāmoṅ ke āge āge aur kuchh sandūq ke pīchhe pīchhe chalne lage. Itne meṅ imām narsinge bajāte rahe. 10Lekin Yashua ne bāqī logoṅ ko hukm diyā thā ki us din jang kā nārā na lagāeṅ. Us ne kahā, “Jab tak maiṅ hukm na dūṅ us waqt tak ek lafz bhī na bolnā. Jab maiṅ ishārā dūṅgā to phir hī ḳhūb nārā lagānā.” 11Isī tarah Rab ke sandūq ne shahr kī fasīl ke sāth sāth chal kar chakkar lagāyā. Phir logoṅ ne ḳhaimāgāh meṅ lauṭ kar wahāṅ rāt guzārī.

12-13Agle din Yashua subah-sawere uṭhā, aur imāmoṅ aur faujiyoṅ ne dūsrī martabā shahr kā chakkar lagāyā. Un kī wuhī tartīb thī. Pahle kuchh musallah ādmī, phir sāt narsinge bajāne wāle imām, phir Rab ke ahd kā sandūq uṭhāne wāle imām aur āḳhir meṅ mazīd kuchh musallah ādmī the. Chakkar lagāne ke daurān imām narsinge bajāte rahe. 14Is dūsre din bhī wuh shahr kā chakkar lagā kar ḳhaimāgāh meṅ lauṭ āe. Unhoṅ ne chhih din tak aisā hī kiyā.

15Sātweṅ din unhoṅ ne subah-sawere uṭh kar shahr kā chakkar yoṅ lagāyā jaise pahle chhih dinoṅ meṅ, lekin is dafā unhoṅ ne kul sāt chakkar lagāe. 16Sātweṅ chakkar par imāmoṅ ne narsingoṅ ko bajāte hue lambī-sī phūṅk mārī. Tab Yashua ne logoṅ se kahā, “Jang kā nārā lagāeṅ, kyoṅki Rab ne āp ko yih shahr de diyā hai. 17Shahr ko aur jo kuchh us meṅ hai tabāh karke Rab ke lie maḳhsūs karnā hai. Sirf Rāhab kasbī ko un logoṅ samet bachānā hai jo us ke ghar meṅ haiṅ. Kyoṅki us ne hamāre un jāsūsoṅ ko chhupā diyā jin ko ham ne yahāṅ bhejā thā. 18Lekin Allāh ke lie maḳhsūs chīzoṅ ko hāth na lagānā, kyoṅki agar āp un meṅ se kuchh le leṅ to apne āp ko tabāh kareṅge balki Isrāīlī ḳhaimāgāh par bhī tabāhī aur āfat lāeṅge. 19Jo kuchh bhī chāṅdī, sone, pītal yā lohe se banā hai wuh Rab ke lie

maḳhsūs hai. Use Rab ke ḳhazāne meṅ ḍālnā hai.”

[20]Jab imāmoṅ ne lambī phūṅk mārī to Isrāīliyoṅ ne jang ke zordār nāre lagāe. Achānak Yarīhū kī fasīl gir gaī, aur har shaḳhs apnī apnī jagah par sīdhā shahr meṅ dāḳhil huā. Yoṅ shahr Isrāīl ke qabze meṅ ā gayā. [21]Jo kuchh bhī shahr meṅ thā use unhoṅ ne talwār se mār kar Rab ke lie maḳhsūs kiyā, ḳhāh mard yā aurat, jawān yā buzurg, gāy-bail, bheṛ-bakrī yā gadhā thā.

[22]Jin do ādmiyoṅ ne mulk kī jāsūsī kī thī un se Yashua ne kahā, “Ab apnī qasam kā wādā pūrā kareṅ. Kasbī ke ghar meṅ jā kar use aur us ke tamām ghar wāloṅ ko nikāl lāeṅ.” [23]Chunāṅche yih jawān ādmī gae aur Rāhab, us ke māṅ-bāp, bhāiyoṅ aur bāqī rishtedāroṅ ko us kī milkiyat samet nikāl kar ḳhaimāgāh se bāhar kahīṅ basā diyā. [24]Phir unhoṅ ne pūre shahr ko aur jo kuchh us meṅ thā bhasm kar diyā. Lekin chāṅdī, sone, pītal aur lohe kā tamām māl unhoṅ ne Rab ke ghar ke ḳhazāne meṅ ḍāl diyā. [25]Yashua ne sirf Rāhab kasbī aur us ke ghar wāloṅ ko bachāe rakhā, kyoṅki us ne un ādmiyoṅ ko chhupā diyā thā jinheṅ Yashua ne Yarīhū bhejā thā. Rāhab āj tak Isrāīliyoṅ ke darmiyān rahtī hai.

[26]Us waqt Yashua ne qasam khāī, “Rab kī lānat us par ho jo Yarīhū kā shahr nae sire se tāmīr karne kī koshish kare. Shahr kī buniyād rakhte waqt wuh apne pahlauṭhe se mahrūm ho jāegā, aur us ke darwāzoṅ ko khaṛā karte waqt wuh apne sab se chhoṭe beṭe se hāth dho baiṭhegā.”

[27]Yoṅ Rab Yashua ke sāth thā, aur us kī shohrat pūre mulk meṅ phail gaī.

Akan kā Gunāh

7 Lekin jahāṅ tak Rab ke lie maḳhsūs chīzoṅ kā tālluq thā Isrāīliyoṅ ne bewafāī kī. Yahūdāh ke qabīle ke ek ādmī ne un meṅ se kuchh apne lie le liyā. Us kā nām Akan bin Karmī bin Zabdī bin Zārah thā. Tab Rab kā ġhazab Isrāīliyoṅ par nāzil huā.

[2]Yih yoṅ zāhir huā ki Yashua ne kuchh ādmiyoṅ ko Yarīhū se Aī Shahr ko bhej diyā jo Baitel ke mashriq meṅ Bait-āwan ke qarīb hai. Us ne un se kahā, “Us ilāqe meṅ jā kar us kī jāsūsī kareṅ.” Chunāṅche wuh jā kar aisā hī karne

lage. [3]Jab wāpas āe to unhoṅ
ne Yashua se kahā, “Is kī zarūrat
nahīṅ ki tamām log Aī par hamlā
kareṅ. Use shikast dene ke lie
do yā tīn hazār mard kāfī haiṅ.
Bāqī logoṅ ko na bhejeṅ warnā
wuh ḳhāhmaḳhāh thak jāeṅge,
kyoṅki dushman ke log kam haiṅ.”
[4]Chunāṅche taqrīban tīn hazār
ādmī Aī se laṛne gae. Lekin wuh Aī
ke mardoṅ se shikast khā kar farār
hue, [5]aur un ke 36 afrād shahīd
hue. Aī ke ādmiyoṅ ne shahr
ke darwāze se le kar Shabarīm
tak un kā tāqqub karke wahāṅ kī
ḍhalān par unheṅ mār ḍālā. Tab
Isrāīlī saḳht ghabrā gae. Aur un kī
himmat jawāb de gaī.

[6]Yashua ne ranjish kā izhār karke
apne kapṛoṅ ko phāṛ diyā aur Rab
ke sandūq ke sāmne muṅh ke bal
gir gayā. Wahāṅ wuh shām tak paṛā
rahā. Isrāīl ke buzurgoṅ ne bhī
aisā hī kiyā aur apne sar par ḳhāk
ḍāl lī. [7]Yashua ne kahā, “Hāy, ai
Rab Qādir-e-mutlaq! Tū ne is qaum
ko Dariyā-e-Yardan meṅ se guzarne
kyoṅ diyā agar terā maqsad sirf yih
thā ki hameṅ Amoriyoṅ ke hawāle
karke halāk kare? Kāsh ham dariyā
ke mashriqī kināre par rahne ke lie
taiyār hote! [8]Ai Rab, ab maiṅ kyā
kahūṅ jab Isrāīl apne dushmanoṅ
ke sāmne se bhāg āyā hai? [9]Kanānī
aur mulk kī bāqī qaumeṅ yih sun
kar hameṅ gher leṅgī aur hamārā
nām-o-nishān miṭā deṅgī. Agar
aisā hogā to phir tū ḳhud apnā
azīm nām qāym rakhne ke lie kyā
karegā?”

[10]Jawāb meṅ Rab ne Yashua se
kahā, “Uṭh kar khaṛā ho jā! Tū
kyoṅ muṅh ke bal paṛā hai? [11]Isrāīl
ne gunāh kiyā hai. Unhoṅ ne
mere ahd kī ḳhilāfwarzī kī hai jo
maiṅ ne un ke sāth bāndhā thā.
Unhoṅ ne maḳhsūsshudā chīzoṅ
meṅ se kuchh le liyā hai, aur chorī
karke chupke se apne sāmān meṅ
milā liyā hai. [12]Isī lie Isrāīlī apne
dushmanoṅ ke sāmne qāym nahīṅ
rah sakte balki pīṭh pher kar bhāg
rahe haiṅ. Kyoṅki is harkat se Isrāīl
ne apne āp ko bhī halākat ke lie
maḳhsūs kar liyā hai. Jab tak tum
apne darmiyān se wuh kuchh nikāl
kar tabāh na kar lo jo tabāhī ke
lie maḳhsūs hai us waqt tak maiṅ
tumhāre sāth nahīṅ hūṅgā. [13]Ab
uṭh aur logoṅ ko mere lie maḳhsūs-
o-muqaddas kar. Unheṅ batā denā,
‘Apne āp ko kal ke lie maḳhsūs-
o-muqaddas karnā, kyoṅki Rab jo
Isrāīl kā Ḳhudā hai farmātā hai ki ai

Isrāīl, tere darmiyān aisā māl hai jo
mere lie maḳhsūs hai. Jab tak tum
use apne darmiyān se nikāl na do
apne dushmanoṅ ke sāmne qāym
nahīṅ rah sakoge.'
[14]Kal subah ko har ek qabīlā apne
āp ko pesh kare. Rab zāhir karegā
ki qusūrwār shaḳhs kaun-se qabīle
kā hai. Phir us qabīle ke kunbe
bārī bārī sāmne āeṅ. Jis kunbe
ko Rab qusūrwār ṭhahrāegā us ke
muḳhtalif ḳhāndān sāmne āeṅ.
Aur jis ḳhāndān ko Rab qusūrwār
ṭhahrāegā us ke muḳhtalif afrād
sāmne āeṅ. [15]Jo Rab ke lie maḳhsūs
māl ke sāth pakaṛā jāegā use
us kī milkiyat samet jalā denā
hai, kyoṅki us ne Rab ke ahd
kī ḳhilāfwarzī karke Isrāīl meṅ
sharmnāk kām kiyā hai."
[16]Agle din subah-sawere Yashua
ne qabīloṅ ko bārī bārī apne pās
āne diyā. Jab Yahūdāh ke qabīle
kī bārī āī to Rab ne use qusūrwār
ṭhahrāyā. [17]Jab us qabīle ke
muḳhtalif kunbe sāmne āe to Rab
ne Zārah ke kunbe ko qusūrwār
ṭhahrāyā. Jab Zārah ke muḳhtalif
ḳhāndān sāmne āe to Rab ne Zabdī
kā ḳhāndān qusūrwār ṭhahrāyā.
[18]Āḳhirkār Yashua ne us ḳhāndān
ko fardan fardan apne pās āne diyā,
aur Akan bin Karmī bin Zabdī bin
Zārah pakaṛā gayā. [19]Yashua ne us
se kahā, "Beṭā, Rab Isrāīl ke Ḳhudā
ko jalāl do aur us kī satāish karo.
Mujhe batā do ki tum ne kyā kiyā.
Koī bhī bāt mujh se mat chhupānā."
[20]Akan ne jawāb diyā, "Wāqaī
maiṅ ne Rab Isrāīl ke Ḳhudā kā
gunāh kiyā hai. [21]Maiṅ ne lūṭe hue
māl meṅ se Bābal kā ek shāndār
choġhā, taqrīban sawā do kilogrām
chāṅdī aur ādhe kilogrām se zāyd
sone kī īṅṭ le lī thī. Yih chīzeṅ
dekh kar maiṅ ne un kā lālach
kiyā aur unheṅ le liyā. Ab wuh
mere ḳhaime kī zamīn meṅ dabī
huī haiṅ. Chāṅdī ko maiṅ ne bāqī
chīzoṅ ke nīche chhupā diyā."
[22]Yih sun kar Yashua ne apne
bandoṅ ko Akan ke ḳhaime ke
pās bhej diyā. Wuh dauṛ kar
wahāṅ pahuṅche to dekhā ki yih
māl wāqaī ḳhaime kī zamīn meṅ
chhupāyā huā hai aur ki chāṅdī
dūsrī chīzoṅ ke nīche paṛī hai.
[23]Wuh yih sab kuchh ḳhaime
se nikāl kar Yashua aur tamām
Isrāīliyoṅ ke pās le āe aur Rab ke
sāmne rakh diyā. [24]Phir Yashua aur
tamām Isrāīlī Akan bin Zārah ko
pakaṛ kar Wādī-e-Akūr meṅ le gae.
Unhoṅ ne chāṅdī, libās, sone kī īṅṭ,

Akan ke beṭe-beṭiyoṅ, gāy-bailoṅ, gadhoṅ, bheṛ-bakriyoṅ aur us ke ḳhaime ġharz us kī pūrī milkiyat ko us wādī meṅ pahuṅchā diyā.

[25]Yashua ne kahā, "Tum yih āfat ham par kyoṅ lāe ho? Āj Rab tum par hī āfat lāegā." Phir pūre Isrāīl ne Akan ko us ke ghar wāloṅ samet sangsār karke jalā diyā. [26]Akan ke ūpar unhoṅ ne pattharoṅ kā baṛā ḍher lagā diyā jo āj tak wahāṅ maujūd hai. Yihī wajah hai ki āj tak us kā nām Wādī-e-Akūr yānī Āfat kī Wādī rahā hai.

Is ke bād Rab kā saḳht ġhazab ṭhanḍā ho gayā.

Aī kī Shikast

8 Phir Rab ne Yashua se kahā, "Mat ḍar aur mat ghabrā balki tamām faujī apne sāth le kar Aī Shahr par hamlā kar. Kyoṅki maiṅ ne Aī ke bādshāh, us kī qaum, us ke shahr aur mulk ko tere hāth meṅ kar diyā hai. [2]Lāzim hai ki tū Aī aur us ke bādshāh ke sāth wuh kuchh kare jo tū ne Yarīhū aur us ke bādshāh ke sāth kiyā thā. Lekin is martabā tum us kā māl aur maweshī apne pās rakh sakte ho. Hamlā karte waqt shahr ke pīchhe ghāt lagā."

[3]Chunāṅche Yashua pūre lashkar ke sāth Aī par hamlā karne ke lie niklā. Us ne apne sab se achchhe faujiyoṅ meṅ se 30,000 ko chun liyā aur unheṅ rāt ke waqt Aī ke ḳhilāf bhej kar [4]hukm diyā, "Dhyān deṅ ki āp shahr ke pīchhe ghāt lagāeṅ. Sab ke sab shahr ke qarīb hī taiyār raheṅ. [5]Itne meṅ maiṅ bāqī mardoṅ ke sāth shahr ke qarīb ā jāūṅgā. Aur jab shahr ke log pahle kī tarah hamāre sāth laṛne ke lie nikleṅge to ham un ke āge āge bhāg jāeṅge. [6]Wuh hamāre pīchhe paṛ jāeṅge aur yoṅ ham unheṅ shahr se dūr le jāeṅge, kyoṅki wuh samjheṅge ki ham is dafā bhī pahle kī tarah un se bhāg rahe haiṅ. [7]Phir āp us jagah se nikleṅ jahāṅ āp ghāt meṅ baiṭhe hoṅge aur shahr par qabzā kar leṅ. Rab āp kā Ḳhudā use āp ke hāth meṅ kar degā. [8]Jab shahr āp ke qabze meṅ hogā to use jalā denā. Wuhī kareṅ jo Rab ne farmāyā hai. Merī in hidāyāt par dhyān deṅ."

[9]Yih kah kar Yashua ne unheṅ Aī kī taraf bhej diyā. Wuh rawānā ho kar Aī ke maġhrib meṅ ghāt meṅ baiṭh gae. Yih jagah Baitel

aur Aī ke darmiyān thī. Lekin
Yashua ne yih rāt bāqī logoṅ ke sāth
ḳhaimāgāh meṅ guzārī. [10]Agle din
subah-sawere Yashua ne ādmiyoṅ
ko jamā karke un kā jāyzā liyā. Phir
wuh Isrāīl ke buzurgoṅ ke sāth un
ke āge āge Aī kī taraf chal diyā.
[11]Jo lashkar us ke sāth thā wuh
chalte chalte Aī ke sāmne pahuṅch
gayā. Unhoṅ ne shahr ke shimāl
meṅ apne ḳhaime lagāe. Un ke aur
shahr ke darmiyān wādī thī.

[12]Jo shahr ke maġhrib meṅ Aī
aur Baitel ke darmiyān ghāt lagāe
baiṭhe the wuh taqrīban 5,000 mard
the. [13]Yoṅ shahr ke maġhrib aur
shimāl meṅ ādmī laṛne ke lie taiyār
hue. Rāt ke waqt Yashua wādī meṅ
pahuṅch gayā.

[14]Jab Aī ke bādshāh ne shimāl
meṅ Isrāīliyoṅ ko dekhā to us ne
jaldī jaldī taiyāriyāṅ kīṅ. Agle din
subah-sawere wuh apne ādmiyoṅ
ke sāth shahr se niklā tāki Isrāīliyoṅ
ke sāth laṛe. Yih jagah Wādī-e-
Yardan kī taraf thī. Bādshāh ko
mālūm na huā ki Isrāīlī shahr ke
pīchhe ghāt meṅ baiṭhe haiṅ. [15]Jab
Aī ke mard nikle to Yashua aur us
kā lashkar shikast kā izhār karke
registān kī taraf bhāgne lage.

[16]Tab Aī ke tamām mardoṅ ko
Isrāīliyoṅ kā tāqqub karne ke lie
bulāyā gayā, aur Yashua ke pīchhe
bhāgte bhāgte wuh shahr se dūr
nikal gae. [17]Ek mard bhī Aī yā
Baitel meṅ na rahā balki sab ke sab
Isrāīliyoṅ ke pīchhe paṛ gae. Na
sirf yih balki unhoṅ ne shahr kā
darwāzā khulā chhoṛ diyā.

[18]Phir Rab ne Yashua se kahā,
"Jo shamshīr tere hāth meṅ hai
use Aī ke ḳhilāf uṭhāe rakh, kyoṅki
maiṅ yih shahr tere hāth meṅ kar
dūṅgā." Yashua ne aisā hī kiyā,
[19]aur jyoṅ hī us ne apnī shamshīr
se Aī kī taraf ishārā kiyā ghāt meṅ
baiṭhe ādmī jaldī se apnī jagah se
nikal āe aur dauṛ dauṛ kar shahr
par jhapaṭ paṛe. Unhoṅ ne us par
qabzā karke jaldī se use jalā diyā.

[20]Jab Aī ke ādmiyoṅ ne muṛ kar
nazar ḍālī to dekhā ki shahr se
dhueṅ ke bādal uṭh rahe haiṅ.
Lekin ab un ke lie bhī bachne kā
koī rāstā na rahā, kyoṅki jo Isrāīlī
ab tak un ke āge āge registān kī
taraf bhāg rahe the wuh achānak
muṛ kar tāqqub karne wāloṅ par
ṭūṭ paṛe. [21]Kyoṅki jab Yashua aur
us ke sāth ke ādmiyoṅ ne dekhā ki
ghāt meṅ baiṭhe Isrāīliyoṅ ne shahr
par qabzā kar liyā hai aur ki shahr

se dhuāṅ uṭh rahā hai to unhoṅ ne
muṛ kar Aī ke ādmiyoṅ par hamlā
kar diyā. [22]Sāth sāth shahr meṅ
dāḳhil hue Isrāīlī shahr se nikal
kar pīchhe se un se laṛne lage.
Chunāṅche Aī ke ādmī bīch meṅ
phaṅs gae. Isrāīliyoṅ ne sab ko qatl
kar diyā, aur na koī bachā, na koī
farār ho sakā. [23]Sirf Aī ke bādshāh
ko zindā pakaṛā aur Yashua ke pās
lāyā gayā.

[24]Aī ke mardoṅ kā tāqqub karte
karte un sab ko khule maidān aur
registān meṅ talwār se mār dene
ke bād Isrāīliyoṅ ne Aī Shahr meṅ
wāpas ā kar tamām bāshindoṅ ko
halāk kar diyā. [25]Us din Aī ke
tamām mard aur aurateṅ māre gae.
Kul 12,000 afrād. [26]Kyoṅki Yashua
ne us waqt tak apnī shamshīr
uṭhāe rakhī jab tak Aī ke tamām
bāshindoṅ ko halāk na kar diyā
gayā. [27]Sirf shahr ke maweshī aur
lūṭā huā māl bach gayā, kyoṅki is
dafā Rab ne hidāyat kī thī ki Isrāīlī
use le jā sakte haiṅ.

[28]Yashua ne Aī ko jalā kar use
hameshā ke lie malbe kā ḍher banā
diyā. Yih maqām āj tak wīrān hai.
[29]Aī ke bādshāh kī lāsh us ne shām
tak daraḳht se laṭkāe rakhī. Phir jab
sūraj ḍūbne lagā to Yashua ne apne
logoṅ ko hukm diyā ki bādshāh kī
lāsh ko daraḳht se utār deṅ. Tab
unhoṅ ne use shahr ke darwāze ke
pās phaiṅk kar us par patthar kā
baṛā ḍher lagā diyā. Yih ḍher āj tak
maujūd hai.

Aibāl Pahāṛ par Ahd kī Tajdīd

[30]Us waqt Yashua ne Rab Isrāīl ke
Ḳhudā kī tāzīm meṅ Aibāl Pahāṛ
par qurbāngāh banāī [31]jis tarah Rab
ke ḳhādim Mūsā ne Isrāīliyoṅ ko
hukm diyā thā. Us ne use Mūsā kī
Sharīat kī Kitāb meṅ darj hidāyāt
ke mutābiq banāyā. Qurbāngāh ke
patthar tarāshe baġhair lagāe gae.
Aur un par lohe kā ālā na chalāyā
gayā. Us par unhoṅ ne Rab ko
bhasm hone wālī aur salāmatī kī
qurbāniyāṅ pesh kīṅ.

[32]Wahāṅ Yashua ne Isrāīliyoṅ
kī maujūdagī meṅ pattharoṅ par
Mūsā kī sharīat dubārā likh dī.
[33]Phir buzurgoṅ, nigahbānoṅ aur
qāziyoṅ ke sāth mil kar tamām
Isrāīlī do gurohoṅ meṅ taqsīm hue.
Pardesī bhī un meṅ shāmil the.
Ek guroh Garizīm Pahāṛ ke sāmne
khaṛā huā aur dūsrā Aibāl Pahāṛ
ke sāmne. Donoṅ guroh ek dūsre
ke muqābil khaṛe rahe jabki Lāwī

ke qabīle ke imām un ke darmiyān khaṛe hue. Unhoṅ ne Rab ke ahd kā sandūq uṭhā rakhā thā. Sab kuchh un hidāyāt ke ain mutābiq huā jo Rab ke ḳhādim Mūsā ne Isrāīliyoṅ ko barkat dene ke lie dī thīṅ.

[34]Phir Yashua ne sharīat kī tamām bātoṅ kī tilāwat kī, us kī barakāt bhī aur us kī lānateṅ bhī. Sab kuchh us ne waisā hī paṛhā jaisā ki Sharīat kī Kitāb meṅ darj thā. [35]Jo bhī hukm Mūsā ne diyā thā us kā ek bhī lafz na rahā jis kī tilāwat Yashua ne tamām Isrāīliyoṅ kī pūrī jamāt ke sāmne na kī ho. Aur sab ne yih bāteṅ sunīṅ. Is meṅ aurateṅ, bachche aur un ke darmiyān rahne wāle pardesī sab shāmil the.

Jibaūnī Yashua ko Dhokā Dete Haiṅ

9 In bātoṅ kī ḳhabar Dariyā-e-Yardan ke maġhrib ke tamām bādshāhoṅ tak pahuṅchī, ḳhāh wuh pahāṛī ilāqe, maġhrib ke nashebī pahāṛī ilāqe yā sāhilī ilāqe meṅ Lubnān tak rahte the. Un kī yih qaumeṅ thīṅ: Hittī, Amorī, Kanānī, Farizzī, Hiwwī aur Yabūsī. [2]Ab yih Yashua aur Isrāīliyoṅ se laṛne ke lie jamā hue.

[3]Lekin jab Jibaūn Shahr ke bāshindoṅ ko patā chalā ki Yashua ne Yarīhū aur Aī ke sāth kyā kiyā hai [4]to unhoṅ ne ek chāl chalī. Apne sāth safr ke lie khānā le kar wuh Yashua ke pās chal paṛe. Un ke gadhoṅ par ḳhastāhāl boriyāṅ aur mai kī aisī purānī aur ghisī-phaṭī mashkeṅ ladī huī thīṅ jin kī bār bār marammat huī thī. [5]Mardoṅ ne aise purāne jūte pahan rakhe the jin par jagah jagah paiwand lage hue the. Un ke kapṛe bhī ghise-phaṭe the, aur safr ke lie jo roṭī un ke pās thī wuh ḳhushk aur ṭukṛe ṭukṛe ho gaī thī. [6]Aisī hālat meṅ wuh Yashua ke pās Jiljāl kī ḳhaimāgāh meṅ pahuṅch gae. Unhoṅ ne us se aur bāqī Isrāīlī mardoṅ se kahā, “Ham ek dūr-darāz mulk se āe haiṅ. Āeṅ, hamāre sāth muāhadā kareṅ.”

[7]Lekin Isrāīliyoṅ ne Hiwwiyoṅ se kahā, “Shāyad āp hamāre ilāqe ke bīch meṅ kahīṅ baste haiṅ. Agar aisā hai to ham kis tarah āp se muāhadā kar sakte haiṅ?”

[8]Wuh Yashua se bole, “Ham āp kī ḳhidmat ke lie hāzir haiṅ.”

Yashua ne pūchhā, “Āp kaun haiṅ aur kahāṅ se āe haiṅ?”
9Unhoṅ ne jawāb diyā, “Āp ke
ḳhādim āp ke Ḳhudā ke nām ke
bāis ek nihāyat dūr-darāz mulk
se āe haiṅ. Kyoṅki us kī ḳhabar
ham tak pahuṅch gaī hai, aur ham
ne wuh sab kuchh sun liyā hai
jo us ne Misr meṅ 10aur Dariyā-
e-Yardan ke mashriq meṅ rahne
wāle do bādshāhoṅ ke sāth kiyā
yānī Hasbon ke bādshāh Sīhon
aur Basan ke bādshāh Oj ke sāth
jo Astārāt meṅ rahtā thā. 11Tab
hamāre buzurgoṅ balki hamāre
mulk ke tamām bāshindoṅ ne ham
se kahā, ‘Safr ke lie khānā le kar
un se milne jāeṅ. Un se bāt kareṅ
ki ham āp kī ḳhidmat ke lie hāzir
haiṅ. Āeṅ, hamāre sāth muāhadā
kareṅ.’ 12Hamārī yih roṭī abhī garm
thī jab ham ise safr ke lie apne
sāth le kar āp se milne ke lie apne
gharoṅ se rawānā hue. Aur ab āp
ḳhud dekh sakte haiṅ ki yih ḳhushk
aur ṭukṛe ṭukṛe ho gaī hai. 13Aur
mai kī in mashkoṅ kī ghisī-phaṭī
hālat dekheṅ. Bharte waqt yih naī
aur lachakdār thīṅ. Yihī hamāre
kapṛoṅ aur jūtoṅ kī hālat bhī hai.
Safr karte karte yih ḳhatm ho gae
haiṅ.”
14Isrāīliyoṅ ne musāfiroṅ kā
kuchh khānā liyā. Afsos, unhoṅ
ne Rab se hidāyat na māṅgī.
15Phir Yashua ne un ke sāth sulah
kā muāhadā kiyā aur jamāt ke
rāhnumāoṅ ne qasam khā kar us
kī tasdīq kī. Muāhade meṅ Isrāīl
ne wādā kiyā ki Jibaūniyoṅ ko jīne
degā.
16Tīn din guzare to Isrāīliyoṅ
ko patā chalā ki Jibaūnī hamāre
qarīb hī aur hamāre ilāqe ke ain
bīch meṅ rahte haiṅ. 17Isrāīlī
rawānā hue aur tīsre din un ke
shahroṅ ke pās pahuṅche jin ke
nām Jibaūn, Kafīrā, Bairot aur
Qiriyat-yārīm the. 18Lekin chūṅki
jamāt ke rāhnumāoṅ ne Rab Isrāīl
ke Ḳhudā kī qasam khā kar un
se wādā kiyā thā is lie unhoṅ ne
Jibaūniyoṅ ko halāk na kiyā. Pūrī
jamāt rāhnumāoṅ par buṛbuṛāne
lagī, 19lekin unhoṅ ne jawāb meṅ
kahā, “Ham ne Rab Isrāīl ke Ḳhudā
kī qasam khā kar un se wādā
kiyā, aur ab ham unheṅ chheṛ
nahīṅ sakte. 20Chunāṅche ham
unheṅ jīne deṅge aur wuh qasam
na toṛeṅge jo ham ne un ke sāth
khāī. Aisā na ho ki Allāh kā ġhazab
ham par nāzil ho jāe. 21Unheṅ jīne
do.” Phir faislā yih huā ki Jibaūnī

lakaṛhāre aur pānī bharne wāle ban kar pūrī jamāt kī ḳhidmat kareṅ. Yoṅ Isrāīlī rāhnumāoṅ kā un ke sāth wādā qāym rahā.

[22]Yashua ne Jibaūniyoṅ ko bulā kar kahā, “Tum ne hameṅ dhokā de kar kyoṅ kahā ki ham āp se nihāyat dūr rahte haiṅ hālāṅki tum hamāre ilāqe ke bīch meṅ hī rahte ho? [23]Chunāṅche ab tum par lānat ho. Tum lakaṛhāre aur pānī bharne wāle ban kar hameshā ke lie mere Ḳhudā ke ghar kī ḳhidmat karoge.”

[24]Unhoṅ ne jawāb diyā, “Āp ke ḳhādimoṅ ko sāf batāyā gayā thā ki Rab āp ke Ḳhudā ne apne ḳhādim Mūsā ko kyā hukm diyā thā, ki use āp ko pūrā mulk denā aur āp ke āge āge tamām bāshindoṅ ko halāk karnā hai. Yih sun kar ham bahut ḍar gae ki hamārī jān nahīṅ bachegī. Isī lie ham ne yih sab kuchh kiyā. [25]Ab ham āp ke hāth meṅ haiṅ. Hamāre sāth wuh kuchh kareṅ jo āp ko achchhā aur ṭhīk lagtā hai.”

[26]Chunāṅche Yashua ne unheṅ Isrāīliyoṅ se bachāyā, aur unhoṅ ne Jibaūniyoṅ ko halāk na kiyā. [27]Usī din us ne Jibaūniyoṅ ko lakaṛhāre aur pānī bharne wāle banā diyā tāki wuh jamāt aur Rab kī us qurbāngāh kī ḳhidmat kareṅ jis kā maqām Rab ko abhī chunanā thā. Aur yih log āj tak yihī kuchh karte haiṅ.

Amoriyoṅ kī Shikast

10 Yarūshalam ke bādshāh Adūnī-sidq ko ḳhabar milī ki Yashua ne Aī par yoṅ qabzā karke use mukammal taur par tabāh kar diyā hai jis tarah us ne Yarīhū aur us ke bādshāh ke sāth bhī kiyā thā. Use yih ittalā bhī dī gaī ki Jibaūn ke bāshinde Isrāīliyoṅ ke sāth sulah kā muāhadā karke un ke darmiyān rah rahe haiṅ. [2]Yih sun kar wuh aur us kī qaum nihāyat ḍar gae. Kyoṅki Jibaūn baṛā shahr thā. Wuh ahmiyat ke lihāz se un shahroṅ ke barābar thā jin ke bādshāh the, balki wuh Aī Shahr se bhī baṛā thā, aur us ke tamām mard behtarīn faujī the.

[3]Chunāṅche Yarūshalam ke bādshāh Adūnī-sidq ne apne qāsid Habrūn ke bādshāh Hūhām, Yarmūt ke bādshāh Pīrām, Lakīs ke bādshāh Yafīa aur Ijlūn ke bādshāh Dabīr ke pās bhej die. [4]Paiġhām yih thā, “Āeṅ aur Jibaūn par hamlā karne meṅ merī madad kareṅ, kyoṅki us ne Yashua aur Isrāīliyoṅ

ke sāth sulah kā muāhadā kar
liyā hai." [5]Yarūshalam, Habrūn,
Yarmūt, Lakīs aur Ijlūn ke yih
pāṅch Amorī bādshāh muttahid
hue. Wuh apne tamām faujiyoṅ
ko le kar chal paṛe aur Jibaūn kā
muhāsarā karke us se jang karne
lage.

[6]Us waqt Yashua ne apne ḳhaime
Jiljāl meṅ lagāe the. Jibaūn ke
logoṅ ne use paiġhām bhej diyā,
"Apne ḳhādimoṅ ko tark na kareṅ.
Jaldī se hamāre pās ā kar hameṅ
bachāeṅ! Hamārī madad kījie,
kyoṅki pahāṛī ilāqe ke tamām
Amorī bādshāh hamāre ḳhilāf
muttahid ho gae haiṅ."

[7]Yih sun kar Yashua apnī pūrī
fauj ke sāth Jiljāl se niklā aur
Jibaūn ke lie rawānā huā. Us ke
behtarīn faujī bhī sab us ke sāth
the. [8]Rab ne Yashua se kahā, "Un
se mat ḍarnā, kyoṅki maiṅ unheṅ
tere hāth meṅ kar chukā hūṅ.
Un meṅ se ek bhī terā muqābalā
nahīṅ karne pāegā." [9]Aur Yashua
ne Jiljāl se sārī rāt safr karte
karte achānak dushman par hamlā
kiyā. [10]Us waqt Rab ne Isrāīliyoṅ
ke deḳhte deḳhte dushman meṅ
abtarī paidā kar dī, aur unhoṅ
ne Jibaūn ke qarīb dushman ko
zabardast shikast dī. Isrāīlī Bait-
haurūn tak pahuṅchāne wāle rāste
par Amoriyoṅ kā tāqqub karte
karte unheṅ Azīqā aur Maqqedā
tak maut ke ghāṭ utārte gae. [11]Aur
jab Amorī is rāste par Azīqā kī taraf
bhāg rahe the to Rab ne āsmān
se un par baṛe baṛe ole barsāe
jinhoṅ ne Isrāīliyoṅ kī nisbat zyādā
dushmanoṅ ko halāk kar diyā.

[12]Us din jab Rab ne Amoriyoṅ
ko Isrāīl ke hāth meṅ kar diyā to
Yashua ne Isrāīliyoṅ kī maujūdagī
meṅ Rab se kahā,

"Ai sūraj, Jibaūn ke ūpar ruk jā!
Ai chāṅd, Wādī-e-Aiyālon par
ṭhahar jā!"

[13]Tab sūraj ruk gayā, aur chāṅd
ne āge harkat na kī. Jab tak ki
Isrāīl ne apne dushmanoṅ se pūrā
badlā na le liyā us waqt tak wuh
ruke rahe. Is bāt kā zikr Yāshar
kī Kitāb meṅ kiyā gayā hai. Sūraj
āsmān ke bīch meṅ ruk gayā aur
taqrīban ek pūre din ke daurān
ġhurūb na huā. [14]Yih din munfarid
thā. Rab ne insān kī is tarah kī
duā na kabhī is se pahle, na kabhī
is ke bād sunī. Kyoṅki Rab ḳhud
Isrāīl ke lie laṛ rahā thā. [15]Is ke
bād Yashua pūre Isrāīl samet Jiljāl
kī ḳhaimāgāh meṅ lauṭ āyā.

Pāṅch Amorī Bādshāhoṅ kī Giriftārī

16 Lekin pāṅchoṅ Amorī bādshāh farār ho kar Maqqedā ke ek ġhār meṅ chhup gae the. 17 Yashua
ko ittalā dī gaī 18 to us ne kahā,
“Kuchh baṛe baṛe patthar luṛhkā
kar ġhār kā muṅh band karnā,
aur kuchh ādmī us kī pahrādārī
kareṅ. 19 Lekin bāqī log na rukeṅ
balki dushmanoṅ kā tāqqub karke
pīchhe se unheṅ mārte jāeṅ.
Unheṅ dubārā apne shahroṅ meṅ
dāḳhil hone kā mauqā mat denā,
kyoṅki Rab āp ke Ḳhudā ne unheṅ
āp ke hāth meṅ kar diyā hai.”
20 Chunāṅche Yashua aur bāqī
Isrāīlī unheṅ halāk karte rahe, aur
kam hī apne shahroṅ kī fasīl meṅ
dāḳhil ho sake. 21 Is ke bād pūrī
fauj sahīh-salāmat Yashua ke pās
Maqqedā kī lashkargāh meṅ wāpas
pahuṅch gaī.

Ab se kisī meṅ bhī Isrāīliyoṅ ko
dhamkī dene kī jurrat na rahī.

22 Phir Yashua ne kahā, “Ġhār
ke muṅh ko khol kar yih pāṅch
bādshāh mere pās nikāl lāeṅ.”
23 Log ġhār ko khol kar Yarūshalam,
Habrūn, Yarmūt, Lakīs aur Ijlūn ke
bādshāhoṅ ko Yashua ke pās nikāl
lāe. 24 Yashua ne Isrāīl ke mardoṅ
ko bulā kar apne sāth khaṛe faujī
afsaroṅ se kahā, “Idhar ā kar apne
pairoṅ ko bādshāhoṅ kī gardanoṅ
par rakh deṅ.” Afsaroṅ ne aisā
hī kiyā. 25 Phir Yashua ne un se
kahā, “Na ḍareṅ aur na hauslā
hāreṅ. Mazbūt aur diler hoṅ. Rab
yihī kuchh un tamām dushmanoṅ
ke sāth karegā jin se āp laṛeṅge.”
26 Yih kah kar us ne bādshāhoṅ ko
halāk karke un kī lāsheṅ pāṅch
daraḳhtoṅ se laṭkā dīṅ. Wahāṅ wuh
shām tak laṭkī rahīṅ. 27 Jab sūraj
ḍūbne lagā to logoṅ ne Yashua ke
hukm par lāsheṅ utār kar us ġhār
meṅ phaiṅk dīṅ jis meṅ bādshāh
chhup gae the. Phir unhoṅ ne ġhār
ke muṅh ko baṛe baṛe pattharoṅ se
band kar diyā. Yih patthar āj tak
wahāṅ paṛe hue haiṅ.

Mazīd Amorī Shahroṅ par Qabzā

28 Us din Maqqedā Yashua ke qabze
meṅ ā gayā. Us ne pūre shahr ko
talwār se Rab ke lie maḳhsūs karke
tabāh kar diyā. Bādshāh samet
sab halāk hue aur ek bhī na bachā.
Shahr ke bādshāh ke sāth us ne
wuh sulūk kiyā jo us ne Yarīhū ke
bādshāh ke sāth kiyā thā.

[29]Phir Yashua ne tamām
Isrāīliyoṅ ke sāth wahāṅ se āge
nikal kar Libnā par hamlā kiyā.
[30]Rab ne us shahr aur us ke
bādshāh ko bhī Isrāīl ke hāth meṅ
kar diyā. Yashua ne talwār se shahr
ke tamām bāshindoṅ ko halāk kiyā,
aur ek bhī na bachā. Bādshāh ke
sāth us ne wuhī sulūk kiyā jo us ne
Yarīhū ke bādshāh ke sāth kiyā thā.
[31]Is ke bād us ne tamām
Isrāīliyoṅ ke sāth Libnā se āge baṛh
kar Lakīs kā muhāsarā kiyā. Jab
us ne us par hamlā kiyā [32]to Rab
ne yih shahr us ke bādshāh samet
Isrāīl ke hāth meṅ kar diyā. Dūsre
din wuh Yashua ke qabze meṅ ā
gayā. Shahr ke sāre bāshindoṅ ko
us ne talwār se halāk kiyā, jis tarah
ki us ne Libnā ke sāth bhī kiyā
thā. [33]Sāth sāth Yashua ne Jazar
ke bādshāh Hūram aur us ke logoṅ
ko bhī shikast dī jo Lakīs kī madad
karne ke lie āe the. Un meṅ se ek
bhī na bachā.
[34]Phir Yashua ne tamām
Isrāīliyoṅ ke sāth Lakīs se āge baṛh
kar Ijlūn kā muhāsarā kar liyā. Usī
din unhoṅ ne us par hamlā karke
[35]us par qabzā kar liyā. Jis tarah
Lakīs ke sāth huā usī tarah Ijlūn
ke sāth bhī kiyā gayā yānī shahr ke
tamām bāshinde talwār se halāk
hue.
[36]Is ke bād Yashua ne tamām
Isrāīliyoṅ ke sāth Ijlūn se āge
baṛh kar Habrūn par hamlā kiyā.
[37]Shahr par qabzā karke unhoṅ
ne bādshāh, irdgird kī ābādiyāṅ
aur bāshinde sab ke sab tah-e-teġh
kar die. Koī na bachā. Ijlūn kī
tarah unhoṅ ne use pūre taur par
tamām bāshindoṅ samet Rab ke lie
maḳhsūs karke tabāh kar diyā.
[38]Phir Yashua tamām Isrāīliyoṅ
ke sāth muṛ kar Dabīr kī taraf baṛh
gayā. Us par hamlā karke [39]us ne
shahr, us ke bādshāh aur irdgird kī
ābādiyoṅ par qabzā kar liyā. Sab ko
nest kar diyā gayā, ek bhī na bachā.
Yoṅ Dabīr ke sāth wuh kuchh huā
jo pahle Habrūn aur Libnā us ke
bādshāh samet huā thā.
[40]Is tarah Yashua ne junūbī
Kanān ke tamām bādshāhoṅ ko
shikast de kar un ke pūre mulk
par qabzā kar liyā yānī mulk ke
pahāṛī ilāqe par, junūb ke Dasht-
e-Najab par, maġhrib ke nashebī
pahāṛī ilāqe par aur Wādī-e-Yardan
ke maġhrib meṅ wāqe pahāṛī
ḍhalānoṅ par. Us ne kisī ko bhī
bachne na diyā balki har jāndār ko
Rab ke lie maḳhsūs karke halāk kar

diyā. Yih sab kuchh waisā hī huā
jaisā Rab Isrāīl ke Ḳhudā ne hukm
diyā thā.
41 Yashua ne unheṅ Qādis-barnīa
se le kar Ġhazzā tak aur Jushan
ke pūre ilāqe se le kar Jibaūn tak
shikast dī. 42 In tamām bādshāhoṅ
aur un ke mamālik par Yashua ne
ek hī waqt fatah pāī, kyoṅki Isrāīl
kā Ḳhudā Isrāīl ke lie laṛā.
43 Is ke bād Yashua tamām
Isrāīliyoṅ ke sāth Jiljāl kī
ḳhaimāgāh meṅ lauṭ āyā.

Shimālī Ittihādiyoṅ par Fatah

11 Jab Hasūr ke bādshāh
Yābīn ko in wāqiyāt kī
ḳhabar milī to us ne Madūn ke
bādshāh Yūbāb aur Simron aur
Akshāf ke bādshāhoṅ ko paiġhām
bheje. 2 Is ke alāwā us ne un
bādshāhoṅ ko paiġhām bheje jo
shimāl meṅ the yānī shimālī pahāṛī
ilāqe meṅ, Wādī-e-Yardan ke us
hisse meṅ jo Kinnarat yānī Galīl ke
junūb meṅ hai, maġhrib ke nashebī
pahāṛī ilāqe meṅ, maġhrib meṅ
wāqe Nāfat-dor meṅ 3 aur Kanān ke
mashriq aur maġhrib meṅ. Yābīn
ne Amoriyoṅ, Hittiyoṅ, Farizziyoṅ,
pahāṛī ilāqe ke Yabūsiyoṅ aur
Harmūn Pahāṛ ke dāman meṅ
wāqe Mulk-e-Misfāh ke Hiwwiyoṅ
ko bhī paiġhām bheje.
4 Chunāṅche yih apnī tamām
faujoṅ ko le kar jang ke lie nikle.
Un ke ādmī samundar ke sāhil kī
ret kī mānind beshumār the. Un
ke pās muta'addid ghoṛe aur rath
bhī the. 5 In tamām bādshāhoṅ ne
Isrāīl se laṛne ke lie muttahid ho kar
apne ḳhaime Marūm ke Chashme
par lagā die.
6 Rab ne Yashua se kahā, "Un se
mat ḍarnā, kyoṅki kal isī waqt tak
maiṅ ne un sab ko halāk karke
Isrāīl ke hawāle kar diyā hogā.
Tujhe un ke ghoṛoṅ kī koṅchoṅ ko
kāṭnā aur un ke rathoṅ ko jalā denā
hai." 7 Chunāṅche Yashua apne
tamām faujiyoṅ ko le kar Marūm
ke Chashme par āyā aur achānak
dushman par hamlā kiyā. 8 Aur
Rab ne dushmanoṅ ko Isrāīliyoṅ
ke hawāle kar diyā. Isrāīliyoṅ ne
unheṅ shikast dī aur un kā tāqqub
karte karte shimāl meṅ baṛe shahr
Saidā aur Misrafāt-māym tak jā
pahuṅche. Isī tarah unhoṅ ne
mashriq meṅ Wādī-e-Misfāh tak
bhī un kā tāqqub kiyā. Āḳhir meṅ
ek bhī na bachā. 9 Rab kī hidāyat
ke mutābiq Yashua ne dushman ke

ghoṛoṅ kī koṅchoṅ ko kaṭwā kar us
ke rathoṅ ko jalā diyā.

Shimālī Kanān par Qabzā

10 Phir Yashua wāpas āyā aur Hasūr
ko apne qabze meṅ le liyā. Hasūr
un tamām bādshāhatoṅ kā sadr
maqām thā jinheṅ unhoṅ ne
shikast dī thī. Isrāīliyoṅ ne shahr
ke bādshāh ko mār diyā 11 aur shahr
ke har jāndār ko Allāh ke hawāle
karke halāk kar diyā. Ek bhī na
bachā. Phir Yashua ne shahr ko
jalā diyā.

12 Isī tarah Yashua ne un bāqī
bādshāhoṅ ke shahroṅ par bhī
qabzā kar liyā jo Isrāīl ke ḳhilāf
muttahid ho gae the. Har shahr
ko us ne Rab ke ḳhādim Mūsā ke
hukm ke mutābiq tabāh kar diyā.
Bādshāhoṅ samet sab kuchh nest
kar diyā gayā. 13 Lekin Yashua ne
sirf Hasūr ko jalāyā. Pahāṛiyoṅ
par ke bāqī shahroṅ ko us ne
rahne diyā. 14 Lūṭ kā jo bhī māl
jānwaroṅ samet un meṅ pāyā gayā
use Isrāīliyoṅ ne apne pās rakh liyā.
Lekin tamām bāshindoṅ ko unhoṅ
ne mār ḍālā aur ek bhī na bachne
diyā. 15 Kyoṅki Rab ne apne ḳhādim
Mūsā ko yihī hukm diyā thā, aur
Yashua ne sab kuchh waise hī kiyā
jaise Rab ne Mūsā ko hukm diyā
thā.

16 Yoṅ Yashua ne pūre Kanān par
qabzā kar liyā. Is meṅ pahāṛī
ilāqā, pūrā Dasht-e-Najab, Jushan
kā pūrā ilāqā, maġhrib kā nashebī
pahāṛī ilāqā, Wādī-e-Yardan aur
Isrāīl ke pahāṛ un ke dāman kī
pahāṛiyoṅ samet shāmil the. 17 Ab
Yashua kī pahuṅch junūb meṅ
Saīr kī taraf baṛhne wāle pahāṛ
Ḳhalaq se le kar Lubnān ke maidānī
ilāqe ke shahr Bāl-jad tak thī jo
Harmūn Pahāṛ ke dāman meṅ thā.
Yashua ne in ilāqoṅ ke tamām
bādshāhoṅ ko pakaṛ kar mār ḍālā.
18 Lekin in bādshāhoṅ se jang karne
meṅ bahut waqt lagā, 19 kyoṅki
Jibaūn meṅ rahne wāle Hiwwiyoṅ
ke alāwā kisī bhī shahr ne Isrāīliyoṅ
se sulah na kī. Is lie Isrāīl ko un sab
par jang karke hī qabzā karnā paṛā.
20 Rab hī ne unheṅ akaṛne diyā thā
tāki wuh Isrāīl se jang kareṅ aur un
par rahm na kiyā jāe balki unheṅ
pūre taur par Rab ke hawāle karke
halāk kiyā jāe. Lāzim thā ki unheṅ
yoṅ nest-o-nābūd kiyā jāe jis tarah
Rab ne Mūsā ko hukm diyā thā.

21 Us waqt Yashua ne un tamām
Anāqiyoṅ ko halāk kar diyā jo

Habrūn, Dabīr, Anāb aur un
tamām jaghoṅ meṅ rahte the jo
Yahūdāh aur Isrāīl ke pahāṛī ilāqe
meṅ thīṅ. Us ne un sab ko un ke
shahroṅ samet Allāh ke hawāle
karke tabāh kar diyā. [22]Isrāīl ke
pūre ilāqe meṅ Anāqiyoṅ meṅ se
ek bhī na bachā. Sirf Ġhazzā, Jāt
aur Ashdūd meṅ kuchh zindā rahe.
[23]Ġharz Yashua ne pūre mulk par
yoṅ qabzā kiyā jis tarah Rab ne
Mūsā ko batāyā thā. Phir us ne use
qabīloṅ meṅ taqsīm karke Isrāīl ko
mīrās meṅ de diyā. Jang ḳhatm huī,
aur mulk meṅ amn-o-amān qāym
ho gayā.

Mūsā kī Futūhāt kā Ḳhulāsā

12 Darj-e-zail Dariyā-e-
Yardan ke mashriq meṅ
un bādshāhoṅ kī fahrist hai jinheṅ
Isrāīliyoṅ ne shikast dī thī aur jin ke
ilāqe par unhoṅ ne qabzā kiyā thā.
Yih ilāqā junūb meṅ Wādī-e-Arnon
se le kar shimāl meṅ Harmūn
Pahāṛ tak thā, aur us meṅ Wādī-
e-Yardan kā pūrā mashriqī hissā
shāmil thā.
[2]Pahle kā nām Sīhon thā. Wuh
Amoriyoṅ kā bādshāh thā aur us
kā dārul-hukūmat Hasbon thā.
Aroīr Shahr yānī Wādī-e-Arnon ke
darmiyān se le kar Ammoniyoṅ kī
sarhad Dariyā-e-Yabboq tak sārā
ilāqā us kī girift meṅ thā. Is meṅ
Jiliyād kā ādhā hissā bhī shāmil thā.
[3]Is ke alāwā Sīhon kā qabzā Dariyā-
e-Yardan ke pūre mashriqī kināre
par Kinnarat yānī Galīl kī Jhīl se le
kar Bahīrā-e-Murdār ke pās shahr
Bait-yasīmot tak balki us ke junūb
meṅ pahāṛī silsile Pisgā ke dāman
tak thā.
[4]Dūsrā bādshāh jis ne shikast
khāī thī Basan kā bādshāh Oj thā.
Wuh Rafāiyoṅ ke dewqāmat qabīle
meṅ se bāqī rah gayā thā, aur
us kī hukūmat ke markaz Astārāt
aur Idraī the. [5]Shimāl meṅ us kī
saltanat kī sarhad Harmūn Pahāṛ
thī aur mashriq meṅ Salkā Shahr.
Basan kā tamām ilāqā Jasūriyoṅ
aur Mākātiyoṅ kī sarhad tak us ke
hāth meṅ thā aur isī tarah Jiliyād
kā shimālī hissā bādshāh Sīhon kī
sarhad tak.
[6]Isrāīl ne Rab ke ḳhādim Mūsā
kī rāhnumāī meṅ in do bādshāhoṅ
par fatah pāī thī, aur Mūsā ne yih
ilāqā Rūbin, Jad aur Manassī ke
ādhe qabīle ke sapurd kiyā thā.

Yashua kī Futūhāt kā Ḳhulāsā

[7]Darj-e-zail Dariyā-e-Yardan ke maġhrib ke un bādshāhoṅ kī fahrist hai jinheṅ Isrāīliyoṅ ne Yashua kī rāhnumāī meṅ shikast dī thī aur jin kī saltanat Wādī-e-Lubnān ke shahr Bāl-jad se le kar Saīr kī taraf baṛhne wāle pahāṛ Ḳhalaq tak thī. Bād meṅ Yashua ne yih sārā mulk Isrāīl ke qabīloṅ meṅ taqsīm karke unheṅ mīrās meṅ de diyā [8]yānī pahāṛī ilāqā, maġhrib kā nashebī pahāṛī ilāqā, Yardan kī Wādī, us ke maġhrib meṅ wāqe pahāṛī ḍhalāneṅ, Yahūdāh kā registān aur Dasht-e-Najab. Pahle yih sab kuchh Hittiyoṅ, Amoriyoṅ, Kanāniyoṅ, Farizziyoṅ, Hiwwiyoṅ aur Yabūsiyoṅ ke hāth meṅ thā. Zail ke har shahr kā apnā bādshāh thā, aur har ek ne shikast khāī: [9]Yarīhū, Aī nazd Baitel, [10]Yarūshalam, Habrūn, [11]Yarmūt, Lakīs, [12]Ijlūn, Jazar, [13]Dabīr, Jidar, [14]Hurmā, Arād, [15]Libnā, Adullām, [16]Maqqedā, Baitel, [17]Taffuah, Hifar, [18]Afīq, Lashsharūn, [19]Madūn, Hasūr, [20]Simron-maron, Akshāf, [21]Tānak, Majiddo, [22]Qādis, Karmil kā Yuqniyām, [23]Nāfat-dor meṅ wāqe Dor, Jiljāl kā Goim [24]aur Tirzā. Bādshāhoṅ kī kul tādād 31 thī.

Kanān ke Bāqī Ilāqoṅ par Qabzā Karne kā Hukm

13 Jab Yashua būṛhā thā to Rab ne us se kahā, “Tū bahut būṛhā ho chukā hai, lekin abhī kāfī kuchh bāqī rah gayā hai jis par qabzā karne kī zarūrat hai. [2-3]Is meṅ Filistiyoṅ ke tamām ilāqe un ke shāhī shahroṅ Ġhazzā, Ashdūd, Askqalūn, Jāt aur Aqrūn samet shāmil haiṅ aur isī tarah Jasūr kā ilāqā jis kī junūbī sarhad Wādī-e-Saihūr hai jo Misr ke mashriq meṅ hai aur jis kī shimālī sarhad Aqrūn hai. Use bhī Mulk-e-Kanān kā hissā qarār diyā jātā hai. Awwiyoṅ kā ilāqā bhī [4]jo junūb meṅ hai ab tak Isrāīl ke qabze meṅ nahīṅ āyā. Yihī bāt shimāl par bhī sādiq ātī hai. Saidāniyoṅ ke shahr Ma’ārā se le kar Afīq Shahr aur Amoriyoṅ kī sarhad tak sab kuchh ab tak Isrāīl kī hukūmat se bāhar hai. [5]Is ke alāwā jabliyoṅ kā mulk aur mashriq meṅ pūrā Lubnān Harmūn Pahāṛ ke dāman meṅ Bāl-jad se le kar Labo-hamāt tak bāqī rah gayā hai. [6]Is meṅ un Saidāniyoṅ kā tamām

ilāqā bhī shāmil hai jo Lubnān
ke pahāṛoṅ aur Misrafāt-māym ke
darmiyān ke pahāṛī ilāqe meṅ ābād
haiṅ. Isrāīliyoṅ ke baṛhte baṛhte
maiṅ ḳhud hī in logoṅ ko un ke
sāmne se nikāl dūṅgā. Lekin lāzim
hai ki tū qurā ḍāl kar yih pūrā mulk
mere hukm ke mutābiq Isrāīliyoṅ
meṅ taqsīm kare. 7Use nau bāqī
qabīloṅ aur Manassī ke ādhe qabīle
ko wirāsat meṅ de de."

Yardan ke Mashriq meṅ Mulk kī Taqsīm

8Rab kā ḳhādim Mūsā Rūbin, Jad
aur Manassī ke bāqī ādhe qabīle ko
Dariyā-e-Yardan kā mashriqī ilāqā
de chukā thā. 9-10Yoṅ Hasbon ke
Amorī bādshāh Sīhon ke tamām
shahr un ke qabze meṅ ā gae
the yānī junūbī Wādī-e-Arnon ke
kināre par shahr Aroīr aur usī wādī
ke bīch ke shahr se le kar shimāl
meṅ Ammoniyoṅ kī sarhad tak.
Dībon aur Mīdabā ke darmiyān
kā maidān-e-murtafā bhī is meṅ
shāmil thā 11aur isī tarah Jiliyād,
Jasūriyoṅ aur Mākātiyoṅ kā ilāqā,
Harmūn kā pahāṛī ilāqā aur Salkā
Shahr tak Basan kā sārā ilāqā bhī.
12Pahle yih sārā ilāqā Basan ke
bādshāh Oj ke qabze meṅ thā jis
kī hukūmat ke markaz Astārāt aur
Idraī the. Rafāiyoṅ ke dewqāmat
qabīle se sirf Oj bāqī rah gayā
thā. Mūsā kī rāhnumāī ke taht
Isrāīliyoṅ ne us ilāqe par fatah pā
kar tamām bāshindoṅ ko nikāl diyā
thā. 13Sirf Jasūrī aur Mākātī bāqī
rah gae the, aur yih āj tak Isrāīliyoṅ
ke darmiyān rahte haiṅ.
14Sirf Lāwī ke qabīle ko koī zamīn
na milī, kyoṅki un kā maurūsī hissā
jalne wālī wuh qurbāniyāṅ haiṅ jo
Rab Isrāīl ke Ḳhudā ke lie chaṛhāī
jātī haiṅ. Rab ne yihī kuchh Mūsā
ko batāyā thā.

Rūbin kā Qabāylī Ilāqā

15Mūsā ne Rūbin ke qabīle ko us
ke kunboṅ ke mutābiq zail kā
ilāqā diyā. 16Wādī-e-Arnon ke
kināre par shahr Aroīr aur usī
wādī ke bīch ke shahr se le kar
Mīdabā 17aur Hasbon tak. Wahāṅ
ke maidān-e-murtafā par wāqe
tamām shahr bhī Rūbin ke sapurd
kie gae yānī Dībon, Bāmāt-bāl,
Bait-bāl-maūn, 18Yahaz, Qadīmāt,
Mifāt, 19Qiriyatāym, Sibmāh, Zirat-
us-sahar jo Bahīrā-e-Murdār ke

mashriq meṅ wāqe pahāṛī ilāqe
meṅ hai, [20]Bait-faġhūr, Pisgā ke
pahāṛī silsile par maujūd ābādiyāṅ
aur Bait-yasīmot. [21]Maidān-e-
murtafā ke tamām shahr Rūbin ke
qabīle ko die gae yānī Amoriyoṅ ke
bādshāh Sīhon kī pūrī bādshāhī jis
kā dārul-hukūmat Hasbon Shahr
thā. Mūsā ne Sīhon ko mār ḍālā
thā aur us ke sāth pāṅch Midiyānī
ra'īsoṅ ko bhī jinheṅ Sīhon ne apne
mulk meṅ muqarrar kiyā thā. In
ra'īsoṅ ke nām Iwī, Raqam, Sūr,
Hūr aur Rabā the. [22]Jin logoṅ
ko us waqt mārā gayā un meṅ se
Bilām bin Baor bhī thā jo ġhaibdān
thā. [23]Rūbin ke qabīle kī maġhribī
sarhad Dariyā-e-Yardan thī. Yihī
shahr aur ābādiyāṅ Rūbin ke qabīle
ko us ke kunboṅ ke mutābiq dī
gaīṅ, aur wuh us kī mīrās ṭhahrīṅ.

Jad ke Qabīle kā Ilāqā

[24]Mūsā ne Jad ke qabīle ko us ke
kunboṅ ke mutābiq zail kā ilāqā
diyā. [25]Yāzer kā ilāqā, Jiliyād
ke tamām shahr, Ammoniyoṅ
kā ādhā hissā Rabbā ke qarīb
shahr Aroīr tak [26-27]aur Hasbon
ke bādshāh Sīhon kī bādshāhī kā
bāqī shimālī hissā yānī Hasbon,
Rāmatul-Misfāh aur Batūnīm ke
darmiyān kā ilāqā aur Mahanāym
aur Dabīr ke darmiyān kā ilāqā. Is
ke alāwā Jad ko Wādī-e-Yardan kā
wuh mashriqī hissā bhī mil gayā jo
Bait-hāram, Bait-nimrā, Sukkāt aur
Safon par mushtamil thā. Yoṅ us kī
shimālī sarhad Kinnarat yānī Galīl
kī Jhīl kā junūbī kinārā thā. [28]Yihī
shahr aur ābādiyāṅ Jad ke qabīle ko
us ke kunboṅ ke mutābiq dī gaīṅ,
aur wuh us kī mīrās ṭhahrīṅ.

Manassī ke Mashriqī Hisse kā Ilāqā

[29]Jo ilāqā Mūsā ne Manassī ke
ādhe hisse ko us ke kunboṅ ke
mutābiq diyā thā [30]wuh Mahanāym
se le kar shimāl meṅ Oj Bādshāh
kī tamām bādshāhī par mushtamil
thā. Us meṅ Mulk-e-Basan aur wuh
60 ābādiyāṅ shāmil thīṅ jin par Yāīr
ne fatah pāī thī. [31]Jiliyād kā ādhā
hissā Oj kī hukūmat ke do marākiz
Astārāt aur Idraī samet Makīr bin
Manassī kī aulād ko us ke kunboṅ
ke mutābiq diyā gayā. [32]Mūsā ne
in maurūsī zamīnoṅ kī taqsīm us
waqt kī thī jab wuh Dariyā-e-Yardan
ke mashriq meṅ Moāb ke maidānī

ilāqe meṅ Yarīhū Shahr ke muqābil thā.

[33]Lekin Lāwī ko Mūsā se koī maurūsī zamīn nahīṅ milī thī, kyoṅki Rab Isrāīl kā Ḳhudā un kā maurūsī hissā hai jis tarah us ne un se wādā kiyā thā.

Kanān kī Taqsīm

14 Isrāīl ke bāqī sāṛhe nau qabīloṅ ko Dariyā-e-Yardan ke maġhrib meṅ yānī Mulk-e-Kanān meṅ zamīn mil gaī. Is ke lie Iliyazar Imām, Yashua bin Nūn aur qabīloṅ ke ābāī gharānoṅ ke sarbarāhoṅ ne [2]qurā ḍāl kar muqarrar kiyā ki har qabīle ko kaun kaun-sā ilāqā mil jāe. Yoṅ waisā hī huā jis tarah Rab ne Mūsā ko hukm diyā thā. [3-4]Mūsā aṛhāī qabīloṅ ko un kī maurūsī zamīn Dariyā-e-Yardan ke mashriq meṅ de chukā thā, kyoṅki Yūsuf kī aulād ke do qabīle Manassī aur Ifrāīm wujūd meṅ āe the. Lekin Lāwiyoṅ ko un ke darmiyān zamīn na milī. Isrāīliyoṅ ne Lāwiyoṅ ko zamīn na dī balki unheṅ sirf rihāish ke lie shahr aur rewaṛoṅ ke lie charāgāheṅ dīṅ. [5]Yoṅ unhoṅ ne zamīn ko unhīṅ hidāyāt ke mutābiq taqsīm kiyā jo Rab ne Mūsā ko dī thīṅ.

Kālib Habrūn Pāne kī Guzārish Kartā Hai

[6]Jiljāl meṅ Yahūdāh ke qabīle ke mard Yashua ke pās āe. Yafunnā Qanizzī kā beṭā Kālib bhī un ke sāth thā. Us ne Yashua se kahā, "Āp ko yād hai ki Rab ne mard-e-Ḳhudā Mūsā se āp ke aur mere bāre meṅ kyā kuchh kahā jab ham Qādis-barnīa meṅ the. [7]Maiṅ 40 sāl kā thā jab Rab ke ḳhādim Mūsā ne mujhe Mulk-e-Kanān kā jāyzā lene ke lie Qādis-barnīa se bhej diyā. Jab wāpas āyā to maiṅ ne Mūsā ko diyānatdārī se sab kuchh batāyā jo dekhā thā. [8]Afsos ki jo bhāī mere sāth gae the unhoṅ ne logoṅ ko ḍarāyā. Lekin maiṅ Rab apne Ḳhudā kā wafādār rahā. [9]Us din Mūsā ne qasam khā kar mujh se wādā kiyā, 'Jis zamīn par tere pāṅw chale haiṅ wuh hameshā tak terī aur terī aulād kī wirāsat meṅ rahegī. Kyoṅki tū Rab mere Ḳhudā kā wafādār rahā hai.' [10]Aur ab aisā hī huā hai jis tarah Rab ne wādā kiyā thā. Us ne mujhe ab tak zindā rahne diyā hai. Rab ko Mūsā se yih

bāt kie 45 sāl guzar gae haiṅ. Us
sāre arse meṅ ham registān meṅ
ghūmte-phirte rahe haiṅ. Āj maiṅ
85 sāl kā hūṅ, [11]aur ab tak utnā
hī tāqatwar hūṅ jitnā ki us waqt
thā jab maiṅ jāsūs thā. Ab tak
merī bāhar nikalne aur jang karne
kī wuhī quwwat qāym hai. [12]Ab
mujhe wuh pahāṛī ilāqā de deṅ jis
kā wādā Rab ne us din mujh se kiyā
thā. Āp ne ḳhud sunā hai ki Anāqī
wahāṅ baṛe qilāband shahroṅ meṅ
baste haiṅ. Lekin shāyad Rab mere
sāth ho aur maiṅ unheṅ nikāl dūṅ
jis tarah us ne farmāyā hai."

[13]Tab Yashua ne Kālib bin
Yafunnā ko barkat de kar use
wirāsat meṅ Habrūn de diyā.
[14-15]Pahle Habrūn Qiriyat-arbā yānī
Arbā kā Shahr kahlātā thā. Arbā
Anāqiyoṅ kā sab se baṛā ādmī thā.
Āj tak yih shahr Kālib kī aulād kī
milkiyat rahī hai. Wajah yih hai
ki Kālib Rab Isrāīl ke Ḳhudā kā
wafādār rahā. Phir jang ḳhatm huī,
aur mulk meṅ amn-o-amān qāym
ho gayā.

Yahūdāh kī Sarhaddeṅ

15 Jab Isrāīliyoṅ ne qurā ḍāl
kar mulk ko taqsīm kiyā to
Yahūdāh ke qabīle ko us ke kunboṅ
ke mutābiq Kanān kā junūbī hissā
mil gayā. Is ilāqe kī sarhad Mulk-e-
Adom aur intahāī junūb meṅ Sīn kā
registān thā.

[2]Yahūdāh kī junūbī sarhad
Bahīrā-e-Murdār ke junūbī sire se
shurū ho kar [3]junūb kī taraf chaltī
chaltī Darrā-e-Aqrabbīm pahuṅch
gaī. Wahāṅ se wuh Sīn kī taraf
jārī huī aur Qādis-barnīa ke junūb
meṅ se āge nikal kar Hasron tak
pahuṅch gaī. Hasron se wuh Addār
kī taraf chaṛh gaī aur phir Qarqā kī
taraf muṛī. [4]Is ke bād wuh Azmūn
se ho kar Misr kī sarhad par wāqe
Wādī-e-Misr tak pahuṅch gaī jis ke
sāth sāth chaltī huī wuh samundar
par ḳhatm huī. Yih Yahūdāh kī
junūbī sarhad thī.

[5]Mashriq meṅ us kī sarhad
Bahīrā-e-Murdār ke sāth sāth chal
kar wahāṅ ḳhatm huī jahāṅ Dariyā-
e-Yardan Bahīrā-e-Murdār meṅ
bahtā hai.

Yahūdāh kī shimālī sarhad yihīṅ
se shurū ho kar [6]Bait-hujlāh kī
taraf chaṛh gaī, phir Bait-arābā ke
shimāl meṅ se guzar kar Rūbin ke
beṭe Bohan ke patthar tak pahuṅch
gaī. [7]Wahāṅ se sarhad Wādī-e-
Akūr meṅ utar gaī aur phir dubārā

Dabīr kī taraf chaṛh gaī. Dabīr se
wuh shimāl yānī Jiljāl kī taraf jo
Darrā-e-Adummīm ke muqābil hai
muṛ gaī. (Yih darrā wādī ke junūb
meṅ hai.) Yoṅ wuh chaltī chaltī
shimālī sarhad Ain-shams aur Ain-
rājil tak pahuṅch gaī. 8Wahāṅ
se wuh Wādī-e-Bin-hinnūm meṅ
se guzartī huī Yabūsiyoṅ ke shahr
Yarūshalam ke junūb meṅ se āge
nikal gaī aur phir us pahāṛ par
chaṛh gaī jo Wādī-e-Bin-hinnūm ke
maġhrib aur Maidān-e-Rafāīm ke
shimālī kināre par hai. 9Wahāṅ
sarhad muṛ kar chashmā banām
Niftūh kī taraf baṛh gaī aur phir
pahāṛī ilāqe Ifron ke shahroṅ ke
pās se guzar kar Bālā yānī Qiriyat-
yārīm tak pahuṅch gaī. 10Bālā se
muṛ kar Yahūdāh kī yih sarhad
maġhrib meṅ Saīr ke pahāṛī ilāqe
kī taraf baṛh gaī aur Yārīm Pahāṛ
yānī Kaslūn ke shimālī dāman ke
sāth sāth chal kar Bait-shams kī
taraf utar kar Timnat pahuṅch gaī.
11Wahāṅ se wuh Aqrūn ke shimāl
meṅ se guzar gaī aur phir muṛ
kar sikkarūn aur Bālā Pahāṛ kī
taraf baṛh kar Yabniyel pahuṅch
gaī. Wahāṅ yih shimālī sarhad
samundar par ḳhatm huī.

12Samundar Mulk-e-Yahūdāh kī
maġhribī sarhad thī. Yihī wuh ilāqā
thā jo Yahūdāh ke qabīle ko us ke
ḳhāndānoṅ ke mutābiq mil gayā.

Habrūn aur Dabīr par Fatah

13Rab ke hukm ke mutābiq Yashua
ne Kālib bin Yafunnā ko us kā hissā
Yahūdāh meṅ de diyā. Wahāṅ use
Habrūn Shahr mil gayā. Us waqt
us kā nām Qiriyat-arbā thā. (Arbā
Anāq kā bāp thā.) 14Habrūn meṅ
tīn Anāqī banām Sīsī, Aḳhīmān aur
Talmī apne gharānoṅ samet rahte
the. Kālib ne tīnoṅ ko Habrūn se
nikāl diyā. 15Phir wuh āge Dabīr
ke bāshindoṅ se laṛne chalā gayā.
Dabīr kā purānā nām Qiriyat-sifar
thā. 16Kālib ne kahā, “Jo Qiriyat-
sifar par fatah pā kar qabzā karegā
us ke sāth maiṅ apnī beṭī Aksā kā
rishtā bāndhūṅgā.” 17Kālib ke bhāī
Ġhutniyel bin Qanaz ne shahr par
qabzā kar liyā. Chunāṅche Kālib ne
us ke sāth apnī beṭī Aksā kī shādī
kar dī.

18Jab Aksā Ġhutniyel ke hāṅ jā
rahī thī to us ne use ubhārā ki wuh
Kālib se koī khet pāne kī darḳhāst
kare. Achānak wuh gadhe se utar
gaī. Kālib ne pūchhā, “Kyā bāt hai?”

[19]Aksā ne jawāb diyā, “Jahez ke lie
mujhe ek chīz se nawāzeṅ. Āp ne
mujhe Dasht-e-Najab meṅ zamīn
de dī hai. Ab mujhe chashme
bhī de dījie.” Chunāṅche Kālib ne
use apnī milkiyat meṅ se ūpar aur
nīche wāle chashme bhī de die.

Yahūdāh ke Qabīle ke Shahr

[20]Jo maurūsī zamīn Yahūdāh
ke qabīle ko us ke kunboṅ ke
mutābiq milī [21]us meṅ zail ke
shahr shāmil the. Junūb meṅ
Mulk-e-Adom kī sarhad kī taraf
yih shahr the: Qabziyel, Idar,
Yajūr, [22]Qīnā, Dīmūnā, Ad’adā,
[23]Qādis, Hasūr, Itnān, [24]Zīf, Talam,
Bālot, [25]Hasūr-hadattā, Qariyot-
hasron yānī Hasūr, [26]Amām, Samā,
Molādā, [27]Hasār-jaddā, Hishmon,
Bait-falat, [28]Hasār-suāl, Bair-sabā,
Bizyotiyāh, [29]Bālā, Iyyīm, Azam,
[30]Iltolad, Kasīl, Hurmā, [31]Siqlāj,
Madmannā, Sansannā, [32]Labāot,
Silhīm, Ain aur Rimmon. In
shahroṅ kī tādād 29 thī. Har shahr
ke gird-o-nawāh kī ābādiyāṅ us ke
sāth ginī jātī thīṅ.

[33]Maġhrib ke nashebī pahāṛī
ilāqe meṅ yih shahr the: Istāl,
Sur’ā, Asnā, [34]Zanūh, Ain-
jannīm, Taffuah, Ainām, [35]Yarmūt,
Adullām, Sokā, Azīqā, [36]Shāraim,
Aditaim aur Jadīrā yānī Jadīrataim.
In shahroṅ kī tādād 14 thī. Har
shahr ke gird-o-nawāh kī ābādiyāṅ
us ke sāth ginī jātī thīṅ.

[37]In ke alāwā yih shahr bhī
the: Zanān, Hadāshā, Mijdal-jad,
[38]Dil’ān, Misfāh, Yuqtiyel, [39]Lakīs,
Busqat, Ijlūn, [40]Kabbūn, Lahmās,
Kitlīs, [41]Jadīrot, Bait-dajūn, Nāmā
aur Maqqedā. In shahroṅ kī tādād
16 thī. Har shahr ke gird-o-nawāh
kī ābādiyāṅ us ke sāth ginī jātī thīṅ.

[42]Is ilāqe meṅ yih shahr bhī
the: Libnā, Itar, Asan, [43]Yiftāh,
Asnā, Nasībab, [44]Qaīlā, Akzīb aur
Maresā. In shahroṅ kī tādād 9
thī. Har shahr ke gird-o-nawāh kī
ābādiyāṅ us ke sāth ginī jātī thīṅ.

[45]In ke alāwā yih shahr bhī
the: Aqrūn us ke gird-o-nawāh
kī ābādiyoṅ aur dehātoṅ samet,
[46]phir Aqrūn se le kar maġhrib kī
taraf Ashdūd tak tamām qasbe aur
ābādiyāṅ. [47]Ashdūd ḳhud bhī us
ke gird-o-nawāh kī ābādiyoṅ aur
dehātoṅ samet is meṅ shāmil thā
aur isī tarah Ġhazzā us ke gird-o-
nawāh kī ābādiyoṅ aur dehātoṅ
samet yānī tamām ābādiyāṅ Misr

kī sarhad par wāqe Wādī-e-Misr aur
samundar ke sāhil tak.
48 Pahāṛī ilāqe ke yih shahr
Yahūdāh ke qabīle ke the: Samīr,
Yattīr, Sokā, 49 Dannā, Qiriyat-
sannā yānī Dabīr, 50 Anāb, Istamoh,
Anīm, 51 Jushan, Haulūn aur Jiloh.
In shahroṅ kī tādād 11 thī, aur un
ke gird-o-nawāh kī ābādiyāṅ bhī un
ke sāth ginī jātī thīṅ.
52 In ke alāwā yih shahr bhī the:
Arāb, Dūmā, Ish'ān, 53 Yanūm, Bait-
taffuah, Afīqā, 54 Humtā, Qiriyat-
arbā yānī Habrūn aur Sīūr. In
shahroṅ kī tādād 9 thī. Har shahr
ke gird-o-nawāh kī ābādiyāṅ us
meṅ ginī jātī thīṅ.
55 In ke alāwā yih shahr bhī the:
Maūn, Karmil, Zīf, Yūttā, 56 Yazrael,
Yuqdiyām, Zanūh, 57 Qain, Jibiyā
aur Timnat. In shahroṅ kī tādād 10
thī. Har shahr ke gird-o-nawāh kī
ābādiyāṅ us ke sāth ginī jātī thīṅ.
58 In ke alāwā yih shahr bhī the:
Halhūl, Bait-sūr, Jadūr, 59 Mārāt,
Bait-anot aur Iltaqon. In shahroṅ
kī tādād 6 thī. Har shahr ke gird-o-
nawāh kī ābādiyāṅ us ke sāth ginī
jātī thīṅ.
60 Phir Qiriyat-bāl yānī Qiriyat-
yārīm aur Rabbā bhī Yahūdāh ke
pahāṛī ilāqe meṅ shāmil the. Har
shahr ke gird-o-nawāh kī ābādiyāṅ
us ke sāth ginī jātī thīṅ.
61 Registān meṅ yih shahr
Yahūdāh ke qabīle ke the: Bait-
arābā, Middīn, Sakākā, 62 Nibsān,
Namak kā Shahr aur Ain-jadī. In
shahroṅ kī tādād 6 thī. Har shahr
ke gird-o-nawāh kī ābādiyāṅ us ke
sāth ginī jātī thīṅ.
63 Lekin Yahūdāh kā qabīlā
Yabūsiyoṅ ko Yarūshalam se
nikālne meṅ nākām rahā. Is lie un
kī aulād āj tak Yahūdāh ke qabīle ke
darmiyān rahtī hai.

Ifrāīm aur Manassī kī Junūbī Sarhad

16 Qurā ḍālne se Yūsuf kī
aulād kā ilāqā muqarrar
kiyā gayā. Us kī sarhad Yarīhū ke
qarīb Dariyā-e-Yardan se shurū huī,
shahr ke mashriq meṅ chashmoṅ
ke pās se guzarī aur registān meṅ se
chaltī chaltī Baitel ke pahāṛī ilāqe
tak pahuṅchī. 2 Lūz yānī Baitel se
āge nikal kar wuh Arkiyoṅ ke ilāqe
meṅ Atārāt pahuṅchī. 3 Wahāṅ se
wuh maġhrib kī taraf utartī utartī
Yaflītiyoṅ ke ilāqe meṅ dāḳhil huī
jahāṅ wuh Nashebī Bait-haurūn
meṅ se guzar kar Jazar ke pīchhe

samundar par ḳhatm huī. [4]Yih us
ilāqe kī junūbī sarhad thī jo Yūsuf
kī aulād Ifrāīm aur Manassī ke
qabīloṅ ko wirāsat meṅ diyā gayā.

Ifrāīm kā Ilāqā

[5]Ifrāīm ke qabīle ko us ke kunboṅ
ke mutābiq yih ilāqā mil gayā:
Us kī junūbī sarhad Atārāt-addār
aur Bālāī Bait-haurūn se ho kar
[6-8]samundar par ḳhatm huī. Us
kī shimālī sarhad maġhrib meṅ
samundar se shurū huī aur Qānā
Nadī ke sāth chaltī chaltī Taffuah
tak pahuṅchī. Wahāṅ se wuh
shimāl kī taraf muṛī aur Mikmatāh
tak pahuṅch kar dubārā mashriq kī
taraf chalne lagī. Phir wuh Tānat-
sailā se ho kar Yānūh pahuṅchī.
Mashriqī sarhad shimāl meṅ Yānūh
se shurū huī aur Atārāt se ho
kar Dariyā-e-Yardan ke maġhribī
kināre tak utrī aur phir kināre ke
sāth junūb kī taraf chaltī chaltī
Nārā aur is ke bād Yarīhū pahuṅchī.
Wahāṅ wuh Dariyā-e-Yardan par
ḳhatm huī. Yihī Ifrāīm aur us ke
kunboṅ kī sarhaddeṅ thīṅ.

[9]Is ke alāwā kuchh shahr aur
un ke gird-o-nawāh kī ābādiyāṅ
Ifrāīm ke lie muqarrar kī gaīṅ jo
Manassī ke ilāqe meṅ thīṅ. [10]Ifrāīm
ke mardoṅ ne Jazar meṅ ābād
Kanāniyoṅ ko na nikālā. Is lie un kī
aulād āj tak wahāṅ rahtī hai, albattā
use begār meṅ kām karnā paṛtā
hai.

Manassī kā Ilāqā

17 Yūsuf ke pahlauṭhe
Manassī kī aulād ko do
ilāqe mil gae. Dariyā-e-Yardan ke
mashriq meṅ Makīr ke gharāne ko
Jiliyād aur Basan die gae. Makīr
Manassī kā pahlauṭhā aur Jiliyād kā
bāp thā, aur us kī aulād māhir faujī
thī. [2]Ab qurā ḍālne se Dariyā-e-
Yardan ke maġhrib meṅ wuh ilāqā
muqarrar kiyā gayā jahāṅ Manassī
ke bāqī beṭoṅ kī aulād ko ābād honā
thā. In ke chhih kunbe the jin
ke nām Abiyazar, Ḳhalaq, Asriyel,
Sikam, Hifar aur Samīdā the.

[3]Silāfihād bin Hifar bin Jiliyād
bin Makīr bin Manassī ke beṭe
nahīṅ the balki sirf beṭiyāṅ. Un
ke nām Mahlāh, Nūsāh, Hujlāh,
Milkāh aur Tirzā the. [4]Yih
ḳhawātīn Iliyazar Imām, Yashua
bin Nūn aur qaum ke buzurgoṅ
ke pās āīṅ aur kahne lagīṅ, “Rab
ne Mūsā ko hukm diyā thā ki wuh

hameṅ bhī qabāylī ilāqe kā koī hissā de." Yashua ne Rab kā hukm mān kar na sirf Manassī kī narīnā aulād ko zamīn dī balki unheṅ bhī. [5]Natīje meṅ Manassī ke qabīle ko Dariyā-e-Yardan ke maġhrib meṅ zamīn ke das hisse mil gae aur mashriq meṅ Jiliyād aur Basan. [6]Maġhrib meṅ na sirf Manassī kī narīnā aulād ke ḳhāndānoṅ ko zamīn milī balki beṭiyoṅ ke ḳhāndānoṅ ko bhī. Is ke baraks mashriq meṅ Jiliyād kī zamīn sirf narīnā aulād meṅ taqsīm kī gaī.

[7]Manassī ke qabīle ke ilāqe kī sarhad Āshar se shurū huī aur Sikam ke mashriq meṅ wāqe Mikmatāh se ho kar junūb kī taraf chaltī huī Ain-taffuah kī ābādī tak pahuṅchī. [8]Taffuah ke gird-o-nawāh kī zamīn Ifrāīm kī milkiyat thī, lekin Manassī kī sarhad par ke yih shahr Manassī kī apnī milkiyat the. [9]Wahāṅ se sarhad Qānā Nadī ke junūbī kināre tak utrī. Phir nadī ke sāth chaltī chaltī wuh samundar par ḳhatm huī. Nadī ke junūbī kināre par kuchh shahr Ifrāīm kī milkiyat the agarche wuh Manassī ke ilāqe meṅ the. [10]Lekin majmūī taur par Manassī kā qabāylī ilāqā Qānā Nadī ke shimāl meṅ thā aur Ifrāīm kā ilāqā us ke junūb meṅ. Donoṅ qabīloṅ kā ilāqā maġhrib meṅ samundar par ḳhatm huā. Manassī ke ilāqe ke shimāl meṅ Āshar kā qabāylī ilāqā thā aur mashriq meṅ Ishkār kā.

[11]Āshar aur Ishkār ke ilāqoṅ ke darj-e-zail shahr Manassī kī milkiyat the: Bait-shān, Ibliyām, Dor yānī Nāfat-dor, Ain-dor, Tānak aur Majiddo un ke gird-o-nawāh kī ābādiyoṅ samet. [12]Lekin Manassī kā qabīlā wahāṅ ke Kanāniyoṅ ko nikāl na sakā balki wuh wahāṅ baste rahe. [13]Bād meṅ bhī jab Isrāīl kī tāqat baṛh gaī to Kanāniyoṅ ko nikālā na gayā balki unheṅ begār meṅ kām karnā paṛā.

Ifrāīm aur Manassī Mazīd Zamīn kā Taqāzā Karte Haiṅ

[14]Yūsuf ke qabīle Ifrāīm aur Manassī Dariyā-e-Yardan ke maġhrib meṅ zamīn pāne ke bād Yashua ke pās āe aur kahne lage, "Āp ne hamāre lie qurā ḍāl kar zamīn kā sirf ek hissā kyoṅ muqarrar kiyā? Ham to bahut zyādā log haiṅ, kyoṅki Rab ne hameṅ barkat de kar baṛī qaum banāyā hai."

[15]Yashua ne jawāb diyā, “Agar āp itne zyādā haiṅ aur āp ke lie Ifrāīm kā pahāṛī ilāqā kāfī nahīṅ hai to phir Farizziyoṅ aur Rafāiyoṅ ke pahāṛī jangloṅ meṅ jāeṅ aur unheṅ kāṭ kar kāsht ke qābil banā leṅ.”

[16]Yūsuf ke qabīloṅ ne kahā, “Pahāṛī ilāqā hamāre lie kāfī nahīṅ hai, aur maidānī ilāqe meṅ ābād Kanāniyoṅ ke pās lohe ke rath haiṅ, un ke pās bhī jo Wādī-e-Yazrael meṅ haiṅ aur un ke pās bhī jo Bait-shān aur us ke gird-o-nawāh kī ābādiyoṅ meṅ rahte haiṅ.”

[17]Lekin Yashua ne jawāb meṅ kahā, “Āp itnī baṛī aur tāqatwar qaum haiṅ ki āp kā ilāqā ek hī hisse par mahdūd nahīṅ rahegā [18]balki jangal kā pahāṛī ilāqā bhī āp kī milkiyat meṅ āegā. Us ke jangloṅ ko kāṭ kar kāsht ke qābil banā leṅ to yih tamām ilāqā āp hī kā hogā. Āp bāqī ilāqe par bhī qabzā karke Kanāniyoṅ ko nikāl deṅge agarche wuh tāqatwar haiṅ aur un ke pās lohe ke rath haiṅ.”

Bāqī Sāt Qabīloṅ ko Zamīn Miltī Hai

18 Kanān par ġhālib āne ke bād Isrāīl kī pūrī jamāt Sailā Shahr meṅ jamā huī. Wahāṅ unhoṅ ne mulāqāt kā ḳhaimā khaṛā kiyā.

[2]Ab tak sāt qabīloṅ ko zamīn nahīṅ milī thī. [3]Yashua ne Isrāīliyoṅ ko samjhā kar kahā, “Āp kitnī der tak sust raheṅge? Āp kab tak us mulk par qabzā nahīṅ kareṅge jo Rab āp ke bāpdādā ke Ḳhudā ne āp ko de diyā hai? [4]Ab har qabīle ke tīn tīn ādmiyoṅ ko chun leṅ. Unheṅ maiṅ mulk kā daurā karne ke lie bhej dūṅgā tāki wuh tamām qabāylī ilāqoṅ kī fahrist taiyār kareṅ. Is ke bād wuh mere pās wāpas ā kar [5]mulk ko sāt ilāqoṅ meṅ taqsīm kareṅ. Lekin dhyān rakheṅ ki junūb meṅ Yahūdāh kā ilāqā aur shimāl meṅ Ifrāīm aur Manassī kā ilāqā hai. Un kī sarhaddeṅ mat chheṛnā! [6]Wuh ādmī likh leṅ ki sāt nae qabāylī ilāqoṅ kī sarhaddeṅ kahāṅ kahāṅ tak haiṅ aur phir in kī fahristeṅ pesh kareṅ. Phir maiṅ Rab āp ke Ḳhudā ke huzūr muqaddas qurā ḍāl kar har ek kī zamīn muqarrar

karūṅga. [7]Yād rahe ki Lāwiyoṅ ko
koī ilāqā nahīṅ milnā hai. Un kā
hissā yih hai ki wuh Rab ke imām
haiṅ. Aur Jad, Rūbin aur Manassī
ke ādhe qabīle ko bhī mazīd kuchh
nahīṅ milnā hai, kyoṅki unheṅ
Rab ke ḳhādim Mūsā se Dariyā-e-
Yardan ke mashriq meṅ un kā hissā
mil chukā hai."

[8]Tab wuh ādmī rawānā hone ke
lie taiyār hue jinheṅ mulk kā daurā
karne ke lie chunā gayā thā. Yashua
ne unheṅ hukm diyā, "Pūre mulk
meṅ se guzar kar tamām shahroṅ
kī fahrist banāeṅ. Jab fahrist
mukammal ho jāe to use mere pās
le āeṅ. Phir maiṅ Sailā meṅ Rab
ke huzūr āp ke lie qurā ḍāl dūṅgā."
[9]Ādmī chale gae aur pūre mulk
meṅ se guzar kar tamām shahroṅ
kī fahrist banā lī. Unhoṅ ne mulk
ko sāt hissoṅ meṅ taqsīm karke
tamām tafsīlāt kitāb meṅ darj kīṅ
aur yih kitāb Sailā kī ḳhaimāgāh
meṅ Yashua ko de dī. [10]Phir Yashua
ne Rab ke huzūr qurā ḍāl kar yih
ilāqe bāqī sāt qabīloṅ aur un ke
kunboṅ meṅ taqsīm kar die.

Binyamīn kā Ilāqā

[11]Jab qurā ḍālā gayā to Binyamīn
ke qabīle aur us ke kunboṅ ko
pahlā hissā mil gayā. Us kī zamīn
Yahūdāh aur Yūsuf ke qabīloṅ ke
darmiyān thī. [12]Us kī shimālī
sarhad Dariyā-e-Yardan se shurū
huī aur Yarīhū ke shimāl meṅ
pahāṛī ḍhalān par chaṛh kar pahāṛī
ilāqe meṅ se maġhrib kī taraf
guzarī. Bait-āwan ke bayābān ko
pahuṅchne par [13]wuh Lūz yānī
Baitel kī taraf baṛh kar shahr ke
junūb meṅ pahāṛī ḍhalān par chaltī
chaltī āge nikal gaī. Wahāṅ se
wuh Atārāt-addār aur us pahāṛī tak
pahuṅchī jo Nashebī Bait-haurūn
ke junūb meṅ hai. [14]Phir wuh
junūb kī taraf muṛ kar maġhribī
sarhad ke taur par Qiriyat-bāl
yānī Qiriyat-yārīm ke pās āī jo
Yahūdāh ke qabīle kī milkiyat
thī. [15]Binyamīn kī junūbī sarhad
Qiriyat-yārīm ke maġhribī kināre
se shurū ho kar Niftūh chashmā
tak pahuṅchī. [16]Phir wuh us pahāṛ
ke dāman par utar āī jo Wādī-
e-Bin-hinnūm ke maġhrib meṅ
aur Maidān-e-Rafāīm ke shimāl
meṅ wāqe hai. Is ke bād sarhad
Yabūsiyoṅ ke shahr ke junūb meṅ

se guzarī aur yoṅ Wādī-e-Hinnūm
ko pār karke Ain-rājil ke pās āī.
17 Phir wuh shimāl kī taraf muṛ
kar Ain-shams ke pās se guzarī
aur Darrā-e-Adummīm ke muqābil
shahr Jalīlot tak pahuṅch kar Rūbin
ke beṭe Bohan ke patthar ke pās
utar āī. 18 Wahāṅ se wuh us ḍhalān
ke shimālī ruḳh par se guzarī jo
Wādī-e-Yardan ke maġhribī kināre
par hai. Phir wuh wādī meṅ
utar kar 19 Bait-hujlāh kī shimālī
pahāṛī ḍhalān se guzarī aur Bahīrā-
e-Murdār ke shimālī kināre par
ḳhatm huī, wahāṅ jahāṅ Dariyā-
e-Yardan us meṅ bahtā hai. Yih
thī Binyamīn kī junūbī sarhad.
20 Us kī mashriqī sarhad Dariyā-
e-Yardan thī. Yihī wuh ilāqā thā
jo Binyamīn ke qabīle ko us ke
kunboṅ ke mutābiq diyā gayā.

21 Zail ke shahr is ilāqe meṅ
shāmil the: Yarīhū, Bait-hujlāh,
Imaq-qasīs, 22 Bait-arābā, Samraim,
Baitel, 23 Awwīm, Fārā, Ufrā,
24 Kafarul-ammonī, Ufnī aur Jibā.
Yih kul 12 shahr the. Har shahr
ke gird-o-nawāh kī ābādiyāṅ us
ke sāth ginī jātī thīṅ. 25 In ke
alāwā yih shahr bhī the: Jibaūn,
Rāmā, Bairot, 26 Misfāh, Kafīrā,
Mauzā, 27 Raqam, Irfael, Tarālā,
28 Zilā, Alif, Yabūsiyoṅ kā shahr
Yarūshalam, Jibiyā aur Qiriyat-
yārīm. In shahroṅ kī tādād 14
thī. Har shahr ke gird-o-nawāh kī
ābādiyāṅ us ke sāth ginī jātī thīṅ.
Yih tamām shahr Binyamīn aur us
ke kunboṅ kī milkiyat the.

Shamāūn kā Ilāqā

19 Jab qurā ḍālā gayā to
Shamāūn ke qabīle aur us
ke kunboṅ ko dūsrā hissā mil gayā.
Us kī zamīn Yahūdāh ke qabīle ke
ilāqe ke darmiyān thī. 2 Use yih
shahr mil gae: Bair-sabā (Sabā),
Molādā, 3 Hasār-suāl, Bālā, Azam,
4 Iltolad, Batūl, Hurmā, 5 Siqlāj,
Bait-markabot, Hasār-sūsā, 6 Bait-
labāot aur Sārūhan. In shahroṅ kī
tādād 13 thī. Har shahr ke gird-o-
nawāh kī ābādiyāṅ us ke sāth ginī
jātī thīṅ. 7 In ke alāwā yih chār
shahr bhī Shamāūn ke the: Ain,
Rimmon, Itar aur Asan. Har shahr
ke gird-o-nawāh kī ābādiyāṅ us ke
sāth ginī jātī thīṅ. 8 In shahroṅ ke
gird-o-nawāh kī tamām ābādiyāṅ
Bālāt-bair yānī Najab ke Rāmā
tak un ke sāth ginī jātī thīṅ. Yih
thī Shamāūn aur us ke kunboṅ
kī milkiyat. 9 Yih jagheṅ is lie

Yahūdāh ke qabīle ke ilāqe se lī
gaiṅ ki Yahūdāh kā ilāqā us ke lie
bahut zyādā thā. Yihī wajah hai ki
Shamāūn kā ilāqā Yahūdāh ke bīch
meṅ hai.

Zabūlūn kā Ilāqā

10-12 Jab qurā ḍālā gayā to Zabūlūn
ke qabīle aur us ke kunboṅ ko tīsrā
hissā mil gayā. Us kī junūbī sarhad
Yuqniyām kī nadī se shurū huī
aur phir mashriq kī taraf dabāsat,
Mar'alā aur Sārīd se ho kar Kislot-
tabūr ke ilāqe tak pahuṅchī. Is ke
bād wuh muṛ kar mashriqī sarhad
ke taur par Dābarat ke pās āī
aur chaṛhtī chaṛhtī Yafīa pahuṅchī.
13 Wahāṅ se wuh mazīd mashriq kī
taraf baṛhtī huī Jāt-hifar, Et-qāzīn
aur Rimmon se ho kar Neā ke
pās āī. 14 Zabūlūn kī shimālī aur
maġhribī sarhad Hannāton meṅ se
guzartī guzartī Wādī-e-Iftāhel par
ḳhatm huī. 15 Bārah shahr un ke
gird-o-nawāh kī ābādiyoṅ samet
Zabūlūn kī milkiyat meṅ āe jin meṅ
Qattāt, Nahlāl, Simron, Idālā aur
Bait-laham shāmil the. 16 Zabūlūn
ke qabīle ko yihī kuchh us ke
kunboṅ ke mutābiq mil gayā.

Ishkār kā Ilāqā

17 Jab qurā ḍālā gayā to Ishkār
ke qabīle aur us ke kunboṅ ko
chauthā hissā mil gayā. 18 Us kā
ilāqā Yazrael se le kar shimāl kī
taraf phail gayā. Yih shahr us
meṅ shāmil the: Kasūlot, Shūnīm,
19 Hafāraim, Shiyūn, Anāḳharat,
20 Rabbīt, Qisiyon, Ibaz, 21 Raimat,
Ain-jannīm, Ain-haddā aur Bait-
fassīs. 22 Shimāl meṅ yih sarhad
Tabūr Pahāṛ se shurū huī aur
shaḳhsūmā aur Bait-shams se ho
kar Dariyā-e-Yardan tak utar āī.
16 shahr un ke gird-o-nawāh kī
ābādiyoṅ samet Ishkār kī milkiyat
meṅ āe. 23 Use yih pūrā ilāqā us ke
kunboṅ ke mutābiq mil gayā.

Āshar kā Ilāqā

24 Jab qurā ḍālā gayā to Āshar
ke qabīle aur us ke kunboṅ ko
pāṅchwāṅ hissā mil gayā. 25 Us
ke ilāqe meṅ yih shahr shāmil
the: Ḳhilqat, Halī, Batan, Akshāf,
26 Alammalik, Am'ād aur Misāl. Us
kī sarhad samundar ke sāth sāth
chaltī huī Karmil ke pahāṛī silsile
ke dāman meṅ se guzarī aur utartī
utartī Saihūr-libnāt tak pahuṅchī.
27 Wahāṅ wuh mashriq meṅ Bait-

dajūn kī taraf muṛ kar Zabūlūn
ke ilāqe tak pahuṅchī aur us kī
maġhribī sarhad ke sāth chaltī
chaltī shimāl meṅ Wādī-e-Iftāhel
tak pahuṅchī. Āge baṛhtī huī wuh
Bait-imaq aur Na'iyel se ho kar
shimāl kī taraf muṛī jahāṅ kābūl
thā. 28Phir wuh Ibrūn, Rahob,
Hammūn aur Qānā se ho kar baṛe
shahr Saidā tak pahuṅchī. 29Is
ke bād Āshar kī sarhad Rāmā kī
taraf muṛ kar fasīldār shahr Sūr
ke pās āī. Wahāṅ wuh Hūsā kī
taraf muṛī aur chaltī chaltī Akzīb
ke qarīb samundar par ḳhatm huī.
30 22 shahr un ke gird-o-nawāh kī
ābādiyoṅ samet Āshar kī milkiyat
meṅ āe. In meṅ Ummā, Afīq aur
Rahob shāmil the. 31Āshar ko us
ke kunboṅ ke mutābiq yihī kuchh
milā.

Naftālī kā Ilāqā

32Jab qurā ḍālā gayā to Naftālī ke
qabīle aur us ke kunboṅ ko chhaṭā
hissā mil gayā. 33-34Junūb meṅ
us kī sarhad Dariyā-e-Yardan par
Laqqūm se shurū huī aur maġhrib
kī taraf chaltī chaltī Yabniyel,
Adāmī-naqb, Ailon-zānanīm aur
Halaf se ho kar Aznūt-tabūr tak
pahuṅchī. Wahāṅ se wuh maġhribī
sarhad kī haisiyat se Huqqoq ke pās
āī. Naftālī kī junūbī sarhad Zabūlūn
kī shimālī sarhad aur maġhrib
meṅ Āshar kī mashriqī sarhad thī.
Dariyā-e-Yardan aur Yahūdāh[a] Us
kī mashriqī sarhad thī. 35Zail ke
fasīldār shahr Naftālī kī milkiyat
meṅ āe: Saddīm, Sair, Hammat,
Raqqat, Kinnarat, 36Adāmā, Rāmā,
Hasūr, 37Qādis, Idraī, Ain-hasūr,
38Irūn, Mijdalel, Hurīm, Bait-anāt
aur Bait-shams. Aise 19 shahr
the. Har shahr ke gird-o-nawāh
kī ābādiyāṅ bhī us ke sāth ginī jātī
thīṅ. 39Naftālī ko yihī kuchh us ke
kunboṅ ke mutābiq milā.

Dān kā Ilāqā

40Jab qurā ḍālā gayā to Dān ke
qabīle aur us ke kunboṅ ko sātwāṅ
hissā milā. 41Us ke ilāqe meṅ yih
shahr shāmil the: Squrā, Istāl, Īr-
shams, 42Sha'ālabbīn, Aiyālon, Itlā,
43Ailon, Timnat, Aqrūn, 44Iltaqih,
Jibbatūn, Bālāt, 45Yahūd, Banī-
barq, Jāt-rimmon, 46Me-yarqūn

[a] Yahāṅ Yahūdāh kā matlab Mulk-e-Basan ho saktā hai jo Manassī ke ilāqe meṅ thā lekin jis par Yahūdāh ke qabīle ke mard Yāīr ne fatah pāī thī.

aur Raqqūn us ilāqe samet jo Yāfā
ke muqābil hai. 47Afsos, Dān kā
qabīlā apne is ilāqe par qabzā
karne meṅ kāmyāb na huā, is lie
us ke mardoṅ ne Lasham Shahr
par hamlā karke us par fatah pāī
aur us ke bāshindoṅ ko talwār se
mār ḍālā. Phir wuh ḳhud wahāṅ
ābād hue. Us waqt Lasham Shahr
kā nām Dān meṅ tabdīl huā. (Dān
un ke qabīle kā bāp thā). 48Lekin
Yashua ke zamāne meṅ Dān ke
qabīle ko us ke kunboṅ ke mutābiq
mazkūrā tamām shahr aur un ke
gird-o-nawāh kī ābādiyāṅ mil gaīṅ.

Yashua ko Bhī Zamīn Miltī Hai

49Pūre mulk ko taqsīm karne ke bād
Isrāīliyoṅ ne Yashua bin Nūn ko
bhī apne darmiyān kuchh maurūsī
zamīn de dī. 50Rab ke hukm
par unhoṅ ne use Ifrāīm kā shahr
Timnat-sirah de diyā. Yashua ne
ḳhud is kī darḳhāst kī thī. Wahāṅ
jā kar us ne shahr ko az sar-e-nau
tāmīr kiyā aur us meṅ ābād huā.

51Ġharz yih wuh tamām zamīneṅ
haiṅ jo Iliyazar Imām, Yashua bin
Nūn aur qabīloṅ ke ābāī gharānoṅ
ke sarbarāhoṅ ne Sailā meṅ
mulāqāt ke ḳhaime ke darwāze
par qurā ḍāl kar taqsīm kī thīṅ.
Yoṅ taqsīm karne kā yih kām
mukammal huā.

Panāh ke Chhih Shahr

20 Rab ne Yashua se kahā,
2"Isrāīliyoṅ ko hukm de ki
un hidāyāt ke mutābiq panāh ke
shahr chun lo jinheṅ maiṅ tumheṅ
Mūsā kī mārifat de chukā hūṅ.
3In shahroṅ meṅ wuh log farār
ho sakte haiṅ jin se koī ittifāqan
yānī ġhairirādī taur par halāk huā
ho. Yih unheṅ mare hue shaḳhs
ke un rishtedāroṅ se panāh deṅge
jo badlā lenā chāheṅge. 4Lāzim
hai ki aisā shaḳhs panāh ke shahr
ke pās pahuṅchne par shahr ke
darwāze ke pās baiṭhe buzurgoṅ ko
apnā muāmalā pesh kare. Us kī
bāt sun kar buzurg use apne shahr
meṅ dāḳhil hone kī ijāzat deṅ aur
use apne darmiyān rahne ke lie
jagah de deṅ. 5Ab agar badlā lene
wālā us ke pīchhe paṛ kar wahāṅ
pahuṅche to buzurg mulzim ko us
ke hāth meṅ na deṅ, kyoṅki yih
maut ġhairirādī taur par aur nafrat
rakhe baġhair huī hai. 6Wuh us
waqt tak shahr meṅ rahe jab tak
maqāmī adālat muāmale kā faislā

na kar de. Agar adālat use begunāh
qarār de to wuh us waqt ke imām-
e-āzam kī maut tak us shahr meṅ
rahe. Is ke bād use apne us shahr
aur ghar ko wāpas jāne kī ijāzat hai
jis se wuh farār ho kar āyā hai."

7Isrāīliyoṅ ne panāh ke yih
shahr chun lie: Naftālī ke pahāṛī
ilāqe meṅ Galīl kā Qādis, Ifrāīm
ke pahāṛī ilāqe meṅ Sikam aur
Yahūdāh ke pahāṛī ilāqe meṅ
Qiriyat-arbā yānī Habrūn. 8Dariyā-
e-Yardan ke mashriq meṅ unhoṅ
ne Basar ko chun liyā jo Yarīhū se
kāfī dūr maidān-e-murtafā meṅ hai
aur Rūbin ke qabīle kī milkiyat hai.
Mulk-e-Jiliyād meṅ Rāmāt jo Jad ke
qabīle kā hai aur Basan meṅ Jaulān
jo Manassī ke qabīle kā hai chunā
gayā.

9Yih shahr tamām Isrāīliyoṅ aur
Isrāīl meṅ rahne wāle ajnabiyoṅ ke
lie muqarrar kie gae. Jis se bhī
ġhairirādī taur par koī halāk huā
use in meṅ panāh lene kī ijāzat thī.
In meṅ wuh us waqt tak badlā lene
wāloṅ se mahfūz rahtā thā jab tak
maqāmī adālat faislā nahīṅ kar detī
thī.

Lāwiyoṅ ke Shahr aur Charāgāheṅ

21 Phir Lāwī ke qabīle ke
ābāī gharānoṅ ke sarbarāh
Iliyazar Imām, Yashua bin Nūn
aur Isrāīl ke bāqī qabīloṅ ke ābāī
gharānoṅ ke sarbarāhoṅ ke pās āe
2jo us waqt Sailā meṅ jamā the.
Lāwiyoṅ ne kahā, "Rab ne Mūsā kī
mārifat hukm diyā thā ki hameṅ
basne ke lie shahr aur rewaṛoṅ ko
charāne ke lie charāgāheṅ dī jāeṅ."
3Chunāṅche Isrāīliyoṅ ne Rab kī
yih bāt mān kar apne ilāqoṅ meṅ
se shahr aur charāgāheṅ alag karke
Lāwiyoṅ ko de dīṅ.

4Qurā ḍālā gayā to Lāwī ke
gharāne Qihāt ko us ke kunboṅ
ke mutābiq pahlā hissā mil gayā.
Pahle Hārūn ke kunbe ko Yahūdāh,
Shamāūn aur Binyamīn ke qabīloṅ
ke 13 shahr die gae. 5Bāqī
Qihātiyoṅ ko Dān, Ifrāīm aur
maġhribī Manassī ke qabīloṅ ke 10
shahr mil gae.

6Jairson ke gharāne ko Ishkār,
Āshar, Naftālī aur Manassī ke
qabīloṅ ke 13 shahr die gae. Yih
Manassī kā wuh ilāqā thā jo Dariyā-
e-Yardan ke mashriq meṅ Mulk-e-
Basan meṅ thā.

[7]Mirārī ke gharāne ko us ke
kunboṅ ke mutābiq Rūbin, Jad aur
Zabūlūn ke qabīloṅ ke 12 shahr mil
gae.
[8]Yoṅ Isrāīliyoṅ ne qurā ḍāl kar
Lāwiyoṅ ko mazkūrā shahr aur un
ke gird-o-nawāh kī charāgāheṅ de
dīṅ. Waisā hī huā jaisā Rab ne Mūsā
kī mārifat hukm diyā thā.

Qihāt ke Gharāne ke Shahr

[9-10]Qurā ḍālte waqt Lāwī ke gharāne
Qihāt meṅ se Hārūn ke kunbe
ko pahlā hissā mil gayā. Use
Yahūdāh aur Shamāūn ke qabīloṅ
ke yih shahr die gae: [11]Pahlā shahr
Anāqiyoṅ ke bāp kā shahr Qiriyat-
arbā thā jo Yahūdāh ke pahāṛī ilāqe
meṅ hai aur jis kā maujūdā nām
Habrūn hai. Us kī charāgāheṅ bhī
dī gaīṅ, [12]lekin Habrūn ke irdgird
kī ābādiyāṅ aur khet Kālib bin
Yafunnā kī milkiyat rahe. [13]Hārūn
ke kunbe kā yih shahr panāh kā
shahr bhī thā jis meṅ har wuh
shaḳhs panāh le saktā thā jis se koī
ġhairirādī taur par halāk huā thā. Is
ke alāwā Hārūn ke kunbe ko Libnā,
[14]Yattīr, Istimua, [15]Haulūn, Dabīr,
[16]Ain, Yūttā aur Bait-shams ke
shahr bhī mil gae. Use Yahūdāh aur
Shamāūn ke qabīloṅ ke kul 9 shahr
un kī charāgāhoṅ samet mil gae.
[17-18]In ke alāwā Binyamīn ke qabīle
ke chār shahr us kī milkiyat meṅ
āe yānī Jibaūn, Jibā, Anatot aur
Almon. [19]Ġharz Hārūn ke kunbe
ko 13 shahr un kī charāgāhoṅ
samet mil gae. [20]Lāwī ke qabīle ke
gharāne Qihāt ke bāqī kunboṅ ko
qurā ḍālte waqt Ifrāīm ke qabīle ke
shahr mil gae. [21]In meṅ Ifrāīm ke
pahāṛī ilāqe kā shahr Sikam shāmil
thā jis meṅ har wuh shaḳhs panāh
le saktā thā jis se koī ġhairirādī
taur par halāk huā thā, phir Jazar,
[22]Qibzaim aur Bait-haurūn. In
chār shahroṅ kī charāgāheṅ bhī
mil gaīṅ. [23-24]Dān ke qabīle ne bhī
unheṅ chār shahr un kī charāgāhoṅ
samet die yānī Iltaqih, Jibbatūn,
Aiyālon aur Jāt-rimmon. [25]Manassī
ke maġhribī hisse se unheṅ do
shahr Tānak aur Jāt-rimmon un kī
charāgāhoṅ samet mil gae. [26]Ġharz
Qihāt ke bāqī kunboṅ ko kul 10
shahr un kī charāgāhoṅ samet
mile.

Jairson ke Gharāne ke Shahr

[27]Lāwī ke qabīle ke gharāne Jairson
ko Manassī ke mashriqī hisse ke

do shahr un kī charāgāhoṅ samet die gae: Mulk-e-Basan meṅ Jaulān jis meṅ har wuh shaḳhs panāh le saktā thā jis se koī ġhairirādī taur par halāk huā thā, aur Ba'istarāh. [28-29]Ishkār ke qabīle ne use chār shahr un kī charāgāhoṅ samet die: Qisiyon, Dābarat, Yarmūt aur Ain-jannīm. [30-31]Isī tarah use Āshar ke qabīle ke bhī chār shahr un kī charāgāhoṅ samet die gae: Misāl, Abdon, Ḳhilqat aur Rahob. [32]Naftālī ke qabīle ne tīn shahr un kī charāgāhoṅ samet die: Galīl kā Qādis jis meṅ har wuh shaḳhs panāh le saktā thā jis se koī ġhairirādī taur par halāk huā thā, phir Hammāt-dor aur Qartān. [33]Ġharz Jairson ke gharāne ko 13 shahr un kī charāgāhoṅ samet mil gae.

Mirārī ke Gharāne ke Shahr

[34-35]Ab rah gayā Lāwī ke qabīle kā gharānā Mirārī. Use Zabūlūn ke qabīle ke chār shahr un kī charāgāhoṅ samet mil gae: Yuqniyām, Qartā, Dimnā aur Nahlāl. [36-37]Isī tarah use Rūbin ke qabīle ke bhī chār shahr un kī charāgāhoṅ samet mil gae: Basar, Yahaz, Qadīmāt aur Mifāt. [38-39]Jad ke qabīle ne use chār shahr un kī charāgāhoṅ samet die: Mulk-e-Jiliyād kā Rāmāt jis meṅ har wuh shaḳhs panāh le saktā thā jis se koī ġhairirādī taur par halāk huā thā, phir Mahanāym, Hasbon aur Yāzer. [40]Ġharz Mirārī ke gharāne ko kul 12 shahr un kī charāgāhoṅ samet mil gae.

[41]Isrāīl ke muḳhtalif ilāqoṅ meṅ jo Lāwiyoṅ ke shahr un kī charāgāhoṅ samet the un kī kul tādād 48 thī. [42]Har shahr ke irdgird charāgāheṅ thīṅ.

Allāh ne Apnā Wādā Pūrā Kiyā

[43]Yoṅ Rab ne Isrāīliyoṅ ko wuh pūrā mulk de diyā jis kā wādā us ne un ke bāpdādā se qasam khā kar kiyā thā. Wuh us par qabzā karke us meṅ rahne lage. [44]Aur Rab ne chāroṅ taraf amn-o-amān muhaiyā kiyā jis tarah us ne un ke bāpdādā se qasam khā kar wādā kiyā thā. Usī kī madad se Isrāīlī tamām dushmanoṅ par ġhālib āe the. [45]Jo achchhe wāde Rab ne Isrāīl se kie the un meṅ se ek bhī nāmukammal na rahā balki sab ke sab pūre ho gae.

Mashriqī Qabīloṅ ko Ghar Wāpas Jāne kī Ijāzat

22 Phir Yashua ne Rūbin, Jad aur Manassī ke ādhe
qabīle ke mardoṅ ko apne pās bulā
kar [2]kahā, “Jo bhī hukm Rab ke
ḳhādim Mūsā ne āp ko diyā thā use
āp ne pūrā kiyā. Aur āp ne merī har
bāt mānī hai. [3]Āp ne kāfī arse se
āj tak apne bhāiyoṅ ko tark nahīṅ
kiyā balki bilkul wuhī kuchh kiyā
hai jo Rab kī marzī thī. [4]Ab Rab
āp ke Ḳhudā ne āp ke bhāiyoṅ ko
mau’ūdā mulk de diyā hai, aur wuh
salāmatī ke sāth us meṅ rah rahe
haiṅ. Is lie ab waqt ā gayā hai ki
āp apne ghar wāpas chale jāeṅ, us
mulk meṅ jo Rab ke ḳhādim Mūsā
ne āp ko Dariyā-e-Yardan ke pār
de diyā hai. [5]Lekin ḳhabardār,
ehtiyāt se un hidāyāt par chalte
raheṅ jo Rab ke ḳhādim Mūsā ne
āp ko de dīṅ. Rab apne Ḳhudā se
pyār kareṅ, us kī tamām rāhoṅ par
chaleṅ, us ke ahkām māneṅ, us
ke sāth lipṭe raheṅ, aur pūre dil-o-
jān se us kī ḳhidmat kareṅ.” [6]Yih
kah kar Yashua ne unheṅ barkat de
kar ruḳhsat kar diyā, aur wuh apne
ghar chale gae.

[7]Manassī ke ādhe qabīle ko Mūsā
se Mulk-e-Basan meṅ zamīn mil
gaī thī. Dūsre hisse ko Yashua
se zamīn mil gaī thī, yānī Dariyā-
e-Yardan ke maġhrib meṅ jahāṅ
bāqī qabīle ābād hue the. Manassī
ke mardoṅ ko ruḳhsat karte waqt
Yashua ne unheṅ barkat de kar
[8]kahā, “Āp baṛī daulat ke sāth
apne ghar lauṭ rahe haiṅ. Āp ko
baṛe rewaṛ, sonā, chāṅdī, lohā aur
bahut-se kapṛe mil gae haiṅ. Jab āp
apne ghar pahuṅcheṅge to māl-e-
ġhanīmat un ke sāth bāṅṭeṅ jo ghar
meṅ rah gae haiṅ.”

[9]Phir Rūbin, Jad aur Manassī ke
ādhe qabīle ke mard bāqī Isrāīliyoṅ
ko Sailā meṅ chhoṛ kar Mulk-
e-Jiliyād kī taraf rawānā hue jo
Dariyā-e-Yardan ke mashriq meṅ
hai. Wahāṅ un ke apne ilāqe the jin
meṅ un ke qabīle Rab ke us hukm
ke mutābiq ābād hue the jo us ne
Mūsā kī mārifat diyā thā.

Mashriqī Qabīle Qurbān-gāh Banā Lete Haiṅ

[10]Yih mard chalte chalte Dariyā-e-
Yardan ke maġhrib meṅ ek jagah
pahuṅche jis kā nām Galīlot thā.
Wahāṅ yānī Mulk-e-Kanān meṅ hī

unhoṅ ne ek baṛī aur shāndār qurbāngāh banāī. [11]Isrāīliyoṅ ko ḳhabar dī gaī, “Rūbin, Jad aur Manassī ke ādhe qabīle ne Kanān kī sarhad par Galīlot meṅ qurbāngāh banā lī hai. Yih qurbāngāh Dariyā-e-Yardan ke maġhrib meṅ yānī hamāre hī ilāqe meṅ hai!”

[12]Tab Isrāīl kī pūrī jamāt mashriqī qabīloṅ se laṛne ke lie Sailā meṅ jamā huī. [13]Lekin pahle unhoṅ ne Iliyazar Imām ke beṭe Fīnhās ko Mulk-e-Jiliyād ko bhejā jahāṅ Rūbin, Jad aur Manassī kā ādhā qabīlā ābād the. [14]Us ke sāth 10 ādmī yānī har maġhribī qabīle kā ek numāindā thā. Har ek apne ābāī gharāne aur kunbe kā sarbarāh thā. [15]Jiliyād meṅ pahuṅch kar unhoṅ ne mashriqī qabīloṅ se bāt kī. [16]“Rab kī pūrī jamāt āp se pūchhtī hai ki āp Isrāīl ke Ḳhudā se bewafā kyoṅ ho gae haiṅ? Āp ne Rab se apnā muṅh pher kar yih qurbāngāh kyoṅ banāī hai? Is se āp ne Rab se sarkashī kī hai. [17]Kyā yih kāfī nahīṅ thā ki ham se Faġhūr ke but kī pūjā karne kā gunāh sarzad huā? Ham to āj tak pūre taur par us gunāh se pāk-sāf nahīṅ hue go us waqt Rab kī jamāt ko wabā kī sūrat meṅ sazā mil gaī thī. [18]To phir āp kyā kar rahe haiṅ? Āp dubārā Rab se apnā muṅh pher kar dūr ho rahe haiṅ. Dekheṅ, agar āp āj Rab se sarkashī kareṅ to kal wuh Isrāīl kī pūrī jamāt ke sāth nārāz hogā. [19]Agar āp samajhte haiṅ ki āp kā mulk nāpāk hai aur āp is lie us meṅ Rab kī ḳhidmat nahīṅ kar sakte to hamāre pās Rab ke mulk meṅ āeṅ jahāṅ Rab kī sukūnatgāh hai, aur hamārī zamīnoṅ meṅ sharīk ho jāeṅ. Lekin Rab se yā ham se sarkashī mat karnā. Rab hamāre Ḳhudā kī qurbāngāh ke alāwā apne lie koī aur qurbāngāh na banāeṅ! [20]Kyā Isrāīl kī pūrī jamāt par Allāh kā ġhazab nāzil na huā jab Akan bin Zārah ne māl-e-ġhanīmat meṅ se kuchh chorī kiyā jo Rab ke lie maḳhsūs thā? Us ke gunāh kī sazā sirf us tak hī mahdūd na rahī balki aur bhī halāk hue.”

[21]Rūbin, Jad aur Manassī ke ādhe qabīle ke mardoṅ ne Isrāīlī kunboṅ ke sarbarāhoṅ ko jawāb diyā, [22]“Rab Qādir-e-mutlaq Ḳhudā, hāṅ Rab Qādir-e-mutlaq Ḳhudā haqīqat jāntā hai, aur Isrāīl bhī yih bāt jān le! Na ham sarkash hue haiṅ, na Rab se bewafā. Agar ham jhūṭ boleṅ to āj hī hameṅ mār

ḍāleṅ! [23]Ham ne yih qurbāngāh
is lie nahīṅ banāī ki Rab se dūr ho
jāeṅ. Ham us par koī bhī qurbānī
chaṛhānā nahīṅ chāhte, na bhasm
hone wālī qurbāniyāṅ, na ġhallā
kī nazareṅ aur na hī salāmatī
kī qurbāniyāṅ. Agar ham jhūṭ
boleṅ to Rab ḳhud hamārī adālat
kare. [24]Haqīqat meṅ ham ne yih
qurbāngāh is lie tāmīr kī ki ham
ḍarte haiṅ ki mustaqbil meṅ kisī
din āp kī aulād hamārī aulād se
kahe, 'Āp kā Rab Isrāīl ke Ḳhudā ke
sāth kyā wāstā hai? [25]Āḳhir Rab ne
hamāre aur āp ke darmiyān Dariyā-
e-Yardan kī sarhad muqarrar kī
hai. Chunāṅche āp ko Rab kī
ibādat karne kā koī haq nahīṅ!'
Aisā karne se āp kī aulād hamārī
aulād ko Rab kī ḳhidmat karne se
rokegī. [26]Yihī wajah hai ki ham
ne yih qurbāngāh banāī, bhasm
hone wālī qurbāniyāṅ yā zabah kī
koī aur qurbānī chaṛhāne ke lie
nahīṅ [27]balki āp ko aur āne wālī
nasloṅ ko is bāt kī yād dilāne ke
lie ki hameṅ bhī Rab ke ḳhaime
meṅ bhasm hone wālī qurbāniyāṅ,
zabah kī qurbāniyāṅ aur salāmatī
kī qurbāniyāṅ chaṛhāne kā haq hai.
Yih qurbāngāh hamāre aur āp ke
darmiyān gawāh rahegī. Ab āp
kī aulād kabhī bhī hamārī aulād
se nahīṅ kah sakegī, 'Āp ko Rab
kī jamāt ke huqūq hāsil nahīṅ.'
[28]Aur agar wuh kisī waqt yih bāt
kare to hamārī aulād kah sakegī,
'Yih qurbāngāh dekheṅ jo Rab kī
qurbāngāh kī hūbahū naql hai.
Hamāre bāpdādā ne ise banāyā
thā, lekin is lie nahīṅ ki ham is
par bhasm hone wālī qurbāniyāṅ
aur zabah kī qurbāniyāṅ chaṛhāeṅ
balki āp ko aur hameṅ gawāhī dene
ke lie ki hameṅ mil kar Rab kī
ibādat karne kā haq hai.' [29]Hālāt
kabhī bhī yahāṅ tak na pahuṅcheṅ
ki ham Rab se sarkashī karke apnā
muṅh us se pher leṅ. Nahīṅ, ham
ne yih qurbāngāh bhasm hone wālī
qurbāniyāṅ, ġhallā kī nazareṅ aur
zabah kī qurbāniyāṅ chaṛhāne ke
lie nahīṅ banāī. Ham sirf Rab apne
Ḳhudā kī sukūnatgāh ke sāmne kī
qurbāngāh par hī apnī qurbāniyāṅ
pesh karnā chāhte haiṅ."

[30]Jab Fīnhās aur Isrāīlī jamāt ke
kunboṅ ke sarbarāhoṅ ne Jiliyād
meṅ Rūbin, Jad aur Manassī ke
ādhe qabīle kī yih bāteṅ sunīṅ to
wuh mutma'in hue. [31]Fīnhās ne
un se kahā, "Ab ham jānte haiṅ
ki Rab āindā bhī hamāre darmiyān
rahegā, kyoṅki āp us se bewafā

nahīṅ hue haiṅ. Āp ne Isrāīliyoṅ ko
Rab kī sazā se bachā liyā hai."
32 Is ke bād Fīnhās aur bāqī Isrāīlī
sardār Rūbin, Jad aur Manassī
ke ādhe qabīle ko Mulk-e-Jiliyād
meṅ chhoṛ kar Mulk-e-Kanān meṅ
lauṭ āe. Wahāṅ unhoṅ ne sab
kuchh batāyā jo huā thā. 33 Bāqī
Isrāīliyoṅ ko yih bāt pasand āī, aur
wuh Allāh kī tamjīd karke Rūbin
aur Jad se jang karne aur un kā
ilāqā tabāh karne ke irāde se bāz
āe. 34 Rūbin aur Jad ke qabīloṅ
ne naī qurbāngāh kā nām gawāh
rakhā, kyoṅki unhoṅ ne kahā,
"Yih qurbāngāh hamāre aur dūsre
qabīloṅ ke darmiyān gawāh hai ki
Rab hamārā bhī Ḳhudā hai."

Yashua kī Āḳhirī Nasīhateṅ

23 Ab Isrāīlī kāfī der se
salāmatī se apne mulk
meṅ rahte the, kyoṅki Rab ne
unheṅ irdgird ke dushmanoṅ ke
hamloṅ se mahfūz rakhā. Jab
Yashua bahut būṛhā ho gayā thā 2 to
us ne Isrāīl ke tamām buzurgoṅ,
sardāroṅ, qāziyoṅ aur nigahbānoṅ
ko apne pās bulā kar kahā, "Ab
maiṅ būṛhā ho gayā hūṅ. 3 Āp ne
apnī āṅkhoṅ se dekhā ki Rab ne
is ilāqe kī tamām qaumoṅ ke sāth
kyā kuchh kiyā hai. Rab āp ke
Ḳhudā hī ne āp ke lie jang kī. 4 Yād
rakheṅ ki maiṅ ne mashriq meṅ
Dariyā-e-Yardan se le kar maġhrib
meṅ samundar tak sārā mulk āp ke
qabīloṅ meṅ taqsīm kar diyā hai.
Bahut-sī qaumoṅ par maiṅ ne fatah
pāī, lekin chand ek ab tak bāqī rah
gaī haiṅ. 5 Lekin Rab āp kā Ḳhudā
āp ke āge āge chalte hue unheṅ
bhī nikāl kar bhagā degā. Āp un
kī zamīnoṅ par qabzā kar leṅge jis
tarah Rab āp ke Ḳhudā ne wādā kiyā
hai.
6 Ab pūrī himmat se har bāt par
amal kareṅ jo Mūsā kī Sharīat kī
Kitāb meṅ likhī huī hai. Na dāīṅ
aur na bāīṅ taraf haṭeṅ. 7 Un dīgar
qaumoṅ se rishtā mat bāndhnā jo
ab tak mulk meṅ bāqī rah gaī haiṅ.
Un ke butoṅ ke nām apnī zabān par
na lānā, na un ke nām le kar qasam
khānā. Na un kī ḳhidmat karnā,
na unheṅ sijdā karnā. 8 Rab apne
Ḳhudā ke sāth yoṅ lipṭe rahnā jis
tarah āj tak lipṭe rahe haiṅ.
9 Rab ne āp ke āge āge chal
kar baṛī baṛī aur tāqatwar qaumeṅ
nikāl dī haiṅ. Āj tak āp ke sāmne
koī nahīṅ khaṛā rah sakā. 10 Āp meṅ
se ek shaḳhs hazār dushmanoṅ

ko bhagā detā hai, kyoṅki Rab
āp kā Ḳhudā ḳhud āp ke lie laṛtā
hai jis tarah us ne wādā kiyā thā.
11 Chunāṅche sanjīdagī se dhyān
deṅ ki āp Rab apne Ḳhudā se pyār
kareṅ, kyoṅki āp kī zindagī isī par
munhasir hai. 12 Agar āp us se
dūr ho kar un dīgar qaumoṅ se
lipaṭ jāeṅ jo ab tak mulk meṅ bāqī
haiṅ aur un ke sāth rishtā bāndheṅ
13 to Rab āp kā Ḳhudā yaqīnan in
qaumoṅ ko āp ke āge se nahīṅ
nikālegā. Is ke bajāe yih āp ko
phaṅsāne ke lie phandā aur jāl
baneṅge. Yih yaqīnan āp kī pīṭhoṅ
ke lie koṛe aur āṅkhoṅ ke lie kāṅṭe
ban jāeṅge. Āḳhir meṅ āp us
achchhe mulk meṅ se miṭ jāeṅge jo
Rab āp ke Ḳhudā ne āp ko de diyā
hai.

14 Āj maiṅ wahāṅ jā rahā hūṅ
jahāṅ kisī na kisī din duniyā ke har
shaḳhs ko jānā hotā hai. Lekin āp
ne pūre dil-o-jān se jān liyā hai ki jo
bhī wādā Rab āp ke Ḳhudā ne āp ke
sāth kiyā wuh pūrā huā hai. Ek bhī
adhūrā nahīṅ rah gayā. 15 Lekin jis
tarah Rab ne har wādā pūrā kiyā hai
bilkul usī tarah wuh tamām āfateṅ
āp par nāzil karegā jin ke bāre meṅ
us ne āp ko ḳhabardār kiyā hai agar
āp us ke tābe na raheṅ. Phir wuh
āp ko us achchhe mulk meṅ se miṭā
degā jo us ne āp ko de diyā hai.
16 Agar āp us ahd ko toṛeṅ jo us ne
āp ke sāth bāndhā hai aur dīgar
mābūdoṅ kī pūjā karke unheṅ sijdā
kareṅ to phir Rab kā pūrā ġhazab
āp par nāzil hogā aur āp jald hī us
achchhe mulk meṅ se miṭ jāeṅge jo
us ne āp ko de diyā hai."

Allāh aur Isrāīl ke darmiyān Ahd kī Tajdīd

24 Phir Yashua ne Isrāīl ke
tamām qabīloṅ ko Sikam
Shahr meṅ jamā kiyā. Us ne Isrāīl
ke buzurgoṅ, sardāroṅ, qāziyoṅ aur
nigahbānoṅ ko bulāyā, aur wuh mil
kar Allāh ke huzūr hāzir hue. 2 Phir
Yashua Isrāīlī qaum se muḳhātib
huā. "Rab Isrāīl kā Ḳhudā farmātā
hai, 'Qadīm zamāne meṅ tumhāre
bāpdādā Dariyā-e-Furāt ke pār
baste aur dīgar mābūdoṅ kī pūjā
karte the. Ibrāhīm aur Nahūr kā
bāp Tārah bhī wahāṅ ābād thā.
3 Lekin maiṅ tumhāre bāp Ibrāhīm
ko wahāṅ se le kar yahāṅ lāyā aur
use pūre Mulk-e-Kanān meṅ se
guzarne diyā. Maiṅ ne use bahut
aulād dī. Maiṅ ne use Is'hāq diyā
4 aur Is'hāq ko Yāqūb aur Esau.

Esau ko maiṅ ne pahāṛī ilāqā Saīr
atā kiyā, lekin Yāqūb apne beṭoṅ ke
sāth Misr chalā gayā.
5Bād meṅ maiṅ ne Mūsā aur
Hārūn ko Misr bhej diyā aur
mulk par baṛī musībateṅ nāzil
karke tumheṅ wahāṅ se nikāl
lāyā. 6Chalte chalte tumhāre
bāpdādā Bahr-e-Qulzum pahuṅch
gae. Lekin Misrī apne rathoṅ
aur ghuṛsawāroṅ se un kā tāqqub
karne lage. 7Tumhāre bāpdādā
ne madad ke lie Rab ko pukārā,
aur maiṅ ne un ke aur Misriyoṅ
ke darmiyān andherā paidā kiyā.
Maiṅ samundar un par chaṛhā
lāyā, aur wuh us meṅ ġharq ho
gae. Tumhāre bāpdādā ne apnī
hī āṅkhoṅ se dekhā ki maiṅ ne
Misriyoṅ ke sāth kyā kuchh kiyā.

Tum baṛe arse tak registān meṅ
ghūmte phire. 8Āḳhirkār maiṅ ne
tumheṅ un Amoriyoṅ ke mulk meṅ
pahuṅchāyā jo Dariyā-e-Yardan ke
mashriq meṅ ābād the. Go unhoṅ
ne tum se jang kī, lekin maiṅ ne
unheṅ tumhāre hāth meṅ kar diyā.
Tumhāre āge āge chal kar maiṅ ne
unheṅ nest-o-nābūd kar diyā, is lie
tum un ke mulk par qabzā kar sake.
9Moāb ke bādshāh Balaq bin Safor
ne bhī Isrāīl ke sāth jang chheṛī.
Is maqsad ke taht us ne Bilām bin
Baor ko bulāyā tāki wuh tum par
lānat bheje. 10Lekin maiṅ Bilām kī
bāt mānane ke lie taiyār nahīṅ thā
balki wuh tumheṅ barkat dene par
majbūr huā. Yoṅ maiṅ ne tumheṅ
us ke hāth se mahfūz rakhā.

11Phir tum Dariyā-e-Yardan ko
pār karke Yarīhū ke pās pahuṅch
gae. Is shahr ke bāshinde aur
Amorī, Farizzī, Kanānī, Hittī,
Jirjāsī, Hiwwī aur Yabūsī tumhāre
ḳhilāf laṛte rahe, lekin maiṅ
ne unheṅ tumhāre qabze meṅ
kar diyā. 12Maiṅ ne tumhāre
āge zambūr bhej die jinhoṅ ne
Amoriyoṅ ke do bādshāhoṅ ko
mulk se nikāl diyā.

Yih sab kuchh tumhārī apnī
talwār aur kamān se nahīṅ huā
balki mere hī hāth se. 13Maiṅ ne
tumheṅ bīj bone ke lie zamīn dī jise
taiyār karne ke lie tumheṅ mehnat
na karnī paṛī. Maiṅ ne tumheṅ
shahr die jo tumheṅ tāmīr karne
na paṛe. Un meṅ rah kar tum angūr
aur zaitūn ke aise bāġhoṅ kā phal
khāte ho jo tum ne nahīṅ lagāe
the.'"

14Yashua ne bāt jārī rakhte hue
kahā, "Chunāṅche Rab kā ḳhauf
māneṅ aur pūrī wafādārī ke sāth

us kī ḳhidmat kareṅ. Un butoṅ ko
nikāl phaiṅkeṅ jin kī pūjā āp ke
bāpdādā Dariyā-e-Furāt ke pār aur
Misr meṅ karte rahe. Ab Rab hī kī
ḳhidmat kareṅ! [15]Lekin agar Rab kī
ḳhidmat karnā āp ko burā lage to
āj hī faislā kareṅ ki kis kī ḳhidmat
kareṅge, un dewatāoṅ kī jin kī pūjā
āp ke bāpdādā ne Dariyā-e-Furāt ke
pār kī yā Amoriyoṅ ke dewatāoṅ
kī jin ke mulk meṅ āp rah rahe
haiṅ. Lekin jahāṅ tak merā aur
mere ḳhāndān kā tālluq hai ham
Rab hī kī ḳhidmat kareṅge."

[16]Awām ne jawāb diyā, "Aisā
kabhī na ho ki ham Rab ko tark
karke dīgar mābūdoṅ kī pūjā kareṅ.
[17]Rab hamārā Ḳhudā hī hamāre
bāpdādā ko Misr kī ġhulāmī se
nikāl lāyā aur hamārī āṅkhoṅ ke
sāmne aise azīm nishān pesh kie.
Jab hameṅ bahut qaumoṅ meṅ se
guzarnā paṛā to usī ne har waqt
hamārī hifāzat kī. [18]Aur Rab hī
ne hamāre āge āge chal kar is
mulk meṅ ābād Amoriyoṅ aur bāqī
qaumoṅ ko nikāl diyā. Ham bhī usī
kī ḳhidmat kareṅge, kyoṅki wuhī
hamārā Ḳhudā hai!"

[19]Yih sun kar Yashua ne kahā,
"Āp Rab kī ḳhidmat kar hī nahīṅ
sakte, kyoṅki wuh quddūs aur
ġhayūr Ḳhudā hai. Wuh āp kī
sarkashī aur gunāhoṅ ko muāf
nahīṅ karegā. [20]Beshak wuh āp
par mehrbānī kartā rahā hai, lekin
agar āp Rab ko tark karke ajnabī
mābūdoṅ kī pūjā kareṅ to wuh āp
ke ḳhilāf ho kar āp par balāeṅ lāegā
aur āp ko nest-o-nābūd kar degā."

[21]Lekin Isrāīliyoṅ ne isrār kiyā,
"Jī nahīṅ, ham Rab kī ḳhidmat
kareṅge!" [22]Phir Yashua ne kahā,
"Āp ḳhud is ke gawāh haiṅ ki āp
ne Rab kī ḳhidmat karne kā faislā
kar liyā hai." Unhoṅ ne jawāb diyā,
"Jī hāṅ, ham is ke gawāh haiṅ!"
[23]Yashua ne kahā, "To phir apne
darmiyān maujūd butoṅ ko tabāh
kar deṅ aur apne diloṅ ko Rab Isrāīl
ke Ḳhudā ke tābe rakheṅ." [24]Awām
ne Yashua se kahā, "Ham Rab apne
Ḳhudā kī ḳhidmat kareṅge aur usī
kī suneṅge."

[25]Us din Yashua ne Isrāīliyoṅ ke
lie Rab se ahd bāndhā. Wahāṅ
Sikam meṅ us ne unheṅ ahkām aur
qawāyd de kar [26]Allāh kī Sharīat
kī Kitāb meṅ darj kie. Phir us
ne ek baṛā patthar le kar use us
balūt ke sāye meṅ khaṛā kiyā jo
Rab ke maqdis ke pās thā. [27]Us ne
tamām logoṅ se kahā, "Is patthar
ko dekheṅ! Yih gawāh hai, kyoṅki

is ne sab kuchh sun liyā hai jo Rab
ne hameṅ batā diyā hai. Agar āp
kabhī Allāh kā inkār kareṅ to yih āp
ke ḳhilāf gawāhī degā."
28 Phir Yashua ne Isrāīliyoṅ ko
fāriġh kar diyā, aur har ek apne
apne qabāylī ilāqe meṅ chalā gayā.

Yashua aur Iliyazar kā Intaqāl

29 Kuchh der ke bād Rab kā ḳhādim
Yashua bin Nūn faut huā. Us
kī umr 110 sāl thī. 30 Use us kī
maurūsī zamīn meṅ dafnāyā gayā,
yānī Timnat-sirah meṅ jo Ifrāīm
ke pahāṛī ilāqe meṅ jās pahāṛ ke
shimāl meṅ hai.

31 Jab tak Yashua aur wuh buzurg
zindā rahe jinhoṅ ne apnī āṅkhoṅ
se sab kuchh dekhā thā jo Rab ne
Isrāīl ke lie kiyā thā us waqt tak
Isrāīl Rab kā wafādār rahā.
32 Misr ko chhoṛte waqt Isrāīlī
Yūsuf kī haḍḍiyāṅ apne sāth lāe the.
Ab unhoṅ ne unheṅ Sikam Shahr
kī us zamīn meṅ dafn kar diyā jo
Yāqūb ne Sikam ke bāp Hamor kī
aulād se chāṅdī ke sau sikkoṅ ke
badle ḳharīd lī thī. Yih zamīn Yūsuf
kī aulād kī wirāsat meṅ ā gaī thī.
33 Iliyazar bin Hārūn bhī faut
huā. Use Jibiyā meṅ dafnāyā gayā.
Ifrāīm ke pahāṛī ilāqe kā yih shahr
us ke beṭe Fīnhās ko diyā gayā thā.

Quzāt

Junūbī Kanān par Mukammal Qābū Nahīṅ Pāyā Jātā

1 Yashua kī maut ke bād Isrāīliyoṅ ne Rab se pūchhā,
"Kaun-sā qabīlā pahle nikal kar Kanāniyoṅ par hamlā kare?" [2]Rab
ne jawāb diyā, "Yahūdāh kā qabīlā
shurū kare. Maiṅ ne mulk ko un ke
qabze meṅ kar diyā hai."

[3]Tab Yahūdāh ke qabīle ne apne
bhāiyoṅ Shamāūn ke qabīle se
kahā, "Āeṅ, hamāre sāth nikleṅ
tāki ham mil kar Kanāniyoṅ ko
us ilāqe se nikāl deṅ jo qurā ne
Yahūdāh ke qabīle ke lie muqarrar
kiyā hai. Is ke badle ham bād
meṅ āp kī madad kareṅge jab āp
apne ilāqe par qabzā karne ke lie
nikleṅge." Chunāṅche Shamāūn
ke mard Yahūdāh ke sāth nikle.
[4]Jab Yahūdāh ne dushman par
hamlā kiyā to Rab ne Kanāniyoṅ
aur Farizziyoṅ ko us ke qābū meṅ
kar diyā. Bazaq ke pās unhoṅ ne
unheṅ shikast dī, go un ke kul
10,000 ādmī the.

[5]Wahāṅ un kā muqābalā ek
bādshāh se huā jis kā nām Adūnī-
bazaq thā. Jab us ne dekhā ki
Kanānī aur Farizzī hār gae haiṅ
[6]to wuh farār huā. Lekin Isrāīliyoṅ
ne us kā tāqqub karke use pakaṛ
liyā aur us ke hāthoṅ aur pairoṅ ke
angūṭhoṅ ko kāṭ liyā. [7]Tab Adūnī-
bazaq ne kahā, "Maiṅ ne ḳhud
sattar bādshāhoṅ ke hāthoṅ aur
pairoṅ ke angūṭhoṅ ko kaṭwāyā,
aur unheṅ merī mez ke nīche gire
hue khāne ke raddī ṭukṛe jamā
karne paṛe. Ab Allāh mujhe is kā
badlā de rahā hai." Use Yarūshalam
lāyā gayā jahāṅ wuh mar gayā.

[8]Yahūdāh ke mardoṅ ne
Yarūshalam par bhī hamlā kiyā.
Us par fatah pā kar unhoṅ ne
us ke bāshindoṅ ko talwār se
mār ḍālā aur shahr ko jalā diyā.
[9]Is ke bād wuh āge baṛh kar un
Kanāniyoṅ se laṛne lage jo pahāṛī
ilāqe, Dasht-e-Najab aur maġhrib
ke nashebī pahāṛī ilāqe meṅ rahte
the. [10]Unhoṅ ne Habrūn Shahr par
hamlā kiyā jo pahle Qiriyat-arbā
kahlātā thā. Wahāṅ unhoṅ ne Sīsī,
Aḳhīmān aur Talmī kī faujoṅ ko
shikast dī. [11]Phir wuh āge Dabīr
ke bāshindoṅ se laṛne chale gae.
Dabīr kā purānā nām Qiriyat-sifar
thā.

[12]Kālib ne kahā, "Jo Qiriyat-sifar
par fatah pā kar qabzā karegā us ke
sāth maiṅ apnī beṭī Aksā kā rishtā
bāndhūṅgā." [13]Kālib ke chhoṭe
bhāī Ġhutniyel bin Qanaz ne shahr
par qabzā kar liyā. Chunāṅche
Kālib ne us ke sāth apnī beṭī Aksā kī
shādī kar dī. [14]Jab Aksā Ġhutniyel
ke hāṅ jā rahī thī to us ne use
ubhārā ki wuh Kālib se koī khet
pāne kī darḳhāst kare. Achānak
wuh gadhe se utar gaī. Kālib ne
pūchhā, "Kyā bāt hai?" [15]Aksā ne
jawāb diyā, "Jahez ke lie mujhe ek
chīz se nawāzeṅ. Āp ne mujhe
Dasht-e-Najab meṅ zamīn de dī
hai. Ab mujhe chashme bhī de
dijie." Chunāṅche Kālib ne use
apnī milkiyat meṅ se ūpar aur
nīche wāle chashme bhī de die.

[16]Jab Yahūdāh kā qabīlā
Khajūroṅ ke Shahr se rawānā huā
thā to Qīnī bhī un ke sāth Yahūdāh
ke registān meṅ āe the. (Qīnī
Mūsā ke susar Yitro kī aulād the.)
Wahāṅ wuh Dasht-e-Najab meṅ
Arād Shahr ke qarīb dūsre logoṅ
ke darmiyān hī ābād hue.

[17]Yahūdāh kā qabīlā apne
bhāiyoṅ Shamāūn ke qabīle ke sāth
āge baṛhā. Unhoṅ ne Kanānī shahr
Safat par hamlā kiyā aur use Allāh
ke lie maḳhsūs karke mukammal
taur par tabāh kar diyā. Is lie us
kā nām Hurmā yānī Allāh ke Lie
Tabāhī paṛā. [18]Phir Yahūdāh ke
faujiyoṅ ne Ġhazzā, Askqalūn aur
Aqrūn ke shahroṅ par un ke gird-
o-nawāh kī ābādiyoṅ samet fatah
pāī. [19]Rab un ke sāth thā, is lie wuh
pahāṛī ilāqe par qabzā kar sake.
Lekin wuh samundar ke sāth ke
maidānī ilāqe meṅ ābād logoṅ ko
nikāl na sake. Wajah yih thī ki
in logoṅ ke pās lohe ke rath the.
[20]Mūsā ke wāde ke mutābiq Kālib
ko Habrūn Shahr mil gayā. Us ne

us meṅ se Anāq ke tīn beṭoṅ ko un
ke gharānoṅ samet nikāl diyā.
21 Lekin Binyamīn kā qabīlā
Yarūshalam ke rahne wāle
Yabūsiyoṅ ko nikāl na sakā. Āj
tak Yabūsī wahāṅ Binyamīniyoṅ ke
sāth ābād haiṅ.

Shimālī Kanān par Mukammal Qābū Nahīṅ Pāyā Jātā

22-23 Ifrāīm aur Manassī ke qabīle
Baitel par qabzā karne ke lie nikle.
(Baitel kā purānā nām Lūz thā.)
Jab unhoṅ ne apne jāsūsoṅ ko
shahr kī taftīsh karne ke lie bhejā
to Rab un ke sāth thā. 24 Un ke
jāsūsoṅ kī mulāqāt ek ādmī se huī
jo shahr se nikal rahā thā. Unhoṅ
ne us se kahā, "Hameṅ shahr meṅ
dāḳhil hone kā rāstā dikhāeṅ to
ham āp par rahm kareṅge." 25 Us ne
unheṅ andar jāne kā rāstā dikhāyā,
aur unhoṅ ne us meṅ ghus kar
tamām bāshindoṅ ko talwār se mār
ḍālā siwāe mazkūrā ādmī aur us
ke ḳhāndān ke. 26 Bād meṅ wuh
Hittiyoṅ ke mulk meṅ gayā jahāṅ us
ne ek shahr tāmīr karke us kā nām
Lūz rakhā. Yih nām āj tak rāyj hai.
27 Lekin Manassī ne har shahr
ke bāshinde na nikāle. Bait-shān,
Tānak, Dor, Ibliyām, Majiddo aur
un ke gird-o-nawāh kī ābādiyāṅ rah
gaiṅ. Kanānī pūre azm ke sāth un
meṅ ṭike rahe. 28 Bād meṅ jab Isrāīl
kī tāqat baṛh gaī to in Kanāniyoṅ ko
begār meṅ kām karnā paṛā. Lekin
Isrāīliyoṅ ne us waqt bhī unheṅ
mulk se na nikālā.
29 Isī tarah Ifrāīm ke qabīle ne bhī
Jazar ke bāshindoṅ ko na nikālā,
aur yih Kanānī un ke darmiyān
ābād rahe.
30 Zabūlūn ke qabīle ne bhī Qitron
aur Nahlāl ke bāshindoṅ ko na
nikālā balki yih un ke darmiyān
ābād rahe, albattā unheṅ begār
meṅ kām karnā paṛā.
31 Āshar ke qabīle ne na akkū
ke bāshindoṅ ko nikālā, na Saidā,
Ahlāb, Akzīb, Hilbā, Afīq yā Rahob
ke bāshindoṅ ko. 32 Is wajah se
Āshar ke log Kanānī bāshindoṅ ke
darmiyān rahne lage.
33 Naftālī ke qabīle ne Bait-shams
aur Bait-anāt ke bāshindoṅ ko na
nikālā balki wuh bhī Kanāniyoṅ ke
darmiyān rahne lage. Lekin Bait-
shams aur Bait-anāt ke bāshindoṅ
ko begār meṅ kām karnā paṛā.
34 Dān ke qabīle ne maidānī ilāqe
par qabzā karne kī koshish to kī,
lekin Amoriyoṅ ne unheṅ āne na

diyā balki pahāṛī ilāqe tak mahdūd rakhā. [35]Amorī pūre azm ke sāth Haris Pahāṛ, Aiyālon aur Sālbīm meṅ ṭike rahe. Lekin jab Ifrāīm aur Manassī kī tāqat baṛh gaī to Amoriyoṅ ko begār meṅ kām karnā paṛā.

[36]Amoriyoṅ kī sarhad Darrā-e-Aqrabbīm se le kar Silā se pare tak thī.

Rab kā Farishtā Isrāīl ko Malāmat Kartā Hai

2 Rab kā farishtā Jiljāl se chaṛh kar bokīm pahuṅchā. Wahāṅ us ne Isrāīliyoṅ se kahā, "Maiṅ tumheṅ Misr se nikāl kar us mulk meṅ lāyā jis kā wādā maiṅ ne qasam khā kar tumhāre bāpdādā se kiyā thā. Us waqt maiṅ ne kahā ki maiṅ tumhāre sāth apnā ahd kabhī nahīṅ toṛūṅgā. [2]Aur maiṅ ne hukm diyā, 'Is mulk kī qaumoṅ ke sāth ahd mat bāndhnā balki un kī qurbāngāhoṅ ko girā denā.' Lekin tum ne merī na sunī. Yih tum ne kyā kiyā? [3]Is lie ab maiṅ tumheṅ batātā hūṅ ki maiṅ unheṅ tumhāre āge se nahīṅ nikālūṅgā. Wuh tumhāre pahluoṅ meṅ kāṅṭe baneṅge, aur un ke dewatā tumhāre lie phandā bane raheṅge."

[4]Rab ke farishte kī yih bāt sun kar Isrāīlī ḳhūb roe. [5]Yihī wajah hai ki us jagah kā nām bokīm yānī Rone Wāle paṛ gayā. Phir unhoṅ ne wahāṅ Rab ke huzūr qurbāniyāṅ pesh kīṅ.

Isrāīl Bewafā Ho Jātā Hai

[6]Yashua ke qaum ko ruḳhsat karne ke bād har ek qabīlā apne ilāqe par qabzā karne ke lie rawānā huā thā. [7]Jab tak Yashua aur wuh buzurg zindā rahe jinhoṅ ne wuh azīm kām dekhe hue the jo Rab ne Isrāīliyoṅ ke lie kie the us waqt tak Isrāīlī Rab kī wafādārī se ḳhidmat karte rahe. [8]Phir Rab kā ḳhādim Yashua bin Nūn intaqāl kar gayā. Us kī umr 110 sāl thī. [9]Use Timnat-haris meṅ us kī apnī maurūsī zamīn meṅ dafnāyā gayā. (Yih shahr Ifrāīm ke pahāṛī ilāqe meṅ jās pahāṛ ke shimāl meṅ hai).

[10]Jab hamasar Isrāīlī sab mar kar apne bāpdādā se jā mile to naī nasl ubhar āī jo na to Rab ko jāntī, na un kāmoṅ se wāqif thī jo Rab ne Isrāīl ke lie kie the. [11]Us waqt wuh aisī harkateṅ karne lage jo Rab ko

burī lagīṅ. Unhoṅ ne Bāl Dewatā
ke butoṅ kī pūjā karke [12]Rab apne
bāpdādā ke Ḳhudā ko tark kar diyā
jo unheṅ Misr se nikāl lāyā thā.
Wuh gird-o-nawāh kī qaumoṅ ke
dīgar mābūdoṅ ke pīchhe lag gae
aur un kī pūjā bhī karne lage. Is
se Rab kā ġhazab un par bhaṛkā,
[13]kyoṅki unhoṅ ne us kī ḳhidmat
chhoṛ kar Bāl Dewatā aur Astārāt
Dewī kī pūjā kī. [14]Rab yih dekh kar
Isrāīliyoṅ se nārāz huā aur unheṅ
ḍākuoṅ ke hawāle kar diyā jinhoṅ
ne un kā māl lūṭā. Us ne unheṅ
irdgird ke dushmanoṅ ke hāth bech
ḍālā, aur wuh un kā muqābalā
karne ke qābil na rahe. [15]Jab bhī
Isrāīlī laṛne ke lie nikle to Rab kā
hāth un ke ḳhilāf thā. Natījatan
wuh hārte gae jis tarah us ne qasam
khā kar farmāyā thā.

Jab wuh is tarah baṛī musībat
meṅ the [16]to Rab un ke darmiyān
qāzī barpā kartā jo unheṅ lūṭne
wāloṅ ke hāth se bachāte. [17]Lekin
wuh un kī na sunte balki zinā karke
dīgar mābūdoṅ ke pīchhe lage aur
un kī pūjā karte rahte. Go un
ke bāpdādā Rab ke ahkām ke tābe
rahe the, lekin wuh ḳhud baṛī jaldī
se us rāh se haṭ jāte jis par un ke
bāpdādā chale the. [18]Lekin jab bhī
wuh dushman ke zulm aur dabāw
tale karāhne lagte to Rab ko un par
tars ā jātā, aur wuh kisī qāzī ko
barpā kartā aur us kī madad karke
unheṅ bachātā.

Jitne arse tak qāzī zindā rahtā
utnī der tak Isrāīlī dushmanoṅ ke
hāth se mahfūz rahte. [19]Lekin us ke
marne par wuh dubārā apnī purānī
rāhoṅ par chalne lagte, balki jab
wuh muṛ kar dīgar mābūdoṅ kī
pairawī aur pūjā karne lagte to
un kī rawish bāpdādā kī rawish se
bhī burī hotī. Wuh apnī sharīr
harkatoṅ aur haṭdharm rāhoṅ se
bāz āne ke lie taiyār hī na hote.
[20]Is lie Allāh ko Isrāīl par baṛā
ġhussā āyā. Us ne kahā, “Is qaum
ne wuh ahd toṛ diyā hai jo maiṅ
ne is ke bāpdādā se bāndhā thā.
Yih merī nahīṅ suntī, [21]is lie maiṅ
un qaumoṅ ko nahīṅ nikālūṅgā jo
Yashua kī maut se le kar āj tak mulk
meṅ rah gaī haiṅ. Yih qaumeṅ is
meṅ ābād raheṅgī, [22]aur maiṅ un
se Isrāīliyoṅ ko āzmā kar dekhūṅgā
ki āyā wuh apne bāpdādā kī tarah
Rab kī rāh par chaleṅge yā nahīṅ.”

[23]Chunāṅche Rab ne in qaumoṅ
ko na Yashua ke hawāle kiyā, na
fauran nikālā balki unheṅ mulk
meṅ hī rahne diyā.

Allāh Isrāīl ko Kanānī Qaumoṅ se Āzmātā Hai

3 Rab ne kaī ek qaumoṅ ko
Mulk-e-Kanān meṅ rahne diyā
tāki un tamām Isrāīliyoṅ ko āzmāe
jo ḳhud Kanān kī jangoṅ meṅ
sharīk nahīṅ hue the. [2]Nīz, wuh
naī nasl ko jang karnā sikhānā
chāhtā thā, kyoṅki wuh jang karne
se nāwāqif thī. Zail kī qaumeṅ
Kanān meṅ rah gaī thīṅ: [3]Filistī
un ke pāṅch hukmrānoṅ samet,
tamām Kanānī, Saidānī aur Lubnān
ke pahāṛī ilāqe meṅ rahne wāle
Hiwwī jo Bāl-harmūn Pahāṛ se le
kar Labo-hamāt tak ābād the. [4]Un
se Rab Isrāīliyoṅ ko āzmānā chāhtā
thā. Wuh deḳhnā chāhtā thā ki kyā
yih mere un ahkām par amal karte
haiṅ yā nahīṅ jo maiṅ ne Mūsā kī
mārifat un ke bāpdādā ko die the.

Ġhutniyel Qāzī

[5]Chunāṅche Isrāīlī Kanāniyoṅ,
Hittiyoṅ, Amoriyoṅ, Farizziyoṅ,
Hiwwiyoṅ aur Yabūsiyoṅ ke
darmiyān hī ābād ho gae. [6]Na sirf
yih balki wuh in qaumoṅ se apne
beṭe-beṭiyoṅ kā rishtā bāndh kar un
ke dewatāoṅ kī pūjā bhī karne lage.
[7]Isrāīliyoṅ ne aisī harkateṅ kīṅ jo
Rab kī nazar meṅ burī thīṅ. Rab ko
bhūl kar unhoṅ ne Bāl Dewatā aur
Yasīrat Dewī kī ḳhidmat kī.
[8]Tab Rab kā ġhazab un par
nāzil huā, aur us ne unheṅ
Masoputāmiyā ke bādshāh Kūshan-
ris'ataim ke hawāle kar diyā. Isrāīlī
āṭh sāl tak Kūshan ke ġhulām rahe.
[9]Lekin jab unhoṅ ne madad ke
lie Rab ko pukārā to us ne un ke
lie ek najātdahindā barpā kiyā.
Kālib ke chhoṭe bhāī Ġhutniyel bin
Qanaz ne unheṅ dushman ke hāth
se bachāyā. [10]Us waqt Ġhutniyel
par Rab kā Rūh nāzil huā, aur wuh
Isrāīl kā qāzī ban gayā. Jab wuh
jang karne ke lie niklā to Rab ne
Masoputāmiyā ke bādshāh Kūshan-
ris'ataim ko us ke hawāle kar diyā,
aur wuh us par ġhālib ā gayā.
[11]Tab mulk meṅ chālīs sāl tak
amn-o-amān qāym rahā. Lekin
jab Ġhutniyel bin Qanaz faut huā
[12]to Isrāīlī dubārā wuh kuchh karne
lage jo Rab kī nazar meṅ burā thā.
Is lie us ne Moāb ke bādshāh Ijlūn
ko Isrāīl par ġhālib āne diyā. [13]Ijlūn
ne Ammoniyoṅ aur Amālīqiyoṅ ke
sāth mil kar Isrāīliyoṅ se jang kī aur
unheṅ shikast dī. Us ne Khajūroṅ
ke Shahr par qabzā kiyā, [14]aur Isrāīl
18 sāl tak us kī ġhulāmī meṅ rahā.

Ahūd Qāzī kī Chālākī

15Isrāīliyoṅ ne dubārā madad ke lie
Rab ko pukārā, aur dubārā us ne
unheṅ najātdahindā atā kiyā yānī
Binyamīn ke qabīle kā Ahūd bin
Jīrā jo bāeṅ hāth se kām karne kā
ādī thā. Isī shaḳhs ko Isrāīliyoṅ
ne Ijlūn Bādshāh ke pās bhej diyā
tāki wuh use ḳharāj ke paise adā
kare. 16Ahūd ne apne lie ek dodhārī
talwār banā lī jo taqrīban ḍeṛh fuṭ
lambī thī. Jāte waqt us ne use apnī
kamr ke dāīṅ taraf bāndh kar apne
libās meṅ chhupā liyā. 17Jab wuh
Ijlūn ke darbār meṅ pahuṅch gayā
to us ne Moāb ke bādshāh ko ḳharāj
pesh kiyā. Ijlūn bahut moṭā ādmī
thā. 18Phir Ahūd ne un ādmiyoṅ
ko ruḳhsat kar diyā jinhoṅ ne us
ke sāth ḳharāj uṭhā kar use darbār
tak pahuṅchāyā thā. 19-20Ahūd bhī
wahāṅ se rawānā huā, lekin Jiljāl ke
butoṅ ke qarīb wuh muṛ kar Ijlūn
ke pās wāpas gayā.

Ijlūn bālāḳhāne meṅ baiṭhā thā
jo zyādā ṭhanḍā thā aur us ke
zātī istemāl ke lie maḳhsūs thā.
Ahūd ne andar jā kar bādshāh
se kahā, "Merī āp ke lie ḳhufiyā
ḳhabar hai." Bādshāh ne kahā,
"Ḳhāmosh!" Bāqī tamām hāzirīn
kamre se chale gae to Ahūd ne
kahā, "Jo ḳhabar mere pās āp ke
lie hai wuh Allāh kī taraf se hai!"
Yih sun kar Ijlūn khaṛā hone lagā,
21lekin Ahūd ne usī lamhe apne
bāeṅ hāth se kamr ke dāīṅ taraf
bandhī huī talwār ko pakaṛ kar use
miyān se nikālā aur Ijlūn ke peṭ
meṅ dhaṅsā diyā. 22Talwār itnī
dhaṅs gaī ki us kā dastā bhī charbī
meṅ ġhāyb ho gayā aur us kī nok
ṭāṅgoṅ meṅ se niklī. Talwār ko us
meṅ chhoṛ kar 23Ahūd ne kamre
ke darwāzoṅ ko band karke kunḍī
lagāī aur sāth wāle kamre meṅ se
nikal kar chalā gayā.

24Thoṛī der ke bād bādshāh
ke naukaroṅ ne ā kar dekhā ki
darwāzoṅ par kunḍī lagī hai.
Unhoṅ ne ek dūsre se kahā, "Wuh
hājat rafā kar rahe hoṅge," 25is lie
kuchh der ke lie ṭhahre. Lekin
darwāzā na khulā. Intazār karte
karte wuh thak gae. Lekin besūd,
bādshāh ne darwāzā na kholā.
Āḳhirkār unhoṅ ne chābī ḍhūnḍ
kar darwāzoṅ ko khol diyā aur
dekhā ki mālik kī lāsh farsh par
paṛī huī hai.

26Naukaroṅ ke jhijakne kī wajah
se Ahūd bach niklā aur Jiljāl ke
butoṅ se guzar kar saīrā pahuṅch

gayā jahāṅ wuh mahfūz thā. [27]Wahāṅ Ifrāīm ke pahāṛī ilāqe meṅ us ne narsingā phūṅk diyā tāki Isrāīlī laṛne ke lie jamā ho jāeṅ. Wuh ikaṭṭhe hue aur us kī rāhnumāī meṅ Wādī-e-Yardan meṅ utar gae. [28]Ahūd bolā, "Mere pīchhe ho leṅ, kyoṅki Allāh ne āp ke dushman Moāb ko āp ke hawāle kar diyā hai." Chunāṅche wuh us ke pīchhe pīchhe wādī meṅ utar gae. Pahle unhoṅ ne Dariyā-e-Yardan ke kam-gahre maqāmoṅ par qabzā karke kisī ko dariyā pār karne na diyā. [29]Us waqt unhoṅ ne Moāb ke 10,000 tāqatwar aur jang karne ke qābil ādmiyoṅ ko mār ḍālā. Ek bhī na bachā.

[30]Us din Isrāīl ne Moāb ko zer kar diyā, aur 80 sāl tak mulk meṅ amn-o-amān qāym rahā.

Shamjar Qāzī

[31]Ahūd ke daur ke bād Isrāīl kā ek aur najātdahindā ubhar āyā, Shamjar bin Anāt. Us ne bail ke āṅkus se 600 Filistiyoṅ ko mār ḍālā.

Daborā Nabiyā aur Lashkar kā Sardār Baraq

4 Jab Ahūd faut huā to Isrāīlī dubārā aisī harkateṅ karne lage jo Rab ke nazdīk burī thīṅ. [2-3]Is lie Rab ne unheṅ Kanān ke bādshāh Yābīn ke hawāle kar diyā. Yābīn kā dārul-hukūmat Hasūr thā, aur us ke pās 900 lohe ke rath the. Us ke lashkar kā sardār Sīsarā thā jo Harūsat-hagoim meṅ rahtā thā. Yābīn ne 20 sāl Isrāīliyoṅ par bahut zulm kiyā, is lie unhoṅ ne madad ke lie Rab ko pukārā.

[4]Un dinoṅ meṅ Daborā Nabiyā Isrāīl kī qāzī thī. Us kā shauhar Lafīdot thā, [5]aur wuh 'Daborā ke Khajūr' ke pās rahtī thī jo Ifrāīm ke pahāṛī ilāqe meṅ Rāmā aur Baitel ke darmiyān thā. Is daraḳht ke sāye meṅ wuh Isrāīliyoṅ ke muāmalāt ke faisle kiyā kartī thī. [6]Ek din Daborā ne Baraq bin Abīnūsam ko bulāyā. Baraq Naftālī ke qabāylī ilāqe ke shahr Qādis meṅ rahtā thā. Daborā ne Baraq se kahā, "Rab Isrāīl kā Ḳhudā āp ko hukm detā hai, 'Naftālī aur Zabūlūn ke qabīloṅ meṅ se 10,000 mardoṅ ko jamā karke un ke sāth Tabūr Pahāṛ par chaṛh jā! [7]Maiṅ Yābīn ke lashkar

ke sardār Sīsarā ko us ke rathoṅ aur fauj samet tere qarīb kī Qaison Nadī ke pās khīṅch lāūṅgā. Wahāṅ maiṅ use tere hāth meṅ kar dūṅgā.'"

[8]Baraq ne jawāb diyā, "Maiṅ sirf is sūrat meṅ jāūṅgā ki āp bhī sāth jāeṅ. Āp ke baġhair maiṅ nahīṅ jāūṅgā." [9]Daborā ne kahā, "Ṭhīk hai, maiṅ zarūr āp ke sāth jāūṅgī. Lekin is sūrat meṅ āp ko Sīsarā par ġhālib āne kī izzat hāsil nahīṅ hogī balki ek aurat ko. Kyoṅki Rab Sīsarā ko ek aurat ke hawāle kar degā."

Chunāṅche Daborā Baraq ke sāth Qādis gaī. [10]Wahāṅ Baraq ne Zabūlūn aur Naftālī ke qabīloṅ ko apne pās bulā liyā. 10,000 ādmī us kī rāhnumāī meṅ Tabūr Pahāṛ par chale gae. Daborā bhī sāth gaī.

[11]Un dinoṅ meṅ ek Qīnī banām Hibar ne apnā ḳhaimā Qādis ke qarīb Ailon-zānanīm meṅ lagāyā huā thā. Qīnī Mūsā ke sāle Hobāb kī aulād meṅ se thā. Lekin Hibar dūsre Qīniyoṅ se alag rahtā thā.

[12]Ab Sīsarā ko ittalā dī gaī ki Baraq bin Abīnūsam fauj le kar pahāṛ Tabūr par chaṛh gayā hai. [13]Yih sun kar wuh Harūsat-hagoim se rawānā ho kar apne 900 rathoṅ aur bāqī lashkar ke sāth Qaison Nadī par pahuṅch gayā.

[14]Tab Daborā ne Baraq se bāt kī, "Hamlā ke lie taiyār ho jāeṅ, kyoṅki Rab ne āj hī Sīsarā ko āp ke qābū meṅ kar diyā hai. Rab āp ke āge āge chal rahā hai." Chunāṅche Baraq apne 10,000 ādmiyoṅ ke sāth Tabūr Pahāṛ se utar āyā. [15]Jab unhoṅ ne dushman par hamlā kiyā to Rab ne Kanāniyoṅ ke pūre lashkar meṅ rathoṅ samet afrā-tafrī paidā kar dī. Sīsarā apne rath se utar kar paidal hī farār ho gayā.

[16]Baraq ke ādmiyoṅ ne bhāgne wāle faujiyoṅ aur un ke rathoṅ kā tāqqub karke un ko Harūsat-hagoim tak mārte gae. Ek bhī na bachā.

Sīsarā kā Anjām

[17]Itne meṅ Sīsarā paidal chal kar Qīnī ādmī Hibar kī bīwī Yāel ke ḳhaime ke pās bhāg āyā thā. Wajah yih thī ki Hasūr ke bādshāh Yābīn ke Hibar ke gharāne ke sāth achchhe tālluqāt the. [18]Yāel ḳhaime se nikal kar Sīsarā se milne gaī. Us ne kahā, "Āeṅ mere āqā, andar āeṅ aur na ḍareṅ." Chunāṅche wuh andar ā kar leṭ

gayā, aur Yāel ne us par kambal ḍāl diyā.

[19]Sīsarā ne kahā, “Mujhe pyās lagī hai, kuchh pānī pilā do.” Yāel ne dūdh kā mashkīzā khol kar use pilā diyā aur use dubārā chhupā diyā. [20]Sīsarā ne darḳhāst kī, “Darwāze meṅ khaṛī ho jāo! Agar koī āe aur pūchhe ki kyā ḳhaime meṅ koī hai to bolo ki nahīṅ, koī nahīṅ hai.”

[21]Yih kah kar Sīsarā gahrī nīnd so gayā, kyoṅki wuh nihāyat thakā huā thā. Tab Yāel ne meḳh aur hathoṛā pakaṛ liyā aur dabe pāṅw Sīsarā ke pās jā kar meḳh ko itne zor se us kī kanpaṭī meṅ ṭhoṅk diyā ki meḳh zamīn meṅ dhaṅs gaī aur wuh mar gayā.

[22]Kuchh der ke bād Baraq Sīsarā ke tāqqub meṅ wahāṅ se guzarā. Yāel ḳhaime se nikal kar us se milne āī aur bolī, “Āeṅ, maiṅ āp ko wuh ādmī dikhātī hūṅ jise āp ḍhūnḍ rahe haiṅ.” Baraq us ke sāth ḳhaime meṅ dāḳhil huā to kyā dekhā ki Sīsarā kī lāsh zamīn par paṛī hai aur meḳh us kī kanpaṭī meṅ se guzar kar zamīn meṅ gaṛ gaī hai.

[23]Us din Allāh ne Kanānī bādshāh Yābīn ko Isrāīliyoṅ ke sāmne zer kar diyā. [24]Is ke bād un kī tāqat baṛhtī gaī jabki Yābīn kamzor hotā gayā aur āḳhirkār Isrāīliyoṅ ke hāthoṅ tabāh ho gayā.

Daborā aur Baraq kā Gīt

5 Fatah ke din Daborā ne Baraq bin Abīnūsam ke sāth yih gīt gāyā,

[2]“Allāh kī satāish ho! Kyoṅki Isrāīl ke sardāroṅ ne rāhnumāī kī, aur awām nikalne ke lie taiyār hue.

[3]Ai bādshāho, suno! Ai hukmrāno, merī bāt par tawajjuh do! Maiṅ Rab kī tamjīd meṅ gīt gāūṅgī, Rab Isrāīl ke Ḳhudā kī madahsarāī karūṅgī.

[4]Ai Rab, jab tū Saīr se nikal āyā aur Adom ke khule maidān se rawānā huā to zamīn kāṅp uṭhī aur āsmān se pānī ṭapakne lagā, bādaloṅ se bārish barasne lagī.

[5]Koh-e-Sīnā ke Rab ke huzūr pahāṛ hilne lage, Rab Isrāīl ke Ḳhudā ke sāmne wuh kapkapāne lage.

[6]Shamjar bin Anāt aur Yāel ke dinoṅ meṅ safr ke pakke aur sīdhe rāste ḳhālī rahe aur musāfir un se

haṭ kar bal khāte hue chhoṭe chhoṭe
rāstoṅ par chal kar apnī manzil tak
pahuṅchte the.
7Dehāt kī zindagī Sūnī ho gaī.
Gāṅw meṅ rahnā mushkil thā jab
tak maiṅ, Daborā jo Isrāīl kī māṅ
hūṅ khaṛī na huī.
8Shahr ke darwāzoṅ par jang
chhiṛ gaī jab unhoṅ ne nae
mābūdoṅ ko chun liyā. Us waqt
Isrāīl ke 40,000 mardoṅ ke pās ek
bhī ḍhāl yā nezā na thā.
9Merā dil Isrāīl ke sardāroṅ ke
sāth hai aur un ke sāth jo ḳhushī
se jang ke lie nikle. Rab kī satāish
karo!
10Ai tum jo safed gadhoṅ par
kapṛe bichhā kar un par sawār ho,
Allāh kī tamjīd karo! Ai tum jo
paidal chal rahe ho, Allāh kī tārīf
karo!
11Suno! Jahāṅ jānwaroṅ ko pānī
pilāyā jātā hai wahāṅ log Rab ke
najātbaḳhsh kāmoṅ kī tārīf kar
rahe haiṅ, un najātbaḳhsh kāmoṅ
kī jo us ne Isrāīl ke dehātiyoṅ kī
ḳhātir kie. Tab Rab ke log shahr ke
darwāzoṅ ke pās utar āe.

12Ai Daborā, uṭheṅ, uṭheṅ!
Uṭheṅ, hāṅ uṭheṅ aur gīt gāeṅ! Ai
Baraq, khaṛe ho jāeṅ! Ai Abīnūsam
ke beṭe, apne qaidiyoṅ ko bāndh
kar le jāeṅ!

13Phir bache hue faujī pahāṛī
ilāqe se utar kar qaum ke shurafā
ke pās āe, Rab kī qaum sūrmāoṅ ke
sāth mere pās utar āī.
14Ifrāīm se jis kī jaṛeṅ Amālīq
meṅ haiṅ wuh utar āe, aur
Binyamīn ke mard un ke pīchhe ho
lie. Makīr se hukmrān aur Zabūlūn
se sipahsālār utar āe.
15Ishkār ke ra'īs bhī Daborā ke
sāth the, aur us ke faujī Baraq ke
pīchhe ho kar wādī meṅ dauṛ āe.
Lekin Rūbin kā qabīlā apne ilāqe
meṅ rah kar soch-bichār meṅ uljhā
rahā.
16Tū kyoṅ apne zīn ke do boroṅ
ke darmiyān baiṭhā rahā? Kyā
galloṅ ke darmiyān charwāhoṅ kī
bāṅsriyoṅ kī āwāzeṅ sunane ke lie?
Rūbin kā qabīlā apne ilāqe meṅ rah
kar soch-bichār meṅ uljhā rahā.
17Jiliyād ke gharāne Dariyā-e-
Yardan ke mashriq meṅ ṭhahre
rahe. Aur Dān kā qabīlā, wuh kyoṅ
bahrī jahāzoṅ ke pās rahā? Āshar
kā qabīlā bhī sāhil par baiṭhā rahā,
wuh ārām se apnī bandargāhoṅ ke
pās ṭhahrā rahā,

[18]jabki Zabūlūn aur Naftālī apnī
jān par khel kar maidān-e-jang meṅ
ā gae.

[19]Bādshāh āe aur laṛe, Kanān ke
bādshāh Majiddo Nadī par Tānak
ke pās Isrāīl se laṛe. Lekin wahāṅ se
wuh chāṅdī kā lūṭā huā māl wāpas
na lāe.
[20]Āsmān se sitāroṅ ne Sīsarā par
hamlā kiyā, apnī āsmānī rāhoṅ ko
chhoṛ kar wuh us se aur us kī qaum
se laṛne āe.
[21]Qaison nadī unheṅ uṛā le gaī,
wuh nadī jo qadīm zamāne se bahtī
hai. Ai merī jān, mazbūtī se āge
chaltī jā!
[22]Us waqt ṭāpoṅ kā baṛā shor
sunāī diyā. Dushman ke zabardast
ghoṛe sarpā dauṛ rahe the.

[23]Rab ke farishte ne kahā,
'Mīroz Shahr par lānat karo, us ke
bāshindoṅ par ḳhūb lānat karo!
Kyoṅki wuh Rab kī madad karne
na āe, wuh sūrmāoṅ ke ḳhilāf Rab
kī madad karne na āe.'

[24]Hibar Qīnī kī bīwī mubārak hai!
Ḳhaimoṅ meṅ rahne wālī auratoṅ
meṅ se wuh sab se mubārak hai!

[25]Jab Sīsarā ne pānī māṅgā to
Yāel ne use dūdh pilāyā. Shāndār
pyāle meṅ lassī ḍāl kar wuh use us
ke pās lāī.
[26]Lekin phir us ne apne hāth
se meḳh aur apne dahne hāth se
mazdūroṅ kā hathoṛā pakaṛ kar
Sīsarā kā sar phoṛ diyā, us kī
khopaṛī ṭukṛe ṭukṛe karke us kī
kanpaṭī ko chhed diyā.
[27]Us ke pāṅwoṅ meṅ wuh taṛap
uṭhā. Wuh gir kar wahīṅ paṛā rahā.
Hāṅ, wuh us ke pāṅwoṅ meṅ gir
kar halāk huā.
[28]Sīsarā kī māṅ ne khiṛkī meṅ se
jhāṅkā aur darīche meṅ se deḳhtī
deḳhtī rotī rahī, 'Us ke rath ke
pahuṅchne meṅ itnī der kyoṅ ho
rahī hai? Rathoṅ kī āwāz ab tak
kyoṅ sunāī nahīṅ de rahī?'
[29]Us kī dānishmand ḳhawātīn use
tasallī detī haiṅ aur wuh ḳhud un
kī bāt dohrātī hai, [30]'Wuh lūṭā huā
māl āpas meṅ bāṅṭ rahe hoṅge.
Har mard ke lie ek do laṛkiyāṅ aur
Sīsarā ke lie rangdār libās hogā.
Hāṅ, wuh rangdār libās aur merī
gardan ko sajāne ke lie do nafīs
rangdār kapṛe lā rahe hoṅge.'

[31]Ai Rab, tere tamām dushman
Sīsarā kī tarah halāk ho jāeṅ! Lekin

jo tujh se pyār karte haiṅ wuh pūre zor se tulū hone wāle sūraj kī mānind hoṅ.”

Baraq kī is fatah ke bād Isrāīl meṅ 40 sāl amn-o-amān qāym rahā.

Midiyānī Isrāīliyoṅ ko Dabāte Haiṅ

6 Phir Isrāīlī dubārā wuh kuchh karne lage jo Rab ko burā lagā, aur us ne unheṅ sāt sāl tak Midiyāniyoṅ ke hawāle kar diyā. [2]Midiyāniyoṅ kā dabāw itnā zyādā baṛh gayā ki Isrāīliyoṅ ne un se panāh lene ke lie pahāṛī ilāqe meṅ shigāf, ġhār aur gaṛhiyāṅ banā līṅ. [3]Kyoṅki jab bhī wuh apnī fasleṅ lagāte to Midiyānī, Amālīqī aur mashriq ke dīgar faujī un par hamlā karke [4]mulk ko gher lete aur fasloṅ ko Ġhazzā Shahr tak tabāh karte. Wuh khāne wālī koī bhī chīz nahīṅ chhoṛte the, na koī bheṛ, na koī bail, aur na koī gadhā. [5]Aur jab wuh apne maweshiyoṅ aur ḳhaimoṅ ke sāth pahuṅchte to ṭiḍḍiyoṅ ke daloṅ kī mānind the. Itne mard aur ūṅṭ the ki un ko ginā nahīṅ jā saktā thā. Yoṅ wuh mulk par chaṛh āte the tāki use tabāh kareṅ. [6]Isrāīlī Midiyān ke sabab se itne pasthāl hue ki āḳhirkār madad ke lie Rab ko pukārne lage.

[7-8]Tab us ne un meṅ ek nabī bhej diyā jis ne kahā, “Rab Isrāīl kā Ḳhudā farmātā hai ki maiṅ hī tumheṅ Misr kī ġhulāmī se nikāl lāyā. [9]Maiṅ ne tumheṅ Misr ke hāth se aur un tamām zālimoṅ ke hāth se bachā liyā jo tumheṅ dabā rahe the. Maiṅ unheṅ tumhāre āge āge nikāltā gayā aur un kī zamīn tumheṅ de dī. [10]Us waqt maiṅ ne tumheṅ batāyā, ‘Maiṅ Rab tumhārā Ḳhudā hūṅ. Jin Amoriyoṅ ke mulk meṅ tum rah rahe ho un ke dewatāoṅ kā ḳhauf mat mānanā. Lekin tum ne merī na sunī.’”

Rab Jidāūn ko Bulātā Hai

[11]Ek din Rab kā farishtā āyā aur Ufrā meṅ balūt ke ek daraḳht ke sāye meṅ baiṭh gayā. Yih daraḳht Abiyazar ke ḳhāndān ke ek ādmī kā thā jis kā nām Yuās thā. Wahāṅ angūr kā ras nikālne kā hauz thā, aur us meṅ Yuās kā beṭā Jidāūn chhup kar gandum jhāṛ rahā thā, hauz meṅ is lie ki gandum Midiyāniyoṅ se mahfūz rahe. [12]Rab kā farishtā Jidāūn par zāhir huā

aur kahā, “Ai zabardast sūrme, Rab
tere sāth hai!”
13 Jidāūn ne jawāb diyā, “Nahīṅ
janāb, agar Rab hamāre sāth ho to
yih sab kuchh hamāre sāth kyoṅ
ho rahā hai? Us ke wuh tamām
mojize āj kahāṅ nazar āte haiṅ
jin ke bāre meṅ hamāre bāpdādā
hameṅ batāte rahe haiṅ? Kyā wuh
nahīṅ kahte the ki Rab hameṅ Misr
se nikāl lāyā? Nahīṅ, janāb. Ab aisā
nahīṅ hai. Ab Rab ne hameṅ tark
karke Midiyān ke hawāle kar diyā
hai.”
14 Rab ne us kī taraf muṛ kar kahā,
“Apnī is tāqat meṅ jā aur Isrāīl ko
Midiyān ke hāth se bachā. Maiṅ hī
tujhe bhej rahā hūṅ.”
15 Lekin Jidāūn ne etarāz kiyā,
“Ai Rab, maiṅ Isrāīl ko kis tarah
bachāūṅ? Merā ḳhāndān Manassī
ke qabīle kā sab se kamzor ḳhāndān
hai, aur maiṅ apne bāp ke ghar
meṅ sab se chhoṭā hūṅ.”
16 Rab ne jawāb diyā, “Maiṅ tere
sāth hūṅgā, aur tū Midiyāniyoṅ ko
yoṅ māregā jaise ek hī ādmī ko.”
17 Tab Jidāūn ne kahā, “Agar mujh
par tere karm kī nazar ho to mujhe
koī ilāhī nishān dikhā tāki sābit
ho jāe ki wāqaī Rab hī mere sāth
bāt kar rahā hai. 18 Maiṅ abhī jā
kar qurbānī taiyār kartā hūṅ aur
phir wāpas ā kar use tujhe pesh
karūṅga. Us waqt tak rawānā na ho
jānā.”
Rab ne kahā, “Ṭhīk hai, maiṅ terī
wāpasī kā intazār karke hī jāūṅgā.”
19 Jidāūn chalā gayā. Us ne bakrī
kā bachchā zabah karke taiyār kiyā
aur pūre 16 kilogrām maide se
beḳhamīrī roṭī banāī. Phir gosht ko
ṭokrī meṅ rakh kar aur us kā shorbā
alag bartan meṅ ḍāl kar wuh sab
kuchh Rab ke farishte ke pās lāyā
aur use balūt ke sāye meṅ pesh
kiyā.
20 Rab ke farishte ne kahā, “Gosht
aur beḳhamīrī roṭī ko le kar is
patthar par rakh de, phir shorbā us
par unḍel de.” Jidāūn ne aisā hī
kiyā. 21 Rab ke farishte ke hāth meṅ
lāṭhī thī. Ab us ne lāṭhī ke sire se
gosht aur beḳhamīrī roṭī ko chhū
diyā. Achānak patthar se āg bhaṛak
uṭhī aur ḳhurāk bhasm ho gaī. Sāth
sāth Rab kā farishtā ojhal ho gayā.
22 Phir Jidāūn ko yaqīn āyā ki yih
wāqaī Rab kā farishtā thā, aur wuh
bol uṭhā, “Hāy Rab Qādir-e-mutlaq!
Mujh par afsos, kyoṅki maiṅ ne
Rab ke farishte ko rūbarū dekhā
hai.”

[23]Lekin Rab us se hamkalām huā
aur kahā, “Terī salāmatī ho. Mat
ḍar, tū nahīṅ maregā.”
[24]Wahīṅ Jidāūn ne Rab ke lie
qurbāngāh banāī aur us kā nām
‘Rab Salāmat Hai’ rakhā. Yih āj tak
Abiyazar ke ḳhāndān ke shahr Ufrā
meṅ maujūd hai.

Jidāūn Bāl kī Qurbāngāh Girā Detā Hai

[25]Usī rāt Rab Jidāūn se hamkalām
huā, “Apne bāp ke bailoṅ meṅ
se dūsre bail ko jo sāt sāl kā
hai chun le. Phir apne bāp kī
wuh qurbāngāh girā de jis par Bāl
Dewatā ko qurbāniyāṅ chaṛhāī jātī
haiṅ, aur Yasīrat Dewī kā wuh
khambā kāṭ ḍāl jo sāth khaṛā hai.
[26]Is ke bād usī pahāṛī qile kī choṭī
par Rab apne Ḳhudā ke lie sahīh
qurbāngāh banā de. Yasīrat ke
khambe kī kaṭī huī lakaṛī aur bail
ko us par rakh kar mujhe bhasm
hone wālī qurbānī pesh kar.”
[27]Chunāṅche Jidāūn ne apne das
naukaroṅ ko sāth le kar wuh kuchh
kiyā jis kā hukm Rab ne use diyā
thā. Lekin wuh apne ḳhāndān aur
shahr ke logoṅ se ḍartā thā, is lie us
ne yih kām din ke bajāe rāt ke waqt
kiyā.
[28]Subah ke waqt jab shahr ke log
uṭhe to dekhā ki Bāl kī qurbāngāh
ḍhā dī gaī hai aur Yasīrat Dewī kā
sāth wālā khambā kāṭ diyā gayā hai.
In kī jagah ek naī qurbāngāh banāī
gaī hai jis par bail ko chaṛhāyā
gayā hai. [29]Unhoṅ ne ek dūsre se
pūchhā, “Kis ne yih kiyā?” Jab wuh
is bāt kī taftīsh karne lage to kisī ne
unheṅ batāyā ki Jidāūn bin Yuās ne
yih sab kuchh kiyā hai.
[30]Tab wuh Yuās ke ghar gae aur
taqāzā kiyā, “Apne beṭe ko ghar se
nikāl lāeṅ. Lāzim hai ki wuh mar
jāe, kyoṅki us ne Bāl kī qurbāngāh
ko girā kar sāth wālā Yasīrat Dewī
kā khambā bhī kāṭ ḍālā hai.”
[31]Lekin Yuās ne un se jo us ke
sāmne khaṛe the kahā, “Kyā āp Bāl
ke difā meṅ laṛnā chāhte haiṅ? Jo
bhī Bāl ke lie laṛegā use kal subah
tak mār diyā jāegā. Agar Bāl wāqaī
Ḳhudā hai to wuh ḳhud apne difā
meṅ laṛe jab koī us kī qurbāngāh ko
ḍhā de.”
[32]Chūṅki Jidāūn ne Bāl kī
qurbāngāh girā dī thī is lie us kā
nām Yarubbāl yānī ‘Bāl Us se Laṛe’
paṛ gayā.

Jidāūn Allāh se Nishān Māṅgtā Hai

[33]Kuchh der ke bād tamām Midiyānī, Amālīqī aur dūsrī mashriqī qaumeṅ jamā huīṅ aur Dariyā-e-Yardan ko pār karke apne ḍere Maidān-e-Yazrael meṅ lagāe. [34]Phir Rab kā Rūh Jidāūn par nāzil huā. Us ne narsingā phūṅk kar Abiyazar ke ḳhāndān ke mardoṅ ko apne pīchhe ho lene ke lie bulāyā. [35]Sāth sāth us ne apne qāsidoṅ ko Manassī ke qabīle aur Āshar, Zabūlūn aur Naftālī ke qabīloṅ ke pās bhī bhej diyā. Tab wuh bhī āe aur Jidāūn ke mardoṅ ke sāth mil kar us ke pīchhe ho lie.

[36]Jidāūn ne Allāh se duā kī, "Agar tū wāqaī Isrāīl ko apne wāde ke mutābiq mere zariye bachānā chāhtā hai [37]to mujhe yaqīn dilā. Maiṅ rāt ko tāzā katrī huī ūn gandum gāhne ke farsh par rakh dūṅgā. Kal subah agar sirf ūn par os paṛī ho aur irdgird kā sārā farsh ḳhushk ho to maiṅ jān lūṅgā ki wāqaī tū apne wāde ke mutābiq Isrāīl ko mere zariye bachāegā."

[38]Wuhī kuchh huā jis kī darḳhāst Jidāūn ne kī thī. Agle din jab wuh subah-sawere uṭhā to ūn os se tar thī. Jab us ne use nichoṛā to itnā pānī thā ki bartan bhar gayā.

[39]Phir Jidāūn ne Allāh se kahā, "Mujh se ġhusse na ho jānā agar maiṅ tujh se ek bār phir darḳhāst karūṅ. Mujhe ek āḳhirī dafā ūn ke zariye terī marzī jāṅchne kī ijāzat de. Is dafā ūn ḳhushk rahe aur irdgird ke sāre farsh par os paṛī ho." [40]Us rāt Allāh ne aisā hī kiyā. Sirf ūn ḳhushk rahī jabki irdgird ke sāre farsh par os paṛī thī.

Allāh Jidāūn ke Sāthiyoṅ ko Chun Letā Hai

7 Subah-sawere Yarubbāl yānī Jidāūn apne tamām logoṅ ko sāth le kar harod chashme ke pās āyā. Wahāṅ unhoṅ ne apne ḍere lagāe. Midiyāniyoṅ ne apnī ḳhaimāgāh un ke shimāl meṅ Morih Pahāṛ ke dāman meṅ lagāī huī thī.

[2]Rab ne Jidāūn se kahā, "Tere pās zyādā log haiṅ! Maiṅ is qism ke baṛe lashkar ko Midiyāniyoṅ par fatah nahīṅ dūṅgā, warnā Isrāīlī mere sāmne ḍīṅgeṅ mār kar kaheṅge, 'Ham ne apnī hī tāqat se apne āp ko bachāyā hai!' [3]Is lie lashkargāh meṅ elān kar ki jo

ḍar ke māre pareshān ho wuh apne
ghar wāpas chalā jāe." Jidāūn ne
yoṅ kiyā to 22,000 mard wāpas
chale gae jabki 10,000 Jidāūn ke pās
rahe.

4 Lekin Rab ne dubārā Jidāūn se
bāt kī, "Abhī tak zyādā log haiṅ! In
ke sāth utar kar chashme ke pās jā.
Wahāṅ maiṅ unheṅ jāṅch kar un ko
muqarrar karūṅga jinheṅ tere sāth
jānā hai." 5 Chunāṅche Jidāūn apne
ādmiyoṅ ke sāth chashme ke pās
utar āyā. Rab ne use hukm diyā,
"Jo bhī apnā hāth pānī se bhar kar
use kutte kī tarah chāṭ le use ek
taraf khaṛā kar. Dūsrī taraf unheṅ
khaṛā kar jo ghuṭne ṭek kar pānī
pīte haiṅ." 6 300 ādmiyoṅ ne apnā
hāth pānī se bhar kar use chāṭ liyā
jabki bāqī sab pīne ke lie jhuk gae.

7 Phir Rab ne Jidāūn se farmāyā,
"Maiṅ in 300 chāṭne wāle ādmiyoṅ
ke zariye Isrāīl ko bachā kar
Midiyāniyoṅ ko tere hawāle kar
dūṅgā. Bāqī tamām mardoṅ
ko fāriġh kar. Wuh sab apne
apne ghar wāpas chale jāeṅ."
8 Chunāṅche Jidāūn ne bāqī tamām
ādmiyoṅ ko fāriġh kar diyā. Sirf
muqarrarā 300 mard rah gae. Ab
yih dūsroṅ kī ḳhurāk aur narsinge
apne pās rakh kar jang ke lie taiyār
hue. Us waqt Midiyānī ḳhaimāgāh
Isrāīliyoṅ ke nīche wādī meṅ thī.

Midiyāniyoṅ par Jidāūn kī Fatah

9 Jab rāt huī to Rab Jidāūn se
hamkalām huā, "Uṭh, Midiyānī
ḳhaimāgāh ke pās utar kar us par
hamlā kar, kyoṅki maiṅ use tere
hāth meṅ de dūṅgā. 10 Lekin agar tū
is se ḍartā hai to pahle apne naukar
Fūrāh ke sāth utar kar 11 wuh bāteṅ
sun le jo wahāṅ ke log kah rahe
haiṅ. Tab un par hamlā karne kī
jurrat baṛh jāegī."

Jidāūn Fūrāh ke sāth ḳhaimāgāh
ke kināre ke pās utar āyā.
12 Midiyānī, Amālīqī aur mashriq ke
dīgar faujī ṭiḍḍiyoṅ ke dal kī tarah
wādī meṅ phaile hue the. Un ke
ūṅṭ sāhil kī ret kī tarah beshumār
the. 13 Jidāūn dabe pāṅw dushman
ke itne qarīb pahuṅch gayā ki un
kī bāteṅ sun saktā thā. Ain us
waqt ek faujī dūsre ko apnā ḳhāb
sunā rahā thā, "Maiṅ ne ḳhāb meṅ
dekhā ki jau kī baṛī roṭī luṛhaktī
luṛhaktī hamārī ḳhaimāgāh meṅ
utar āī. Yahāṅ wuh itnī shiddat se
ḳhaime se ṭakrā gaī ki ḳhaimā ulaṭ
kar zamīnbos ho gayā." 14 Dūsre ne
jawāb diyā, "Is kā sirf yih matlab

ho saktā hai ki Isrāīlī mard Jidāūn
bin Yuās kī talwār ġhālib āegī!
Allāh use Midiyāniyoṅ aur pūrī
lashkargāh par fatah degā.”
15Ḳhāb aur us kī tābīr sun kar
Jidāūn ne Allāh ko sijdā kiyā. Phir
us ne Isrāīlī ḳhaimāgāh meṅ wāpas
ā kar elān kiyā, “Uṭheṅ! Rab ne
Midiyānī lashkargāh ko tumhāre
hawāle kar diyā hai.” 16Us ne
apne 300 mardoṅ ko sau sau ke tīn
gurohoṅ meṅ taqsīm karke har ek
ko ek narsingā aur ek ghaṛā de diyā.
Har ghaṛe meṅ mashāl thī. 17-18Us
ne hukm diyā, “Jo kuchh maiṅ
karūṅga us par ġhaur karke wuhī
kuchh kareṅ. Pūrī ḳhaimāgāh ko
gher leṅ aur ain wuhī kuchh kareṅ
jo maiṅ karūṅga. Jab maiṅ apne
sau logoṅ ke sāth ḳhaimāgāh ke
kināre pahuṅchūṅgā to ham apne
narsingoṅ ko bajā deṅge. Yih sunte
hī āp bhī yihī kuchh kareṅ aur sāth
sāth nārā lagāeṅ, ‘Rab ke lie aur
Jidāūn ke lie.’”
19Taqrīban ādhī rāt ko Jidāūn
apne sau mardoṅ ke sāth Midiyānī
ḳhaimāgāh ke kināre pahuṅch
gayā. Thoṛī der pahle pahredār
badal gae the. Achānak Isrāīliyoṅ
ne apne narsingoṅ ko bajāyā aur
apne ghaṛoṅ ko ṭukṛe ṭukṛe kar
diyā. 20Fauran sau sau ke dūsre do
gurohoṅ ne bhī aisā hī kiyā. Apne
dahne hāth meṅ narsingā aur bāeṅ
hāth meṅ bhaṛaktī mashāl pakaṛ
kar wuh nārā lagāte rahe, “Rab
ke lie aur Jidāūn ke lie!” 21Lekin
wuh ḳhaimāgāh meṅ dāḳhil na hue
balki wahīṅ us ke irdgird khaṛe
rahe. Dushman meṅ baṛī afrā-
tafrī mach gaī. Chīḳhte-chillāte sab
bhāg jāne kī koshish karne lage.
22Jidāūn ke 300 ādmī apne narsinge
bajāte rahe jabki Rab ne ḳhaimāgāh
meṅ aisī gaṛbaṛ paidā kī ki log ek
dūsre se laṛne lage. Āḳhirkār pūrā
lashkar Bait-sittā, Sarīrāt aur Abīl-
mahūlā kī sarhad tak farār huā jo
Tabbāt ke qarīb hai.
23Phir Jidāūn ne Naftālī, Āshar
aur pūre Manassī ke mardoṅ ko
bulā liyā, aur unhoṅ ne mil kar
Midiyāniyoṅ kā tāqqub kiyā. 24Us
ne apne qāsidoṅ ke zariye Ifrāīm
ke pūre pahāṛī ilāqe ke bāshindoṅ
ko bhī paiġhām bhej diyā, “Utar
āeṅ aur Midiyāniyoṅ ko bhāg jāne
se rokeṅ! Bait-bārā tak un tamām
jaghoṅ par qabzā kar leṅ jahāṅ
dushman Dariyā-e-Yardan ko pā-
piyādā pār kar saktā hai.”
Ifrāīmī mān gae. 25Aur unhoṅ ne
do Midiyānī sardāroṅ ko pakaṛ kar

un ke sar qalam kar die. Sardāroṅ ke nām Oreb aur Zaeb the, aur jahāṅ unheṅ pakaṛā gayā un jaghoṅ ke nām ‘Oreb kī Chaṭṭān’ aur ‘Zaeb kā Angūr kā Ras Nikālne Wālā Hauz’ paṛ gayā. Is ke bād wuh dubārā Midiyāniyoṅ kā tāqqub karne lage. Dariyā-e-Yardan ko pār karne par un kī mulāqāt Jidāūn se huī, aur unhoṅ ne donoṅ sardāroṅ ke sar us ke sapurd kar die.

Ifrāīm Nārāz Ho Jātā Hai

8 Lekin Ifrāīm ke mardoṅ ne shikāyat kī, “Āp ne ham se kaisā sulūk kiyā? Āp ne hameṅ kyoṅ nahīṅ bulāyā jab Midiyān se laṛne gae.” Aisī bāteṅ karte karte unhoṅ ne Jidāūn ke sāth saḳht bahs kī. [2]Lekin Jidāūn ne jawāb diyā, “Kyā āp mujh se kahīṅ zyādā kāmyāb na hue? Aur jo angūr fasal jamā karne ke bād Ifrāīm ke bāġhoṅ meṅ rah jāte haiṅ kyā wuh mere chhoṭe ḳhāndān Abiyazar kī pūrī fasal se zyādā nahīṅ hote? [3]Allāh ne to Midiyān ke sardāroṅ Oreb aur Zaeb ko āp ke hawāle kar diyā. Is kī nisbat mujh se kyā kāmyābī hāsil huī hai?” Yih sun kar Ifrāīm ke mardoṅ kā ġhussā ṭhanḍā ho gayā.

Sukkāt aur Fanuel Jidāūn kī Madad Nahīṅ Karte

[4]Jidāūn apne 300 mardoṅ samet Dariyā-e-Yardan ko pār kar chukā thā. Dushman kā tāqqub karte karte wuh thak gae the. [5]Is lie Jidāūn ne qarīb ke shahr Sukkāt ke bāshindoṅ se guzārish kī, “Mere faujiyoṅ ko kuchh roṭī de deṅ. Wuh thak gae haiṅ, kyoṅki ham Midiyānī sardār Zibah aur Zalmunnā kā tāqqub kar rahe haiṅ.” [6]Lekin Sukkāt ke buzurgoṅ ne jawāb diyā, “Ham āp ke faujiyoṅ ko roṭī kyoṅ deṅ? Kyā āp Zibah aur Zalmunnā ko pakaṛ chuke haiṅ ki ham aisā kareṅ?” [7]Yih sun kar Jidāūn ne kahā, “Jyoṅ hī Rab in do sardāroṅ Zibah aur Zalmunnā ko mere hāth meṅ kar degā maiṅ tum ko registān kī kāṅṭedār jhāṛiyoṅ aur ūṅṭkaṭāroṅ se gāh kar tabāh kar dūṅgā.”

[8]Wuh āge nikal kar Fanuel Shahr pahuṅch gayā. Wahāṅ bhī us ne roṭī māṅgī, lekin Fanuel ke bāshindoṅ ne Sukkāt kā-sā jawāb diyā. [9]Yih sun kar us ne kahā, “Jab

maiṅ salāmatī se wāpas āūṅgā to tumhārā yih burj girā dūṅgā!”

Midiyāniyoṅ par Pūrī Fatah

10 Ab Zibah aur Zalmunnā qarqūr pahuṅch gae the. 15,000 afrād un ke sāth rah gae the, kyoṅki mashriqī ittahādiyoṅ ke 1,20,000 talwāroṅ se lais faujī halāk ho gae the. 11 Jidāūn ne Midiyāniyoṅ ke pīchhe chalte hue ḳhānābadoshoṅ kā wuh rāstā istemāl kiyā jo Nūbah aur Yugbahā ke mashriq meṅ hai. Is tarīqe se us ne un kī lashkargāh par us waqt hamlā kiyā jab wuh apne āp ko mahfūz samajh rahe the. 12 Dushman meṅ afrā-tafrī paidā huī aur Zibah aur Zalmunnā farār ho gae. Lekin Jidāūn ne un kā tāqqub karte karte unheṅ pakaṛ liyā.

13 Is ke bād Jidāūn lauṭā. Wuh abhī Haris ke darrā se utar rahā thā 14 ki Sukkāt ke ek jawān ādmī se milā. Jidāūn ne use pakaṛ kar majbūr kiyā ki wuh shahr ke rāhnumāoṅ aur buzurgoṅ kī fahrist likh kar de. 77 buzurg the. 15 Jidāūn un ke pās gayā aur kahā, “Dekho, yih haiṅ Zibah aur Zalmunnā! Tum ne inhīṅ kī wajah se merā mazāq uṛā kar kahā thā ki ham āp ke thakehāre faujiyoṅ ko roṭī kyoṅ deṅ? Kyā āp Zibah aur Zalmunnā ko pakaṛ chuke haiṅ ki ham aisā kareṅ?” 16 Phir Jidāūn ne shahr ke buzurgoṅ ko giriftār karke unheṅ kāṅṭedār jhāṛiyoṅ aur ūṅṭkaṭāroṅ se gāh kar sabaq sikhāyā. 17 Phir wuh Fanuel gayā aur wahāṅ kā burj girā kar shahr ke mardoṅ ko mār ḍālā.

18 Is ke bād Jidāūn Zibah aur Zalmunnā se muḳhātib huā. Us ne pūchhā, “Un ādmiyoṅ kā hulyā kaisā thā jinheṅ tum ne Tabūr Pahāṛ par qatl kiyā?”

Unhoṅ ne jawāb diyā, “Wuh āp jaise the, har ek shahzādā lag rahā thā.”

19 Jidāūn bolā, “Wuh mere sage bhāī the. Rab kī hayāt kī qasam, agar tum un ko zindā chhoṛte to maiṅ tumheṅ halāk na kartā.”

20 Phir wuh apne pahlauṭhe Yatar se muḳhātib ho kar bolā, “In ko mār ḍālo!” Lekin Yatar apnī talwār miyān se nikālne se jhijkā, kyoṅki wuh abhī bachchā thā aur ḍartā thā. 21 Tab Zibah aur Zalmunnā ne kahā, “Āp hī hameṅ mār deṅ! Kyoṅki jaisā ādmī waisī us kī tāqat!” Jidāūn ne khaṛe ho kar unheṅ

talwār se mār ḍālā aur un ke ūṅṭoṅ kī gardanoṅ par lage tāwīz utār kar apne pās rakhe.

Jidāūn ke Sabab se Isrāīl But-parastī meṅ Ulajh Jātā Hai

22 Isrāīliyoṅ ne Jidāūn ke pās ā kar kahā, "Āp ne hameṅ Midiyāniyoṅ se bachā liyā hai, is lie ham par hukūmat kareṅ, āp, āp ke bād āp kā beṭā aur us ke bād āp kā potā."

23 Lekin Jidāūn ne jawāb diyā, "Na maiṅ āp par hukūmat karūṅga, na merā beṭā. Rab hī āp par hukūmat karegā. 24 Merī sirf ek guzārish hai. Har ek mujhe apne lūṭe hue māl meṅ se ek ek bālī de de." Bāt yih thī ki dushman ke tamām afrād ne sone kī bāliyāṅ pahan rakhī thīṅ, kyoṅki wuh Ismāīlī the.

25 Isrāīliyoṅ ne kahā, "Ham ḳhushī se bālī deṅge." Ek chādar zamīn par bichhā kar har ek ne ek ek bālī us par phaiṅk dī. 26 Sone kī in bāliyoṅ kā wazn taqrīban 20 kilogrām thā. Is ke alāwā Isrāīliyoṅ ne muḳhtalif tāwīz, kān ke āweze, arġhawānī rang ke shāhī libās aur ūṅṭoṅ kī gardanoṅ meṅ lagī qīmtī zanjīreṅ bhī de dīṅ.

27 Is sone se Jidāūn ne ek afod[a] banā kar use apne ābāī shahr Ufrā meṅ khaṛā kiyā jahāṅ wuh us ke aur tamām ḳhāndān ke lie phandā ban gayā. Na sirf yih balki pūrā Isrāīl zinā karke but kī pūjā karne lagā.

28 Us waqt Midiyān ne aisī shikast khāī ki bād meṅ Isrāīl ke lie ḳhatre kā bāis na rahā. Aur jitnī der Jidāūn zindā rahā yānī 40 sāl tak mulk meṅ amn-o-amān qāym rahā.

29 Jang ke bād Jidāūn bin Yuās dubārā Ufrā meṅ rahne lagā. 30 Us kī bahut-sī bīwiyāṅ aur 70 beṭe the. 31 Us kī ek dāshtā bhī thī jo Sikam Shahr meṅ rihāishpazīr thī aur jis ke ek beṭā paidā huā. Jidāūn ne beṭe kā nām Abīmalik rakhā. 32 Jidāūn umrrasīdā thā jab faut huā. Use Abīazriyoṅ ke shahr Ufrā meṅ us ke bāp Yuās kī qabr meṅ dafnāyā gayā.

33 Jidāūn ke marte hī Isrāīlī dubārā zinā karke Bāl ke butoṅ kī pūjā karne lage. Wuh Bāl-barīt ko apnā ḳhās dewatā banā kar 34 Rab apne Ḳhudā ko bhūl gae jis

---

[a] Ām taur par Ibrānī meṅ afod kā matlab imām-e-āzam kā bālāposh thā (dekhie Ḳhurūj 28:4), lekin yahāṅ is se murād butparastī kī koī chīz hai.

ne unheṅ irdgird ke dushmanoṅ se bachā liyā thā. [35]Unhoṅ ne Yarubbāl yānī Jidāūn ke ḳhāndān ko bhī us ehsān ke lie koī mehrbānī na dikhāī jo Jidāūn ne un par kiyā thā.

Abīmalik Bādshāh Ban Jātā Hai

9 Ek din Yarubbāl yānī Jidāūn kā beṭā Abīmalik apne māmuoṅ aur māṅ ke bāqī rishtedāroṅ se milne ke lie Sikam gayā. Us ne un se kahā, [2]"Sikam Shahr ke tamām bāshindoṅ se pūchheṅ, kyā āp apne āp par Jidāūn ke 70 beṭoṅ kī hukūmat zyādā pasand kareṅge yā ek hī shaḳhs kī? Yād rahe ki maiṅ āp kā ḳhūnī rishtedār hūṅ!" [3]Abīmalik ke māmuoṅ ne Sikam ke tamām bāshindoṅ ke sāmne yih bāteṅ dohrāīṅ. Sikam ke logoṅ ne sochā, "Abīmalik hamārā bhāī hai" is lie wuh us ke pīchhe lag gae. [4]Unhoṅ ne use Bāl-barīt Dewatā ke mandir se chāṅdī ke 70 sikke bhī de die.

In paisoṅ se Abīmalik ne apne irdgird āwārā aur badmāsh ādmiyoṅ kā guroh jamā kiyā. [5]Unheṅ apne sāth le kar wuh Ufrā pahuṅchā jahāṅ bāp kā ḳhāndān rahtā thā. Wahāṅ us ne apne tamām bhāiyoṅ yānī Jidāūn ke 70 beṭoṅ ko ek hī patthar par qatl kar diyā. Sirf Yūtām jo Jidāūn kā sab se chhoṭā beṭā thā kahīṅ chhup kar bach niklā. [6]Is ke bād Sikam aur Bait-millo ke tamām log us balūt ke sāye meṅ jamā hue jo Sikam ke satūn ke pās thā. Wahāṅ unhoṅ ne Abīmalik ko apnā bādshāh muqarrar kiyā.

Yūtām kī Abīmalik aur Sikam par Lānat

[7]Jab Yūtām ko is kī ittalā milī to wuh Garizīm Pahāṛ kī choṭī par chaṛh gayā aur ūṅchī āwāz se chillāyā, "Ai Sikam ke bāshindo, suneṅ merī bāt! Suneṅ agar āp chāhte haiṅ ki Allāh āp kī bhī sune. [8]Ek din daraḳhtoṅ ne faislā kiyā ki ham par koī bādshāh honā chāhie. Wuh use chunane aur masah karne ke lie nikle. Pahle unhoṅ ne zaitūn ke daraḳht se bāt kī, 'Hamāre bādshāh ban jāeṅ!' [9]Lekin zaitūn ke daraḳht ne jawāb diyā, 'Kyā maiṅ apnā tel paidā karne se bāz āūṅ jis kī Allāh aur insān itnī qadar karte haiṅ tāki daraḳhtoṅ par hukūmat karūṅ? Hargiz nahīṅ!'

[10]Is ke bād daraḳhtoṅ ne anjīr ke
daraḳht se bāt kī, ‘Āeṅ, hamāre
bādshāh ban jāeṅ!’ [11]Lekin anjīr
ke daraḳht ne jawāb diyā, ‘Kyā
maiṅ apnā mīṭhā aur achchhā phal
lāne se bāz āūṅ tāki daraḳhtoṅ par
hukūmat karūṅ? Hargiz nahīṅ!’
[12]Phir daraḳhtoṅ ne angūr kī bel
se bāt kī, ‘Āeṅ, hamāre bādshāh
ban jāeṅ!’ [13]Lekin angūr kī bel
ne jawāb diyā, ‘Kyā maiṅ apnā
ras paidā karne se bāz āūṅ jis
se Allāh aur insān ḳhush ho jāte
haiṅ tāki daraḳhtoṅ par hukūmat
karūṅ? Hargiz nahīṅ!’ [14]Āḳhirkār
daraḳht kāṅṭedār jhāṛī ke pās āe
aur kahā, ‘Āeṅ aur hamāre bādshāh
ban jāeṅ!’ [15]Kāṅṭedār jhāṛī ne
jawāb diyā, ‘Agar tum wāqaī mujhe
masah karke apnā bādshāh banānā
chāhte ho to āo aur mere sāye meṅ
panāh lo. Agar tum aisā nahīṅ
karnā chāhte to jhāṛī se āg nikal kar
Lubnān ke deodār ke daraḳhtoṅ ko
bhasm kar de.’”

[16]Yūtām ne bāt jārī rakh kar
kahā, “Ab mujhe batāeṅ, kyā āp
ne wafādārī aur sachchāī kā izhār
kiyā jab āp ne Abīmalik ko apnā
bādshāh banā liyā? Kyā āp ne
Jidāūn aur us ke ḳhāndān ke sāth
achchhā sulūk kiyā? Kyā āp ne
us par shukrguzārī kā wuh izhār
kiyā jis ke lāyq wuh thā? [17]Mere
bāp ne āp kī ḳhātir jang kī. Āp ko
Midiyāniyoṅ se bachāne ke lie us ne
apnī jān ḳhatre meṅ ḍāl dī. [18]Lekin
āj āp Jidāūn ke gharāne ke ḳhilāf
uṭh khaṛe hue haiṅ. Āp ne us ke
70 beṭoṅ ko ek hī patthar par zabah
karke us kī launḍī ke beṭe Abīmalik
ko Sikam kā bādshāh banā liyā hai,
aur yih sirf is lie ki wuh āp kā
rishtedār hai. [19]Ab suneṅ! Agar
āp ne Jidāūn aur us ke ḳhāndān
ke sāth wafādārī aur sachchāī kā
izhār kiyā hai to phir Allāh kare
ki Abīmalik āp ke lie ḳhushī kā
bāis ho aur āp us ke lie. [20]Lekin
agar aisā nahīṅ thā to Allāh kare
ki Abīmalik se āg nikal kar āp sab
ko bhasm kar de jo Sikam aur Bait-
millo meṅ rahte haiṅ! Aur āg āp
se nikal kar Abīmalik ko bhī bhasm
kar de!” [21]Yih kah kar Yūtām ne
bhāg kar bair meṅ panāh lī, kyoṅki
wuh apne bhāī Abīmalik se ḍartā
thā.

Sikam ke Bāshinde Abīmalik ke ḳhilāf Ho Jāte Haiṅ

[22]Abīmalik kī Isrāīl par hukūmat
tīn sāl tak rahī. [23]Lekin phir

Allāh ne ek burī rūh bhej dī jis ne
Abīmalik aur Sikam ke bāshindoṅ
meṅ nā-ittafāqī paidā kar dī. Natīje
meṅ Sikam ke logoṅ ne baġhāwat
kī. [24]Yoṅ Allāh ne use is kī sazā dī
ki us ne apne bhāiyoṅ yānī Jidāūn
ke 70 beṭoṅ ko qatl kiyā thā. Sikam
ke bāshindoṅ ko bhī sazā milī,
kyoṅki unhoṅ ne is meṅ Abīmalik
kī madad kī thī.

[25]Us waqt Sikam ke log irdgird kī
choṭiyoṅ par chaṛh kar Abīmalik kī
tāk meṅ baiṭh gae. Jo bhī wahāṅ se
guzarā use unhoṅ ne lūṭ liyā. Is bāt
kī ḳhabar Abīmalik tak pahuṅch
gaī.

[26]Un dinoṅ meṅ ek ādmī apne
bhāiyoṅ ke sāth Sikam āyā jis kā
nām Jāl bin Abad thā. Sikam
ke logoṅ se us kā achchhā-ḳhāsā
tālluq ban gayā, aur wuh us par
etibār karne lage. [27]Angūr kī fasal
pak gaī thī. Log shahr se nikle
aur apne bāġhoṅ meṅ angūr toṛ
kar un se ras nikālne lage. Phir
unhoṅ ne apne dewatā ke mandir
meṅ jashn manāyā. Jab wuh ḳhūb
khā-pī rahe the to Abīmalik par
lānat karne lage. [28]Jāl bin Abad ne
kahā, "Sikam kā Abīmalik ke sāth
kyā wāstā ki ham us ke tābe raheṅ?
Wuh to sirf Yarubbāl kā beṭā hai,
jis kā numāindā Zabūl hai. Us kī
ḳhidmat mat karnā balki Sikam ke
bānī Hamor ke logoṅ kī! Ham
Abīmalik kī ḳhidmat kyoṅ kareṅ?
[29]Kāsh shahr kā intazām mere hāth
meṅ hotā! Phir maiṅ Abīmalik ko
jald hī nikāl detā. Maiṅ use chaileṅj
detā ki āo, apne faujiyoṅ ko jamā
karke ham se laṛo!"

Abīmalik Sikam se Laṛtā Hai

[30]Jāl bin Abad kī bāt sun kar Sikam
kā sardār Zabūl baṛe ġhusse meṅ
ā gayā. [31]Apne qāsidoṅ kī mārifat
us ne Abīmalik ko chupke se ittalā
dī, "Jāl bin Abad apne bhāiyoṅ ke
sāth Sikam ā gayā hai jahāṅ wuh
pūre shahr ko āp ke ḳhilāf khaṛe ho
jāne ke lie uksā rahā hai. [32]Ab aisā
kareṅ ki rāt ke waqt apne faujiyoṅ
samet idhar āeṅ aur khetoṅ meṅ
tāk meṅ raheṅ. [33]Subah-sawere
jab sūraj tulū hogā to shahr par
hamlā kareṅ. Jab Jāl apne ādmiyoṅ
ke sāth āp ke ḳhilāf laṛne āegā to
us ke sāth wuh kuchh kareṅ jo
āp munāsib samajhte haiṅ." [34]Yih
sun kar Abīmalik rāt ke waqt apne
faujiyoṅ samet rawānā huā. Us ne
unheṅ chār gurohoṅ meṅ taqsīm

kiyā jo Sikam ko gher kar tāk meṅ
baiṭh gae.
35 Subah ke waqt jab Jāl ghar se
nikal kar shahr ke darwāze meṅ
khaṛā huā to Abīmalik aur us ke
faujī apnī chhupne kī jaghoṅ se
nikal āe. 36 Unheṅ dekh kar Jāl
ne Zabūl se kahā, "Dekho, log
pahāṛoṅ kī choṭiyoṅ se utar rahe
haiṅ!" Zabūl ne jawāb diyā, "Nahīṅ,
nahīṅ, jo āp ko ādmī lag rahe
haiṅ wuh sirf pahāṛoṅ ke sāye
haiṅ." 37 Lekin Jāl ko tasallī na huī.
Wuh dubārā bol uṭhā, "Dekho, log
duniyā kī nāf[a] se utar rahe haiṅ.
Aur ek aur guroh rammāloṅ ke
balūt se ho kar ā rahā hai." 38 Phir
Zabūl ne us se kahā, "Ab terī baṛī
baṛī bāteṅ kahāṅ rahīṅ? Kyā tū ne
nahīṅ kahā thā, 'Abīmalik kaun hai
ki ham us ke tābe raheṅ?' Ab yih log
ā gae haiṅ jin kā mazāq tū ne uṛāyā.
Jā, shahr se nikal kar un se laṛ!"
39 Tab Jāl Sikam ke mardoṅ ke
sāth shahr se niklā aur Abīmalik
se laṛne lagā. 40 Lekin wuh hār
gayā, aur Abīmalik ne shahr ke
darwāze tak us kā tāqqub kiyā.
Bhāgte bhāgte Sikam ke bahut-se
afrād rāste meṅ gir kar halāk ho
gae. 41 Phir Abīmalik arūmā chalā
gayā jabki Zabūl ne pīchhe rah kar
Jāl aur us ke bhāiyoṅ ko shahr se
nikāl diyā.
42 Agle din Sikam ke log shahr se
nikal kar maidān meṅ ānā chāhte
the. Jab Abīmalik ko yih ḳhabar
milī 43-44 to us ne apnī fauj ko tīn
gurohoṅ meṅ taqsīm kiyā. Yih
guroh dubārā Sikam ko gher kar
ghāt meṅ baiṭh gae. Jab log shahr
se nikle to Abīmalik apne guroh ke
sāth chhupne kī jagah se nikal āyā
aur shahr ke darwāze meṅ khaṛā ho
gayā. Bāqī do guroh maidān meṅ
maujūd afrād par ṭūṭ paṛe aur sab
ko halāk kar diyā. 45 Phir Abīmalik
ne shahr par hamlā kiyā. Log
pūrā din laṛte rahe, lekin āḳhirkār
Abīmalik ne shahr par qabzā karke
tamām bāshindoṅ ko maut ke ghāṭ
utār diyā. Us ne shahr ko tabāh kiyā
aur khanḍarāt par namak bikher
kar us kī hatmī tabāhī zāhir kar dī.
46 Jab Sikam ke burj ke rahne
wāloṅ ko yih ittalā milī to wuh
El-barīt Dewatā ke mandir ke
tahḳhāne meṅ chhup gae. 47 Jab
Abīmalik ko patā chalā 48 to wuh
apne faujiyoṅ samet Zalmon Pahāṛ

[a] Matlab ġhāliban Koh-e-Garizīm hai.

par chaṛh gayā. Wahāṅ us ne kulhāṛī se shāḳh kāṭ kar apne kandhoṅ par rakh lī aur apne faujiyoṅ ko hukm diyā, “Jaldī karo! Sab aisā hī karo.” [49]Faujiyoṅ ne bhī shāḳheṅ kāṭṅ aur phir Abīmalik ke pīchhe lag kar mandir ke pās wāpas āe. Wahāṅ unhoṅ ne tamām lakaṛī tahḳhāne kī chhat par jamā karke use jalā diyā. Yoṅ Sikam ke burj ke taqrīban 1,000 mard-o-ḳhawātīn sab bhasm ho gae.

Abīmalik kī Maut

[50]Wahāṅ se Abīmalik Taibiz ke ḳhilāf baṛh gayā. Us ne shahr kā muhāsarā karke us par qabzā kar liyā. [51]Lekin shahr ke bīch meṅ ek mazbūt burj thā. Tamām mard-o-ḳhawātīn us meṅ farār hue aur burj ke darwāzoṅ par kunḍī lagā kar chhat par chaṛh gae.

[52]Abīmalik laṛte laṛte burj ke darwāze ke qarīb pahuṅch gayā. Wuh use jalāne kī koshish karne lagā [53]to ek aurat ne chakkī kā ūpar kā pāṭ us ke sar par phaiṅk diyā, aur us kī khopaṛī phaṭ gaī. [54]Jaldī se Abīmalik ne apne silāhbardār ko bulāyā. Us ne kahā, “Apnī talwār khīṅch kar mujhe mār do! Warnā log kaheṅge ki ek aurat ne mujhe mār ḍālā.” Chunāṅche naujawān ne apnī talwār us ke badan meṅ se guzār dī aur wuh mar gayā. [55]Jab faujiyoṅ ne dekhā ki Abīmalik mar gayā hai to wuh apne apne ghar chale gae.

[56]Yoṅ Allāh ne Abīmalik ko us badī kā badlā diyā jo us ne apne 70 bhāiyoṅ ko qatl karke apne bāp ke ḳhilāf kī thī. [57]Aur Allāh ne Sikam ke bāshindoṅ ko bhī un kī sharīr harkatoṅ kī munāsib sazā dī. Yūtām bin Yarubbāl kī lānat pūrī huī.

Tolā aur Yāīr

10 Abīmalik kī maut ke bād Tolā bin Fuwwā bin Dodo Isrāīl ko bachāne ke lie uṭhā. Wuh Ishkār ke qabīle se thā aur Ifrāīm ke pahāṛī ilāqe ke shahr Samīr meṅ rihāishpazīr thā. [2]Tolā 23 sāl Isrāīl kā qāzī rahā. Phir wuh faut huā aur Samīr meṅ dafnāyā gayā.

[3]Us ke bād Jiliyād kā rahne wālā Yāīr qāzī ban gayā. Us ne 22 sāl Isrāīl kī rāhnumāī kī. [4]Yāīr ke 30 beṭe the. Har beṭe kā ek ek gadhā aur Jiliyād meṅ ek ek ābādī thī. Āj tak in kā nām ‘Hawwot-yāīr’

yānī Yāīr kī Bastiyāṅ hai. [5]Jab Yāīr intaqāl kar gayā to use Qāmon meṅ dafnāyā gayā.

Isrāīl Dubārā Rab se Dūr Ho Jātā Hai

[6]Yāīr kī maut ke bād Isrāīlī dubārā aisī harkateṅ karne lage jo Rab ko burī lagīṅ. Wuh kaī dewatāoṅ ke pīchhe lag gae jin meṅ Bāl Dewatā, Astārāt Dewī aur Shām, Saidā, Moāb, Ammoniyoṅ aur Filistiyoṅ ke dewatā shāmil the. Yoṅ wuh Rab kī parastish aur ḳhidmat karne se bāz āe. [7]Tab us kā ġhazab un par nāzil huā, aur us ne unheṅ Filistiyoṅ aur Ammoniyoṅ ke hawāle kar diyā. [8]Usī sāl ke daurān in qaumoṅ ne Jiliyād meṅ Isrāīliyoṅ ke us ilāqe par qabzā kiyā jis meṅ purāne zamāne meṅ Amorī ābād the aur jo Dariyā-e-Yardan ke mashriq meṅ thā. Filistī aur Ammonī 18 sāl tak Isrāīliyoṅ ko kuchalte aur dabāte rahe. [9]Na sirf yih balki Ammoniyoṅ ne Dariyā-e-Yardan ko pār karke Yahūdāh, Binyamīn aur Ifrāīm ke qabīloṅ par bhī hamlā kiyā.

Jab Isrāīlī baṛī musībat meṅ the [10]to āḳhirkār unhoṅ ne madad ke lie Rab ko pukārā aur iqrār kiyā, "Ham ne terā gunāh kiyā hai. Apne Ḳhudā ko tark karke ham ne Bāl ke butoṅ kī pūjā kī hai." [11]Rab ne jawāb meṅ kahā, "Jab Misrī, Amorī, Ammonī, Filistī, [12]Saidānī, Amālīqī aur Māonī tum par zulm karte the aur tum madad ke lie mujhe pukārne lage to kyā maiṅ ne tumheṅ na bachāyā? [13]Is ke bāwujūd tum bār bār mujhe tark karke dīgar mābūdoṅ kī pūjā karte rahe ho. Is lie ab se maiṅ tumhārī madad nahīṅ karūṅga. [14]Jāo, un dewatāoṅ ke sāmne chīḳhte-chillāte raho jinheṅ tum ne chun liyā hai! Wuhī tumheṅ musībat se nikāleṅ."

[15]Lekin Isrāīliyoṅ ne Rab se fariyād kī, "Ham se ġhaltī huī hai. Jo kuchh bhī tū munāsib samajhtā hai wuh hamāre sāth kar. Lekin tū hī hameṅ āj bachā." [16]Wuh ajnabī mābūdoṅ ko apne bīch meṅ se nikāl kar Rab kī dubārā ḳhidmat karne lage. Tab wuh Isrāīl kā dukh bardāsht na kar sakā.

Iftāh Qāzī Ban Jātā Hai

[17]Un dinoṅ meṅ Ammonī apne faujiyoṅ ko jamā karke Jiliyād meṅ

ḳhaimāzan hue. Jawāb meṅ Isrāīlī
bhī jamā hue aur Misfāh meṅ
apne ḳhaime lagāe. 18Jiliyād ke
rāhnumāoṅ ne elān kiyā, "Hameṅ
aise ādmī kī zarūrat hai jo hamāre
āge chal kar Ammoniyoṅ par hamlā
kare. Jo koī aisā kare wuh Jiliyād
ke tamām bāshindoṅ kā sardār
banegā."

11 Us waqt Jiliyād meṅ ek
zabardast sūrmā banām
Iftāh thā. Bāp kā nām Jiliyād thā
jabki māṅ kasbī thī. 2Lekin bāp kī
bīwī ke beṭe bhī the. Jab bāliġh hue
to unhoṅ ne Iftāh se kahā, "Ham
mīrās tere sāth nahīṅ bāṅṭeṅge,
kyoṅki tū hamārā sagā bhāī nahīṅ
hai." Unhoṅ ne use bhagā diyā,
3aur wuh wahāṅ se hijrat karke
Mulk-e-Tob meṅ jā basā. Wahāṅ
kuchh āwārā log us ke pīchhe ho lie
jo us ke sāth idhar-udhar ghūmte-
phirte rahe.

4Jab kuchh der ke bād Ammonī
fauj Isrāīl se laṛne āī 5to Jiliyād
ke buzurg Iftāh ko wāpas lāne ke
lie Mulk-e-Tob meṅ āe. 6Unhoṅ
ne guzārish kī, "Āeṅ, Ammoniyoṅ
se laṛne meṅ hamārī rāhnumāī
kareṅ." 7Lekin Iftāh ne etarāz kiyā,
"Āp is waqt mere pās kyoṅ āe haiṅ
jab musībat meṅ haiṅ? Āp hī ne
mujh se nafrat karke mujhe bāp ke
ghar se nikāl diyā thā."

8Buzurgoṅ ne jawāb diyā, "Ham
is lie āp ke pās wāpas āe haiṅ ki
āp Ammoniyoṅ ke sāth jang meṅ
hamārī madad kareṅ. Agar āp aisā
kareṅ to ham āp ko pūre Jiliyād
kā hukmrān banā leṅge." 9Iftāh
ne pūchhā, "Agar maiṅ āp ke sāth
Ammoniyoṅ ke ḳhilāf laṛūṅ aur
Rab mujhe un par fatah de to kyā āp
wāqaī mujhe apnā hukmrān banā
leṅge?" 10Unhoṅ ne jawāb diyā,
"Rab hamārā gawāh hai! Wuhī
hameṅ sazā de agar ham apnā wādā
pūrā na kareṅ."

11Yih sun kar Iftāh Jiliyād ke
buzurgoṅ ke sāth Misfāh gayā.
Wahāṅ logoṅ ne use apnā sardār
aur fauj kā kamāṇḍar banā liyā.
Misfāh meṅ us ne Rab ke huzūr
wuh tamām bāteṅ dohrāīṅ jin kā
faislā us ne buzurgoṅ ke sāth kiyā
thā.

Jang se Gurez Karne kī Koshish

12Phir Iftāh ne Ammonī bādshāh
ke pās apne qāsidoṅ ko bhej kar
pūchhā, "Hamārā āp se kyā wāstā
ki āp ham se laṛne āe haiṅ?"
13Bādshāh ne jawāb diyā, "Jab

Isrāīlī Misr se nikle to unhoṅ ne
Arnon, Yabboq aur Yardan ke
dariyāoṅ ke darmiyān kā ilāqā
mujh se chhīn liyā. Ab use jhagaṛā
kie baġhair mujhe wāpas kar do."
[14]Phir Iftāh ne apne qāsidoṅ ko
dubārā Ammonī bādshāh ke pās
bhej kar [15]kahā, "Isrāīl ne na to
Moābiyoṅ se aur na Ammoniyoṅ se
zamīn chhīnī. [16]Haqīqat yih hai
ki jab hamārī qaum Misr se niklī
to wuh registān meṅ se guzar kar
Bahr-e-Qulzum aur wahāṅ se ho
kar Qādis pahuṅch gaī. [17]Qādis
se unhoṅ ne Adom ke bādshāh
ke pās qāsid bhej kar guzārish kī,
'Hameṅ apne mulk meṅ se guzarne
deṅ.' Lekin us ne inkār kiyā. Phir
Isrāīliyoṅ ne Moāb ke bādshāh se
darḳhāst kī, lekin us ne bhī apne
mulk meṅ se guzarne kī ijāzat na dī.
Is par hamārī qaum kuchh der ke
lie Qādis meṅ rahī. [18]Āḳhirkār wuh
registān meṅ wāpas jā kar Adom
aur Moāb ke junūb meṅ chalte
chalte Moāb ke mashriqī kināre par
pahuṅchī, wahāṅ jahāṅ Dariyā-e-
Arnon us kī sarhad hai. Lekin
wuh Moāb ke ilāqe meṅ dāḳhil
na hue balki dariyā ke mashriq
meṅ ḳhaimāzan hue. [19]Wahāṅ se
Isrāīliyoṅ ne Hasbon ke rahne wāle
Amorī bādshāh Sīhon ko paiġhām
bhijwāyā, 'Hameṅ apne mulk meṅ
se guzarne deṅ tāki ham apne mulk
meṅ dāḳhil ho sakeṅ.' [20]Lekin
Sīhon ko shak huā. Use yaqīn nahīṅ
thā ki wuh mulk meṅ se guzar kar
āge baṛheṅge. Us ne na sirf inkār
kiyā balki apne faujiyoṅ ko jamā
karke Yahaz Shahr meṅ ḳhaimāzan
huā aur Isrāīliyoṅ ke sāth laṛne
lagā.
[21]Lekin Rab Isrāīl ke Ḳhudā ne
Sīhon aur us ke tamām faujiyoṅ ko
Isrāīl ke hawāle kar diyā. Unhoṅ ne
unheṅ shikast de kar Amoriyoṅ ke
pūre mulk par qabzā kar liyā. [22]Yih
tamām ilāqā junūb meṅ Dariyā-
e-Arnon se le kar shimāl meṅ
Dariyā-e-Yabboq tak aur mashriq
ke registān se le kar maġhrib meṅ
Dariyā-e-Yardan tak hamāre qabze
meṅ ā gayā. [23]Dekheṅ, Rab Isrāīl
ke Ḳhudā ne apnī qaum ke āge āge
Amoriyoṅ ko nikāl diyā hai. To phir
āp kā is mulk par qabzā karne kā
kyā haq hai? [24]Āp bhī samajhte
haiṅ ki jise āp ke dewatā Kamos
ne āp ke āge se nikāl diyā hai us
ke mulk par qabzā karne kā āp kā
haq hai. Isī tarah jise Rab hamāre
Ḳhudā ne hamāre āge āge nikāl diyā
hai us ke mulk par qabzā karne kā

haq hamārā hai. [25]Kyā āp apne
āp ko Moābī bādshāh Balaq bin
Safor se behtar samajhte haiṅ? Us
ne to Isrāīl se laṛne balki jhagaṛne
tak kī himmat na kī. [26]Ab Isrāīlī
300 sāl se Hasbon aur Aroīr ke
shahroṅ meṅ un ke gird-o-nawāh
kī ābādiyoṅ samet ābād haiṅ aur
isī tarah Dariyā-e-Arnon ke kināre
par ke shahroṅ meṅ. Āp ne is
daurān in jaghoṅ par qabzā kyoṅ
na kiyā? [27]Chunāṅche maiṅ ne āp
se ġhalat sulūk nahīṅ kiyā balki āp
hī mere sāth ġhalat sulūk kar rahe
haiṅ. Kyoṅki mujh se jang chheṛnā
ġhalat hai. Rab jo munsif hai wuhī
āj Isrāīl aur Ammon ke jhagaṛe kā
faislā kare!"

[28]Lekin Ammonī bādshāh ne
Iftāh ke paiġhām par dhyān na diyā.

Iftāh kī Fatah

[29]Phir Rab kā Rūh Iftāh par nāzil
huā, aur wuh Jiliyād aur Manassī
meṅ se guzar gayā, phir Jiliyād ke
Misfāh ke pās wāpas āyā. Wahāṅ se
wuh apnī fauj le kar Ammoniyoṅ se
laṛne niklā.

[30]Pahle us ne Rab ke sāmne
qasam khāī, "Agar tū mujhe
Ammoniyoṅ par fatah de [31]aur
maiṅ sahīh-salāmat lauṭūṅ to jo
kuchh bhī pahle mere ghar ke
darwāze se nikal kar mujh se mile
wuh tere lie maḳhsūs kiyā jāegā.
Maiṅ use bhasm hone wālī qurbānī
ke taur par pesh karūṅga."

[32]Phir Iftāh Ammoniyoṅ se laṛne
gayā, aur Rab ne use un par fatah
dī. [33]Iftāh ne Aroīr meṅ dushman
ko shikast dī aur isī tarah Minnīt
aur Abīl-karāmīm tak mazīd bīs
shahroṅ par qabzā kar liyā. Yoṅ
Isrāīl ne Ammon ko zer kar diyā.

Iftāh kī Wāpasī

[34]Is ke bād Iftāh Misfāh wāpas
chalā gayā. Wuh abhī ghar ke qarīb
thā ki us kī iklautī beṭī daf bajātī aur
nāchtī huī ghar se nikal āī. Iftāh
kā koī aur beṭā yā beṭī nahīṅ thī.
[35]Apnī beṭī ko dekh kar wuh ranj
ke māre apne kapṛe phāṛ kar chīḳh
uṭhā, "Hāy merī beṭī! Tū ne mujhe
ḳhāk meṅ dabā kar tabāh kar diyā
hai, kyoṅki maiṅ ne Rab ke sāmne
aisī qasam khāī hai jo badlī nahīṅ jā
saktī."

[36]Beṭī ne kahā, "Abbū, āp ne
qasam khā kar Rab se wādā kiyā
hai, is lie lāzim hai ki mere sāth
wuh kuchh kareṅ jis kī qasam

āp ne khāī hai. Āḳhir usī ne
āp ko dushman se badlā lene kī
kāmyābī baḳhsh dī hai. [37]Lekin
merī ek guzārish hai. Mujhe do
māh kī muhlat deṅ tāki maiṅ apnī
saheliyoṅ ke sāth pahāṛoṅ meṅ jā
kar apnī ġhairshādīshudā hālat par
mātam karūṅ."

[38]Iftāh ne ijāzat dī. Phir beṭī do
māh ke lie apnī saheliyoṅ ke sāth
pahāṛoṅ meṅ chalī gaī aur apnī
ġhairshādīshudā hālat par mātam
kiyā. [39]Phir wuh apne bāp ke
pās wāpas āī, aur us ne apnī
qasam kā wādā pūrā kiyā. Beṭī
ġhairshādīshudā thī.

Us waqt se Isrāīl meṅ dastūr
rāyj hai [40]ki Isrāīl kī jawān aurateṅ
sālānā chār din ke lie apne gharoṅ
se nikal kar Iftāh kī beṭī kī yād meṅ
jashn manātī haiṅ.

Ifrāīm kā Qabīlā Iftāh par Hamlā Kartā Hai

12 Ammoniyoṅ par fatah ke
bād Ifrāīm ke qabīle ke
ādmī jamā hue aur Dariyā-e-Yardan
ko pār karke Iftāh ke pās āe jo
Safon meṅ thā. Unhoṅ ne shikāyat
kī, "Āp kyoṅ hameṅ bulāe baġhair
Ammoniyoṅ se laṛne gae. Ab ham
āp ko āp ke ghar samet jalā deṅge!"

[2]Iftāh ne etarāz kiyā, "Jab merī
aur merī qaum kā Ammoniyoṅ ke
sāth saḳht jhagaṛā chhiṛ gayā to
maiṅ ne āp ko bulāyā, lekin āp ne
mujhe un ke hāth se na bachāyā.
[3]Jab maiṅ ne dekhā ki āp madad
nahīṅ kareṅge to apnī jān ḳhatre
meṅ ḍāl kar āp ke baġhair hī
Ammoniyoṅ se laṛne gayā. Aur Rab
ne mujhe un par fatah baḳhshī. Ab
mujhe batāeṅ ki āp kyoṅ mere pās
ā kar mujh par hamlā karnā chāhte
haiṅ?"

[4]Ifrāīmiyoṅ ne jawāb diyā, "Tum
jo Jiliyād meṅ rahte ho bas Ifrāīm
aur Manassī ke qabīloṅ se nikle
hue bhagoṛe ho." Tab Iftāh ne
Jiliyād ke mardoṅ ko jamā kiyā aur
Ifrāīmiyoṅ se laṛ kar unheṅ shikast
dī.

[5]Phir Jiliyādiyoṅ ne Dariyā-e-
Yardan ke kam-gahre maqāmoṅ
par qabzā kar liyā. Jab koī guzarnā
chāhtā to wuh pūchhte, "Kyā āp
Ifrāīmī haiṅ?" Agar wuh inkār
kartā [6]to Jiliyād ke mard kahte,
"To phir lafz 'shibbolet'[a] boleṅ."
Agar wuh Ifrāīmī hotā to is ke bajāe

[a] Yānī nadī.

"sibbolet" kahtā. Phir Jiliyādī use pakaṛ kar wahīṅ mār ḍālte. Us waqt kul 42,000 Ifrāīmī halāk hue.

7Iftāh ne chhih sāl Isrāīl kī rāhnumāī kī. Jab faut huā to use Jiliyād ke kisī shahr meṅ dafnāyā gayā.

Ibzān, Ailon aur Abdon

8Iftāh ke bād Ibzān Isrāīl kā qāzī banā. Wuh Bait-laham meṅ ābād thā, 9aur us ke 30 beṭe aur 30 beṭiyāṅ thīṅ. Us kī tamām beṭiyāṅ shādīshudā thīṅ aur is wajah se bāp ke ghar meṅ nahīṅ rahtī thīṅ. Lekin use 30 beṭoṅ ke lie bīwiyāṅ mil gaī thīṅ, aur sab us ke ghar meṅ rahte the. Ibzān ne sāt sāl ke daurān Isrāīl kī rāhnumāī kī. 10Phir wuh intaqāl kar gayā aur Bait-laham meṅ dafnāyā gayā.

11Us ke bād Ailon qāzī banā. Wuh Zabūlūn ke qabīle se thā aur 10 sāl ke daurān Isrāīl kī rāhnumāī kartā rahā. 12Jab wuh kūch kar gayā to use Zabūlūn ke Aiyālon meṅ dafn kiyā gayā.

13Phir Abdon bin Hillel qāzī banā. Wuh shahr Fir'āton kā thā. 14Us ke 40 beṭe aur 30 pote the jo 70 gadhoṅ par safr kiyā karte the. Abdon ne āṭh sāl ke daurān Isrāīl kī rāhnumāī kī. 15Phir wuh bhī jāṅ bahaq ho gayā, aur use Amālīqiyoṅ ke pahāṛī ilāqe ke shahr Fir'āton meṅ dafnāyā gayā, jo us waqt Ifrāīm kā hissā thā.

Samsūn kī Paidāish kī Peshgoī

13 Phir Isrāīlī dubārā aisī harkateṅ karne lage jo Rab ko burī lagīṅ. Is lie us ne unheṅ Filistiyoṅ ke hawāle kar diyā jo unheṅ 40 sāl dabāte rahe. 2Us waqt ek ādmī Sur'ā Shahr meṅ rahtā thā jis kā nām Manohā thā. Dān ke qabīle kā yih ādmī beaulād thā, kyoṅki us kī bīwī bāṅjh thī.

3Ek din Rab kā farishtā Manohā kī bīwī par zāhir huā aur kahā, "Go tujh se bachche paidā nahīṅ ho sakte, ab tū hāmilā hogī, aur tere beṭā paidā hogā. 4Mai yā koī aur nashā-āwar chīz mat pīnā, na koī nāpāk chīz khānā. 5Kyoṅki jo beṭā paidā hogā wuh paidāish se hī Allāh ke lie maḳhsūs hogā. Lāzim hai ki us ke bāl kabhī na kāṭe jāeṅ. Yihī bachchā Isrāīl ko Filistiyoṅ se bachāne lagegā."

6Bīwī apne shauhar Manohā ke pās gaī aur use sab kuchh batāyā,

"Allāh kā ek bandā mere pās āyā.
Wuh Allāh kā farishtā lag rahā thā,
yahāṅ tak ki maiṅ saḳht ghabrā gaī.
Maiṅ ne us se na pūchhā ki wuh
kahāṅ se hai, aur ḳhud us ne mujhe
apnā nām na batāyā. [7]Lekin us ne
mujhe batāyā, 'Tū hāmilā hogī, aur
tere beṭā paidā hogā. Ab mai yā koī
aur nashā-āwar chīz mat pīnā, na
koī nāpāk chīz khānā. Kyoṅki beṭā
paidāish se hī maut tak Allāh ke lie
maḳhsūs hogā.'"

[8]Yih sun kar Manohā ne Rab
se duā kī, "Ai Rab, barāh-e-karm
mard-e-Ḳhudā ko dubārā hamāre
pās bhej tāki wuh hameṅ sikhāe ki
ham us beṭe ke sāth kyā kareṅ jo
paidā hone wālā hai." [9]Allāh ne us
kī sunī aur apne farishte ko dubārā
us kī bīwī ke pās bhej diyā. Us
waqt wuh shauhar ke baġhair khet
meṅ thī. [10]Farishte ko dekh kar
wuh jaldī se Manohā ke pās āī aur
use ittalā dī, "Jo ādmī pichhle dinoṅ
meṅ mere pās āyā wuh dubārā
mujh par zāhir huā hai!"

[11]Manohā uṭh kar apnī bīwī ke
pīchhe pīchhe farishte ke pās āyā.
Us ne pūchhā, "Kyā āp wuhī ādmī
haiṅ jis ne pichhle dinoṅ meṅ merī
bīwī se bāt kī thī?" Farishte ne
jawāb diyā, "Jī, maiṅ hī thā." [12]Phir
Manohā ne sawāl kiyā, "Jab āp kī
peshgoī pūrī ho jāegī to hameṅ beṭe
ke tarz-e-zindagī aur sulūk ke silsile
meṅ kin kin bātoṅ kā ḳhayāl karnā
hai?"

[13]Rab ke farishte ne jawāb diyā,
"Lāzim hai ki terī bīwī un tamām
chīzoṅ se parhez kare jin kā zikr
maiṅ ne kiyā. [14]Wuh angūr kī koī
bhī paidāwār na khāe. Na wuh
mai, na koī aur nashā-āwar chīz
pie. Nāpāk chīzeṅ khānā bhī manā
hai. Wuh merī har hidāyat par amal
kare."

[15]Manohā ne Rab ke farishte se
guzārish kī, "Mehrbānī karke thoṛī
der hamāre pās ṭhahreṅ tāki ham
bakrī kā bachchā zabah karke āp
ke lie khānā taiyār kar sakeṅ."
[16]Ab tak Manohā ne yih bāt nahīṅ
pahchānī thī ki mehmān asal meṅ
Rab kā farishtā hai. Farishte ne
jawāb diyā, "Ḳhāh tū mujhe roke
bhī maiṅ kuchh nahīṅ khāūṅgā.
Lekin agar tū kuchh karnā chāhe
to bakrī kā bachchā Rab ko bhasm
hone wālī qurbānī ke taur par pesh
kar."

[17]Manohā ne us se pūchhā, "Āp
kā kyā nām hai? Kyoṅki jab āp
kī yih bāteṅ pūrī ho jāeṅgī to
ham āp kī izzat karnā chāheṅge."

[18]Farishte ne sawāl kiyā, “Tū merā
nām kyoṅ jānanā chāhtā hai? Wuh
to terī samajh se bāhar hai.” [19]Phir
Manohā ne ek baṛe patthar par Rab
ko bakrī kā bachchā aur ġhallā kī
nazar pesh kī. Tab Rab ne Manohā
aur us kī bīwī ke deḳhte deḳhte ek
hairatangez kām kiyā. [20]Jab āg ke
shole āsmān kī taraf buland hue to
Rab kā farishtā shole meṅ se ūpar
chaṛh kar ojhal ho gayā. Manohā
aur us kī bīwī muṅh ke bal gir gae.
[21]Jab Rab kā farishtā dubārā
Manohā aur us kī bīwī par zāhir
na huā to Manohā ko samajh āī
ki Rab kā farishtā hī thā. [22]Wuh
pukār uṭhā, “Hāy, ham mar jāeṅge,
kyoṅki ham ne Allāh ko dekhā hai!”
[23]Lekin us kī bīwī ne etarāz kiyā,
“Agar Rab hameṅ mār ḍālnā chāhtā
to wuh hamārī qurbānī qabūl na
kartā. Phir na wuh ham par yih sab
kuchh zāhir kartā, na hameṅ aisī
bāteṅ batātā.”
[24]Kuchh der ke bād Manohā ke
hāṅ beṭā paidā huā. Bīwī ne us
kā nām Samsūn rakhā. Bachchā
baṛā hotā gayā, aur Rab ne use
barkat dī. [25]Allāh kā Rūh pahlī bār
Mahane-dān meṅ jo Sur’ā aur Istāl
ke darmiyān hai us par nāzil huā.

Samsūn kī Filistī Aurat se Shādī

14 Ek din Samsūn Timnat
meṅ Filistiyoṅ ke pās
ṭhahrā huā thā. Wahāṅ us ne ek
Filistī aurat dekhī jo use pasand
āī. [2]Apne ghar lauṭ kar us ne apne
wālidain ko batāyā, “Mujhe Timnat
kī ek Filistī aurat pasand āī hai.
Us ke sāth merā rishtā bāndhne kī
koshish kareṅ.” [3]Us ke wālidain ne
jawāb diyā, “Kyā āp ke rishtedāroṅ
aur qaum meṅ koī qābil-e-qabūl
aurat nahīṅ hai? Āp ko nāmaḳhtūn
aur bedīn Filistiyoṅ ke pās jā kar
un meṅ se koī aurat ḍhūṅḍne kī
kyā zarūrat thī?” Lekin Samsūn
bazid rahā, “Usī ke sāth merī shādī
karāeṅ! Wuhī mujhe ṭhīk lagtī hai.”
[4]Us ke māṅ-bāp ko mālūm nahīṅ
thā ki yih sab kuchh Rab kī taraf se
hai jo Filistiyoṅ se laṛne kā mauqā
talāsh kar rahā thā. Kyoṅki us waqt
Filistī Isrāīl par hukūmat kar rahe
the.
[5]Chunāṅche Samsūn apne māṅ-
bāp samet Timnat ke lie rawānā
huā. Jab wuh Timnat ke angūr
ke bāġhoṅ ke qarīb pahuṅche to
Samsūn apne māṅ-bāp se alag ho
gayā. Achānak ek jawān sherbabar
dahāṛtā huā us par ṭūṭ paṛā. [6]Tab

Allāh kā Rūh itne zor se Samsūn par
nāzil huā ki us ne apne hāthoṅ se
sher ko yoṅ phāṛ ḍālā, jis tarah ām
ādmī bakrī ke chhoṭe bachche ko
phāṛ ḍāltā hai. Lekin us ne apne
wālidain ko is ke bāre meṅ kuchh
na batāyā. 7Āge nikal kar wuh
Timnat pahuṅch gayā. Mazkūrā
Filistī aurat se bāt huī aur wuh use
ṭhīk lagī.

8Kuchh der ke bād wuh shādī
karne ke lie dubārā Timnat gae.
Shahr pahuṅchne se pahle Samsūn
rāste se haṭ kar sherbabar kī lāsh
ko deḳhne gayā. Wahāṅ kyā deḳhtā
hai ki shahd kī makkhiyoṅ ne sher
ke pinjar meṅ apnā chhattā banā
liyā hai. 9Samsūn ne us meṅ hāth
ḍāl kar shahd ko nikāl liyā aur use
khāte hue chalā. Jab wuh apne
māṅ-bāp ke pās pahuṅchā to us ne
unheṅ bhī kuchh diyā, magar yih
na batāyā ki kahāṅ se mil gayā hai.

10Timnat pahuṅch kar Samsūn
kā bāp dulhan ke ḳhāndān se milā
jabki Samsūn ne dūlhe kī haisiyat
se aisī ziyāfat kī jis tarah us zamāne
meṅ dastūr thā.

Filistī Samsūn ko Dhokā Dete Haiṅ

11Jab dulhan ke ghar wāloṅ ko patā
chalā ki Samsūn Timnat pahuṅch
gayā hai to unhoṅ ne us ke pās 30
jawān ādmī bhej die ki us ke sāth
ḳhushī manāeṅ. 12Samsūn ne un se
kahā, "Maiṅ āp se pahelī pūchhtā
hūṅ. Agar āp ziyāfat ke sāt dinoṅ ke
daurān is kā hal batā sakeṅ to maiṅ
āp ko katān ke 30 qīmtī kurte aur 30
shāndār sūṭ de dūṅgā. 13Lekin agar
āp mujhe is kā sahīh matlab na batā
sakeṅ to āp ko mujhe 30 qīmtī kurte
aur 30 shāndār sūṭ dene paṛeṅge."
Unhoṅ ne jawāb diyā, "Apnī pahelī
sunāeṅ."

14Samsūn ne kahā, "Khāne wāle
meṅ se khānā niklā aur zorāwar
meṅ se miṭhās."

Tīn din guzar gae. Jawān pahelī
kā matlab na batā sake. 15Chauthe
din unhoṅ ne dulhan ke pās jā kar
use dhamkī dī, "Apne shauhar ko
hameṅ pahelī kā matlab batāne
par uksāo, warnā ham tumheṅ
tumhāre ḳhāndān samet jalā
deṅge. Kyā tum logoṅ ne hameṅ
sirf is lie dāwat dī ki hameṅ lūṭ lo?"

16Dulhan Samsūn ke pās gaī aur
āṅsū bahā bahā kar kahne lagī, "Tū
mujhe pyār nahīṅ kartā! Haqīqat

meṅ tū mujh se nafrat kartā hai. Tū
ne merī qaum ke logoṅ se pahelī
pūchhī hai lekin mujhe is kā matlab
nahīṅ batāyā." Samsūn ne jawāb
diyā, "Maiṅ ne apne māṅ-bāp ko
bhī is kā matlab nahīṅ batāyā to
tujhe kyoṅ batāūṅ?" [17]Ziyāfat ke
pūre hafte ke daurān dulhan us ke
sāmne rotī rahī.

Sātweṅ din Samsūn dulhan kī
iltijāoṅ se itnā tang ā gayā ki us
ne use pahelī kā hal batā diyā.
Tab dulhan ne phurtī se sab kuchh
Filistiyoṅ ko sunā diyā. [18]Sūraj ke
ġhurūb hone se pahle pahle shahr
ke mardoṅ ne Samsūn ko pahelī kā
matlab batāyā, "Kyā koī chīz shahd
se zyādā mīṭhī aur sherbabar se
zyādā zorāwar hotī hai?" Samsūn
ne yih sun kar kahā, "Āp ne merī
jawān gāy le kar hal chalāyā hai,
warnā āp kabhī bhī pahelī kā hal
na nikāl sakte." [19]Phir Rab kā Rūh
us par nāzil huā. Us ne Askqalūn
Shahr meṅ jā kar 30 Filistiyoṅ ko
mār ḍālā aur un ke libās le kar un
ādmiyoṅ ko de die jinhoṅ ne use
pahelī kā matlab batā diyā thā.

Is ke bād wuh baṛe ġhusse meṅ
apne māṅ-bāp ke ghar chalā gayā.
[20]Lekin us kī bīwī kī shādī Samsūn
ke shahbāle se karāī gaī jo 30 jawān
Filistiyoṅ meṅ se ek thā.

Samsūn Filistiyoṅ se Badlā Letā Hai

15 Kuchh din guzar gae. Jab
gandum kī kaṭāī hone lagī
to Samsūn bakrī kā bachchā apne
sāth le kar apnī bīwī se milne gayā.
Susar ke ghar pahuṅch kar us ne
bīwī ke kamre meṅ jāne kī darḳhāst
kī. Lekin bāp ne inkār kiyā. [2]Us ne
kahā, "Yih nahīṅ ho saktā! Maiṅ ne
beṭī kī shādī āp ke shahbāle se karā
dī hai. Asal meṅ mujhe yaqīn ho
gayā thā ki ab āp us se saḳht nafrat
karte haiṅ. Lekin koī bāt nahīṅ. Us
kī chhoṭī bahan se shādī kar leṅ.
Wuh zyādā ḳhūbsūrat hai."

[3]Samsūn bolā, "Is dafā maiṅ
Filistiyoṅ se ḳhūb badlā lūṅgā, aur
koī nahīṅ kah sakegā ki maiṅ haq
par nahīṅ hūṅ." [4]Wahāṅ se nikal
kar us ne 300 lomṛiyoṅ ko pakaṛ
liyā. Do do kī dumoṅ ko bāndh kar
us ne har joṛe kī dumoṅ ke sāth
mashāl lagā dī [5]aur phir mashāloṅ
ko jalā kar lomṛiyoṅ ko Filistiyoṅ
ke anāj ke khetoṅ meṅ bhagā diyā.
Khetoṅ meṅ paṛe pūle us anāj
samet bhasm hue jo ab tak kāṭā

nahīṅ gayā thā. Angūr aur zaitūn
ke bāġh bhī tabāh ho gae.
6 Filistiyoṅ ne dariyāft kiyā ki yih
kis kā kām hai. Patā chalā ki
Samsūn ne yih sab kuchh kiyā hai,
aur ki wajah yih hai ki Timnat meṅ
us ke susar ne us kī bīwī ko us se
chhīn kar us ke shahbāle ko de diyā
hai. Yih sun kar Filistī Timnat gae
aur Samsūn ke susar ko us kī beṭī
samet pakaṛ kar jalā diyā. 7 Tab
Samsūn ne un se kahā, "Yih tum ne
kyā kiyā hai! Jab tak maiṅ ne pūrā
badlā na liyā maiṅ nahīṅ rukūṅgā."
8 Wuh itne zor se un par ṭūṭ paṛā ki
beshumār Filistī halāk hue. Phir
wuh us jagah se utar kar Aitām kī
chaṭṭān ke ġhār meṅ rahne lagā.

Lahī meṅ Samsūn Filistiyoṅ se Laṛtā Hai

9 Jawāb meṅ Filistī fauj Yahūdāh
ke qabāylī ilāqe meṅ dāḳhil huī.
Wahāṅ wuh Lahī Shahr ke pās
ḳhaimāzan hue. 10 Yahūdāh ke
bāshindoṅ ne pūchhā, "Kyā wajah
hai ki āp ham se laṛne āe haiṅ?"
Filistiyoṅ ne jawāb diyā, "Ham
Samsūn ko pakaṛne āe haiṅ tāki us
ke sāth wuh kuchh kareṅ jo us ne
hamāre sāth kiyā hai."
11 Tab Yahūdāh ke 3,000 mard
Aitām Pahāṛ ke ġhār ke pās āe
aur Samsūn se kahā, "Yih āp ne
hamāre sāth kyā kiyā? Āp ko to
patā hai ki Filistī ham par hukūmat
karte haiṅ." Samsūn ne jawāb diyā,
"Maiṅ ne un ke sāth sirf wuh kuchh
kiyā jo unhoṅ ne mere sāth kiyā
thā."
12 Yahūdāh ke mard bole, "Ham
āp ko bāndh kar Filistiyoṅ ke
hawāle karne āe haiṅ." Samsūn
ne kahā, "Ṭhīk hai, lekin qasam
khāeṅ ki āp ḳhud mujhe qatl nahīṅ
kareṅge."
13 Unhoṅ ne jawāb diyā, "Ham āp
ko hargiz qatl nahīṅ kareṅge balki
āp ko sirf bāndh kar un ke hawāle
kar deṅge." Chunāṅche wuh use
do tāzā tāzā rassoṅ se bāndh kar
Filistiyoṅ ke pās le gae.
14 Samsūn abhī Lahī se dūr thā ki
Filistī nāre lagāte hue us kī taraf
dauṛe āe. Tab Rab kā Rūh baṛe
zor se us par nāzil huā. Us ke
bāzuoṅ se bandhe hue rasse san ke
jale hue dhāge jaise kamzor ho gae.
Aur wuh pighal kar hāthoṅ se gir
gae. 15 Kahīṅ se gadhe kā tāzā jabṛā
pakaṛ kar us ne us ke zariye hazār
afrād ko mār ḍālā.

[16]Us waqt us ne nārā lagāyā,
"Gadhe ke jabṛe se maiṅ ne un ke
ḍher lagāe haiṅ! Gadhe ke jabṛe se
maiṅ ne hazār mardoṅ ko mār ḍālā
hai!" [17]Is ke bād us ne gadhe kā
yih jabṛā phaiṅk diyā. Us jagah kā
nām Rāmat-lahī yānī Jabṛā Pahāṛī
paṛ gayā.

[18]Samsūn ko wahāṅ baṛī pyās
lagī. Us ne Rab ko pukār kar kahā,
"Tū hī ne apne ḳhādim ke hāth se
Isrāīl ko yih baṛī najāt dilāī hai.
Lekin ab maiṅ pyās se mar kar
nāmaḳhtūn dushman ke hāth meṅ
ā jāūṅgā." [19]Tab Allāh ne Lahī meṅ
zamīn ko chhedā, aur gaṛhe se pānī
phūṭ niklā. Samsūn us kā pānī pī
kar dubārā tāzādam ho gayā. Yoṅ
us chashme kā nām Ain-haqqore
yānī Pukārne Wāle kā chashmā paṛ
gayā. Āj bhī wuh Lahī meṅ maujūd
hai.

[20]Filistiyoṅ ke daur meṅ Samsūn
20 sāl tak Isrāīl kā qāzī rahā.

Samsūn Ġhazzā kā Darwāzā Uṭhā Le Jātā Hai

16 Ek din Samsūn Filistī
shahr Ġhazzā meṅ āyā.
Wahāṅ wuh ek kasbī ko dekh kar
us ke ghar meṅ dāḳhil huā. [2]Jab
shahr ke bāshindoṅ ko ittalā milī ki
Samsūn shahr meṅ hai to unhoṅ ne
kasbī ke ghar ko gher liyā. Sāth sāth
wuh rāt ke waqt shahr ke darwāze
par tāk meṅ rahe. Faislā yih huā,
"Rāt ke waqt ham kuchh nahīṅ
kareṅge, jab pau phaṭegī tab use
mār ḍāleṅge."

[3]Samsūn ab tak kasbī ke ghar
meṅ so rahā thā. Lekin ādhī rāt
ko wuh uṭh kar shahr ke darwāze
ke pās gayā aur donoṅ kiwāṛoṅ
ko kunḍe aur darwāze ke donoṅ
bāzuoṅ samet ukhāṛ kar apne
kandhoṅ par rakh liyā. Yoṅ chalte
chalte wuh sab kuchh us pahāṛī
kī choṭī par le gayā jo Habrūn ke
muqābil hai.

Samsūn aur Dalīlā

[4]Kuchh der ke bād Samsūn ek aurat
kī muhabbat meṅ giriftār ho gayā jo
Wādī-e-Sūriq meṅ rahtī thī. Us kā
nām Dalīlā thā. [5]Yih sun kar Filistī
sardār us ke pās āe aur kahne lage,
"Samsūn ko uksāeṅ ki wuh āp ko
apnī baṛī tāqat kā bhed batāe. Ham
jānanā chāhte haiṅ ki ham kis tarah
us par ġhālib ā kar use yoṅ bāndh
sakeṅ ki wuh hamāre qabze meṅ
rahe. Agar āp yih mālūm kar sakeṅ

to ham meṅ se har ek āp ko chāṅdī
ke 1,100 sikke degā."
[6]Chunāṅche Dalīlā ne Samsūn se
sawāl kiyā, "Mujhe apnī baṛī tāqat
kā bhed batāeṅ. Kyā āp ko kisī
aisī chīz se bāndhā jā saktā hai jise
āp toṛ nahīṅ sakte?" [7]Samsūn ne
jawāb diyā, "Agar mujhe jānwaroṅ
kī sāt tāzā nasoṅ se bāndhā jāe to
phir maiṅ ām ādmī jaisā kamzor ho
jāūṅgā." [8]Filistī sardāroṅ ne Dalīlā
ko sāt tāzā naseṅ muhaiyā kar dīṅ,
aur us ne Samsūn ko un se bāndh
liyā. [9]Kuchh Filistī ādmī sāth wāle
kamre meṅ chhup gae. Phir Dalīlā
chillā uṭhī, "Samsūn, Filistī āp ko
pakaṛne āe haiṅ!" Yih sun kar
Samsūn ne nasoṅ ko yoṅ toṛ diyā jis
tarah ḍorī ṭūṭ jātī hai jab āg meṅ se
guzartī hai. Chunāṅche us kī tāqat
kā pol na khulā.
[10]Dalīlā kā muṅh laṭak gayā. "Āp
ne jhūṭ bol kar mujhe bewuqūf
banāyā hai. Ab āeṅ, mehrbānī
karke mujhe batāeṅ ki āp ko
kis tarah bāndhā jā saktā hai."
[11]Samsūn ne jawāb diyā, "Agar
mujhe ġhairistemālshudā rassoṅ se
bāndhā jāe to phir hī maiṅ ām ādmī
jaisā kamzor ho jāūṅgā." [12]Dalīlā
ne nae rasse le kar use un se bāndh
liyā. Is martabā bhī Filistī sāth wāle
kamre meṅ chhup gae the. Phir
Dalīlā chillā uṭhī, "Samsūn, Filistī
āp ko pakaṛne āe haiṅ!" Lekin is
bār bhī Samsūn ne rassoṅ ko yoṅ
toṛ liyā jis tarah ām ādmī ḍorī ko
toṛ letā hai.
[13]Dalīlā ne shikāyat kī, "Āp bār
bār jhūṭ bol kar merā mazāq uṛā
rahe haiṅ. Ab mujhe batāeṅ ki āp
ko kis tarah bāndhā jā saktā hai."
Samsūn ne jawāb diyā, "Lāzim hai
ki āp merī sāt zulfoṅ ko khaḍḍī
ke tāne ke sāth buneṅ. Phir hī
ām ādmī jaisā kamzor ho jāūṅgā."
[14]Jab Samsūn so rahā thā to Dalīlā
ne aisā hī kiyā. Us kī sāt zulfoṅ
ko tāne ke sāth bun kar us ne
use shaṭal ke zariye khaḍḍī ke
sāth lagāyā. Phir wuh chillā uṭhī,
"Samsūn, Filistī āp ko pakaṛne āe
haiṅ!" Samsūn jāg uṭhā aur apne
bāloṅ ko shaṭal samet khaḍḍī se
nikāl liyā.
[15]Yih dekh kar Dalīlā ne muṅh
phulā kar malāmat kī, "Āp kis tarah
dāwā kar sakte haiṅ ki mujh se
muhabbat rakhte haiṅ? Ab āp
ne tīn martabā merā mazāq uṛā
kar mujhe apnī baṛī tāqat kā bhed
nahīṅ batāyā." [16]Roz baroz wuh
apnī bātoṅ se us kī nāk meṅ dam
kartī rahī. Āḳhirkār Samsūn itnā

tang ā gayā ki us kā jīnā dūbhar ho gayā. [17]Phir us ne use khul kar bāt batāī, “Maiṅ paidāish hī se Allāh ke lie maḳhsūs hūṅ, is lie mere bāloṅ ko kabhī nahīṅ kāṭā gayā. Agar sar ko munḍwāyā jāe to merī tāqat jātī rahegī aur maiṅ har dūsre ādmī jaisā kamzor ho jāūṅgā.”

[18]Dalīlā ne jān liyā ki ab Samsūn ne mujhe pūrī haqīqat batāī hai. Us ne Filistī sardāroṅ ko ittalā dī, “Āo, kyoṅki is martabā us ne mujhe apne dil kī har bāt batāī hai.” Yih sun kar wuh muqarrarā chāṅdī apne sāth le kar Dalīlā ke pās āe.

[19]Dalīlā ne Samsūn kā sar apnī god meṅ rakh kar use sulā diyā. Phir us ne ek ādmī ko bulā kar Samsūn kī sāt zulfoṅ ko munḍwāyā. Yoṅ wuh use past karne lagī, aur us kī tāqat jātī rahī. [20]Phir wuh chillā uṭhī, “Samsūn, Filistī āp ko pakaṛne āe haiṅ!” Samsūn jāg uṭhā aur sochā, “Maiṅ pahle kī tarah ab bhī apne āp ko bachā kar bandhan ko toṛ dūṅgā.” Afsos, use mālūm nahīṅ thā ki Rab ne use chhoṛ diyā hai. [21]Filistiyoṅ ne use pakaṛ kar us kī āṅkheṅ nikāl dīṅ. Phir wuh use Ġhazzā le gae jahāṅ use pītal kī zanjīroṅ se bāndhā gayā. Wahāṅ wuh qaidḳhāne kī chakkī pīsā kartā thā.

[22]Lekin hote hote us ke bāl dubārā baṛhne lage.

Samsūn kā Āḳhirī Intaqām

[23]Ek din Filistī sardār baṛā jashn manāne ke lie jamā hue. Unhoṅ ne apne dewatā Dajūn ko jānwaroṅ kī bahut-sī qurbāniyāṅ pesh karke apnī fatah kī ḳhushī manāī. Wuh bole, “Hamāre dewatā ne hamāre dushman Samsūn ko hamāre hawāle kar diyā hai.” [24]Samsūn ko dekh kar awām ne Dajūn kī tamjīd karke kahā, “Hamāre dewatā ne hamāre dushman ko hamāre hawāle kar diyā hai! Jis ne hamāre mulk ko tabāh kiyā aur ham meṅ se itne logoṅ ko mār ḍālā wuh ab hamāre qābū meṅ ā gayā hai!” [25]Is qism kī bāteṅ karte karte un kī ḳhushī kī intahā na rahī. Tab wuh chillāne lage, “Samsūn ko bulāo tāki wuh hamāre diloṅ ko bahlāe.”

Chunāṅche use un kī tafrīh ke lie jel se lāyā gayā aur do satūnoṅ ke darmiyān khaṛā kar diyā gayā. [26]Samsūn us laṛke se muḳhātib huā jo us kā hāth pakaṛ kar us kī rāhnumāī kar rahā thā, “Mujhe

chhat ko uṭhāne wāle satūnoṅ ke
pās le jāo tāki maiṅ un kā sahārā
lūṅ.” [27]Imārat mardoṅ aur auratoṅ
se bharī thī. Filistī sardār bhī sab
āe hue the. Sirf chhat par Samsūn
kā tamāshā deḳhne wāle taqrīban
3,000 afrād the.

[28]Phir Samsūn ne duā kī, “Ai
Rab Qādir-e-mutlaq, mujhe yād
kar. Bas ek dafā aur mujhe pahle
kī tarah quwwat atā farmā tāki
maiṅ ek hī wār se Filistiyoṅ se
apnī āṅkhoṅ kā badlā le sakūṅ.”
[29]Yih kah kar Samsūn ne un do
markazī satūnoṅ ko pakaṛ liyā
jin par chhat kā pūrā wazn thā.
Un ke darmiyān khaṛe ho kar us
ne pūrī tāqat se zor lagāyā [30]aur
duā kī, “Mujhe Filistiyoṅ ke sāth
marne de!” Achānak satūn hil gae
aur chhat dhaṛām se Filistiyoṅ ke
tamām sardāroṅ aur bāqī logoṅ par
gir gaī. Is tarah Samsūn ne pahle
kī nisbat marte waqt kahīṅ zyādā
Filistiyoṅ ko mār ḍālā.

[31]Samsūn ke bhāī aur bāqī ghar
wāle āe aur us kī lāsh ko uṭhā kar
us ke bāp Manohā kī qabr ke pās
le gae. Wahāṅ yānī Sur’ā aur Istāl
ke darmiyān unhoṅ ne use dafnāyā.
Samsūn 20 sāl Isrāīl kā qāzī rahā.

Mīkāh kā But

17 Ifrāīm ke pahāṛī ilāqe meṅ
ek ādmī rahtā thā jis kā
nām Mīkāh thā. [2]Ek din us ne apnī
māṅ se bāt kī, “Āp ke chāṅdī ke
1,100 sikke chorī ho gae the, nā?
Us waqt āp ne mere sāmne hī chor
par lānat bhejī thī. Ab dekheṅ, wuh
paise mere pās haiṅ. Maiṅ hī chor
hūṅ.” Yih sun kar māṅ ne jawāb
diyā, “Mere beṭe, Rab tujhe barkat
de!” [3]Mīkāh ne use tamām paise
wāpas kar die, aur māṅ ne elān
kiyā, “Ab se yih chāṅdī Rab ke lie
maḳhsūs ho! Maiṅ āp ke lie tarāshā
aur ḍhālā huā but banwā kar chāṅdī
āp ko wāpas kar detī hūṅ.”

[4]Chunāṅche jab beṭe ne paise
wāpas kar die to māṅ ne us ke 200
sikke sunār ke pās le jā kar lakaṛī kā
tarāshā aur ḍhālā huā but banwāyā.
Mīkāh ne yih but apne ghar meṅ
khaṛā kiyā, [5]kyoṅki us kā apnā
maqdis thā. Us ne mazīd but aur
ek afod[a] bhī banwāyā aur phir ek
beṭe ko apnā imām banā liyā. [6]Us

[a] Ām taur par Ibrānī meṅ afod kā matlab imām-e-āzam kā bālāposh thā (dekhie Ḳhurūj 28:4), lekin yahāṅ is se murād butparastī kī koī chīz hai.

zamāne meṅ Isrāīl kā koī bādshāh nahīṅ thā balki har koī wuhī kuchh kartā jo use durust lagtā thā.

7 Un dinoṅ meṅ Lāwī ke qabīle kā ek jawān ādmī Yahūdāh ke qabīle ke shahr Bait-laham meṅ ābād thā. 8 Ab wuh shahr ko chhoṛ kar rihāish kī koī aur jagah talāsh karne lagā. Ifrāīm ke pahāṛī ilāqe meṅ se safr karte karte wuh Mīkāh ke ghar pahuṅch gayā. 9 Mīkāh ne pūchhā, "Āp kahāṅ se āe haiṅ?" Jawān ne jawāb diyā, "Maiṅ Lāwī hūṅ. Maiṅ Yahūdāh ke shahr Bait-laham kā rahne wālā hūṅ lekin rihāish kī kisī aur jagah kī talāsh meṅ hūṅ."

10 Mīkāh bolā, "Yahāṅ mere pās apnā ghar banā kar mere bāp aur imām baneṅ. Tab āp ko sāl meṅ chāṅdī ke das sikke aur zarūrat ke mutābiq kapṛe aur ḳhurāk milegī."

11 Lāwī muttafiq huā. Wuh wahāṅ ābād huā, aur Mīkāh ne us ke sāth beṭoṅ kā-sā sulūk kiyā. 12 Us ne use imām muqarrar karke sochā, 13 "Ab Rab mujh par mehrbānī karegā, kyoṅki Lāwī merā imām ban gayā hai."

Dān kā Qabīlā Zamīn kī Talāsh Kartā Hai

18 Un dinoṅ meṅ Isrāīl kā bādshāh nahīṅ thā. Aur ab tak Dān ke qabīle ko apnā koī qabāylī ilāqā nahīṅ milā thā, is lie us ke log kahīṅ ābād hone kī talāsh meṅ rahe. 2 Unhoṅ ne apne ḳhāndānoṅ meṅ se Sur'ā aur Istāl ke pāṅch tajrabākār faujiyoṅ ko chun kar unheṅ mulk kī taftīsh karne ke lie bhej diyā. Yih mard Ifrāīm ke pahāṛī ilāqe meṅ se guzar kar Mīkāh ke ghar ke pās pahuṅch gae. Jab wuh wahāṅ rāt ke lie ṭhahre hue the 3 to unhoṅ ne dekhā ki jawān Lāwī Bait-laham kī bolī boltā hai. Us ke pās jā kar unhoṅ ne pūchhā, "Kaun āp ko yahāṅ lāyā hai? Āp yahāṅ kyā karte haiṅ? Aur āp kā is ghar meṅ rahne kā kyā maqsad hai?" 4 Lāwī ne unheṅ apnī kahānī sunāī, "Mīkāh ne mujhe naukarī de kar apnā imām banā liyā hai." 5 Phir unhoṅ ne us se guzārish kī, "Allāh se dariyāft kareṅ ki kyā hamāre safr kā maqsad pūrā ho jāegā yā nahīṅ?" 6 Lāwī ne unheṅ tasallī dī, "Salāmatī se āge baṛheṅ. Āp ke safr kā maqsad Rab ko qabūl hai, aur wuh āp ke sāth hai."

7Tab yih pāṅch ādmī āge nikle
aur safr karte karte Lais pahuṅch
gae. Unhoṅ ne dekhā ki wahāṅ ke
log Saidāniyoṅ kī tarah pursukūn
aur befikr zindagī guzār rahe haiṅ.
Koī nahīṅ thā jo unheṅ dabātā yā
un par zulm kartā. Yih bhī mālūm
huā ki agar un par hamlā kiyā jāe
to un kā ittahādī shahr Saidā un se
itnī dūr hai ki un kī madad nahīṅ
kar sakegā, aur qarīb koī ittahādī
nahīṅ hai jo un kā sāth de. 8Wuh
pāṅch jāsūs Sur'ā aur Istāl wāpas
chale gae. Jab wahāṅ pahuṅche
to dūsroṅ ne pūchhā, "Safr kaisā
rahā?" 9Jāsūsoṅ ne jawāb meṅ
kahā, "Āeṅ, ham jang ke lie nikleṅ!
Hameṅ ek behtarīn ilāqā mil gayā
hai. Āp kyoṅ jhijak rahe haiṅ? Jaldī
kareṅ, ham nikleṅ aur us mulk par
qabzā kar leṅ! 10Wahāṅ ke log
befikr haiṅ aur hamle kī tawaqqo
hī nahīṅ karte. Aur zamīn wasī aur
zarḳhez hai, us meṅ kisī bhī chīz kī
kamī nahīṅ hai. Allāh āp ko wuh
mulk dene kā irādā rakhtā hai."

Dān ke Mard Mīkāh kā But Imām Samet Chhīn Lete Haiṅ

11Dān ke qabīle ke 600 musallah
ādmī Sur'ā aur Istāl se rawānā
hue. 12Rāste meṅ unhoṅ ne apnī
lashkargāh Yahūdāh ke shahr
Qiriyat-yārīm ke qarīb lagāī. Is
lie yih jagah āj tak Mahane-dān
yānī Dān kī Ḳhaimāgāh kahlātī hai.
13Wahāṅ se wuh Ifrāīm ke pahāṛī
ilāqe meṅ dāḳhil hue aur chalte
chalte Mīkāh ke ghar pahuṅch gae.
14Jin pāṅch mardoṅ ne Lais
kī taftīsh kī thī unhoṅ ne apne
sāthiyoṅ se kahā, "Kyā āp ko mālūm
hai ki in gharoṅ meṅ ek afod, ek
tarāshā aur ḍhālā huā but aur dīgar
kaī but haiṅ? Ab soch leṅ ki kyā
kiyā jāe."
15Pāṅchoṅ ne Mīkāh ke ghar meṅ
dāḳhil ho kar jawān Lāwī ko salām
kiyā 16jabki bāqī 600 musallah mard
geṭ par khaṛe rahe. 17Jab Lāwī
bāhar khaṛe mardoṅ ke pās gayā
to in pāṅchoṅ ne andar ghus kar
tarāshā aur ḍhālā huā but, afod aur
bāqī but chhīn lie. 18Yih dekh kar
Lāwī chīḳhne lagā, "Kyā kar rahe
ho!"
19Unhoṅ ne kahā, "Chup! Koī
bāt na karo balki hamāre sāth jā
kar hamāre bāp aur imām bano.
Hamāre sāth jāoge to pūre qabīle
ke imām banoge. Kyā yih ek hī
ḳhāndān kī ḳhidmat karne se kahīṅ
behtar nahīṅ hogā?" 20Yih sun

kar imām ḳhush huā. Wuh afod, tarāshā huā but aur bāqī butoṅ ko le kar musāfiroṅ meṅ sharīk ho gayā. [21]Phir Dān ke mard rawānā hue. Un ke bāl-bachche, maweshī aur qīmtī māl-o-matā un ke āge āge thā.

[22]Jab Mīkāh ko bāt kā patā chalā to wuh apne paṛosiyoṅ ko jamā karke un ke pīchhe dauṛā. Itne meṅ Dān ke log ghar se dūr nikal chuke the. [23]Jab wuh sāmne nazar āe to Mīkāh aur us ke sāthiyoṅ ne chīḳhte-chillāte unheṅ rukne ko kahā. Dān ke mardoṅ ne pīchhe dekh kar Mīkāh se kahā, "Kyā bāt hai? Apne in logoṅ ko bulā kar kyoṅ le āe ho?" [24]Mīkāh ne jawāb diyā, "Tum logoṅ ne mere butoṅ ko chhīn liyā go maiṅ ne unheṅ ḳhud banwāyā hai. Mere imām ko bhī sāth le gae ho. Mere pās kuchh nahīṅ rahā to ab tum pūchhte ho ki kyā bāt hai?"

[25]Dān ke afrād bole, "Ḳhāmosh! Ḳhabardār, hamāre kuchh log tezmizāj haiṅ. Aisā na ho ki wuh ġhusse meṅ ā kar tum ko tumhāre ḳhāndān samet mār ḍāleṅ." [26]Yih kah kar unhoṅ ne apnā safr jārī rakhā. Mīkāh ne jān liyā ki maiṅ apne thoṛe ādmiyoṅ ke sāth un kā muqābalā nahīṅ kar sakūṅgā, is lie wuh muṛ kar apne ghar wāpas chalā gayā. [27]Us ke but Dān ke qabze meṅ rahe, aur imām bhī un meṅ ṭik gayā.

Lais par Qabzā aur Dān kī Butparastī

Phir wuh Lais ke ilāqe meṅ dāḳhil hue jis ke bāshinde pursukūn aur befikr zindagī guzār rahe the. Dān ke faujī un par ṭūṭ paṛe aur sab ko talwār se qatl karke shahr ko bhasm kar diyā. [28]Kisī ne bhī un kī madad na kī, kyoṅki Saidā bahut dūr thā, aur qarīb koī ittahādī nahīṅ thā jo un kā sāth detā. Yih shahr Bait-rahob kī Wādī meṅ thā. Dān ke afrād shahr ko az sar-e-nau tāmīr karke us meṅ ābād hue. [29]Aur unhoṅ ne us kā nām apne qabīle ke bānī ke nām par Dān rakhā. (Dān Isrāīl kā beṭā thā.)

[30]Wahāṅ unhoṅ ne tarāshā huā but rakh kar pūjā ke intazām par Yūnatan muqarrar kiyā jo Mūsā ke beṭe Jairsom kī aulād meṅ se thā. Jab Yūnatan faut huā to us kī aulād qaum kī jilāwatanī tak Dān ke qabīle meṅ yihī ḳhidmat kartī rahī.

31 Mīkāh kā banwāyā huā but tab
tak Dān meṅ rahā jab tak Allāh kā
ghar Sailā meṅ thā.

Ek Lāwī kī Apnī Dāshtā ke sāth Sulah

19 Us zamāne meṅ jab Isrāīl
kā koī bādshāh nahīṅ thā
ek Lāwī ne apne ghar meṅ dāshtā
rakhī jo Yahūdāh ke shahr Bait-
laham kī rahne wālī thī. Ādmī
Ifrāīm ke pahāṛī ilāqe ke kisī dūr-
darāz kone meṅ ābād thā. 2 Lekin
ek din aurat mard se nārāz huī aur
maike wāpas chalī gaī. Chār māh
ke bād 3 Lāwī do gadhe aur apne
naukar ko le kar Bait-laham ke lie
rawānā huā tāki dāshtā kā ġhussā
ṭhanḍā karke use wāpas āne par
āmādā kare.

Jab us kī mulāqāt dāshtā se huī to
wuh use apne bāp ke ghar meṅ le
gaī. Use dekh kar susar itnā ḳhush
huā 4 ki us ne use jāne na diyā.
Dāmād ko tīn din wahāṅ ṭhaharnā
paṛā jis daurān susar ne us kī ḳhūb
mehmān-nawāzī kī. 5 Chauthe din
Lāwī subah-sawere uṭh kar apnī
dāshtā ke sāth rawānā hone kī
taiyāriyāṅ karne lagā. Lekin susar
use rok kar bolā, "Pahle thoṛā-
bahut khā kar tāzādam ho jāeṅ,
phir chale jānā." 6 Donoṅ dubārā
khāne-pīne ke lie baiṭh gae.

Susar ne kahā, "Barāh-e-karm
ek aur rāt yahāṅ ṭhahar kar apnā
dil bahlāeṅ." 7 Mehmān jāne kī
taiyāriyāṅ karne to lagā, lekin susar
ne use ek aur rāt ṭhaharne par
majbūr kiyā. Chunāṅche wuh hār
mān kar ruk gayā.

8 Pāṅchweṅ din ādmī subah-
sawere uṭhā aur jāne ke lie taiyār
huā. Susar ne zor diyā, "Pahle
kuchh khānā khā kar tāzādam ho
jāeṅ. Āp dopahar ke waqt bhī jā
sakte haiṅ." Chunāṅche donoṅ
khāne ke lie baiṭh gae.

9 Dopahar ke waqt Lāwī apnī bīwī
aur naukar ke sāth jāne ke lie
uṭhā. Susar etarāz karne lagā,
"Ab dekheṅ, din ḍhalne wālā hai.
Rāt ṭhahar kar apnā dil bahlāeṅ.
Behtar hai ki āp kal subah-sawere
hī uṭh kar ghar ke lie rawānā ho
jāeṅ." 10-11 Lekin ab Lāwī kisī bhī
sūrat meṅ ek aur rāt ṭhaharnā
nahīṅ chāhtā thā. Wuh apne
gadhoṅ par zīn kas kar apnī bīwī
aur naukar ke sāth rawānā huā.

Chalte chalte din ḍhalne lagā.
Wuh Yabūs yānī Yarūshalam ke
qarīb pahuṅch gae the. Shahr

ko dekh kar naukar ne mālik se
kahā, “Āeṅ, ham Yabūsiyoṅ ke
is shahr meṅ jā kar wahāṅ rāt
guzāreṅ.” [12]Lekin Lāwī ne etarāz
kiyā, “Nahīṅ, yih ajnabiyoṅ kā
shahr hai. Hameṅ aisī jagah rāt
nahīṅ guzārnā chāhie jo Isrāīlī
nahīṅ hai. Behtar hai ki ham āge
jā kar Jibiyā kī taraf baṛheṅ. [13]Agar
ham jaldī kareṅ to ho saktā hai
ki Jibiyā yā us se āge Rāmā tak
pahuṅch sakeṅ. Wahāṅ ārām se rāt
guzār sakeṅge.”

[14]Chunāṅche wuh āge nikle. Jab
sūraj ġhurūb hone lagā to wuh
Binyamīn ke qabīle ke shahr Jibiyā
ke qarīb pahuṅch gae [15]aur rāste
se haṭ kar shahr meṅ dāḳhil hue.
Lekin koī un kī mehmān-nawāzī
nahīṅ karnā chāhtā thā, is lie wuh
shahr ke chauk meṅ ruk gae.

[16]Phir andhere meṅ ek būṛhā
ādmī wahāṅ se guzarā. Asal meṅ
wuh Ifrāīm ke pahāṛī ilāqe kā rahne
wālā thā aur Jibiyā meṅ ajnabī thā,
kyoṅki bāqī bāshinde Binyamīnī
the. Ab wuh khet meṅ apne kām
se fāriġh ho kar shahr meṅ wāpas
āyā thā. [17]Musāfiroṅ ko chauk
meṅ dekh kar us ne pūchhā, “Āp
kahāṅ se āe aur kahāṅ jā rahe
haiṅ?” [18]Lāwī ne jawāb diyā, “Ham
Yahūdāh ke Bait-laham se āe haiṅ
aur Ifrāīm ke pahāṛī ilāqe ke ek
dūr-darāz kone tak safr kar rahe
haiṅ. Wahāṅ merā ghar hai aur
wahīṅ se maiṅ rawānā ho kar Bait-
laham chalā gayā thā. Is waqt
maiṅ Rab ke ghar jā rahā hūṅ.
Lekin yahāṅ Jibiyā meṅ koī nahīṅ
jo hamārī mehmān-nawāzī karne
ke lie taiyār ho, [19]hālāṅki hamāre
pās khāne kī tamām chīzeṅ maujūd
haiṅ. Gadhoṅ ke lie bhūsā aur
chārā hai, aur hamāre lie bhī kāfī
roṭī aur mai hai. Hameṅ kisī bhī
chīz kī zarūrat nahīṅ hai.”

[20]Būṛhe ne kahā, “Phir maiṅ āp
ko apne ghar meṅ ḳhushāmdīd
kahtā hūṅ. Agar āp ko koī chīz
darkār ho to maiṅ use muhaiyā
karūṅga. Har sūrat meṅ chauk
meṅ rāt mat guzārnā.” [21]Wuh
musāfiroṅ ko apne ghar le gayā
aur gadhoṅ ko chārā khilāyā.
Mehmānoṅ ne apne pāṅw dho kar
khānā khāyā aur mai pī.

Jibiyā ke Logoṅ kā Jurm

[22]Wuh yoṅ khāne kī rifāqat se
lutfandoz ho rahe the ki Jibiyā ke
kuchh sharīr mard ghar ko gher
kar darwāze ko zor se khaṭkhaṭāne

lage. Wuh chillāe, “Us ādmī ko
bāhar lā jo tere ghar meṅ ṭhahrā
huā hai tāki ham us se ziyādatī
kareṅ!” [23]Būṛhā ādmī bāhar
gayā tāki unheṅ samjhāe, “Nahīṅ,
bhāiyo, aisā shaitānī amal mat
karnā. Yih ajnabī merā mehmān
hai. Aisī sharmnāk harkat mat
karnā! [24]Is se pahle maiṅ apnī
kuṅwārī beṭī aur mehmān kī dāshtā
ko bāhar le ātā hūṅ. Unhīṅ se
ziyādatī kareṅ. Jo jī chāhe un ke
sāth kareṅ, lekin ādmī ke sāth aisī
sharmnāk harkat na kareṅ.”

[25]Lekin bāhar ke mardoṅ ne us
kī na sunī. Tab Lāwī apnī dāshtā
ko pakaṛ kar bāhar le gayā aur
us ke pīchhe darwāzā band kar
diyā. Shahr ke ādmī pūrī rāt us
kī behurmatī karte rahe. Jab pau
phaṭne lagī to unhoṅ ne use fāriġh
kar diyā. [26]Sūraj ke tulū hone se
pahle aurat us ghar ke pās wāpas
āī jis meṅ shauhar ṭhahrā huā thā.
Darwāze tak to wuh pahuṅch gaī
lekin phir gir kar wahīṅ kī wahīṅ
paṛī rahī.

Jab din chaṛh gayā [27]to Lāwī jāg
uṭhā aur safr karne kī taiyāriyāṅ
karne lagā. Jab darwāzā kholā to
kyā deḳhtā hai ki dāshtā sāmne
zamīn par paṛī hai aur hāth dahlīz
par rakhe haiṅ. [28]Wuh bolā, “Uṭho,
ham chalte haiṅ.” Lekin dāshtā ne
jawāb na diyā. Yih dekh kar ādmī
ne use gadhe par lād liyā aur apne
ghar chalā gayā.

[29]Jab pahuṅchā to us ne chhurī
le kar aurat kī lāsh ko 12 ṭukṛoṅ
meṅ kāṭ liyā, phir unheṅ Isrāīl kī
har jagah bhej diyā. [30]Jis ne bhī
yih dekhā us ne ghabrā kar kahā,
“Aisā jurm hamāre darmiyān kabhī
nahīṅ huā. Jab se ham Misr se
nikal kar āe haiṅ aisī harkat deḳhne
meṅ nahīṅ āī. Ab lāzim hai ki
ham ġhaur se socheṅ aur ek dūsre
se mashwarā karke agle qadam ke
bāre meṅ faislā kareṅ.”

Jibiyā ko Sazā Dene kā Faislā

20 Tamām Isrāīlī ek dil ho
kar Misfāh meṅ Rab ke
huzūr jamā hue. Shimāl ke Dān
se le kar junūb ke Bair-sabā tak
sab āe. Dariyā-e-Yardan ke pār
Jiliyād se bhī log āe. [2]Isrāīlī qabīloṅ
ke sardār bhī āe. Unhoṅ ne mil
kar ek baṛī fauj taiyār kī, talwāroṅ
se lais 4,00,000 mard jamā hue.
[3]Binyamīniyoṅ ko is jamāt ke bāre
meṅ ittalā milī.

Isrāīliyoṅ ne pūchhā, “Hameṅ
batāeṅ ki yih haibatnāk jurm kis
tarah sarzad huā?” [4]Maqtūlā ke
shauhar ne unheṅ apnī kahānī
sunāī, “Maiṅ apnī dāshtā ke
sāth Jibiyā meṅ ā ṭhahrā jo
Binyamīniyoṅ ke ilāqe meṅ hai.
Ham wahāṅ rāt guzārnā chāhte the.
[5]Yih dekh kar shahr ke mardoṅ
ne mere mezbān ke ghar ko gher
liyā tāki mujhe qatl kareṅ. Maiṅ to
bach gayā, lekin merī dāshtā se itnī
ziyādatī huī ki wuh mar gaī. [6]Yih
dekh kar maiṅ ne us kī lāsh ko ṭukṛe
ṭukṛe karke yih ṭukṛe Isrāīl kī mīrās
kī har jagah bhej die tāki har ek ko
mālūm ho jāe ki hamāre mulk meṅ
kitnā ghinaunā jurm sarzad huā
hai. [7]Is par āp sab yahāṅ jamā hue
haiṅ. Isrāīl ke mardo, ab lāzim hai
ki āp ek dūsre se mashwarā karke
faislā kareṅ ki kyā karnā chāhie.”

[8]Tamām mard ek dil ho kar khaṛe
hue. Sab kā faislā thā, “Ham meṅ
se koī bhī apne ghar wāpas nahīṅ
jāegā [9]jab tak Jibiyā ko munāsib
sazā na dī jāe. Lāzim hai ki
ham fauran shahr par hamlā kareṅ
aur is ke lie qurā ḍāl kar Rab se
hidāyat leṅ. [10]Ham yih faislā bhī
kareṅ ki kaun kaun hamārī fauj
ke lie khāne-pīne kā band-o-bast
karāegā. Is kām ke lie ham meṅ se
har daswāṅ ādmī kāfī hai. Bāqī sab
log sīdhe Jibiyā se laṛne jāeṅ tāki us
sharmnāk jurm kā munāsib badlā
leṅ jo Isrāīl meṅ huā hai.”

[11]Yoṅ tamām Isrāīlī muttahid ho
kar Jibiyā se laṛne ke lie gae.
[12]Rāste meṅ unhoṅ ne Binyamīn ke
har kunbe ko paiġhām bhijwāyā,
“Āp ke darmiyān ghinaunā jurm
huā hai. [13]Ab Jibiyā ke in sharīr
ādmiyoṅ ko hamāre hawāle kareṅ
tāki ham unheṅ sazā-e-maut de kar
Isrāīl meṅ se burāī miṭā deṅ.”

Lekin Binyamīnī is ke lie taiyār
na hue. [14]Wuh pūre qabāylī ilāqe
se ā kar Jibiyā meṅ jamā hue tāki
Isrāīliyoṅ se laṛeṅ. [15]Usī din unhoṅ
ne apnī fauj kā band-o-bast kiyā.
Jibiyā ke 700 tajrabākār faujiyoṅ
ke alāwā talwāroṅ se lais 26,000
afrād the. [16]In faujiyoṅ meṅ se
700 aise mard bhī the jo apne bāeṅ
hāth se falāḵhan chalāne kī itnī
mahārat rakhte the ki patthar bāl
jaise chhoṭe nishāne par bhī lag jātā
thā. [17]Dūsrī taraf Isrāīl ke 4,00,000
faujī khaṛe hue, aur har ek ke pās
talwār thī.

[18]Pahle Isrāīlī Baitel chale gae.
Wahāṅ unhoṅ ne Allāh se dariyāft
kiyā, “Kaun-sā qabīlā hamāre āge

āge chale jab ham Binyamīniyoṅ
par hamlā kareṅ?" Rab ne jawāb
diyā, "Yahūdāh sab se āge chale."

Binyamīn ke ḳhilāf Jang

19 Agle din Isrāīlī rawānā hue aur
Jibiyā ke qarīb pahuṅch kar apnī
lashkargāh lagāī. 20 Phir wuh hamlā
ke lie nikle aur tartīb se laṛne ke
lie khaṛe ho gae. 21 Yih dekh kar
Binyamīnī shahr se nikle aur un par
ṭūṭ paṛe. Natīje meṅ 22,000 Isrāīlī
shahīd ho gae.

22-23 Isrāīlī Baitel chale gae aur
shām tak Rab ke huzūr rote rahe.
Unhoṅ ne Rab se pūchhā, "Kyā ham
dubārā apne Binyamīnī bhāiyoṅ se
laṛne jāeṅ?" Rab ne jawāb diyā,
"Hāṅ, un par hamlā karo!" Yih
sun kar Isrāīliyoṅ kā hauslā baṛh
gayā aur wuh agle din wahīṅ khaṛe
ho gae jahāṅ pahle din khaṛe hue
the. 24 Lekin jab wuh shahr ke qarīb
pahuṅche 25 to Binyamīnī pahle kī
tarah shahr se nikal kar un par ṭūṭ
paṛe. Us din talwār se lais 18,000
Isrāīlī shahīd ho gae.

26 Phir Isrāīl kā pūrā lashkar
Baitel chalā gayā. Wahāṅ wuh
shām tak Rab ke huzūr rote aur
rozā rakhte rahe. Unhoṅ ne Rab
ko bhasm hone wālī qurbāniyāṅ
aur salāmatī kī qurbāniyāṅ pesh
karke 27 us se dariyāft kiyā ki ham
kyā kareṅ. (Us waqt Allāh ke ahd
kā sandūq Baitel meṅ thā 28 jahāṅ
Fīnhās bin Iliyazar bin Hārūn
imām thā.) Isrāīliyoṅ ne pūchhā,
"Kyā ham ek aur martabā apne
Binyamīnī bhāiyoṅ se laṛne jāeṅ yā
is se bāz āeṅ?" Rab ne jawāb diyā,
"Un par hamlā karo, kyoṅki kal hī
maiṅ unheṅ tumhāre hawāle kar
dūṅgā."

Binyamīn kā Satyānās

29 Is dafā kuchh Isrāīlī Jibiyā ke
irdgird ghāt meṅ baiṭh gae. 30 Bāqī
afrād pahle do dinoṅ kī-sī tartīb ke
mutābiq laṛne ke lie khaṛe ho gae.
31 Binyamīnī dubārā shahr se nikal
kar un par ṭūṭ paṛe. Jo rāste Baitel
aur Jibiyā kī taraf le jāte haiṅ un par
aur khule maidān meṅ unhoṅ ne
taqrīban 30 Isrāīliyoṅ ko mār ḍālā.
Yoṅ laṛte laṛte wuh shahr se dūr
hote gae. 32 Wuh pukāre, "Ab ham
unheṅ pahlī do martabā kī tarah
shikast deṅge!"

Lekin Isrāīliyoṅ ne mansūbā
bāndh liyā thā, "Ham un ke āge
āge bhāgte hue unheṅ shahr se dūr

rāstoṅ par khīṅch leṅge." [33]Yoṅ wuh bhāgne lage aur Binyamīnī un ke pīchhe paṛ gae. Lekin Bāltamr ke qarīb Isrāīlī ruk kar muṛ gae aur un kā sāmnā karne lage. Ab bāqī Isrāīlī jo Jibā ke irdgird aur khule maidān meṅ ghāt meṅ baiṭhe the apnī chhupne kī jaghoṅ se nikal āe. [34]Achānak Jibiyā ke Binyamīniyoṅ ko 10,000 behtarīn faujiyoṅ kā sāmnā karnā paṛā, un mardoṅ kā jo pūre Isrāīl se chune gae the. Binyamīnī un se ḳhūb laṛne lage, lekin un kī āṅkheṅ abhī is bāt ke lie band thīṅ ki un kā anjām qarīb ā gayā hai. [35]Us din Isrāīliyoṅ ne Rab kī madad se fatah pā kar talwār se lais 25,100 Binyamīnī faujiyoṅ ko maut ke ghāṭ utār diyā. [36]Tab Binyamīniyoṅ ne jān liyā ki dushman ham par ġhālib ā gae haiṅ. Kyoṅki Isrāīlī fauj ne apne bhāg jāne se unheṅ Jibiyā se dūr khīṅch liyā thā tāki shahr ke irdgird ghāt meṅ baiṭhe mardoṅ ko shahr par hamlā karne kā mauqā muhaiyā kareṅ. [37]Tab yih mard nikal kar shahr par ṭūṭ paṛe aur talwār se tamām bāshindoṅ ko mār ḍālā, [38-39]phir mansūbe ke mutābiq āg lagā kar dhueṅ kā baṛā bādal paidā kiyā tāki bhāgne wāle Isrāīliyoṅ ko ishārā mil jāe ki wuh muṛ kar Binyamīniyoṅ kā muqābalā kareṅ.

Us waqt tak Binyamīniyoṅ ne taqrīban 30 Isrāīliyoṅ ko mār ḍālā thā, aur un kā ḳhayāl thā ki ham unheṅ pahle kī tarah shikast de rahe haiṅ. [40]Achānak un ke pīchhe dhueṅ kā bādal āsmān kī taraf uṭhne lagā. Jab Binyamīniyoṅ ne muṛ kar dekhā ki shahr ke kone kone se dhuāṅ nikal rahā hai [41]to Isrāīl ke mard ruk gae aur palaṭ kar un kā sāmnā karne lage.

Binyamīnī saḳht ghabrā gae. Kyoṅki unhoṅ ne jān liyā ki ham tabāh ho gae haiṅ. [42-43]Tab unhoṅ ne mashriq ke registān kī taraf farār hone kī koshish kī. Lekin ab wuh mard bhī un kā tāqqub karne lage jinhoṅ ne ghāt meṅ baiṭh kar Jibiyā par hamlā kiyā thā. Yoṅ Isrāīliyoṅ ne mafrūroṅ ko gher kar mār ḍālā. [44]Us waqt Binyamīn ke 18,000 tajrabākār faujī halāk hue. [45]Jo bach gae wuh registān kī chaṭṭān Rimmon kī taraf bhāg nikle. Lekin Isrāīliyoṅ ne rāste meṅ un ke 5,000 afrād ko maut ke ghāṭ utār diyā. Is ke bād unhoṅ ne jiďom tak un kā tāqqub kiyā. Mazīd 2,000 Binyamīnī halāk hue.

46 Is tarah Binyamīn ke kul 25,000
talwār se lais aur tajrabākār faujī
māre gae.
47 Sirf 600 mard bach kar Rimmon
kī chaṭṭān tak pahuṅch gae. Wahāṅ
wuh chār mahīne tak ṭike rahe.
48 Tab Isrāīlī tāqqub karne se bāz ā
kar Binyamīn ke qabāylī ilāqe meṅ
wāpas āe. Wahāṅ unhoṅ ne jagah
bajagah jā kar sab kuchh maut ke
ghāṭ utār diyā. Jo bhī unheṅ milā
wuh talwār kī zad meṅ ā gayā, ḳhāh
insān thā yā haiwān. Sāth sāth
unhoṅ ne tamām shahroṅ ko āg
lagā dī.

Binyamīniyoṅ ko Aurateṅ Miltī Haiṅ

21 Jab Isrāīlī Misfāh meṅ
jamā hue the to sab ne
qasam khā kar kahā thā, "Ham
kabhī bhī apnī beṭiyoṅ kā kisī
Binyamīnī mard ke sāth rishtā
nahīṅ bāndheṅge." 2 Ab wuh Baitel
chale gae aur shām tak Allāh ke
huzūr baiṭhe rahe. Ro ro kar unhoṅ
ne duā kī, 3 "Ai Rab, Isrāīl ke Ḳhudā,
hamārī qaum kā ek pūrā qabīlā miṭ
gayā hai! Yih musībat Isrāīl par
kyoṅ āī?"
4 Agle din wuh subah-sawere uṭhe
aur qurbāngāh banā kar us par
bhasm hone wālī aur salāmatī kī
qurbāniyāṅ chaṛhāīṅ. 5 Phir wuh
ek dūsre se pūchhne lage, "Jab
ham Misfāh meṅ Rab ke huzūr
jamā hue to hamārī qaum meṅ
se kaun kaun ijtimā meṅ sharīk
na huā?" Kyoṅki us waqt unhoṅ
ne qasam khā kar elān kiyā thā,
"Jis ne yahāṅ Rab ke huzūr āne
se inkār kiyā use zarūr sazā-e-
maut dī jāegī." 6 Ab Isrāīliyoṅ
ko Binyamīniyoṅ par afsos huā.
Unhoṅ ne kahā, "Ek pūrā qabīlā
miṭ gayā hai. 7 Ab ham un thoṛe
bache-khuche ādmiyoṅ ko bīwiyāṅ
kis tarah muhaiyā kar sakte haiṅ?
Ham ne to Rab ke huzūr qasam khāī
hai ki apnī beṭiyoṅ kā un ke sāth
rishtā nahīṅ bāndheṅge. 8 Lekin ho
saktā hai koī ḳhāndān Misfāh ke
ijtimā meṅ na āyā ho. Āo, ham patā
kareṅ." Mālūm huā ki Yabīs-jiliyād
ke bāshinde nahīṅ āe the. 9 Yih bāt
faujiyoṅ ko ginane se patā chalī,
kyoṅki ginte waqt Yabīs-jiliyād kā
koī bhī shaḳhs fauj meṅ nahīṅ thā.
10 Tab unhoṅ ne 12,000 faujiyoṅ
ko chun kar unheṅ hukm diyā,
"Yabīs-jiliyād par hamlā karke
tamām bāshindoṅ ko bāl-bachchoṅ

samet mār ḍālo. [11]Sirf kuṅwāriyoṅ
ko zindā rahne do.”
[12]Faujiyoṅ ne Yabīs meṅ 400
kuṅwāriyāṅ pāīṅ. Wuh unheṅ
Sailā le āe jahāṅ Isrāīliyoṅ kā
lashkar ṭhahrā huā thā. [13]Wahāṅ
se unhoṅ ne apne qāsidoṅ ko
Rimmon kī chaṭṭān ke pās bhej
kar Binyamīniyoṅ ke sāth sulah kar
lī. [14]Phir Binyamīn ke 600 mard
registān se wāpas āe, aur un ke sāth
Yabīs-jiliyād kī kuṅwāriyoṅ kī shādī
huī. Lekin yih sab ke lie kāfī nahīṅ
thīṅ.
[15]Isrāīliyoṅ ko Binyamīn par
afsos huā, kyoṅki Rab ne Isrāīl ke
qabīloṅ meṅ ḳhalā ḍāl diyā thā.
[16]Jamāt ke buzurgoṅ ne dubārā
pūchhā, “Hameṅ Binyamīn ke bāqī
mardoṅ ke lie kahāṅ se bīwiyāṅ
mileṅgī? Un kī tamām aurateṅ to
halāk ho gaī haiṅ. [17]Lāzim hai ki
unheṅ un kā maurūsī ilāqā wāpas
mil jāe. Aisā na ho ki wuh bilkul
miṭ jāeṅ. [18]Lekin ham apnī beṭiyoṅ
kī un ke sāth shādī nahīṅ karā
sakte, kyoṅki ham ne qasam khā
kar elān kiyā hai, ‘Jo apnī beṭī kā
rishtā Binyamīn ke kisī mard se
bāndhegā us par Allāh kī lānat ho.’”
[19]Yoṅ sochte sochte unheṅ
āḳhirkār yih tarkīb sūjhī, “Kuchh
der ke bād yahāṅ Sailā meṅ Rab kī
sālānā īd manāī jāegī. Sailā Baitel
ke shimāl meṅ, Labūnā ke junūb
meṅ aur us rāste ke mashriq meṅ
hai jo Baitel se Sikam tak le jātā
hai. [20]Ab Binyamīnī mardoṅ ke
lie hamārā mashwarā hai ki īd ke
dinoṅ meṅ angūr ke bāġhoṅ meṅ
chhup kar ghāt meṅ baiṭh jāeṅ.
[21]Jab laṛkiyāṅ loknāch ke lie Sailā
se nikleṅgī to phir bāġhoṅ se nikal
kar un par jhapaṭ paṛnā. Har ādmī
ek laṛkī ko pakaṛ kar use apne ghar
le jāe. [22]Jab un ke bāp aur bhāī
hamāre pās ā kar āp kī shikāyat
kareṅge to ham un se kaheṅge,
‘Binyamīniyoṅ par tars khāeṅ,
kyoṅki jab ham ne Yabīs par fatah
pāī to ham un ke lie kāfī aurateṅ
hāsil na kar sake. Āp bequsūr
haiṅ, kyoṅki āp ne unheṅ apnī
beṭiyoṅ ko irādatan to nahīṅ diyā.’”
[23]Binyamīniyoṅ ne buzurgoṅ kī is
hidāyat par amal kiyā. Īd ke dinoṅ
meṅ jab laṛkiyāṅ nāch rahī thīṅ to
Binyamīniyoṅ ne utnī pakaṛ līṅ ki
un kī kamī pūrī ho gaī. Phir wuh
unheṅ apne qabāylī ilāqe meṅ le
gae aur shahroṅ ko dubārā tāmīr
karke un meṅ basne lage. [24]Bāqī
Isrāīlī bhī wahāṅ se chale gae. Har
ek apne qabāylī ilāqe meṅ wāpas

chalā gayā. [25]Us zamāne meṅ Isrāīl
meṅ koī bādshāh nahīṅ thā. Har ek
wuhī kuchh kartā jo use munāsib
lagtā thā.

Rūt

Ilīmalik Moāb Chalā Jātā Hai

1 [1-2]Un dinoṅ jab qāzī qaum
kī rāhnumāī kiyā karte the
to Isrāīl meṅ kāl paṛā. Yahūdāh
ke shahr Bait-laham meṅ ek Ifrātī
ādmī rahtā thā jis kā nām Ilīmalik
thā. Kāl kī wajah se wuh apnī bīwī
Naomī aur apne do beṭoṅ Mahlon
aur Kilyon ko le kar Mulk-e-Moāb
meṅ jā basā.

[3]Lekin kuchh der ke bād Ilīmalik
faut ho gayā, aur Naomī apne
do beṭoṅ ke sāth akelī rah gaī.
[4]Mahlon aur Kilyon ne Moāb kī do
auratoṅ se shādī kar lī. Ek kā nām
Urfā thā aur dūsrī kā Rūt. Lekin
taqrīban das sāl ke bād [5]donoṅ beṭe
bhī jāṅ bahaq ho gae. Ab Naomī kā
na shauhar aur na beṭe hī rahe the.

Naomī Rūt ke sāth Wāpas Chalī Jātī Hai

[6-7]Ek din Naomī ko Mulk-e-Moāb
meṅ ḳhabar milī ki Rab apnī qaum
par rahm karke use dubārā achchhī
fasleṅ de rahā hai. Tab wuh apne
watan Yahūdāh ke lie rawānā huī.
Urfā aur Rūt bhī sāth chalīṅ.

Jab wuh us rāste par ā gaīṅ jo
Yahūdāh tak pahuṅchātā hai [8]to
Naomī ne apnī bahuoṅ se kahā,
"Ab apne māṅ-bāp ke ghar wāpas
chalī jāeṅ. Rab āp par utnā rahm
kare jitnā āp ne marhūmoṅ aur
mujh par kiyā hai. [9]Wuh āp ko
nae ghar aur nae shauhar muhaiyā
karke sukūn de."

Yih kah kar us ne unheṅ bosā
diyā. Donoṅ ro paṛīṅ [10]aur etarāz
kiyā, "Hargiz nahīṅ, ham āp ke sāth
āp kī qaum ke pās jāeṅgī." [11]Lekin

Naomī ne isrār kiyā, “Beṭiyo, bas
kareṅ aur apne apne ghar wāpas
chalī jāeṅ. Ab mere sāth jāne kā
kyā fāydā? Mujh se to mazīd koī
beṭā paidā nahīṅ hogā jo āp kā
shauhar ban sake. 12Nahīṅ beṭiyo,
wāpas chalī jāeṅ. Maiṅ to itnī būṛhī
ho chukī hūṅ ki dubārā shādī nahīṅ
kar saktī. Aur agar is kī ummīd
bhī hotī balki merī shādī āj rāt ko
hotī aur mere hāṅ beṭe paidā hote
13to kyā āp un ke bāliġh ho jāne tak
intazār kar saktīṅ? Kyā āp us waqt
tak kisī aur se shādī karne se inkār
kartīṅ? Nahīṅ, beṭiyo. Rab ne apnā
hāth mere ḳhilāf uṭhāyā hai, to āp
is lānat kī zad meṅ kyoṅ āeṅ?”

14Tab Urfā aur Rūt dubārā ro
paṛīṅ. Urfā ne apnī sās ko chūm
kar alwidā kahā, lekin Rūt Naomī
ke sāth lipṭī rahī. 15Naomī ne use
samjhāne kī koshish kī, “Dekheṅ,
Urfā apnī qaum aur apne dewatāoṅ
ke pās wāpas chalī gaī hai. Ab āp
bhī aisā hī kareṅ.”

16Lekin Rūt ne jawāb diyā,
“Mujhe āp ko chhoṛ kar wāpas
jāne par majbūr na kījie. Jahāṅ
āp jāeṅgī maiṅ jāūṅgī. Jahāṅ āp
raheṅgī wahāṅ maiṅ bhī rahūṅgī.
Āp kī qaum merī qaum aur āp kā
Ḳhudā merā Ḳhudā hai. 17Jahāṅ āp
mareṅgī wahīṅ maiṅ marūṅgī aur
wahīṅ dafn ho jāūṅgī. Sirf maut hī
mujhe āp se alag kar saktī hai. Agar
merā yih wādā pūrā na ho to Allāh
mujhe saḳht sazā de!”

18Naomī ne jān liyā ki Rūt kā sāth
jāne kā pakkā irādā hai, is lie wuh
ḳhāmosh ho gaī aur use samjhāne
se bāz āī. 19Wuh chal paṛīṅ aur
chalte chalte Bait-laham pahuṅch
gaīṅ. Jab dāḳhil huīṅ to pūre shahr
meṅ halchal mach gaī. Aurateṅ
kahne lagīṅ, “Kyā yih Naomī nahīṅ
hai?”

20Naomī ne jawāb diyā, “Ab
mujhe Naomī[a] mat kahnā balki
Mārā,[b] kyoṅki Qādir-e-mutlaq ne
mujhe saḳht musībat meṅ ḍāl diyā
hai. 21Yahāṅ se jāte waqt mere
hāth bhare hue the, lekin ab Rab
mujhe ḳhālī hāth wāpas le āyā
hai. Chunāṅche mujhe Naomī mat
kahnā. Rab ne ḳhud mere ḳhilāf
gawāhī dī hai, Qādir-e-mutlaq ne
mujhe is musībat meṅ ḍālā hai.”

22Jab Naomī apnī Moābī bahū ke
sāth Bait-laham pahuṅchī to jau kī
fasal kī kaṭāī shurū ho chukī thī.

---

[a] Ḳhushgawār, Ḳhushī wālī.

[b] Kaṛwī.

Rūt kī Boaz se Mulāqāt

2 Bait-laham meṅ Naomī ke
marhūm shauhar kā rishtedār
rahtā thā jis kā nām Boaz thā. Wuh
asar-o-rasūḳh rakhtā thā, aur us kī
zamīneṅ thīṅ.

[2]Ek din Rūt ne apnī sās se kahā,
“Maiṅ khetoṅ meṅ jā kar fasal kī
kaṭāī se bachī huī bāleṅ chun lūṅ.
Koī na koī to mujhe is kī ijāzat
degā.” Naomī ne jawāb diyā, “Ṭhīk
hai beṭī, jāeṅ.” [3]Rūt kisī khet meṅ
gaī aur mazdūroṅ ke pīchhe pīchhe
chaltī huī bachī huī bāleṅ chunane
lagī. Use mālūm na thā ki khet kā
mālik susar kā rishtedār Boaz hai.

[4]Itne meṅ Boaz Bait-laham se
pahuṅchā. Us ne apne mazdūroṅ
se kahā, “Rab āp ke sāth ho.”
Unhoṅ ne jawāb diyā, “Aur Rab āp
ko bhī barkat de!” [5]Phir Boaz ne
mazdūroṅ ke inchārj se pūchhā,
“Us jawān aurat kā mālik kaun hai?”
[6]Ādmī ne jawāb diyā, “Yih Moābī
aurat Naomī ke sāth Mulk-e-Moāb
se āī hai. [7]Is ne mujh se mazdūroṅ
ke pīchhe chal kar bachī huī bāleṅ
chunane kī ijāzat lī. Yih thoṛī der
jhoṅpṛī ke sāye meṅ ārām karne ke
siwā subah se le kar ab tak kām
meṅ lagī rahī hai.”

[8]Yih sun kar Boaz ne Rūt se bāt
kī, “Beṭī, merī bāt suneṅ! Kisī
aur khet meṅ bachī huī bāleṅ
chunane ke lie na jāeṅ balki yihīṅ
merī naukarāniyoṅ ke sāth raheṅ.
[9]Khet ke us hisse par dhyān deṅ
jahāṅ fasal kī kaṭāī ho rahī hai
aur naukarāniyoṅ ke pīchhe pīchhe
chaltī raheṅ. Maiṅ ne ādmiyoṅ ko
āp ko chheṛne se manā kiyā hai. Jab
bhī āp ko pyās lage to un bartanoṅ
se pānī pīnā jo ādmiyoṅ ne kueṅ se
bhar rakhe haiṅ.”

[10]Rūt muṅh ke bal jhuk gaī aur
bolī, “Maiṅ is lāyq nahīṅ ki āp mujh
par itnī mehrbānī kareṅ. Maiṅ to
pardesī hūṅ. Āp kyoṅ merī qadar
karte haiṅ?” [11]Boaz ne jawāb diyā,
“Mujhe wuh kuchh batāyā gayā hai
jo āp ne apne shauhar kī wafāt se
le kar āj tak apnī sās ke lie kiyā
hai. Āp apne māṅ-bāp aur apne
watan ko chhoṛ kar ek qaum meṅ
basne āī haiṅ jise pahle se nahīṅ
jāntī thīṅ. [12]Āp Rab Isrāīl ke Ḳhudā
ke paroṅ tale panāh lene āī haiṅ.
Ab wuh āp ko āp kī nekī kā pūrā
ajr de.” [13]Rūt ne kahā, “Mere āqā,
Allāh kare ki maiṅ āindā bhī āp kī
manzūr-e-nazar rahūṅ. Go maiṅ
āp kī naukarāniyoṅ kī haisiyat bhī
nahīṅ rakhtī to bhī āp ne mujh se

shafqat bharī bāteṅ karke mujhe tasallī dī hai.”

[14]Khāne ke waqt Boaz ne Rūt ko bulā kar kahā, “Idhar ā kar roṭī khāeṅ aur apnā nawālā sirke meṅ ḍubo deṅ.” Rūt us ke mazdūroṅ ke sāth baiṭh gaī, aur Boaz ne use jau ke bhune hue dāne de die. Rūt ne jī bhar kar khānā khāyā. Phir bhī kuchh bach gayā. [15]Jab wuh kām jārī rakhne ke lie uṭhī to Boaz ne hukm diyā, “Use pūloṅ ke darmiyān bhī bāleṅ jamā karne do, aur agar wuh aisā kare to us kī be’izzatī mat karnā. [16]Na sirf yih balki kām karte waqt idhar-udhar pūloṅ kī kuchh bāleṅ zamīn par girne do. Jab wuh unheṅ jamā karne āe to use mat jhiṛaknā!”

[17]Rūt ne khet meṅ shām tak kām jārī rakhā. Jab us ne bāloṅ ko kūṭ liyā to dānoṅ ke taqrīban 13 kilogrām nikle. [18]Phir wuh sab kuchh uṭhā kar apne ghar wāpas le āī aur sās ko dikhāyā. Sāth sāth us ne use wuh bhune hue dāne bhī die jo dopahar ke khāne se bach gae the. [19]Naomī ne pūchhā, “Āp ne yih sab kuchh kahāṅ se jamā kiyā? Batāeṅ, āp kahāṅ thīṅ? Allāh use barkat de jis ne āp kī itnī qadar kī hai!”

Rūt ne kahā, “Jis ādmī ke khet meṅ maiṅ ne āj kām kiyā us kā nām Boaz hai.” [20]Naomī pukār uṭhī, “Rab use barkat de! Wuh to hamārā qarībī rishtedār hai, aur sharīat ke mutābiq us kā haq hai ki wuh hamārī madad kare. Ab mujhe mālūm huā hai ki Allāh ham par aur hamāre marhūm shauharoṅ par rahm karne se bāz nahīṅ āyā!”

[21]Rūt bolī, “Us ne mujh se yih bhī kahā ki kahīṅ aur na jānā balki kaṭāī ke iḳhtitām tak mere mazdūroṅ ke pīchhe pīchhe bāleṅ jamā karnā.”

[22]Naomī ne jawāb meṅ kahā, “Bahut achchhā. Beṭī, aisā hī kareṅ. Us kī naukarāniyoṅ ke sāth rahne kā yih fāydā hai ki āp mahfūz raheṅgī. Kisī aur ke khet meṅ jāeṅ to ho saktā hai ki koī āp ko tang kare.”

[23]Chunāṅche Rūt jau aur gandum kī kaṭāī ke pūre mausam meṅ Boaz kī naukarāniyoṅ ke pās jātī aur bachī huī bāleṅ chuntī. Shām ko wuh apnī sās ke ghar wāpas chalī jātī thī.

Rūt kī Shādī kī Koshisheṅ

3 Ek din Naomī Rūt se muḳhātib huī, “Beṭī, maiṅ āp ke lie ghar kā band-o-bast karnā chāhtī hūṅ, aisī jagah jahāṅ āp kī zarūriyāt āindā bhī pūrī hotī raheṅgī. [2]Ab dekheṅ, jis ādmī kī naukarāniyoṅ ke sāth āp ne bāleṅ chunī haiṅ wuh hamārā qarībī rishtedār hai. Āj shām ko Boaz gāhne kī jagah par jau phaṭkegā. [3]To sun leṅ, achchhī tarah nahā kar ḳhushbūdār tel lagā leṅ aur apnā sab se ḳhūbsūrat libās pahan leṅ. Phir gāhne kī jagah jāeṅ. Lekin use patā na chale ki āp āī haiṅ. Jab wuh khāne-pīne se fāriġh ho jāeṅ [4]to dekh leṅ ki Boaz sone ke lie kahāṅ leṭ jātā hai. Phir jab wuh so jāegā to wahāṅ jāeṅ aur kambal ko us ke pairoṅ se utār kar un ke pās leṭ jāeṅ. Bāqī jo kuchh karnā hai wuh āp ko usī waqt batāegā.”

[5]Rūt ne jawāb diyā, “Ṭhīk hai. Jo kuchh bhī āp ne kahā hai maiṅ karūṅgī.” [6]Wuh apnī sās kī hidāyat ke mutābiq taiyār huī aur shām ke waqt gāhne kī jagah par pahuṅchī. [7]Wahāṅ Boaz khāne-pīne aur ḳhushī manāne ke bād jau ke ḍher ke pās leṭ kar so gayā. Phir Rūt chupke se us ke pās āī. Us ke pairoṅ se kambal haṭā kar wuh un ke pās leṭ gaī.

[8]Ādhī rāt ko Boaz ghabrā gayā. Ṭaṭol ṭaṭol kar use patā chalā ki pairoṅ ke pās aurat paṛī hai. [9]Us ne pūchhā, “Kaun hai?” Rūt ne jawāb diyā, “Āp kī ḳhādimā Rūt. Merī ek guzārish hai. Chūṅki āp mere qarībī rishtedār haiṅ is lie āp kā haq hai ki merī zarūriyāt pūrī kareṅ. Mehrbānī karke apne libās kā dāman mujh par bichhā kar zāhir kareṅ ki mere sāth shādī kareṅge.”

[10]Boaz bolā, “Beṭī, Rab āp ko barkat de! Ab āp ne apne susrāl se wafādārī kā pahle kī nisbat zyādā izhār kiyā hai, kyoṅki āp jawān ādmiyoṅ ke pīchhe na lagīṅ, ḳhāh ġharīb hoṅ yā amīr. [11]Beṭī, ab fikr na kareṅ. Maiṅ zarūr āp kī yih guzārish pūrī karūṅga. Āḳhir tamām maqāmī log jān gae haiṅ ki āp sharīf aurat haiṅ. [12]Āp kī bāt sach hai ki maiṅ āp kā qarībī rishtedār hūṅ aur yih merā haq hai ki āp kī zarūriyāt pūrī karūṅ. Lekin ek aur ādmī hai jis kā āp se zyādā qarībī rishtā hai. [13]Rāt ke lie yahāṅ ṭhahreṅ! Kal maiṅ us ādmī se bāt karūṅga. Agar wuh āp se

shādī karke rishtedārī kā haq adā karnā chāhe to ṭhīk hai. Agar nahīṅ to Rab kī qasam, maiṅ yih zarūr karūṅga. Āp subah ke waqt tak yihīṅ leṭī raheṅ."

[14]Chunāṅche Rūt Boaz ke pairoṅ ke pās leṭī rahī. Lekin wuh subah muṅh andhere uṭh kar chalī gaī tāki koī use pahchān na sake, kyoṅki Boaz ne kahā thā, "Kisī ko patā na chale ki koī aurat yahāṅ gāhne kī jagah par mere pās āī hai." [15]Rūt ke jāne se pahle Boaz bolā, "Apnī chādar bichhā deṅ!" Phir us ne koī bartan chhih dafā jau ke dānoṅ se bhar kar chādar meṅ ḍāl diyā aur use Rūt ke sar par rakh diyā. Phir wuh shahr meṅ wāpas chalā gayā.

[16]Jab Rūt ghar pahuṅchī to sās ne pūchhā, "Beṭī, waqt kaisā rahā?" Rūt ne use sab kuchh sunāyā jo Boaz ne jawāb meṅ kiyā thā. [17]Rūt bolī, "Jau ke yih dāne bhī us kī taraf se haiṅ. Wuh nahīṅ chāhtā thā ki maiṅ ḳhālī hāth āp ke pās wāpas āūṅ." [18]Yih sun kar Naomī ne Rūt ko tasallī dī, "Beṭī, jab tak koī natījā na nikle yahāṅ ṭhahar jāeṅ. Ab yih ādmī ārām nahīṅ karegā balki āj hī muāmale kā hal nikālegā."

4 Boaz shahr ke darwāze ke pās jā kar baiṭh gayā jahāṅ buzurg faisle kiyā karte the. Kuchh der ke bād wuh rishtedār wahāṅ se guzarā jis kā zikr Boaz ne Rūt se kiyā thā. Boaz us se muḳhātib huā, "Dost, idhar āeṅ. Mere pās baiṭh jāeṅ."

Rishtedār us ke pās baiṭh gayā [2]to Boaz ne shahr ke das buzurgoṅ ko bhī sāth biṭhāyā. [3]Phir us ne rishtedār se bāt kī, "Naomī Mulk-e-Moāb se wāpas ā kar apne shauhar Ilīmalik kī zamīn faroḳht karnā chāhtī hai. [4]Yih zamīn hamāre ḳhāndān kā maurūsī hissā hai, is lie maiṅ ne munāsib samjhā ki āp ko ittalā dūṅ tāki āp yih zamīn ḳharīd leṅ. Bait-laham ke buzurg aur sāth baiṭhe rāhnumā is ke gawāh hoṅge. Lāzim hai ki yih zamīn hamāre ḳhāndān kā hissā rahe, is lie batāeṅ ki kyā āp ise ḳharīd kar chhuṛāeṅge? Āp kā sab se qarībī rishtā hai, is lie yih āp hī kā haq hai. Agar āp zamīn ḳharīdnā na chāheṅ to yih merā haq banegā." Rishtedār ne jawāb diyā, "Ṭhīk hai, maiṅ ise ḳharīd kar chhuṛāūṅgā." [5]Phir Boaz bolā, "Agar āp Naomī se zamīn ḳharīdeṅ to āp ko us kī Moābī bahū Rūt se shādī karnī paṛegī tāki marhūm shauhar kī jagah aulād paidā kareṅ

jo us kā nām rakh kar yih zamīn
saṅbhāleṅ.”
6Yih sun kar rishtedār ne kahā,
“Phir maiṅ ise ḳharīdnā nahīṅ
chāhtā, kyoṅki aisā karne se
merī maurūsī zamīn ko nuqsān
pahuṅchegā. Āp hī ise ḳharīd kar
chhuṛāeṅ.”
7Us zamāne meṅ agar aise kisī
muāmale meṅ koī zamīn ḳharīdne
kā apnā haq kisī dūsre ko muntaqil
karnā chāhtā thā to wuh apnī
chappal utār kar use de detā thā.
Is tarīqe se faislā qānūnī taur par
tay ho jātā thā. 8Chunāṅche Rūt
ke zyādā qarībī rishtedār ne apnī
chappal utār kar Boaz ko de dī aur
kahā, “Āp hī zamīn ko ḳharīd leṅ.”
9Tab Boaz ne buzurgoṅ aur bāqī
logoṅ ke sāmne elān kiyā, “Āj āp
gawāh haiṅ ki maiṅ ne Naomī se
sab kuchh ḳharīd liyā hai jo us ke
marhūm shauhar Ilīmalik aur us ke
do beṭoṅ Kilyon aur Mahlon kā thā.
10Sāth hī maiṅ ne Mahlon kī bewā
Moābī aurat Rūt se shādī karne kā
wādā kiyā hai tāki Mahlon ke nām
se beṭā paidā ho. Yoṅ marhūm
kī maurūsī zamīn ḳhāndān se
chhin nahīṅ jāegī, aur us kā nām
hamāre ḳhāndān aur Bait-laham
ke bāshindoṅ meṅ qāym rahegā.
Āj āp sab gawāh haiṅ!”
11Buzurgoṅ aur shahr ke darwāze
par baiṭhe dīgar mardoṅ ne is kī
tasdīq kī, “Ham gawāh haiṅ! Rab
āp ke ghar meṅ āne wālī is aurat
ko un barkatoṅ se nawāze jin se us
ne Rāḳhil aur Liyāh ko nawāzā, jin
se tamām Isrāīlī nikle. Rab kare
ki āp kī daulat aur izzat Ifrātā yānī
Bait-laham meṅ baṛhtī jāe. 12Wuh
āp aur āp kī bīwī ko utnī aulād
baḳhshe jitnī Tamr aur Yahūdāh ke
beṭe Fāras ke ḳhāndān ko baḳhshī
thī.”
13Chunāṅche Rūt Boaz kī bīwī
ban gaī. Aur Rab kī marzī se Rūt
shādī ke bād hāmilā huī. Jab us ke
beṭā huā 14to Bait-laham kī auratoṅ
ne Naomī se kahā, “Rab kī tamjīd
ho! Āp ko yih bachchā atā karne se
us ne aisā shaḳhs muhaiyā kiyā hai
jo āp kā ḳhāndān saṅbhālegā. Allāh
kare ki us kī shohrat pūre Isrāīl
meṅ phail jāe. 15Us se āp tāzādam
ho jāeṅgī, aur buṛhāpe meṅ wuh
āp ko sahārā degā. Kyoṅki āp kī
bahū jo āp ko pyār kartī hai aur jis
kī qadar-o-qīmat sāt beṭoṅ se baṛh
kar hai usī ne use janm diyā hai!”
16Naomī bachche ko apnī god
meṅ biṭhā kar use pālne lagī.

[17]Paṛosī auratoṅ ne us kā nām
Obed yānī ḳhidmat karne wālā
rakhā. Unhoṅ ne kahā, “Naomī ke
hāṅ beṭā paidā huā hai!”

Obed Dāūd Bādshāh ke bāp Yassī
kā bāp thā. [18]Zail meṅ Fāras kā
Dāūd tak nasabnāmā hai: Fāras,
Hasron, [19]Rām, Ammīnadāb,
[20]Nahson, Salmon, [21]Boaz, Obed,
[22]Yassī aur Dāūd.

1 Samuel

Hannā Allāh se Bachchā Māṅgtī Hai

1 Ifrāīm ke pahāṛī ilāqe ke shahr Rāmātāym-sofīm yānī Rāmā meṅ ek Ifrāīmī rahtā thā jis kā nām Ilqānā bin Yarohām bin Ilīhū bin Tūḳhū bin Sūf thā. [2]Ilqānā kī do bīwiyāṅ thīṅ. Ek kā nām Hannā thā aur dūsrī kā Faninnā. Faninnā ke bachche the, lekin Hannā beaulād thī.

[3]Ilqānā har sāl apne ḳhāndān samet safr karke Sailā ke maqdis ke pās jātā tāki wahāṅ Rabbul-afwāj ke huzūr qurbānī guzarāne aur us kī parastish kare. Un dinoṅ meṅ Elī Imām ke do beṭe Hufnī aur Fīnhās Sailā meṅ imām kī ḳhidmat anjām dete the. [4]Har sāl Ilqānā apnī qurbānī pesh karne ke bād qurbānī ke gosht ke ṭukṛe Faninnā aur us ke beṭe-beṭiyoṅ meṅ taqsīm kartā. [5]Hannā ko bhī gosht miltā, lekin jahāṅ dūsroṅ ko ek hissā miltā wahāṅ use do hisse milte the. Kyoṅki Ilqānā us se bahut muhabbat rakhtā thā, agarche ab tak Rab kī marzī nahīṅ thī ki Hannā ke bachche paidā hoṅ. [6]Faninnā kī Hannā se dushmanī thī, is lie wuh har sāl Hannā ke bāṅjhpan kā mazāq uṛā kar use tang kartī thī. [7]Sāl basāl aisā hī huā kartā thā. Jab bhī wuh Rab ke maqdis ke pās jāte to Faninnā Hannā ko itnā tang kartī ki wuh us kī bāteṅ sun sun kar ro paṛtī aur khā-pī na saktī. [8]Phir Ilqānā pūchhtā, “Hannā, tū kyoṅ ro rahī hai? Tū khānā kyoṅ nahīṅ khā rahī? Udās hone kī kyā zarūrat? Maiṅ to hūṅ. Kyā yih das beṭoṅ se kahīṅ behtar nahīṅ?”

[9]Ek din jab wuh Sailā meṅ the
to Hannā khāne-pīne ke bād duā
karne ke lie uṭhī. Elī Imām Rab
ke maqdis ke darwāze ke pās kursī
par baiṭhā thā. [10]Hannā shadīd
pareshānī ke ālam meṅ phūṭ phūṭ
kar rone lagī. Rab se duā karte
karte [11]us ne qasam khāī, "Ai
Rabbul-afwāj, merī burī hālat par
nazar ḍāl kar mujhe yād kar! Apnī
ḳhādimā ko mat bhūlnā balki beṭā
atā farmā! Agar tū aisā kare to maiṅ
use tujhe wāpas kar dūṅgī. Ai Rab,
us kī pūrī zindagī tere lie maḳhsūs
hogī! Is kā nishān yih hogā ki us ke
bāl kabhī nahīṅ kaṭwāe jāeṅge."

[12]Hannā baṛī der tak yoṅ duā
kartī rahī. Elī us ke muṅh par ġhaur
karne lagā [13]to dekhā ki Hannā ke
hoṅṭ to hil rahe haiṅ lekin āwāz
sunāī nahīṅ de rahī, kyoṅki Hannā
dil hī dil meṅ duā kar rahī thī.
Lekin Elī ko aisā lag rahā thā ki wuh
nashe meṅ dhut hai, [14]is lie us ne
use jhiṛakte hue kahā, "Tū kab tak
nashe meṅ dhut rahegī? Mai pīne
se bāz ā!"

[15]Hannā ne jawāb diyā, "Mere
āqā, aisī koī bāt nahīṅ hai. Maiṅ
ne na mai, na koī aur nashā-āwar
chīz chakhī hai. Bāt yih hai ki maiṅ
baṛī ranjīdā hūṅ, is lie Rab ke huzūr
apne dil kī āh-o-zārī unḍel dī hai.[a]
[16]Yih na samjheṅ ki maiṅ nikammī
aurat hūṅ, balki maiṅ baṛe ġham
aur aziyat meṅ duā kar rahī thī."

[17]Yih sun kar Elī ne jawāb diyā,
"Salāmatī se apne ghar chalī jā!
Isrāīl kā Ḳhudā terī darḳhāst pūrī
kare." [18]Hannā ne kahā, "Apnī
ḳhādimā par āp kī nazar-e-karm
ho." Phir us ne jā kar kuchh khāyā,
aur us kā chehrā udās na rahā.

Samuel kī Paidāish aur Bachpan

[19]Agle din pūrā ḳhāndān subah-
sawere uṭhā. Unhoṅ ne maqdis
meṅ jā kar Rab kī parastish kī, phir
Rāmā wāpas chale gae jahāṅ un kā
ghar thā. Aur Rab ne Hannā ko yād
karke us kī duā sunī. [20]Ilqānā aur
Hannā ke beṭā paidā huā. Hannā
ne us kā nām Samuel yānī 'Us kā
Nām Allāh Hai' rakhā, kyoṅki us ne
kahā, "Maiṅ ne use Rab se māṅgā."

[21]Agle sāl Ilqānā ḳhāndān ke sāth
māmūl ke mutābiq Sailā gayā tāki
Rab ko sālānā qurbānī pesh kare
aur apnī mannat pūrī kare. [22]Lekin
Hannā na gaī. Us ne apne shauhar

[a]Lafzī tarjumā: apnī jān unḍel dī hai.

se kahā, “Jab bachchā dūdh pīnā
chhoṛ degā tab hī maiṅ use le
kar Rab ke huzūr pesh karūṅgī.
Us waqt se wuh hameshā wahīṅ
rahegā.” [23]Ilqānā ne jawāb diyā,
“Wuh kuchh kar jo tujhe munāsib
lage. Bachche kā dūdh chhuṛāne
tak yahāṅ rah. Lekin Rab apnā
kalām qāym rakhe.” Chunāṅche
Hannā bachche ke dūdh chhuṛāne
tak ghar meṅ rahī.

[24]Jab Samuel ne dūdh pīnā chhoṛ
diyā to Hannā use Sailā meṅ Rab ke
maqdis ke pās le gaī, go bachchā
abhī chhoṭā thā. Qurbāniyoṅ ke
lie us ke pās tīn bail, maide ke
taqrīban 16 kilogrām aur mai kī
mashk thī. [25]Bail ko qurbāngāh
par chaṛhāne ke bād Ilqānā aur
Hannā bachche ko Elī ke pās le gae.
[26]Hannā ne kahā, “Mere āqā, āp kī
hayāt kī qasam, maiṅ wuhī aurat
hūṅ jo kuchh sāl pahle yahāṅ āp kī
maujūdagī meṅ khaṛī duā kar rahī
thī. [27]Us waqt maiṅ ne iltamās kī
thī ki Rab mujhe beṭā atā kare, aur
Rab ne merī sunī hai. [28]Chunāṅche
ab maiṅ apnā wādā pūrā karke beṭe
ko Rab ko wāpas kar detī hūṅ.
Umr-bhar wuh Rab ke lie maḳhsūs
hogā.” Tab us ne Rab ke huzūr sijdā
kiyā.

Hannā kā Gīt

2 Wahāṅ Hannā ne yih gīt
gāyā,
“Merā dil Rab kī ḳhushī manātā hai,
kyoṅki us ne mujhe quwwat atā
kī hai. Merā muṅh dilerī se apne
dushmanoṅ ke ḳhilāf bāt kartā hai,
kyoṅki maiṅ terī najāt ke bāis bāġh
bāġh hūṅ.

[2]Rab jaisā quddūs koī nahīṅ hai,
tere siwā koī nahīṅ hai. Hamāre
Ḳhudā jaisī koī chaṭṭān nahīṅ
hai. [3]Ḍīṅgeṅ mārne se bāz āo!
Gustāḳh bāteṅ mat bako! Kyoṅki
Rab aisā Ḳhudā hai jo sab kuchh
jāntā hai, wuh tamām āmāl ko tol
kar parakhtā hai. [4]Ab baṛoṅ kī
kamāneṅ ṭūṭ gaī haiṅ jabki girne
wāle quwwat se kamarbastā ho gae
haiṅ. [5]Jo pahle ser the wuh roṭī
milne ke lie mazdūrī karte haiṅ
jabki jo pahle bhūke the wuh ser
ho gae haiṅ. Beaulād aurat ke sāt
bachche paidā hue haiṅ jabki wāfir
bachchoṅ kī māṅ murjhā rahī hai.

[6]Rab ek ko marne detā aur dūsre
ko zindā hone detā hai. Wuh ek ko
Pātāl meṅ utarne detā aur dūsre ko
wahāṅ se nikal āne detā hai. [7]Rab

hī ġharīb aur amīr banā detā hai,
wuhī past kartā aur wuhī sarfarāz
kartā hai. [8]Wuh ḳhāk meṅ dabe
ādmī ko khaṛā kartā hai aur rākh
meṅ leṭe zarūratmand ko sarfarāz
kartā hai, phir unheṅ ra'īsoṅ ke
sāth izzat kī kursī par biṭhā detā
hai. Kyoṅki duniyā kī buniyādeṅ
Rab kī haiṅ, aur usī ne un par
zamīn rakhī hai.

[9]Wuh apne wafādār pairokāroṅ
ke pāṅw mahfūz rakhegā jabki
sharīr tārīkī meṅ chup ho jāeṅge.
Kyoṅki insān apnī tāqat se kāmyāb
nahīṅ hotā. [10]Jo Rab se laṛne
kī jurrat kareṅ wuh pāsh pāsh ho
jāeṅge. Rab āsmān se un ke ḳhilāf
garaj kar duniyā kī intahā tak sab kī
adālat karegā. Wuh apne bādshāh
ko taqwiyat aur apne masah kie hue
ḳhādim ko quwwat atā karegā."

[11]Phir Ilqānā aur Hannā Rāmā
meṅ apne ghar wāpas chale gae.
Lekin un kā beṭā Elī Imām ke
pās rahā aur maqdis meṅ Rab kī
ḳhidmat karne lagā.

Elī ke Beṭoṅ kī Bedīn Zindagī

[12]Lekin Elī ke beṭe badmāsh the.
Na wuh Rab ko jānte the, [13]na
imām kī haisiyat se apne farāyz
sahīh taur par adā karte the.
Kyoṅki jab bhī koī ādmī apnī
qurbānī pesh karke rifāqatī khāne
ke lie gosht ubāltā to Elī ke beṭe
apne naukar ko wahāṅ bhej dete.
Yih naukar sihshāḳhā kāṅṭā [14]deg
meṅ ḍāl kar gosht kā har wuh
ṭukṛā apne mālikoṅ ke pās le jātā jo
kāṅṭe se lag jātā. Yihī un kā tamām
Isrāīliyoṅ ke sāth sulūk thā jo Sailā
meṅ qurbāniyāṅ chaṛhāne āte the.
[15]Na sirf yih balki kaī bār naukar
us waqt bhī ā jātā jab jānwar kī
charbī abhī qurbāngāh par jalānī
hotī thī. Phir wuh taqāzā kartā,
"Mujhe imām ke lie kachchā gosht
de do! Use ublā gosht manzūr
nahīṅ balki sirf kachchā gosht,
kyoṅki wuh use bhūnanā chāhtā
hai." [16]Qurbānī pesh karne wālā
etarāz kartā, "Pahle to Rab ke lie
charbī jalānā hai, is ke bād hī
jo jī chāhe le leṅ." Phir naukar
badtamīzī kartā, "Nahīṅ, use abhī
de do, warnā maiṅ zabardastī le
lūṅgā." [17]In jawān imāmoṅ kā yih
gunāh Rab kī nazar meṅ nihāyat
sangīn thā, kyoṅki wuh Rab kī
qurbāniyāṅ haqīr jānte the.

Māṅ-bāp Samuel se Milne Āte Haiṅ

18 Lekin chhoṭā Samuel Rab ke
huzūr ḳhidmat kartā rahā. Use
bhī dūsre imāmoṅ kī tarah katān
kā bālāposh diyā gayā thā. 19 Har
sāl jab us kī māṅ ḳhāwind ke sāth
qurbānī pesh karne ke lie Sailā ātī
to wuh nayā choġhā sī kar use de
detī. 20 Aur rawānā hone se pahle
Elī Samuel ke māṅ-bāp ko barkat
de kar Ilqānā se kahtā, "Hannā ne
Rab se bachchā māṅg liyā aur jab
milā to use Rab ko wāpas kar diyā.
Ab Rab āp ko is bachche kī jagah
mazīd bachche de." Is ke bād wuh
apne ghar chale jāte. 21 Aur wāqaī,
Rab ne Hannā ko mazīd tīn beṭe
aur do beṭiyāṅ atā kīṅ. Yih bachche
ghar meṅ rahe, lekin Samuel Rab
ke huzūr ḳhidmat karte karte jawān
ho gayā.

Elī ke Beṭe Bāp kī Nahīṅ Sunte

22 Elī us waqt bahut būṛhā ho chukā
thā. Beṭoṅ kā tamām Isrāīl ke
sāth burā sulūk us ke kānoṅ tak
pahuṅch gayā thā, balki yih bhī ki
beṭe un auratoṅ se nājāyz tālluqāt
rakhte haiṅ jo mulāqāt ke ḳhaime
ke darwāze par ḳhidmat kartī haiṅ.
23 Us ne unheṅ samjhāyā bhī thā,
"Āp aisī harkateṅ kyoṅ kar rahe
haiṅ? Mujhe tamām logoṅ se āp ke
sharīr kāmoṅ kī ḳhabreṅ miltī rahtī
haiṅ. 24 Beṭo, aisā mat karnā! Jo
bāteṅ āp ke bāre meṅ Rab kī qaum
meṅ phail gaī haiṅ wuh achchhī
nahīṅ. 25 Dekheṅ, agar insān kisī
dūsre insān kā gunāh kare to ho
saktā hai Allāh donoṅ kā darmiyānī
ban kar qusūrwār shaḳhs par rahm
kare. Lekin agar koī Rab kā gunāh
kare to phir kaun us kā darmiyānī
ban kar use bachāegā?"

Lekin Elī ke beṭoṅ ne bāp kī na
sunī, kyoṅki Rab kī marzī thī ki
unheṅ sazā-e-maut mil jāe. 26 Lekin
Samuel un se farq thā. Jitnā wuh
baṛā hotā gayā utnī us kī Rab aur
insān ke sāmne qabūliyat baṛhtī
gaī.

Elī ke Gharāne ko Sazā Milne kī Peshgoī

27 Ek din ek nabī Elī ke pās āyā aur
kahā, "Rab farmātā hai, 'Kyā jab
terā bāp Hārūn aur us kā gharānā
Misr ke bādshāh ke ġhulām the
to maiṅ ne apne āp ko us par
zāhir na kiyā? 28 Go Isrāīl ke bārah
qabīle the lekin maiṅ ne muqarrar

kiyā ki usī ke gharāne ke mard
mere imām ban kar qurbāngāh
ke sāmne ḳhidmat kareṅ, baḳhūr
jalāeṅ aur mere huzūr imām
kā bālāposh pahneṅ. Sāth sāth
maiṅ ne unheṅ qurbāngāh par
jalne wālī qurbāniyoṅ kā ek hissā
milne kā haq de diyā. [29]To phir
tum log zabah aur ġhallā kī wuh
qurbāniyāṅ haqīr kyoṅ jānte ho
jo mujhe hī pesh kī jātī haiṅ aur
jo maiṅ ne apnī sukūnatgāh ke
lie muqarrar kī thīṅ? Elī, tū apne
beṭoṅ kā mujh se zyādā ehtirām
kartā hai. Tum to merī qaum Isrāīl
kī har qurbānī ke behtarīn hisse
khā khā kar moṭe ho gae ho.'
[30]Chunāṅche Rab jo Isrāīl kā
Ḳhudā hai farmātā hai, wādā to
maiṅ ne kiyā thā ki Lāwī ke qabīle
kā terā gharānā hameshā hī imām
kī ḳhidmat saranjām degā. Lekin
ab maiṅ elān kartā hūṅ ki aisā
kabhī nahīṅ hogā! Kyoṅki jo merā
ehtirām karte haiṅ un kā maiṅ
ehtirām karūṅga, lekin jo mujhe
haqīr jānte haiṅ unheṅ haqīr jānā
jāegā. [31]Is lie sun! Aise din ā
rahe haiṅ jab maiṅ terī aur tere
gharāne kī tāqat yoṅ toṛ ḍālūṅgā
ki ghar kā koī bhī buzurg nahīṅ
pāyā jāegā. [32]Aur tū maqdis meṅ
musībat dekhegā hālāṅki maiṅ
Isrāīl ke sāth bhalāī kartā rahūṅgā.
Tere ghar meṅ kabhī bhī buzurg
nahīṅ pāyā jāegā. [33]Maiṅ tum meṅ
se har ek ko to apnī ḳhidmat se
nikāl kar halāk nahīṅ karūṅga jab
terī āṅkheṅ dhundlī-sī paṛ jāeṅgī
aur terī jān halkān ho jāegī. Lekin
terī tamām aulād ġhairtabaī maut
maregī. [34]Tere beṭe Hufnī aur
Fīnhās donoṅ ek hī din halāk ho
jāeṅge. Is nishān se tujhe yaqīn
āegā ki jo kuchh maiṅ ne farmāyā
hai wuh sach hai.
[35]Tab maiṅ apne lie ek imām
khaṛā karūṅga jo wafādār rahegā.
Jo bhī merā dil aur merī jān chāhegī
wuhī wuh karegā. Maiṅ us ke ghar
kī mazbūt buniyādeṅ rakhūṅgā,
aur wuh hameshā tak mere masah
kie hue ḳhādim ke huzūr ātā
jātā rahegā. [36]Us waqt tere ghar
ke bache hue tamām afrād us
imām ke sāmne jhuk jāeṅge aur
paise aur roṭī māṅg kar iltamās
kareṅge, 'Mujhe imām kī koī na koī
zimmedārī deṅ tāki roṭī kā ṭukṛā
mil jāe.'"

Allāh Samuel se Hamkalām Hotā Hai

3 Chhoṭā Samuel Elī ke zer-e-nigarānī Rab ke huzūr ḳhidmat kartā thā. Un dinoṅ meṅ Rab kī taraf se bahut kam paiġhām yā royāeṅ miltī thīṅ. [2]Ek rāt Elī jis kī āṅkheṅ itnī kamzor ho gaī thīṅ ki deḳhnā taqrīban nāmumkin thā māmūl ke mutābiq so gayā thā. [3]Samuel bhī leṭ gayā thā. Wuh Rab ke maqdis meṅ so rahā thā jahāṅ ahd kā sandūq paṛā thā. Shamādān ab tak Rab ke huzūr jal rahā thā [4-5]ki achānak Rab ne āwāz dī, "Samuel!" Samuel ne jawāb diyā, "Jī, maiṅ abhī ātā hūṅ." Wuh bhāg kar Elī ke pās gayā aur kahā, "Jī janāb, maiṅ hāzir hūṅ. Āp ne mujhe bulāyā?" Elī bolā, "Nahīṅ, maiṅ ne tumheṅ nahīṅ bulāyā. Wāpas jā kar dubārā leṭ jāo." Chunāṅche Samuel dubārā leṭ gayā.

[6]Lekin Rab ne ek bār phir āwāz dī, "Samuel!" Laṛkā dubārā uṭhā aur Elī ke pās jā kar bolā, "Jī janāb, maiṅ hāzir hūṅ. Āp ne mujhe bulāyā?" Elī ne jawāb diyā, "Nahīṅ beṭā, maiṅ ne tumheṅ nahīṅ bulāyā. Dubārā so jāo."

[7]Us waqt Samuel Rab kī āwāz nahīṅ pahchān saktā thā, kyoṅki abhī use Rab kā koī paiġhām nahīṅ milā thā. [8]Chunāṅche Rab ne tīsrī bār āwāz dī, "Samuel!" Ek aur martabā Samuel uṭh khaṛā huā aur Elī ke pās jā kar bolā, "Jī janāb, maiṅ hāzir hūṅ. Āp ne mujhe bulāyā?" Yih sun kar Elī ne jān liyā ki Rab Samuel se hamkalām ho rahā hai. [9]Is lie us ne laṛke ko batāyā, "Ab dubārā leṭ jāo, lekin aglī dafā jab āwāz sunāī de to tumheṅ kahnā hai, 'Ai Rab, farmā. Terā ḳhādim sun rahā hai.'"

Samuel ek bār phir apne bistar par leṭ gayā. [10]Rab ā kar wahāṅ khaṛā huā aur pahle kī tarah pukārā, "Samuel! Samuel!" Laṛke ne jawāb diyā, "Ai Rab, farmā. Terā ḳhādim sun rahā hai." [11]Phir Rab Samuel se hamkalām huā, "Dekh, maiṅ Isrāīl meṅ itnā haulnāk kām karūṅga ki jise bhī is kī ḳhabar milegī us ke kān bajne lageṅge. [12]Us waqt maiṅ shurū se le kar āḳhir tak wuh tamām bāteṅ pūrī karūṅga jo maiṅ ne Elī aur us ke gharāne ke bāre meṅ kī haiṅ. [13]Maiṅ Elī ko āgāh kar chukā hūṅ ki us kā gharānā hameshā tak merī adālat kā nishānā banā rahegā.

Kyoṅki go use sāf mālūm thā ki
us ke beṭe apnī ġhalat harkatoṅ se
merā ġhazab apne āp par lāeṅge to
bhī us ne unheṅ karne diyā aur na
rokā. 14Maiṅ ne qasam khāī hai ki
Elī ke gharāne kā qusūr na zabah
aur na ġhallā kī kisī qurbānī se dūr
kiyā jā saktā hai balki is kā kaffārā
kabhī bhī nahīṅ diyā jā sakegā!”

15Is ke bād Samuel subah tak
apne bistar par leṭā rahā. Phir wuh
māmūl ke mutābiq uṭhā aur Rab ke
ghar ke darwāze khol die. Wuh Elī
ko apnī royā batāne se ḍartā thā,
16lekin Elī ne use bulā kar kahā,
“Samuel, mere beṭe!” Samuel ne
jawāb diyā, “Jī, maiṅ hāzir hūṅ.”
17Elī ne pūchhā, “Rab ne tumheṅ
kyā batāyā hai? Koī bhī bāt mujh se
mat chhupānā! Allāh tumheṅ saḳht
sazā de agar tum ek lafz bhī mujh
se poshīdā rakho.” 18Phir Samuel
ne use khul kar sab kuchh batā diyā
aur ek bāt bhī na chhupāī. Elī ne
kahā, “Wuhī Rab hai. Jo kuchh us kī
nazar meṅ ṭhīk hai use wuh kare.”

19Samuel jawān hotā gayā, aur
Rab us ke sāth thā. Us ne Samuel kī
har bāt pūrī hone dī. 20Pūre Isrāīl
ne Dān se le kar Bair-sabā tak jān
liyā ki Rab ne apne nabī Samuel
kī tasdīq kī hai. 21Agle sāloṅ meṅ
bhī Rab Sailā meṅ apne kalām se
Samuel par zāhir hotā rahā.

4 Yoṅ Samuel kā kalām Sailā se
nikal kar pūre Isrāīl meṅ phail
gayā.

Filistī Ahd kā Sandūq Chhīn Lete Haiṅ

Ek din Isrāīl kī Filistiyoṅ ke sāth
jang chhiṛ gaī. Isrāīliyoṅ ne laṛne
ke lie nikal kar Aban-azar ke
pās apnī lashkargāh lagāī jabki
Filistiyoṅ ne Afīq ke pās apne ḍere
ḍāle. 2Pahle Filistiyoṅ ne Isrāīliyoṅ
par hamlā kiyā. Laṛte laṛte unhoṅ
ne Isrāīl ko shikast dī. Taqrīban
4,000 Isrāīlī maidān-e-jang meṅ
halāk hue.

3Fauj lashkargāh meṅ wāpas āī
to Isrāīl ke buzurg sochne lage,
“Rab ne Filistiyoṅ ko ham par kyoṅ
fatah pāne dī? Āo, ham Rab ke
ahd kā sandūq Sailā se le āeṅ tāki
wuh hamāre sāth chal kar hameṅ
dushman se bachāe.”

4Chunāṅche ahd kā sandūq jis ke
ūpar Rabbul-afwāj karūbī farishtoṅ
ke darmiyān taḳhtnashīn hai Sailā
se lāyā gayā. Elī ke do beṭe Hufnī
aur Fīnhās bhī sāth āe. 5Jab ahd kā
sandūq lashkargāh meṅ pahuṅchā

to Isrāīlī nihāyat ḳhush ho kar
buland āwāz se nāre lagāne lage.
Itnā shor mach gayā ki zamīn hil
gaī.
[6]Yih sun kar Filistī chaunk uṭhe
aur ek dūsre se pūchhne lage, "Yih
kaisā shor hai jo Isrāīlī lashkargāh
meṅ ho rahā hai?" Jab patā chalā
ki Rab ke ahd kā sandūq Isrāīlī
lashkargāh meṅ ā gayā hai [7]to
wuh ghabrā kar chillāe, "Un kā
dewatā un kī lashkargāh meṅ ā
gayā hai. Hāy, hamārā satyānās
ho gayā hai! Pahle to aisā kabhī
nahīṅ huā hai. [8]Ham par afsos!
Kaun hameṅ in tāqatwar dewatāoṅ
se bachāegā? Kyoṅki inhīṅ ne
registān meṅ Misriyoṅ ko har qism
kī balā se mār kar halāk kar diyā
thā. [9]Bhāiyo, ab diler ho aur
mardānagī dikhāo, warnā ham usī
tarah Ibrāniyoṅ ke ġhulām ban
jāeṅge jaise wuh ab tak hamāre
ġhulām the. Mardānagī dikhā kar
laṛo!" [10]Āpas meṅ aisī bāteṅ karte
karte Filistī laṛne ke lie nikle aur
Isrāīl ko shikast dī. Har taraf qatl-
e-ām nazar āyā, aur 30,000 piyāde
Isrāīlī kām āe. Bāqī sab farār ho kar
apne apne gharoṅ meṅ chhup gae.
[11]Elī ke do beṭe Hufnī aur Fīnhās
bhī usī din halāk hue, aur Allāh ke
ahd kā sandūq Filistiyoṅ ke qabze
meṅ ā gayā.

Elī kī Maut

[12]Usī din Binyamīn ke qabīle kā
ek ādmī maidān-e-jang se bhāg kar
Sailā pahuṅch gayā. Us ke kapṛe
phaṭe hue the aur sar par ḳhāk thī.
[13-15]Elī saṛak ke kināre apnī kursī
par baiṭhā thā. Wuh ab andhā ho
chukā thā, kyoṅki us kī umr 98 sāl
thī. Wuh baṛī bechainī se rāste
par dhyān de rahā thā tāki jang kī
koī tāzā ḳhabar mil jāe, kyoṅki use
is bāt kī baṛī fikr thī ki Allāh kā
sandūq lashkargāh meṅ hai.
Jab wuh ādmī shahr meṅ dāḳhil
huā aur logoṅ ko sārā mājarā
sunāyā to pūrā shahr chillāne
lagā. Jab Elī ne shor sunā to us
ne pūchhā, "Yih kyā shor hai?"
Binyamīnī dauṛ kar Elī ke pās āyā
aur bolā, [16]"Maiṅ maidān-e-jang
se āyā hūṅ. Āj hī maiṅ wahāṅ se
farār huā." Elī ne pūchhā, "Beṭā,
kyā huā?" [17]Qāsid ne jawāb diyā,
"Isrāīlī Filistiyoṅ ke sāmne farār
hue. Fauj ko har taraf shikast
mānanī paṛī, aur āp ke donoṅ beṭe
Hufnī aur Fīnhās bhī māre gae

haiṅ. Afsos, Allāh kā sandūq bhī dushman ke qabze meṅ ā gayā hai.”

18 Ahd ke sandūq kā zikr sunte hī Elī apnī kursī par se pīchhe kī taraf gir gayā. Chūṅki wuh būṛhā aur bhārī-bharkam thā is lie us kī gardan ṭūṭ gaī aur wuh wahīṅ maqdis ke darwāze ke pās hī mar gayā. Wuh 40 sāl Isrāīl kā qāzī rahā thā.

Fīnhās kī Bewā kī Maut

19 Us waqt Elī kī bahū yānī Fīnhās kī bīwī kā pāṅw bhārī thā aur bachchā paidā hone wālā thā. Jab us ne sunā ki Allāh kā sandūq dushman ke hāth meṅ ā gayā hai aur ki susar aur shauhar donoṅ mar gae haiṅ to use itnā saḳht sadmā pahuṅchā ki wuh shadīd dard-e-zah meṅ mubtalā ho gaī. Wuh jhuk gaī, aur bachchā paidā huā. 20 Us kī jān nikalne lagī to dāiyoṅ ne us kī hauslā-afzāī karke kahā, “Ḍaro mat! Tumhāre beṭā paidā huā hai.” Lekin māṅ ne na jawāb diyā, na bāt par dhyān diyā. 21-22 Kyoṅki wuh Allāh ke sandūq ke chhin jāne aur susar aur shauhar kī maut ke bāis nihāyat bedil ho gaī thī. Us ne kahā, “Beṭe kā nām Yakabod yānī ‘Jalāl Kahāṅ Rahā’ hai, kyoṅki Allāh ke sandūq ke chhin jāne se Allāh kā jalāl Isrāīl se jātā rahā hai.”

Filistiyoṅ meṅ Ahd kā Sandūq

5 Filistī Allāh kā sandūq Abanazar se Ashdūd Shahr meṅ le gae. 2 Wahāṅ unhoṅ ne use apne dewatā Dajūn ke mandir meṅ but ke qarīb rakh diyā. 3 Agle din subah-sawere jab Ashdūd ke bāshinde mandir meṅ dāḳhil hue to kyā deḳhte haiṅ ki Dajūn kā mujassamā muṅh ke bal Rab ke sandūq ke sāmne hī paṛā hai. Unhoṅ ne Dajūn ko uṭhā kar dubārā us kī jagah par khaṛā kiyā. 4 Lekin agle din jab subah-sawere āe to Dajūn dubārā muṅh ke bal Rab ke sandūq ke sāmne paṛā huā thā. Lekin is martabā but kā sar aur hāth ṭūṭ kar dahlīz par paṛe the. Sirf dhaṛ rah gayā thā. 5 Yihī wajah hai ki āj tak Dajūn kā koī bhī pujārī yā mehmān Ashdūd ke mandir kī dahlīz par qadam nahīṅ rakhtā.

6 Phir Rab ne Ashdūd aur gird-o-nawāh ke dehātoṅ par saḳht dabāw ḍāl kar bāshindoṅ ko pareshān kar diyā. Un meṅ achānak aziyatnāk phoṛoṅ kī wabā phail gaī. 7 Jab

Ashdūd ke logoṅ ne is kī wajah jān
lī to wuh bole, “Lāzim hai ki Isrāīl
ke Ḳhudā kā sandūq hamāre pās na
rahe. Kyoṅki us kā ham par aur
hamāre dewatā Dajūn par dabāw
nāqābil-e-bardāsht hai.”
8Unhoṅ ne tamām Filistī
hukmrānoṅ ko ikaṭṭhā karke
pūchhā, “Ham Isrāīl ke Ḳhudā ke
sandūq ke sāth kyā kareṅ?”
Unhoṅ ne mashwarā diyā, “Use
Jāt Shahr meṅ le jāeṅ.” 9Lekin jab
ahd kā sandūq Jāt meṅ chhoṛā gayā
to Rab kā dabāw us shahr par bhī
ā gayā. Baṛī afrā-tafrī paidā huī,
kyoṅki chhoṭoṅ se le kar baṛoṅ tak
sab ko aziyatnāk phoṛe nikal āe.
10Tab unhoṅ ne ahd kā sandūq āge
Aqrūn bhej diyā.
Lekin sandūq abhī pahuṅchne
wālā thā ki Aqrūn ke bāshinde
chīḳhne lage, “Wuh Isrāīl ke
Ḳhudā kā sandūq hamāre pās lāe
haiṅ tāki hameṅ halāk kar deṅ!”
11Tamām Filistī hukmrānoṅ ko
dubārā bulāyā gayā, aur aqrūniyoṅ
ne taqāzā kiyā ki sandūq ko shahr
se dūr kiyā jāe. Wuh bole, “Ise
wahāṅ wāpas bhejā jāe jahāṅ se āyā
hai, warnā yih hameṅ balki pūrī
qaum ko halāk kar ḍālegā.” Kyoṅki
shahr par Rab kā saḳht dabāw hāwī
ho gayā thā. Mohlak wabā ke bāis
us meṅ ḳhauf-o-hirās kī lahar dauṛ
gaī. 12Jo marne se bachā use kam
az kam phoṛe nikal āe. Chāroṅ
taraf logoṅ kī chīḳh-pukār fizā meṅ
buland huī.

Ahd kā Sandūq Isrāīl Wāpas Lāyā Jātā Hai

6 Allāh kā sandūq ab sāt mahīne
Filistiyoṅ ke pās rahā thā.
2Āḳhirkār unhoṅ ne apne tamām
pujāriyoṅ aur rammāloṅ ko bulā
kar un se mashwarā kiyā, “Ab
ham Rab ke sandūq kā kyā kareṅ?
Hameṅ batāeṅ ki ise kis tarah is ke
apne mulk meṅ wāpas bhejeṅ.”
3Pujāriyoṅ aur rammāloṅ ne
jawāb diyā, “Agar āp use wāpas
bhejeṅ to waise mat bhejnā balki
qusūr kī qurbānī sāth bhejnā. Tab
āp ko shafā milegī, aur āp jān leṅge
ki wuh āp ko sazā dene se kyoṅ
nahīṅ bāz āyā.”
4Filistiyoṅ ne pūchhā, “Ham
use kis qism kī qusūr kī qurbānī
bhejeṅ?”
Unhoṅ ne jawāb diyā, “Filistiyoṅ
ke pāṅch hukmrān haiṅ, is lie sone
ke pāṅch phoṛe aur pāṅch chūhe
banwāeṅ, kyoṅki āp sab is ek hī

wabā kī zad meṅ āe hue haiṅ,
ḳhāh hukmrān hoṅ, ḳhāh riāyā.
5Sone ke yih phoṛe aur mulk ko
tabāh karne wāle chūhe banā kar
Isrāīl ke dewatā kā ehtirām kareṅ.
Shāyad wuh yih dekh kar āp, āp ke
dewatāoṅ aur mulk ko sazā dene se
bāz āe. 6Āp kyoṅ purāne zamāne
ke Misriyoṅ aur un ke bādshāh kī
tarah aṛ jāeṅ? Kyoṅki us waqt Allāh
ne Misriyoṅ ko itnī saḳht musībat
meṅ ḍāl diyā ki āḳhirkār unheṅ
Isrāīliyoṅ ko jāne denā paṛā.

7Ab bailgāṛī banā kar us ke āge
do gāeṅ joteṅ. Aisī gāeṅ hoṅ jin
ke dūdh pīne wāle bachche hoṅ
aur jin par ab tak juā na rakhā
gayā ho. Gāyoṅ ko bailgāṛī ke āge
joteṅ, lekin un ke bachchoṅ ko
sāth jāne na deṅ balki unheṅ kahīṅ
band rakheṅ. 8Phir Rab kā sandūq
bailgāṛī par rakhā jāe aur us ke
sāth ek thailā jis meṅ sone kī wuh
chīzeṅ hoṅ jo āp qusūr kī qurbānī
ke taur par bhej rahe haiṅ. Is ke bād
gāyoṅ ko khulā chhoṛ deṅ. 9Ġhaur
kareṅ ki wuh kaun-sā rāstā iḳhtiyār
kareṅgī. Agar Isrāīl ke Bait-shams
kī taraf chaleṅ to phir mālūm hogā
ki Rab ham par yih baṛī musībat
lāyā hai. Lekin agar wuh kahīṅ
aur chaleṅ to matlab hogā ki Isrāīl
ke dewatā ne hameṅ sazā nahīṅ dī
balki sab kuchh ittafāq se huā hai."

10Filistiyoṅ ne aisā hī kiyā.
Unhoṅ ne do gāeṅ naī bailgāṛī meṅ
jot kar un ke chhoṭe bachchoṅ ko
kahīṅ band rakhā. 11Phir unhoṅ ne
ahd kā sandūq us thaile samet jis
meṅ sone ke chūhe aur phoṛe the
bailgāṛī par rakhā.

12Jab gāyoṅ ko chhoṛ diyā gayā
to wuh ḍakrātī ḍakrātī sīdhī Bait-
shams ke rāste par ā gaīṅ aur na
dāīṅ, na bāīṅ taraf haṭīṅ. Filistiyoṅ
ke sardār Bait-shams kī sarhad tak
un ke pīchhe chale.

13Us waqt Bait-shams ke
bāshinde nīche wādī meṅ gandum
kī fasal kāṭ rahe the. Ahd kā sandūq
dekh kar wuh nihāyat ḳhush hue.
14Bailgāṛī ek khet tak pahuṅchī
jis kā mālik Bait-shams kā rahne
wālā Yashua thā. Wahāṅ wuh ek
baṛe patthar ke pās ruk gaī. Logoṅ
ne bailgāṛī kī lakaṛī ṭukṛe ṭukṛe
karke use jalā diyā aur gāyoṅ ko
zabah karke Rab ko bhasm hone
wālī qurbānī ke taur par pesh kiyā.
15Lāwī ke qabīle ke kuchh mardoṅ
ne Rab ke sandūq ko bailgāṛī se
uṭhā kar sone kī chīzoṅ ke thaile
samet patthar par rakh diyā. Us
din Bait-shams ke logoṅ ne Rab

ko bhasm hone wālī aur zabah kī
qurbāniyāṅ pesh kīṅ.
[16]Yih sab kuchh deḳhne ke bād
Filistī sardār usī din Aqrūn wāpas
chale gae. [17]Filistiyoṅ ne apnā
qusūr dūr karne ke lie har ek shahr
ke lie sone kā ek phoṛā banā liyā thā
yānī Ashdūd, Ġhazzā, Askqalūn, Jāt
aur Aqrūn ke lie ek ek phoṛā. [18]Is
ke alāwā unhoṅ ne har shahr aur us
ke gird-o-nawāh kī ābādiyoṅ ke lie
sone kā ek ek chūhā banā liyā thā.
Jis baṛe patthar par ahd kā sandūq
rakhā gayā wuh āj tak Yashua Bait-
shamsī ke khet meṅ is bāt kī gawāhī
detā hai.

Ahd kā Sandūq Qiriyat-yārīm Meṅ

[19]Lekin Rab ne Bait-shams ke
bāshindoṅ ko sazā dī, kyoṅki un
meṅ se bāz ne ahd ke sandūq
meṅ nazar ḍālī thī. Us waqt 70
afrād halāk hue. Rab kī yih saḳht
sazā dekh kar Bait-shams ke log
mātam karne lage. [20]Wuh bole,
"Kaun is muqaddas Ḳhudā ke huzūr
qāym rah saktā hai? Yih hamāre
bas kī bāt nahīṅ, lekin ham Rab
kā sandūq kis ke pās bhejeṅ?"
[21]Āḳhir meṅ unhoṅ ne Qiriyat-
yārīm ke bāshindoṅ ko paiġhām
bhejā, "Filistiyoṅ ne Rab kā sandūq
wāpas kar diyā hai. Ab āeṅ aur use
apne pās le jāeṅ!"

7 Yih sun kar Qiriyat-yārīm ke
mard āe aur Rab kā sandūq
apne shahr meṅ le gae. Wahāṅ
unhoṅ ne use Abīnadāb ke ghar
meṅ rakh diyā jo pahāṛī par
thā. Abīnadāb ke beṭe Iliyazar ko
maḳhsūs kiyā gayā tāki wuh ahd ke
sandūq kī pahrādārī kare.

Taubā kī Wajah se Isrāīlī Filistiyoṅ par Fatah Pāte Haiṅ

[2]Ahd kā sandūq 20 sāl ke tawīl arse
tak Qiriyat-yārīm meṅ paṛā rahā. Is
daurān tamām Isrāīl mātam kartā
rahā, kyoṅki lagtā thā ki Rab ne
unheṅ tark kar diyā hai. [3]Phir
Samuel ne tamām Isrāīliyoṅ se
kahā, "Agar āp wāqaī Rab ke pās
wāpas ānā chāhte haiṅ to ajnabī
mābūdoṅ aur Astārāt Dewī ke but
dūr kar deṅ. Pūre dil ke sāth Rab
ke tābe ho kar usī kī ḳhidmat kareṅ.
Phir hī wuh āp ko Filistiyoṅ se
bachāegā."
[4]Isrāīliyoṅ ne us kī bāt mān lī.
Wuh Bāl aur Astārāt ke butoṅ ko
phaiṅk kar sirf Rab kī ḳhidmat
karne lage. [5]Tab Samuel ne elān

kiyā, “Pūre Isrāīl ko Misfāh meṅ
jamā kareṅ to maiṅ wahāṅ Rab se
duā karke āp kī sifārish karūṅga.”
6Chunāṅche wuh sab Misfāh meṅ
jamā hue. Taubā kā izhār karke
unhoṅ ne kueṅ se pānī nikāl kar
Rab ke huzūr unḍel diyā. Sāth
sāth unhoṅ ne pūrā din rozā rakhā
aur iqrār kiyā, “Ham ne Rab kā
gunāh kiyā hai.” Wahāṅ Misfāh
meṅ Samuel ne Isrāīliyoṅ ke lie
kachahrī lagāī.

7Filistī hukmrānoṅ ko patā chalā
ki Isrāīlī Misfāh meṅ jamā hue haiṅ
to wuh un se laṛne ke lie āe. Yih
sun kar Isrāīlī saḳht ghabrā gae
8aur Samuel se minnat kī, “Duā
karte raheṅ! Rab hamāre Ḳhudā
se iltamās karne se na rukeṅ tāki
wuh hameṅ Filistiyoṅ se bachāe.”
9Tab Samuel ne bheṛ kā dūdh pītā
bachchā chun kar Rab ko bhasm
hone wālī qurbānī ke taur par pesh
kiyā. Sāth sāth wuh Rab se iltamās
kartā rahā.

Aur Rab ne us kī sunī. 10Samuel
abhī qurbānī pesh kar rahā thā
ki Filistī wahāṅ pahuṅch kar
Isrāīliyoṅ par hamlā karne ke lie
taiyār hue. Lekin us din Rab ne zor
se kaṛaktī huī āwāz se Filistiyoṅ ko
itnā dahshatzadā kar diyā ki wuh
darham-barham ho gae aur Isrāīlī
āsānī se unheṅ shikast de sake.
11Isrāīliyoṅ ne Misfāh se nikal kar
Bait-kār ke nīche tak dushman kā
tāqqub kiyā. Rāste meṅ bahut-se
Filistī halāk hue.

12Is fatah kī yād meṅ Samuel ne
Misfāh aur Shen ke darmiyān ek
baṛā patthar nasab kar diyā. Us
ne patthar kā nām Aban-azar yānī
‘Madad kā Patthar’ rakhā. Kyoṅki
us ne kahā, “Yahāṅ tak Rab ne
hamārī madad kī hai.” 13Is tarah
Filistiyoṅ ko maġhlūb kiyā gayā,
aur wuh dubārā Isrāīl ke ilāqe meṅ
na ghuse. Jab tak Samuel jītā rahā
Filistiyoṅ par Rab kā saḳht dabāw
rahā. 14Aur Aqrūn se le kar Jāt tak
jitnī Isrāīlī ābādiyāṅ Filistiyoṅ ke
hāth meṅ ā gaī thīṅ wuh sab un
kī zamīnoṅ samet dubārā Isrāīl ke
qabze meṅ ā gaīṅ. Amoriyoṅ ke
sāth bhī sulah ho gaī.

15Samuel apne jīte-jī Isrāīl kā qāzī
aur rāhnumā rahā. 16Har sāl wuh
Baitel, Jiljāl aur Misfāh kā daurā
kartā, kyoṅki in tīn jaghoṅ par wuh
Isrāīliyoṅ ke lie kachahrī lagāyā
kartā thā. 17Is ke bād wuh dubārā
Rāmā apne ghar wāpas ā jātā jahāṅ
mustaqil kachahrī thī. Wahāṅ us

ne Rab ke lie qurbāngāh bhī banāī
thī.

Isrāīl Bādshāh kā Taqāzā Kartā Hai

8 Jab Samuel būṛhā huā to us ne
apne do beṭoṅ ko Isrāīl ke qāzī
muqarrar kiyā. [2]Baṛe kā nām Yoel
thā aur chhoṭe kā Abiyāh. Donoṅ
Bair-sabā meṅ logoṅ kī kachahrī
lagāte the. [3]Lekin wuh bāp ke
namūne par nahīṅ chalte balki
rishwat khā kar ġhalat faisle karte
the.

[4]Phir Isrāīl ke buzurg mil kar
Samuel ke pās āe, jo Rāmā meṅ
thā. [5]Unhoṅ ne kahā, "Dekheṅ, āp
būṛhe ho gae haiṅ aur āp ke beṭe
āp ke namūne par nahīṅ chalte. Ab
ham par bādshāh muqarrar kareṅ
tāki wuh hamārī us tarah rāhnumāī
kare jis tarah dīgar aqwām meṅ
dastūr hai."

[6]Jab buzurgoṅ ne rāhnumāī ke lie
bādshāh kā taqāzā kiyā to Samuel
nihāyat nāḳhush huā. Chunāṅche
us ne Rab se hidāyat māṅgī. [7]Rab
ne jawāb diyā, "Jo kuchh bhī wuh
tujh se māṅgte haiṅ unheṅ de de.
Is se wuh tujhe radd nahīṅ kar rahe
balki mujhe, kyoṅki wuh nahīṅ
chāhte ki maiṅ un kā bādshāh
rahūṅ. [8]Jab se maiṅ unheṅ Misr
se nikāl lāyā wuh mujhe chhoṛ kar
dīgar mābūdoṅ kī ḳhidmat karte āe
haiṅ. Aur ab wuh tujh se bhī yihī
sulūk kar rahe haiṅ. [9]Un kī bāt
mān le, lekin sanjīdagī se unheṅ un
par hukūmat karne wāle bādshāh
ke huqūq se āgāh kar."

Bādshāh ke Huqūq

[10]Samuel ne bādshāh kā taqāzā
karne wāloṅ ko sab kuchh kah
sunāyā jo Rab ne use batāyā thā.
[11]Wuh bolā, "Jo bādshāh āp par
hukūmat karegā us ke yih huqūq
hoṅge: Wuh āp ke beṭoṅ kī bhartī
karke unheṅ apne rathoṅ aur
ghoṛoṅ ko saṅbhālne kī zimmedārī
degā. Unheṅ us ke rathoṅ ke
āge āge dauṛnā paṛegā. [12]Kuchh
us kī fauj ke janral aur kaptān
baneṅge, kuchh us ke khetoṅ meṅ
hal chalāne aur fasleṅ kāṭne par
majbūr ho jāeṅge, aur bāz ko us ke
hathiyār aur rath kā sāmān banānā
paṛegā. [13]Bādshāh āp kī beṭiyoṅ
ko āp se chhīn legā tāki wuh us ke
lie khānā pakāeṅ, roṭī banāeṅ aur
ḳhushbū taiyār kareṅ. [14]Wuh āp ke
khetoṅ aur āp ke angūr aur zaitūn

ke bāġhoṅ kā behtarīn hissā chun
kar apne mulāzimoṅ ko de degā.
15Bādshāh āp ke anāj aur angūr kā
daswāṅ hissā le kar apne afsaroṅ
aur mulāzimoṅ ko de degā. 16Āp ke
naukar-naukarāniyāṅ, āp ke moṭe-
tāze bail aur gadhe usī ke istemāl
meṅ āeṅge. 17Wuh āp kī bheṛ-
bakriyoṅ kā daswāṅ hissā talab
karegā, aur āp ḳhud us ke ġhulām
hoṅge.
18Tab āp pachhtā kar kaheṅge,
'Ham ne bādshāh kā taqāzā kyoṅ
kiyā?' Lekin jab āp Rab ke huzūr
chīḳhte-chillāte madad chāheṅge
to wuh āp kī nahīṅ sunegā."
19Lekin logoṅ ne Samuel kī bāt
na mānī balki kahā, "Nahīṅ, to
bhī ham bādshāh chāhte haiṅ,
20kyoṅki phir hī ham dīgar qaumoṅ
kī mānind hoṅge. Phir hamārā
bādshāh hamārī rāhnumāī karegā
aur jang meṅ hamāre āge āge chal
kar dushman se laṛegā." 21Samuel
ne Rab ke huzūr yih bāteṅ dohrāīṅ.
22Rab ne jawāb diyā, "Un kā taqāzā
pūrā kar, un par bādshāh muqarrar
kar!"
Phir Samuel ne Isrāīl ke mardoṅ
se kahā, "Har ek apne apne shahr
wāpas chalā jāe."

Sāūl Bāp kī Gadhiyāṅ Talāsh Kartā Hai

9 Binyamīn ke qabāylī ilāqe
meṅ ek Binyamīnī banām Qīs
rahtā thā jis kā achchhā-ḳhāsā asar-
o-rasūḳh thā. Bāp kā nām Abiyel
bin Saror bin Bakūrat bin Afīḳh
thā. 2Qīs kā beṭā Sāūl jawān aur
ḳhūbsūrat thā balki Isrāīl meṅ koī
aur itnā ḳhūbsūrat nahīṅ thā. Sāth
sāth wuh itnā lambā thā ki bāqī sab
log sirf us ke kandhoṅ tak āte the.
3Ek din Sāūl ke bāp Qīs kī
gadhiyāṅ gum ho gaīṅ. Yih dekh
kar us ne apne beṭe Sāūl ko hukm
diyā, "Naukar ko apne sāth le kar
gadhiyoṅ ko ḍhūnḍ lāeṅ." 4Donoṅ
ādmī Ifrāīm ke pahāṛī ilāqe aur
Salīsā ke ilāqe meṅ se guzare,
lekin besūd. Phir unhoṅ ne Sālīm
ke ilāqe meṅ khoj lagāyā, lekin
wahāṅ bhī gadhiyāṅ na milīṅ. Is
ke bād wuh Binyamīn ke ilāqe
meṅ ghūmte phire, lekin befāydā.
5Chalte chalte wuh Sūf ke qarīb
pahuṅch gae. Sāūl ne naukar se
kahā, "Āo, ham ghar wāpas chaleṅ,
aisā na ho ki wālid gadhiyoṅ kī
nahīṅ balki hamārī fikr kareṅ."
6Lekin naukar ne kahā, "Is shahr
meṅ ek mard-e-Ḳhudā hai. Log us

kī baṛī izzat karte haiṅ, kyoṅki jo kuchh bhī wuh kahtā hai wuh pūrā ho jātā hai. Kyoṅ na ham us ke pās jāeṅ? Shāyad wuh hameṅ batāe ki gadhiyoṅ ko kahāṅ ḍhūṅḍnā chāhie."

7Sāūl ne pūchhā, "Lekin ham use kyā deṅ? Hamārā khānā ḳhatm ho gayā hai, aur hamāre pās us ke lie tohfā nahīṅ hai."

8Naukar ne jawāb diyā, "Koī bāt nahīṅ, mere pās chāṅdī kā chhoṭā sikkā[a] hai. Yih maiṅ mard-e-Ḳhudā ko de dūṅgā tāki batāe ki ham kis taraf ḍhūnḍeṅ."

9-11Sāūl ne kahā, "Ṭhīk hai, chaleṅ." Wuh shahr kī taraf chal paṛe tāki mard-e-Ḳhudā se bāt kareṅ. Jab pahāṛī ḍhalān par shahr kī taraf chaṛh rahe the to kuchh laṛkiyāṅ pānī bharne ke lie niklīṅ. Ādmiyoṅ ne un se pūchhā, "Kyā ġhaibbīn shahr meṅ hai?" (Purāne zamāne meṅ nabī ġhaibbīn kahlātā thā. Agar koī Allāh se kuchh mālūm karnā chāhtā to kahtā, "Āo, ham ġhaibbīn ke pās chaleṅ.")

12-13Laṛkiyoṅ ne jawāb diyā, "Jī, wuh abhī abhī pahuṅchā hai, kyoṅki shahr ke log āj pahāṛī par qurbāniyāṅ chaṛhā kar īd manā rahe haiṅ. Agar jaldī kareṅ to pahāṛī par chaṛhne se pahle us se mulāqāt ho jāegī. Us waqt tak ziyāfat shurū nahīṅ hogī jab tak ġhaibbīn pahuṅch na jāe. Kyoṅki use pahle khāne ko barkat denā hai, phir hī mehmānoṅ ko khānā khāne kī ijāzat hai. Ab jāeṅ, kyoṅki isī waqt āp us se bāt kar sakte haiṅ."

14Chunāṅche Sāūl aur naukar shahr kī taraf baṛhe. Shahr ke darwāze par hī Samuel se mulāqāt ho gaī jo wahāṅ se nikal kar qurbāngāh kī pahāṛī par chaṛhne ko thā.

Samuel Sāūl kī Mehmān-nawāzī Kartā Hai

15Rab Samuel ko ek din pahle paiġhām de chukā thā, 16"Kal maiṅ isī waqt Mulk-e-Binyamīn kā ek ādmī tere pās bhej dūṅgā. Use masah karke merī qaum Isrāīl par bādshāh muqarrar kar. Wuh merī qaum ko Filistiyoṅ se bachāegā. Kyoṅki maiṅ ne apnī qaum kī musībat par dhyān diyā hai, aur

[a]Lafzī tarjumā: chāṅdī ke sikke kī ek chauthāī

madad ke lie us kī chīḳheṅ mujh tak
pahuṅch gaī haiṅ." [17]Ab jab Samuel
ne shahr ke darwāze se nikalte hue
Sāūl ko dekhā to Rab Samuel se
hamkalām huā, "Dekh, yihī wuh
ādmī hai jis kā zikr maiṅ ne kal kiyā
thā. Yihī merī qaum par hukūmat
karegā."

[18]Wahīṅ shahr ke darwāze par
Sāūl Samuel se muḳhātib huā,
"Mehrbānī karke mujhe batāie
ki ġhaibbīn kā ghar kahāṅ hai?"
[19]Samuel ne jawāb diyā, "Maiṅ
hī ġhaibbīn hūṅ. Āeṅ, us pahāṛī
par chaleṅ jis par ziyāfat ho rahī
hai, kyoṅki āj āp mere mehmān
haiṅ. Kal maiṅ subah-sawere āp
ko āp ke dil kī bāt batā dūṅgā.
[20]Jahāṅ tak tīn din se gumshudā
gadhiyoṅ kā tālluq hai, un kī fikr na
kareṅ. Wuh to mil gaī haiṅ. Waise
āp aur āp ke bāp ke gharāne ko
Isrāīl kī har qīmtī chīz hāsil hai."
[21]Sāūl ne pūchhā, "Yih kis tarah?
Maiṅ to Isrāīl ke sab se chhoṭe
qabīle Binyamīn kā hūṅ, aur merā
ḳhāndān qabīle meṅ sab se chhoṭā
hai."

[22]Samuel Sāūl ko naukar samet
us hāl meṅ le gayā jis meṅ ziyāfat
ho rahī thī. Taqrīban 30 mehmān
the, lekin Samuel ne donoṅ
ādmiyoṅ ko sab se izzat kī jagah
par biṭhā diyā. [23]Ḳhānsāme ko us
ne hukm diyā, "Ab gosht kā wuh
ṭukṛā le āo jo maiṅ ne tumheṅ de
kar kahā thā ki use alag rakhnā
hai." [24]Ḳhānsāme ne qurbānī kī
rān lā kar use Sāūl ke sāmne rakh
diyā. Samuel bolā, "Yih āp ke lie
mahfūz rakhā gayā hai. Ab khāeṅ,
kyoṅki dūsroṅ ko dāwat dete waqt
maiṅ ne yih gosht āp ke lie aur
is mauqe ke lie alag kar liyā thā."
Chunāṅche Sāūl ne us din Samuel
ke sāth khānā khāyā.

[25]Ziyāfat ke bād wuh pahāṛī
se utar kar shahr wāpas āe, aur
Samuel apne ghar kī chhat par Sāūl
se bātchīt karne lagā. [26]Agle din
jab pau phaṭne lagī to Samuel ne
nīche se Sāūl ko jo chhat par so
rahā thā āwāz dī, "Uṭheṅ! Maiṅ āp
ko ruḳhsat karūṅ." Sāūl jāg uṭhā
aur wuh mil kar rawānā hue. [27]Jab
wuh shahr ke kināre par pahuṅche
to Samuel ne Sāūl se kahā, "Apne
naukar ko āge bhejeṅ." Jab naukar
chalā gayā to Samuel bolā, "Ṭhahar
jāeṅ, kyoṅki mujhe āp ko Allāh kā
ek paiġhām sunānā hai."

Sāūl ko Masah Kiyā Jātā Hai

10 Phir Samuel ne kuppī le
kar Sāūl ke sar par zaitūn
kā tel unḍel diyā aur use bosā de
kar kahā, “Rab ne āp ko apnī ḳhās
milkiyat par rāhnumā muqarrar
kiyā hai. [2]Mere pās se chale jāne
ke bād jab āp Binyamīn kī sarhad
ke shahr Zilzaḳh ke qarīb Rāḳhil
kī qabr ke pās se guzareṅge to āp
kī mulāqāt do ādmiyoṅ se hogī.
Wuh āp se kaheṅge, ‘Jo gadhiyāṅ
āp ḍhūṅḍne gae wuh mil gaī haiṅ.
Aur ab āp ke bāp gadhiyoṅ kī nahīṅ
balki āp kī fikr kar rahe haiṅ. Wuh
kah rahe haiṅ ki maiṅ kis tarah
apne beṭe kā patā karūṅ?’

[3]Āp āge jā kar Tabūr ke balūt
ke daraḳht ke pās pahuṅcheṅge.
Wahāṅ tīn ādmī āp se mileṅge jo
Allāh kī ibādat karne ke lie Baitel
jā rahe hoṅge. Ek ke pās tīn chhoṭī
bakriyāṅ, dūsre ke pās tīn roṭiyāṅ
aur tīsre ke pās mai kī mashk
hogī. [4]Wuh āp ko salām kah kar
do roṭiyāṅ deṅge. Un kī yih roṭiyāṅ
qabūl kareṅ.

[5]Is ke bād āp Allāh ke Jibiyā
jāeṅge jahāṅ Filistiyoṅ kī chaukī
hai. Shahr meṅ dāḳhil hote waqt
āp kī mulāqāt nabiyoṅ ke ek julūs se
hogī jo us waqt pahāṛī kī qurbāngāh
se utar rahā hogā. Un ke āge
āge sitār, daf, bāṅsriyāṅ aur sarod
bajāne wāle chaleṅge, aur wuh
nabuwwat kī hālat meṅ hoṅge.
[6]Rab kā Rūh āp par bhī nāzil
hogā, aur āp un ke sāth nabuwwat
kareṅge. Us waqt āp farq shaḳhs
meṅ tabdīl ho jāeṅge.

[7]Jab yih tamām nishān wujūd
meṅ āeṅge to wuh kuchh kareṅ
jo āp ke zahan meṅ ā jāe, kyoṅki
Allāh āp ke sāth hogā. [8]Phir mere
āge Jiljāl chale jāeṅ. Maiṅ bhī
āūṅgā aur wahāṅ bhasm hone wālī
aur salāmatī kī qurbāniyāṅ pesh
karūṅga. Lekin āp ko sāt din merā
intazār karnā hai. Phir maiṅ ā kar
āp ko batā dūṅgā ki āge kyā karnā
hai.”

[9]Sāūl rawānā hone ke lie Samuel
ke pās se muṛā to Allāh ne us kā dil
tabdīl kar diyā. Jin nishānoṅ kī bhī
peshgoī Samuel ne kī thī wuh usī
din pūrī huī. [10]Jab Sāūl aur us kā
naukar Jibiyā pahuṅche to wahāṅ
un kī mulāqāt mazkūrā nabiyoṅ ke
julūs se huī. Allāh kā Rūh Sāūl par
nāzil huā, aur wuh un ke darmiyān
nabuwwat karne lagā. [11]Kuchh log
wahāṅ the jo bachpan se us se
wāqif the. Sāūl ko yoṅ nabiyoṅ

ke darmiyān nabuwwat karte hue
dekh kar wuh āpas meṅ kahne lage,
“Qīs ke beṭe ke sāth kyā huā? Kyā
Sāūl ko bhī nabiyoṅ meṅ shumār
kiyā jātā hai?” 12Ek maqāmī ādmī
ne jawāb diyā, “Kaun in kā bāp
hai?” Bād meṅ yih muhāwarā ban
gayā, “Kyā Sāūl ko bhī nabiyoṅ meṅ
shumār kiyā jātā hai?”
13Nabuwwat karne ke iḳhtitām
par Sāūl pahāṛī par chaṛh gayā
jahāṅ qurbāngāh thī. 14Jab Sāūl
naukar samet wahāṅ pahuṅchā to
us ke chachā ne pūchhā, “Āp kahāṅ
the?” Sāūl ne jawāb diyā, “Ham
gumshudā gadhiyoṅ ko ḍhūṅḍne
ke lie nikle the. Lekin jab wuh
na milīṅ to ham Samuel ke pās
gae.” 15Chachā bolā, “Achchhā? Us
ne āp ko kyā batāyā?” 16Sāūl ne
jawāb diyā, “Ḳhair, us ne kahā ki
gadhiyāṅ mil gaī haiṅ.” Lekin jo
kuchh Samuel ne bādshāh banane
ke bāre meṅ batāyā thā us kā zikr
us ne na kiyā.

Sāūl Bādshāh Ban Jātā Hai

17Kuchh der ke bād Samuel ne
awām ko bulā kar Misfāh meṅ
Rab ke huzūr jamā kiyā. 18Us
ne kahā, “Rab Isrāīl kā Ḳhudā
farmātā hai, ‘Maiṅ Isrāīl ko Misr
se nikāl lāyā. Maiṅ ne tumheṅ
Misriyoṅ aur un tamām saltanatoṅ
se bachāyā jo tum par zulm kar rahī
thīṅ. 19Lekin go maiṅ ne tumheṅ
tumhārī tamām musībatoṅ aur
tangiyoṅ se chhuṭkārā diyā to bhī
tum ne apne Ḳhudā ko mustarad
kar diyā. Kyoṅki tum ne isrār
kiyā ki ham par bādshāh muqarrar
karo! Ab apne apne qabīloṅ aur
ḳhāndānoṅ kī tartīb ke mutābiq
Rab ke huzūr khaṛe ho jāo.’”
20Yih kah kar Samuel ne tamām
qabīloṅ ko Rab ke huzūr pesh
kiyā. Qurā ḍālā gayā to Binyamīn
ke qabīle ko chunā gayā. 21Phir
Samuel ne Binyamīn ke qabīle ke
sāre ḳhāndānoṅ ko Rab ke huzūr
pesh kiyā. Matrī ke ḳhāndān ko
chunā gayā. Yoṅ qurā ḍālte ḍālte
Sāūl bin Qīs ko chunā gayā. Lekin
jab Sāūl ko ḍhūnḍā gayā to wuh
ġhāyb thā.
22Unhoṅ ne Rab se dariyāft kiyā,
“Kyā Sāūl yahāṅ pahuṅch chukā
hai?” Rab ne jawāb diyā, “Wuh
sāmān ke bīch meṅ chhup gayā
hai.” 23Kuchh log dauṛ kar use
sāmān meṅ se nikāl kar awām ke
pās le āe. Jab wuh logoṅ meṅ khaṛā

huā to itnā lambā thā ki bāqī sab log
sirf us ke kandhoṅ tak āte the.
[24]Samuel ne kahā, "Yih ādmī
dekho jise Rab ne chun liyā hai.
Awām meṅ us jaisā koī nahīṅ
hai!" Tamām log ḳhushī ke māre
"Bādshāh zindābād!" Kā nārā
lagāte rahe. [25]Samuel ne bādshāh
ke huqūq tafsīl se sunāe. Us ne sab
kuchh kitāb meṅ likh diyā aur use
Rab ke maqdis meṅ mahfūz rakhā.
Phir us ne awām ko ruḳhsat kar
diyā.
[26]Sāūl bhī apne ghar chalā gayā
jo Jibiyā meṅ thā. Kuchh faujī
us ke sāth chale jin ke diloṅ ko
Allāh ne chhū diyā thā. [27]Lekin
aise sharīr log bhī the jinhoṅ ne us
kā mazāq uṛā kar pūchhā, "Bhalā
yih kis tarah hameṅ bachā saktā
hai?" Wuh use haqīr jānte the aur
use tohfe pesh karne ke lie bhī
taiyār na hue. Lekin Sāūl un kī
bāteṅ nazarandāz karke ḳhāmosh
hī rahā.

Sāūl Ammoniyoṅ par Fatah Pātā Hai

11 Kuchh der ke bād Ammonī
bādshāh Nāhas ne apnī
fauj le kar Yabīs-jiliyād kā
muhāsarā kiyā. Yabīs ke tamām
afrād ne us se guzārish kī, "Hamāre
sāth muāhadā kareṅ to ham āindā
āp ke tābe raheṅge." [2]Nāhas ne
jawāb diyā, "Ṭhīk hai, lekin is shart
par ki maiṅ har ek kī dahnī āṅkh
nikāl kar tamām Isrāīl kī be'izzatī
karūṅga!" [3]Yabīs ke buzurgoṅ ne
darḳhāst kī, "Hameṅ ek hafte kī
muhlat dījie tāki ham apne qāsidoṅ
ko Isrāīl kī har jagah bhejeṅ. Agar
koī hameṅ bachāne ke lie na āe to
ham hathiyār ḍāl kar shahr ko āp
ke hawāle kar deṅge."
[4]Qāsid Sāūl ke shahr Jibiyā bhī
pahuṅch gae. Jab maqāmī logoṅ
ne un kā paiġhām sunā to pūrā
shahr phūṭ phūṭ kar rone lagā. [5]Us
waqt Sāūl apne bailoṅ ko khetoṅ se
wāpas lā rahā thā. Us ne pūchhā,
"Kyā huā hai? Log kyoṅ ro rahe
haiṅ?" Use qāsidoṅ kā paiġhām
sunāyā gayā. [6]Tab Sāūl par Allāh
kā Rūh nāzil huā, aur use saḳht
ġhussā āyā. [7]Us ne bailoṅ kā joṛā
le kar unheṅ ṭukṛe ṭukṛe kar diyā.
Phir qāsidoṅ ko yih ṭukṛe pakaṛā
kar us ne unheṅ yih paiġhām de
kar Isrāīl kī har jagah bhej diyā, "Jo
Sāūl aur Samuel ke pīchhe chal kar
Ammoniyoṅ se laṛne nahīṅ jāegā

us ke bail isī tarah ṭukṛe ṭukṛe kar die jāeṅge!”

Yih ḳhabar sun kar logoṅ par Rab kī dahshat tārī ho gaī, aur sab ke sab ek dil ho kar Ammoniyoṅ se laṛne ke lie nikle. 8Bazaq ke qarīb Sāūl ne fauj kā jāyzā liyā. Yahūdāh ke 30,000 afrād the aur bāqī qabīloṅ ke 3,00,000.

9Unhoṅ ne Yabīs-jiliyād ke qāsidoṅ ko wāpas bhej kar batāyā, “Kal dopahar se pahle pahle āp ko bachā liyā jāegā.” Wahāṅ ke bāshinde yih ḳhabar sun kar bahut ḳhush hue. 10Unhoṅ ne Ammoniyoṅ ko ittalā dī, “Kal ham hathiyār ḍāl kar shahr ke darwāze khol deṅge. Phir wuh kuchh kareṅ jo āp ko ṭhīk lage.”

11Agle din subah-sawere Sāūl ne fauj ko tīn hissoṅ meṅ taqsīm kiyā. Sūraj ke tulū hone se pahle pahle unhoṅ ne tīn simtoṅ se dushman kī lashkargāh par hamlā kiyā. Dopahar tak unhoṅ ne Ammoniyoṅ ko mār mār kar ḳhatm kar diyā. Jo thoṛe-bahut log bach gae wuh yoṅ titar-bitar ho gae ki do bhī ikaṭṭhe na rahe.

Sāūl kī Dubārā Tasdīq

12Fatah ke bād log Samuel ke pās ā kar kahne lage, “Wuh log kahāṅ haiṅ jinhoṅ ne etarāz kiyā ki Sāūl ham par hukūmat kare? Unheṅ le āeṅ tāki ham unheṅ mār deṅ.” 13Lekin Sāūl ne unheṅ rok diyā. Us ne kahā, “Nahīṅ, āj to ham kisī bhī bhāī ko sazā-e-maut nahīṅ deṅge, kyoṅki is din Rab ne Isrāīl ko rihāī baḳhshī hai!” 14Phir Samuel ne elān kiyā, “Āo, ham Jiljāl jā kar dubārā is kī tasdīq kareṅ ki Sāūl hamārā bādshāh hai.” 15Chunāṅche tamām logoṅ ne Jiljāl jā kar Rab ke huzūr is kī tasdīq kī ki Sāūl hamārā bādshāh hai. Is ke bād unhoṅ ne Rab ke huzūr salāmatī kī qurbāniyāṅ pesh karke baṛā jashn manāyā.

Samuel kī Alwidāī Taqrīr

12 Tab Samuel tamām Isrāīl se muḳhātib huā, “Maiṅ ne āp kī har bāt mān kar āp par bādshāh muqarrar kiyā hai. 2Ab yihī āp ke āge āge chal kar āp kī rāhnumāī karegā. Maiṅ ḳhud būṛhā hūṅ, aur mere bāl safed ho gae haiṅ jabki mere beṭe āp ke darmiyān hī rahte haiṅ.

Maiṅ jawānī se le kar āj tak āp kī
rāhnumāī kartā āyā hūṅ. [3]Ab maiṅ
hāzir hūṅ. Agar mujh se koī ġhaltī
huī hai to Rab aur us ke masah kie
hue bādshāh ke sāmne is kī gawāhī
deṅ. Kyā maiṅ ne kisī kā bail yā
gadhā lūṭ liyā? Kyā maiṅ ne kisī
se ġhalat fāydā uṭhāyā yā kisī par
zulm kiyā? Kyā maiṅ ne kabhī kisī
se rishwat le kar ġhalat faislā kiyā
hai? Agar aisā huā to mujhe batāeṅ!
Phir maiṅ sab kuchh wāpas kar
dūṅgā."

[4]Ijtimā ne jawāb diyā, "Na āp ne
ham se ġhalat fāydā uṭhāyā, na ham
par zulm kiyā hai. Āp ne kabhī
bhī rishwat nahīṅ lī." [5]Samuel
bolā, "Āj Rab aur us kā masah
kiyā huā bādshāh gawāh haiṅ ki āp
ko mujh par ilzām lagāne kā koī
sabab na milā." Awām ne kahā, "Jī,
aisā hī hai." [6]Samuel ne bāt jārī
rakhī, "Rab ḳhud Mūsā aur Hārūn
ko Isrāīl ke rāhnumā banā kar āp
ke bāpdādā ko Misr se nikāl lāyā.
[7]Ab yahāṅ Rab ke taḳht-e-adālat
ke sāmne khaṛe ho jāeṅ to maiṅ
āp ko un tamām bhalāiyoṅ kī yād
dilāūṅgā jo Rab ne āp aur āp ke
bāpdādā se kī haiṅ.

[8]Āp kā bāp Yāqūb Misr āyā. Jab
Misrī us kī aulād ko dabāne lage
to unhoṅ ne chīḳhte-chillāte Rab
se madad māṅgī. Tab us ne Mūsā
aur Hārūn ko bhej diyā tāki wuh
pūrī qaum ko Misr se nikāl kar
yahāṅ is mulk meṅ lāeṅ. [9]Lekin
jald hī wuh Rab apne Ḳhudā ko bhūl
gae. Is lie us ne unheṅ dushman
ke hawāle kar diyā. Kabhī Hasūr
Shahr ke bādshāh kā kamānḍar
Sīsarā un se laṛā, kabhī Filistī aur
kabhī Moāb kā bādshāh. [10]Har
dafā āp ke bāpdādā ne chīḳhte-
chillāte Rab se madad māṅgī aur
iqrār kiyā, 'Ham ne gunāh kiyā hai,
kyoṅki ham ne Rab ko tark karke
Bāl aur Astārāt ke butoṅ kī pūjā kī
hai. Lekin ab hameṅ dushmanoṅ
se bachā! Phir ham sirf terī hī
ḳhidmat kareṅge.' [11]Aur har bār
Rab ne kisī na kisī ko bhej diyā,
kabhī Jidāūn, kabhī Baraq, kabhī
Iftāh aur kabhī Samuel ko. Un
ādmiyoṅ kī mārifat Allāh ne āp
ko irdgird ke tamām dushmanoṅ
se bachāyā, aur mulk meṅ amn-o-
amān qāym ho gayā.

[12]Lekin jab Ammonī bādshāh
Nāhas āp se laṛne āyā to āp mere
pās ā kar taqāzā karne lage ki
hamārā apnā bādshāh ho jo ham
par hukūmat kare, hālāṅki āp jānte
the ki Rab hamārā Ḳhudā hamārā

Bādshāh hai. [13]Ab wuh bādshāh
dekheṅ jise āp māṅg rahe the!
Rab ne āp kī ḳhāhish pūrī karke
use āp par muqarrar kiyā hai.
[14]Chunāṅche Rab kā ḳhauf māneṅ,
us kī ḳhidmat kareṅ aur us kī
suneṅ. Sarkash ho kar us ke ahkām
kī ḳhilāfwarzī mat karnā. Agar āp
aur āp kā bādshāh Rab se wafādār
raheṅge to wuh āp ke sāth hogā.
[15]Lekin agar āp us ke tābe na raheṅ
aur sarkash ho kar us ke ahkām
kī ḳhilāfwarzī kareṅ to wuh āp kī
muḳhālafat karegā, jis tarah us ne
āp ke bāpdādā kī bhī muḳhālafat kī.
[16]Ab khaṛe ho kar dekheṅ ki Rab
kyā karne wālā hai. Wuh āp kī
āṅkhoṅ ke sāmne hī baṛā mojizā
karegā. [17]Is waqt gandum kī kaṭāī
kā mausam hai. Go in dinoṅ meṅ
bārish nahīṅ hotī, lekin maiṅ duā
karūṅga to Rab garajte bādal aur
bārish bhejegā. Tab āp jān leṅge ki
āp ne bādshāh kā taqāzā karte hue
Rab ke nazdīk kitnī burī bāt kī hai."
[18]Samuel ne pukār kar Rab se duā
kī, aur us din Rab ne garajte bādal
aur bārish bhej dī. Yih dekh kar
ijtimā saḳht ghabrā kar Samuel aur
Rab se ḍarne lagā. [19]Sab ne Samuel
se iltamās kī, "Rab apne Ḳhudā se
duā karke hamārī sifārish kareṅ
tāki ham mar na jāeṅ. Kyoṅki
bādshāh kā taqāzā karne se ham ne
apne gunāhoṅ meṅ izāfā kiyā hai."
[20]Samuel ne logoṅ ko tasallī de
kar kahā, "Mat ḍareṅ. Beshak āp
se ġhaltī huī hai, lekin āindā ḳhayāl
rakheṅ ki āp Rab se dūr na ho
jāeṅ balki pūre dil se us kī ḳhidmat
kareṅ. [21]Bemānī butoṅ ke pīchhe
mat paṛnā. Na wuh fāyde kā bāis
haiṅ, na āp ko bachā sakte haiṅ.
Un kī koī haisiyat nahīṅ hai. [22]Rab
apne azīm nām kī ḳhātir apnī qaum
ko nahīṅ chhoṛegā, kyoṅki us ne āp
ko apnī qaum banāne kā faislā kiyā
hai. [23]Jahāṅ tak merā tālluq hai,
maiṅ is meṅ Rab kā gunāh nahīṅ
karūṅga ki āp kī sifārish karne
se bāz āūṅ. Aur āindā bhī maiṅ
āp ko achchhe aur sahīh rāste kī
tālīm detā rahūṅgā. [24]Lekin dhyān
se Rab kā ḳhauf māneṅ aur pūre
dil aur wafādārī se us kī ḳhidmat
kareṅ. Yād rahe ki us ne āp ke lie
kitne azīm kām kie haiṅ. [25]Lekin
agar āp ġhalat kām karne par tule
raheṅ to āp apne bādshāh samet
duniyā meṅ se miṭ jāeṅge."

Filistiyoṅ se Jang

13 Sāūl 30 sāl kā thā jab taḳhtnashīn huā. Do sāl hukūmat karne ke bād [2]us ne apnī fauj ke lie 3,000 Isrāīlī chun lie. Jang laṛne ke qābil bāqī ādmiyoṅ ko us ne fāriġh kar diyā. 2,000 faujiyoṅ kī ḍyūṭī Mikmās aur Baitel ke pahāṛī ilāqe meṅ lagāī gaī jahāṅ Sāūl ḳhud thā. Bāqī 1,000 afrād Yūnatan ke pās Binyamīn ke shahr Jibiyā meṅ the.

[3]Ek din Yūnatan ne Jibiyā kī Filistī chaukī par hamlā karke use shikast dī. Jald hī yih ḳhabar dūsre Filistiyoṅ tak pahuṅch gaī. Sāūl ne mulk ke kone kone meṅ qāsid bhej die, aur wuh narsingā bajāte bajāte logoṅ ko Yūnatan kī fatah sunāte gae. [4]Tamām Isrāīl meṅ ḳhabar phail gaī, "Sāūl ne Jibiyā kī Filistī chaukī ko tabāh kar diyā hai, aur ab Isrāīl Filistiyoṅ kī ḳhās nafrat kā nishānā ban gayā hai." Sāūl ne tamām mardoṅ ko Filistiyoṅ se laṛne ke lie Jiljāl meṅ bulāyā.

[5]Filistī bhī Isrāīliyoṅ se laṛne ke lie jamā hue. Un ke 30,000 rath, 6,000 ghuṛsawār aur sāhil kī ret jaise beshumār piyādā faujī the. Unhoṅ ne Bait-āwan ke mashriq meṅ Mikmās ke qarīb apne ḳhaime lagāe. [6]Isrāīliyoṅ ne dekhā ki ham baṛe ḳhatre meṅ ā gae haiṅ, aur dushman ham par bahut dabāw ḍāl rahā hai to pareshānī ke ālam meṅ kuchh ġhāroṅ aur darāṛoṅ meṅ aur kuchh pattharoṅ ke darmiyān yā qabroṅ aur hauzoṅ meṅ chhup gae. [7]Kuchh itne ḍar gae ki wuh Dariyā-e-Yardan ko pār karke Jad aur Jiliyād ke ilāqe meṅ chale gae.

Sāūl kī Besabrī

Sāūl ab tak Jiljāl meṅ thā, lekin jo ādmī us ke sāth rahe the wuh ḳhauf ke māre thartharā rahe the. [8]Samuel ne Sāūl ko hidāyat dī thī ki sāt din merā intazār kareṅ. Lekin sāt din guzar gae. Aur Samuel na āyā. Sāūl ke faujī muntashir hone lage [9]to Sāūl ne hukm diyā, "Bhasm hone wālī aur salāmatī kī qurbāniyāṅ le āo." Phir us ne ḳhud qurbāniyāṅ pesh kīṅ.

[10]Wuh abhī is kām se fāriġh hī huā thā ki Samuel pahuṅch gayā. Sāūl use ḳhushāmdīd kahne ke lie niklā. [11]Lekin Samuel ne pūchhā, "Āp ne kyā kiyā?"

Sāūl ne jawāb diyā, "Log muntashir ho rahe the, aur āp waqt

par na āe. Jab maiṅ ne dekhā
ki Filistī Mikmās ke qarīb jamā
ho rahe haiṅ [12]to maiṅ ne sochā,
'Filistī yahāṅ Jiljāl meṅ ā kar mujh
par hamlā karne ko haiṅ, hālāṅki
maiṅ ne abhī Rab se duā nahīṅ kī
ki wuh ham par mehrbānī kare.'
Is lie maiṅ ne jurrat karke ḳhud
qurbāniyāṅ pesh kīṅ."

[13]Samuel bolā, "Yih kaisī
ahmaqānā harkat thī! Āp ne Rab
apne Ḳhudā kā hukm na mānā.
Rab to āp aur āp kī aulād ko
hameshā ke lie Isrāīl par muqarrar
karnā chāhtā thā. [14]Lekin ab āp
kī bādshāhat qāym nahīṅ rahegī.
Chūṅki āp ne us kī na sunī is lie
Rab ne kisī aur ko chun kar apnī
qaum kā rāhnumā muqarrar kiyā
hai, ek aise ādmī ko jo us kī soch
rakhegā."

[15]Phir Samuel Jiljāl se chalā gayā.

Jang kī Taiyāriyāṅ

Bache hue Isrāīlī Sāūl ke pīchhe
dushman se laṛne gae. Wuh Jiljāl se
rawānā ho kar Jibiyā pahuṅch gae.
Jab Sāūl ne wahāṅ fauj kā jāyzā liyā
to bas 600 afrād rah gae the. [16]Sāūl,
Yūnatan aur un kī fauj Binyamīn
ke shahr Jibiyā meṅ ṭik gae jabki
Filistī Mikmās ke pās ḳhaimāzan
the. [17]Kuchh der ke bād Filistiyoṅ
ke tīn daste mulk ko lūṭne ke lie
nikle. Ek Suāl ke ilāqe ke shahr
Ufrā kī taraf chal paṛā, [18]dūsrā Bait-
haurūn kī taraf aur tīsrā us pahāṛī
silsile kī taraf jahāṅ se Wādī-e-
Zaboīm aur registān dekhā jā saktā
hai.

[19]Un dinoṅ meṅ pūre Mulk-e-
Isrāīl meṅ lohār nahīṅ thā, kyoṅki
Filistī nahīṅ chāhte the ki Isrāīlī
talwāreṅ yā neze banāeṅ. [20]Apne
haloṅ, kudāloṅ, kulhāṛiyoṅ yā
darāntiyoṅ ko tez karwāne ke lie
tamām Isrāīliyoṅ ko Filistiyoṅ ke
pās jānā paṛtā thā. [21]Filistī haloṅ,
kudāloṅ, kāṅṭoṅ aur kulhāṛiyoṅ ko
tez karne ke lie aur āṅkusoṅ kī nok
ṭhīk karne ke lie chāṅdī ke sikke
kī do tihāī lete the. [22]Natīje meṅ
us din Sāūl aur Yūnatan ke siwā
kisī bhī Isrāīlī ke pās talwār yā nezā
nahīṅ thā.

Yūnatan Filistiyoṅ par Hamlā Kartā Hai

23 Filistiyoṅ ne Mikmās ke darre par
qabzā karke wahāṅ chaukī qāym kī
thī.

14 Ek din Yūnatan ne apne
jawān silāhbardār se kahā,
"Āo, ham parlī taraf jāeṅ jahāṅ
Filistī fauj kī chaukī hai." Lekin us
ne apne bāp ko ittalā na dī.

2 Sāūl us waqt anār ke daraḳht ke
sāye meṅ baiṭhā thā jo Jibiyā ke
qarīb ke Mijron meṅ thā. 600 mard
us ke pās the. 3 Aḳhiyāh Imām
bhī sāth thā jo imām kā bālāposh
pahne hue thā. Aḳhiyāh Yakabod
ke bhāī Aḳhītūb kā beṭā thā. Us kā
dādā Fīnhās aur pardādā Elī thā, jo
purāne zamāne meṅ Sailā meṅ Rab
kā imām thā. Kisī ko bhī mālūm na
thā ki Yūnatan chalā gayā hai.

4-5 Filistī chaukī tak pahuṅchne
ke lie Yūnatan ne ek tang rāstā
iḳhtiyār kiyā jo do kaṛāṛoṅ ke
darmiyān se guzartā thā. Pahle
kā nām Bosīs thā, aur wuh shimāl
meṅ Mikmās ke muqābil thā.
Dūsre kā nām Sanā thā, aur
wuh junūb meṅ Jibā ke muqābil
thā. 6 Yūnatan ne apne jawān
silāhbardār se kahā, "Āo, ham parlī
taraf jāeṅ jahāṅ in nāmaḳhtūnoṅ
kī chaukī hai. Shāyad Rab hamārī
madad kare, kyoṅki us ke nazdīk
koī farq nahīṅ ki ham zyādā hoṅ
yā kam." 7 Us kā silāhbardār bolā,
"Jo kuchh āp ṭhīk samajhte haiṅ,
wuhī kareṅ. Zarūr jāeṅ. Jo kuchh
bhī āp kaheṅge, maiṅ hāzir hūṅ."
8 Yūnatan bolā, "Ṭhīk hai. Phir ham
yoṅ dushmanoṅ kī taraf baṛhte
jāeṅge, ki ham unheṅ sāf nazar
āeṅ. 9 Agar wuh hameṅ dekh kar
pukāreṅ, 'Ruk jāo, warnā ham
tumheṅ mār deṅge!' To ham apne
mansūbe se bāz ā kar un ke pās
nahīṅ jāeṅge. 10 Lekin agar wuh
pukāreṅ, 'Āo, hamāre pās ā jāo!' To
ham zarūr un ke pās chaṛh jāeṅge.
Kyoṅki yih is kā nishān hogā ki
Rab unheṅ hamāre qabze meṅ kar
degā."

11 Chunāṅche wuh chalte chalte
Filistī chaukī ko nazar āe. Filistī
shor machāne lage, "Dekho, Isrāīlī
apne chhupne ke biloṅ se nikal
rahe haiṅ!" 12 Chaukī ke faujiyoṅ
ne donoṅ ko chaileṅj kiyā, "Āo,
hamāre pās āo to ham tumheṅ
sabaq sikhāeṅge." Yih sun kar
Yūnatan ne apne silāhbardār ko
āwāz dī, "Āo, mere pīchhe chalo!
Rab ne unheṅ Isrāīl ke hawāle kar

diyā hai.” [13]Donoṅ apne hāthoṅ
aur pairoṅ ke bal chaṛhte chaṛhte
chaukī tak jā pahuṅche. Jab
Yūnatan āge āge chal kar Filistiyoṅ
ke pās pahuṅch gayā to wuh us
ke sāmne girte gae. Sāth sāth
silāhbardār pīchhe se logoṅ ko
mārtā gayā.
[14]Is pahle hamle ke daurān
unhoṅ ne taqrīban 20 ādmiyoṅ
ko mār ḍālā. Un kī lāsheṅ ādh
ekaṛ zamīn par bikhrī paṛī thīṅ.
[15]Achānak pūrī fauj meṅ dahshat
phail gaī, na sirf lashkargāh balki
khule maidān meṅ bhī. Chaukī
ke mard aur lūṭne wāle daste bhī
thartharāne lage. Sāth sāth zalzalā
āyā. Rab ne tamām Filistī faujiyoṅ
ke diloṅ meṅ dahshat paidā kī.

Rab Filistiyoṅ par Fatah Detā Hai

[16]Sāūl ke jo pahredār Jibiyā se
dushman kī harkatoṅ par ġhaur kar
rahe the unhoṅ ne achānak dekhā
ki Filistī fauj meṅ halchal mach
gaī hai, afrā-tafrī kabhī is taraf,
kabhī us taraf baṛh rahī hai. [17]Sāūl
ne fauran hukm diyā, “Faujiyoṅ ko
gin kar mālūm karo ki kaun chalā
gayā hai.” Mālūm huā ki Yūnatan
aur us kā silāhbardār maujūd nahīṅ
haiṅ. [18]Sāūl ne Aḳhiyāh ko hukm
diyā, “Ahd kā sandūq le āeṅ.”
Kyoṅki wuh un dinoṅ meṅ Isrāīlī
kaimp meṅ thā. [19]Lekin Sāūl abhī
Aḳhiyāh se bāt kar rahā thā ki Filistī
lashkargāh meṅ hangāmā aur shor
bahut zyādā baṛh gayā. Sāūl ne
imām se kahā, “Koī bāt nahīṅ,
rahne deṅ.” [20]Wuh apne 600 afrād
ko le kar fauran dushman par ṭūṭ
paṛā. Jab un tak pahuṅch gae to
mālūm huā ki Filistī ek dūsre ko
qatl kar rahe haiṅ, aur har taraf
hangāmā hī hangāmā hai.
[21]Filistiyoṅ ne kāfī Isrāīliyoṅ ko
apnī fauj meṅ shāmil kar liyā thā.
Ab yih log Filistiyoṅ ko chhoṛ kar
Sāūl aur Yūnatan ke pīchhe ho
lie. [22]In ke alāwā jo Isrāīlī Ifrāīm
ke pahāṛī ilāqe meṅ idhar-udhar
chhup gae the, jab unheṅ ḳhabar
milī ki Filistī bhāg rahe haiṅ to
wuh bhī un kā tāqqub karne lage.
[23]Laṛte laṛte maidān-e-jang Bait-
āwan tak phail gayā. Is tarah Rab
ne us din Isrāīliyoṅ ko bachā liyā.

Sāūl kī Besoche-samjhe Lānat

[24]Us din Isrāīlī saḳht laṛāī ke bāis
baṛī musībat meṅ the. Is lie Sāūl ne
qasam khā kar kahā, “Us par lānat

jo shām se pahle khānā khāe. Pahle
maiṅ apne dushman se intaqām
lūṅgā, phir hī sab khā-pī sakte
haiṅ." Is wajah se kisī ne roṭī ko
hāth tak na lagāyā. 25Pūrī fauj
jangal meṅ dāḳhil huī to wahāṅ
zamīn par shahd ke chhatte the.
26Tamām log jab un ke pās se
guzare to dekhā ki un se shahd
ṭapak rahā hai. Lekin kisī ne thoṛā
bhī le kar khāne kī jurrat na kī,
kyoṅki sab Sāūl kī lānat se ḍarte
the.

27Yūnatan ko lānat kā ilm na thā,
is lie us ne apnī lāṭhī kā sirā kisī
chhatte meṅ ḍāl kar use chāṭ liyā.
Us kī āṅkheṅ fauran chamak uṭhīṅ,
aur wuh tāzādam ho gayā. 28Kisī
ne dekh kar Yūnatan ko batāyā,
"Āp ke bāp ne fauj se qasam khilā
kar elān kiyā hai ki us par lānat
jo is din kuchh khāe. Isī wajah
se ham sab itne niḍhāl ho gae
haiṅ." 29Yūnatan ne jawāb diyā,
"Mere bāp ne mulk ko musībat meṅ
ḍāl diyā hai! Dekho, is thoṛe-se
shahd ko chakhne se merī āṅkheṅ
kitnī chamak uṭhīṅ aur maiṅ kitnā
tāzādam ho gayā. 30Behtar hotā
ki hamāre log dushman se lūṭe
hue māl meṅ se kuchh na kuchh
khā lete. Lekin is hālat meṅ ham
Filistiyoṅ ko kis tarah zyādā nuqsān
pahuṅchā sakte haiṅ?"

31Us din Isrāīlī Filistiyoṅ ko
Mikmās se mār mār kar Aiyālon tak
pahuṅch gae. Lekin shām ke waqt
wuh nihāyat niḍhāl ho gae the.
32Phir wuh lūṭe hue rewaṛoṅ par
ṭūṭ paṛe. Unhoṅ ne jaldī jaldī bheṛ-
bakriyoṅ, gāy-bailoṅ aur bachhṛoṅ
ko zabah kiyā. Bhūk kī shiddat
kī wajah se unhoṅ ne ḳhūn ko
sahīh taur se nikalne na diyā balki
jānwaroṅ ko zamīn par chhoṛ kar
gosht ko ḳhūn samet khāne lage.

33Kisī ne Sāūl ko ittalā dī,
"Dekheṅ, log Rab kā gunāh kar
rahe haiṅ, kyoṅki wuh gosht khā
rahe haiṅ jis meṅ ab tak ḳhūn hai."
Yih sun kar Sāūl pukār uṭhā, "Āp
Rab se wafādār nahīṅ rahe!" Phir
us ne sāth wāle ādmiyoṅ ko hukm
diyā, "Koī baṛā patthar luṛhkā
kar idhar le āeṅ! 34Phir tamām
ādmiyoṅ ke pās jā kar unheṅ batā
denā, 'Apne jānwaroṅ ko mere
pās le āeṅ tāki unheṅ patthar par
zabah karke khāeṅ. Warnā āp
ḳhūnālūdā gosht khā kar Rab kā
gunāh kareṅge.'"

Sab mān gae. Us shām wuh Sāūl
ke pās āe aur apne jānwaroṅ ko
patthar par zabah kiyā. 35Wahāṅ

Sāūl ne pahlī dafā Rab kī tāzīm meṅ
qurbāngāh banāī.

36 Phir us ne elān kiyā, "Āeṅ,
ham abhī isī rāt Filistiyoṅ kā
tāqqub karke un meṅ lūṭ-mār kā
silsilā jārī rakheṅ tāki ek bhī na
bache." Faujiyoṅ ne jawāb diyā,
"Ṭhīk hai, wuh kuchh kareṅ jo āp
ko munāsib lage." Lekin imām
bolā, "Pahle ham Allāh se hidāyat
leṅ." 37 Chunāṅche Sāūl ne Allāh
se pūchhā, "Kyā ham Filistiyoṅ kā
tāqqub jārī rakheṅ? Kyā tū unheṅ
Isrāīl ke hawāle kar degā?" Lekin is
martabā Allāh ne jawāb na diyā.

38 Yih dekh kar Sāūl ne fauj ke
tamām rāhnumāoṅ ko bulā kar
kahā, "Kisī ne gunāh kiyā hai.
Mālūm karne kī koshish kareṅ ki
kaun qusūrwār hai. 39 Rab kī hayāt
kī qasam jo Isrāīl kā najātdahindā
hai, qusūrwār ko fauran sazā-e-
maut dī jāegī, ḳhāh wuh merā beṭā
Yūnatan kyoṅ na ho." Lekin sab
ḳhāmosh rahe.

40 Tab Sāūl ne dubārā elān kiyā,
"Pūrī fauj ek taraf khaṛī ho jāe
aur Yūnatan aur maiṅ dūsrī taraf."
Logoṅ ne jawāb diyā, "Jo āp ko
munāsib lage wuh kareṅ." 41 Phir
Sāūl ne Rab Isrāīl ke Ḳhudā se duā
kī, "Ai Rab, hameṅ dikhā ki kaun
qusūrwār hai!"

Jab qurā ḍālā gayā to Yūnatan
aur Sāūl ke guroh ko qusūrwār
qarār diyā gayā aur bāqī fauj ko
bequsūr. 42 Phir Sāūl ne hukm diyā,
"Ab qurā ḍāl kar patā kareṅ ki maiṅ
qusūrwār hūṅ yā Yūnatan." Jab
qurā ḍālā gayā to Yūnatan qusūrwār
ṭhahrā. 43 Sāūl ne pūchhā, "Batāeṅ,
āp ne kyā kiyā?" Yūnatan ne
jawāb diyā, "Maiṅ ne sirf thoṛā-
sā shahd chakh liyā jo merī lāṭhī
ke sire par lagā thā. Lekin maiṅ
marne ke lie taiyār hūṅ." 44 Sāūl
ne kahā, "Yūnatan, Allāh mujhe
saḳht sazā de agar maiṅ āp ko is
ke lie sazā-e-maut na dūṅ." 45 Lekin
faujiyoṅ ne etarāz kiyā, "Yih kaisī
bāt hai? Yūnatan hī ne apne
zabardast hamle se Isrāīl ko āj
bachā liyā hai. Use kis tarah sazā-
e-maut dī jā saktī hai? Kabhī nahīṅ!
Allāh kī hayāt kī qasam, us kā ek bāl
bhī bīkā nahīṅ hogā, kyoṅki āj us
ne Allāh kī madad se fatah pāī hai."
Yoṅ faujiyoṅ ne Yūnatan ko maut se
bachā liyā.

46 Tab Sāūl ne Filistiyoṅ kā tāqqub
karnā chhoṛ diyā aur apne ghar
chalā gayā. Filistī bhī apne mulk
meṅ wāpas chale gae.

Sāūl kī Jangeṅ

[47]Jab Sāūl taḳhtnashīn huā to wuh mulk ke irdgird ke tamām dushmanoṅ se laṛā. In meṅ Moāb, Ammon, Adom, Zobāh ke bādshāh aur Filistī shāmil the. Aur jahāṅ bhī jang chhiṛī wahāṅ us ne fatah pāī. [48]Wuh nihāyat bahādur thā. Us ne Amālīqiyoṅ ko bhī shikast dī aur yoṅ Isrāīl ko un tamām dushmanoṅ se bachā liyā jo bār bār mulk kī lūṭ-mār karte the.

Sāūl kā Ḳhāndān

[49]Sāūl ke tīn beṭe the, Yūnatan, Iswī aur Malkīshua. Us kī baṛī beṭī Mīrab aur chhoṭī beṭī Mīkal thī. [50]Bīwī kā nām Aḳhīnūsam bint Aḳhīmāz thā. Sāūl kī fauj kā kamāṇḍar Abinair thā, jo Sāūl ke chachā Nair kā beṭā thā. [51]Sāūl kā bāp Qīs aur Abinair kā bāp Nair sage bhāī the jin kā bāp Abiyel thā.

[52]Sāūl ke jīte-jī Filistiyoṅ se saḳht jang jārī rahī. Is lie jab bhī koī bahādur aur laṛne ke qābil ādmī nazar āyā to Sāūl ne use apnī fauj meṅ bhartī kar liyā.

Tamām Amālīqiyoṅ ko Halāk Karne kā Hukm

15 Ek din Samuel ne Sāūl ke pās ā kar us se bāt kī, "Rab hī ne mujhe āp ko masah karke Isrāīl par muqarrar karne kā hukm diyā thā. Ab Rab kā paiġhām sun leṅ! [2]Rabbul-afwāj farmātā hai, 'Maiṅ Amālīqiyoṅ kā merī qaum ke sāth sulūk nahīṅ bhūl saktā. Us waqt jab Isrāīlī Misr se nikal kar Kanān kī taraf safr kar rahe the to Amālīqiyoṅ ne rāstā band kar diyā thā. [3]Ab waqt ā gayā hai ki tū un par hamlā kare. Sab kuchh tabāh karke mere hawāle kar de. Kuchh bhī bachne na de, balki tamām mardoṅ, auratoṅ, bachchoṅ shīrḳhāroṅ samet, gāy-bailoṅ, bheṛ-bakriyoṅ, ūṅṭoṅ aur gadhoṅ ko maut ke ghāṭ utār de.'"

[4]Sāūl ne apne faujiyoṅ ko bulā kar Talāym meṅ un kā jāyzā liyā. Kul 2,00,000 piyāde faujī the, nīz Yahūdāh ke 10,000 afrād. [5]Amālīqiyoṅ ke shahr ke pās pahuṅch kar Sāūl wādī meṅ tāk meṅ baiṭh gayā. [6]Lekin pahle us ne Qīniyoṅ ko ḳhabar bhejī, "Amālīqiyoṅ se alag ho kar un ke pās se chale jāeṅ, warnā āp un ke

sāth halāk ho jāeṅge. Kyoṅki jab
Isrāīlī Misr se nikal kar registān
meṅ safr kar rahe the to āp ne un
par mehrbānī kī thī." Yih ḳhabar
milte hī Qīnī Amālīqiyoṅ se alag
ho kar chale gae. 7Tab Sāūl ne
Amālīqiyoṅ par hamlā karke unheṅ
Hawīlā se le kar Misr kī mashriqī
sarhad Shūr tak shikast dī. 8Pūrī
qaum ko talwār se mārā gayā, sirf
un kā bādshāh Ajāj zindā pakaṛā
gayā. 9Sāūl aur us ke faujiyoṅ ne
use zindā chhoṛ diyā. Isī tarah
sab se achchhī bheṛ-bakriyoṅ, gāy-
bailoṅ, moṭe-tāze bachhṛoṅ aur
chīdā bheṛ ke bachchoṅ ko bhī
chhoṛ diyā gayā. Jo bhī achchhā
thā bach gayā, kyoṅki Isrāīliyoṅ
kā dil nahīṅ kartā thā ki tandurust
aur moṭe-tāze jānwaroṅ ko halāk
kareṅ. Unhoṅ ne sirf un tamām
kamzor jānwaroṅ ko ḳhatm kiyā jin
kī qadar-o-qīmat na thī.

Farmāṅbardārī Qurbāniyoṅ se Aham Hai

10Phir Rab Samuel se hamkalām
huā, 11"Mujhe dukh hai ki maiṅ
ne Sāūl ko bādshāh banā liyā hai,
kyoṅki us ne mujh se dūr ho kar
merā hukm nahīṅ mānā." Samuel
ko itnā ġhussā āyā ki wuh pūrī rāt
buland āwāz se Rab se fariyād kartā
rahā. 12Agle din wuh uṭh kar Sāūl
se milne gayā. Kisī ne use batāyā,
"Sāūl Karmil chalā gayā. Wahāṅ
apne lie yādgār khaṛā karke wuh
āge Jiljāl chalā gayā hai." 13Jab
Samuel Jiljāl pahuṅchā to Sāūl ne
kahā, "Mubārak ho! Maiṅ ne
Rab kā hukm pūrā kar diyā hai."
14Samuel ne pūchhā, "Jānwaroṅ kā
yih shor kahāṅ se ā rahā hai? Bheṛ-
bakriyāṅ mamyā rahī aur gāy-bail
ḍakrā rahe haiṅ." 15Sāūl ne jawāb
diyā, "Yih Amālīqiyoṅ ke hāṅ se
lāe gae haiṅ. Faujiyoṅ ne sab
se achchhe gāy-bailoṅ aur bheṛ-
bakriyoṅ ko zindā chhoṛ diyā tāki
unheṅ Rab āp ke Ḳhudā ke huzūr
qurbān kareṅ. Lekin ham ne bāqī
sab ko Rab ke hawāle karke mār
diyā."

16Samuel bolā, "Ḳhāmosh! Pahle
wuh bāt sun leṅ jo Rab ne mujhe
pichhlī rāt farmāī." Sāūl ne jawāb
diyā, "Batāeṅ." 17Samuel ne kahā,
"Jab āp tamām qaum ke rāhnumā
ban gae to ehsās-e-kamtarī kā
shikār the. To bhī Rab ne āp ko
masah karke Isrāīl kā bādshāh
banā diyā. 18Aur us ne āp ko bhej
kar hukm diyā, 'Jā aur Amālīqiyoṅ

ko pūre taur par halāk karke mere
hawāle kar. Us waqt tak in sharīr
logoṅ se laṛtā rah jab tak wuh sab ke
sab miṭ na jāeṅ.' [19]Ab mujhe batāeṅ
ki āp ne Rab kī kyoṅ na sunī? Āp
lūṭe hue māl par kyoṅ ṭūṭ paṛe? Yih
to Rab ke nazdīk gunāh hai."
[20]Sāūl ne etarāz kiyā, "Lekin
maiṅ ne zarūr Rab kī sunī. Jis
maqsad ke lie Rab ne mujhe bhejā
wuh maiṅ ne pūrā kar diyā hai,
kyoṅki maiṅ Amālīq ke bādshāh
Ajāj ko giriftār karke yahāṅ le āyā
aur bāqī sab ko maut ke ghāṭ utār
kar Rab ke hawāle kar diyā. [21]Mere
faujī lūṭe hue māl meṅ se sirf sab se
achchhī bheṛ-bakriyāṅ aur gāy-bail
chun kar le āe, kyoṅki wuh unheṅ
yahāṅ Jiljāl meṅ Rab āp ke Ḳhudā
ke huzūr qurbān karnā chāhte the."
[22]Lekin Samuel ne jawāb diyā,
"Rab ko kyā bāt zyādā pasand
hai, āp kī bhasm hone wālī aur
zabah kī qurbāniyāṅ yā yih ki
āp us kī sunte haiṅ? Sunanā
qurbānī se kahīṅ behtar aur dhyān
denā menḍhe kī charbī se kahīṅ
umdā hai. [23]Sarkashī ġhaibdānī ke
gunāh ke barābar hai aur ġhurūr
butparastī ke gunāh se kam nahīṅ
hotā. Āp ne Rab kā hukm radd kiyā
hai, is lie us ne āp ko radd karke
bādshāh kā ohdā āp se chhīn liyā
hai."
[24]Tab Sāūl ne iqrār kiyā, "Mujh
se gunāh huā hai. Maiṅ ne āp
kī hidāyat aur Rab ke hukm kī
ḳhilāfwarzī kī hai. Maiṅ ne logoṅ
se ḍar kar un kī bāt mān lī. [25]Lekin
ab mehrbānī karke mujhe muāf
kareṅ aur mere sāth wāpas āeṅ
tāki maiṅ āp kī maujūdagī meṅ Rab
kī parastish kar sakūṅ." [26]Lekin
Samuel ne jawāb diyā, "Maiṅ āp ke
sāth wāpas nahīṅ chalūṅgā. Āp ne
Rab kā kalām radd kiyā hai, is lie
Rab ne āp ko radd karke bādshāh kā
ohdā āp se chhīn liyā hai."
[27]Samuel muṛ kar wahāṅ se
chalne lagā, lekin Sāūl ne us ke
choġhe kā dāman itne zor se pakaṛ
liyā ki wuh phaṭ kar us ke hāth meṅ
rah gayā. [28]Samuel bolā, "Jis tarah
kapṛā phaṭ kar āp ke hāth meṅ rah
gayā bilkul usī tarah Rab ne āj hī
Isrāīl par āp kā iḳhtiyār āp se chhīn
kar kisī aur ko de diyā hai, aise
shaḳhs ko jo āp se kahīṅ behtar
hai. [29]Jo Isrāīl kī shān-o-shaukat
hai wuh na jhūṭ boltā, na kabhī
apnī soch ko badaltā hai, kyoṅki
wuh insān nahīṅ ki ek bāt kah kar
bād meṅ use badle."

[30]Sāūl ne dubārā minnat kī,
"Beshak maiṅ ne gunāh kiyā hai.
Lekin barāh-e-karm kam az kam
merī qaum ke buzurgoṅ aur Isrāīl
ke sāmne to merī izzat kareṅ. Mere
sāth wāpas āeṅ tāki maiṅ āp kī
maujūdagī meṅ Rab āp ke Ḳhudā
kī parastish kar sakūṅ."
[31]Tab Samuel mān gayā aur
Sāūl ke sāth dūsroṅ ke pās wāpas
āyā. Sāūl ne Rab kī parastish
kī, [32]phir Samuel ne elān kiyā,
"Amālīq ke bādshāh Ajāj ko mere
pās le āo!" Ajāj itmīnān se Samuel
ke pās āyā, kyoṅki us ne sochā,
"Beshak maut kā ḳhatrā ṭal gayā
hai." [33]Lekin Samuel bolā, "Terī
talwār se beshumār māeṅ apne
bachchoṅ se mahrūm ho gaī haiṅ.
Ab terī māṅ bhī beaulād ho jāegī."
Yih kah kar Samuel ne wahīṅ Jiljāl
meṅ Rab ke huzūr Ajāj ko talwār se
ṭukṛe ṭukṛe kar diyā.
[34]Phir wuh Rāmā wāpas chalā
gayā, aur Sāūl apne ghar gayā jo
Jibiyā meṅ thā. [35]Is ke bād Samuel
jīte-jī Sāūl se kabhī na milā, kyoṅki
wuh Sāūl kā mātam kartā rahā.
Lekin Rab ko dukh thā ki maiṅ ne
Sāūl ko Isrāīl par kyoṅ muqarrar
kiyā.

Nae Bādshāh Dāūd ko Muqarrar Kiyā Jātā Hai

16 Ek din Rab Samuel se
hamkalām huā, "Tū kab
tak Sāūl kā mātam karegā? Maiṅ ne
to use radd karke bādshāh kā ohdā
us se le liyā hai. Ab menḍhe kā
sīṅg zaitūn ke tel se bhar kar Bait-
laham chalā jā. Wahāṅ ek ādmī se
mil jis kā nām Yassī hai. Kyoṅki
maiṅ ne us ke beṭoṅ meṅ se ek ko
chun liyā hai ki wuh nayā bādshāh
ban jāe." [2]Lekin Samuel ne etarāz
kiyā, "Maiṅ kis tarah jā saktā hūṅ?
Sāūl yih sun kar mujhe mār ḍālegā."
Rab ne jawāb diyā, "Ek jawān gāy
apne sāth le kar logoṅ ko batā de
ki maiṅ ise Rab ke huzūr qurbān
karne ke lie āyā hūṅ. [3]Yassī ko
dāwat de ki wuh qurbānī kī ziyāfat
meṅ sharīk ho jāe. Āge maiṅ tujhe
batāūṅgā ki kyā karnā hai. Maiṅ
tujhe dikhāūṅgā ki kis beṭe ko mere
lie masah karke chun lenā hai."
[4]Samuel mān gayā. Jab wuh Bait-
laham pahuṅch gayā to log chaunk
uṭhe. Larazte larazte shahr ke
buzurg us se milne āe aur pūchhā,
"Ḳhairiyat to hai ki āp hamāre pās
ā gae haiṅ?" [5]Samuel ne unheṅ
tasallī de kar kahā, "Ḳhairiyat hai.

Maiṅ Rab ke huzūr qurbānī pesh
karne ke lie āyā hūṅ. Apne āp
ko Rab ke lie maḳhsūs-o-muqaddas
kareṅ aur phir mere sāth qurbānī
kī ziyāfat meṅ sharīk ho jāeṅ.”
Samuel ne Yassī aur us ke beṭoṅ
ko bhī dāwat dī aur unheṅ apne āp
ko maḳhsūs-o-muqaddas karne ko
kahā.

6 Jab Yassī apne beṭoṅ samet
qurbānī kī ziyāfat ke lie āyā to
Samuel kī nazar Iliyāb par paṛī.
Us ne sochā, “Beshak yih wuh
hai jise Rab masah karke bādshāh
banānā chāhtā hai.” 7 Lekin Rab
ne farmāyā, “Is kī shakl-o-sūrat
aur lambe qad se muta’assir na
ho, kyoṅki yih mujhe nāmanzūr
hai. Maiṅ insān kī nazar se nahīṅ
deḳhtā. Kyoṅki insān zāhirī sūrat
par ġhaur karke faislā kartā hai
jabki Rab ko har ek kā dil sāf sāf
nazar ātā hai.”

8 Phir Yassī ne apne dūsre beṭe
Abīnadāb ko bulā kar Samuel ke
sāmne se guzarne diyā. Samuel
bolā, “Nahīṅ, Rab ne ise bhī nahīṅ
chunā.” 9 Is ke bād Yassī ne tīsre
beṭe Sammā ko pesh kiyā. Lekin
yih bhī nahīṅ chunā gayā thā.
10 Yoṅ Yassī ne apne sāt beṭoṅ ko
ek ek karke Samuel ke sāmne se
guzarne diyā. In meṅ se koī Rab
kā chunā huā bādshāh na niklā.
11 Āḳhirkār Samuel ne pūchhā, “In
ke alāwā koī aur beṭā to nahīṅ
hai?” Yassī ne jawāb diyā, “Sab se
chhoṭā beṭā abhī bāqī rah gayā hai,
lekin wuh bāhar khetoṅ meṅ bheṛ-
bakriyoṅ kī nigarānī kar rahā hai.”
Samuel ne kahā, “Use fauran bulā
leṅ. Us ke āne tak ham khāne ke lie
nahīṅ baiṭheṅge.”

12 Chunāṅche Yassī chhoṭe ko
bulā kar andar le āyā. Yih beṭā gorā
thā. Us kī āṅkheṅ ḳhūbsūrat aur
shakl-o-sūrat qābil-e-tārīf thī. Rab
ne Samuel ko batāyā, “Yihī hai. Uṭh
kar ise masah kar.” 13 Samuel ne tel
se bharā huā menḍhe kā sīṅg le kar
use Dāūd ke sar par unḍel diyā. Sab
bhāī maujūd the. Usī waqt Rab kā
Rūh Dāūd par nāzil huā aur us kī
sārī umr us par ṭhahrā rahā. Phir
Samuel Rāmā wāpas chalā gayā.

Dāūd Sāūl ko Badrūh se Ārām Dilātā Hai

14 Lekin Rab ke Rūh ne Sāūl ko
chhoṛ diyā thā. Is ke bajāe
Rab kī taraf se ek burī rūh use
dahshatzadā karne lagī. 15 Ek din
Sāūl ke mulāzimoṅ ne us se kahā,

"Allāh kī taraf se ek burī rūh āp ke
dil meṅ dahshat paidā kar rahī hai.
16 Hamārā āqā apne ḳhādimoṅ ko
hukm de ki wuh kisī ko ḍhūnḍ lāeṅ
jo sarod bajā sake. Jab bhī Allāh kī
taraf se yih burī rūh āp par āe to
wuh apnā sāz bajā kar āp ko sukūn
dilāegā."

17 Sāūl ne jawāb diyā, "Ṭhīk hai,
aisā hī karo. Kisī ko bulā lāo jo
sāz bajāne meṅ māhir ho." 18 Ek
mulāzim bolā, "Maiṅ ne ek ādmī
ko dekhā hai jo ḳhūb bajā saktā
hai. Wuh Bait-laham ke rahne wāle
Yassī kā beṭā hai. Wuh na sirf
mahārat se sarod bajā saktā hai
balki baṛā jangjū bhī hai. Yih bhī
us kī ek ḳhūbī hai ki wuh har mauqe
par samajhdārī se bāt kar saktā hai.
Aur wuh ḳhūbsūrat bhī hai. Rab us
ke sāth hai."

19 Sāūl ne fauran apne qāsidoṅ
ko Yassī ke pās bhej kar use ittalā
dī, "Apne beṭe Dāūd ko jo bheṛ-
bakriyoṅ ko saṅbhāltā hai mere pās
bhej denā." 20 Yih sun kar Yassī
ne roṭī, mai kā mashkīzā aur ek
jawān bakrī gadhe par lād kar Dāūd
ke hawāle kar dī aur use Sāūl ke
darbār meṅ bhej diyā.

21 Is tarah Dāūd Sāūl kī ḳhidmat
meṅ hāzir ho gayā. Wuh bādshāh
ko bahut pasand āyā balki Sāūl
ko itnā pyārā lagā ki use apnā
silāhbardār banā liyā. 22 Sāūl ne
Yassī ko ittalā bhejī, "Dāūd mujhe
bahut pasand āyā hai, is lie use
mustaqil taur par merī ḳhidmat
karne kī ijāzat deṅ." 23 Aur jab bhī
burī rūh Sāūl par ātī to Dāūd apnā
sarod bajāne lagtā. Tab Sāūl ko
sukūn miltā aur burī rūh us par se
dūr ho jātī.

Jātī Jālūt

17 Ek din Filistiyoṅ ne apnī
fauj ko Yahūdāh ke shahr
Sokā ke qarīb jamā kiyā. Wuh
Ifas-dammīm meṅ ḳhaimāzan hue
jo Sokā aur Azīqā ke darmiyān
hai. 2 Jawāb meṅ Sāūl ne apnī fauj
ko bulā kar Wādī-e-Ailā meṅ jamā
kiyā. Wahāṅ Isrāīl ke mard jang ke
lie tartīb se khaṛe hue. 3 Yoṅ Filistī
ek pahāṛī par khaṛe the aur Isrāīlī
dūsrī pahāṛī par. Un ke bīch meṅ
wādī thī.

4 Phir Filistī safoṅ se Jāt Shahr
kā pahalwān nikal kar Isrāīliyoṅ ke
sāmne khaṛā huā. Us kā nām Jālūt
thā aur wuh 9 fuṭ se zyādā lambā
thā. 5 Us ne hifāzat ke lie pītal kī
kaī chīzeṅ pahan rakhī thīṅ: sar

par ḳhod, dhaṛ par zirābaktar jo 57
kilogrām waznī thā [6]aur pinḍliyoṅ
par baktar. Kandhoṅ par pītal kī
shamshīr laṭkī huī thī. [7]Jo nezā
wuh pakaṛ kar chal rahā thā us kā
dastā khaḍḍī ke shahtīr jaisā moṭā
aur lambā thā, aur us ke lohe kī nok
kā wazn 7 kilogrām se zyādā thā.
Jālūt ke āge āge ek ādmī us kī ḍhāl
uṭhāe chal rahā thā.

[8]Jālūt Isrāīlī safoṅ ke sāmne ruk
kar garjā, "Tum sab kyoṅ laṛne ke
lie saf-ārā ho gae ho? Kyā maiṅ
Filistī nahīṅ hūṅ jabki tum sirf
Sāūl ke naukar-chākar ho? Chalo,
ek ādmī ko chun kar use yahāṅ
nīche mere pās bhej do. [9]Agar
wuh mujh se laṛ sake aur mujhe
mār de to ham tumhāre ġhulām
ban jāeṅge. Lekin agar maiṅ us
par ġhālib ā kar use mār ḍālūṅ
to tum hamāre ġhulām ban jāoge.
[10]Āj maiṅ Isrāīlī safoṅ kī badnāmī
karke unheṅ chaileṅj kartā hūṅ ki
mujhe ek ādmī do jo mere sāth
laṛe." [11]Jālūt kī yih bāteṅ sun kar
Sāūl aur tamām Isrāīlī ghabrā gae.
Aur un par dahshat tārī ho gaī.

Dāūd Bhāiyoṅ se Milne ke lie Fauj ke pās Jātā Hai

[12]Us waqt Dāūd kā bāp Yassī kāfī
būṛhā ho chukā thā. Us ke kul 8
beṭe the, aur wuh Ifrātā ke ilāqe ke
Bait-laham meṅ rahtā thā. [13]Lekin
us ke tīn sab se baṛe beṭe Filistiyoṅ
se laṛne ke lie Sāūl kī fauj meṅ
bhartī ho gae the. Sab se baṛe
kā nām Iliyāb, dūsre kā Abīnadāb
aur tīsre kā Sammā thā. [14-15]Dāūd
to sab se chhoṭā bhāī thā. Wuh
dūsroṅ kī tarah pūrā waqt Sāūl ke
pās na guzār sakā, kyoṅki use bāp
kī bheṛ-bakriyoṅ ko saṅbhālne kī
zimmedārī dī gaī thī. Is lie wuh ātā
jātā rahā. Chunāṅche wuh maujūd
nahīṅ thā [16]jab Jālūt 40 din subh-o-
shām Isrāīliyoṅ kī safoṅ ke sāmne
khaṛe ho kar unheṅ chaileṅj kartā
rahā.

[17]Ek din Yassī ne Dāūd se kahā,
"Beṭā, apne bhāiyoṅ ke pās kaimp
meṅ jā kar un kā patā karo. Bhune
hue anāj ke yih 16 kilogrām aur yih
das roṭiyāṅ apne sāth le kar jaldī
jaldī udhar pahuṅch jāo. [18]Panīr
kī yih das ṭikkiyāṅ un ke kaptān ko
de denā. Bhāiyoṅ kā hāl mālūm
karke un kī koī chīz wāpas le āo
tāki mujhe tasallī ho jāe ki wuh ṭhīk

haiṅ. [19]Wuh Wādī-e-Ailā meṅ Sāūl
aur Isrāīlī fauj ke sāth Filistiyoṅ se
laṛ rahe haiṅ." [20]Agle din subah-
sawere Dāūd ne rewaṛ ko kisī aur
ke sapurd karke sāmān uṭhāyā aur
Yassī kī hidāyat ke mutābiq chalā
gayā. Jab wuh kaimp ke pās
pahuṅch gayā to Isrāīlī faujī nāre
lagā lagā kar maidān-e-jang ke lie
nikal rahe the. [21]Wuh laṛne ke lie
tartīb se khaṛe ho gae. Aur dūsrī
taraf Filistī safeṅ bhī taiyār huīṅ.
[22]Yih dekh kar Dāūd ne apnī chīzeṅ
us ādmī ke pās chhoṛ dīṅ jo lashkar
ke sāmān kī nigarānī kar rahā thā,
phir bhāg kar maidān-e-jang meṅ
bhāiyoṅ se milne chalā gayā.

Wuh abhī un kā hāl pūchh hī
rahā thā [23]ki Jātī Jālūt māmūl ke
mutābiq Filistiyoṅ kī safoṅ se nikal
kar Isrāīliyoṅ ke sāmne wuhī tanz
kī bāteṅ bakne lagā. Dāūd ne bhī
us kī bāteṅ sunīṅ. [24]Jālūt ko deḳhte
hī Isrāīliyoṅ ke roṅgṭe khaṛe ho
gae. Aur wuh bhāg kar [25]āpas meṅ
kahne lage, "Kyā āp ne is ādmī
ko hamārī taraf baṛhte hue dekhā?
Suneṅ ki wuh kis tarah hamārī
badnāmī karke hameṅ chaileṅj kar
rahā hai. Bādshāh ne elān kiyā
hai ki jo shaḳhs ise mār de use
baṛā ajr milegā. Shahzādī se us
kī shādī hogī, aur āindā us ke bāp
ke ḳhāndān ko ṭaiks nahīṅ denā
paṛegā."

[26]Dāūd ne sāth wāle faujiyoṅ se
pūchhā, "Kyā kah rahe haiṅ? Us
ādmī ko kyā inām milegā jo is Filistī
ko mār kar hamārī qaum kī ruswāī
dūr karegā? Yih nāmaḳhtūn Filistī
kaun hai ki zindā Ḳhudā kī fauj kī
badnāmī karke use chaileṅj kare!"
[27]Logoṅ ne dubārā Dāūd ko batāyā
ki bādshāh us ādmī ko kyā degā jo
Jālūt ko mār ḍālegā.

[28]Jab Dāūd ke baṛe bhāī Iliyāb ne
Dāūd kī bāteṅ sunīṅ to use ġhussā
āyā aur wuh use jhiṛakne lagā, "Tū
kyoṅ āyā hai? Bayābān meṅ apnī
chand ek bheṛ-bakriyoṅ ko kis ke
pās chhoṛ āyā hai? Maiṅ terī shoḳhī
aur dil kī sharārat ḳhūb jāntā hūṅ.
Tū sirf jang kā tamāshā deḳhne āyā
hai!" [29]Dāūd ne pūchhā, "Ab mujh
se kyā ġhaltī huī? Maiṅ ne to sirf
sawāl pūchhā." [30]Wuh us se muṛ
kar kisī aur ke pās gayā aur wuhī
bāt pūchhne lagā. Wuhī jawāb
milā.

Hathiyār kā Chunāo

[31]Dāūd kī yih bāteṅ sun kar kisī ne
Sāūl ko ittalā dī. Sāūl ne use fauran

bulāyā. [32]Dāūd ne bādshāh se
kahā, “Kisī ko is Filistī kī wajah se
himmat nahīṅ hārnā chāhie. Maiṅ
us se laṛūṅgā.” [33]Sāūl bolā, “Āp? Āp
jaisā laṛkā kis tarah us kā muqābalā
kar saktā hai? Āp to abhī bachche
se ho jabki wuh tajrabākār jangjū
hai jo jawānī se hathiyār istemāl
kartā āyā hai.”
[34]Lekin Dāūd ne isrār kiyā,
“Maiṅ apne bāp kī bheṛ-bakriyoṅ
kī nigarānī kartā hūṅ. Jab kabhī koī
sherbabar yā rīchh rewaṛ kā jānwar
chhīn kar bhāg jātā [35]to maiṅ us ke
pīchhe jātā aur use mār mār kar
bheṛ ko us ke muṅh se chhuṛā letā
thā. Agar sher yā rīchh jawāb meṅ
mujh par hamlā kartā to maiṅ us ke
sar ke bāloṅ ko pakaṛ kar use mār
detā thā. [36]Is tarah āp ke ḳhādim
ne kaī sheroṅ aur rīchhoṅ ko mār
ḍālā hai. Yih nāmaḳhtūn bhī un
kī tarah halāk ho jāegā, kyoṅki us
ne zindā Ḳhudā kī fauj kī badnāmī
karke use chaileṅj kiyā hai. [37]Jis
Rab ne mujhe sher aur rīchh ke
panje se bachā liyā hai wuh mujhe
is Filistī ke hāth se bhī bachāegā.”
Sāūl bolā, “Ṭhīk hai, jāeṅ aur Rab
āp ke sāth ho.” [38]Us ne Dāūd ko
apnā zirābaktar aur pītal kā ḳhod
pahnāyā. [39]Phir Dāūd ne Sāūl kī
talwār bāndh kar chalne kī koshish
kī. Lekin use bahut mushkil lag
rahā thā. Us ne Sāūl se kahā, “Maiṅ
yih chīzeṅ pahan kar nahīṅ laṛ
saktā, kyoṅki maiṅ in kā ādī nahīṅ
hūṅ.” Unheṅ utār kar [40]us ne nadī
se pāṅch chikne chikne patthar
chun kar unheṅ apnī charwāhe kī
thailī meṅ ḍāl liyā. Phir charwāhe
kī apnī lāṭhī aur falāḳhan pakaṛ kar
wuh Filistī se laṛne ke lie Isrāīlī
safoṅ se niklā.

Dāūd kī Fatah

[41]Jālūt Dāūd kī jānib baṛhā. Ḍhāl ko
uṭhāne wālā us ke āge āge chal rahā
thā. [42]Us ne hiqāratāmez nazaroṅ
se Dāūd kā jāyzā liyā, kyoṅki wuh
gorā aur ḳhūbsūrat naujawān thā.
[43]Wuh garjā, “Kyā maiṅ kuttā hūṅ
ki tū lāṭhī le kar merā muqābalā
karne āyā hai?” Apne dewatāoṅ
ke nām le kar wuh Dāūd par lānat
bhej kar [44]chillāyā, “Idhar ā tāki
maiṅ terā gosht parindoṅ aur janglī
jānwaroṅ ko khilāūṅ.”
[45]Dāūd ne jawāb diyā, “Āp talwār,
nezā aur shamshīr le kar merā
muqābalā karne āe haiṅ, lekin
maiṅ Rabbul-afwāj kā nām le kar
ātā hūṅ, usī kā nām jo Isrāīlī fauj

kā Ḳhudā hai. Kyoṅki āp ne usī ko
chaileṅj kiyā hai. 46 Āj hī Rab āp
ko mere hāth meṅ kar degā, aur
maiṅ āp kā sar qalam kar dūṅgā. Isī
din maiṅ Filistī faujiyoṅ kī lāsheṅ
parindoṅ aur janglī jānwaroṅ ko
khilā dūṅgā. Tab tamām duniyā jān
legī ki Isrāīl kā Ḳhudā hai. 47 Sab jo
yahāṅ maujūd haiṅ jān leṅge ki Rab
ko hameṅ bachāne ke lie talwār yā
neze kī zarūrat nahīṅ hotī. Wuh
ḳhud hī jang kar rahā hai, aur wuhī
āp ko hamāre qabze meṅ kar degā."
48 Jālūt Dāūd par hamlā karne ke
lie āge baṛhā, aur Dāūd bhī us kī
taraf dauṛā. 49 Chalte chalte us ne
apnī thailī se patthar nikālā aur
use falāḳhan meṅ rakh kar zor se
chalāyā. Patthar uṛtā uṛtā Filistī ke
māthe par jā lagā. Wuh khopaṛī
meṅ dhaṅs gayā, aur pahalwān
muṅh ke bal gir gayā. 50-51 Yoṅ Dāūd
falāḳhan aur patthar se Filistī par
ġhālib āyā. Us ke hāth meṅ talwār
nahīṅ thī. Tab us ne Jālūt kī taraf
dauṛ kar usī kī talwār miyān se
khīṅch kar Filistī kā sar kāṭ ḍālā.

Jab Filistiyoṅ ne dekhā ki hamārā
pahalwān halāk ho gayā hai to wuh
bhāg nikle. 52 Isrāīl aur Yahūdāh
ke mard fatah ke nāre lagā lagā
kar Filistiyoṅ par ṭūṭ paṛe. Un
kā tāqqub karte karte wuh Jāt aur
Aqrūn ke darwāzoṅ tak pahuṅch
gae. Jo rāstā Shāraim se Jāt aur
Aqrūn tak jātā hai us par har
taraf Filistiyoṅ kī lāsheṅ nazar āīṅ.
53 Phir Isrāīliyoṅ ne wāpas ā kar
Filistiyoṅ kī chhoṛī huī lashkargāh
ko lūṭ liyā.

54 Bād meṅ Dāūd Jālūt kā sar
Yarūshalam ko le āyā. Filistī ke
hathiyār us ne apne ḳhaime meṅ
rakh lie.

Sāūl Dāūd ke Ḳhāndān kā Patā Kartā Hai

55 Jab Dāūd Jālūt se laṛne gayā to
Sāūl ne fauj ke kamānḍar Abinair
se pūchhā, "Is jawān ādmī kā bāp
kaun hai?" Abinair ne jawāb diyā,
"Āp kī hayāt kī qasam, mujhe
mālūm nahīṅ." 56 Bādshāh bolā,
"Phir patā kareṅ!" 57 Jab Dāūd Filistī
kā sar qalam karke wāpas āyā to
Abinair use bādshāh ke pās lāyā.
Dāūd abhī Jālūt kā sar uṭhāe phir
rahā thā. 58 Sāūl ne pūchhā, "Āp kā
bāp kaun hai?" Dāūd ne jawāb diyā,
"Maiṅ Bait-laham ke rahne wāle āp
ke ḳhādim Yassī kā beṭā hūṅ."

Dāūd aur Yūnatan kī Dostī

18 Is guftgū ke bād Dāūd
kī mulāqāt bādshāh ke
beṭe Yūnatan se huī. Un meṅ
fauran gahrī dostī paidā ho gaī,
aur Yūnatan Dāūd ko apnī jān ke
barābar azīz rakhne lagā. [2]Us din se
Sāūl ne Dāūd ko apne darbār meṅ
rakh liyā aur use bāp ke ghar wāpas
jāne na diyā. [3]Aur Yūnatan ne Dāūd
se ahd bāndhā, kyoṅki wuh Dāūd
ko apnī jān ke barābar azīz rakhtā
thā. [4]Ahd kī tasdīq ke lie Yūnatan
ne apnā choġhā utār kar use apne
zirābaktar, talwār, kamān aur peṭī
samet Dāūd ko de diyā.

[5]Jahāṅ bhī Sāūl ne Dāūd ko laṛne
ke lie bhejā wahāṅ wuh kāmyāb
huā. Yih dekh kar Sāūl ne use
fauj kā baṛā afsar banā diyā. Yih
bāt awām aur Sāūl ke afsaroṅ ko
pasand āī.

Sāūl Dāūd se Hasad Kartā Hai

[6]Jab Dāūd Filistiyoṅ ko shikast
dene se wāpas āyā to tamām
shahroṅ se aurateṅ nikal kar Sāūl
Bādshāh se milne āīṅ. Daf aur sāz
bajāte hue wuh ḳhushī ke gīt gā
gā kar nāchne lagīṅ. [7]Aur nāchte
nāchte wuh gātī rahīṅ, "Sāūl ne to
hazār halāk kie jabki Dāūd ne das
hazār."

[8]Sāūl baṛe ġhusse meṅ ā gayā,
kyoṅki auratoṅ kā gīt use nihāyat
burā lagā. Us ne sochā, "Un kī
nazar meṅ Dāūd ne das hazār halāk
kie jabki maiṅ ne sirf hazār. Ab sirf
yih bāt rah gaī hai ki use bādshāh
muqarrar kiyā jāe." [9]Us waqt se
Sāūl Dāūd ko shak kī nazar se
deḳhne lagā. [10-11]Agle din Allāh
ne dubārā Sāūl par burī rūh āne
dī, aur wuh ghar ke andar wajd kī
hālat meṅ ā gayā. Dāūd māmūl
ke mutābiq sāz bajāne lagā tāki
bādshāh ko sukūn mile. Sāūl ke
hāth meṅ nezā thā. Achānak us
ne use phaiṅk kar Dāūd ko dīwār
ke sāth chhed ḍālne kī koshish kī.
Lekin Dāūd ek taraf haṭ kar bach
niklā. Ek aur dafā aisā huā, lekin
Dāūd phir bach gayā.

[12]Yih dekh kar Sāūl Dāūd se
ḍarne lagā, kyoṅki us ne jān liyā ki
Rab mujhe chhoṛ kar Dāūd kā hāmī
ban gayā hai. [13]Āḳhirkār us ne
Dāūd ko darbār se dūr karke hazār
faujiyoṅ par muqarrar kar diyā. In
ādmiyoṅ ke sāth Dāūd muḳhtalif
jangoṅ ke lie nikaltā rahā. [14]Aur
jo kuchh bhī wuh kartā us meṅ
kāmyāb rahtā, kyoṅki Rab us ke

sāth thā. [15]Jab Sāūl ne dekhā ki
Dāūd ko kitnī zyādā kāmyābī huī
hai to wuh us se mazīd ḍar gayā.
[16]Lekin Isrāīl aur Yahūdāh ke bāqī
log Dāūd se bahut muhabbat rakhte
the, kyoṅki wuh har jang meṅ
nikalte waqt se le kar ghar wāpas
āte waqt tak un ke āge āge chaltā
thā.

Dāūd Sāūl kā Dāmād Ban Jātā Hai

[17]Ek din Sāūl ne Dāūd se bāt kī,
"Maiṅ apnī baṛī beṭī Mīrab kā
rishtā āp ke sāth bāndhnā chāhtā
hūṅ. Lekin pahle sābit kareṅ ki āp
achchhe faujī haiṅ, jo Rab kī jangoṅ
meṅ ḳhūb hissā le." Lekin dil hī dil
meṅ Sāūl ne sochā, "Ḳhud to maiṅ
Dāūd par hāth nahīṅ uṭhāūṅgā,
behtar hai ki wuh Filistiyoṅ ke
hāthoṅ mārā jāe." [18]Lekin Dāūd
ne etarāz kiyā, "Maiṅ kaun hūṅ ki
bādshāh kā dāmād banūṅ? Isrāīl
meṅ to mere ḳhāndān aur ābāī
kunbe kī koī haisiyat nahīṅ."
[19]To bhī shādī kī taiyāriyāṅ kī
gaīṅ. Lekin jab muqarrarā waqt ā
gayā to Sāūl ne Mīrab kī shādī ek
aur ādmī banām Adriyel Mahūlātī
se karwā dī.
[20]Itne meṅ Sāūl kī chhoṭī beṭī
Mīkal Dāūd se muhabbat karne
lagī. Jab Sāūl ko is kī ḳhabar milī
to wuh ḳhush huā. [21]Us ne sochā,
"Ab maiṅ beṭī kā rishtā us ke sāth
bāndh kar use yoṅ phaṅsā dūṅgā
ki wuh Filistiyoṅ se laṛte laṛte mar
jāegā." Dāūd se us ne kahā, "Āj āp
ko merā dāmād banane kā dubārā
mauqā milegā."
[22]Phir us ne apne mulāzimoṅ ko
hukm diyā ki wuh chupke se Dāūd
ko batāeṅ, "Suneṅ, āp bādshāh ko
pasand haiṅ, aur us ke tamām afsar
bhī āp ko pyār karte haiṅ. Āp zarūr
bādshāh kī peshkash qabūl karke
us kā dāmād ban jāeṅ." [23]Lekin
Dāūd ne etarāz kiyā, "Kyā āp kī
dānist meṅ bādshāh kā dāmād
bananā chhoṭī-sī bāt hai? Maiṅ
to ġharīb ādmī hūṅ, aur merī koī
haisiyat nahīṅ."
[24]Mulāzimoṅ ne bādshāh ke
pās wāpas jā kar use Dāūd ke
alfāz batāe. [25]Sāūl ne unheṅ phir
Dāūd ke pās bhej kar use ittalā
dī, "Bādshāh mahr ke lie paise
nahīṅ māṅgtā balki yih ki āp un
ke dushmanoṅ se badlā le kar 100
Filistiyoṅ ko qatl kar deṅ. Sabūt ke
taur par āp ko un kā ḳhatnā karke
jild kā kaṭā huā hissā bādshāh ke

pās lānā paṛegā.” Shart kā maqsad
yih thā ki Dāūd Filistiyoṅ ke hāthoṅ
mārā jāe.
26Jab Dāūd ko yih ḳhabar milī
to use Sāūl kī peshkash pasand āī.
Muqarrarā waqt se pahle 27us ne
apne ādmiyoṅ ke sāth nikal kar
200 Filistiyoṅ ko mār diyā. Lāshoṅ
kā ḳhatnā karke wuh jild ke kul
200 ṭukṛe bādshāh ke pās lāyā tāki
bādshāh kā dāmād bane. Yih dekh
kar Sāūl ne us kī shādī Mīkal se
karwā dī.
28Sāūl ko mānanā paṛā ki Rab
Dāūd ke sāth hai aur ki merī beṭī
Mīkal use bahut pyār kartī hai.
29Tab wuh Dāūd se aur bhī ḍarne
lagā. Is ke bād wuh jīte-jī Dāūd kā
dushman banā rahā. 30Un dinoṅ
meṅ Filistī sardār Isrāīl se laṛte
rahe. Lekin jab bhī wuh jang ke lie
nikle to Dāūd Sāūl ke bāqī afsaroṅ
kī nisbat zyādā kāmyāb hotā thā.
Natīje meṅ us kī shohrat pūre mulk
meṅ phail gaī.

Yūnatan Dāūd kī Sifārish Kartā Hai

19 Ab Sāūl ne apne beṭe
Yūnatan aur tamām
mulāzimoṅ ko sāf batāyā ki Dāūd
ko halāk karnā hai. Lekin Dāūd
Yūnatan ko bahut pyārā thā, 2is lie
us ne use āgāh kiyā, “Merā bāp āp
ko mār dene ke mawāqe ḍhūnḍ
rahā hai. Kal subah ḳhabardār
raheṅ. Kahīṅ chhup kar merā
intazār kareṅ. 3Phir maiṅ apne
bāp ke sāth shahr se nikal kar āp ke
qarīb se guzarūṅga. Wahāṅ maiṅ
un se āp kā muāmalā chheṛ kar
mālūm karūṅga ki wuh kyā irādā
rakhte haiṅ. Jo kuchh bhī wuh
kaheṅge maiṅ āp ko batā dūṅgā.”
4Aglī subah jab Yūnatan ne apne
bāp se bāt kī to us ne Dāūd kī
sifārish karke kahā, “Bādshāh
apne ḳhādim Dāūd kā gunāh na
kareṅ, kyoṅki us ne āp kā gunāh
nahīṅ kiyā balki hameshā āp ke lie
fāydāmand rahā hai. 5Usī ne apnī
jān ko ḳhatre meṅ ḍāl kar Filistī ko
mār ḍālā, aur Rab ne us ke wasīle se
tamām Isrāīl ko baṛī najāt baḳhshī.
Us waqt āp ḳhud bhī sab kuchh
dekh kar ḳhush hue. To phir āp
gunāh karke us jaise bequsūr ādmī
ko kyoṅ bilāwajah marwānā chāhte
haiṅ?”
6Yūnatan kī bāteṅ sun kar Sāūl
mān gayā. Us ne wādā kiyā, “Rab
kī hayāt kī qasam, Dāūd ko mārā
nahīṅ jāegā.” 7Bād meṅ Yūnatan

ne Dāūd ko bulā kar use sab kuchh
batāyā, phir use Sāūl ke pās lāyā.
Tab Dāūd pahle kī tarah bādshāh kī
ḳhidmat karne lagā.

Sāūl kā Dāūd par Dūsrā Hamlā

8 Ek bār phir jang chhiṛ gaī, aur
Dāūd nikal kar Filistiyoṅ se laṛā. Is
dafā bhī us ne unheṅ yoṅ shikast
dī ki wuh farār ho gae. 9 Lekin
ek din jab Sāūl apnā nezā pakaṛe
ghar meṅ baiṭhā thā to Allāh kī
bhejī huī burī rūh us par ġhālib āī.
Us waqt Dāūd sarod bajā rahā thā.
10 Achānak Sāūl ne neze ko phaiṅk
kar Dāūd ko dīwār ke sāth chhed
ḍālne kī koshish kī. Lekin wuh ek
taraf haṭ gayā aur nezā us ke qarīb
se guzar kar dīwār meṅ dhaṅs gayā.
Dāūd bhāg gayā aur us rāt Sāūl ke
hāth se bach gayā.

11 Sāūl ne fauran apne ādmiyoṅ
ko Dāūd ke ghar ke pās bhej diyā
tāki wuh makān kī pahrādārī karke
Dāūd ko subah ke waqt qatl kar
deṅ. Lekin Dāūd kī bīwī Mīkal
ne us ko āgāh kar diyā, "Āj rāt
ko hī yahāṅ se chale jāeṅ, warnā
āp nahīṅ bacheṅge balki kal subah
hī mār die jāeṅge." 12 Chunāṅche
Dāūd ghar kī khiṛkī meṅ se niklā,
aur Mīkal ne utarne meṅ us kī
madad kī. Tab Dāūd bhāg kar bach
gayā.

13 Mīkal ne Dāūd kī chārpāī par
but rakh kar us ke sar par bakriyoṅ
ke bāl lagā die aur bāqī hisse par
kambal bichhā diyā. 14 Jab Sāūl ke
ādmī Dāūd ko pakaṛne ke lie āe to
Mīkal ne kahā, "Wuh bīmār hai."
15 Faujiyoṅ ne Sāūl ko ittalā dī to us
ne unheṅ hukm diyā, "Use chārpāī
samet hī mere pās le āo tāki use
mār dūṅ."

16 Jab wuh Dāūd ko le jāne ke
lie āe to kyā deḳhte haiṅ ki us
kī chārpāī par but paṛā hai jis ke
sar par bakriyoṅ ke bāl lage haiṅ.
17 Sāūl ne apnī beṭī ko bahut jhiṛkā,
"Tū ne mujhe is tarah dhokā de kar
mere dushman kī farār hone meṅ
madad kyoṅ kī? Terī hī wajah se
wuh bach gayā." Mīkal ne jawāb
diyā, "Us ne mujhe dhamkī dī ki
maiṅ tujhe qatl kar dūṅgā agar tū
farār hone meṅ merī madad na
kare."

Dāūd Rāmā meṅ Samuel ke pās

18 Is tarah Dāūd bach niklā. Wuh
Rāmā meṅ Samuel ke pās farār huā
aur use sab kuchh sunāyā jo Sāūl

ne us ke sāth kiyā thā. Phir donoṅ
mil kar Nayot chale gae. Wahāṅ
wuh ṭhahre. [19]Sāūl ko ittalā dī gaī,
"Dāūd Rāmā ke Nayot meṅ ṭhahrā
huā hai." [20]Us ne fauran apne
ādmiyoṅ ko use pakaṛne ke lie bhej
diyā. Jab wuh pahuṅche to dekhā
ki nabiyoṅ kā pūrā guroh wahāṅ
nabuwwat kar rahā hai, aur Samuel
ḳhud un kī rāhnumāī kar rahā hai.
Unheṅ deḳhte hī Allāh kā Rūh Sāūl
ke ādmiyoṅ par nāzil huā, aur wuh
bhī nabuwwat karne lage. [21]Sāūl
ko is bāt kī ḳhabar milī to us ne
mazīd ādmiyoṅ ko Rāmā bhej diyā.
Lekin wuh bhī wahāṅ pahuṅchte hī
nabuwwat karne lage. Sāūl ne tīsrī
bār ādmiyoṅ ko bhej diyā, lekin yihī
kuchh un ke sāth bhī huā.

[22]Āḳhir meṅ Sāūl ḳhud Rāmā ke
lie rawānā huā. Chalte chalte wuh
sīkū ke baṛe hauz par pahuṅchā.
Wahāṅ us ne logoṅ se pūchhā,
"Dāūd aur Samuel kahāṅ haiṅ?"
Unhoṅ ne jawāb diyā, "Rāmā kī
ābādī Nayot meṅ."

[23]Sāūl abhī Nayot nahīṅ
pahuṅchā thā ki Allāh kā Rūh
us par bhī nāzil huā, aur wuh
nabuwwat karte karte Nayot
pahuṅch gayā. [24]Wahāṅ wuh
apne kapṛoṅ ko utār kar Samuel
ke sāmne nabuwwat kartā rahā.
Nabuwwat karte karte wuh zamīn
par leṭ gayā aur wahāṅ pūre din
aur pūrī rāt paṛā rahā. Isī wajah se
yih qaul mashhūr huā, "Kyā Sāūl ko
bhī nabiyoṅ meṅ shumār kiyā jātā
hai?"

Dāūd aur Yūnatan Ahd Bāndhte Haiṅ

20 Ab Dāūd Rāmā ke Nayot
se bhī bhāg gayā. Chupke
se wuh Yūnatan ke pās āyā aur
pūchhā, "Mujh se kyā ġhaltī huī
hai? Merā kyā qusūr hai? Mujh se
āp ke bāp ke ḳhilāf kyā jurm sarzad
huā hai ki wuh mujhe qatl karnā
chāhte haiṅ?"

[2]Yūnatan ne etarāz kiyā, "Yih
kabhī nahīṅ ho saktā! Āp nahīṅ
mareṅge. Merā bāp to mujhe
hameshā sab kuchh batā detā hai,
ḳhāh bāt baṛī ho yā chhoṭī. To
phir wuh aisā koī mansūbā mujh
se kyoṅ chhupāe? Āp kī yih bāt
sarāsar ġhalat hai."

[3]Lekin Dāūd ne qasam khā kar
isrār kiyā, "Zāhir hai ki āp ko is ke
bāre meṅ ilm nahīṅ. Āp ke bāp
ko sāf mālūm hai ki maiṅ āp ko
pasand hūṅ. 'Wuh to sochte hoṅge,

Yūnatan ko is bāt kā ilm na ho,
warnā wuh dukh mahsūs karegā.’
Lekin Rab kī aur āp kī jān kī qasam,
maiṅ baṛe ḳhatre meṅ hūṅ, aur
maut se bachnā mushkil hī hai.”
4Yūnatan ne kahā, “Mujhe
batāeṅ ki maiṅ kyā karūṅ to maiṅ
use karūṅga.” 5Tab Dāūd ne apnā
mansūbā pesh kiyā. “Kal Nae
Chāṅd kī Īd hai, aur bādshāh
tawaqqo kareṅge ki maiṅ un kī
ziyāfat meṅ sharīk hūṅ. Lekin is
martabā mujhe parsoṅ shām tak
bāhar khule maidān meṅ chhupā
rahne kī ijāzat deṅ. 6Agar āp ke
bāp merā patā kareṅ to unheṅ kah
denā, ‘Dāūd ne baṛe zor se mujh
se apne shahr Bait-laham ko jāne
kī ijāzat māṅgī. Use baṛī jaldī thī,
kyoṅki us kā pūrā ḳhāndān apnī
sālānā qurbānī chaṛhānā chāhtā
hai.’ 7Agar āp ke bāp jawāb deṅ
ki ṭhīk hai to phir mālūm hogā ki
ḳhatrā ṭal gayā hai. Lekin agar
wuh baṛe ġhusse meṅ ā jāeṅ to
yaqīn jāneṅ ki wuh mujhe nuqsān
pahuṅchāne kā irādā rakhte haiṅ.
8Barāh-e-karm mujh par mehrbānī
karke yād rakheṅ ki āp ne Rab ke
sāmne apne ḳhādim se ahd bāndhā
hai. Agar maiṅ wāqaī qusūrwār
ṭhahrūṅ to āp ḳhud mujhe mār
ḍāleṅ. Lekin kisī sūrat meṅ bhī
mujhe apne bāp ke hawāle na
kareṅ.”
9Yūnatan ne jawāb diyā, “Fikr
na kareṅ, maiṅ kabhī aisā nahīṅ
karūṅga. Jab bhī mujhe ishārā mil
jāe ki merā bāp āp ko qatl karne
kā irādā rakhtā hai to maiṅ zarūr
āp ko fauran ittalā dūṅgā.” 10Dāūd
ne pūchhā, “Agar āp ke bāp ġhusse
meṅ jawāb deṅ to kaun mujhe
ḳhabar pahuṅchāegā?”
11Yūnatan ne jawāb meṅ kahā,
“Āeṅ ham nikal kar khule maidān
meṅ jāeṅ.” Donoṅ nikle 12to
Yūnatan ne Dāūd se kahā, “Rab
Isrāīl ke Ḳhudā kī qasam, parsoṅ
is waqt tak maiṅ apne bāp se bāt
mālūm kar lūṅgā. Agar wuh āp ke
bāre meṅ achchhī soch rakhe aur
maiṅ āp ko ittalā na dūṅ 13to Rab
mujhe saḳht sazā de. Lekin agar
mujhe patā chale ki merā bāp āp
ko mār dene par tulā huā hai to
maiṅ āp ko is kī ittalā bhī dūṅgā.
Is sūrat meṅ maiṅ āp ko nahīṅ
rokūṅgā balki āp ko salāmatī se
jāne dūṅgā. Rab usī tarah āp ke
sāth ho jis tarah wuh pahle mere
bāp ke sāth thā. 14Lekin darḳhāst
hai ki mere jīte-jī mujh par Rab
kī-sī mehrbānī kareṅ tāki maiṅ

mar na jāūṅ. [15]Mere ḳhāndān par
bhī hameshā tak mehrbānī kareṅ.
Wuh kabhī bhī āp kī mehrbānī se
mahrūm na ho jāe, us waqt bhī
nahīṅ jab Rab ne āp ke tamām
dushmanoṅ ko rū-e-zamīn par se
miṭā diyā hogā."
[16]Chunāṅche Yūnatan ne Dāūd
se ahd bāndh kar kahā, "Rab
Dāūd ke dushmanoṅ se badlā le."
[17]Wuh bolā, "Qasam khāeṅ ki
āp yih ahd utne puḳhtā irāde se
qāym rakheṅge jitnī āp mujh se
muhabbat rakhte haiṅ." Kyoṅki
Yūnatan Dāūd ko apnī jān ke
barābar azīz rakhtā thā.
[18]Phir Yūnatan ne apnā mansūbā
pesh kiyā. "Kal to Nae Chāṅd kī
Īd hai. Jaldī se patā chalegā ki
āp nahīṅ āe, kyoṅki āp kī kursī
ḳhālī rahegī. [19]Is lie parsoṅ shām
ke waqt khule maidān meṅ wahāṅ
chale jāeṅ jahāṅ pahle chhup gae
the. Patthar ke ḍher ke qarīb baiṭh
jāeṅ. [20]Us waqt maiṅ ghar se nikal
kar tīn tīr patthar ke ḍher kī taraf
chalāūṅgā goyā meṅ kisī chīz ko
nishānā banā kar mashq kar rahā
hūṅ. [21]Phir maiṅ laṛke ko tīroṅ ko
le āne ke lie bhej dūṅgā. Agar maiṅ
use batā dūṅ, 'Tīr urlī taraf paṛe
haiṅ, unheṅ jā kar le āo' to āp ḳhauf
khāe baġhair chhupne kī jagah se
nikal kar mere pās ā sakeṅge. Rab
kī hayāt kī qasam, is sūrat meṅ koī
ḳhatrā nahīṅ hogā. [22]Lekin agar
maiṅ laṛke ko batā dūṅ, 'Tīr parlī
taraf paṛe haiṅ' to āp ko fauran
hijrat karnī paṛegī. Is sūrat meṅ
Rab ḳhud āp ko yahāṅ se bhej
rahā hogā. [23]Lekin jo bāteṅ ham
ne āj āpas meṅ kī haiṅ Rab ḳhud
hameshā tak in kā gawāh rahe."

Sāūl kī Dāūd se Alāniyā Dushmanī

[24]Chunāṅche Dāūd khule maidān
meṅ chhup gayā. Nae chāṅd kī Īd
āī to bādshāh ziyāfat ke lie baiṭh
gayā. [25]Māmūl ke mutābiq wuh
dīwār ke pās baiṭh gayā. Abinair us
ke sāth baiṭhā thā aur Yūnatan us ke
muqābil. Lekin Dāūd kī jagah ḳhālī
rahī.
[26]Us din Sāūl ne bāt na chheṛī,
kyoṅki us ne sochā, "Dāūd kisī
wajah se nāpāk ho gayā hogā, is lie
nahīṅ āyā."
[27]Lekin agle din jab Dāūd kī jagah
phir ḳhālī rahī to Sāūl ne Yūnatan
se pūchhā, "Yassī kā beṭā na to
kal, na āj ziyāfat meṅ sharīk huā
hai. Kyā wajah hai?" [28]Yūnatan
ne jawāb diyā, "Dāūd ne baṛe zor

se mujh se Bait-laham jāne kī ijāzat māṅgī. [29]Us ne kahā, ‘Mehrbānī
karke mujhe jāne deṅ, kyoṅki merā
ḳhāndān ek ḳhās qurbānī chaṛhā
rahā hai, aur mere bhāī ne mujhe
āne kā hukm diyā hai. Agar
āp ko manzūr ho to barāh-e-karm
mujhe apne bhāiyoṅ ke pās jāne
kī ijāzat deṅ.’ Yihī wajah hai ki
wuh bādshāh kī ziyāfat meṅ sharīk
nahīṅ huā.”
[30]Yih sun kar Sāūl āpe se bāhar
ho gayā. Wuh garjā, “Harāmzāde!
Mujhe ḳhūb mālūm hai ki tū ne
Dāūd kā sāth diyā hai. Sharm kī
bāt hai, tere lie aur terī māṅ ke
lie. [31]Jab tak Yassī kā beṭā zindā hai
tab tak na tū aur na terī bādshāhat
qāym rahegī. Ab jā, use le ā, kyoṅki
use marnā hī hai.”
[32]Yūnatan ne kahā, “Kyoṅ? Us
ne kyā kiyā jo sazā-e-maut ke lāyq
hai?” [33]Jawāb meṅ Sāūl ne apnā
nezā zor se Yūnatan kī taraf phaiṅk
diyā tāki use mār ḍāle. Yih dekh kar
Yūnatan ne jān liyā ki Sāūl Dāūd ko
qatl karne kā puḳhtā irādā rakhtā
hai. [34]Baṛe ġhusse ke ālam meṅ
wuh khaṛā huā aur chalā gayā. Us
din us ne khānā khāne se inkār
kiyā. Use bahut dukh thā ki merā
bāp Dāūd kī itnī be’izzatī kar rahā
hai.
[35]Agle din Yūnatan subah ke waqt
ghar se nikal kar khule maidān
meṅ us jagah ā gayā jahāṅ Dāūd se
milnā thā. Ek laṛkā us ke sāth thā.
[36]Us ne laṛke ko hukm diyā, “Chalo,
us taraf bhāgnā shurū karo jis taraf
maiṅ tīroṅ ko chalāūṅgā tāki tujhe
mālūm ho ki wuh kahāṅ haiṅ.”
Chunāṅche laṛkā dauṛne lagā, aur
Yūnatan ne tīr itne zor se chalāyā
ki wuh us se āge kahīṅ dūr jā girā.
[37]Jab laṛkā tīr ke qarīb pahuṅch
gayā to Yūnatan ne āwāz dī, “Tīr
parlī taraf hai. [38]Jaldī karo, bhāg
kar āge niklo aur na ruko!” Phir
laṛkā tīr ko uṭhā kar apne mālik ke
pās wāpas ā gayā. [39]Wuh nahīṅ
jāntā thā ki is ke pīchhe kyā maqsad
hai. Sirf Yūnatan aur Dāūd ko ilm
thā.
[40]Phir Yūnatan ne kamān aur
tīroṅ ko laṛke ke sapurd karke
use hukm diyā, “Jāo, sāmān le
kar shahr meṅ wāpas chale jāo.”
[41]Laṛkā chalā gayā to Dāūd patthar
ke ḍher ke junūb se nikal kar
Yūnatan ke pās āyā. Tīn martabā
wuh Yūnatan ke sāmne muṅh ke
bal jhuk gayā. Ek dūsre ko chūm
kar donoṅ ḳhūb roe, ḳhāskar Dāūd.

42Phir Yūnatan bolā, “Salāmatī se
jāeṅ! Aur kabhī wuh wāde na
bhūleṅ jo ham ne Rab kī qasam khā
kar ek dūsre se kie haiṅ. Yih ahd
āp ke aur mere aur āp kī aur merī
aulād ke darmiyān hameshā qāym
rahe. Rab ḳhud hamārā gawāh
hai.”

Phir Dāūd rawānā huā, aur
Yūnatan shahr ko wāpas chalā
gayā.

Dāūd Nob meṅ Aḳhīmalik ke pās Ṭhahartā Hai

21 Dāūd Nob meṅ Aḳhīmalik
Imām ke pās gayā.
Aḳhīmalik kāṅpte hue us se milne
ke lie āyā aur pūchhā, “Āp akele
kyoṅ āe haiṅ? Koī āp ke sāth
nahīṅ.” 2Dāūd ne jawāb diyā,
“Bādshāh ne mujhe ek ḳhās
zimmedārī dī hai jis kā zikr tak
karnā manā hai. Kisī ko bhī is ke
bāre meṅ jānanā nahīṅ chāhie.
Maiṅ ne apne ādmiyoṅ ko hukm
diyā hai ki fulāṅ fulāṅ jagah par
merā intazār kareṅ. 3Ab mujhe
zarā batāeṅ ki khāne ke lie kyā mil
saktā hai? Mujhe pāṅch roṭiyāṅ de
deṅ, yā jo kuchh bhī āp ke pās hai.”

4Imām ne jawāb diyā, “Mere pās
ām roṭī nahīṅ hai. Maiṅ āp ko sirf
Rab ke lie maḳhsūsshudā roṭī de
saktā hūṅ. Shart yih hai ki āp ke
ādmī pichhle dinoṅ meṅ auratoṅ
se hambistar na hue hoṅ.” 5Dāūd
ne use tasallī de kar kahā, “Fikr
na kareṅ. Pahle kī tarah hameṅ
is muhimm ke daurān bhī auratoṅ
se dūr rahnā paṛā hai. Mere faujī
ām muhimmoṅ ke lie bhī apne āp
ko pāk rakhte haiṅ, to is dafā wuh
kahīṅ zyādā pāk-sāf haiṅ.”

6Phir imām ne Dāūd ko
maḳhsūsshudā roṭiyāṅ dīṅ yānī
wuh roṭiyāṅ jo mulāqāt ke ḳhaime
meṅ Rab ke huzūr rakhī jātī thīṅ
aur usī din tāzā roṭiyoṅ se tabdīl huī
thīṅ. 7Us waqt Sāūl ke charwāhoṅ
kā Adomī inchārj Doeg wahāṅ
thā. Wuh kisī majbūrī ke bāis
Rab ke huzūr ṭhahrā huā thā.
Us kī maujūdagī meṅ 8Dāūd ne
Aḳhīmalik se pūchhā, “Kyā āp ke
pās koī nezā yā talwār hai? Mujhe
bādshāh kī muhimm ke lie itnī jaldī
se nikalnā paṛā ki apnī talwār yā koī
aur hathiyār sāth lāne ke lie fursat
na milī.”

9Aḳhīmalik ne jawāb diyā, “Jī
hai. Wādī-e-Ailā meṅ āp ke hāthoṅ
māre gae Filistī mard Jālūt kī talwār

mere pās hai. Wuh ek kapṛe meṅ
lipṭī mere bālāposh ke pīchhe paṛī
hai. Agar āp use apne sāth le jānā
chāheṅ to le jāeṅ. Mere pās koī aur
hathiyār nahīṅ hai." Dāūd ne kahā,
"Is qism kī talwār kahīṅ aur nahīṅ
miltī. Mujhe de deṅ."

Dāūd Filistī Bādshāh ke pās

10 Usī din Dāūd āge niklā tāki Sāūl
se bach sake. Isrāīl ko chhoṛ kar
wuh Filistī shahr Jāt ke bādshāh
Akīs ke pās gayā. 11 Lekin Akīs
ke mulāzimoṅ ne bādshāh ko āgāh
kiyā, "Kyā yih mulk kā bādshāh
Dāūd nahīṅ hai? Isī ke bāre meṅ
Isrāīlī nāch kar gīt gāte haiṅ, 'Sāūl
ne hazār halāk kie jabki Dāūd ne
das hazār.'"
12 Yih sun kar Dāūd ghabrā
gayā aur Jāt ke bādshāh Akīs se
bahut ḍarne lagā. 13 Achānak wuh
pāgal ādmī kā rūp bhar kar un ke
darmiyān ajīb ajīb harkateṅ karne
lagā. Shahr ke darwāze ke pās jā
kar us ne us par betuke-se nishān
lagāe aur apnī dāṛhī par rāl ṭapakne
dī.
14 Yih dekh kar Akīs ne apne
mulāzimoṅ ko jhiṛkā, "Tum is ādmī
ko mere pās kyoṅ le āe ho? Tum
ḳhud dekh sakte ho ki yih pāgal hai.
15 Kyā mere pās pāgaloṅ kī kamī
hai ki tum is ko mere sāmne le āe
ho tāki is tarah kī harkateṅ kare?
Kyā mujhe aise mehmān kī zarūrat
hai?"

Adullām ke Ġhār aur Moāb Meṅ

22 Is tarah Dāūd Jāt se bach
niklā aur Adullām ke ġhār
meṅ chhup gayā. Jab us ke bhāiyoṅ
aur bāp ke gharāne ko is kī ḳhabar
milī to wuh Bait-laham se ā kar
wahāṅ us ke sāth jā mile. 2 Aur log
bhī jaldī se us ke gird jamā ho gae.
Aise jo kisī musībat meṅ phaṅse
hue the yā apnā qarz adā nahīṅ
kar sakte the aur aise bhī jin kā
dil talḳhī se bharā huā thā. Hote
hote Dāūd taqrīban 400 afrād kā
rāhnumā ban gayā.
3 Dāūd Adullām se rawānā ho
kar Mulk-e-Moāb ke shahr Misfāh
chalā gayā. Us ne Moābī bādshāh se
guzārish kī, "Mere māṅ-bāp ko us
waqt tak yahāṅ panāh deṅ jab tak
mujhe patā na ho ki Allāh mere lie
kyā irādā rakhtā hai." 4 Wuh apne
māṅ-bāp ko bādshāh ke pās le āyā,
aur wuh utnī der tak wahāṅ ṭhahre

jitnī der Dāūd apne pahāṛī qile meṅ rahā.

[5]Ek din Jād Nabī ne Dāūd se kahā, “Yahāṅ pahāṛī qile meṅ mat raheṅ balki dubārā Yahūdāh ke ilāqe meṅ wāpas chale jāeṅ.” Dāūd us kī sun kar hārat ke jangal meṅ jā basā.

Sāūl Nob ke Imāmoṅ se Badlā Letā Hai

[6]Sāūl ko ittalā dī gaī ki Dāūd aur us ke ādmī dubārā Yahūdāh meṅ pahuṅch gae haiṅ. Us waqt Sāūl apnā nezā pakaṛe jhāū ke us daraḳht ke sāye meṅ baiṭhā thā jo Jibiyā kī pahāṛī par thā. Sāūl ke irdgird us ke mulāzim khaṛe the. [7]Wuh pukār uṭhā, “Binyamīn ke mardo! Suneṅ, kyā Yassī kā beṭā āp sab ko khet aur angūr ke bāġh degā? Kyā wuh fauj meṅ āp ko hazār hazār aur sau sau afrād par muqarrar karegā? [8]Lagtā hai ki āp is kī ummīd rakhte haiṅ, warnā āp yoṅ mere ḳhilāf sāzish na karte. Kyoṅki āp meṅ se kisī ne bhī mujhe yih nahīṅ batāyā ki mere apne beṭe ne is ādmī ke sāth ahd bāndhā hai. Āp ko merī fikr tak nahīṅ, warnā mujhe ittalā dete ki Yūnatan ne mere mulāzim Dāūd ko ubhārā hai ki wuh merī tāk meṅ baiṭh jāe. Kyoṅki āj to aisā hī ho rahā hai.”

[9]Doeg Adomī Sāūl ke afsaroṅ ke sāth wahāṅ khaṛā thā. Ab wuh bol uṭhā, “Maiṅ ne Yassī ke beṭe ko dekhā hai. Us waqt wuh Nob meṅ Aḳhīmalik bin Aḳhītūb se milne āyā. [10]Aḳhīmalik ne Rab se dariyāft kiyā ki Dāūd kā aglā qadam kyā ho. Sāth sāth us ne use safr ke lie khānā aur Filistī mard Jālūt kī talwār bhī dī.”

[11]Bādshāh ne fauran Aḳhīmalik bin Aḳhītūb aur us ke bāp ke pūre ḳhāndān ko bulāyā. Sab Nob meṅ imām the. [12]Jab pahuṅche to Sāūl bolā, “Aḳhītūb ke beṭe, suneṅ.” Aḳhīmalik ne jawāb diyā, “Jī mere āqā, hukm.” [13]Sāūl ne ilzām lagā kar kahā, “Āp ne Yassī ke beṭe Dāūd ke sāth mere ḳhilāf sāzisheṅ kyoṅ kī haiṅ? Batāeṅ, āp ne use roṭī aur talwār kyoṅ dī? Āp ne Allāh se dariyāft kyoṅ kiyā ki Dāūd āge kyā kare? Āp hī kī madad se wuh sarkash ho kar merī tāk meṅ baiṭh gayā hai, kyoṅki āj to aisā hī ho rahā hai.”

[14]Aḳhīmalik bolā, “Lekin mere āqā, kyā mulāzimoṅ meṅ se koī aur āp ke dāmād Dāūd jaisā wafādār sābit huā hai? Wuh to āp ke

muhāfiz daste kā kaptān aur āp ke
gharāne kā muazzaz membar hai.
15Aur yih pahlī bār nahīṅ thā ki
maiṅ ne us ke lie Allāh se hidāyat
māṅgī. Is muāmale meṅ bādshāh
mujh aur mere ḳhāndān par ilzām
na lagāe. Maiṅ ne to kisī sāzish kā
zikr tak nahīṅ sunā."
16Lekin bādshāh bolā,
"Aḳhīmalik, tujhe aur tere bāp ke
pūre ḳhāndān ko marnā hai." 17Us
ne sāth khaṛe apne muhāfizoṅ ko
hukm diyā, "Jā kar imāmoṅ ko mār
do, kyoṅki yih bhī Dāūd ke ittahādī
haiṅ. Go in ko mālūm thā ki Dāūd
mujh se bhāg rahā hai to bhī inhoṅ
ne mujhe ittalā na dī."
Lekin muhāfizoṅ ne Rab ke
imāmoṅ ko mār ḍālne se inkār
kiyā. 18Tab bādshāh ne Doeg
Adomī ko hukm diyā, "Phir tum hī
imāmoṅ ko mār do." Doeg ne un ke
pās jā kar un sab ko qatl kar diyā.
Katān kā bālāposh pahnane wāle
kul 85 ādmī us din māre gae. 19Phir
us ne jā kar imāmoṅ ke shahr Nob
ke tamām bāshindoṅ ko mār ḍālā.
Shahr ke mard, aurateṅ, bachche
shīrḳhāroṅ samet, gāy-bail, gadhe
aur bheṛ-bakriyāṅ sab us din halāk
hue.
20Sirf ek hī shaḳhs bach gayā,
Abiyātar jo Aḳhīmalik bin Aḳhītūb
kā beṭā thā. Wuh bhāg kar Dāūd ke
pās āyā 21aur use ittalā dī ki Sāūl ne
Rab ke imāmoṅ ko qatl kar diyā hai.
22Dāūd ne kahā, "Us din jab maiṅ
ne Doeg Adomī ko wahāṅ dekhā to
mujhe mālūm thā ki wuh zarūr Sāūl
ko ḳhabar pahuṅchāegā. Yih merā
hī qusūr hai ki āp ke bāp kā pūrā
ḳhāndān halāk ho gayā hai. 23Ab
mere sāth raheṅ aur mat ḍareṅ. Jo
ādmī āp ko qatl karnā chāhtā hai
wuh mujhe bhī qatl karnā chāhtā
hai. Āp mere sāth rah kar mahfūz
raheṅge."

Dāūd Qaīlā ko Bachātā Hai

23 Ek din Dāūd ko ḳhabar
milī ki Filistī Qaīlā Shahr
par hamlā karke gāhne kī jaghoṅ se
anāj lūṭ rahe haiṅ. 2Dāūd ne Rab
se dariyāft kiyā, "Kyā maiṅ jā kar
Filistiyoṅ par hamlā karūṅ?" Rab
ne jawāb diyā, "Jā, Filistiyoṅ par
hamlā karke Qaīlā ko bachā."
3Lekin Dāūd ke ādmī etarāz
karne lage, "Ham pahle se yahāṅ
Yahūdāh meṅ logoṅ kī muḳhālafat
se ḍarte haiṅ. Jab ham Qaīlā jā
kar Filistiyoṅ par hamlā kareṅge

to phir hamārā kyā banegā?” [4]Tab
Dāūd ne Rab se dubārā hidāyat
māṅgī, aur dubārā use yihī jawāb
milā, “Qaīlā ko jā! Maiṅ Filistiyoṅ
ko tere hawāle kar dūṅgā.”
[5]Chunāṅche Dāūd apne ādmiyoṅ
ke sāth Qaīlā chalā gayā. Us ne
Filistiyoṅ par hamlā karke unheṅ
baṛī shikast dī aur un kī bheṛ-
bakriyoṅ ko chhīn kar Qaīlā ke
bāshindoṅ ko bachāyā. [6]Wahāṅ
Qaīlā meṅ Abiyātar Dāūd ke logoṅ
meṅ shāmil huā. Us ke pās imām
kā bālāposh thā.
[7]Jab Sāūl ko ḳhabar milī ki Dāūd
Qaīlā Shahr meṅ ṭhahrā huā hai to
us ne sochā, “Allāh ne use mere
hawāle kar diyā hai, kyoṅki ab wuh
fasīldār shahr meṅ jā kar phaṅs
gayā hai.” [8]Wuh apnī pūrī fauj ko
jamā karke jang ke lie taiyāriyāṅ
karne lagā tāki utar kar Qaīlā kā
muhāsarā kare jis meṅ Dāūd ab tak
ṭhahrā huā thā.
[9]Lekin Dāūd ko patā chalā ki Sāūl
us ke ḳhilāf taiyāriyāṅ kar rahā
hai. Us ne Abiyātar Imām se kahā,
“Imām kā bālāposh le āeṅ tāki ham
Rab se hidāyat māṅgeṅ.” [10]Phir us
ne duā kī, “Ai Rab Isrāīl ke Ḳhudā,
mujhe ḳhabar milī hai ki Sāūl merī
wajah se Qaīlā par hamlā karke use
barbād karnā chāhtā hai. [11]Kyā
shahr ke bāshinde mujhe Sāūl ke
hawāle kar deṅge? Kyā Sāūl wāqaī
āegā? Ai Rab, Isrāīl ke Ḳhudā, apne
ḳhādim ko batā!” Rab ne jawāb
diyā, “Hāṅ, wuh āegā.” [12]Phir Dāūd
ne mazīd dariyāft kiyā, “Kyā shahr
ke buzurg mujhe aur mere logoṅ ko
Sāūl ke hawāle kar deṅge?” Rab ne
kahā, “Hāṅ, wuh kar deṅge.”
[13]Lihāzā Dāūd apne taqrīban 600
ādmiyoṅ ke sāth Qaīlā se chalā gayā
aur idhar-udhar phirne lagā. Jab
Sāūl ko ittalā milī ki Dāūd Qaīlā se
nikal kar bach gayā hai to wahāṅ
jāne se bāz āyā.

Yūnatan Dāūd se Miltā Hai

[14]Ab Dāūd bayābān ke pahāṛī qiloṅ
aur Dasht-e-Zīf ke pahāṛī ilāqe meṅ
rahne lagā. Sāūl to musalsal us
kā khoj lagātā rahā, lekin Allāh
hameshā Dāūd ko Sāūl ke hāth se
bachātā rahā. [15]Ek din jab Dāūd
Horish ke qarīb thā to use ittalā
milī ki Sāūl āp ko halāk karne ke
lie niklā hai. [16]Us waqt Yūnatan
ne Dāūd ke pās ā kar us kī hauslā-
afzāī kī ki wuh Allāh par bharosā
rakhe. [17]Us ne kahā, “Ḍareṅ mat.
Mere bāp kā hāth āp tak nahīṅ

pahuṅchegā. Ek din āp zarūr Isrāīl
ke bādshāh ban jāeṅge, aur merā
rutbā āp ke bād hī āegā. Merā
bāp bhī is haqīqat se ḳhūb wāqif
hai." [18]Donoṅ ne Rab ke huzūr
ahd bāndhā. Phir Yūnatan apne
ghar chalā gayā jabki Dāūd wahāṅ
Horish meṅ ṭhahrā rahā.

Dāūd Zīf meṅ Bach Jātā Hai

[19]Dasht-e-Zīf meṅ ābād kuchh log
Sāūl ke pās ā gae jo us waqt Jibiyā
meṅ thā. Unhoṅ ne kahā, "Ham
jānte haiṅ ki Dāūd kahāṅ chhup
gayā hai. Wuh Horish ke pahāṛī
qiloṅ meṅ hai, us pahāṛī par jis kā
nām Hakīlā hai aur jo Yashīmon ke
junūb meṅ hai. [20]Ai bādshāh, jab
bhī āp kā dil chāhe āeṅ to ham use
pakaṛ kar āp ke hawāle kar deṅge."
[21]Sāūl ne jawāb diyā, "Rab āp ko
barkat baḳhshe ki āp ko mujh par
tars āyā hai. [22]Ab wāpas jā kar
mazīd taiyāriyāṅ kareṅ. Patā kareṅ
ki wuh kahāṅ ātā jātā hai aur kis
ne use wahāṅ dekhā hai. Kyoṅki
mujhe batāyā gayā hai ki wuh bahut
chālāk hai. [23]Har jagah kā khoj
lagāeṅ jahāṅ wuh chhup jātā hai.
Jab āp ko sārī tafsīlāt mālūm hoṅ
to mere pās āeṅ. Phir maiṅ āp
ke sāth wahāṅ pahuṅchūṅgā. Agar
wuh wāqaī wahāṅ kahīṅ ho to maiṅ
use zarūr ḍhūnḍ nikālūṅgā, ḳhāh
mujhe pūre Yahūdāh kī chhānbīn
kyoṅ na karnī paṛe."

[24-25]Zīf ke ādmī wāpas chale gae.
Thoṛī der ke bād Sāūl bhī apnī fauj
samet wahāṅ ke lie niklā. Us waqt
Dāūd aur us ke log Dasht-e-Maūn
meṅ Yashīmon ke junūb meṅ the.
Jab Dāūd ko ittalā milī ki Sāūl us kā
tāqqub kar rahā hai to wuh registān
ke mazīd junūb meṅ chalā gayā,
wahāṅ jahāṅ baṛī chaṭṭān nazar ātī
hai. Lekin Sāūl ko patā chalā aur
wuh fauran registān meṅ Dāūd ke
pīchhe gayā.

[26]Chalte chalte Sāūl Dāūd ke
qarīb hī pahuṅch gayā. Āḳhirkār
sirf ek pahāṛī un ke darmiyān rah
gaī. Sāūl pahāṛī ke ek dāman
meṅ thā jabki Dāūd apne logoṅ
samet dūsre dāman meṅ bhāgtā
huā bādshāh se bachne kī koshish
kar rahā thā. Sāūl abhī unheṅ gher
kar pakaṛne ko thā [27]ki achānak
qāsid Sāūl ke pās pahuṅchā jis ne
kahā, "Jaldī āeṅ! Filistī hamāre
mulk meṅ ghus āe haiṅ." [28]Sāūl
ko Dāūd ko chhoṛnā paṛā, aur
wuh Filistiyoṅ se laṛne gayā. Us

waqt se pahāṛī kā nām “Alahdagī kī Chaṭṭān” paṛ gayā.

[29]Dāūd wahāṅ se chalā gayā aur Ain-jadī ke pahāṛī qiloṅ meṅ rahne lagā.

Dāūd Sāūl ko Qatl Karne se Inkār Kartā Hai

24 Jab Sāūl Filistiyoṅ kā tāqqub karne se wāpas āyā to use ḳhabar milī ki Dāūd Ain-jadī ke registān meṅ hai. [2]Wuh tamām Isrāīl ke 3,000 chīdā faujiyoṅ ko le kar Pahāṛī Bakriyoṅ kī Chaṭṭānoṅ ke lie rawānā huā tāki Dāūd ko pakaṛ le.

[3]Chalte chalte wuh bheṛoṅ ke kuchh bāṛoṅ se guzarne lage. Wahāṅ ek ġhār ko dekh kar Sāūl andar gayā tāki apnī hājat rafā kare. Ittifāq se Dāūd aur us ke ādmī usī ġhār ke pichhle hisse meṅ chhupe baiṭhe the. [4]Dāūd ke ādmiyoṅ ne āhistā se us se kahā, “Rab ne to āp se wādā kiyā thā, ‘Maiṅ tere dushman ko tere hawāle kar dūṅgā, aur tū jo jī chāhe us ke sāth kar sakegā.’ Ab yih waqt ā gayā hai!” Dāūd reṅgte reṅgte āge Sāūl ke qarīb pahuṅch gayā. Chupke se us ne Sāūl ke libās ke kināre kā ṭukṛā kāṭ liyā aur phir wāpas ā gayā. [5]Lekin jab apne logoṅ ke pās pahuṅchā to us kā zamīr use malāmat karne lagā. [6]Us ne apne ādmiyoṅ se kahā, “Rab na kare ki maiṅ apne āqā ke sāth aisā sulūk karke Rab ke masah kie hue bādshāh ko hāth lagāūṅ. Kyoṅki Rab ne ḳhud use masah karke chun liyā hai.” [7]Yih kah kar Dāūd ne un ko samjhāyā aur unheṅ Sāūl par hamlā karne se rok diyā.

Thoṛī der ke bād Sāūl ġhār se nikal kar āge chalne lagā. [8]Jab wuh kuchh fāsile par thā to Dāūd bhī niklā aur pukār uṭhā, “Ai bādshāh salāmat, ai mere āqā!” Sāūl ne pīchhe dekhā to Dāūd muṅh ke bal jhuk kar [9]bolā, “Jab log āp ko batāte haiṅ ki Dāūd āp ko nuqsān pahuṅchāne par tulā huā hai to āp kyoṅ dhyān dete haiṅ? [10]Āj āp apnī āṅkhoṅ se dekh sakte haiṅ ki yih jhūṭ hī jhūṭ hai. Ġhār meṅ āp Allāh kī marzī se mere qabze meṅ ā gae the. Mere logoṅ ne zor diyā ki maiṅ āp ko mār dūṅ, lekin maiṅ ne āp ko na chheṛā. Maiṅ bolā, ‘Maiṅ kabhī bhī bādshāh ko nuqsān nahīṅ pahuṅchāūṅgā, kyoṅki Rab ne ḳhud use masah karke chun liyā hai.’ [11]Mere bāp, yih dekheṅ jo

mere hāth meṅ hai! Āp ke libās kā
yih ṭukṛā maiṅ kāṭ sakā, aur phir
bhī maiṅ ne āp ko halāk na kiyā.
Ab jān leṅ ki na maiṅ āp ko nuqsān
pahuṅchāne kā irādā rakhtā hūṅ,
na maiṅ ne āp kā gunāh kiyā hai.
Phir bhī āp merā tāqqub karte hue
mujhe mār ḍālne ke darpai haiṅ.
12 Rab ḳhud faislā kare ki kis se
ġhaltī ho rahī hai, āp se yā mujh
se. Wuhī āp se merā badlā le.
Lekin ḳhud maiṅ kabhī āp par hāth
nahīṅ uṭhāūṅgā. 13 Qadīm qaul yihī
bāt bayān kartā hai, 'Badkāroṅ se
badkārī paidā hotī hai.' Merī nīyat
to sāf hai, is lie maiṅ kabhī aisā
nahīṅ karūṅga. 14 Isrāīl kā bādshāh
kis ke ḳhilāf nikal āyā hai? Jis kā
tāqqub āp kar rahe haiṅ us kī to
koī haisiyat nahīṅ. Wuh murdā
kuttā yā pissū hī hai. 15 Rab hamārā
munsif ho. Wuhī ham donoṅ kā
faislā kare. Wuh mere muāmale
par dhyān de, mere haq meṅ bāt
kare aur mujhe be'ilzām ṭhahrā kar
āp ke hāth se bachāe."

16 Dāūd ḳhāmosh huā to Sāūl ne
pūchhā, "Dāūd mere beṭe, kyā āp kī
āwāz hai?" Aur wuh phūṭ phūṭ kar
rone lagā. 17 Us ne kahā, "Āp mujh
se zyādā rāstbāz haiṅ. Āp ne mujh
se achchhā sulūk kiyā jabki maiṅ
āp se burā sulūk kartā rahā hūṅ.
18 Āj āp ne mere sāth bhalāī kā sabūt
diyā, kyoṅki go Rab ne mujhe āp
ke hawāle kar diyā thā to bhī āp ne
mujhe halāk na kiyā. 19 Jab kisī kā
dushman us ke qabze meṅ ā jātā hai
to wuh use jāne nahīṅ detā. Lekin
āp ne aisā hī kiyā. Rab āp ko us
mehrbānī kā ajr de jo āp ne āj mujh
par kī hai. 20 Ab maiṅ jāntā hūṅ ki
āp zarūr bādshāh ban jāeṅge, aur ki
āp ke zariye Isrāīl kī bādshāhī qāym
rahegī. 21 Chunāṅche Rab kī qasam
khā kar mujh se wādā kareṅ ki na
āp merī aulād ko halāk kareṅge, na
mere ābāī gharāne meṅ se merā
nām miṭā deṅge."

22 Dāūd ne qasam khā kar Sāūl
se wādā kiyā. Phir Sāūl apne
ghar chalā gayā jabki Dāūd ne apne
logoṅ ke sāth ek pahāṛī qile meṅ
panāh le lī.

Samuel kī Maut

25 Un dinoṅ meṅ Samuel faut
huā. Tamām Isrāīl Rāmā
meṅ janāze ke lie jamā huā. Us kā
mātam karte hue unhoṅ ne use us
kī ḳhāndānī qabr meṅ dafn kiyā.

Nābāl Dāūd kī Be'izzatī Kartā Hai

Un dinoṅ meṅ Dāūd Dasht-e-Fārān
meṅ chalā gayā.
2-4Maūn meṅ Kālib ke ḳhāndān
kā ek ādmī rahtā thā jis kā nām
Nābāl thā. Wuh nihāyat amīr thā.
Karmil ke qarīb us kī 3,000 bheṛeṅ
aur 1,000 bakriyāṅ thīṅ. Bīwī kā
nām Abījel thā. Wuh zahīn bhī thī
aur ḳhūbsūrat bhī. Us ke muqābale
meṅ Nābāl saḳhtmizāj aur kamīnā
thā. Ek din Nābāl apnī bheṛoṅ ke
bāl katarne ke lie Karmil āyā.
Jab Dāūd ko ḳhabar milī 5to us
ne 10 jawānoṅ ko bhej kar kahā,
"Karmil jā kar Nābāl se mileṅ aur
use merā salām deṅ. 6Use batānā,
'Allāh āp ko tawīl zindagī atā kare.
Āp kī, āp ke ḳhāndān kī aur āp
kī tamām milkiyat kī salāmatī ho.
7Sunā hai ki bheṛoṅ ke bāl katarne
kā waqt ā gayā hai. Karmil meṅ
āp ke charwāhe hameshā hamāre
sāth rahe. Us pūre arse meṅ na
unheṅ hamārī taraf se koī nuqsān
pahuṅchā, na koī chīz chorī huī.
8Apne logoṅ se ḳhud pūchh leṅ!
Wuh is kī tasdīq kareṅge. Āj āp
ḳhushī manā rahe haiṅ, is lie mere
jawānoṅ par mehrbānī kareṅ. Jo
kuchh āp ḳhushī se de sakte haiṅ
wuh unheṅ aur apne beṭe Dāūd ko
de deṅ.'"
9Dāūd ke ādmī Nābāl ke pās gae.
Use Dāūd kā salām de kar unhoṅ ne
us kā paiġhām diyā aur phir jawāb
kā intazār kiyā. 10Lekin Nābāl
ne karaḳht lahje meṅ kahā, "Yih
Dāūd kaun hai? Kaun hai Yassī kā
beṭā? Ājkal bahut-se aise ġhulām
haiṅ jo apne mālik se bhāge hue
haiṅ. 11Maiṅ apnī roṭī, apnā pānī
aur katarne wāloṅ ke lie zabah kiyā
gayā gosht le kar aise āwārā phirne
wāloṅ ko kyoṅ de dūṅ? Kyā patā hai
ki yih kahāṅ se āe haiṅ."
12Dāūd ke ādmī chale gae aur
Dāūd ko sab kuchh batā diyā. 13Tab
Dāūd ne hukm diyā, "Apnī talwāreṅ
bāndh lo!" Sab ne apnī talwāreṅ
bāndh līṅ. Us ne bhī aisā kiyā aur
phir 400 afrād ke sāth Karmil ke lie
rawānā huā. Bāqī 200 mard sāmān
ke pās rahe.

Abījel Dāūd kā Ġhussā Ṭhanḍā Kartī Hai

14Itne meṅ Nābāl ke ek naukar
ne us kī bīwī ko ittalā dī, "Dāūd
ne registān meṅ se apne qāsidoṅ
ko Nābāl ke pās bhejā tāki use
mubārakbād deṅ. Lekin us

ne jawāb meṅ garaj kar unheṅ
gāliyāṅ dī haiṅ, 15hālāṅki un logoṅ
kā hamāre sāth sulūk hameshā
achchhā rahā hai. Ham aksar
rewaṛoṅ ko charāne ke lie un
ke qarīb phirte rahe, to bhī
unhoṅ ne hameṅ kabhī nuqsān
na pahuṅchāyā, na koī chīz chorī
kī. 16Jab bhī ham un ke qarīb the
to wuh din rāt chārdīwārī kī tarah
hamārī hifāzat karte rahe. 17Ab
soch leṅ ki kyā kiyā jāe! Kyoṅki
hamārā mālik aur us ke tamām
ghar wāle baṛe ḳhatre meṅ haiṅ.
Wuh ḳhud itnā sharīr hai ki us se
bāt karne kā koī fāydā nahīṅ."

18Jitnī jaldī ho sakā Abījel ne
kuchh sāmān ikaṭṭhā kiyā jis meṅ
200 roṭiyāṅ, mai kī do mashkeṅ,
khāne ke lie taiyār kī gaī pāṅch
bheṛeṅ, bhune hue anāj ke sāṛhe
27 kilogrām, kishmish kī 100 aur
anjīr kī 200 ṭikkiyāṅ shāmil thīṅ.
Sab kuchh gadhoṅ par lād kar
19us ne apne naukaroṅ ko hukm
diyā, "Mere āge nikal jāo, maiṅ
tumhāre pīchhe pīchhe āūṅgī."
Apne shauhar ko us ne kuchh na
batāyā. 20Jab Abījel pahāṛ kī āṛ meṅ
utarne lagī to Dāūd apne ādmiyoṅ
samet us kī taraf baṛhte hue nazar
āyā. Phir un kī mulāqāt huī. 21Dāūd
to abhī tak baṛe ġhusse meṅ thā,
kyoṅki wuh soch rahā thā, "Is ādmī
kī madad karne kā kyā fāydā thā!
Ham registān meṅ us ke rewaṛoṅ kī
hifāzat karte rahe aur us kī koī bhī
chīz gum na hone dī. To bhī us ne
hamārī nekī ke jawāb meṅ hamārī
be'izzatī kī hai. 22Allāh mujhe saḳht
sazā de agar maiṅ kal subah tak us
ke ek ādmī ko bhī zindā chhoṛ dūṅ!"

23-24Dāūd ko dekh kar Abījel jaldī
se gadhe par se utar kar us ke
sāmne muṅh ke bal jhuk gaī. Us
ne kahā, "Mere āqā, mujhe hī
qusūrwār ṭhahrāeṅ. Mehrbānī
karke apnī ḳhādimā ko bolne deṅ
aur us kī bāt suneṅ. 25Mere mālik
us sharīr ādmī Nābāl par zyādā
dhyān na deṅ. Us ke nām kā
matlab ahmaq hai aur wuh hai hī
ahmaq. Afsos, merī un ādmiyoṅ
se mulāqāt nahīṅ huī jo āp ne
hamāre pās bheje the. 26Lekin
Rab kī aur āp kī hayāt kī qasam,
Rab ne āp ko apne hāthoṅ se badlā
lene aur qātil banane se bachāyā
hai. Aur Allāh kare ki jo bhī
āp se dushmanī rakhte aur āp ko
nuqsān pahuṅchānā chāhte haiṅ
unheṅ Nābāl kī-sī sazā mil jāe. 27Ab
guzārish hai ki jo barkat hameṅ
milī hai us meṅ āp bhī sharīk

hoṅ. Jo chīzeṅ āp kī ḳhādimā lāī
hai unheṅ qabūl karke un jawānoṅ
meṅ taqsīm kar deṅ jo mere āqā ke
pīchhe ho lie haiṅ. [28]Jo bhī ġhaltī
huī hai apnī ḳhādimā ko muāf kījie.
Rab zarūr mere āqā kā gharānā
hameshā tak qāym rakhegā, kyoṅki
āp Rab ke dushmanoṅ se laṛte haiṅ.
Wuh āp ko jīte-jī ġhaltiyāṅ karne
se bachāe rakhe. [29]Jab koī āp kā
tāqqub karke āp ko mār dene kī
koshish kare to Rab āp kā Ḳhudā
āp kī jān jāndāroṅ kī thailī meṅ
mahfūz rakhegā. Lekin āp ke
dushmanoṅ kī jān wuh falāḳhan
ke patthar kī tarah dūr phaiṅk kar
halāk kar degā. [30]Jab Rab apne
tamām wāde pūre karke āp ko Isrāīl
kā bādshāh banā degā [31]to koī aisī
bāt sāmne nahīṅ āegī jo ṭhokar kā
bāis ho. Mere āqā kā zamīr sāf
hogā, kyoṅki āp badlā le kar qātil
nahīṅ bane hoṅge. Guzārish hai ki
jab Rab āp ko kāmyābī de to apnī
ḳhādimā ko bhī yād kareṅ."

[32]Dāūd bahut ḳhush huā. "Rab
Isrāīl ke Ḳhudā kī tārīf ho jis ne āj āp
ko mujh se milne ke lie bhej diyā.
[33]Āp kī basīrat mubārak hai! Āp
mubārak haiṅ, kyoṅki āp ne mujhe
is din apne hāthoṅ se badlā le kar
qātil banane se rok diyā hai. [34]Rab
Isrāīl ke Ḳhudā kī qasam jis ne
mujhe āp ko nuqsān pahuṅchāne
se rok diyā, kal subah Nābāl ke
tamām ādmī halāk hote agar āp itnī
jaldī se mujh se milne na ātīṅ."

[35]Dāūd ne Abījel kī peshkardā
chīzeṅ qabūl karke use ruḳhsat kiyā
aur kahā, "Salāmatī se jāeṅ. Maiṅ
ne āp kī sunī aur āp kī bāt manzūr
kar lī hai."

Rab Nābāl ko Sazā Detā Hai

[36]Jab Abījel apne ghar pahuṅchī to
dekhā ki bahut raunaq hai, kyoṅki
Nābāl bādshāh kī-sī ziyāfat karke
ḳhushiyāṅ manā rahā thā. Chūṅki
wuh nashe meṅ dhut thā is lie
Abījel ne use us waqt kuchh na
batāyā.

[37]Aglī subah jab Nābāl hosh meṅ
ā gayā to Abījel ne use sab kuchh
kah sunāyā. Yih sunte hī Nābāl ko
daurā paṛ gayā, aur wuh patthar-
sā ban gayā. [38]Das din ke bād Rab
ne use marne diyā. [39]Jab Dāūd ko
Nābāl kī maut kī ḳhabar mil gaī
to wuh pukārā, "Rab kī tārīf ho jis
ne mere lie Nābāl se laṛ kar merī
be'izzatī kā badlā liyā hai. Us kī
mehrbānī hai ki maiṅ ġhalat kām
karne se bach gayā hūṅ jabki Nābāl

kī burāī us ke apne sar par ā gaī
hai.”

Abījel kī Dāūd se Shādī

Kuchh der ke bād Dāūd ne apne
logoṅ ko Abījel ke pās bhejā tāki
wuh Dāūd kī us ke sāth shādī kī
darḳhāst pesh kareṅ. 40Chunāṅche
us ke mulāzim Karmil meṅ Abījel
ke pās jā kar bole, “Dāūd ne hameṅ
shādī kā paiġhām de kar bhejā hai.”
41Abījel khaṛī huī, phir muṅh ke bal
jhuk kar bolī, “Maiṅ un kī ḳhidmat
meṅ hāzir hūṅ. Maiṅ apne mālik
ke ḳhādimoṅ ke pāṅw dhone tak
taiyār hūṅ.”

42Wuh jaldī se taiyār huī aur
gadhe par baiṭh kar Dāūd ke
mulāzimoṅ ke sāth rawānā huī.
Pāṅch naukarāniyāṅ us ke sāth
chalī gaīṅ. Yoṅ Abījel Dāūd kī bīwī
ban gaī.

43Ab Dāūd kī do bīwiyāṅ
thīṅ, kyoṅki pahle us kī shādī
Aḳhīnūsam se huī thī jo Yazrael se
thī. 44Jahāṅ tak Sāūl kī beṭī Mīkal
kā tālluq thā Sāūl ne use Dāūd se le
kar us kī dubārā shādī Faltiyel bin
Lais se karwāī thī jo Jallīm kā rahne
wālā thā.

Dāūd Sāūl ko Dūsrī Bār Bachne Detā Hai

26 Ek din Dasht-e-Zīf ke
kuchh bāshinde dubārā
Jibiyā meṅ Sāūl ke pās ā gae.
Unhoṅ ne bādshāh ko batāyā,
“Ham jānte haiṅ ki Dāūd kahāṅ
chhup gayā hai. Wuh us pahāṛī
par hai jo Hakīlā kahlātī hai aur
Yashīmon ke muqābil hai.” 2Yih
sun kar Sāūl Isrāīl ke 3,000 chīdā
faujiyoṅ ko le kar Dasht-e-Zīf meṅ
gayā tāki Dāūd ko ḍhūnḍ nikāle.
3Hakīlā Pahāṛī par Yashīmon ke
muqābil wuh ruk gae. Jo rāstā
pahāṛ par se guzartā hai us ke pās
unhoṅ ne apnā kaimp lagāyā. Dāūd
us waqt registān meṅ chhup gayā
thā. Jab use ḳhabar milī ki Sāūl
merā tāqqub kar rahā hai 4to us ne
apne logoṅ ko mālūm karne ke lie
bhejā. Unhoṅ ne wāpas ā kar use
ittalā dī ki bādshāh wāqaī apnī fauj
samet registān meṅ pahuṅch gayā
hai. 5Yih sun kar Dāūd ḳhud nikal
kar chupke se us jagah gayā jahāṅ
Sāūl kā kaimp thā. Us ko mālūm
huā ki Sāūl aur us kā kamāṇḍar
Abinair bin Nair kaimp ke ain bīch
meṅ so rahe haiṅ jabki bāqī ādmī

dāyrā banā kar un ke irdgird so
rahe haiṅ.
[6]Do mard Dāūd ke sāth the,
Aḳhīmalik Hittī aur Abīshai bin
Zarūyāh. Zarūyāh Yoāb kā bhāī
thā. Dāūd ne pūchhā, “Kaun mere
sāth kaimp meṅ ghus kar Sāūl ke
pās jāegā?” Abīshai ne jawāb diyā,
“Maiṅ sāth jāūṅgā.” [7]Chunāṅche
donoṅ rāt ke waqt kaimp meṅ ghus
āe. Soe hue faujiyoṅ aur Abinair
se guzar kar wuh Sāūl tak pahuṅch
gae jo zamīn par leṭā so rahā thā.
Us kā nezā sar ke qarīb zamīn meṅ
gaṛā huā thā. [8]Abīshai ne āhistā se
Dāūd se kahā, “Āj Allāh ne āp ke
dushman ko āp ke qabze meṅ kar
diyā hai. Agar ijāzat ho to maiṅ use
us ke apne neze se zamīn ke sāth
chhed dūṅ. Maiṅ use ek hī wār meṅ
mār dūṅgā. Dūsre wār kī zarūrat hī
nahīṅ hogī.”
[9]Dāūd bolā, “Na karo! Use mat
mārnā, kyoṅki jo Rab ke masah
kie hue ḳhādim ko hāth lagāe wuh
qusūrwār ṭhahregā. [10]Rab kī hayāt
kī qasam, Rab ḳhud Sāūl kī maut
muqarrar karegā, ḳhāh wuh būṛhā
ho kar mar jāe, ḳhāh jang meṅ laṛte
hue. [11]Rab mujhe is se mahfūz
rakhe ki maiṅ us ke masah kie hue
ḳhādim ko nuqsān pahuṅchāūṅ.
Nahīṅ, ham kuchh aur kareṅge. Us
kā nezā aur pānī kī surāhī pakaṛ
lo. Āo, ham yih chīzeṅ apne sāth
le kar yahāṅ se nikal jāte haiṅ.”
[12]Chunāṅche wuh donoṅ chīzeṅ
apne sāth le kar chupke se chale
gae. Kaimp meṅ kisī ko bhī patā
na chalā, koī na jāgā. Sab soe rahe,
kyoṅki Rab ne unheṅ gahrī nīnd
sulā diyā thā.
[13]Dāūd wādī ko pār karke pahāṛī
par chaṛh gayā. Jab Sāūl se fāsilā
kāfī thā [14]to Dāūd ne fauj aur
Abinair ko ūṅchī āwāz se pukār kar
kahā, “Ai Abinair, kyā āp mujhe
jawāb nahīṅ deṅge?” Abinair
pukārā, “Āp kaun haiṅ ki bādshāh
ko is tarah kī ūṅchī āwāz deṅ?”
[15]Dāūd ne tanzan jawāb diyā, “Kyā
āp mard nahīṅ haiṅ? Aur Isrāīl
meṅ kaun āp jaisā hai? To phir āp
ne apne bādshāh kī sahīh hifāzat
kyoṅ na kī jab koī use qatl karne
ke lie kaimp meṅ ghus āyā? [16]Jo āp
ne kiyā wuh ṭhīk nahīṅ hai. Rab kī
hayāt kī qasam, āp aur āp ke ādmī
sazā-e-maut ke lāyq haiṅ, kyoṅki
āp ne apne mālik kī hifāzat na kī,
go wuh Rab kā masah kiyā huā
bādshāh hai. Ḳhud dekh leṅ, jo
nezā aur pānī kī surāhī bādshāh ke
sar ke pās the wuh kahāṅ haiṅ?”

17Tab Sāūl ne Dāūd kī āwāz
pahchān lī. Wuh pukārā, “Mere
beṭe Dāūd, kyā āp kī āwāz hai?”
18Dāūd ne jawāb diyā, “Jī, bādshāh
salāmat. Mere āqā, āp merā tāqqub
kyoṅ kar rahe haiṅ? Maiṅ to āp kā
ḳhādim hūṅ. Maiṅ ne kyā kiyā?
Mujh se kyā jurm sarzad huā hai?
19Guzārish hai ki merā āqā aur
bādshāh apne ḳhādim kī bāt sune.
Agar Rab ne āp ko mere ḳhilāf
uksāyā ho to wuh merī ġhallā kī
nazar qabūl kare. Lekin agar insān
is ke pīchhe haiṅ to Rab ke sāmne
un par lānat! Apnī harkatoṅ se
unhoṅ ne mujhe merī maurūsī
zamīn se nikāl diyā hai aur natīje
meṅ maiṅ Rab kī qaum meṅ nahīṅ
rah saktā. Haqīqat meṅ wuh kah
rahe haiṅ, ‘Jāo, dīgar mābūdoṅ kī
pūjā karo!’ 20Aisā na ho ki maiṅ
watan se aur Rab ke huzūr se dūr
mar jāūṅ. Isrāīl kā bādshāh pissū
ko ḍhūnḍ nikālne ke lie kyoṅ nikal
āyā hai? Wuh to pahāṛoṅ meṅ merā
shikār tītar ke shikār kī tarah kar
rahe haiṅ.”
21Tab Sāūl ne iqrār kiyā, “Maiṅ
ne gunāh kiyā hai. Dāūd mere
beṭe, wāpas āeṅ. Ab se maiṅ āp
ko nuqsān pahuṅchāne kī koshish
nahīṅ karūṅga, kyoṅki āj merī jān
āp kī nazar meṅ qīmtī thī. Maiṅ
baṛī bewuqūfī kar gayā hūṅ, aur
mujh se baṛī ġhaltī huī hai.”
22Dāūd ne jawāb meṅ kahā,
“Bādshāh kā nezā yahāṅ mere pās
hai. Āp kā koī jawān ā kar use le
jāe. 23Rab har us shaḳhs ko ajr
detā hai jo insāf kartā aur wafādār
rahtā hai. Āj Rab ne āp ko mere
hawāle kar diyā, lekin maiṅ ne
us ke masah kie hue bādshāh ko
hāth lagāne se inkār kiyā. 24Aur
merī duā hai ki jitnī qīmtī āp kī jān
āj merī nazar meṅ thī, utnī qīmtī
merī jān bhī Rab kī nazar meṅ ho.
Wuhī mujhe har musībat se bachāe
rakhe.” 25Sāūl ne jawāb diyā, “Mere
beṭe Dāūd, Rab āp ko barkat de.
Āindā āp ko baṛī kāmyābī hāsil
hogī.”

Is ke bād Dāūd ne apnī rāh lī aur
Sāūl apne ghar chalā gayā.

Dāūd Dubārā Akīs ke pās

27 Is tajrabe ke bād Dāūd
sochne lagā, “Agar maiṅ
yihīṅ ṭhahar jāūṅ to kisī din Sāūl
mujhe mār ḍālegā. Behtar hai
ki apnī hifāzat ke lie Filistiyoṅ
ke mulk meṅ chalā jāūṅ. Tab
Sāūl pūre Isrāīl meṅ merā khoj

lagāne se bāz āegā, aur maiṅ
mahfūz rahūṅgā." [2]Chunāṅche
wuh apne 600 ādmiyoṅ ko le kar
Jāt ke bādshāh Akīs bin Māok ke
pās chalā gayā. [3]Un ke ḳhāndān
sāth the. Dāūd kī do bīwiyāṅ
Aḳhīnūsam Yazraelī aur Nābāl kī
bewā Abījel Karmilī bhī sāth thīṅ.
Akīs ne unheṅ Jāt Shahr meṅ rahne
kī ijāzat dī. [4]Jab Sāūl ko ḳhabar milī
ki Dāūd ne Jāt meṅ panāh lī hai to
wuh us kā khoj lagāne se bāz āyā.

[5]Ek din Dāūd ne Akīs se bāt kī,
"Agar āp kī nazar-e-karm mujh par
hai to mujhe dehāt kī kisī ābādī
meṅ rahne kī ijāzat deṅ. Kyā
zarūrat hai ki maiṅ yahāṅ āp ke
sāth dārul-hukūmat meṅ rahūṅ?"
[6]Akīs muttafiq huā. Us din us ne
use Siqlāj Shahr de diyā. Yih shahr
us waqt se Yahūdāh ke bādshāhoṅ
kī milkiyat meṅ rahā hai. [7]Dāūd
ek sāl aur chār mahīne Filistī mulk
meṅ ṭhahrā rahā.

[8]Siqlāj se Dāūd apne ādmiyoṅ
ke sāth muḳhtalif jaghoṅ par
hamlā karne ke lie nikaltā rahā.
Kabhī wuh Jasūriyoṅ par dhāwā
bolte, kabhī Jirziyoṅ yā Amālīqiyoṅ
par. Yih qabīle qadīm zamāne
se Yahūdāh ke junūb meṅ Shūr
aur Misr kī sarhad tak rahte the.
[9]Jab bhī koī maqām Dāūd ke qabze
meṅ ā jātā to wuh kisī bhī mard
yā aurat ko zindā na rahne detā
lekin bheṛ-bakriyoṅ, gāy-bailoṅ,
gadhoṅ, ūṅṭoṅ aur kapṛoṅ ko apne
sāth Siqlāj le jātā.

Jab bhī Dāūd kisī hamle se wāpas
ā kar bādshāh Akīs se miltā [10]to
wuh pūchhtā, "Āj āp ne kis par
chhāpā mārā?" Phir Dāūd jawāb
detā, "Yahūdāh ke junūbī ilāqe
par," yā "Yarahmiyeliyoṅ ke junūbī
ilāqe par," yā "Qīniyoṅ ke junūbī
ilāqe par." [11]Jab bhī Dāūd kisī ābādī
par hamlā kartā to wuh tamām
bāshindoṅ ko maut ke ghāṭ utār
detā aur na mard, na aurat ko zindā
chhoṛ kar Jāt lātā. Kyoṅki us ne
sochā, "Aisā na ho ki Filistiyoṅ
ko patā chale ki maiṅ asal meṅ
Isrāīlī ābādiyoṅ par hamlā nahīṅ
kar rahā."

Jitnā waqt Dāūd ne Filistī mulk
meṅ guzārā wuh aisā hī kartā rahā.
[12]Akīs ne Dāūd par pūrā bharosā
kiyā, kyoṅki us ne sochā, "Ab Dāūd
ko hameshā tak merī ḳhidmat meṅ
rahnā paṛegā, kyoṅki aisī harkatoṅ
se us kī apnī qaum us se saḳht
mutanaffir ho gaī hai."

28 Un dinoṅ meṅ Filistī Isrāīl
se laṛne ke lie apnī faujeṅ

jamā karne lage. Akīs ne Dāūd se
bhī bāt kī, “Tawaqqo hai ki āp apne
faujiyoṅ samet mere sāth mil kar
jang ke lie nikleṅge.”
2 Dāūd ne jawāb diyā, “Zarūr. Ab
āp ḳhud dekheṅge ki āp kā ḳhādim
kyā karne ke qābil hai!” Akīs bolā,
“Ṭhīk hai. Pūrī jang ke daurān āp
mere muhāfiz hoṅge.”

Sāūl Jādūgarnī kī Taraf Rujū Kartā Hai

3 Us waqt Samuel intaqāl kar chukā
thā, aur pūre Isrāīl ne us kā mātam
karke use us ke ābāī shahr Rāmā
meṅ dafnāyā thā.
Un dinoṅ meṅ Isrāīl meṅ
murdoṅ se rābitā karne wāle aur
ġhaibdān nahīṅ the, kyoṅki Sāūl
ne unheṅ pūre mulk se nikāl diyā
thā.
4 Ab Filistiyoṅ ne apnī lashkargāh
Shūnīm ke pās lagāī jabki Sāūl ne
tamām Isrāīliyoṅ ko jamā karke
Jilbua ke pās apnā kaimp lagāyā.
5 Filistiyoṅ kī baṛī fauj dekh kar
wuh saḳht dahshat khāne lagā. 6 Us
ne Rab se hidāyat hāsil karne kī
koshish kī, lekin koī jawāb na milā,
na ḳhāb, na muqaddas qurā ḍālne
se aur na nabiyoṅ kī mārifat. 7 Tab
Sāūl ne apne mulāzimoṅ ko hukm
diyā, “Mere lie murdoṅ se rābitā
karne wālī ḍhūnḍo tāki maiṅ jā
kar us se mālūmāt hāsil kar lūṅ.”
Mulāzimoṅ ne jawāb diyā, “Ain-dor
meṅ aisī aurat hai.”
8 Sāūl bhes badal kar do ādmiyoṅ
ke sāth Ain-dor ke lie rawānā huā.
Rāt ke waqt wuh jādūgarnī ke pās
pahuṅch gayā aur bolā, “Murdoṅ se
rābitā karke us rūh ko Pātāl se bulā
deṅ jis kā nām maiṅ āp ko batātā
hūṅ.” 9 Jādūgarnī ne etarāz kiyā,
“Kyā āp mujhe marwānā chāhte
haiṅ? Āp ko patā hai ki Sāūl ne
tamām ġhaibdānoṅ aur murdoṅ se
rābitā karne wāloṅ ko mulk meṅ
se miṭā diyā hai. Āp mujhe kyoṅ
phaṅsānā chāhte haiṅ?” 10 Tab Sāūl
ne kahā, “Rab kī hayāt kī qasam,
āp ko yih karne ke lie sazā nahīṅ
milegī.” 11 Aurat ne pūchhā, “Maiṅ
kis ko bulāūṅ?” Sāūl ne jawāb diyā,
“Samuel ko bulā deṅ.”
12 Jab Samuel aurat ko nazar āyā
to wuh chīḳh uṭhī, “Āp ne mujhe
kyoṅ dhokā diyā? Āp to Sāūl haiṅ!”
13 Sāūl ne use tasallī de kar kahā,
“Ḍareṅ mat. Batāeṅ to sahī, kyā
dekh rahī haiṅ?” Aurat ne jawāb
diyā, “Mujhe ek rūh nazar ā rahī
hai jo chaṛhtī chaṛhtī zamīn meṅ

se nikal kar ā rahī hai.” [14]Sāūl ne
pūchhā, “Us kī shakl-o-sūrat kaisī
hai?” Jādūgarnī ne kahā, “Choġhe
meṅ lipṭā huā būṛhā ādmī hai.”

Yih sun kar Sāūl ne jān liyā ki
Samuel hī hai. Wuh muṅh ke bal
zamīn par jhuk gayā. [15]Samuel
bolā, “Tū ne mujhe Pātāl se bulwā
kar kyoṅ muztarib kar diyā hai?”
Sāūl ne jawāb diyā, “Maiṅ baṛī
musībat meṅ hūṅ. Filistī mujh se
laṛ rahe haiṅ, aur Allāh ne mujhe
tark kar diyā hai. Na wuh nabiyoṅ
kī mārifat mujhe hidāyat detā hai,
na ḳhāb ke zariye. Is lie maiṅ ne
āp ko bulwāyā hai tāki āp mujhe
batāeṅ ki maiṅ kyā karūṅ.”

[16]Lekin Samuel ne kahā, “Rab
ḳhud hī tujhe chhoṛ kar terā
dushman ban gayā hai to phir mujh
se dariyāft karne kā kyā fāydā hai?
[17]Rab is waqt tere sāth wuh kuchh
kar rahā hai jis kī peshgoī us ne
merī mārifat kī thī. Us ne tere hāth
se bādshāhī chhīn kar kisī aur yānī
Dāūd ko de dī hai. [18]Jab Rab ne
tujhe Amālīqiyoṅ par us kā saḳht
ġhazab nāzil karne kā hukm diyā
thā to tū ne us kī na sunī. Ab tujhe
is kī sazā bhugatnī paṛegī. [19]Rab
tujhe Isrāīl samet Filistiyoṅ ke
hawāle kar degā. Kal hī tū aur tere
beṭe yahāṅ mere pās pahuṅcheṅge.
Rab terī pūrī fauj bhī Filistiyoṅ ke
qabze meṅ kar degā.”

[20]Yih sun kar Sāūl saḳht ghabrā
gayā, aur wuh gir kar zamīn par
darāz ho gayā. Jism kī pūrī tāqat
ḳhatm ho gaī thī, kyoṅki us ne
pichhle pūre din aur rāt rozā rakhā
thā.

[21]Jab jādūgarnī ne Sāūl ke pās jā
kar dekhā ki us ke roṅgṭe khaṛe
ho gae haiṅ to us ne kahā, “Janāb,
maiṅ ne āp kā hukm mān kar apnī
jān ḳhatre meṅ ḍāl dī. [22]Ab zarā
merī bhī suneṅ. Mujhe ijāzat deṅ
ki maiṅ āp ko kuchh khānā khilāūṅ
tāki āp taqwiyat pā kar wāpas jā
sakeṅ.” [23]Lekin Sāūl ne inkār kiyā,
“Maiṅ kuchh nahīṅ khāūṅgā.” Tab
us ke ādmiyoṅ ne aurat ke sāth
mil kar use bahut samjhāyā, aur
āḳhirkār us ne un kī sunī. Wuh
zamīn se uṭh kar chārpāī par baiṭh
gayā. [24]Jādūgarnī ke pās moṭā-tāzā
bachhṛā thā. Use us ne jaldī se
zabah karwā kar taiyār kiyā. Us ne
kuchh āṭā bhī le kar gūṅdhā aur us
se beḳhamīrī roṭī banāī. [25]Phir us
ne khānā Sāūl aur us ke mulāzimoṅ
ke sāmne rakh diyā, aur unhoṅ ne
khāyā. Phir wuh usī rāt dubārā
rawānā ho gae.

Filistī Dāūd par Shak Karte Haiṅ

29 Filistiyoṅ ne apnī faujoṅ
ko Afīq ke pās jamā kiyā,
jabki Isrāīliyoṅ kī lashkargāh
Yazrael ke chashme ke pās thī.
[2]Filistī sardār jang ke lie nikalne
lage. Un ke pīchhe sau sau aur
hazār hazār sipāhiyoṅ ke guroh ho
lie. Āḳhir meṅ Dāūd aur us ke ādmī
bhī Akīs ke sāth chalne lage.
[3]Yih dekh kar Filistī kamānḍaroṅ
ne pūchhā, "Yih Isrāīlī kyoṅ sāth
jā rahe haiṅ?" Akīs ne jawāb
diyā, "Yih Dāūd hai, jo pahle Isrāīlī
bādshāh Sāūl kā faujī afsar thā aur
ab kāfī der se mere sāth hai. Jab
se wuh Sāūl ko chhoṛ kar mere pās
āyā hai maiṅ ne us meṅ aib nahīṅ
dekhā."
[4]Lekin Filistī kamānḍar ġhusse
se bole, "Use us shahr wāpas bhej
deṅ jo āp ne us ke lie muqarrar
kiyā hai! Kahīṅ aisā na ho ki
wuh hamāre sāth nikal kar achānak
ham par hī hamlā kar de. Kyā
apne mālik se sulah karāne kā koī
behtar tarīqā hai ki wuh apne mālik
ko hamāre kaṭe hue sar pesh kare?
[5]Kyā yih wuhī Dāūd nahīṅ jis ke
bāre meṅ Isrāīlī nāchte hue gāte
the, 'Sāūl ne hazār halāk kie jabki
Dāūd ne das hazār.'"
[6]Chunāṅche Akīs ne Dāūd ko
bulā kar kahā, "Rab kī hayāt kī
qasam, āp diyānatdār haiṅ, aur
merī ḳhāhish thī ki āp Isrāīl se laṛne
ke lie mere sāth nikleṅ, kyoṅki jab
se āp merī ḳhidmat karne lage haiṅ
maiṅ ne āp meṅ aib nahīṅ dekhā.
Lekin afsos, āp sardāroṅ ko pasand
nahīṅ haiṅ. [7]Is lie mehrbānī karke
salāmatī se lauṭ jāeṅ aur kuchh na
kareṅ jo unheṅ burā lage."
[8]Dāūd ne pūchhā, "Mujh se kyā
ġhaltī huī hai? Kyā āp ne us din
se mujh meṅ nuqs pāyā hai jab se
maiṅ āp kī ḳhidmat karne lagā hūṅ?
Maiṅ apne mālik aur bādshāh ke
dushmanoṅ se laṛne ke lie kyoṅ
nahīṅ nikal saktā?"
[9]Akīs ne jawāb diyā, "Mere
nazdīk to āp Allāh ke farishte
jaise achchhe haiṅ. Lekin Filistī
kamānḍar is bāt par bazid haiṅ ki
āp Isrāīl se laṛne ke lie hamāre sāth
na nikleṅ. [10]Chunāṅche kal subah-
sawere uṭh kar apne ādmiyoṅ ke
sāth rawānā ho jānā. Jab din
chaṛhe to der na karnā balki jaldī
se apne ghar chale jānā."
[11]Dāūd aur us ke ādmiyoṅ ne aisā
hī kiyā. Agle din wuh subah-sawere

uṭh kar Filistī mulk meṅ wāpas chale gae jabki Filistī Yazrael ke lie rawānā hue.

Siqlāj kī Tabāhī aur Dāūd kā Badlā

30 Tīsre din jab Dāūd Siqlāj pahuṅchā to dekhā ki shahr kā satyānās ho gayā hai. Un kī ġhairmaujūdagī meṅ Amālīqiyoṅ ne Dasht-e-Najab meṅ ā kar Siqlāj par bhī hamlā kiyā thā. Shahr ko jalā kar [2]wuh tamām bāshindoṅ ko chhoṭoṅ se le kar baṛoṅ tak apne sāth le gae the. Lekin koī halāk nahīṅ huā thā balki wuh sab ko apne sāth le gae the. [3]Chunāṅche jab Dāūd aur us ke ādmī wāpas āe to dekhā ki shahr bhasm ho gayā hai aur tamām bāl-bachche chhin gae haiṅ. [4]Wuh phūṭ phūṭ kar rone lage, itne roe ki āḳhirkār rone kī sakat hī na rahī. [5]Dāūd kī do bīwiyoṅ Aḳhīnūsam Yazraelī aur Abījel Karmilī ko bhī asīr kar liyā gayā thā.

[6]Dāūd kī jān baṛe ḳhatre meṅ ā gaī, kyoṅki us ke mard ġham ke māre āpas meṅ use sangsār karne kī bāteṅ karne lage. Kyoṅki beṭe-beṭiyoṅ ke chhin jāne ke bāis sab saḳht ranjīdā the. Lekin Dāūd ne Rab apne Ḳhudā meṅ panāh le kar taqwiyat pāī. [7]Us ne Abiyātar bin Aḳhīmalik ko hukm diyā, "Qurā ḍālne ke lie imām kā bālāposh le āeṅ." Jab imām bālāposh le āyā [8]to Dāūd ne Rab se dariyāft kiyā, "Kyā maiṅ luṭeroṅ kā tāqqub karūṅ? Kyā maiṅ un ko jā lūṅgā?" Rab ne jawāb diyā, "Un kā tāqqub kar! Tū na sirf unheṅ jā legā balki apne logoṅ ko bachā bhī legā." [9-10]Tab Dāūd apne 600 mardoṅ ke sāth rawānā huā. Chalte chalte wuh Basor Nadī ke pās pahuṅch gae. 200 afrād itne niḍhāl ho gae the ki wuh wahīṅ ruk gae. Bāqī 400 mard nadī ko pār karke āge baṛhe.

[11]Rāste meṅ unheṅ khule maidān meṅ ek Misrī ādmī milā aur use Dāūd ke pās lā kar kuchh pānī pilāyā aur kuchh roṭī, [12]anjīr kī ṭikkī kā ṭukṛā aur kishmish kī do ṭikkiyāṅ khilāīṅ. Tab us kī jān meṅ jān ā gaī. Use tīn din aur rāt se na khānā, na pānī milā thā. [13]Dāūd ne pūchhā, "Tumhārā mālik kaun hai, aur tum kahāṅ ke ho?" Us ne jawāb diyā, "Maiṅ Misrī ġhulām hūṅ, aur ek Amālīqī merā mālik hai. Jab maiṅ safr ke daurān bīmār ho gayā to us ne mujhe yahāṅ chhoṛ diyā. Ab maiṅ tīn din se yahāṅ paṛā hūṅ.

[14]Pahle ham ne Karetiyoṅ yānī
Filistiyoṅ ke junūbī ilāqe aur phir
Yahūdāh ke ilāqe par hamlā kiyā
thā, ḳhāskar Yahūdāh ke junūbī
hisse par jahāṅ Kālib kī aulād ābād
hai. Shahr Siqlāj ko ham ne bhasm
kar diyā thā."
[15]Dāūd ne sawāl kiyā, "Kyā tum
mujhe batā sakte ho ki yih luṭere
kis taraf gae haiṅ?" Misrī ne jawāb
diyā, "Pahle Allāh kī qasam khā
kar wādā kareṅ ki āp mujhe na
halāk kareṅge, na mere mālik ke
hawāle kareṅge. Phir maiṅ āp ko
un ke pās le jāūṅgā." [16]Chunāṅche
wuh Dāūd ko Amālīqī luṭeroṅ ke
pās le gayā. Jab wahāṅ pahuṅche
to dekhā ki Amālīqī idhar-udhar
bikhre hue baṛā jashn manā rahe
haiṅ. Wuh har taraf khānā khāte
aur mai pīte hue nazar ā rahe the,
kyoṅki jo māl unhoṅ ne Filistiyoṅ
aur Yahūdāh ke ilāqe se lūṭ liyā thā
wuh bahut zyādā thā.
[17]Subah-sawere jab abhī thoṛī
raushnī thī Dāūd ne un par hamlā
kiyā. Laṛte laṛte agle din kī shām
ho gaī. Dushman hār gayā aur sab
ke sab halāk hue. Sirf 400 jawān
bach gae jo ūṅṭoṅ par sawār ho kar
farār ho gae. [18]Dāūd ne sab kuchh
chhuṛā liyā jo Amālīqiyoṅ ne lūṭ
liyā thā. Us kī do bīwiyāṅ bhī sahīh-
salāmat mil gaiṅ. [19]Na bachchā na
buzurg, na beṭā na beṭī, na māl yā
koī aur lūṭī huī chīz rahī jo Dāūd
wāpas na lāyā. [20]Amālīqiyoṅ ke
gāy-bail aur bheṛ-bakriyāṅ Dāūd kā
hissā ban gaiṅ, aur us ke logoṅ ne
unheṅ apne rewaṛoṅ ke āge āge
hāṅk kar kahā, "Yih lūṭe hue māl
meṅ se Dāūd kā hissā hai."

Māl-e-Ġhanīmat kī Taqsīm

[21]Jab Dāūd apne ādmiyoṅ ke sāth
wāpas ā rahā thā to jo 200 ādmī
niḍhāl hone ke bāis Basor Nadī se
āge na jā sake wuh bhī un se ā
mile. Dāūd ne salām karke un kā
hāl pūchhā. [22]Lekin bāqī ādmiyoṅ
meṅ kuchh sharāratī log buṛbuṛāne
lage, "Yih hamāre sāth laṛne ke lie
āge na nikle, is lie inheṅ lūṭe hue
māl kā hissā pāne kā haq nahīṅ.
Bas wuh apne bāl-bachchoṅ ko le
kar chale jāeṅ."
[23]Lekin Dāūd ne inkār kiyā.
"Nahīṅ, mere bhāiyo, aisā mat
karnā! Yih sab kuchh Rab kī taraf
se hai. Usī ne hameṅ mahfūz rakh
kar hamlā-āwar luṭeroṅ par fatah
baḳhshī. [24]To phir ham āp kī bāt
kis tarah māneṅ? Jo pīchhe rah kar

sāmān kī hifāzat kar rahā thā use
bhī utnā hī milegā jitnā ki use jo
dushman se laṛne gayā thā. Ham
yih sab kuchh barābar barābar
taqsīm kareṅge."
[25]Us waqt se yih usūl ban gayā.
Dāūd ne ise Isrāīlī qānūn kā hissā
banā diyā jo āj tak jārī hai. [26]Siqlāj
wāpas pahuṅchne par Dāūd ne lūṭe
hue māl kā ek hissā Yahūdāh ke
buzurgoṅ ke pās bhej diyā jo us ke
dost the. Sāth sāth us ne paiġhām
bhejā, "Āp ke lie yih tohfā Rab ke
dushmanoṅ se lūṭ liyā gayā hai."
[27]Yih tohfe us ne zail ke shahroṅ
meṅ bhej die: Baitel, Rāmāt-najab,
Yattīr, [28]Aroīr, Sifmot, Istimua,
[29-31]Rakal, Hurmā, Bor-asān, Atāq
aur Habrūn. Is ke alāwā us ne tohfe
Yarahmiyeliyoṅ, Qīniyoṅ aur bāqī
un tamām shahroṅ ko bhej die jin
meṅ wuh kabhī ṭhahrā thā.

Sāūl aur Us ke Beṭoṅ kā Anjām

31 Itne meṅ Filistiyoṅ aur
Isrāīliyoṅ ke darmiyān
jang chhiṛ gaī thī. Laṛte laṛte Isrāīlī
farār hone lage, lekin bahut-se log
Jilbua ke pahāṛī silsile par shahīd
ho gae.
[2]Phir Filistī Sāūl aur us ke beṭoṅ
Yūnatan, Abīnadāb aur Malkīshua
ke pās jā pahuṅche. Tīnoṅ beṭe
halāk ho gae [3]jabki laṛāī Sāūl
ke irdgird urūj tak pahuṅch gaī.
Phir wuh tīrandāzoṅ kā nishānā
ban kar burī tarah zaḳhmī ho
gayā. [4]Us ne apne silāhbardār ko
hukm diyā, "Apnī talwār miyān
se khīṅch kar mujhe mār ḍāl,
warnā yih nāmaḳhtūn mujhe
chhed kar be'izzat kareṅge." Lekin
silāhbardār ne inkār kiyā, kyoṅki
wuh bahut ḍarā huā thā. Āḳhir
meṅ Sāūl apnī talwār le kar ḳhud
us par gir gayā.
[5]Jab silāhbardār ne dekhā ki
merā mālik mar gayā hai to wuh bhī
apnī talwār par gir kar mar gayā.
[6]Yoṅ us din Sāūl, us ke tīn beṭe,
us kā silāhbardār aur us ke tamām
ādmī halāk ho gae.
[7]Jab Maidān-e-Yazrael ke pār aur
Dariyā-e-Yardan ke pār rahne wāle
Isrāīliyoṅ ko ḳhabar milī ki Isrāīlī
fauj bhāg gaī aur Sāūl apne beṭoṅ
samet mārā gayā hai to wuh apne
shahroṅ ko chhoṛ kar bhāg nikle,
aur Filistī chhoṛe hue shahroṅ par
qabzā karke un meṅ basne lage.
[8]Agle din Filistī lāshoṅ ko lūṭne
ke lie dubārā maidān-e-jang meṅ

ā gae. Jab unheṅ Jilbua ke pahāṛī
silsile par Sāūl aur us ke tīnoṅ beṭe
murdā mile [9]to unhoṅ ne Sāūl kā
sar kāṭ kar us kā zirābaktar utār
liyā aur qāsidoṅ ko apne pūre mulk
meṅ bhej kar apne butoṅ ke mandir
meṅ aur apnī qaum ko fatah kī
ittalā dī. [10]Sāūl kā zirābaktar
unhoṅ ne Astārāt Dewī ke mandir
meṅ mahfūz kar liyā aur us kī lāsh
ko Bait-shān kī fasīl se laṭkā diyā.

[11]Jab Yabīs-jiliyād ke bāshindoṅ
ko ḳhabar milī ki Filistiyoṅ ne Sāūl
kī lāsh ke sāth kyā kuchh kiyā hai
[12]to shahr ke tamām laṛne ke qābil
ādmī Bait-shān ke lie rawānā hue.
Pūrī rāt chalte hue wuh shahr ke
pās pahuṅch gae. Sāūl aur us ke
beṭoṅ kī lāshoṅ ko fasīl se utār kar
wuh unheṅ Yabīs ko le gae. Wahāṅ
unhoṅ ne lāshoṅ ko bhasm kar diyā
[13]aur bachī huī haḍḍiyoṅ ko shahr
meṅ jhāū ke daraḳht ke sāye meṅ
dafnāyā. Unhoṅ ne rozā rakh kar
pūre hafte tak un kā mātam kiyā.

2 Samuel

Dāūd ko Sāūl aur Yūnatan kī Maut kī Ḳhabar Miltī Hai

1 Jab Dāūd Amālīqiyoṅ ko shikast dene se wāpas āyā to Sāūl Bādshāh mar chukā thā. Wuh abhī do hī din Siqlāj meṅ ṭhahrā thā
2 ki ek ādmī Sāūl kī lashkargāh se pahuṅchā. Dukh ke izhār ke lie us ne apne kapṛoṅ ko phāṛ kar apne sar par ḳhāk ḍāl rakhī thī. Dāūd ke pās ā kar wuh baṛe ehtirām ke sāth us ke sāmne jhuk gayā. 3 Dāūd ne pūchhā, "Āp kahāṅ se āe haiṅ?" Ādmī ne jawāb diyā, "Maiṅ bāl bāl bach kar Isrāīlī lashkargāh se āyā hūṅ." 4 Dāūd ne pūchhā, "Batāeṅ, hālāt kaise haiṅ?" Us ne batāyā, "Hamāre bahut-se ādmī maidān-e-jang meṅ kām āe. Bāqī bhāg gae haiṅ. Sāūl aur us kā beṭā Yūnatan bhī halāk ho gae haiṅ."

5 Dāūd ne sawāl kiyā, "Āp ko kaise mālūm huā ki Sāūl aur Yūnatan mar gae haiṅ?" 6 Jawān ne jawāb diyā, "Ittifāq se maiṅ Jilbua ke pahāṛī silsile par se guzar rahā thā. Wahāṅ mujhe Sāūl nazar āyā. Wuh neze kā sahārā le kar khaṛā thā. Dushman ke rath aur ghuṛsawār taqrīban use pakaṛne hī wāle the
7 ki us ne muṛ kar mujhe dekhā aur apne pās bulāyā. Maiṅ ne kahā, 'Jī, maiṅ hāzir hūṅ.' 8 Us ne pūchhā, 'Tum kaun ho?' Maiṅ ne jawāb diyā, 'Maiṅ Amālīqī hūṅ.'
9 Phir us ne mujhe hukm diyā, 'Āo aur mujhe mār ḍālo! Kyoṅki go maiṅ zindā hūṅ merī jān nikal rahī hai.' 10 Chunāṅche maiṅ ne use mār diyā, kyoṅki maiṅ jāntā thā ki bachne kā koī imkān nahīṅ rahā thā. Phir maiṅ us kā tāj aur

bāzūband le kar apne mālik ke pās
yahāṅ le āyā hūṅ.”
[11]Yih sab kuchh sun kar Dāūd
aur us ke tamām logoṅ ne ġham ke
māre apne kapṛe phāṛ lie. [12]Shām
tak unhoṅ ne ro ro kar aur rozā
rakh kar Sāūl, us ke beṭe Yūnatan
aur Rab ke un bāqī logoṅ kā mātam
kiyā jo māre gae the.
[13]Dāūd ne us jawān se jo un kī
maut kī ḳhabar lāyā thā pūchhā,
“Āp kahāṅ ke haiṅ?” Us ne jawāb
diyā, “Maiṅ Amālīqī hūṅ jo ajnabī
ke taur par āp ke mulk meṅ rahtā
hūṅ.” [14]Dāūd bolā, “Āp ne Rab
ke masah kie hue bādshāh ko qatl
karne kī jurrat kaise kī?” [15]Us
ne apne kisī jawān ko bulā kar
hukm diyā, “Ise mār ḍālo!” Usī
waqt jawān ne Amālīqī ko mār ḍālā.
[16]Dāūd ne kahā, “Āp ne apne āp ko
ḳhud mujrim ṭhahrāyā hai, kyoṅki
āp ne apne muṅh se iqrār kiyā hai
ki maiṅ ne Rab ke masah kie hue
bādshāh ko mār diyā hai.”

Sāūl aur Yūnatan par Mātam kā Gīt

[17]Phir Dāūd ne Sāūl aur Yūnatan
par mātam kā gīt gāyā. [18]Us ne
hidāyat dī ki Yahūdāh ke tamām
bāshinde yih gīt yād kareṅ. Gīt kā
nām ‘Kamān kā Gīt’ hai aur ‘Yāshar
kī Kitāb’ meṅ darj hai. Gīt yih hai,
[19]“Hāy, ai Isrāīl! Terī shān-o-
shaukat terī bulandiyoṅ par mārī
gaī hai. Hāy, tere sūrme kis tarah
gir gae haiṅ!
[20]Jāt meṅ jā kar yih ḳhabar mat
sunānā. Askqalūn kī galiyoṅ meṅ is
kā elān mat karnā, warnā Filistiyoṅ
kī beṭiyāṅ ḳhushī manāeṅgī,
nāmaḳhtūnoṅ kī beṭiyāṅ fatah ke
nāre lagāeṅgī.
[21]Ai Jilbua ke pahāṛo! Ai pahāṛī
ḍhalāno! Āindā tum par na os paṛe,
na bārish barse. Kyoṅki sūrmāoṅ
kī ḍhāl nāpāk ho gaī hai. Ab se Sāūl
kī ḍhāl tel mal kar istemāl nahīṅ kī
jāegī.

[22]Yūnatan kī kamān zabardast
thī, Sāūl kī talwār kabhī ḳhālī
hāth na lauṭī. Un ke hathiyāroṅ
se hameshā dushman kā ḳhūn
ṭapaktā rahā, wuh sūrmāoṅ kī
charbī se chamakte rahe.
[23]Sāūl aur Yūnatan kitne pyāre
aur mehrbān the! Jīte-jī wuh
ek dūsre ke qarīb rahe, aur ab
maut bhī unheṅ alag na kar sakī.
Wuh uqāb se tez aur sherbabar se
tāqatwar the.

[24]Ai Isrāīl kī ḳhawātīn! Sāūl ke lie āṅsū bahāeṅ. Kyoṅki usī ne āp ko qirmizī rang ke shāndār kapṛoṅ se mulabbas kiyā, usī ne āp ko sone ke zewarāt se ārāstā kiyā.

[25]Hāy, hamāre sūrme laṛte laṛte shahīd ho gae haiṅ. Hāy ai Isrāīl, Yūnatan murdā hālat meṅ terī bulandiyoṅ par paṛā hai.

[26]Ai Yūnatan mere bhāī, maiṅ tere bāre meṅ kitnā dukhī hūṅ. Tū mujhe kitnā azīz thā. Terī mujh se muhabbat anokhī thī, wuh auratoṅ kī muhabbat se bhī anokhī thī.

[27]Hāy, hāy! Hamāre sūrme kis tarah gir kar shahīd ho gae haiṅ. Jang ke hathiyār tabāh ho gae haiṅ."

Dāūd Yahūdāh kā Bādshāh Ban Jātā Hai

2 Is ke bād Dāūd ne Rab se dariyāft kiyā, "Kyā maiṅ Yahūdāh ke kisī shahr meṅ wāpas chalā jāūṅ?" Rab ne jawāb diyā, "Hāṅ, wāpas jā." Dāūd ne sawāl kiyā, "Maiṅ kis shahr meṅ jāūṅ?" Rab ne jawāb diyā, "Habrūn meṅ." [2]Chunāṅche Dāūd apnī do bīwiyoṅ Aḳhīnūsam Yazraelī aur Nābāl kī bewā Abījel Karmilī ke sāth Habrūn meṅ jā basā.

[3]Dāūd ne apne ādmiyoṅ ko bhī un ke ḳhāndānoṅ samet Habrūn aur gird-o-nawāh kī ābādiyoṅ meṅ muntaqil kar diyā. [4]Ek din Yahūdāh ke ādmī Habrūn meṅ āe aur Dāūd ko masah karke apnā bādshāh banā liyā.

Jab Dāūd ko ḳhabar mil gaī ki Yabīs-jiliyād ke mardoṅ ne Sāūl ko dafnā diyā hai [5]to us ne unheṅ paiġhām bhejā, "Rab āp ko is ke lie barkat de ki āp ne apne mālik Sāūl ko dafn karke us par mehrbānī kī hai. [6]Jawāb meṅ Rab āp par apnī mehrbānī aur wafādārī kā izhār kare. Maiṅ bhī is nek amal kā ajr dūṅgā. [7]Ab mazbūt aur diler hoṅ. Āp kā āqā Sāūl to faut huā hai, lekin Yahūdāh ke qabīle ne mujhe us kī jagah chun liyā hai."

Ishbosat Isrāīl kā Bādshāh Ban Jātā Hai

[8]Itne meṅ Sāūl kī fauj ke kamāṇḍar Abinair bin Nair ne Sāūl ke beṭe Ishbosat ko Mahanāym Shahr meṅ le jā kar [9]bādshāh muqarrar kar diyā. Jiliyād, Yazrael, Āshar, Ifrāīm, Binyamīn aur tamām Isrāīl

us ke qabze meṅ rahe. [10]Sirf
Yahūdāh kā qabīlā Dāūd ke sāth
rahā. Ishbosat 40 sāl kī umr meṅ
bādshāh banā, aur us kī hukūmat
do sāl qāym rahī. [11]Dāūd Habrūn
meṅ Yahūdāh par sāṛhe sāt sāl
hukūmat kartā rahā.

Isrāīl aur Yahūdāh ke darmiyān Jang

[12]Ek din Abinair Ishbosat bin Sāūl
ke mulāzimoṅ ke sāth Mahanāym
se nikal kar Jibaūn āyā. [13]Yih dekh
kar Dāūd kī fauj Yoāb bin Zarūyāh
kī rāhnumāī meṅ un se laṛne ke
lie niklī. Donoṅ faujoṅ kī mulāqāt
Jibaūn ke tālāb par huī. Abinair kī
fauj tālāb kī urlī taraf ruk gaī aur
Yoāb kī fauj parlī taraf. [14]Abinair
ne Yoāb se kahā, "Āo, hamāre
chand jawān hamāre sāmne ek
dūsre kā muqābalā kareṅ." Yoāb
bolā, "Ṭhīk hai." [15]Chunāṅche har
fauj ne bārah jawānoṅ ko chun kar
muqābale ke lie pesh kiyā. Ishbosat
aur Binyamīn ke qabīle ke bārah
jawān Dāūd ke bārah jawānoṅ ke
muqābale meṅ khaṛe ho gae. [16]Jab
muqābalā shurū huā to har ek ne ek
hāth se apne muḳhālif ke bāloṅ ko
pakaṛ kar dūsre hāth se apnī talwār
us ke peṭ meṅ ghoṅp dī. Sab ke sab
ek sāth mar gae. Bād meṅ Jibaūn kī
is jagah kā nām Ḳhilqat-hazzūrīm
paṛ gayā.

[17]Phir donoṅ faujoṅ ke darmiyān
nihāyat saḳht laṛāī chhiṛ gaī. Laṛte
laṛte Abinair aur us ke mard hār
gae. [18]Yoāb ke do bhāī Abīshai aur
Asāhel bhī laṛāī meṅ hissā le rahe
the. Asāhel ġhazāl kī tarah tez dauṛ
saktā thā. [19]Jab Abinair shikast khā
kar bhāgne lagā to Asāhel sīdhā us
ke pīchhe paṛ gayā aur na dāīṅ,
na bāīṅ taraf haṭā. [20]Abinair ne
pīchhe dekh kar pūchhā, "Kyā āp hī
haiṅ, Asāhel?" Us ne jawāb diyā,
"Jī, maiṅ hī hūṅ." [21]Abinair bolā,
"Dāīṅ yā bāīṅ taraf haṭ kar kisī aur
ko pakaṛeṅ! Jawānoṅ meṅ se kisī se
laṛ kar us ke hathiyār aur zirābaktar
utāreṅ."

Lekin Asāhel us kā tāqqub karne
se bāz na āyā. [22]Abinair ne use āgāh
kiyā, "Ḳhabardār. Mere pīchhe se
haṭ jāeṅ, warnā āp ko mār dene
par majbūr ho jāūṅgā. Phir āp
ke bhāī Yoāb ko kis tarah muṅh
dikhāūṅgā?" [23]To bhī Asāhel ne
pīchhā na chhoṛā. Yih dekh kar
Abinair ne apne neze kā dastā itne
zor se us ke peṭ meṅ ghoṅp diyā
ki us kā sirā dūsrī taraf nikal gayā.

Asāhel wahīṅ gir kar jāṅ bahaq ho
gayā. Jis ne bhī wahāṅ se guzar kar
yih dekhā wuh wahīṅ ruk gayā.
24 Lekin Yoāb aur Abīshai Abinair
kā tāqqub karte rahe. Jab sūraj
ġhurūb hone lagā to wuh ek pahāṛī
ke pās pahuṅch gae jis kā nām
Ammā thā. Yih Jiyāh ke muqābil
us rāste ke pās hai jo musāfir ko
Jibaūn se registān meṅ pahuṅchātā
hai. 25 Binyamīn ke qabīle ke
log wahāṅ pahāṛī par Abinair ke
pīchhe jamā ho kar dubārā laṛne
ke lie taiyār ho gae. 26 Abinair ne
Yoāb ko āwāz dī, "Kyā yih zarūrī hai
ki ham hameshā tak ek dūsre ko
maut ke ghāṭ utārte jāeṅ? Kyā āp
ko samajh nahīṅ āī ki aisī harkateṅ
sirf talḳhī paidā kartī haiṅ? Āp kab
apne mardoṅ ko hukm deṅge ki
wuh apne Isrāīlī bhāiyoṅ kā tāqqub
karne se bāz āeṅ?"
27 Yoāb ne jawāb diyā, "Rab kī
hayāt kī qasam, agar āp laṛne kā
hukm na dete to mere log āj subah
hī apne bhāiyoṅ kā tāqqub karne se
bāz ā jāte." 28 Us ne narsingā bajā
diyā, aur us ke ādmī ruk kar dūsroṅ
kā tāqqub karne se bāz āe. Yoṅ laṛāī
ḳhatm ho gaī.
29 Us pūrī rāt ke daurān Abinair
aur us ke ādmī chalte gae. Dariyā-
e-Yardan kī Wādī meṅ se guzar kar
unhoṅ ne dariyā ko pār kiyā aur
phir gahrī ghāṭī meṅ se ho kar
Mahanāym pahuṅch gae.
30 Yoāb bhī Abinair aur us ke
logoṅ ko chhoṛ kar wāpas chalā
gayā. Jab us ne apne ādmiyoṅ ko
jamā karke ginā to mālūm huā ki
Asāhel ke alāwā Dāūd ke 19 ādmī
māre gae haiṅ. 31 Is ke muqābale
meṅ Abinair ke 360 ādmī halāk hue
the. Sab Binyamīn ke qabīle ke
the. 32 Yoāb aur us ke sāthiyoṅ ne
Asāhel kī lāsh uṭhā kar use Bait-
laham meṅ us ke bāp kī qabr meṅ
dafn kiyā. Phir usī rāt apnā safr
jārī rakh kar wuh pau phaṭte waqt
Habrūn pahuṅch gae.

3 Sāūl ke beṭe Ishbosat aur Dāūd
ke darmiyān yih jang baṛī
der tak jārī rahī. Lekin āhistā
āhistā Dāūd zor pakaṛtā gayā jabki
Ishbosat kī tāqat kam hotī gaī.

Dāūd kā Ḳhāndān Habrūn Meṅ

2 Habrūn meṅ Dāūd ke bāz beṭe
paidā hue. Pahle kā nām Amnon
thā. Us kī māṅ Aḳhīnūsam Yazraelī
thī. 3 Phir Kiliyāb paidā huā jis kī
māṅ Nābāl kī bewā Abījel Karmilī
thī. Tīsrā beṭā Abīsalūm thā. Us kī

māṅ Mākā thī jo Jasūr ke bādshāh
Talmī kī beṭī thī. 4Chauthe kā nām
Adūniyāh thā. Us kī māṅ Hajjīt thī.
Pāṅchwāṅ beṭā Safatiyāh thā. Us
kī māṅ Abītāl thī. 5Chhaṭe kā nām
Itriyām thā. Us kī māṅ Ijlā thī. Yih
chhih beṭe Habrūn meṅ paidā hue.

Abinair Ishbosat se Jhagaṛtā Hai

6Jitnī der tak Ishbosat aur Dāūd ke
darmiyān jang rahī, utnī der tak
Abinair Sāūl ke gharāne kā wafādār
rahā.

7Lekin ek din Ishbosat Abinair
se nārāz huā, kyoṅki wuh Sāūl
marhūm kī ek dāshtā se hambistar
ho gayā thā. Aurat kā nām Risfā
bint Aiyāh thā. Ishbosat ne
shikāyat kī, "Āp ne mere bāp kī
dāshtā se aisā sulūk kyoṅ kiyā?"
8Abinair baṛe ġhusse meṅ ā kar
garjā, "Kyā maiṅ Yahūdāh kā kuttā[a]
hūṅ ki āp mujhe aisā rawaiyā
dikhāte haiṅ? Āj tak maiṅ āp ke bāp
ke gharāne aur us ke rishtedāroṅ
aur dostoṅ ke lie laṛtā rahā hūṅ.
Merī hī wajah se āp ab tak Dāūd
ke hāth se bache rahe haiṅ. Kyā
yih is kā muāwazā hai? Kyā ek
aisī aurat ke sabab se āp mujhe
mujrim ṭhahrā rahe haiṅ? 9-10Allāh
mujhe saḳht sazā de agar ab se
har mumkin koshish na karūṅ ki
Dāūd pūre Isrāīl aur Yahūdāh par
bādshāh ban jāe, shimāl meṅ Dān
se le kar junūb meṅ Bair-sabā tak.
Āḳhir Rab ne ḳhud qasam khā kar
Dāūd se wādā kiyā hai ki maiṅ
bādshāhī Sāūl ke gharāne se chhīn
kar tujhe dūṅgā."

11Yih sun kar Ishbosat Abinair se
itnā ḍar gayā ki mazīd kuchh kahne
kī jurrat jātī rahī.

Abinair ke Dāūd se Muzākarāt

12Abinair ne Dāūd ko paiġhām
bhejā, "Mulk kis kā hai? Mere
sāth muāhadā kar leṅ to maiṅ pūre
Isrāīl ko āp ke sāth milā dūṅgā."

13Dāūd ne jawāb diyā, "Ṭhīk hai,
maiṅ āp ke sāth muāhadā kartā
hūṅ. Lekin ek hī shart par, āp
Sāūl kī beṭī Mīkal ko jo merī bīwī
hai mere ghar pahuṅchāeṅ, warnā
maiṅ āp se nahīṅ milūṅgā." 14Dāūd
ne Ishbosat ke pās bhī qāsid bhej
kar taqāzā kiyā, "Mujhe merī bīwī
Mīkal jis se shādī karne ke lie maiṅ
ne sau Filistiyoṅ ko mārā wāpas kar
deṅ." 15Ishbosat mān gayā. Us

[a]Lafzī tarjumā: kutte kā sar

ne hukm diyā ki Mīkal ko us ke
maujūdā shauhar Faltiyel bin Lais
se le kar Dāūd ko bhejā jāe. [16]Lekin
Faltiyel use chhoṛnā nahīṅ chāhtā
thā. Wuh rote rote Bahūrīm tak
apnī bīwī ke pīchhe chaltā rahā.
Tab Abinair ne us se kahā, "Ab jāo!
Wāpas chale jāo!" Tab wuh wāpas
chalā.

[17]Abinair ne Isrāīl ke buzurgoṅ
se bhī bāt kī, "Āp to kāfī der
se chāhte haiṅ ki Dāūd āp kā
bādshāh ban jāe. [18]Ab qadam
uṭhāne kā waqt ā gayā hai! Kyoṅki
Rab ne Dāūd se wādā kiyā hai,
'Apne ḳhādim Dāūd se maiṅ apnī
qaum Isrāīl ko Filistiyoṅ aur bāqī
tamām dushmanoṅ ke hāth se
bachāūṅgā.'" [19]Yihī bāt Abinair ne
Binyamīn ke buzurgoṅ ke pās jā kar
bhī kī. Is ke bād wuh Habrūn meṅ
Dāūd ke pās āyā tāki us ke sāmne
Isrāīl aur Binyamīn ke buzurgoṅ kā
faislā pesh kare.

[20]Bīs ādmī Abinair ke sāth
Habrūn pahuṅch gae. Un kā
istaqbāl karke Dāūd ne ziyāfat kī.
[21]Phir Abinair ne Dāūd se kahā,
"Ab mujhe ijāzat deṅ. Maiṅ apne
āqā aur bādshāh ke lie tamām
Isrāīl ko jamā kar lūṅgā tāki wuh
āp ke sāth ahd bāndh kar āp ko
apnā bādshāh banā leṅ. Phir āp us
pūre mulk par hukūmat kareṅge jis
tarah āp kā dil chāhtā hai." Phir
Dāūd ne Abinair ko salāmatī se
ruḳhsat kar diyā.

Abinair ko Qatl Kiyā Jātā Hai

[22]Thoṛī der ke bād Yoāb Dāūd
ke ādmiyoṅ ke sāth kisī laṛāī se
wāpas āyā. Un ke pās bahut-sā
lūṭā huā māl thā. Lekin Abinair
Habrūn meṅ Dāūd ke pās nahīṅ
thā, kyoṅki Dāūd ne use salāmatī
se ruḳhsat kar diyā thā. [23]Jab
Yoāb apne ādmiyoṅ ke sāth shahr
meṅ dāḳhil huā to use ittalā dī gaī,
"Abinair bin Nair bādshāh ke pās
thā, aur bādshāh ne use salāmatī
se ruḳhsat kar diyā hai." [24]Yoāb
fauran bādshāh ke pās gayā aur
bolā, "Āp ne yih kyā kiyā hai? Jab
Abinair āp ke pās āyā to āp ne use
kyoṅ salāmatī se ruḳhsat kiyā? Ab
use pakaṛne kā mauqā jātā rahā
hai. [25]Āp to use jānte haiṅ. Haqīqat
meṅ wuh is lie āyā ki āp ko manwā
kar āp ke āne jāne aur bāqī kāmoṅ
ke bāre meṅ mālūmāt hāsil kare."

[26]Yoāb ne darbār se nikal kar
qāsidoṅ ko Abinair ke pīchhe bhej
diyā. Wuh abhī safr karte karte

Sīrā ke hauz par se guzar rahā thā
ki qāsid us ke pās pahuṅch gae.
Un kī dāwat par wuh un ke sāth
wāpas gayā. Lekin bādshāh ko is
kā ilm na thā. 27 Jab Abinair dubārā
Habrūn meṅ dāḳhil hone lagā to
Yoāb shahr ke darwāze meṅ us kā
istaqbāl karke use ek taraf le gayā
jaise wuh us ke sāth koī ḳhufiyā bāt
karnā chāhtā ho. Lekin achānak us
ne apnī talwār ko miyān se khīṅch
kar Abinair ke peṭ meṅ ghoṅp diyā.
Is tarah Yoāb ne apne bhāī Asāhel
kā badlā le kar Abinair ko mār ḍālā.

28 Jab Dāūd ko is kī ittalā milī to us
ne elān kiyā, "Maiṅ Rab ke sāmne
qasam khātā hūṅ ki bequsūr hūṅ.
Merā Abinair kī maut meṅ hāth
nahīṅ thā. Is nāte se mujh par aur
merī bādshāhī par kabhī bhī ilzām
na lagāyā jāe, 29 kyoṅki Yoāb aur us
ke bāp kā gharānā qusūrwār haiṅ.
Rab use aur us ke bāp ke gharāne
ko munāsib sazā de. Ab se abad
tak us kī har nasl meṅ koī na koī
ho jise aise zaḳhm lag jāeṅ jo bhar
na pāeṅ, kisī ko koṛh lag jāe, kisī
ko baisākhiyoṅ kī madad se chalnā
paṛe, koī ġhairtabaī maut mar jāe,
yā kisī ko ḳhurāk kī musalsal kamī
rahe." 30 Yoṅ Yoāb aur us ke bhāī
Abīshai ne apne bhāī Asāhel kā
badlā liyā. Unhoṅ ne Abinair ko
is lie qatl kiyā ki us ne Asāhel ko
Jibaūn ke qarīb laṛte waqt maut ke
ghāṭ utār diyā thā.

Dāūd Abinair kā Mātam Kartā Hai

31-32 Dāūd ne Yoāb aur us ke
sāthiyoṅ ko hukm diyā, "Apne
kapṛe phāṛ do aur ṭāṭ oṛh kar
Abinair kā mātam karo!" Janāze
kā band-o-bast Habrūn meṅ kiyā
gayā. Dāūd ḳhud janāze ke ain
pīchhe chalā. Qabr par bādshāh
ūṅchī āwāz se ro paṛā, aur bāqī sab
log bhī rone lage. 33 Phir Dāūd ne
Abinair ke bāre meṅ mātamī gīt
gāyā,

34 "Hāy, Abinair kyoṅ bedīn kī
tarah mārā gayā? Tere hāth bandhe
hue na the, tere pāṅw zanjīroṅ meṅ
jakaṛe hue na the. Jis tarah koī
sharīroṅ ke hāth meṅ ā kar mar jātā
hai usī tarah tū halāk huā."

Tab tamām log mazīd roe.
35 Dāūd ne janāze ke din rozā rakhā.
Sab ne minnat kī ki wuh kuchh
khāe, lekin us ne qasam khā kar
kahā, "Allāh mujhe saḳht sazā de
agar maiṅ sūraj ke ġhurūb hone se
pahle roṭī kā ek ṭukṛā bhī khā lūṅ."
36 Bādshāh kā yih rawaiyā logoṅ ko

bahut pasand āyā. Waise bhī Dāūd
kā har amal logoṅ ko pasand ātā
thā. [37]Yoṅ tamām hāzirīn balki
tamām Isrāīliyoṅ ne jān liyā ki
bādshāh kā Abinair ko qatl karne
meṅ hāth na thā. [38]Dāūd ne apne
darbāriyoṅ se kahā, "Kyā āp ko
samajh nahīṅ āī ki āj Isrāīl kā baṛā
sūrmā faut huā hai? [39]Mujhe abhī
abhī masah karke bādshāh banāyā
gayā hai, is lie merī itnī tāqat nahīṅ
ki Zarūyāh ke in do beṭoṅ Yoāb
aur Abīshai ko kanṭrol karūṅ. Rab
unheṅ un kī is sharīr harkat kī
munāsib sazā de!"

Ishbosat ko Qatl Kiyā Jātā Hai

4 Jab Sāūl ke beṭe Ishbosat
ko ittalā milī ki Abinair ko
Habrūn meṅ qatl kiyā gayā hai to
wuh himmat hār gayā, aur tamām
Isrāīl saḳht ghabrā gayā. [2]Ishbosat
ke do ādmī the jin ke nām Bānā aur
Raikāb the. Jab kabhī Ishbosat ke
faujī chhāpā mārne ke lie nikalte
to yih do bhāī un par muqarrar
the. Un kā bāp Rimmon Binyamīn
ke qabāylī ilāqe ke shahr Bairot
kā rahne wālā thā. Bairot bhī
Binyamīn meṅ shumār kiyā jātā
hai, [3]agarche us ke bāshindoṅ ko
hijrat karke Jittaim meṅ basnā paṛā
jahāṅ wuh āj tak pardesī kī haisiyat
se rahte haiṅ.

[4]Yūnatan kā ek beṭā zindā rah
gayā thā jis kā nām Mifībosat thā.
Pāṅch sāl kī umr meṅ Yazrael se
ḳhabar āī thī ki Sāūl aur Yūnatan
māre gae haiṅ. Tab us kī āyā use
le kar kahīṅ panāh lene ke lie bhāg
gaī thī. Lekin jaldī kī wajah se
Mifībosat gir kar langaṛā ho gayā
thā. Us waqt se us kī donoṅ ṭāṅgeṅ
maflūj thīṅ.

[5]Ek din Rimmon Bairotī ke
beṭe Raikāb aur Bānā dopahar
ke waqt Ishbosat ke ghar gae.
Garmī urūj par thī, is lie Ishbosat
ārām kar rahā thā. [6-7]Donoṅ
ādmī yih bahānā pesh karke ghar
ke andarūnī kamre meṅ gae ki
ham kuchh anāj le jāne ke lie āe
haiṅ. Jab Ishbosat ke kamre meṅ
pahuṅche to wuh chārpāī par leṭā
so rahā thā. Yih dekh kar unhoṅ
ne us ke peṭ meṅ talwār ghoṅp dī
aur phir us kā sar kāṭ kar wahāṅ se
salāmatī se nikal āe.

Pūrī rāt safr karte karte wuh
Dariyā-e-Yardan kī Wādī meṅ se
guzar kar [8]Habrūn pahuṅch gae.
Wahāṅ unhoṅ ne Dāūd ko Ishbosat
kā sar dikhā kar kahā, "Yih dekheṅ,

Sāūl ke beṭe Ishbosat kā sar. Āp kā dushman Sāūl bār bār āp ko mār dene kī koshish kartā rahā, lekin āj Rab ne us se aur us kī aulād se āp kā badlā liyā hai.”

Dāūd Qātiloṅ ko Sazā Detā Hai

[9]Lekin Dāūd ne jawāb diyā, “Rab kī hayāt kī qasam jis ne fidyā de kar mujhe har musībat se bachāyā hai, [10]jis ādmī ne mujhe us waqt Siqlāj meṅ Sāūl kī maut kī ittalā dī wuh bhī samajhtā thā ki maiṅ Dāūd ko achchhī ḳhabar pahuṅchā rahā hūṅ. Lekin maiṅ ne use pakaṛ kar sazā-e-maut de dī. Yihī thā wuh ajr jo use aisī ḳhabar pahuṅchāne ke ewaz milā! [11]Ab tum sharīr logoṅ ne is se baṛh kar kiyā. Tum ne bequsūr ādmī ko us ke apne ghar meṅ us kī apnī chārpāī par qatl kar diyā hai. To kyā merā farz nahīṅ ki tum ko is qatl kī sazā de kar tumheṅ mulk meṅ se miṭā dūṅ?”

[12]Dāūd ne donoṅ ko mār dene kā hukm diyā. Us ke mulāzimoṅ ne unheṅ mār kar un ke hāthoṅ aur pairoṅ ko kāṭ ḍālā aur un kī lāshoṅ ko Habrūn ke tālāb ke qarīb kahīṅ laṭkā diyā. Ishbosat ke sar ko unhoṅ ne Abinair kī qabr meṅ dafnāyā.

Dāūd Pūre Isrāīl kā Bādshāh Ban Jātā Hai

5 Us waqt Isrāīl ke tamām qabīle Habrūn meṅ Dāūd ke pās āe aur kahā, “Ham āp hī kī qaum aur āp hī ke rishtedār haiṅ. [2]Māzī meṅ bhī jab Sāūl bādshāh thā to āp hī faujī muhimmoṅ meṅ Isrāīl kī qiyādat karte rahe. Aur Rab ne āp se wādā bhī kiyā hai ki tū merī qaum Isrāīl kā charwāhā ban kar us par hukūmat karegā.” [3]Jab Isrāīl ke tamām buzurg Habrūn pahuṅche to Dāūd Bādshāh ne Rab ke huzūr un ke sāth ahd bāndhā, aur unhoṅ ne use masah karke Isrāīl kā bādshāh banā diyā.

[4]Dāūd 30 sāl kī umr meṅ bādshāh ban gayā. Us kī hukūmat 40 sāl tak jārī rahī. [5]Pahle sāṛhe sāt sāl wuh sirf Yahūdāh kā bādshāh thā aur us kā dārul-hukūmat Habrūn rahā. Bāqī 33 sāl wuh Yarūshalam meṅ rah kar Yahūdāh aur Isrāīl donoṅ par hukūmat kartā rahā.

Dāūd Yarūshalam par Qabzā Kartā Hai

6 Bādshāh banane ke bād Dāūd
apne faujiyoṅ ke sāth Yarūshalam
gayā tāki us par hamlā kare. Wahāṅ
ab tak Yabūsī ābād the. Dāūd
ko dekh kar Yabūsiyoṅ ne us kā
mazāq uṛāyā, "Āp hamāre shahr
meṅ kabhī dāḳhil nahīṅ ho pāeṅge!
Āp ko rokne ke lie hamāre langaṛe
aur andhe kāfī haiṅ." Unheṅ pūrā
yaqīn thā ki Dāūd shahr meṅ kisī
bhī tarīqe se nahīṅ ā sakegā.
7 To bhī Dāūd ne Siyyūn ke qile
par qabzā kar liyā jo ājkal 'Dāūd
kā Shahr' kahlātā hai. 8 Jis din
unhoṅ ne shahr par hamlā kiyā
us ne elān kiyā, "Jo bhī Yabūsiyoṅ
par fatah pānā chāhe use pānī kī
surang meṅ se guzar kar shahr meṅ
ghusnā paṛegā tāki un langaṛoṅ aur
andhoṅ ko māre jin se merī jān
nafrat kartī hai." Is lie āj tak kahā
jātā hai, "Langaṛoṅ aur andhoṅ ko
ghar meṅ jāne kī ijāzat nahīṅ."
9 Yarūshalam par fatah pāne ke
bād Dāūd qile meṅ rahne lagā. Us
ne use 'Dāūd kā Shahr' qarār diyā
aur us ke irdgird shahr ko baṛhāne
lagā. Yih tāmīrī kām irdgird ke
chabūtaroṅ se shurū huā aur hote
hote qile tak pahuṅch gayā.
10 Yoṅ Dāūd zor pakaṛtā gayā,
kyoṅki Rabbul-afwāj us ke sāth thā.

Dāūd kī Taraqqī

11 Ek din Sūr ke bādshāh Hīrām ne
Dāūd ke pās wafd bhejā. Baṛhaī aur
rāj bhī sāth the. Un ke pās deodār
kī lakaṛī thī, aur unhoṅ ne Dāūd ke
lie mahal banā diyā. 12 Yoṅ Dāūd
ne jān liyā ki Rab ne mujhe Isrāīl
kā bādshāh banā kar merī bādshāhī
apnī qaum Isrāīl kī ḳhātir sarfarāz
kar dī hai.
13 Habrūn se Yarūshalam meṅ
muntaqil hone ke bād Dāūd ne
mazīd bīwiyoṅ aur dāshtāoṅ se
shādī kī. Natīje meṅ Yarūshalam
meṅ us ke kaī beṭe-beṭiyāṅ paidā
hue. 14 Jo beṭe wahāṅ paidā hue
wuh yih the: Sammua, Sobāb,
Nātan, Sulemān, 15 Ibhār, Ilīsua,
Nafaj, Yafīa, 16 Ilīsamā, Ilyadā aur
Ilīfalat.

Filistiyoṅ par Fatah

17 Jab Filistiyoṅ ko ittalā milī ki
Dāūd ko masah karke Isrāīl kā
bādshāh banāyā gayā hai to unhoṅ
ne apne faujiyoṅ ko Isrāīl meṅ bhej

diyā tāki use pakaṛ leṅ. Lekin Dāūd
ko patā chal gayā, aur us ne ek
pahāṛī qile meṅ panāh le lī.
18 Jab Filistī Isrāīl meṅ pahuṅch
kar Wādī-e-Rafāīm meṅ phail gae
19 to Dāūd ne Rab se dariyāft kiyā,
"Kyā maiṅ Filistiyoṅ par hamlā
karūṅ? Kyā tū mujhe un par fatah
baḳhshegā?" Rab ne jawāb diyā,
"Hāṅ, un par hamlā kar! Maiṅ
unheṅ zarūr tere qabze meṅ kar
dūṅgā." 20 Chunāṅche Dāūd apne
faujiyoṅ ko le kar Bāl-parāzīm gayā.
Wahāṅ us ne Filistiyoṅ ko shikast
dī. Bād meṅ us ne gawāhī dī,
"Jitne zor se band ke ṭūṭ jāne par
pānī us se phūṭ nikaltā hai utne
zor se āj Rab mere deḳhte deḳhte
dushman kī safoṅ meṅ se phūṭ
niklā hai." Chunāṅche us jagah
kā nām Bāl-parāzīm yānī 'Phūṭ
Nikalne kā Mālik' paṛ gayā. 21 Filistī
apne but chhoṛ kar bhāg gae. Aur
wuh Dāūd aur us ke ādmiyoṅ ke
qabze meṅ ā gae.
22 Ek bār phir Filistī ā kar Wādī-
e-Rafāīm meṅ phail gae. 23 Jab
Dāūd ne Rab se dariyāft kiyā to
us ne jawāb diyā, "Is martabā un
kā sāmnā mat karnā balki un ke
pīchhe jā kar bakā ke daraḳhtoṅ ke
sāmne un par hamlā kar. 24 Jab un
daraḳhtoṅ kī choṭiyoṅ se qadmoṅ
kī chāp sunāī de to ḳhabardār! Yih
is kā ishārā hogā ki Rab ḳhud tere
āge āge chal kar Filistiyoṅ ko mārne
ke lie nikal āyā hai."
25 Dāūd ne aisā hī kiyā aur natīje
meṅ Filistiyoṅ ko shikast de kar
Jibaūn se le kar Jazar tak un kā
tāqqub kiyā.

Dāūd Ahd kā Sandūq Yarūshalam meṅ Le Ātā Hai

6 Ek bār phir Dāūd ne Isrāīl
ke chunīdā ādmiyoṅ ko jamā
kiyā. 30,000 afrād the. 2 Un
ke sāth mil kar wuh Yahūdāh ke
Bālā pahuṅch gayā tāki Allāh kā
sandūq uṭhā kar Yarūshalam le
jāeṅ, wuhī sandūq jis par Rabbul-
afwāj ke nām kā ṭhappā lagā hai aur
jahāṅ wuh sandūq ke ūpar karūbī
farishtoṅ ke darmiyān taḳhtnashīn
hai. 3-4 Logoṅ ne Allāh ke sandūq
ko pahāṛī par wāqe Abīnadāb ke
ghar se nikāl kar ek naī bailgāṛī par
rakh diyā, aur Abīnadāb ke do beṭe
Uzzā aur Aḳhiyo use Yarūshalam
kī taraf le jāne lage. Aḳhiyo gāṛī
ke āge āge 5 aur Dāūd bāqī tamām
logoṅ ke sāth pīchhe chal rahā
thā. Sab Rab ke huzūr pūre zor

se ḳhushī manāne aur gīt gāne
lage. Muḳhtalif sāz bhī bajāe jā
rahe the. Fizā sitāroṅ, sarodoṅ,
dafoṅ, ḳhanjriyoṅ[a] aur jhāṅjhoṅ kī
āwāzoṅ se gūṅj uṭhī.
6 Wuh gandum gāhne kī ek jagah
par pahuṅch gae jis ke mālik
kā nām Nakon thā. Wahāṅ bail
achānak beqābū ho gae. Uzzā ne
jaldī se Allāh kā sandūq pakaṛ liyā
tāki wuh gir na jāe. 7 Usī lamhe Rab
kā ġhazab us par nāzil huā, kyoṅki
us ne Allāh ke sandūq ko chhūne kī
jurrat kī thī. Wahīṅ Allāh ke sandūq
ke pās hī Uzzā gir kar halāk ho gayā.
8 Dāūd ko baṛā ranj huā ki Rab kā
ġhazab Uzzā par yoṅ ṭūṭ paṛā hai.
Us waqt se us jagah kā nām Paraz-
uzzā yānī 'Uzzā par Ṭūṭ Paṛnā' hai.
9 Us din Dāūd ko Rab se ḳhauf
āyā. Us ne sochā, "Rab kā sandūq
kis tarah mere pās pahuṅch
sakegā?" 10 Chunāṅche us ne
faislā kiyā ki ham Rab kā sandūq
Yarūshalam nahīṅ le jāeṅge balki
use Obed-adom jātī ke ghar meṅ
mahfūz rakheṅge. 11 Wahāṅ wuh
tīn māh tak paṛā rahā.

In tīn mahīnoṅ ke daurān Rab ne
Obed-adom aur us ke pūre gharāne
ko barkat dī. 12 Ek din Dāūd ko
ittalā dī gaī, "Jab se Allāh kā sandūq
Obed-adom ke ghar meṅ hai us
waqt se Rab ne us ke gharāne aur
us kī pūrī milkiyat ko barkat dī
hai." Yih sun kar Dāūd Obed-adom
ke ghar gayā aur ḳhushī manāte
hue Allāh ke sandūq ko Dāūd ke
shahr le āyā. 13 Chhih qadmoṅ ke
bād Dāūd ne Rab kā sandūq uṭhāne
wāloṅ ko rok kar ek sāṇḍ aur
ek moṭā-tāzā bachhṛā qurbān kiyā.
14 Jab julūs āge niklā to Dāūd pūre
zor ke sāth Rab ke huzūr nāchne
lagā. Wuh katān kā bālāposh pahne
hue thā. 15 Ḳhushī ke nāre lagā
lagā kar aur narsinge phūṅk phūṅk
kar Dāūd aur tamām Isrāīlī Rab kā
sandūq Yarūshalam le āe.
16 Rab kā sandūq Dāūd ke shahr
meṅ dāḳhil huā to Dāūd kī bīwī
Mīkal bint Sāūl khiṛkī meṅ se julūs
ko dekh rahī thī. Jab bādshāh
Rab ke huzūr kūdtā aur nāchtā huā
nazar āyā to Mīkal ne dil meṅ use
haqīr jānā.

[a] Ibrānī meṅ is se murād jhunjhune jaisā koī sāz hai.

17Rab kā sandūq us tambū ke
darmiyān meṅ rakhā gayā jo Dāūd
ne us ke lie lagwāyā thā. Phir Dāūd
ne Rab ke huzūr bhasm hone wālī
aur salāmatī kī qurbāniyāṅ pesh
kīṅ. 18Is ke bād us ne qaum ko
Rabbul-afwāj ke nām se barkat de
kar 19har Isrāīlī mard aur aurat
ko ek roṭī, khajūr kī ek ṭikkī aur
kishmish kī ek ṭikkī de dī. Phir
tamām log apne apne gharoṅ ko
wāpas chale gae.

20Dāūd bhī apne ghar lauṭā tāki
apne ḳhāndān ko barkat de kar
salām kare. Wuh abhī mahal ke
andar nahīṅ pahuṅchā thā ki Mīkal
nikal kar us se milne āī. Us ne
tanzan kahā, "Wāh jī wāh. Āj Isrāīl
kā bādshāh kitnī shān ke sāth logoṅ
ko nazar āyā hai! Apne logoṅ kī
launḍiyoṅ ke sāmne hī us ne apne
kapṛe utār die, bilkul usī tarah jis
tarah gaṅwār karte haiṅ." 21Dāūd
ne jawāb diyā, "Maiṅ Rab hī ke
huzūr nāch rahā thā, jis ne āp ke
bāp aur us ke ḳhāndān ko tark
karke mujhe chun liyā aur Isrāīl kā
bādshāh banā diyā hai. Usī kī tāzīm
meṅ maiṅ āindā bhī nāchūṅgā.
22Hāṅ, maiṅ is se bhī zyādā zalīl
hone ke lie taiyār hūṅ. Jahāṅ tak
launḍiyoṅ kā tālluq hai, wuh zarūr
merī izzat kareṅgī."

23Jīte-jī Mīkal beaulād rahī.

Rab Dāūd se Abadī Bādshāhī kā Wādā Kartā Hai

7 Dāūd Bādshāh sukūn se apne
mahal meṅ rahne lagā, kyoṅki
Rab ne irdgird ke dushmanoṅ ko
us par hamlā karne se rok diyā thā.
2Ek din Dāūd ne Nātan Nabī se bāt
kī, "Dekheṅ, maiṅ yahāṅ deodār ke
mahal meṅ rahtā hūṅ jabki Allāh kā
sandūq ab tak tambū meṅ paṛā hai.
Yih munāsib nahīṅ hai!"

3Nātan ne bādshāh kī hauslā-
afzāī kī, "Jo kuchh bhī āp karnā
chāhte haiṅ wuh kareṅ. Rab āp ke
sāth hai."

4Lekin usī rāt Rab Nātan se
hamkalām huā, 5"Mere ḳhādim
Dāūd ke pās jā kar use batā de
ki Rab farmātā hai, 'Kyā tū merī
rihāish ke lie makān tāmīr karegā?
Hargiz nahīṅ! 6Āj tak maiṅ kisī
makān meṅ nahīṅ rahā. Jab se
maiṅ Isrāīliyoṅ ko Misr se nikāl
lāyā us waqt se maiṅ ḳhaime meṅ
rah kar jagah bajagah phirtā rahā
hūṅ. 7Jis daurān maiṅ tamām
Isrāīliyoṅ ke sāth idhar-udhar

phirtā rahā kyā maiṅ ne Isrāīl ke
un rāhnumāoṅ se kabhī is nāte se
shikāyat kī jinheṅ maiṅ ne apnī
qaum kī gallābānī karne kā hukm
diyā thā? Kyā maiṅ ne un meṅ
se kisī se kahā ki tum ne mere
lie deodār kā ghar kyoṅ nahīṅ
banāyā?'
8Chunāṅche mere ḳhādim Dāūd
ko batā de, 'Rabbul-afwāj farmātā
hai ki maiṅ hī ne tujhe charāgāh
meṅ bheṛoṅ kī gallābānī karne se
fāriġh karke apnī qaum Isrāīl kā
bādshāh banā diyā hai. 9Jahāṅ
bhī tū ne qadam rakhā wahāṅ
maiṅ tere sāth rahā hūṅ. Tere
deḳhte deḳhte maiṅ ne tere tamām
dushmanoṅ ko halāk kar diyā hai.
Ab maiṅ terā nām sarfarāz kar
dūṅgā, wuh duniyā ke sab se azīm
ādmiyoṅ ke nāmoṅ ke barābar hī
hogā. 10Aur maiṅ apnī qaum Isrāīl
ke lie ek watan muhaiyā karūṅga,
paude kī tarah unheṅ yoṅ lagā
dūṅgā ki wuh jaṛ pakaṛ kar mahfūz
raheṅge aur kabhī bechain nahīṅ
hoṅge. Bedīn qaumeṅ unheṅ us
tarah nahīṅ dabāeṅgī jis tarah māzī
meṅ kiyā kartī thīṅ, 11us waqt se
jab maiṅ qaum par qāzī muqarrar
kartā thā. Maiṅ tere dushmanoṅ
ko tujh se dūr rakh kar tujhe
amn-o-amān atā karūṅga. Āj Rab
farmātā hai ki maiṅ hī tere lie ghar
banāūṅgā.
12Jab tū būṛhā ho kar kūch kar
jāegā aur apne bāpdādā ke sāth
ārām karegā to maiṅ terī jagah tere
beṭoṅ meṅ se ek ko taḳht par biṭhā
dūṅgā. Us kī bādshāhī ko maiṅ
mazbūt banā dūṅgā. 13Wuhī mere
nām ke lie ghar tāmīr karegā, aur
maiṅ us kī bādshāhī kā taḳht abad
tak qāym rakhūṅgā. 14Maiṅ us
kā bāp hūṅgā, aur wuh merā beṭā
hogā. Jab kabhī us se ġhaltī hogī to
maiṅ use yoṅ chhaṛī se sazā dūṅgā
jis tarah insānī bāp apne beṭe kī
tarbiyat kartā hai. 15Lekin merī
nazar-e-karm kabhī us se nahīṅ
haṭegī. Us ke sāth maiṅ wuh sulūk
nahīṅ karūṅga jo maiṅ ne Sāūl
ke sāth kiyā jab use tere sāmne
se haṭā diyā. 16Terā gharānā aur
terī bādshāhī hameshā mere huzūr
qāym rahegī, terā taḳht hameshā
mazbūt rahegā.'"

Dāūd kī Shukrguzārī

17Nātan ne Dāūd ke pās jā kar use
sab kuchh sunāyā jo Rab ne use
royā meṅ batāyā thā. 18Tab Dāūd

ahd ke sandūq ke pās gayā aur Rab
ke huzūr baiṭh kar duā karne lagā,
“Ai Rab Qādir-e-mutlaq, maiṅ
kaun hūṅ aur merā ḳhāndān kyā
haisiyat rakhtā hai ki tū ne mujhe
yahāṅ tak pahuṅchāyā hai? 19Aur
ab ai Rab Qādir-e-mutlaq, tū mujhe
aur bhī zyādā atā karne ko hai,
kyoṅki tū ne apne ḳhādim ke
gharāne ke mustaqbil ke bāre meṅ
bhī wādā kiyā hai. Kyā tū ām taur
par insān ke sāth aisā sulūk kartā
hai? Hargiz nahīṅ! 20Lekin maiṅ
mazīd kyā kahūṅ? Ai Rab Qādir-e-
mutlaq, tū to apne ḳhādim ko jāntā
hai. 21Tū ne apne farmān kī ḳhātir
aur apnī marzī ke mutābiq yih azīm
kām karke apne ḳhādim ko ittalā dī
hai.
22Ai Rab Qādir-e-mutlaq, tū kitnā
azīm hai! Tujh jaisā koī nahīṅ
hai. Ham ne apne kānoṅ se sun
liyā hai ki tere siwā koī aur Ḳhudā
nahīṅ hai. 23Duniyā meṅ kaun-sī
qaum terī ummat Isrāīl kī mānind
hai? Tū ne isī ek qaum kā fidyā
de kar use ġhulāmī se chhuṛāyā aur
apnī qaum banā liyā. Tū ne Isrāīl
ke wāste baṛe aur haibatnāk kām
karke apne nām kī shohrat phailā
dī. Hameṅ Misr se rihā karke tū
ne qaumoṅ aur un ke dewatāoṅ
ko hamāre āge se nikāl diyā. 24Ai
Rab, tū Isrāīl ko hameshā ke lie
apnī qaum banā kar un kā Ḳhudā
ban gayā hai. 25Chunāṅche ai Rab
Qādir-e-mutlaq, jo bāt tū ne apne
ḳhādim aur us ke gharāne ke bāre
meṅ kī hai use abad tak qāym rakh
aur apnā wādā pūrā kar. 26Tab
terā nām abad tak mashhūr rahegā
aur log taslīm kareṅge ki Rabbul-
afwāj Isrāīl kā Ḳhudā hai. Phir tere
ḳhādim Dāūd kā gharānā bhī tere
huzūr qāym rahegā.
27Ai Rabbul-afwāj, Isrāīl ke
Ḳhudā, tū ne apne ḳhādim ke kān
ko is bāt ke lie khol diyā hai. Tū
hī ne farmāyā, ‘Maiṅ tere lie ghar
tāmīr karūṅga.’ Sirf isī lie tere
ḳhādim ne yoṅ tujh se duā karne
kī jurrat kī hai. 28Ai Rab Qādir-e-
mutlaq, tū hī Ḳhudā hai, aur terī hī
bātoṅ par etamād kiyā jā saktā hai.
Tū ne apne ḳhādim se in achchhī
chīzoṅ kā wādā kiyā hai. 29Ab apne
ḳhādim ke gharāne ko barkat dene
par rāzī ho tāki wuh hameshā tak
tere huzūr qāym rahe. Kyoṅki tū
hī ne yih farmāyā hai, aur chūṅki
tū ai Rab Qādir-e-mutlaq ne barkat
dī hai is lie tere ḳhādim kā gharānā
abad tak mubārak rahegā.”

Dāūd kī Jangeṅ

8 Phir aisā waqt āyā ki Dāūd
ne Filistiyoṅ ko shikast de
kar unheṅ apne tābe kar liyā aur
hukūmat kī bāgḍor un ke hāthoṅ se
chhīn lī.
[2]Us ne Moābiyoṅ par bhī fatah
pāī. Moābī qaidiyoṅ kī qatār banā
kar us ne unheṅ zamīn par liṭā diyā.
Phir rassī kā ṭukṛā le kar us ne qatār
kā nāp liyā. Jitne log rassī kī lambāī
meṅ ā gae wuh ek guroh ban gae.
Yoṅ Dāūd ne logoṅ ko gurohoṅ meṅ
taqsīm kiyā. Phir us ne gurohoṅ
ke tīn hisse banā kar do hissoṅ ke
sar qalam kie aur ek hisse ko zindā
chhoṛ diyā. Lekin jitne qaidī chhūṭ
gae wuh Dāūd ke tābe rah kar use
ḳharāj dete rahe.
[3]Dāūd ne shimālī Shām ke shahr
Zobāh ke bādshāh Hadadazar
bin Rahob ko bhī harā diyā jab
Hadadazar Dariyā-e-Furāt par
dubārā qābū pāne ke lie nikal āyā
thā. [4]Dāūd ne 1,700 ghuṛsawāroṅ
aur 20,000 piyādā sipāhiyoṅ ko
giriftār kar liyā. Rathoṅ ke 100
ghoṛoṅ ko us ne apne lie mahfūz
rakhā, jabki bāqiyoṅ kī us ne
koṅcheṅ kāṭ dīṅ tāki wuh āindā
jang ke lie istemāl na ho sakeṅ.
[5]Jab Damishq ke Arāmī bāshinde
Zobāh ke bādshāh Hadadazar kī
madad karne āe to Dāūd ne un ke
22,000 afrād halāk kar die. [6]Phir
us ne Damishq ke ilāqe meṅ apnī
faujī chaukiyāṅ qāym kīṅ. Arāmī us
ke tābe ho gae aur use ḳharāj dete
rahe. Jahāṅ bhī Dāūd gayā wahāṅ
Rab ne use kāmyābī baḳhshī.
[7]Sone kī jo ḍhāleṅ Hadadazar ke
afsaroṅ ke pās thīṅ unheṅ Dāūd
Yarūshalam le gayā. [8]Hadadazar ke
do shahroṅ Batāh aur Berotī se us
ne kasrat kā pītal chhīn liyā.
[9]Jab Hamāt ke bādshāh Tūī ko
ittalā milī ki Dāūd ne Hadadazar
kī pūrī fauj par fatah pāī hai [10]to
us ne apne beṭe Yūrām ko Dāūd
ke pās bhejā tāki use salām kahe.
Yūrām ne Dāūd ko Hadadazar par
fatah ke lie mubārakbād dī, kyoṅki
Hadadazar Tūī kā dushman thā,
aur un ke darmiyān jang rahī thī.
Yūrām ne Dāūd ko sone, chāṅdī aur
pītal ke tohfe bhī pesh kie. [11]Dāūd
ne yih chīzeṅ Rab ke lie maḳhsūs
kar dīṅ. Jahāṅ bhī wuh dūsrī
qaumoṅ par ġhālib āyā wahāṅ
kī sonā-chāṅdī us ne Rab ke lie
maḳhsūs kar dī. [12]Yoṅ Adom,
Moāb, Ammon, Filistiyā, Amālīq
aur Zobāh ke bādshāh Hadadazar

bin Rahob kī sonā-chāṅdī Rab ko pesh kī gaī.

13 Jab Dāūd ne Namak kī Wādī meṅ Adomiyoṅ par fatah pāī to us kī shohrat mazīd phail gaī. Us jang meṅ dushman ke 18,000 afrād halāk hue. 14 Dāūd ne Adom ke pūre mulk meṅ apnī faujī chaukiyāṅ qāym kīṅ, aur tamām Adomī Dāūd ke tābe ho gae. Dāūd jahāṅ bhī jātā Rab us kī madad karke use fatah baḳhshtā.

Dāūd ke Ālā Afsar

15 Jitnī der Dāūd pūre Isrāīl par hukūmat kartā rahā utnī der tak us ne dhyān diyā ki qaum ke har ek shaḳhs ko insāf mil jāe. 16 Yoāb bin Zarūyāh fauj par muqarrar thā. Yahūsafat bin Aḳhīlūd bādshāh kā mushīr-e-ḳhās thā. 17 Sadoq bin Aḳhītūb aur Aḳhīmalik bin Abiyātar imām the. Sirāyāh mīrmunshī thā. 18 Bināyāh bin Yahoyadā Dāūd ke ḳhās daste banām Karetī-o-Faletī kā kaptān thā. Dāūd ke beṭe imām the.

Dāūd Yūnatan ke Beṭe par Mehrbānī Kartā Hai

9 Ek din Dāūd pūchhne lagā, "Kyā Sāūl ke ḳhāndān kā koī fard bach gayā hai? Maiṅ Yūnatan kī ḳhātir us par apnī mehrbānī kā izhār karnā chāhtā hūṅ."

2 Ek ādmī ko bulāyā gayā jo Sāūl ke gharāne kā mulāzim thā. Us kā nām Zībā thā. Dāūd ne sawāl kiyā, "Kyā āp Zībā haiṅ?" Zībā ne jawāb diyā, "Jī, āp kā ḳhādim hāzir hai." 3 Bādshāh ne dariyāft kiyā, "Kyā Sāūl ke ḳhāndān kā koī fard zindā rah gayā hai? Maiṅ us par Allāh kī mehrbānī kā izhār karnā chāhtā hūṅ." Zībā ne kahā, "Yūnatan kā ek beṭā ab tak zindā hai. Wuh donoṅ ṭāṅgoṅ se maflūj hai." 4 Dāūd ne pūchhā, "Wuh kahāṅ hai?" Zībā ne jawāb diyā, "Wuh Lo-dibār meṅ Makīr bin Ammiyel ke hāṅ rahtā hai." 5 Dāūd ne use fauran darbār meṅ bulā liyā.

6 Yūnatan ke jis beṭe kā zikr Zībā ne kiyā wuh Mifībosat thā. Jab use Dāūd ke sāmne lāyā gayā to us ne muṅh ke bal jhuk kar us kī izzat kī. Dāūd ne kahā, "Mifībosat!" Us ne jawāb diyā, "Jī, āp kā ḳhādim hāzir hai." 7 Dāūd bolā, "Ḍareṅ

mat. Āj maiṅ āp ke bāp Yūnatan ke
sāth kiyā huā wādā pūrā karke āp
par apnī mehrbānī kā izhār karnā
chāhtā hūṅ. Ab suneṅ! Maiṅ āp ko
āp ke dādā Sāūl kī tamām zamīneṅ
wāpas kar detā hūṅ. Is ke alāwā
maiṅ chāhtā hūṅ ki āp rozānā mere
sāth khānā khāyā kareṅ."
[8]Mifībosat ne dubārā jhuk kar
bādshāh kī tāzīm kī, "Maiṅ kaun
hūṅ ki āp mujh jaise murdā kutte
par dhyān de kar aisī mehrbānī
farmāeṅ!" [9]Dāūd ne Sāūl ke purāne
mulāzim Zībā ko bulā kar use
hidāyat dī, "Maiṅ ne āp ke mālik
ke pote ko Sāūl aur us ke ḳhāndān
kī tamām milkiyat de dī hai. [10]Ab
āp kī zimmedārī yih hai ki āp apne
beṭoṅ aur naukaroṅ ke sāth us ke
khetoṅ ko saṅbhāleṅ tāki us kā
ḳhāndān zamīnoṅ kī paidāwār se
guzārā kar sake. Lekin Mifībosat
ḳhud yahāṅ rah kar mere beṭoṅ
kī tarah mere sāth khānā khāyā
karegā." (Zībā ke 15 beṭe aur 20
naukar the.)
[11]Zībā ne jawāb diyā, "Maiṅ āp
kī ḳhidmat meṅ hāzir hūṅ. Jo bhī
hukm āp deṅge maiṅ karne ke lie
taiyār hūṅ." [12-13]Us din se Zībā ke
gharāne ke tamām afrād Mifībosat
ke mulāzim ho gae. Mifībosat
ḳhud jo donoṅ ṭāṅgoṅ se maflūj thā
Yarūshalam meṅ rihāishpazīr huā
aur rozānā Dāūd Bādshāh ke sāth
khānā khātā rahā. Us kā ek chhoṭā
beṭā thā jis kā nām Mīkā thā.

Ammonī Dāūd kī Be'izzatī Karte Haiṅ

10 Kuchh der ke bād
Ammoniyoṅ kā bādshāh
faut huā, aur us kā beṭā Hanūn
taḳhtnashīn huā. [2]Dāūd ne sochā,
"Nāhas ne hameshā mujh par
mehrbānī kī thī, is lie ab maiṅ bhī
us ke beṭe Hanūn par mehrbānī
karūṅga." Us ne bāp kī wafāt kā
afsos karne ke lie Hanūn ke pās
wafd bhejā.
Lekin jab Dāūd ke safīr
Ammoniyoṅ ke darbār meṅ
pahuṅch gae [3]to us mulk ke buzurg
Hanūn Bādshāh ke kān meṅ manfī
bāteṅ bharne lage, "Kyā Dāūd ne in
ādmiyoṅ ko wāqaī sirf is lie bhejā
hai ki wuh afsos karke āp ke bāp
kā ehtirām kareṅ? Hargiz nahīṅ!
Yih sirf bahānā hai. Asal meṅ
yih jāsūs haiṅ jo hamāre dārul-
hukūmat ke bāre meṅ mālūmāt
hāsil karnā chāhte haiṅ tāki us
par qabzā kar sakeṅ." [4]Chunāṅche

Hanūn ne Dāūd ke ādmiyoṅ ko pakaṛwā kar un kī dāṛhiyoṅ kā ādhā hissā munḍwā diyā aur un ke libās ko kamr se le kar pāṅwoṅ tak kāṭ kar utarwāyā. Isī hālat meṅ bādshāh ne unheṅ fāriġh kar diyā.

5 Jab Dāūd ko is kī ḳhabar milī to us ne apne qāsidoṅ ko un se milne ke lie bhejā tāki unheṅ batāeṅ, "Yarīhū meṅ us waqt tak ṭhahre raheṅ jab tak āp kī dāṛhiyāṅ dubārā bahāl na ho jāeṅ." Kyoṅki wuh apnī dāṛhiyoṅ kī wajah se baṛī sharmindagī mahsūs kar rahe the.

Ammoniyoṅ se Jang

6 Ammoniyoṅ ko ḳhūb mālūm thā ki is harkat se ham Dāūd ke dushman ban gae haiṅ. Is lie unhoṅ ne kirāe par kaī jaghoṅ se faujī talab kie. Bait-rahob aur Zobāh ke 20,000 Arāmī piyādā sipāhī, Mākā kā bādshāh 1,000 faujiyoṅ samet aur Mulk-e-Tob ke 12,000 sipāhī un kī madad karne āe. 7 Jab Dāūd ko is kā ilm huā to us ne Yoāb ko pūrī fauj ke sāth un kā muqābalā karne ke lie bhej diyā. 8 Ammonī apne dārul-hukūmat Rabbā se nikal kar shahr ke darwāze ke sāmne hī saf-ārā hue jabki un ke Arāmī ittahādī Zobāh aur Rahob Mulk-e-Tob aur Mākā ke mardoṅ samet kuchh fāsile par khule maidān meṅ khaṛe ho gae.

9 Jab Yoāb ne jān liyā ki sāmne aur pīchhe donoṅ taraf se hamle kā ḳhatrā hai to us ne apnī fauj ko do hissoṅ meṅ taqsīm kar diyā. Sab se achchhe faujiyoṅ ke sāth wuh ḳhud Shām ke sipāhiyoṅ se laṛne ke lie taiyār huā. 10 Bāqī ādmiyoṅ ko us ne apne bhāī Abīshai ke hawāle kar diyā tāki wuh Ammoniyoṅ se laṛeṅ. 11 Ek dūsre se alag hone se pahle Yoāb ne Abīshai se kahā, "Agar Shām ke faujī mujh par ġhālib āne lageṅ to mere pās ā kar merī madad karnā. Lekin agar āp Ammoniyoṅ par qābū na pā sakeṅ to maiṅ ā kar āp kī madad karūṅga. 12 Hauslā rakheṅ! Ham dilerī se apnī qaum aur apne Ḳhudā ke shahroṅ ke lie laṛeṅ. Aur Rab wuh kuchh hone de jo us kī nazar meṅ ṭhīk hai."

13 Yoāb ne apnī fauj ke sāth Shām ke faujiyoṅ par hamlā kiyā to wuh us ke sāmne se bhāgne lage. 14 Yih dekh kar Ammonī Abīshai se farār ho kar shahr meṅ dāḳhil hue. Phir Yoāb Ammoniyoṅ se laṛne se bāz āyā aur Yarūshalam wāpas chalā gayā.

Shām ke ḳhilāf Jang

[15]Jab Shām ke faujiyoṅ ko
shikast kī be'izzatī kā ehsās huā
to wuh dubārā jamā ho gae.
[16]Hadadazar ne Dariyā-e-Furāt
ke pār Masoputāmiyā meṅ ābād
Arāmiyoṅ ko bulāyā tāki wuh us
kī madad kareṅ. Phir sab Hilām
pahuṅch gae. Hadadazar kī fauj
par muqarrar afsar Sobak un kī
rāhnumāī kar rahā thā. [17]Jab Dāūd
ko ḳhabar milī to us ne Isrāīl ke
tamām laṛne ke qābil ādmiyoṅ
ko jamā kiyā aur Dariyā-e-Yardan
ko pār karke Hilām pahuṅch
gayā. Shām ke faujī saf-ārā ho kar
Isrāīliyoṅ kā muqābalā karne lage.
[18]Lekin unheṅ dubārā shikast mān
kar farār honā paṛā. Is dafā un
ke 700 rathbānoṅ ke alāwā 40,000
piyādā sipāhī halāk hue. Dāūd ne
fauj ke kamānḍar Sobak ko itnā
zaḳhmī kar diyā ki wuh maidān-
e-jang meṅ halāk ho gayā.

[19]Jo Arāmī bādshāh pahle
Hadadazar ke tābe the unhoṅ ne
ab hār mān kar Isrāīliyoṅ se sulah
kar lī aur un ke tābe ho gae. Us
waqt se Arāmiyoṅ ne Ammoniyoṅ
kī madad karne kī phir jurrat na kī.

Dāūd aur Bat-sabā

11 Bahār kā mausam ā gayā,
wuh waqt jab bādshāh
jang ke lie nikalte haiṅ. Dāūd
Bādshāh ne bhī apne faujiyoṅ ko
laṛne ke lie bhej diyā. Yoāb kī
rāhnumāī meṅ us ke afsar aur pūrī
fauj Ammoniyoṅ se laṛne ke lie
rawānā hue. Wuh dushman ko
tabāh karke dārul-hukūmat Rabbā
kā muhāsarā karne lage. Dāūd
ḳhud Yarūshalam meṅ rahā.

[2]Ek din wuh dopahar ke waqt so
gayā. Jab shām ke waqt jāg uṭhā
to mahal kī chhat par ṭahalne lagā.
Achānak us kī nazar ek aurat par
paṛī jo apne sahan meṅ nahā rahī
thī. Aurat nihāyat ḳhūbsūrat thī.
[3]Dāūd ne kisī ko us ke bāre meṅ
mālūmāt hāsil karne ke lie bhej
diyā. Wāpas ā kar us ne ittalā dī,
"Aurat kā nām Bat-sabā hai. Wuh
Iliyām kī beṭī aur Ūriyāh Hittī kī
bīwī hai." [4]Tab Dāūd ne qāsidoṅ
ko Bat-sabā ke pās bhejā tāki use
mahal meṅ le āeṅ. Aurat āī to Dāūd
us se hambistar huā. Phir Bat-sabā
apne ghar wāpas chalī gaī. (Thoṛī
der pahle us ne wuh rasm adā kī
thī jis kā taqāzā sharīat māhwārī ke

bād kartī hai tāki aurat dubārā pāk-sāf ho jāe.)

5Kuchh der ke bād use mālūm huā ki merā pāṅw bhārī ho gayā hai. Us ne Dāūd ko ittalā dī, “Merā pāṅw bhārī ho gayā hai.” 6Yih sunte hī Dāūd ne Yoāb ko paiġhām bhejā, “Ūriyāh Hittī ko mere pās bhej deṅ!” Yoāb ne use bhej diyā. 7Jab Ūriyāh darbār meṅ pahuṅchā to Dāūd ne us se Yoāb aur fauj kā hāl mālūm kiyā aur pūchhā ki jang kis tarah chal rahī hai?

8Phir us ne Ūriyāh ko batāyā, “Ab apne ghar jāeṅ aur pāṅw dho kar ārām kareṅ.” Ūriyāh abhī mahal se dūr nahīṅ gayā thā ki ek mulāzim ne us ke pīchhe bhāg kar use bādshāh kī taraf se tohfā diyā. 9Lekin Ūriyāh apne ghar na gayā balki rāt ke lie bādshāh ke muhāfizoṅ ke sāth ṭhahrā rahā jo mahal ke darwāze ke pās sote the.

10Dāūd ko is bāt kā patā chalā to us ne agle din use dubārā bulāyā. Us ne pūchhā, “Kyā bāt hai? Āp to baṛī dūr se āe haiṅ. Āp apne ghar kyoṅ na gae.” 11Ūriyāh ne jawāb diyā, “Ahd kā sandūq aur Isrāīl aur Yahūdāh ke faujī jhoṅpṛiyoṅ meṅ rah rahe haiṅ. Yoāb aur bādshāh ke afsar bhī khule maidān meṅ ṭhahre hue haiṅ to kyā munāsib hai ki maiṅ apne ghar jā kar ārām se khāūṅ-piyūṅ aur apnī bīwī se hambistar ho jāūṅ? Hargiz nahīṅ! Āp kī hayāt kī qasam, maiṅ kabhī aisā nahīṅ karūṅga.”

12Dāūd ne use kahā, “Ek aur din yahāṅ ṭhahreṅ. Kal maiṅ āp ko wāpas jāne dūṅgā.” Chunāṅche Ūriyāh ek aur din Yarūshalam meṅ ṭhahrā rahā.

13Shām ke waqt Dāūd ne use khāne kī dāwat dī. Us ne use itnī mai pilāī ki Ūriyāh nashe meṅ dhut ho gayā, lekin is martabā bhī wuh apne ghar na gayā balki dubārā mahal meṅ muhāfizoṅ ke sāth so gayā.

Dāūd Ūriyāh ko Qatl Karwātā Hai

14Agle din subah Dāūd ne Yoāb ko ḳhat likh kar Ūriyāh ke hāth bhej diyā. 15Us meṅ likhā thā, “Ūriyāh ko sab se aglī saf meṅ khaṛā kareṅ, jahāṅ laṛāī sab se saḳht hotī hai. Phir achānak pīchhe kī taraf haṭ kar use chhoṛ deṅ tāki dushman use mār de.”

16Yih paṛh kar Yoāb ne Ūriyāh ko ek aisī jagah par khaṛā kiyā jis ke bāre meṅ use ilm thā ki dushman

ke sab se zabardast faujī wahāṅ
laṛte haiṅ. [17]Jab Ammoniyoṅ ne
shahr se nikal kar un par hamlā
kiyā to kuchh Isrāīlī shahīd hue.
Ūriyāh Hittī bhī un meṅ shāmil thā.
[18]Yoāb ne laṛāī kī pūrī riporṭ
bhej dī. [19]Dāūd ko yih paiġhām
pahuṅchāne wāle ko us ne batāyā,
"Jab āp bādshāh ko tafsīl se laṛāī kā
sārā silsilā sunāeṅge [20]to ho saktā
hai wuh ġhusse ho kar kahe, 'Āp
shahr ke itne qarīb kyoṅ gae. Kyā
āp ko mālūm na thā ki dushman
fasīl se tīr chalāeṅge? [21]Kyā āp ko
yād nahīṅ ki qadīm zamāne meṅ
Jidāūn ke beṭe Abīmalik ke sāth kyā
huā? Taibiz Shahr meṅ ek aurat hī
ne use mār ḍālā. Aur wajah yih thī
ki wuh qile ke itne qarīb ā gayā thā
ki aurat dīwār par se chakkī kā ūpar
kā pāṭ us par phaiṅk sakī. Shahr kī
fasīl ke is qadar qarīb laṛne kī kyā
zarūrat thī?' Agar bādshāh āp par
aise ilzāmāt lagāeṅ to jawāb meṅ
bas itnā hī kah denā, 'Ūriyāh Hittī
bhī mārā gayā hai.'"
[22]Qāsid rawānā huā. Jab
Yarūshalam pahuṅchā to us ne
Dāūd ko Yoāb kā pūrā paiġhām
sunā diyā, [23]"Dushman ham se
zyādā tāqatwar the. Wuh shahr se
nikal kar khule maidān meṅ ham
par ṭūṭ paṛe. Lekin ham ne un kā
sāmnā yoṅ kiyā ki wuh pīchhe haṭ
gae. Balki ham ne un kā tāqqub
shahr ke darwāze tak kiyā. [24]Lekin
afsos ki phir kuchh tīrandāz ham
par fasīl par se tīr barsāne lage.
Āp ke kuchh ḳhādim khet āe aur
Ūriyāh Hittī bhī un meṅ shāmil
hai." [25]Dāūd ne jawāb diyā, "Yoāb
ko batā denā ki yih muāmalā āp ko
himmat hārne na de. Jang to aisī
hī hotī hai. Kabhī koī yahāṅ talwār
kā luqmā ho jātā hai, kabhī wahāṅ.
Pūre azm ke sāth shahr se jang jārī
rakh kar use tabāh kar deṅ. Yih kah
kar Yoāb kī hauslā-afzāī kareṅ."
[26]Jab Bat-sabā ko ittalā milī ki
Ūriyāh nahīṅ rahā to us ne us kā
mātam kiyā. [27]Mātam kā waqt pūrā
huā to Dāūd ne use apne ghar bulā
kar us se shādī kar lī. Phir us ke
beṭā paidā huā.
Lekin Dāūd kī yih harkat Rab ko
nihāyat burī lagī.

Nātan Dāūd ko Mujrim Ṭhahrātā Hai

12 Rab ne Nātan Nabī ko
Dāūd ke pās bhej diyā.
Bādshāh ke pās pahuṅch kar wuh
kahne lagā, "Kisī shahr meṅ do

ādmī rahte the. Ek amīr thā,
dūsrā ġharīb. [2]Amīr kī bahut bheṛ-
bakriyāṅ aur gāy-bail the, [3]lekin
ġharīb ke pās kuchh nahīṅ thā,
sirf bheṛ kī nanhī-sī bachchī jo
us ne ḳharīd rakhī thī. Ġharīb us
kī parwarish kartā rahā, aur wuh
ghar meṅ us ke bachchoṅ ke sāth
sāth baṛī hotī gaī. Wuh us kī pleṭ
se khātī, us ke pyāle se pītī aur
rāt ko us ke bāzuoṅ meṅ so jātī.
Ġharz bheṛ ġharīb ke lie beṭī kī-sī
haisiyat rakhtī thī. [4]Ek din amīr
ke hāṅ mehmān āyā. Jab us ke lie
khānā pakānā thā to amīr kā dil
nahīṅ kartā thā ki apne rewaṛ meṅ
se kisī jānwar ko zabah kare, is lie
us ne ġharīb ādmī se us kī nanhī-
sī bheṛ le kar use mehmān ke lie
taiyār kiyā."

[5]Yih sun kar Dāūd ko baṛā ġhussā
āyā. Wuh pukārā, "Rab kī hayāt
kī qasam, jis ādmī ne yih kiyā wuh
sazā-e-maut ke lāyq hai. [6]Lāzim
hai ki wuh bheṛ kī bachchī ke ewaz
ġharīb ko bheṛ ke chār bachche de.
Yihī us kī munāsib sazā hai, kyoṅki
us ne aisī harkat karke ġharīb par
tars na khāyā."

[7]Nātan ne Dāūd se kahā, "Āp
hī wuh ādmī haiṅ! Rab Isrāīl kā
Ḳhudā farmātā hai, 'Maiṅ ne tujhe
masah karke Isrāīl kā bādshāh
banā diyā, aur maiṅ hī ne tujhe
Sāūl se mahfūz rakhā. [8]Sāūl kā
gharānā us kī bīwiyoṅ samet maiṅ
ne tujhe de diyā. Hāṅ, pūrā Isrāīl
aur Yahūdāh bhī tere taht ā gae
haiṅ. Aur agar yih tere lie kam
hotā to maiṅ tujhe mazīd dene ke
lie bhī taiyār hotā. [9]Ab mujhe
batā ki tū ne merī marzī ko haqīr
jān kar aisī harkat kyoṅ kī hai
jis se mujhe nafrat hai? Tū ne
Ūriyāh Hittī ko qatl karwā ke us kī
bīwī ko chhīn liyā hai. Hāṅ, tū
qātil hai, kyoṅki tū ne hukm diyā
ki Ūriyāh ko Ammoniyoṅ se laṛte
laṛte marwānā hai. [10]Chūṅki tū ne
mujhe haqīr jān kar Ūriyāh Hittī
kī bīwī ko us se chhīn liyā is lie
āindā talwār tere gharāne se nahīṅ
haṭegī.'

[11]Rab farmātā hai, 'Maiṅ hone
dūṅgā ki tere apne ḳhāndān meṅ
se musībat tujh par āegī. Tere
deḳhte deḳhte maiṅ terī bīwiyoṅ
ko tujh se chhīn kar tere qarīb ke
ādmī ke hawāle kar dūṅgā, aur wuh
alāniyā un se hambistar hogā. [12]Tū
ne chupke se gunāh kiyā, lekin
jo kuchh maiṅ jawāb meṅ hone
dūṅgā wuh alāniyā aur pūre Isrāīl
ke deḳhte deḳhte hogā.'"

[13]Tab Dāūd ne iqrār kiyā, “Maiṅ
ne Rab kā gunāh kiyā hai.” Nātan
ne jawāb diyā, “Rab ne āp ko muāf
kar diyā hai aur āp nahīṅ mareṅge.
[14]Lekin is harkat se āp ne Rab
ke dushmanoṅ ko kufr bakne kā
mauqā farāham kiyā hai, is lie Bat-
sabā se hone wālā beṭā mar jāegā.”
[15]Tab Nātan apne ghar chalā
gayā.

Dāūd kā Beṭā Mar Jātā Hai

Phir Rab ne Bat-sabā ke beṭe ko
chhū diyā, aur wuh saḳht bīmār ho
gayā. [16]Dāūd ne Allāh se iltamās
kī ki bachche ko bachne de. Rozā
rakh kar wuh rāt ke waqt nange
farsh par sone lagā. [17]Ghar ke
buzurg us ke irdgird khaṛe koshish
karte rahe ki wuh farsh se uṭh jāe,
lekin befāydā. Wuh un ke sāth
khāne ke lie bhī taiyār nahīṅ thā.
[18]Sātweṅ din beṭā faut ho gayā.
Dāūd ke mulāzimoṅ ne use ḳhabar
pahuṅchāne kī jurrat na kī, kyoṅki
unhoṅ ne sochā, “Jab bachchā abhī
zindā thā to ham ne use samjhāne
kī koshish kī, lekin us ne hamārī
ek bhī na sunī. Ab agar bachche kī
maut kī ḳhabar deṅ to ḳhatrā hai ki
wuh koī nuqsāndeh qadam uṭhāe.”
[19]Lekin Dāūd ne dekhā ki
mulāzim dhīmī āwāz meṅ ek dūsre
se bāt kar rahe haiṅ. Us ne pūchhā,
“Kyā beṭā mar gayā hai?” Unhoṅ ne
jawāb diyā, “Jī, wuh mar gayā hai.”
[20]Yih sun kar Dāūd farsh par se
uṭh gayā. Wuh nahāyā aur jism ko
ḳhushbūdār tel se mal kar sāf kapṛe
pahan lie. Phir us ne Rab ke ghar
meṅ jā kar us kī parastish kī. Is
ke bād wuh mahal meṅ wāpas gayā
aur khānā mangwā kar khāyā. [21]Us
ke mulāzim hairān hue aur bole,
“Jab bachchā zindā thā to āp rozā
rakh kar rote rahe. Ab bachchā
jāṅ bahaq ho gayā hai to āp uṭh
kar dubārā khānā khā rahe haiṅ.
Kyā wajah hai?” [22]Dāūd ne jawāb
diyā, “Jab tak bachchā zindā thā
to maiṅ rozā rakh kar rotā rahā.
Ḳhayāl yih thā ki shāyad Rab mujh
par rahm karke use zindā chhoṛ de.
[23]Lekin jab wuh kūch kar gayā hai
to ab rozā rakhne kā kyā fāydā? Kyā
maiṅ is se use wāpas lā saktā hūṅ?
Hargiz nahīṅ! Ek din maiṅ ḳhud
hī us ke pās pahuṅchūṅgā. Lekin
us kā yahāṅ mere pās wāpas ānā
nāmumkin hai.”
[24]Phir Dāūd ne apnī bīwī Bat-
sabā ke pās jā kar use tasallī dī aur
us se hambistar huā. Tab us ke ek

aur beṭā paidā huā. Dāūd ne us
kā nām Sulemān yānī Amnpasand
rakhā. Yih bachchā Rab ko pyārā
thā, [25]is lie us ne Nātan Nabī
kī mārifat ittalā dī ki us kā nām
Yadīdiyāh yānī 'Rab ko Pyārā' rakhā
jāe.

Rabbā Shahr par Fatah

[26]Ab tak Yoāb Ammonī dārul-
hukūmat Rabbā kā muhāsarā kie
hue thā. Phir wuh shahr ke ek hisse
banām 'Shāhī Shahr' par qabzā
karne meṅ kāmyāb ho gayā. [27]Us
ne Dāūd ko ittalā dī, "Maiṅ ne
Rabbā par hamlā karke us jagah
par qabzā kar liyā hai jahāṅ pānī
dastyāb hai. [28]Chunāṅche ab fauj
ke bāqī afrād ko lā kar ḳhud shahr
par qabzā kar leṅ. Warnā log
samjheṅge ki maiṅ hī shahr kā
fāteh hūṅ."

[29]Chunāṅche Dāūd fauj ke bāqī
afrād ko le kar Rabbā pahuṅchā.
Jab shahr par hamlā kiyā to wuh
us ke qabze meṅ ā gayā. [30]Dāūd
ne Hanūn Bādshāh kā tāj us ke sar
se utār kar apne sar par rakh liyā.
Sone ke is tāj kā wazn 34 kilogrām
thā, aur us meṅ ek beshqīmat
jauhar jaṛā huā thā. Dāūd ne shahr
se bahut-sā lūṭā huā māl le kar [31]us
ke bāshindoṅ ko ġhulām banā liyā.
Unheṅ patthar kāṭne kī āriyāṅ,
lohe kī kudāleṅ aur kulhāṛiyāṅ
dī gaiṅ tāki wuh mazdūrī kareṅ
aur bhaṭṭoṅ par kām kareṅ. Yihī
sulūk bāqī Ammonī shahroṅ ke
bāshindoṅ ke sāth bhī kiyā gayā.

Jang ke iḳhtitām par Dāūd pūrī
fauj ke sāth Yarūshalam lauṭ āyā.

Tamr kī Ismatdarī

13 Dāūd ke beṭe Abīsalūm kī
ḳhūbsūrat bahan thī jis kā
nām Tamr thā. Us kā sautelā bhāī
Amnon Tamr se shadīd muhabbat
karne lagā. [2]Wuh Tamr ko itnī
shiddat se chāhne lagā ki ranjish ke
bāis bīmār ho gayā, kyoṅki Tamr
kuṅwārī thī, aur Amnon ko us ke
qarīb āne kā koī rāstā nazar na āyā.

[3]Amnon kā ek dost thā jis kā nām
Yūnadab thā. Wuh Dāūd ke bhāī
Simā kā beṭā thā aur baṛā zahīn
thā. [4]Us ne Amnon se pūchhā,
"Bādshāh ke beṭe, kyā maslā hai?
Roz baroz āp zyādā bujhe hue nazar
ā rahe haiṅ. Kyā āp mujhe nahīṅ
batāeṅge ki bāt kyā hai?" Amnon
bolā, "Maiṅ Abīsalūm kī bahan
Tamr se shadīd muhabbat kartā

hūṅ.” [5]Yūnadab ne apne dost ko
mashwarā diyā, “Bistar par leṭ jāeṅ
aur aisā zāhir kareṅ goyā bīmār
haiṅ. Jab āp ke wālid āp kā hāl
pūchhne āeṅge to un se darḳhāst
karnā, ‘Merī bahan Tamr ā kar
mujhe marīzoṅ kā khānā khilāe.
Wuh mere sāmne khānā taiyār kare
tāki maiṅ use dekh kar us ke hāth se
khānā khāūṅ.’”
[6]Chunāṅche Amnon ne bistar
par leṭ kar bīmār hone kā bahānā
kiyā. Jab bādshāh us kā hāl
pūchhne āyā to Amnon ne guzārish
kī, “Merī bahan Tamr mere pās
āe aur mere sāmne marīzoṅ kā
khānā banā kar mujhe apne hāth se
khilāe.”
[7]Dāūd ne Tamr ko ittalā dī, “Āp kā
bhāī Amnon bīmār hai. Us ke pās
jā kar us ke lie marīzoṅ kā khānā
taiyār kareṅ.” [8]Tamr ne Amnon
ke pās ā kar us kī maujūdagī meṅ
maidā gūṅdhā aur khānā taiyār
karke pakāyā. Amnon bistar par
leṭā use deḳhtā rahā. [9]Jab khānā
pak gayā to Tamr ne use Amnon
ke pās lā kar pesh kiyā. Lekin us
ne khāne se inkār kar diyā. Us ne
hukm diyā, “Tamām naukar kamre
se bāhar nikal jāeṅ!” Jab sab chale
gae [10]to us ne Tamr se kahā, “Khāne
ko mere sone ke kamre meṅ le
āeṅ tāki maiṅ āp ke hāth se khā
sakūṅ.” Tamr khāne ko le kar sone
ke kamre meṅ apne bhāī ke pās āī.
[11]Jab wuh use khānā khilāne lagī
to Amnon ne use pakaṛ kar kahā, “Ā
merī bahan, mere sāth hambistar
ho!” [12]Wuh pukārī, “Nahīṅ, mere
bhāī! Merī ismatdarī na kareṅ.
Aisā amal Isrāīl meṅ manā hai. Aisī
bedīn harkat mat karnā! [13]Aur
aisī behurmatī ke bād maiṅ kahāṅ
jāūṅ? Jahāṅ tak āp kā tālluq hai
Isrāīl meṅ āp kī burī tarah badnāmī
ho jāegī, aur sab samjheṅge ki
āp nihāyat sharīr ādmī haiṅ. Āp
bādshāh se bāt kyoṅ nahīṅ karte?
Yaqīnan wuh āp ko mujh se shādī
karne se nahīṅ rokeṅge.” [14]Lekin
Amnon ne us kī na sunī balki use
pakaṛ kar us kī ismatdarī kī.
[15]Lekin phir achānak us kī
muhabbat saḳht nafrat meṅ badal
gaī. Pahle to wuh Tamr se shadīd
muhabbat kartā thā, lekin ab wuh
is se baṛh kar us se nafrat karne
lagā. Us ne hukm diyā, “Uṭh, dafā
ho jā!” [16]Tamr ne iltamās kī, “Hāy,
aisā mat karnā. Agar āp mujhe
nikāleṅge to yih pahle gunāh se
zyādā sangīn jurm hogā.” Lekin
Amnon us kī sunane ke lie taiyār

na thā. [17]Us ne apne naukar ko
bulā kar hukm diyā, “Is aurat ko
yahāṅ se nikāl do aur is ke pīchhe
darwāzā band karke kunḍī lagāo!”
[18]Naukar Tamr ko bāhar le gayā aur
phir us ke pīchhe darwāzā band
karke kunḍī lagā dī.

Tamr ek lambe bāzuoṅ wālā frāk
pahne hue thī. Bādshāh kī tamām
kuṅwārī beṭiyāṅ yihī libās pahnā
kartī thīṅ. [19]Baṛī ranjish ke ālam
meṅ us ne apnā yih libās phāṛ kar
apne sar par rākh ḍāl lī. Phir apnā
hāth sar par rakh kar wuh chīḳhtī-
chillātī wahāṅ se chalī gaī. [20]Jab
ghar pahuṅch gaī to Abīsalūm ne
us se pūchhā, “Merī bahan, kyā
Amnon ne āp se ziyādatī kī hai?
Ab ḳhāmosh ho jāeṅ. Wuh to āp
kā bhāī hai. Is muāmale ko had
se zyādā ahmiyat mat denā.” Us
waqt se Tamr akelī hī apne bhāī
Abīsalūm ke ghar meṅ rahī.

[21]Jab Dāūd ko is wāqiye kī ḳhabar
milī to use saḳht ġhussā āyā.
[22]Abīsalūm ne Amnon se ek bhī
bāt na kī. Na us ne us par koī
ilzām lagāyā, na koī achchhī bāt kī,
kyoṅki Tamr kī ismatdarī kī wajah
se wuh apne bhāī se saḳht nafrat
karne lagā thā.

Abīsalūm kā Intaqām

[23]Do sāl guzar gae. Abīsalūm kī
bheṛeṅ Ifrāīm ke qarīb ke Bāl-hasūr
meṅ lāī gaīṅ tāki un ke bāl katre
jāeṅ. Is mauqe par Abīsalūm ne
bādshāh ke tamām beṭoṅ ko dāwat
dī ki wuh wahāṅ ziyāfat meṅ sharīk
hoṅ. [24]Wuh Dāūd Bādshāh ke pās
bhī gayā aur kahā, “In dinoṅ meṅ
maiṅ apnī bheṛoṅ ke bāl katrā rahā
hūṅ. Bādshāh aur un ke afsaroṅ
ko bhī mere sāth ḳhushī manāne kī
dāwat hai.”

[25]Lekin Dāūd ne inkār kiyā,
“Nahīṅ, mere beṭe, ham sab to
nahīṅ ā sakte. Itne log āp ke lie
bojh kā bāis ban jāeṅge.” Abīsalūm
bahut isrār kartā rahā, lekin Dāūd
ne dāwat ko qabūl na kiyā balki use
barkat de kar ruḳhsat karnā chāhtā
thā.

[26]Āḳhirkār Abīsalūm ne darḳhāst
kī, “Agar āp hamāre sāth jā na
sakeṅ to phir kam az kam mere
bhāī Amnon ko āne deṅ.” Bādshāh
ne pūchhā, “Ḳhāskar Amnon ko
kyoṅ?” [27]Lekin Abīsalūm itnā zor
detā rahā ki Dāūd ne Amnon ko
bāqī beṭoṅ samet Bāl-hasūr jāne kī
ijāzat de dī.

[28]Ziyāfat se pahle Abīsalūm ne
apne mulāzimoṅ ko hukm diyā,
“Suneṅ! Jab Amnon mai pī pī
kar ḳhush ho jāegā to maiṅ āp ko
Amnon ko mārne kā hukm dūṅgā.
Phir āp ko use mār ḍālnā hai.
Ḍareṅ mat, kyoṅki maiṅ hī ne āp
ko yih hukm diyā hai. Mazbūt aur
diler hoṅ!”
[29]Mulāzimoṅ ne aisā hī kiyā.
Unhoṅ ne Amnon ko mār ḍālā. Yih
dekh kar bādshāh ke dūsre beṭe uṭh
kar apne ḳhachcharoṅ par sawār
hue aur bhāg gae. [30]Wuh abhī
rāste meṅ hī the ki afwāh Dāūd
tak pahuṅchī, “Abīsalūm ne āp ke
tamām beṭoṅ ko qatl kar diyā hai.
Ek bhī nahīṅ bachā.”
[31]Bādshāh uṭhā aur apne kapṛe
phāṛ kar farsh par leṭ gayā. Us ke
darbārī bhī dukh meṅ apne kapṛe
phāṛ phāṛ kar us ke pās khaṛe rahe.
[32]Phir Dāūd kā bhatījā Yūnadab bol
uṭhā, “Mere āqā, āp na socheṅ ki
unhoṅ ne tamām shahzādoṅ ko
mār ḍālā hai. Sirf Amnon mar gayā
hogā, kyoṅki jab se us ne Tamr kī
ismatdarī kī us waqt se Abīsalūm kā
yihī irādā thā. [33]Lihāzā is ḳhabar ko
itnī ahmiyat na deṅ ki tamām beṭe
halāk hue haiṅ. Sirf Amnon mar
gayā hogā.”
[34]Itne meṅ Abīsalūm farār ho
gayā thā. Phir Yarūshalam kī fasīl
par khaṛe pahredār ne achānak
dekhā ki maġhrib se logoṅ kā baṛā
guroh shahr kī taraf baṛh rahā hai.
Wuh pahāṛī ke dāman meṅ chale
ā rahe the. [35]Tab Yūnadab ne
bādshāh se kahā, “Lo, bādshāh ke
beṭe ā rahe haiṅ, jis tarah āp ke
ḳhādim ne kahā thā.” [36]Wuh abhī
apnī bāt ḳhatm kar hī rahā thā
ki shahzāde andar āe aur ḳhūb ro
paṛe. Bādshāh aur us ke afsar bhī
rone lage.
[37]Dāūd baṛī der tak Amnon kā
mātam kartā rahā. Lekin Abīsalūm
ne farār ho kar Jasūr ke bādshāh
Talmī bin Ammīhūd ke pās panāh
lī jo us kā nānā thā. [38]Wahāṅ wuh
tīn sāl tak rahā. [39]Phir ek waqt ā
gayā ki Dāūd kā Amnon ke lie dukh
dūr ho gayā, aur us kā Abīsalūm par
ġhussā tham gayā.

Yoāb Abīsalūm kī Sifārish Kartā Hai

14 Yoāb bin Zarūyāh ko
mālūm huā ki bādshāh
apne beṭe Abīsalūm ko chāhtā
hai, [2]is lie us ne Taqua se ek
dānishmand aurat ko bulāyā. Yoāb

ne use hidāyat dī, “Mātam kā rūp bhareṅ jaise āp der se kisī kā mātam kar rahī hoṅ. Mātam ke kapṛe pahan kar ḳhushbūdār tel mat lagānā. 3Bādshāh ke pās jā kar us se bāt kareṅ.” Phir Yoāb ne aurat ko lafz balafz wuh kuchh sikhāyā jo use bādshāh ko batānā thā.

4Dāūd ke darbār meṅ ā kar aurat ne aundhe muṅh jhuk kar iltamās kī, “Ai bādshāh, merī madad kareṅ!” 5Dāūd ne dariyāft kiyā, “Kyā maslā hai?” Aurat ne jawāb diyā, “Maiṅ bewā hūṅ, merā shauhar faut ho gayā hai. 6Aur mere do beṭe the. Ek din wuh bāhar khet meṅ ek dūsre se ulajh paṛe. Aur chūṅki koī maujūd nahīṅ thā jo donoṅ ko alag kartā is lie ek ne dūsre ko mār ḍālā. 7Us waqt se pūrā kumbā mere ḳhilāf uṭh khaṛā huā hai. Wuh taqāzā karte haiṅ ki maiṅ apne beṭe ko un ke hawāle karūṅ. Wuh kahte haiṅ, ‘Us ne apne bhāī ko mār diyā hai, is lie ham badle meṅ use sazā-e-maut deṅge. Is tarah wāris bhī nahīṅ rahegā.’ Yoṅ wuh merī ummīd kī āḳhirī kiran ko ḳhatm karnā chāhte haiṅ. Kyoṅki agar merā yih beṭā bhī mar jāe to mere shauhar kā nām qāym nahīṅ rahegā, aur us kā ḳhāndān rū-e-zamīn par se miṭ jāegā.” 8Bādshāh ne aurat se kahā, “Apne ghar chalī jāeṅ aur fikr na kareṅ. Maiṅ muāmalā hal kar dūṅgā.”

9Lekin aurat ne guzārish kī, “Ai bādshāh, ḍar hai ki log phir bhī mujhe mujrim ṭhahrāeṅge agar mere beṭe ko sazā-e-maut na dī jāe. Āp par to wuh ilzām nahīṅ lagāeṅge.” 10Dāūd ne isrār kiyā, “Agar koī āp ko tang kare to use mere pās le āeṅ. Phir wuh āindā āp ko nahīṅ satāegā!” 11Aurat ko tasallī na huī. Us ne guzārish kī, “Ai bādshāh, barāh-e-karm Rab apne Ḳhudā kī qasam khāeṅ ki āp kisī ko bhī maut kā badlā nahīṅ lene deṅge. Warnā nuqsān meṅ izāfā hogā aur merā dūsrā beṭā bhī halāk ho jāegā.” Dāūd ne jawāb diyā, “Rab kī hayāt kī qasam, āp ke beṭe kā ek bāl bhī bīkā nahīṅ hogā.”

12Phir aurat asal bāt par ā gaī, “Mere āqā, barāh-e-karm apnī ḳhādimā ko ek aur bāt karne kī ijāzat deṅ.” Bādshāh bolā, “Kareṅ bāt.” 13Tab aurat ne kahā, “Āp ḳhud kyoṅ Allāh kī qaum ke ḳhilāf aisā irādā rakhte haiṅ jise āp ne abhī abhī ġhalat qarār diyā hai? Āp ne ḳhud farmāyā hai ki yih ṭhīk

nahīṅ, aur yoṅ āp ne apne āp ko hī
mujrim ṭhahrāyā hai. Kyoṅki āp ne
apne beṭe ko radd karke use wāpas
āne nahīṅ diyā. [14]Beshak ham
sab ko kisī waqt marnā hai. Ham
sab zamīn par unḍele gae pānī kī
mānind haiṅ jise zamīn jazb kar letī
hai aur jo dubārā jamā nahīṅ kiyā jā
saktā. Lekin Allāh hamārī zindagī
ko bilāwajah miṭā nahīṅ detā balki
aise mansūbe taiyār rakhtā hai jin
ke zariye mardūd shaḳhs bhī us ke
pās wāpas ā sake aur us se dūr na
rahe. [15]Ai bādshāh mere āqā, maiṅ
is waqt is lie āp ke huzūr āī hūṅ ki
mere log mujhe ḍarāne kī koshish
kar rahe haiṅ. Maiṅ ne sochā,
maiṅ bādshāh se bāt karne kī jurrat
karūṅgī, shāyad wuh merī suneṅ
[16]aur mujhe us ādmī se bachāeṅ jo
mujhe aur mere beṭe ko us maurūsī
zamīn se mahrūm rakhnā chāhtā
hai jo Allāh ne hameṅ de dī hai.
[17]Ḳhayāl yih thā ki agar bādshāh
muāmalā hal kar deṅ to phir mujhe
dubārā sukūn milegā, kyoṅki āp
achchhī aur burī bātoṅ kā imtiyāz
karne meṅ Allāh ke farishte jaise
haiṅ. Rab āp kā Ḳhudā āp ke sāth
ho."

[18]Yih sab kuchh sun kar Dāūd
bol uṭhā, "Ab mujhe ek bāt batāeṅ.
Is kā sahīh jawāb deṅ." Aurat
ne jawāb diyā, "Jī mere āqā, bāt
farmāie." Dāūd ne pūchhā, "Kyā
Yoāb ne āp se yih kām karwāyā?"
[19]Aurat pukārī, "Bādshāh kī hayāt
kī qasam, jo kuchh bhī mere āqā
farmāte haiṅ wuh nishāne par lag
jātā hai, ḳhāh bandā bāīṅ yā dāīṅ
taraf haṭne kī koshish kyoṅ na kare.
Jī hāṅ, āp ke ḳhādim Yoāb ne mujhe
āp ke huzūr bhej diyā. Us ne mujhe
lafz balafz sab kuchh batāyā jo
mujhe āp ko arz karnā thā, [20]kyoṅki
wuh āp ko yih bāt barāh-e-rāst
nahīṅ pesh karnā chāhtā thā. Lekin
mere āqā ko Allāh ke farishte kī-
sī hikmat hāsil hai. Jo kuchh bhī
mulk meṅ wuqū meṅ ātā hai us kā
āp ko patā chal jātā hai."

Abīsalūm kī Wāpasī

[21]Dāūd ne Yoāb ko bulā kar us
se kahā, "Ṭhīk hai, maiṅ āp kī
darḳhāst pūrī karūṅga. Jāeṅ, mere
beṭe Abīsalūm ko wāpas le āeṅ."
[22]Yoāb aundhe muṅh jhuk gayā
aur bolā, "Rab bādshāh ko barkat
de! Mere āqā, āj mujhe mālūm
huā hai ki maiṅ āp ko manzūr
hūṅ, kyoṅki āp ne apne ḳhādim kī
darḳhāst ko pūrā kiyā hai." [23]Yoāb

rawānā ho kar Jasūr chalā gayā
aur wahāṅ se Abīsalūm ko wāpas
lāyā. [24]Lekin jab wuh Yarūshalam
pahuṅche to bādshāh ne hukm
diyā, “Use apne ghar meṅ rahne kī
ijāzat hai, lekin wuh kabhī mujhe
nazar na āe.” Chunāṅche Abīsalūm
apne ghar meṅ dubārā rahne lagā,
lekin bādshāh se kabhī mulāqāt na
ho sakī.

[25]Pūre Isrāīl meṅ Abīsalūm jaisā
ḳhūbsūrat ādmī nahīṅ thā. Sab us
kī ḳhās tārīf karte the, kyoṅki sar
se le kar pāṅwoṅ tak us meṅ koī
nuqs nazar nahīṅ ātā thā. [26]Sāl
meṅ wuh ek hī martabā apne bāl
kaṭwātā thā, kyoṅki itne meṅ us
ke bāl had se zyādā waznī ho jāte
the. Jab unheṅ tolā jātā to un kā
wazn taqrīban sawā do kilogrām
hotā thā. [27]Abīsalūm ke tīn beṭe aur
ek beṭī thī. Beṭī kā nām Tamr thā
aur wuh nihāyat ḳhūbsūrat thī.

[28]Do sāl guzar gae. Phir bhī
Abīsalūm ko bādshāh se milne kī
ijāzat na milī. [29]Phir us ne Yoāb
ko ittalā bhejī ki wuh us kī sifārish
kare. Lekin Yoāb ne āne se inkār
kiyā. Abīsalūm ne use dubārā
bulāne kī koshish kī, lekin is bār
bhī Yoāb us ke pās na āyā. [30]Tab
Abīsalūm ne apne naukaroṅ ko
hukm diyā, “Dekho, Yoāb kā khet
mere khet se mulhiq hai, aur us
meṅ jau kī fasal pak rahī hai. Jāo,
use āg lagā do!” Naukar gae aur aisā
hī kiyā.

[31]Jab khet meṅ āg lag gaī to
Yoāb bhāg kar Abīsalūm ke pās āyā
aur shikāyat kī, “Āp ke naukaroṅ
ne mere khet ko āg kyoṅ lagāī
hai?” [32]Abīsalūm ne jawāb diyā,
“Dekheṅ, āp nahīṅ āe jab maiṅ ne
āp ko bulāyā. Kyoṅki maiṅ chāhtā
hūṅ ki āp bādshāh ke pās jā kar
un se pūchheṅ ki mujhe Jasūr se
kyoṅ lāyā gayā. Behtar hotā ki maiṅ
wahīṅ rahtā. Ab bādshāh mujh se
mileṅ yā agar wuh ab tak mujhe
qusūrwār ṭhahrāte haiṅ to mujhe
sazā-e-maut deṅ.”

[33]Yoāb ne bādshāh ke pās jā
kar use yih paiġhām pahuṅchāyā.
Phir Dāūd ne apne beṭe ko bulāyā.
Abīsalūm andar āyā aur bādshāh
ke sāmne aundhe muṅh jhuk gayā.
Phir bādshāh ne Abīsalūm ko bosā
diyā.

Abīsalūm kī Sāzish

15 Kuchh der ke bād
Abīsalūm ne rath aur
ghoṛe ḳharīde aur sāth sāth 50

muhāfiz bhī rakhe jo us ke āge
āge dauṛeṅ. [2]Rozānā wuh subah-
sawere uṭh kar shahr ke darwāze
par jātā. Jab kabhī koī shaḳhs is
maqsad se shahr meṅ dāḳhil hotā
ki bādshāh us ke kisī muqaddame
kā faislā kare to Abīsalūm us se
muḳhātib ho kar pūchhtā, "Āp kis
shahr se haiṅ?" Agar wuh jawāb
detā, "Maiṅ Isrāīl ke fulāṅ qabīle se
hūṅ," [3]to Abīsalūm kahtā, "Beshak
āp is muqaddame ko jīt sakte haiṅ,
lekin afsos! Bādshāh kā koī bhī
bandā is par sahīh dhyān nahīṅ
degā." [4]Phir wuh bāt jārī rakhtā,
"Kāsh maiṅ hī mulk par ālā qāzī
muqarrar kiyā gayā hotā! Phir sab
log apne muqaddame mujhe pesh
kar sakte aur maiṅ un kā sahīh
insāf kar detā." [5]Aur agar koī qarīb
ā kar Abīsalūm ke sāmne jhukne
lagtā to wuh use rok kar us ko gale
lagātā aur bosā detā. [6]Yih us kā un
tamām Isrāīliyoṅ ke sāth sulūk thā
jo apne muqaddame bādshāh ko
pesh karne ke lie āte the. Yoṅ us
ne Isrāīliyoṅ ke diloṅ ko apnī taraf
māyl kar liyā.

[7]Yih silsilā chār sāl jārī rahā. Ek
din Abīsalūm ne Dāūd se bāt kī,
"Mujhe Habrūn jāne kī ijāzat dījie,
kyoṅki maiṅ ne Rab se aisī mannat
mānī hai jis ke lie zarūrī hai ki
Habrūn jāūṅ. [8]Kyoṅki jab maiṅ
Jasūr meṅ thā to maiṅ ne qasam
khā kar wādā kiyā thā, 'Ai Rab, agar
tū mujhe Yarūshalam wāpas lāe to
maiṅ Habrūn meṅ terī parastish
karūṅga.'" [9]Bādshāh ne jawāb diyā,
"Ṭhīk hai. Salāmatī se jāeṅ."

[10]Lekin Habrūn pahuṅch kar
Abīsalūm ne ḳhufiyā taur par apne
qāsidoṅ ko Isrāīl ke tamām qabāylī
ilāqoṅ meṅ bhej diyā. Jahāṅ
bhī wuh gae unhoṅ ne elān kiyā,
"Jyoṅ hī narsinge kī āwāz sunāī de
āp sab ko kahnā hai, 'Abīsalūm
Habrūn meṅ bādshāh ban gayā
hai.'" [11]Abīsalūm ke sāth 200
mehmān Yarūshalam se Habrūn
āe the. Wuh belaus the, aur unheṅ
is ke bāre meṅ ilm hī na thā.

[12]Jab Habrūn meṅ qurbāniyāṅ
chaṛhāī jā rahī thīṅ to Abīsalūm ne
Dāūd ke ek mushīr ko bulāyā jo
Jiloh kā rahne wālā thā. Us kā nām
Aḳhītufal Jilonī thā. Wuh āyā aur
Abīsalūm ke sāth mil gayā. Yoṅ
Abīsalūm ke pairokāroṅ meṅ izāfā
hotā gayā aur us kī sāzisheṅ zor
pakaṛne lagīṅ.

Dāūd Yarūshalam se Hijrat Kartā Hai

13 Ek qāsid ne Dāūd ke pās pahuṅch
kar use ittalā dī, “Abīsalūm āp
ke ḳhilāf uṭh khaṛā huā hai, aur
tamām Isrāīl us ke pīchhe lag gayā
hai.” 14 Dāūd ne apne mulāzimoṅ
se kahā, “Āo, ham fauran hijrat
kareṅ, warnā Abīsalūm ke qabze
meṅ ā jāeṅge. Jaldī kareṅ tāki ham
fauran rawānā ho sakeṅ, kyoṅki
wuh koshish karegā ki jitnī jaldī
ho sake yahāṅ pahuṅche. Agar
ham us waqt shahr se nikle na
hoṅ to wuh ham par āfat lā kar
shahr ke bāshindoṅ ko mār ḍālegā.”
15 Bādshāh ke mulāzimoṅ ne jawāb
diyā, “Jo bhī faislā hamāre āqā aur
bādshāh kareṅ ham hāzir haiṅ.”
16 Bādshāh apne pūre ḳhāndān ke
sāth rawānā huā. Sirf das dāshtāeṅ
mahal ko saṅbhālne ke lie pīchhe
rah gaīṅ. 17 Jab Dāūd apne tamām
logoṅ ke sāth shahr ke āḳhirī ghar
tak pahuṅchā to wuh ruk gayā.
18 Us ne apne tamām pairokāroṅ
ko āge nikalne diyā, pahle shāhī
daste Karetī-o-Faletī ko, phir un
600 jātī ādmiyoṅ ko jo us ke sāth
Jāt se yahāṅ āe the aur āḳhir meṅ
bāqī tamām logoṅ ko. 19 Jab Filistī
shahr Jāt kā ādmī Ittī Dāūd ke
sāmne se guzarne lagā to bādshāh
us se muḳhātib huā, “Āp hamāre
sāth kyoṅ jāeṅ? Nahīṅ, wāpas
chale jāeṅ aur nae bādshāh ke sāth
raheṅ. Āp to ġhairmulkī haiṅ aur
is lie Isrāīl meṅ rahte haiṅ ki āp ko
jilāwatan kar diyā gayā hai. 20 Āp
ko yahāṅ āe thoṛī der huī hai, to
kyā munāsib hai ki āp ko dubārā
merī wajah se kabhī idhar kabhī
idhar ghūmnā paṛe? Kyā patā hai
ki mujhe kahāṅ kahāṅ jānā paṛe.
Is lie wāpas chale jāeṅ, aur apne
hamwatanoṅ ko bhī apne sāth le
jāeṅ. Rab āp par apnī mehrbānī aur
wafādārī kā izhār kare.”
21 Lekin Ittī ne etarāz kiyā, “Mere
āqā, Rab aur bādshāh kī hayāt kī
qasam, maiṅ āp ko kabhī nahīṅ
chhoṛ saktā, ḳhāh mujhe apnī jān
bhī qurbān karnī paṛe.” 22 Tab
Dāūd mān gayā. “Chalo, phir āge
nikleṅ!” Chunāṅche Ittī apne logoṅ
aur un ke ḳhāndānoṅ ke sāth āge
niklā. 23 Āḳhir meṅ Dāūd ne Wādī-
e-Qidron ko pār karke registān kī
taraf ruḳh kiyā. Gird-o-nawāh
ke tamām log bādshāh ko us ke
pairokāroṅ samet rawānā hote hue
dekh kar phūṭ phūṭ kar rone lage.

[24]Sadoq Imām aur tamām Lāwī
bhī Dāūd ke sāth shahr se nikal āe
the. Lāwī ahd kā sandūq uṭhāe chal
rahe the. Ab unhoṅ ne use shahr
se bāhar zamīn par rakh diyā,
aur Abiyātar wahāṅ qurbāniyāṅ
chaṛhāne lagā. Logoṅ ke shahr
se nikalne ke pūre arse ke daurān
wuh qurbāniyāṅ chaṛhātā rahā.
[25]Phir Dāūd Sadoq se muḳhātib
huā, "Allāh kā sandūq shahr meṅ
wāpas le jāeṅ. Agar Rab kī nazar-
e-karm mujh par huī to wuh kisī
din mujhe shahr meṅ wāpas lā kar
ahd ke sandūq aur us kī sukūnatgāh
ko dubārā deḳhne kī ijāzat degā.
[26]Lekin agar wuh farmāe ki tū
mujhe pasand nahīṅ hai, to maiṅ
yih bhī bardāsht karne ke lie taiyār
hūṅ. Wuh mere sāth wuh kuchh
kare jo use munāsib lage.

[27]Jahāṅ tak āp kā tālluq hai, apne
beṭe Aḳhīmāz ko sāth le kar sahīh-
salāmat shahr meṅ wāpas chale
jāeṅ. Abiyātar aur us kā beṭā
Yūnatan bhī sāth jāeṅ. [28]Maiṅ ḳhud
registān meṅ Dariyā-e-Yardan kī
us jagah ruk jāūṅgā jahāṅ ham
āsānī se dariyā ko pār kar sakeṅge.
Wahāṅ āp mujhe Yarūshalam ke
hālāt ke bāre meṅ paiġhām bhej
sakte haiṅ. Maiṅ āp ke intazār meṅ
rahūṅgā."

[29]Chunāṅche Sadoq aur Abiyātar
ahd kā sandūq shahr meṅ wāpas
le jā kar wahīṅ rahe. [30]Dāūd rote
rote Zaitūn ke pahāṛ par chaṛhne
lagā. Us kā sar ḍhāṅpā huā thā,
aur wuh nange pāṅw chal rahā thā.
Bāqī sab ke sar bhī ḍhāṅpe hue
the, sab rote rote chaṛhne lage.
[31]Rāste meṅ Dāūd ko ittalā dī gaī,
"Aḳhītufal bhī Abīsalūm ke sāth mil
gayā hai." Yih sun kar Dāūd ne duā
kī, "Ai Rab, baḳhsh de ki Aḳhītufal
ke mashware nākām ho jāeṅ."

[32]Chalte chalte Dāūd pahāṛ kī
choṭī par pahuṅch gayā jahāṅ Allāh
kī parastish kī jātī thī. Wahāṅ
Hūsī Arkī us se milne āyā. Us
ke kapṛe phaṭe hue the, aur sar
par ḳhāk thī. [33]Dāūd ne us se
kahā, "Agar āp mere sāth jāeṅ
to āp sirf bojh kā bāis baneṅge.
[34]Behtar hai ki āp lauṭ kar shahr
meṅ jāeṅ aur Abīsalūm se kaheṅ,
'Ai bādshāh, maiṅ āp kī ḳhidmat
meṅ hāzir hūṅ. Pahle maiṅ āp ke
bāp kī ḳhidmat kartā thā, aur ab
āp hī kī ḳhidmat karūṅga.' Agar
āp aisā kareṅ to āp Aḳhītufal ke
mashware nākām banāne meṅ
merī baṛī madad kareṅge. [35-36]Āp

akele nahīṅ hoṅge. Donoṅ imām Sadoq aur Abiyātar bhī Yarūshalam meṅ pīchhe rah gae haiṅ. Darbār meṅ jo bhī mansūbe bāndhe jāeṅge wuh unheṅ batāeṅ. Sadoq kā beṭā Aḳhīmāz aur Abiyātar kā beṭā Yūnatan mujhe har ḳhabar pahuṅchāeṅge, kyoṅki wuh bhī shahr meṅ ṭhahre hue haiṅ."

37 Tab Dāūd kā dost Hūsī wāpas chalā gayā. Wuh us waqt pahuṅch gayā jab Abīsalūm Yarūshalam meṅ dāḳhil ho rahā thā.

Zībā Mifībosat ke bāre meṅ Jhūṭ Boltā Hai

16 Dāūd abhī pahāṛ kī choṭī se kuchh āge nikal gayā thā ki Mifībosat kā mulāzim Zībā us se milne āyā. Us ke pās do gadhe the jin par zīneṅ kasī huī thīṅ. Un par 200 roṭiyāṅ, kishmish kī 100 ṭikkiyāṅ, 100 tāzā phal aur mai kī ek mashk ladī huī thī. 2 Bādshāh ne pūchhā, "Āp in chīzoṅ ke sāth kyā karnā chāhte haiṅ?" Zībā ne jawāb diyā, "Gadhe bādshāh ke ḳhāndān ke lie haiṅ, wuh in par baiṭh kar safr kareṅ. Roṭī aur phal jawānoṅ ke lie haiṅ, aur mai un ke lie jo registān meṅ chalte chalte thak jāeṅ." 3 Bādshāh ne sawāl kiyā, "Āp ke purāne mālik kā potā Mifībosat kahāṅ hai?" Zībā ne kahā, "Wuh Yarūshalam meṅ ṭhahrā huā hai. Wuh sochtā hai ki āj Isrāīlī mujhe bādshāh banā deṅge, kyoṅki maiṅ Sāūl kā potā hūṅ." 4 Yih sun kar Dāūd bolā, "Āj hī Mifībosat kī tamām milkiyat āp ke nām muntaqil kī jātī hai!" Zībā ne kahā, "Maiṅ āp ke sāmne apne ghuṭne ṭektā hūṅ. Rab kare ki maiṅ apne āqā aur bādshāh kā manzūr-e-nazar rahūṅ." 5 Jab Dāūd Bādshāh Bahūrīm ke qarīb pahuṅchā to ek ādmī wahāṅ se nikal kar us par lānateṅ bhejne lagā. Ādmī kā nām Simaī bin Jīrā thā, aur wuh Sāūl kā rishtedār thā.

Simaī Dāūd ko Lān-tān Kartā Hai

6 Wuh Dāūd aur us ke afsaroṅ par patthar bhī phaiṅkne lagā, agarche Dāūd ke bāeṅ aur dāeṅ hāth us ke muhāfiz aur behtarīn faujī chal rahe the. 7 Lānat karte karte Simaī chīḳh rahā thā, "Chal, dafā ho jā! Qātil! Badmāsh! 8 Yih terā hī qusūr thā ki Sāūl aur us kā ḳhāndān tabāh hue. Ab Rab tujhe jo Sāūl kī jagah taḳhtnashīn ho gayā hai is

kī munāsib sazā de rahā hai. Us ne tere beṭe Abīsalūm ko terī jagah taḳhtnashīn karke tujhe tabāh kar diyā hai. Qātil ko sahīh muāwazā mil gayā hai!”

9 Abīshai bin Zarūyāh bādshāh se kahne lagā, “Yih kaisā murdā kuttā hai jo mere āqā bādshāh par lānat kare? Mujhe ijāzat deṅ, to maiṅ jā kar us kā sar qalam kar dūṅ.” 10 Lekin bādshāh ne use rok diyā, “Merā āp aur āp ke bhāī Yoāb se kyā wāstā? Nahīṅ, use lānat karne deṅ. Ho saktā hai Rab ne use yih karne kā hukm diyā hai. To phir ham kaun haiṅ ki use rokeṅ.” 11 Phir Dāūd tamām afsaroṅ se bhī muḳhātib huā, “Jabki merā apnā beṭā mujhe qatl karne kī koshish kar rahā hai to Sāūl kā yih rishtedār aisā kyoṅ na kare? Ise chhoṛ do, kyoṅki Rab ne ise yih karne kā hukm diyā hai. 12 Shāyad Rab merī musībat kā lihāz karke Simaī kī lānateṅ barkat meṅ badal de.”

13 Dāūd aur us ke logoṅ ne safr jārī rakhā. Simaī qarīb kī pahāṛī ḍhalān par us ke barābar chalte chalte us par lānateṅ bhejtā aur patthar aur miṭṭī ke ḍhele phaiṅktā rahā. 14 Sab thakemānde Dariyā-e-Yardan ko pahuṅch gae. Wahāṅ Dāūd tāzādam ho gayā.

Abīsalūm Yarūshalam Meṅ

15 Itne meṅ Abīsalūm apne pairokāroṅ ke sāth Yarūshalam meṅ dāḳhil huā thā. Aḳhītufal bhī un ke sāth mil gayā thā. 16 Thoṛī der ke bād Dāūd kā dost Hūsī Arkī Abīsalūm ke darbār meṅ hāzir ho kar pukārā, “Bādshāh zindābād! Bādshāh zindābād!” 17 Yih sun kar Abīsalūm ne us se tanzan kahā, “Yih kaisī wafādārī hai jo āp apne dost Dāūd ko dikhā rahe haiṅ? Āp apne dost ke sāth rawānā kyoṅ na hue?” 18 Hūsī ne jawāb diyā, “Nahīṅ, jis ādmī ko Rab aur tamām Isrāīliyoṅ ne muqarrar kiyā hai, wuhī merā mālik hai, aur usī kī ḳhidmat meṅ maiṅ hāzir rahūṅgā. 19 Dūsre, agar kisī kī ḳhidmat karnī hai to kyā Dāūd ke beṭe kī ḳhidmat karnā munāsib nahīṅ hai? Jis tarah maiṅ āp ke bāp kī ḳhidmat kartā rahā hūṅ usī tarah ab āp kī ḳhidmat karūṅga.”

20 Phir Abīsalūm Aḳhītufal se muḳhātib huā, “Āge kyā karnā chāhie? Mujhe apnā mashwarā pesh kareṅ.” 21 Aḳhītufal ne jawāb

diyā, “Āp ke bāp ne apnī kuchh
dāshtāoṅ ko mahal saṅbhālne ke
lie yahāṅ chhoṛ diyā hai. Un ke sāth
hambistar ho jāeṅ. Phir tamām
Isrāīl ko mālūm ho jāegā ki āp ne
apne bāp kī aisī be’izzatī kī hai ki
sulah kā rāstā band ho gayā hai.
Yih dekh kar sab jo āp ke sāth haiṅ
mazbūt ho jāeṅge.” 22Abīsalūm
mān gayā, aur mahal kī chhat par
us ke lie ḳhaimā lagāyā gayā. Us
meṅ wuh pūre Isrāīl ke deḳhte
deḳhte apne bāp kī dāshtāoṅ se
hambistar huā.

23Us waqt Aḳhītufal kā har
mashwarā Allāh ke farmān jaisā
mānā jātā thā. Dāūd aur Abīsalūm
donoṅ yoṅ hī us ke mashwaroṅ kī
qadar karte the.

Hūsī aur Aḳhītufal

17 Aḳhītufal ne Abīsalūm ko
ek aur mashwarā bhī diyā.
“Mujhe ijāzat deṅ to maiṅ 12,000
faujiyoṅ ke sāth isī rāt Dāūd kā
tāqqub karūṅ. 2Maiṅ us par hamlā
karūṅga jab wuh thakāmāṅdā aur
bedil hai. Tab wuh ghabrā jāegā,
aur us ke tamām faujī bhāg jāeṅge.
Natījatan maiṅ sirf bādshāh hī ko
mār dūṅgā 3aur bāqī tamām logoṅ
ko āp ke pās wāpas lāūṅgā. Jo ādmī
āp pakaṛnā chāhte haiṅ us kī maut
par sab wāpas ā jāeṅge. Aur qaum
meṅ amn-o-amān qāym ho jāegā.”

4Yih mashwarā Abīsalūm aur
Isrāīl ke tamām buzurgoṅ ko
pasand āyā. 5Tāham Abīsalūm
ne kahā, “Pahle ham Hūsī Arkī se
bhī mashwarā leṅ. Koī use bulā
lāe.” 6Hūsī āyā to Abīsalūm ne us
ke sāmne Aḳhītufal kā mansūbā
bayān karke pūchhā, “Āp kā kyā
ḳhayāl hai? Kyā hameṅ aisā karnā
chāhie, yā āp kī koī aur rāy hai?”

7Hūsī ne jawāb diyā, “Jo
mashwarā Aḳhītufal ne diyā hai
wuh is dafā ṭhīk nahīṅ. 8Āp to
apne wālid aur un ke ādmiyoṅ
se wāqif haiṅ. Wuh sab māhir
faujī haiṅ. Wuh us rīchhnī kī-
sī shiddat se laṛeṅge jis se us ke
bachche chhīn lie gae haiṅ. Yih
bhī zahan meṅ rakhnā chāhie ki āp
kā bāp tajrabākār faujī hai. Imkān
nahīṅ ki wuh rāt ko apne faujiyoṅ
ke darmiyān guzāregā. 9Ġhāliban
wuh is waqt bhī gahrī khāī yā kahīṅ
aur chhup gayā hai. Ho saktā hai
wuh wahāṅ se nikal kar āp ke
dastoṅ par hamlā kare aur ibtidā
hī meṅ āp ke thoṛe-bahut afrād
mar jāeṅ. Phir afwāh phail jāegī ki

Abīsalūm ke dastoṅ meṅ qatl-e-ām
shurū ho gayā hai. [10]Yih sun kar āp
ke tamām afrād ḍar ke māre bedil
ho jāeṅge, ḳhāh wuh sherbabar
jaise bahādur kyoṅ na hoṅ. Kyoṅki
tamām Isrāīl jāntā hai ki āp kā bāp
behtarīn faujī hai aur ki us ke sāthī
bhī diler haiṅ.
[11]Yih pesh-e-nazar rakh kar maiṅ
āp ko ek aur mashwarā detā hūṅ.
Shimāl meṅ Dān se le kar junūb
meṅ Bair-sabā tak laṛne ke qābil
tamām Isrāīliyoṅ ko bulāeṅ. Itne
jamā kareṅ ki wuh sāhil kī ret kī
mānind hoṅge, aur āp ḳhud un ke
āge chal kar laṛne ke lie nikleṅ.
[12]Phir ham Dāūd kā khoj lagā kar
us par hamlā kareṅge. Ham us
tarah us par ṭūṭ paṛeṅge jis tarah
os zamīn par girtī hai. Sab ke
sab halāk ho jāeṅge, aur na wuh
aur na us ke ādmī bach pāeṅge.
[13]Agar Dāūd kisī shahr meṅ panāh
le to tamām Isrāīlī fasīl ke sāth
rasse lagā kar pūre shahr ko wādī
meṅ ghasīṭ le jāeṅge. Patthar par
patthar bāqī nahīṅ rahegā!"
[14]Abīsalūm aur tamām Isrāīliyoṅ
ne kahā, "Hūsī kā mashwarā
Aḳhītufal ke mashware se behtar
hai." Haqīqat meṅ Aḳhītufal kā
mashwarā kahīṅ behtar thā, lekin
Rab ne use nākām hone diyā tāki
Abīsalūm ko musībat meṅ ḍāle.

Dāūd ko Abīsalūm kā Mansūbā Batāyā Jātā Hai

[15]Hūsī ne donoṅ imāmoṅ Sadoq
aur Abiyātar ko wuh mansūbā
batāyā jo Aḳhītufal ne Abīsalūm
aur Isrāīl ke buzurgoṅ ko pesh kiyā
thā. Sāth sāth us ne unheṅ apne
mashware ke bāre meṅ bhī āgāh
kiyā. [16]Us ne kahā, "Ab fauran
Dāūd ko ittalā deṅ ki kisī sūrat
meṅ bhī is rāt ko Dariyā-e-Yardan
kī us jagah par na guzāreṅ jahāṅ log
dariyā ko pār karte haiṅ. Lāzim hai
ki āp āj hī dariyā ko ubūr kar leṅ,
warnā āp tamām sāthiyoṅ samet
barbād ho jāeṅge."
[17]Yūnatan aur Aḳhīmāz
Yarūshalam se bāhar ke chashme
Ain-rājil ke pās intazār kar rahe the,
kyoṅki wuh shahr meṅ dāḳhil ho
kar kisī ko nazar āne kā ḳhatrā mol
nahīṅ le sakte the. Ek naukarānī
shahr se nikal āī aur unheṅ Hūsī kā
paiġhām de diyā tāki wuh āge nikal
kar use Dāūd tak pahuṅchāeṅ.
[18]Lekin ek jawān ne unheṅ dekhā
aur bhāg kar Abīsalūm ko ittalā dī.
Donoṅ jaldī jaldī wahāṅ se chale

gae aur ek ādmī ke ghar meṅ chhup
gae jo Bahūrīm meṅ rahtā thā. Us
ke sahan meṅ kuāṅ thā. Us meṅ
wuh utar gae. 19 Ādmī kī bīwī ne
kueṅ ke muṅh par kapṛā bichhā
kar us par anāj ke dāne bikher die
tāki kisī ko mālūm na ho ki wahāṅ
kuāṅ hai.
20 Abīsalūm ke sipāhī us ghar
meṅ pahuṅche aur aurat se
pūchhne lage, "Aḳhīmāz aur
Yūnatan kahāṅ haiṅ?" Aurat ne
jawāb diyā, "Wuh āge nikal chuke
haiṅ, kyoṅki wuh nadī ko pār
karnā chāhte the." Sipāhī donoṅ
ādmiyoṅ kā khoj lagāte lagāte thak
gae. Āḳhirkār wuh ḳhālī hāth
Yarūshalam lauṭ gae.
21 Jab chale gae to Aḳhīmāz aur
Yūnatan kueṅ se nikal kar sīdhe
Dāūd Bādshāh ke pās chale gae tāki
use paiġhām sunāeṅ. Unhoṅ ne
kahā, "Lāzim hai ki āp dariyā ko
fauran pār kareṅ!" Phir unhoṅ
ne Dāūd ko Aḳhītufal kā pūrā
mansūbā batāyā. 22 Dāūd aur us
ke tamām sāthī jald hī rawānā hue
aur usī rāt Dariyā-e-Yardan ko ubūr
kiyā. Pau phaṭte waqt ek bhī pīchhe
nahīṅ rah gayā thā.
23 Jab Aḳhītufal ne dekhā ki merā
mashwarā radd kiyā gayā hai to
wuh apne gadhe par zīn kas kar
apne watanī shahr wāpas chalā
gayā. Wahāṅ us ne ghar ke tamām
muāmalāt kā band-o-bast kiyā, phir
jā kar phāṅsī le lī. Use us ke bāp kī
qabr meṅ dafnāyā gayā.
24 Jab Dāūd Mahanāym pahuṅch
gayā to Abīsalūm Isrāīlī fauj ke
sāth Dariyā-e-Yardan ko pār karne
lagā. 25 Us ne Amāsā ko fauj par
muqarrar kiyā thā, kyoṅki Yoāb to
Dāūd ke sāth thā. Amāsā ek Ismāīlī
banām Itrā kā beṭā thā. Us kī
māṅ Abījel bint Nāhas thī, aur wuh
Yoāb kī māṅ Zarūyāh kī bahan thī.
26 Abīsalūm aur us ke sāthiyoṅ ne
Mulk-e-Jiliyād meṅ paṛāw ḍālā.
27 Jab Dāūd Mahanāym pahuṅchā
to tīn ādmiyoṅ ne us kā istaqbāl
kiyā. Sobī bin Nāhas Ammoniyoṅ
ke dārul-hukūmat Rabbā se, Makīr
bin Ammiyel Lo-dibār se aur
Barzillī Jiliyādī Rājilīm se āe.
28 Tīnoṅ ne Dāūd aur us ke logoṅ
ko bistar, bāsan, miṭṭī ke bartan,
gandum, jau, maidā, anāj ke
bhune hue dāne, lobiyā, masūr,
29 shahd, dahī, bheṛ-bakriyāṅ aur
gāy ke dūdh kā panīr muhaiyā kiyā.
Kyoṅki unhoṅ ne sochā, "Yih log
registān meṅ chalte chalte zarūr

bhūke, pyāse aur thakemānde ho gae hoṅge.”

Jang ke lie Taiyāriyāṅ

18 Dāūd ne apne faujiyoṅ kā muāynā karke hazār hazār aur sau sau afrād par ādmī muqarrar kie. [2]Phir us ne unheṅ tīn hissoṅ meṅ taqsīm karke ek hisse par Yoāb ko, dūsre par us ke bhāī Abīshai bin Zarūyāh ko aur tīsre par Ittī Jātī ko muqarrar kiyā.

Us ne faujiyoṅ ko batāyā, “Maiṅ ḳhud bhī āp ke sāth laṛne ke lie niklūṅgā.” [3]Lekin unhoṅ ne etarāz kiyā, “Aisā na kareṅ! Agar hameṅ bhāgnā bhī paṛe yā hamārā ādhā hissā mārā bhī jāe to Abīsalūm ke faujiyoṅ ke lie itnā koī farq nahīṅ paṛegā. Wuh āp hī ko pakaṛnā chāhte haiṅ, kyoṅki āp un ke nazdīk ham meṅ se 10,000 afrād se zyādā aham haiṅ. Chunāṅche behtar hai ki āp shahr hī meṅ raheṅ aur wahāṅ se hamārī himāyat kareṅ.”

[4]Bādshāh ne jawāb diyā, “Ṭhīk hai, jo kuchh āp ko māqūl lagtā hai wuhī karūṅga.” Wuh shahr ke darwāze par khaṛā huā, aur tamām mard sau sau aur hazār hazār ke gurohoṅ meṅ us ke sāmne se guzar kar bāhar nikle. [5]Yoāb, Abīshai aur Ittī ko us ne hukm diyā, “Merī ḳhātir jawān Abīsalūm se narmī se pesh ānā!” Tamām faujiyoṅ ne tīnoṅ kamānḍaroṅ se yih bāt sunī.

Abīsalūm kī Shikast

[6]Dāūd ke log khule maidān meṅ Isrāīliyoṅ se laṛne gae. Ifrāīm ke jangal meṅ un kī ṭakkar huī, [7]aur Dāūd ke faujiyoṅ ne muḳhālifoṅ ko shikast-e-fāsh dī. Un ke 20,000 afrād halāk hue. [8]Laṛāī pūre jangal meṅ phailtī gaī. Yih jangal itnā ḳhatarnāk thā ki us din talwār kī nisbat zyādā log us kī zad meṅ ā kar halāk ho gae.

[9]Achānak Dāūd ke kuchh faujiyoṅ ko Abīsalūm nazar āyā. Wuh ḳhachchar par sawār balūt ke ek baṛe daraḳht ke sāye meṅ se guzarne lagā to us ke bāl daraḳht kī shāḳhoṅ meṅ ulajh gae. Us kā ḳhachchar āge nikal gayā jabki Abīsalūm wahīṅ āsmān-o-zamīn ke darmiyān laṭkā rahā. [10]Jin ādmiyoṅ ne yih dekhā un meṅ se ek Yoāb ke pās gayā aur ittalā dī, “Maiṅ ne Abīsalūm ko dekhā hai. Wuh balūt ke ek daraḳht meṅ laṭkā huā hai.”

[11]Yoāb pukārā, “Kyā āp ne use dekhā? To use wahīṅ kyoṅ na mār diyā? Phir maiṅ āp ko inām ke taur par chāṅdī ke das sikke aur ek kamarband de detā.” [12]Lekin ādmī ne etarāz kiyā, “Agar āp mujhe chāṅdī ke hazār sikke bhī dete to bhī maiṅ bādshāh ke beṭe ko hāth na lagātā. Hamāre sunte sunte bādshāh ne āp, Abīshai aur Ittī ko hukm diyā, ‘Merī ḳhātir Abīsalūm ko nuqsān na pahuṅchāeṅ.’ [13]Aur agar maiṅ chupke se bhī use qatl kartā to bhī is kī ḳhabar kisī na kisī waqt bādshāh ke kānoṅ tak pahuṅchtī. Kyoṅki koī bhī bāt bādshāh se poshīdā nahīṅ rahtī. Agar mujhe is sūrat meṅ pakaṛā jātā to āp merī himāyat na karte.”

[14]Yoāb bolā, “Merā waqt mazīd zāe mat karo.” Us ne tīn neze le kar Abīsalūm ke dil meṅ ghoṅp die jab wuh abhī zindā hālat meṅ daraḳht se laṭkā huā thā. [15]Phir Yoāb ke das silāhbardāroṅ ne Abīsalūm ko gher kar use halāk kar diyā.

[16]Tab Yoāb ne narsingā bajā diyā, aur us ke faujī dūsroṅ kā tāqqub karne se bāz ā kar wāpas ā gae. [17]Bāqī Isrāīlī apne apne ghar bhāg gae. Yoāb ke ādmiyoṅ ne Abīsalūm kī lāsh ko ek gahre gaṛhe meṅ phaiṅk kar us par pattharoṅ kā baṛā ḍher lagā diyā.

[18]Kuchh der pahle Abīsalūm is ḳhayāl se Bādshāh kī Wādī meṅ apnī yād meṅ ek satūn khaṛā kar chukā thā ki merā koī beṭā nahīṅ hai jo merā nām qāym rakhe. Āj tak yih ‘Abīsalūm kī Yādgār’ kahlātā hai.

Dāūd ko Abīsalūm kī Maut kī Ḳhabar Miltī Hai

[19]Aḳhīmāz bin Sadoq ne Yoāb se darḳhāst kī, “Mujhe dauṛ kar bādshāh ko ḳhushḳhabrī sunāne deṅ ki Rab ne use dushmanoṅ se bachā liyā hai.” [20]Lekin Yoāb ne inkār kiyā, “Jo paiġhām āp ko bādshāh tak pahuṅchānā hai wuh us ke lie ḳhushḳhabrī nahīṅ hai, kyoṅki us kā beṭā mar gayā hai. Kisī aur waqt maiṅ zarūr āp ko us ke pās bhej dūṅgā, lekin āj nahīṅ.” [21]Us ne Ethopiyā ke ek ādmī ko hukm diyā, “Jāeṅ aur bādshāh ko batāeṅ.” Ādmī Yoāb ke sāmne aundhe muṅh jhuk gayā aur phir dauṛ kar chalā gayā.

[22]Lekin Aḳhīmāz ḳhush nahīṅ thā. Wuh isrār kartā rahā, “Kuchh bhī ho jāe, mehrbānī karke mujhe

us ke pīchhe dauṛne deṅ!” Ek aur
bār Yoāb ne use rokne kī koshish
kī, “Beṭe, āp jāne ke lie kyoṅ taṛapte
haiṅ? Jo ḳhabar pahuṅchānī hai
us ke lie āp ko inām nahīṅ milegā.”
23 Aḳhīmāz ne jawāb diyā, “Koī bāt
nahīṅ. Kuchh bhī ho jāe, maiṅ har
sūrat meṅ dauṛ kar bādshāh ke pās
jānā chāhtā hūṅ.” Tab Yoāb ne use
jāne diyā. Aḳhīmāz ne Dariyā-e-
Yardan ke khule maidān kā rāstā
liyā, is lie wuh Ethopiyā ke ādmī
se pahle bādshāh ke pās pahuṅch
gayā.

24 Us waqt Dāūd shahr ke bāhar
aur andar wāle darwāzoṅ ke
darmiyān baiṭhā intazār kar rahā
thā. Jab pahredār darwāze ke ūpar
kī fasīl par chaṛhā to use ek tanhā
ādmī nazar āyā jo dauṛtā huā un
kī taraf ā rahā thā. 25 Pahredār ne
āwāz de kar bādshāh ko ittalā dī.
Dāūd bolā, “Agar akelā ho to zarūr
ḳhushḳhabrī le kar ā rahā hogā.”
Yih ādmī bhāgtā bhāgtā qarīb ā
gayā, 26 lekin itne meṅ pahredār
ko ek aur ādmī nazar āyā jo shahr
kī taraf dauṛtā huā ā rahā thā. Us
ne shahr ke darwāze ke darbān
ko āwāz dī, “Ek aur ādmī dauṛtā
huā dikhāī de rahā hai. Wuh bhī
akelā hī ā rahā hai.” Dāūd ne kahā,
“Wuh bhī achchhī ḳhabar le kar ā
rahā hai.” 27 Phir pahredār pukārā,
“Lagtā hai ki pahlā ādmī Aḳhīmāz
bin Sadoq hai, kyoṅki wuhī yoṅ
chaltā hai.” Dāūd ko tasallī huī,
“Aḳhīmāz achchhā bandā hai. Wuh
zarūr achchhī ḳhabar le kar ā rahā
hogā.”

28 Dūr se Aḳhīmāz ne bādshāh
ko āwāz dī, “Bādshāh kī salāmatī
ho!” Wuh aundhe muṅh bādshāh
ke sāmne jhuk kar bolā, “Rab āp
ke Ḳhudā kī tamjīd ho! Us ne āp
ko un logoṅ se bachā liyā hai jo
mere āqā aur bādshāh ke ḳhilāf
uṭh khaṛe hue the.” 29 Dāūd ne
pūchhā, “Aur merā beṭā Abīsalūm?
Kyā wuh mahfūz hai?” Aḳhīmāz
ne jawāb diyā, “Jab Yoāb ne mujhe
aur bādshāh ke dūsre ḳhādim ko
āp ke pās ruḳhsat kiyā to us waqt
baṛī afrā-tafrī thī. Mujhe tafsīl se
mālūm na huā ki kyā ho rahā hai.”
30 Bādshāh ne hukm diyā, “Ek taraf
ho kar mere pās khaṛe ho jāeṅ!”
Aḳhīmāz ne aisā hī kiyā.

31 Phir Ethopiyā kā ādmī pahuṅch
gayā. Us ne kahā, “Mere bādshāh,
merī ḳhushḳhabrī suneṅ! Āj Rab
ne āp ko un sab logoṅ se najāt
dilāī hai jo āp ke ḳhilāf uṭh khaṛe
hue the.” 32 Bādshāh ne sawāl kiyā,

"Aur merā beṭā Abīsalūm? Kyā wuh mahfūz hai?" Ethopiyā ke ādmī ne jawāb diyā, "Mere āqā, jis tarah us ke sāth huā hai, us tarah āp ke tamām dushmanoṅ ke sāth ho jāe, un sab ke sāth jo āp ko nuqsān pahuṅchānā chāhte haiṅ!"

33 Yih sun kar bādshāh laraz uṭhā. Shahr ke darwāze ke ūpar kī fasīl par ek kamrā thā. Ab bādshāh rote rote sīṛhiyoṅ par chaṛhne lagā aur chīḳhte-chillāte us kamre meṅ chalā gayā, "Hāy mere beṭe Abīsalūm! Mere beṭe, mere beṭe Abīsalūm! Kāsh maiṅ hī terī jagah mar jātā. Hāy Abīsalūm, mere beṭe, mere beṭe!"

Yoāb Dāūd ko Samjhātā Hai

19 Yoāb ko ittalā dī gaī, "Bādshāh rote rote Abīsalūm kā mātam kar rahā hai." 2 Jab faujiyoṅ ko ḳhabar milī ki bādshāh apne beṭe kā mātam kar rahā hai to fatah pāne par un kī sārī ḳhushī kāfūr ho gaī. Har taraf mātam aur ġham kā samāṅ thā. 3 Us din Dāūd ke ādmī chorī chorī shahr meṅ ghus āe, aise logoṅ kī tarah jo maidān-e-jang se farār hone par sharmāte hue chupke se shahr meṅ ā jāte haiṅ.

4 Bādshāh abhī kamre meṅ baiṭhā thā. Apne muṅh ko ḍhāṅp kar wuh chīḳhtā-chillātā rahā, "Hāy mere beṭe Abīsalūm! Hāy Abīsalūm, mere beṭe, mere beṭe!" 5 Tab Yoāb us ke pās jā kar use samjhāne lagā, "Āj āp ke ḳhādimoṅ ne na sirf āp kī jān bachāī hai balki āp ke beṭoṅ, beṭiyoṅ, bīwiyoṅ aur dāshtāoṅ kī jān bhī. To bhī āp ne un kā muṅh kālā kar diyā hai. 6 Jo āp se nafrat karte haiṅ un se āp muhabbat rakhte haiṅ jabki jo āp se pyār karte haiṅ un se āp nafrat karte haiṅ. Āj āp ne sāf zāhir kar diyā hai ki āp ke kamāṇḍar aur daste āp kī nazar meṅ koī haisiyat nahīṅ rakhte. Hāṅ, āj maiṅ ne jān liyā hai ki agar Abīsalūm zindā hotā to āp ḳhush hote, ḳhāh ham bāqī tamām log halāk kyoṅ na ho jāte. 7 Ab uṭh kar bāhar jāeṅ aur apne ḳhādimoṅ kī hauslā-afzāī kareṅ. Rab kī qasam, agar āp bāhar na nikleṅge to rāt tak ek bhī āp ke sāth nahīṅ rahegā. Phir āp par aisī musībat āegī jo āp kī jawānī se le kar āj tak āp par nahīṅ āī hai."

8 Tab Dāūd uṭhā aur shahr ke darwāze ke pās utar āyā. Jab

faujiyoṅ ko batāyā gayā ki bādshāh shahr ke darwāze meṅ baiṭhā hai to wuh sab us ke sāmne jamā hue. Itne meṅ Isrāīlī apne ghar bhāg gae the.

Dāūd Yarūshalam Wāpas Ātā Hai

[9]Isrāīl ke tamām qabīloṅ meṅ log āpas meṅ bahs-mubāhasā karne lage, "Dāūd Bādshāh ne hameṅ hamāre dushmanoṅ se bachāyā, aur usī ne hameṅ Filistiyoṅ ke hāth se āzād kar diyā. Lekin Abīsalūm kī wajah se wuh mulk se hijrat kar gayā hai. [10]Ab jab Abīsalūm jise ham ne masah karke bādshāh banāyā thā mar gayā hai to āp bādshāh ko wāpas lāne se kyoṅ jhijakte haiṅ?"

[11]Dāūd ne Sadoq aur Abiyātar imāmoṅ kī mārifat Yahūdāh ke buzurgoṅ ko ittalā dī, "Yih bāt mujh tak pahuṅch gaī hai ki tamām Isrāīl apne bādshāh kā istaqbāl karke use mahal meṅ wāpas lānā chāhtā hai. To phir āp kyoṅ der kar rahe haiṅ? Kyā āp mujhe wāpas lāne meṅ sab se āḳhir meṅ ānā chāhte haiṅ? [12]Āp mere bhāī, mere qarībī rishtedār haiṅ. To phir āp bādshāh ko wāpas lāne meṅ āḳhir meṅ kyoṅ ā rahe haiṅ?" [13]Aur Abīsalūm ke kamānḍar Amāsā ko donoṅ imāmoṅ ne Dāūd kā yih paiġhām pahuṅchāyā, "Suneṅ, āp mere bhatīje haiṅ, is lie ab se āp hī Yoāb kī jagah merī fauj ke kamānḍar hoṅge. Allāh mujhe saḳht sazā de agar maiṅ apnā yih wādā pūrā na karūṅ."

[14]Is tarah Dāūd Yahūdāh ke tamām diloṅ ko jīt sakā, aur sab ke sab us ke pīchhe lag gae. Unhoṅ ne use paiġhām bhejā, "Wāpas āeṅ, āp bhī aur āp ke tamām log bhī." [15]Tab Dāūd Yarūshalam wāpas chalne lagā. Jab wuh Dariyā-e-Yardan tak pahuṅchā to Yahūdāh ke log Jiljāl meṅ āe tāki us se mileṅ aur use dariyā ke dūsre kināre tak pahuṅchāeṅ.

Dāūd Simaī ko Muāf Kar Detā Hai

[16]Binyamīnī shahr Bahūrīm kā Simaī bin Jīrā bhī bhāg kar Yahūdāh ke ādmiyoṅ ke sāth Dāūd se milne āyā. [17]Binyamīn ke qabīle ke hazār ādmī us ke sāth the. Sāūl kā purānā naukar Zībā bhī apne 15 beṭoṅ aur 20 naukaroṅ samet un meṅ shāmil thā. Bādshāh ke Yardan ke kināre tak pahuṅchne se

pahle pahle [18]wuh jaldī se dariyā
ko ubūr karke us ke pās āe tāki
bādshāh ke gharāne ko dariyā ke
dūsre kināre tak pahuṅchāeṅ aur
har tarah se bādshāh ko ḳhush
rakheṅ.

Dāūd dariyā ko pār karne ko thā
ki Simaī aundhe muṅh us ke sāmne
gir gayā. [19]Us ne iltamās kī, "Mere
āqā, mujhe muāf kareṅ. Jo ziyādatī
maiṅ ne us din āp se kī jab āp ko
Yarūshalam ko chhoṛnā paṛā wuh
yād na kareṅ. Barāh-e-karm yih bāt
apne zahan se nikāl deṅ. [20]Maiṅ
ne jān liyā hai ki mujh se baṛā
jurm sarzad huā hai, is lie āj maiṅ
Yūsuf ke gharāne ke tamām afrād
se pahle hī apne āqā aur bādshāh ke
huzūr ā gayā hūṅ."

[21]Abīshai bin Zarūyāh bolā,
"Simaī sazā-e-maut ke lāyq hai! Us
ne Rab ke masah kie hue bādshāh
par lānat kī hai." [22]Lekin Dāūd
ne use ḍānṭā, "Merā āp aur āp ke
bhāī Yoāb ke sāth kyā wāstā? Aisī
bātoṅ se āp is din mere muḳhālif
ban gae haiṅ! Āj to Isrāīl meṅ kisī
ko sazā-e-maut dene kā nahīṅ balki
ḳhushī kā din hai. Dekheṅ, is din
maiṅ dubārā Isrāīl kā bādshāh ban
gayā hūṅ!" [23]Phir bādshāh Simaī se
muḳhātib huā, "Rab kī qasam, āp
nahīṅ mareṅge."

Mifībosat Dāūd se Milne Ātā Hai

[24]Sāūl kā potā Mifībosat bhī
bādshāh se milne āyā. Us din se jab
Dāūd ko Yarūshalam ko chhoṛnā
paṛā āj tak jab wuh salāmatī se
wāpas pahuṅchā Mifībosat mātam
kī hālat meṅ rahā thā. Na us ne
apne pāṅw na apne kapṛe dhoe
the, na apnī mūṅchhoṅ kī kāṅṭ-
chhāṅṭ kī thī. [25]Jab wuh bādshāh
se milne ke lie Yarūshalam se niklā
to bādshāh ne us se sawāl kiyā,
"Mifībosat, āp mere sāth kyoṅ
nahīṅ gae the?"

[26]Us ne jawāb diyā, "Mere āqā
aur bādshāh, maiṅ jāne ke lie
taiyār thā, lekin merā naukar Zībā
mujhe dhokā de kar akelā hī chalā
gayā. Maiṅ ne to use batāyā thā,
'Mere gadhe par zīn kaso tāki maiṅ
bādshāh ke sāth rawānā ho sakūṅ.'
Aur merā jāne kā koī aur wasīlā thā
nahīṅ, kyoṅki maiṅ donoṅ ṭāṅgoṅ
se māzūr hūṅ. [27]Zībā ne mujh par
tohmat lagāī hai. Lekin mere āqā
aur bādshāh Allāh ke farishte jaise
haiṅ. Mere sāth wuhī kuchh kareṅ
jo āp ko munāsib lage. [28]Mere dādā

ke pūre gharāne ko āp halāk kar
sakte the, lekin phir bhī āp ne merī
izzat karke un mehmānoṅ meṅ
shāmil kar liyā jo rozānā āp kī mez
par khānā khāte haiṅ. Chunāṅche
merā kyā haq hai ki maiṅ bādshāh
se mazīd apīl karūṅ."
[29]Bādshāh bolā, "Ab bas kareṅ.
Maiṅ ne faislā kar liyā hai ki āp kī
zamīneṅ āp aur Zībā meṅ barābar
taqsīm kī jāeṅ." [30]Mifībosat ne
jawāb diyā, "Wuh sab kuchh le le.
Mere lie yihī kāfī hai ki āj mere
āqā aur bādshāh salāmatī se apne
mahal meṅ wāpas ā pahuṅche
haiṅ."

Dāūd aur Barzillī

[31]Barzillī Jiliyādī Rājilīm se āyā
thā tāki bādshāh ke sāth Dariyā-e-
Yardan ko pār karke use ruḳhsat
kare. [32]Barzillī 80 sāl kā thā.
Mahanāym meṅ rahte waqt usī
ne Dāūd kī mehmān-nawāzī kī
thī, kyoṅki wuh bahut amīr thā.
[33]Ab Dāūd ne Barzillī ko dāwat
dī, "Mere sāth Yarūshalam jā kar
wahāṅ raheṅ! Maiṅ āp kā har tarah
se ḳhayāl rakhūṅgā."
[34]Lekin Barzillī ne inkār kiyā,
"Merī zindagī ke thoṛe din bāqī
haiṅ, maiṅ kyoṅ Yarūshalam meṅ
jā basūṅ? [35]Merī umr 80 sāl
hai. Na maiṅ achchhī aur burī
chīzoṅ meṅ imtiyāz kar saktā, na
mujhe khāne-pīne kī chīzoṅ kā
mazā ātā hai. Gīt gāne wāloṅ kī
āwāzeṅ bhī mujh se sunī nahīṅ
jātīṅ. Nahīṅ mere āqā aur bādshāh,
agar maiṅ āp ke sāth jāūṅ to āp ke
lie sirf bojh kā bāis hūṅgā. [36]Is
kī zarūrat nahīṅ ki āp mujhe is
qism kā muāwazā deṅ. Maiṅ bas
āp ke sāth Dariyā-e-Yardan ko pār
karūṅga [37]aur phir agar ijāzat ho
to wāpas chalā jāūṅgā. Maiṅ apne
hī shahr meṅ marnā chāhtā hūṅ,
jahāṅ mere māṅ-bāp kī qabr hai.
Lekin merā beṭā Kimhām āp kī
ḳhidmat meṅ hāzir hai. Wuh āp
ke sāth chalā jāe to āp us ke lie
wuh kuchh kareṅ jo āp ko munāsib
lage."
[38]Dāūd ne jawāb diyā, "Ṭhīk hai,
Kimhām mere sāth jāe. Aur jo
kuchh bhī āp chāheṅge maiṅ us ke
lie karūṅga. Agar koī kām hai jo
maiṅ āp ke lie kar saktā hūṅ to
maiṅ hāzir hūṅ."
[39]Phir Dāūd ne apne sāthiyoṅ
samet dariyā ko ubūr kiyā. Barzillī
ko bosā de kar us ne use barkat
dī. Barzillī apne shahr wāpas chal

paṛā [40]jabki Dāūd Jiljāl kī taraf baṛh
gayā. Kimhām bhī sāth gayā. Is ke
alāwā Yahūdāh ke sab aur Isrāīl ke
ādhe log us ke sāth chale.

Isrāīl aur Yahūdāh Āpas meṅ Jhagaṛte Haiṅ

[41]Rāste meṅ Isrāīl ke mard bādshāh
ke pās ā kar shikāyat karne lage,
"Hamāre bhāiyoṅ Yahūdāh ke
logoṅ ne āp ko āp ke gharāne
aur faujiyoṅ samet chorī chorī
kyoṅ Dariyā-e-Yardan ke maġhribī
kināre tak pahuṅchāyā? Yih ṭhīk
nahīṅ hai."
[42]Yahūdāh ke mardoṅ ne jawāb
diyā, "Bāt yih hai ki ham bādshāh
ke qarībī rishtedār haiṅ. Āp ko
yih dekh kar ġhussā kyoṅ ā gayā
hai? Na ham ne bādshāh kā khānā
khāyā, na us se koī tohfā pāyā hai."
[43]To bhī Isrāīl ke mardoṅ ne
etarāz kiyā, "Hamāre das qabīle
haiṅ, is lie hamārā bādshāh kī
ḳhidmat karne kā das gunā zyādā
haq hai. To phir āp hameṅ haqīr
kyoṅ jānte haiṅ? Ham ne to pahle
apne bādshāh ko wāpas lāne kī bāt
kī thī." Yoṅ bahs-mubāhasā jārī
rahā, lekin Yahūdāh ke mardoṅ kī
bāteṅ zyādā saḳht thīṅ.

Sabā Dāūd ke ḳhilāf Uṭh Khaṛā Hotā Hai

20 Jhagaṛne wāloṅ meṅ se ek
badmāsh thā jis kā nām
Sabā bin Bikrī thā. Wuh Binyamīnī
thā. Ab us ne narsingā bajā kar elān
kiyā, "Na hameṅ Dāūd se mīrās
meṅ kuchh milegā, na Yassī ke beṭe
se kuchh milne kī ummīd hai. Ai
Isrāīl, har ek apne ghar wāpas chalā
jāe!" [2]Tab tamām Isrāīlī Dāūd ko
chhoṛ kar Sabā bin Bikrī ke pīchhe
lag gae. Sirf Yahūdāh ke mard apne
bādshāh ke sāth lipṭe rahe aur use
Yardan se le kar Yarūshalam tak
pahuṅchāyā.
[3]Jab Dāūd apne mahal meṅ
dāḳhil huā to us ne un das dāshtāoṅ
kā band-o-bast karāyā jin ko us ne
mahal ko saṅbhālne ke lie pīchhe
chhoṛ diyā thā. Wuh unheṅ ek
ḳhās ghar meṅ alag rakh kar un
kī tamām zarūriyāt pūrī kartā rahā
lekin un se kabhī hambistar na huā.
Wuh kahīṅ jā na sakīṅ, aur unheṅ
zindagī ke āḳhirī lamhe tak bewā
kī-sī zindagī guzārnī paṛī.
[4]Phir Dāūd ne Amāsā ko hukm
diyā, "Yahūdāh ke tamām faujiyoṅ
ko mere pās bulā lāeṅ. Tīn din
ke andar andar un ke sāth hāzir

ho jāeṅ.” [5]Amāsā rawānā huā.
Lekin jab tīn din ke bād lauṭ na
āyā [6]to Dāūd Abīshai se muḳhātib
huā, “Āḳhir meṅ Sabā bin Bikrī
hameṅ Abīsalūm kī nisbat zyādā
nuqsān pahuṅchāegā. Jaldī kareṅ,
mere dastoṅ ko le kar us kā tāqqub
kareṅ. Aisā na ho ki wuh qilāband
shahroṅ ko qabze meṅ le le aur yoṅ
hamārā baṛā nuqsān ho jāe.” [7]Tab
Yoāb ke sipāhī, bādshāh kā dastā
Karetī-o-Faletī aur tamām māhir
faujī Yarūshalam se nikal kar Sabā
bin Bikrī kā tāqqub karne lage.

[8]Jab wuh Jibaūn kī baṛī chaṭṭān
ke pās pahuṅche to un kī mulāqāt
Amāsā se huī jo thoṛī der pahle
wahāṅ pahuṅch gayā thā. Yoāb
apnā faujī libās pahne hue thā, aur
us par us ne kamr meṅ apnī talwār
kī peṭī bāndhī huī thī. Ab jab wuh
Amāsā se milne gayā to us ne apne
bāeṅ hāth se talwār ko chorī chorī
miyān se nikāl liyā. [9]Us ne salām
karke kahā, “Bhāī, kyā sab ṭhīk
hai?” Aur phir apne dahne hāth
se Amāsā kī dāṛhī ko yoṅ pakaṛ
liyā jaise use bosā denā chāhtā ho.
[10]Amāsā ne Yoāb ke dūsre hāth
meṅ talwār par dhyān na diyā, aur
achānak Yoāb ne use itne zor se peṭ
meṅ ghoṅp diyā ki us kī antaṛiyāṅ
phūṭ kar zamīn par gir gaiṅ. Talwār
ko dubārā istemāl karne kī zarūrat
hī nahīṅ thī, kyoṅki Amāsā fauran
mar gayā.

Phir Yoāb aur Abīshai Sabā kā
tāqqub karne ke lie āge baṛhe.
[11]Yoāb kā ek faujī Amāsā kī lāsh ke
pās khaṛā rahā aur guzarne wāle
faujiyoṅ ko āwāz detā rahā, “Jo
Yoāb aur Dāūd ke sāth hai wuh
Yoāb ke pīchhe ho le!” [12]Lekin
jitne wahāṅ se guzare wuh Amāsā
kā ḳhūnālūdā aur taṛaptā huā jism
dekh kar ruk gae. Jab ādmī ne
dekhā ki lāsh rukāwaṭ kā bāis ban
gaī hai to us ne use rāste se haṭā
kar khet meṅ ghasīṭ liyā aur us par
kapṛā ḍāl diyā. [13]Lāsh ke ġhāyb
ho jāne par sab log Yoāb ke pīchhe
chale gae aur Sabā kā tāqqub karne
lage.

[14]Itne meṅ Sabā pūre Isrāīl
se guzarte guzarte shimāl ke
shahr Abīl-bait-mākā tak pahuṅch
gayā thā. Bikrī ke ḳhāndān ke
tamām mard bhī us ke pīchhe
lag kar wahāṅ pahuṅch gae the.
[15]Tab Yoāb aur us ke faujī wahāṅ
pahuṅch kar shahr kā muhāsarā
karne lage. Unhoṅ ne shahr kī
bāhar wālī dīwār ke sāth sāth miṭṭī
kā baṛā todā lagāyā aur us par se

guzar kar andar wālī baṛī dīwār tak
pahuṅch gae. Wahāṅ wuh dīwār kī
toṛ phoṛ karne lage tāki wuh gir jāe.
[16]Tab shahr kī ek dānishmand
aurat ne fasīl se Yoāb ke logoṅ ko
āwāz dī, "Suneṅ! Yoāb ko yahāṅ
bulā leṅ tāki maiṅ us se bāt kar
sakūṅ." [17]Jab Yoāb dīwār ke pās
āyā to aurat ne sawāl kiyā, "Kyā āp
Yoāb haiṅ?" Yoāb ne jawāb diyā,
"Maiṅ hī hūṅ." Aurat ne darḳhāst
kī, "Zarā merī bātoṅ par dhyān
deṅ." Yoāb bolā, "Ṭhīk hai, maiṅ
sun rahā hūṅ." [18]Phir aurat ne
apnī bāt pesh kī, "Purāne zamāne
meṅ kahā jātā thā ki Abīl Shahr
se mashwarā lo to bāt banegī.
[19]Dekheṅ, hamārā shahr Isrāīl
kā sab se zyādā amnpasand aur
wafādār shahr hai. Āp ek aisā shahr
tabāh karne kī koshish kar rahe
haiṅ jo 'Isrāīl kī Māṅ' kahlātā hai.
Āp Rab kī mīrās ko kyoṅ haṛap kar
lenā chāhte haiṅ?"
[20]Yoāb ne jawāb diyā, "Allāh na
kare ki maiṅ āp ke shahr ko haṛap
yā tabāh karūṅ. [21]Mere āne kā ek
aur maqsad hai. Ifrāīm ke pahāṛī
ilāqe kā ek ādmī Dāūd Bādshāh ke
ḳhilāf uṭh khaṛā huā hai jis kā nām
Sabā bin Bikrī hai. Use ḍhūnḍ rahe
haiṅ. Use hamāre hawāle kareṅ
to ham shahr ko chhoṛ kar chale
jāeṅge."
Aurat ne kahā, "Ṭhīk hai, ham
dīwār par se us kā sar āp ke pās
phaiṅk deṅge." [22]Us ne Abīl-bait-
mākā ke bāshindoṅ se bāt kī aur
apnī hikmat se unheṅ qāyl kiyā
ki aisā hī karnā chāhie. Unhoṅ
ne Sabā kā sar qalam karke Yoāb
ke pās phaiṅk diyā. Tab Yoāb ne
narsingā bajā kar shahr ko chhoṛne
kā hukm diyā, aur tamām faujī
apne apne ghar wāpas chale gae.
Yoāb ḳhud Yarūshalam meṅ Dāūd
Bādshāh ke pās lauṭ gayā.

Dāūd ke Ālā Afsar

[23]Yoāb pūrī Isrāīlī fauj par, Bināyāh
bin Yahoyadā shāhī daste Karetī-o-
Faletī par [24]aur Adorām begāriyoṅ
par muqarrar thā. Yahūsafat bin
Aḳhīlūd bādshāh kā mushīr-e-ḳhās
thā. [25]Siwā mīrmunshī thā aur
Sadoq aur Abiyātar imām the. [26]Īrā
Yāīrī Dāūd kā zātī imām thā.

Sāūl ke Jurm kā Kaffārā

21 Dāūd kī hukūmat ke
daurān kāl paṛ gayā jo tīn
sāl tak jārī rahā. Jab Dāūd ne is kī
wajah dariyāft kī to Rab ne jawāb

diyā, “Kāl is lie ḳhatm nahīṅ ho
rahā ki Sāūl ne Jibaūniyoṅ ko qatl
kiyā thā.”
[2]Tab bādshāh ne Jibaūniyoṅ
ko bulā liyā tāki un se bāt kare.
Asal meṅ wuh Isrāīlī nahīṅ balki
Amoriyoṅ kā bachā-khuchā hissā
the. Mulk-e-Kanān par qabzā karte
waqt Isrāīliyoṅ ne qasam khā kar
wādā kiyā thā ki ham āp ko halāk
nahīṅ kareṅge. Lekin Sāūl ne Isrāīl
aur Yahūdāh ke lie josh meṅ ā kar
unheṅ halāk karne kī koshish kī
thī.
[3]Dāūd ne Jibaūniyoṅ se pūchhā,
“Maiṅ us ziyādatī kā kaffārā kis
tarah de saktā hūṅ jo āp se huī hai?
Maiṅ āp ke lie kyā karūṅ tāki āp
dubārā us zamīn ko barkat deṅ jo
Rab ne hameṅ mīrās meṅ dī hai?”
[4]Unhoṅ ne jawāb diyā, “Jo Sāūl
ne hamāre aur hamāre ḳhāndānoṅ
ke sāth kiyā hai us kā izālā sone-
chāṅdī se nahīṅ kiyā jā saktā. Yih
bhī munāsib nahīṅ ki ham is ke
ewaz kisī Isrāīlī ko mār deṅ.” Dāūd
ne sawāl kiyā, “To phir maiṅ āp
ke lie kyā karūṅ?” [5]Jibaūniyoṅ
ne kahā, “Sāūl hī ne hameṅ halāk
karne kā mansūbā banāyā thā,
wuhī hameṅ tabāh karnā chāhtā
thā tāki ham Isrāīl kī kisī bhī jagah
qāym na rah sakeṅ. [6]Is lie Sāūl
kī aulād meṅ se sāt mardoṅ ko
hamāre hawāle kar deṅ. Ham
unheṅ Rab ke chune hue bādshāh
Sāūl ke watanī shahr Jibiyā meṅ
Rab ke pahāṛ par maut ke ghāṭ utār
kar us ke huzūr laṭkā deṅ.”
Bādshāh ne jawāb diyā, “Maiṅ
unheṅ āp ke hawāle kar dūṅgā.”
[7]Yūnatan kā beṭā Mifībosat Sāūl
kā potā to thā, lekin bādshāh
ne use na chheṛā, kyoṅki us ne
Rab kī qasam khā kar Yūnatan
se wādā kiyā thā ki maiṅ āp kī
aulād ko kabhī nuqsān nahīṅ
pahuṅchāūṅgā. [8]Chunāṅche us ne
Sāūl kī dāshtā Risfā bint Aiyāh ke
do beṭoṅ Armonī aur Mifībosat ko
aur is ke alāwā Sāūl kī beṭī Mīrab
ke pāṅch beṭoṅ ko chun liyā. Mīrab
Barzillī Mahūlātī ke beṭe Adriyel kī
bīwī thī. [9]In sāt ādmiyoṅ ko Dāūd
ne Jibaūniyoṅ ke hawāle kar diyā.
Sātoṅ ādmiyoṅ ko mazkūrā
pahāṛ par lāyā gayā. Wahāṅ
Jibaūniyoṅ ne unheṅ qatl karke
Rab ke huzūr laṭkā diyā. Wuh sab
ek hī din mar gae. Us waqt jau kī
fasal kī kaṭāī shurū huī thī.
[10]Tab Risfā bint Aiyāh sātoṅ
lāshoṅ ke pās gaī aur patthar par
apne lie ṭāṭ kā kapṛā bichhā kar

lāshoṅ kī hifāzat karne lagī. Din ke waqt wuh parindoṅ ko bhagātī aur rāt ke waqt janglī jānwaroṅ ko lāshoṅ se dūr rakhtī rahī. Wuh bahār ke mausam meṅ fasal kī kaṭāī ke pahle dinoṅ se le kar us waqt tak wahāṅ ṭhahrī rahī jab tak bārish na huī.

11 Jab Dāūd ko mālūm huā ki Sāūl kī dāshtā Risfā ne kyā kiyā hai 12-14 to wuh Yabīs-jiliyād ke bāshindoṅ ke pās gayā aur un se Sāūl aur us ke beṭe Yūnatan kī haḍḍiyoṅ ko le kar Sāūl ke bāp Qīs kī qabr meṅ dafnāyā. (Jab Filistiyoṅ ne Jilbua ke pahāṛī ilāqe meṅ Isrāīliyoṅ ko shikast dī thī to unhoṅ ne Sāūl aur Yūnatan kī lāshoṅ ko Bait-shān ke chauk meṅ laṭkā diyā thā. Tab Yabīs-jiliyād ke ādmī chorī chorī wahāṅ ā kar lāshoṅ ko apne pās le gae the.) Dāūd ne Jibiyā meṅ ab tak laṭkī sāt lāshoṅ ko bhī utār kar Zilā meṅ Qīs kī qabr meṅ dafnāyā. Zilā Binyamīn ke qabīle kī ābādī hai.

Jab sab kuchh Dāūd ke hukm ke mutābiq kiyā gayā thā to Rab ne mulk ke lie duāeṅ sun līṅ.

Filistiyoṅ se Jangeṅ

15 Ek aur bār Filistiyoṅ aur Isrāīliyoṅ ke darmiyān jang chhiṛ gaī. Dāūd apnī fauj samet Filistiyoṅ se laṛne ke lie niklā. Jab wuh laṛtā laṛtā niḍhāl ho gayā thā 16 to ek Filistī ne us par hamlā kiyā jis kā nām Ishbī-banob thā. Yih ādmī dewqāmat mard Rafā kī nasl se thā. Us ke pās naī talwār aur itnā lambā nezā thā ki sirf us kī pītal kī nok kā wazn taqrīban sāṛhe 3 kilogrām thā. 17 Lekin Abīshai bin Zarūyāh dauṛ kar Dāūd kī madad karne āyā aur Filistī ko mār ḍālā. Is ke bād Dāūd ke faujiyoṅ ne qasam khāī, "Āindā āp laṛne ke lie hamāre sāth nahīṅ nikleṅge. Aisā na ho ki Isrāīl kā charāġh bujh jāe."

18 Is ke bād Isrāīliyoṅ ko Jūb ke qarīb bhī Filistiyoṅ se laṛnā paṛā. Wahāṅ Sibbakī Hūsātī ne dewqāmat mard Rafā kī aulād meṅ se ek ādmī ko mār ḍālā jis kā nām Saf thā.

19 Jūb ke qarīb ek aur laṛāī chhiṛ gaī. Is ke daurān Bait-laham ke Ilhanān bin Yāre-urjīm ne Jātī Jālūt ko maut ke ghāṭ utār diyā. Jālūt kā nezā khaḍḍī ke shahtīr jaisā baṛā thā. 20 Ek aur dafā Jāt ke pās laṛāī

huī. Filistiyoṅ kā ek faujī jo Rafā kī
nasl kā thā bahut lambā thā. Us ke
hāthoṅ aur pairoṅ kī chhih chhih
ungliyāṅ yānī mil kar 24 ungliyāṅ
thīṅ. [21]Jab wuh Isrāīliyoṅ kā mazāq
uṛāne lagā to Dāūd ke bhāī Simā
ke beṭe Yūnatan ne use mār ḍālā.
[22]Jāt ke yih dewqāmat mard Rafā kī
aulād the, aur wuh Dāūd aur us ke
faujiyoṅ ke hāthoṅ halāk hue.

Dāūd kā Gīt

22 Jis din Rab ne Dāūd ko
tamām dushmanoṅ aur
Sāūl ke hāth se bachāyā us din
bādshāh ne gīt gāyā,

[2]"Rab merī chaṭṭān, merā qilā
aur merā najātdahindā hai.

[3]Merā Ḳhudā merī chaṭṭān hai
jis meṅ maiṅ panāh letā hūṅ.
Wuh merī ḍhāl, merī najāt kā
pahāṛ, merā buland hisār aur
merī panāhgāh hai. Tū merā
najātdahindā hai jo mujhe zulm-
o-tashaddud se bachātā hai.

[4]Maiṅ Rab ko pukārtā hūṅ, us
kī tamjīd ho! Tab wuh mujhe
dushmanoṅ se chhuṭkārā detā hai.

[5]Maut kī maujoṅ ne mujhe gher
liyā, halākat ke sailāb ne mere dil
par dahshat tārī kī.

[6]Pātāl ke rassoṅ ne mujhe jakaṛ
liyā, maut ne mere rāste meṅ apne
phande ḍāl die.

[7]Jab maiṅ musībat meṅ phaṅs
gayā to maiṅ ne Rab ko pukārā.
Maiṅ ne madad ke lie apne
Ḳhudā se fariyād kī to us ne
apnī sukūnatgāh se merī āwāz
sunī, merī chīḳheṅ us ke kān tak
pahuṅch gaīṅ.

[8]Tab zamīn laraz uṭhī aur
thartharāne lagī, āsmān kī
buniyādeṅ Rab ke ġhazab ke sāmne
kāṅpne aur jhūlne lagīṅ.

[9]Us kī nāk se dhuāṅ nikal āyā,
us ke muṅh se bhasm karne wāle
shole aur dahakte koele bhaṛak
uṭhe.

[10]Āsmān ko jhukā kar wuh nāzil
huā. Jab utar āyā to us ke pāṅwoṅ
ke nīche andherā hī andherā thā.

[11]Wuh karūbī farishte par sawār
huā aur uṛ kar hawā ke paroṅ par
manḍlāne lagā.

[12]Us ne andhere ko apnī chhupne
kī jagah banāyā, bārish ke kāle aur
ghane bādal ḳhaime kī tarah apne
irdgird lagāe.

[13]Us ke huzūr kī tez raushnī se
sholāzan koele phūṭ nikle.
[14]Rab āsmān se kaṛakne lagā,
Allāh T'ālā kī āwāz gūṅj uṭhī.
[15]Us ne apne tīr chalā die to
dushman titar-bitar ho gae. Us kī
bijlī idhar-udhar girtī gaī to un meṅ
halchal mach gaī.
[16]Rab ne ḍānṭā to samundar
kī wādiyāṅ zāhir huīṅ, jab wuh
ġhusse meṅ garjā to us ke dam
ke jhoṅkoṅ se zamīn kī buniyādeṅ
nazar āīṅ.

[17]Bulandiyoṅ par se apnā hāth
baṛhā kar us ne mujhe pakaṛ liyā,
gahre pānī meṅ se khīṅch kar
mujhe nikāl lāyā.
[18]Us ne mujhe mere zabardast
dushman se bachāyā, un se jo mujh
se nafrat karte haiṅ, jin par maiṅ
ġhālib na ā sakā.
[19]Jis din maiṅ musībat meṅ
phaṅs gayā us din unhoṅ ne mujh
par hamlā kiyā, lekin Rab merā
sahārā banā rahā.
[20]Us ne mujhe tang jagah se nikāl
kar chhuṭkārā diyā, kyoṅki wuh
mujh se ḳhush thā.

[21]Rab mujhe merī rāstbāzī kā ajr
detā hai. Mere hāth sāf haiṅ, is lie
wuh mujhe barkat detā hai.
[22]Kyoṅki maiṅ Rab kī rāhoṅ par
chaltā rahā hūṅ, maiṅ badī karne
se apne Ḳhudā se dūr nahīṅ huā.
[23]Us ke tamām ahkām mere
sāmne rahe haiṅ, maiṅ us ke
farmānoṅ se nahīṅ haṭā.
[24]Us ke sāmne hī maiṅ be'ilzām
rahā, gunāh karne se bāz rahā hūṅ.
[25]Is lie Rab ne mujhe merī
rāstbāzī kā ajr diyā, kyoṅki us kī
āṅkhoṅ ke sāmne hī maiṅ pāk-sāf
sābit huā.

[26]Ai Allāh, jo wafādār hai us ke
sāth terā sulūk wafādārī kā hai, jo
be'ilzām hai us ke sāth terā sulūk
be'ilzām hai.
[27]Jo pāk hai us ke sāth terā sulūk
pāk hai. Lekin jo kajrau hai us ke
sāth terā sulūk bhī kajrawī kā hai.
[28]Tū pasthāloṅ ko najāt detā hai,
aur terī āṅkheṅ maġhrūroṅ par lagī
rahtī haiṅ tāki unheṅ past kareṅ.

[29]Ai Rab, tū hī merā charāġh hai,
Rab hī mere andhere ko raushan
kartā hai.
[30]Kyoṅki tere sāth maiṅ faujī
daste par hamlā kar saktā, apne

Ḳhudā ke sāth dīwār ko phalāṅg
saktā hūṅ.

31 Allāh kī rāh kāmil hai, Rab kā
farmān ḳhālis hai. Jo bhī us meṅ
panāh le us kī wuh ḍhāl hai.
32 Kyoṅki Rab ke siwā kaun Ḳhudā
hai? Hamāre Ḳhudā ke siwā kaun
chaṭṭān hai?
33 Allāh mujhe quwwat se
kamarbastā kartā, wuh merī rāh
ko kāmil kar detā hai.
34 Wuh mere pāṅwoṅ ko hiran kī-
sī phurtī atā kartā, mujhe mazbūtī
se merī bulandiyoṅ par khaṛā kartā
hai.
35 Wuh mere hāthoṅ ko jang
karne kī tarbiyat detā hai. Ab mere
bāzū pītal kī kamān ko bhī tān lete
haiṅ.
36 Ai Rab, tū ne mujhe apnī najāt
kī ḍhāl baḳhsh dī hai, terī narmī ne
mujhe baṛā banā diyā hai.
37 Tū mere qadmoṅ ke lie rāstā
banā detā hai, is lie mere ṭaḳhne
nahīṅ ḍagmagāte.
38 Maiṅ ne apne dushmanoṅ kā
tāqqub karke unheṅ kuchal diyā,
maiṅ bāz na āyā jab tak wuh ḳhatm
na ho gae.
39 Maiṅ ne unheṅ tabāh karke yoṅ
pāsh pāsh kar diyā ki dubārā uṭh na
sake balki gir kar mere pāṅwoṅ tale
paṛe rahe.
40 Kyoṅki tū ne mujhe jang karne
ke lie quwwat se kamarbastā kar
diyā, tū ne mere muḳhālifoṅ ko
mere sāmne jhukā diyā.
41 Tū ne mere dushmanoṅ ko
mere sāmne se bhagā diyā, aur
maiṅ ne nafrat karne wāloṅ ko
tabāh kar diyā.
42 Wuh madad ke lie chīḳhte-
chillāte rahe, lekin bachāne wālā
koī nahīṅ thā. Wuh Rab ko pukārte
rahe, lekin us ne jawāb na diyā.
43 Maiṅ ne unheṅ chūr chūr karke
gard kī tarah hawā meṅ uṛā diyā.
Maiṅ ne unheṅ galī meṅ miṭṭī kī
tarah pāṅwoṅ tale raund kar rezā
rezā kar diyā.

44 Tū ne mujhe merī qaum ke
jhagaṛoṅ se bachā kar aqwām par
merī hukūmat qāym rakhī hai. Jis
qaum se maiṅ nāwāqif thā wuh
merī ḳhidmat kartī hai.
45 Pardesī dabak kar merī
ḳhushāmad karte haiṅ. Jyoṅ hī
maiṅ bāt kartā hūṅ to wuh merī
sunte haiṅ.
46 Wuh himmat hār kar kāṅpte
hue apne qiloṅ se nikal āte haiṅ.

47 Rab zindā hai! Merī chaṭṭān kī
tamjīd ho! Mere Ḳhudā kī tāzīm ho
jo merī najāt kī chaṭṭān hai.
48 Wuhī Ḳhudā hai jo merā
intaqām letā, aqwām ko mere tābe
kar detā
49 aur mujhe mere dushmanoṅ
se chhuṭkārā detā hai. Yaqīnan
tū mujhe mere muḳhālifoṅ par
sarfarāz kartā, mujhe zālimoṅ se
bachāe rakhtā hai.

50 Ai Rab, is lie maiṅ aqwām
meṅ terī hamd-o-sanā karūṅga,
tere nām kī tārīf meṅ gīt gāūṅgā.
51 Kyoṅki Rab apne bādshāh ko
baṛī najāt detā hai, wuh apne
masah kie hue bādshāh Dāūd
aur us kī aulād par hameshā tak
mehrbān rahegā."

Dāūd ke Āḳhirī Alfāz

23 Darj-e-zail Dāūd ke āḳhirī
alfāz haiṅ:
"Dāūd bin Yassī kā farmān jise
Allāh ne sarfarāz kiyā, jise Yāqūb
ke Ḳhudā ne masah karke bādshāh
banā diyā thā, aur jis kī tārīf Isrāīl
ke gīt karte haiṅ,
2 Rab ke Rūh ne merī mārifat bāt
kī, us kā farmān merī zabān par
thā.
3 Isrāīl ke Ḳhudā ne farmāyā,
Isrāīl kī Chaṭṭān mujh se hamkalām
huī, 'Jo insāf se hukūmat kartā
hai, jo Allāh kā ḳhauf mān kar
hukmrānī kartā hai,
4 wuh subah kī raushnī kī mānind
hai, us tulū-e-āftāb kī mānind jab
bādal chhāe nahīṅ hote. Jab us
kī kirneṅ bārish ke bād zamīn par
paṛtī haiṅ to paude phūṭ nikalte
haiṅ.'
5 Yaqīnan merā gharānā mazbūtī
se Allāh ke sāth hai, kyoṅki us ne
mere sāth abadī ahd bāndhā hai,
aisā ahd jis kā har pahlū munazzam
aur mahfūz hai. Wuh merī najāt
takmīl tak pahuṅchāegā aur merī
har ārzū pūrī karegā.
6 Lekin bedīn ḳhārdār jhāṛiyoṅ kī
mānind haiṅ jo hawā ke jhoṅkoṅ
se idhar-udhar bikhar gaī haiṅ.
Kāṅṭoṅ kī wajah se koī bhī hāth
nahīṅ lagātā.
7 Log unheṅ lohe ke auzār yā neze
ke daste se jamā karke wahīṅ ke
wahīṅ jalā dete haiṅ."

Dāūd ke Sūrmā

[8]Darj-e-zail Dāūd ke sūrmāoṅ kī
fahrist hai. Jo tīn afsar Yoāb ke bhāī
Abīshai ke ain bād āte the un meṅ
Yosheb-bashebat Tahkamūnī pahle
nambar par ātā thā. Ek bār us ne
apne neze se 800 ādmiyoṅ ko mār
diyā.

[9]In tīn afsaroṅ meṅ se dūsrī jagah
par Iliyazar bin Dodo bin Aḳhūhī
ātā thā. Ek jang meṅ jab unhoṅ
ne Filistiyoṅ ko chaileṅj diyā thā
aur Isrāīlī bād meṅ pīchhe haṭ gae
to Iliyazar Dāūd ke sāth [10]Filistiyoṅ
kā muqābalā kartā rahā. Us din
wuh Filistiyoṅ ko mārte mārte itnā
thak gayā ki āḳhirkār talwār uṭhā
na sakā balki hāth talwār ke sāth
jam gayā. Rab ne us kī mārifat
baṛī fatah baḳhshī. Bāqī daste sirf
lāshoṅ ko lūṭne ke lie lauṭ āe.

[11]Us ke bād tīsrī jagah par Sammā
bin Ajī-harārī ātā thā. Ek martabā
Filistī Lahī ke qarīb masūr ke
khet meṅ Isrāīl ke ḳhilāf laṛ rahe
the. Isrāīlī faujī un ke sāmne
bhāgne lage, [12]lekin Sammā khet
ke darmiyān tak baṛh gayā aur
wahāṅ laṛte laṛte Filistiyoṅ ko
shikast dī. Rab ne us kī mārifat
baṛī fatah baḳhshī.

[13-14]Ek aur jang ke daurān Dāūd
Adullām ke ġhār ke pahāṛī qile
meṅ thā jabki Filistī fauj ne Wādī-e-
Rafāīm meṅ apnī lashkargāh lagāī
thī. Un ke dastoṅ ne Bait-laham
par bhī qabzā kar liyā thā. Fasal
kā mausam thā. Dāūd ke tīs ālā
afsaroṅ meṅ se tīn us se milne āe.
[15]Dāūd ko shadīd pyās lagī, aur wuh
kahne lagā, "Kaun mere lie Bait-
laham ke darwāze par ke hauz se
kuchh pānī lāegā?" [16]Yih sun kar
tīnoṅ afsar Filistiyoṅ kī lashkargāh
par hamlā karke us meṅ ghus gae
aur laṛte laṛte Bait-laham ke hauz
tak pahuṅch gae. Us se kuchh pānī
bhar kar wuh use Dāūd ke pās le
āe. Lekin us ne pīne se inkār kar
diyā balki use qurbānī ke taur par
unḍel kar Rab ko pesh kiyā [17]aur
bolā, "Rab na kare ki maiṅ yih
pānī piyūṅ. Agar aisā kartā to un
ādmiyoṅ kā ḳhūn pītā jo apnī jān
par khel kar pānī lāe haiṅ." Is lie
wuh use pīnā nahīṅ chāhtā thā. Yih
in tīn sūrmāoṅ ke zabardast kāmoṅ
kī ek misāl hai.

[18-19]Yoāb bin Zarūyāh kā bhāī
Abīshai mazkūrā tīn sūrmāoṅ par
muqarrar thā. Ek dafā us ne apne
neze se 300 ādmiyoṅ ko mār ḍālā.
Tīnoṅ kī nisbat us kī dugnī izzat

kī jātī thī, lekin wuh ḳhud un meṅ
ginā nahīṅ jātā thā.
[20]Bināyāh bin Yahoyadā bhī
zabardast faujī thā. Wuh Qabziyel
kā rahne wālā thā, aur us ne bahut
dafā apnī mardānagī dikhāī. Moāb
ke do baṛe sūrmā us ke hāthoṅ
halāk hue. Ek bār jab bahut barf
paṛ gaī to us ne ek hauz meṅ utar
kar ek sherbabar ko mār ḍālā jo us
meṅ gir gayā thā. [21]Ek aur mauqe
par us kā wāstā ek dewqāmat Misrī
se paṛā. Misrī ke hāth meṅ nezā thā
jabki us ke pās sirf lāṭhī thī. Lekin
Bināyāh ne us par hamlā karke us
ke hāth se nezā chhīn liyā aur use
us ke apne hathiyār se mār ḍālā.
[22]Aisī bahādurī dikhāne kī binā par
Bināyāh bin Yahoyadā mazkūrā tīn
ādmiyoṅ ke barābar mashhūr huā.
[23]Tīs afsaroṅ ke dīgar mardoṅ kī
nisbat us kī zyādā izzat kī jātī thī,
lekin wuh mazkūrā tīn ādmiyoṅ
meṅ ginā nahīṅ jātā thā. Dāūd ne
use apne muhāfizoṅ par muqarrar
kiyā.
[24]Zail ke ādmī bādshāh ke 30
sūrmāoṅ meṅ shāmil the.
Yoāb kā bhāī Asāhel, Bait-laham
kā Ilhanān bin Dodo, [25]Sammā
Harodī, Ilīqā Harodī, [26]Ḳhalis
Faltī, Taqua kā Īrā bin Aqqīs,
[27]Anatot kā Abiyazar, Mabūnnī
Hūsātī, [28]Zalmon Aḳhūhī, Mahrī
Natūfātī, [29]Halib bin Bānā Natūfātī,
Binyamīnī shahr Jibiyā kā Ittī bin
Rībī, [30]Bināyāh Fir'ātonī, Nahle-
jās kā Hiddī, [31]Abī-albon Arbātī,
Azmāwat Barhūmī, [32-33]Iliyahbā
Sa'ālbūnī, banī Yasīn, Yūnatan bin
Sammā Harārī, Aḳhiyām bin Sarār-
harārī, [34]Ilīfalat bin Ahasbī Mākātī,
Iliyām bin Aḳhītufal Jilonī, [35]Hasro
Karmilī, Fārī Arbī, [36]Zobāh kā
Ijāl bin Nātan, Bānī Jādī, [37]Silaq
Ammonī, Yoāb bin Zarūyāh kā
silāhbardār Nahrī Bairotī, [38]Īrā
Itrī, Jarīb Itrī [39]aur Ūriyāh Hittī.
Ādmiyoṅ kī kul tādād 37 thī.

Dāūd kī Mardumshumārī

24 Ek bār phir Rab ko Isrāīl
par ġhussā āyā, aur us ne
Dāūd ko unheṅ musībat meṅ ḍālne
par uksā kar us ke zahan meṅ
mardumshumārī karne kā ḳhayāl
ḍāl diyā.
[2]Chunāṅche Dāūd ne fauj ke
kamānḍar Yoāb ko hukm diyā,
"Dān se le kar Bair-sabā tak Isrāīl
ke tamām qabīloṅ meṅ se guzarte
hue jang karne ke qābil mardoṅ ko
gin leṅ tāki mālūm ho jāe ki un kī

kul tādād kyā hai.” [3]Lekin Yoāb
ne etarāz kiyā, “Ai bādshāh mere
āqā, kāsh Rab āp kā Ḳhudā āp ke
deḳhte deḳhte faujiyoṅ kī tādād sau
gunā baṛhāe. Lekin mere āqā aur
bādshāh un kī mardumshumārī
kyoṅ karnā chāhte haiṅ?” [4]Lekin
bādshāh Yoāb aur fauj ke baṛe
afsaroṅ ke etarāzāt ke bāwujūd
apnī bāt par ḍaṭā rahā. Chunāṅche
wuh darbār se rawānā ho kar Isrāīl
ke mardoṅ kī fahrist taiyār karne
lage.

[5]Dariyā-e-Yardan ko ubūr karke
unhoṅ ne Aroīr aur Wādī-e-Arnon
ke bīch ke shahr meṅ shurū kiyā.
Wahāṅ se wuh Jad aur Yāzer se
ho kar [6]Jiliyād aur Hittiyoṅ ke
mulk ke shahr Qādis tak pahuṅche.
Phir āge baṛhte baṛhte wuh Dān
aur Saidā ke gird-o-nawāh ke
ilāqe [7]aur qilāband shahr Sūr
aur Hiwwiyoṅ aur Kanāniyoṅ ke
tamām shahroṅ tak pahuṅch gae.
Āḳhirkār unhoṅ ne Yahūdāh ke
junūb kī mardumshumārī Bair-
sabā tak kī.

[8]Yoṅ pūre mulk meṅ safr
karte karte wuh 9 mahīnoṅ aur
20 dinoṅ ke bād Yarūshalam
wāpas āe. [9]Yoāb ne bādshāh ko
mardumshumārī kī pūrī riporṭ
pesh kī. Isrāīl meṅ talwār chalāne
ke qābil 8 lākh afrād the jabki
Yahūdāh ke 5 lākh mard the.

[10]Lekin ab Dāūd kā zamīr us ko
malāmat karne lagā. Us ne Rab
se duā kī, “Mujh se sangīn gunāh
sarzad huā hai. Ai Rab, ab apne
ḳhādim kā qusūr muāf kar. Mujh
se baṛī hamāqat huī hai.”

[11]Agle din jab Dāūd subah ke
waqt uṭhā to us ke ġhaibbīn Jād
Nabī ko Rab kī taraf se paiġhām
mil gayā, [12]“Dāūd ke pās jā kar use
batā denā, ‘Rab tujhe tīn sazāeṅ
pesh kartā hai. In meṅ se ek chun
le.’” [13]Jād Dāūd ke pās gayā aur use
Rab kā paiġhām sunā diyā. Us ne
sawāl kiyā, “Āp kis sazā ko tarjīh
dete haiṅ? Apne mulk meṅ sāt sāl
ke daurān kāl? Yā yih ki āp ke
dushman āp ko bhagā kar tīn māh
tak āp kā tāqqub karte raheṅ? Yā
yih ki āp ke mulk meṅ tīn din tak
wabā phail jāe? Dhyān se is ke bāre
meṅ socheṅ tāki maiṅ use āp kā
jawāb pahuṅchā sakūṅ jis ne mujhe
bhejā hai.”

[14]Dāūd ne jawāb diyā, “Hāy,
maiṅ kyā kahūṅ? Maiṅ bahut
pareshān hūṅ. Lekin ādmiyoṅ ke
hāth meṅ paṛne kī nisbat behtar

hai ki maiṅ Rab hī ke hāth meṅ paṛ
jāūṅ, kyoṅki us kā rahm azīm hai.”
15 Tab Rab ne Isrāīl meṅ wabā
phailne dī. Wuh usī subah shurū
huī aur tīn din tak logoṅ ko maut
ke ghāṭ utārtī gaī. Shimāl meṅ Dān
se le kar junūb meṅ Bair-sabā tak
kul 70,000 afrād halāk hue. 16 Lekin
jab wabā kā farishtā chalte chalte
Yarūshalam tak pahuṅch gayā aur
us par hāth uṭhāne lagā to Rab
ne logoṅ kī musībat ko dekh kar
tars khāyā aur tabāh karne wāle
farishte ko hukm diyā, “Bas kar! Ab
bāz ā.” Us waqt Rab kā farishtā
wahāṅ khaṛā thā jahāṅ Araunāh
Yabūsī apnā anāj gāhtā thā.
17 Jab Dāūd ne farishte ko logoṅ
ko mārte hue dekhā to us ne
Rab se iltamās kī, “Maiṅ hī ne
gunāh kiyā hai, yih merā hī qusūr
hai. In bheṛoṅ se kyā ġhaltī huī
hai? Barāh-e-karm in ko chhoṛ kar
mujhe aur mere ḳhāndān ko sazā
de.”
18 Usī din Jād Dāūd ke pās āyā
aur us se kahā, “Araunāh Yabūsī
kī gāhne kī jagah ke pās jā kar
us par Rab kī qurbāngāh banā
le.” 19 Chunāṅche Dāūd chaṛh kar
gāhne kī jagah ke pās āyā jis tarah
Rab ne Jād kī mārifat farmāyā thā.
20 Jab Araunāh ne bādshāh aur
us ke darbāriyoṅ ko apnī taraf
chaṛhtā huā dekhā to wuh nikal kar
bādshāh ke sāmne aundhe muṅh
jhuk gayā. 21 Us ne pūchhā, “Mere
āqā aur bādshāh mere pās kyoṅ ā
gae.” Dāūd ne jawāb diyā, “Maiṅ āp
kī gāhne kī jagah ḳharīdnā chāhtā
hūṅ tāki Rab ke lie qurbāngāh
tāmīr karūṅ. Kyoṅki yih karne se
wabā ruk jāegī.”
22 Araunāh ne kahā, “Mere āqā
aur bādshāh, jo kuchh āp ko
achchhā lage use le kar chaṛhāeṅ.
Yih bail bhasm hone wālī qurbānī
ke lie hāzir haiṅ. Aur anāj ko
gāhne aur bailoṅ ko jotne kā sāmān
qurbāngāh par rakh kar jalā deṅ.
23 Bādshāh salāmat, maiṅ ḳhushī se
āp ko yih sab kuchh de detā hūṅ.
Duā hai ki āp Rab apne Ḳhudā ko
pasand āeṅ.”
24 Lekin bādshāh ne inkār kiyā,
“Nahīṅ, maiṅ zarūr har chīz kī
pūrī qīmat adā karūṅga. Maiṅ Rab
apne Ḳhudā ko aisī koī bhasm hone
wālī qurbānī pesh nahīṅ karūṅga jo
mujhe muft meṅ mil jāe.”
Chunāṅche Dāūd ne bailoṅ
samet gāhne kī jagah chāṅdī
ke 50 sikkoṅ ke ewaz ḳharīd lī.
25 Us ne wahāṅ Rab kī tāzīm meṅ

qurbāngāh tāmīr karke us par bhasm hone wālī aur salāmatī kī qurbāniyāṅ chaṛhāīṅ. Tab Rab ne mulk ke lie duā sun kar wabā ko rok diyā.

1 Salātīn

Adūniyāh kī Sāzish

1 Dāūd Bādshāh bahut būṛhā
ho chukā thā. Use hameshā
sardī lagtī thī, aur us par mazīd
bistar ḍālne se koī fāydā na hotā
thā. 2 Yih dekh kar mulāzimoṅ ne
bādshāh se kahā, “Agar ijāzat ho to
ham bādshāh ke lie ek naujawān
kuṅwārī ḍhūnḍ leṅ jo āp kī ḳhidmat
meṅ hāzir rahe aur āp kī dekh-
bhāl kare. Laṛkī āp ke sāth leṭ kar
āp ko garm rakhe.” 3 Chunāṅche
wuh pūre mulk meṅ kisī ḳhūbsūrat
laṛkī kī talāsh karne lage. Ḍhūṅḍte
ḍhūṅḍte Abīshāg Shūnīmī ko chun
kar bādshāh ke pās lāyā gayā. 4 Ab
se wuh us kī ḳhidmat meṅ hāzir
hotī aur us kī dekh-bhāl kartī rahī.
Laṛkī nihāyat ḳhūbsūrat thī, lekin
bādshāh ne kabhī us se sohbat na
kī.

5-6 Un dinoṅ meṅ Adūniyāh
bādshāh banane kī sāzish karne
lagā. Wuh Dāūd kī bīwī Hajjīt kā
beṭā thā. Yoṅ wuh Abīsalūm kā
sautelā bhāī aur us ke marne par
Dāūd kā sab se baṛā beṭā thā. Shakl-
o-sūrat ke lihāz se log us kī baṛī tārīf
kiyā karte the, aur bachpan se us ke
bāp ne use kabhī nahīṅ ḍānṭā thā
ki tū kyā kar rahā hai. Ab Adūniyāh
apne āp ko logoṅ ke sāmne pesh
karke elān karne lagā, “Maiṅ hī
bādshāh banūṅgā.” Is maqsad ke
taht us ne apne lie rath aur ghoṛe
ḳharīd kar 50 ādmiyoṅ ko rakh liyā
tāki wuh jahāṅ bhī jāe us ke āge
āge chalte raheṅ. 7 Us ne Yoāb bin
Zarūyāh aur Abiyātar Imām se bāt
kī to wuh us ke sāthī ban kar us
kī himāyat karne ke lie taiyār hue.
8 Lekin Sadoq Imām, Bināyāh bin

Yahoyadā aur Nātan Nabī us ke sāth
nahīṅ the, na Simaī, Re'ī yā Dāūd
ke muhāfiz.
9Ek din Adūniyāh ne Ain-rājil
Chashme ke qarīb kī chaṭṭān Zuhlat
ke pās ziyāfat kī. Kāfī bheṛ-
bakriyāṅ, gāy-bail aur moṭe-tāze
bachhṛe zabah kie gae. Adūniyāh
ne bādshāh ke tamām beṭoṅ aur
Yahūdāh ke tamām shāhī afsaroṅ
ko dāwat dī thī. 10Kuchh logoṅ ko
jān-būjh kar is meṅ shāmil nahīṅ
kiyā gayā thā. Un meṅ us kā bhāī
Sulemān, Nātan Nabī, Bināyāh aur
Dāūd ke muhāfiz shāmil the.

Dāūd Sulemān ko Bādshāh Qarār Detā Hai

11Tab Nātan Sulemān kī māṅ Bat-
sabā se milā aur bolā, "Kyā yih
ḳhabar āp tak nahīṅ pahuṅchī ki
Hajjīt ke beṭe Adūniyāh ne apne
āp ko bādshāh banā liyā hai? Aur
hamāre āqā Dāūd ko is kā ilm tak
nahīṅ! 12Āp kī aur āp ke beṭe
Sulemān kī zindagī baṛe ḳhatre
meṅ hai. Is lie lāzim hai ki āp
mere mashware par fauran amal
kareṅ. 13Dāūd Bādshāh ke pās jā
kar use batā denā, 'Ai mere āqā
aur bādshāh, kyā āp ne qasam
khā kar mujh se wādā nahīṅ kiyā
thā ki terā beṭā Sulemān mere
bād taḳhtnashīn hogā? To phir
Adūniyāh kyoṅ bādshāh ban gayā
hai?' 14Āp kī bādshāh se guftgū abhī
ḳhatm nahīṅ hogī ki maiṅ dāḳhil ho
kar āp kī bāt kī tasdīq karūṅga."
15Bat-sabā fauran bādshāh ke
pās gaī jo sone ke kamre meṅ
leṭā huā thā. Us waqt to wuh
bahut umrrasīdā ho chukā thā, aur
Abīshāg us kī dekh-bhāl kar rahī
thī. 16Bat-sabā kamre meṅ dāḳhil
ho kar bādshāh ke sāmne muṅh ke
bal jhuk gaī. Dāūd ne pūchhā, "Kyā
bāt hai?" 17Bat-sabā ne kahā, "Mere
āqā, āp ne to Rab apne Ḳhudā
kī qasam khā kar mujh se wādā
kiyā thā ki terā beṭā Sulemān mere
bād taḳhtnashīn hogā. 18Lekin ab
Adūniyāh bādshāh ban baiṭhā hai
aur mere āqā aur bādshāh ko is
kā ilm tak nahīṅ. 19Us ne ziyāfat
ke lie bahut-se gāy-bail, moṭe-
tāze bachhṛe aur bheṛ-bakriyāṅ
zabah karke tamām shahzādoṅ
ko dāwat dī hai. Abiyātar Imām
aur fauj kā kamāṇḍar Yoāb bhī
in meṅ shāmil haiṅ, lekin āp ke
ḳhādim Sulemān ko dāwat nahīṅ
milī. 20Ai bādshāh mere āqā, is
waqt tamām Isrāīl kī āṅkheṅ āp par

lagī haiṅ. Sab āp se yih jānane ke
lie taṛapte haiṅ ki āp ke bād kaun
taḳhtnashīn hogā. 21 Agar āp ne
jald hī qadam na uṭhāyā to āp ke
kūch kar jāne ke fauran bād maiṅ
aur merā beṭā Adūniyāh kā nishānā
ban kar mujrim ṭhahreṅge."
22-23 Bat-sabā abhī bādshāh se bāt
kar hī rahī thī ki Dāūd ko ittalā dī
gaī ki Nātan Nabī āp se milne āyā
hai. Nabī kamre meṅ dāḳhil ho kar
bādshāh ke sāmne aundhe muṅh
jhuk gayā. 24 Phir us ne kahā, "Mere
āqā, lagtā hai ki āp is haq meṅ haiṅ
ki Adūniyāh āp ke bād taḳhtnashīn
ho. 25 Kyoṅki āj us ne Ain-rājil
jā kar bahut-se gāy-bail, moṭe-
tāze bachhṛe aur bheṛ-bakriyoṅ ko
zabah kiyā hai. Ziyāfat ke lie
us ne tamām shahzādoṅ, tamām
faujī afsaroṅ aur Abiyātar Imām ko
dāwat dī hai. Is waqt wuh us ke sāth
khānā khā khā kar aur mai pī pī
kar nārā lagā rahe haiṅ, 'Adūniyāh
Bādshāh zindābād!' 26 Kuchh logoṅ
ko jān-būjh kar dāwat nahīṅ dī. Un
meṅ maiṅ āp kā ḳhādim, Sadoq
Imām, Bināyāh bin Yahoyadā aur
āp kā ḳhādim Sulemān bhī shāmil
haiṅ. 27 Mere āqā, kyā āp ne wāqaī
is kā hukm diyā hai? Kyā āp
ne apne ḳhādimoṅ ko ittalā die
baġhair faislā kiyā hai ki yih shaḳhs
bādshāh banegā?"
28 Jawāb meṅ Dāūd ne kahā, "Bat-
sabā ko bulāeṅ!" Wuh wāpas āī
aur bādshāh ke sāmne khaṛī ho gaī.
29 Bādshāh bolā, "Rab kī hayāt kī
qasam jis ne fidyā de kar mujhe
har musībat se bachāyā hai, 30 āp
kā beṭā Sulemān mere bād bādshāh
hogā balki āj hī mere taḳht par
baiṭh jāegā. Hāṅ, āj hī maiṅ wuh
wādā pūrā karūṅga jo maiṅ ne Rab
Isrāīl ke Ḳhudā kī qasam khā kar
āp se kiyā thā." 31 Yih sun kar Bat-
sabā aundhe muṅh jhuk gaī aur
kahā, "Merā mālik Dāūd Bādshāh
zindābād!"
32 Phir Dāūd ne hukm diyā,
"Sadoq Imām, Nātan Nabī aur
Bināyāh bin Yahoyadā ko bulā
lāeṅ." Tīnoṅ āe 33 to bādshāh un se
muḳhātib huā, "Mere beṭe Sulemān
ko mere ḳhachchar par biṭhāeṅ.
Phir mere afsaroṅ ko sāth le kar
use Jaihūn Chashme tak pahuṅchā
deṅ. 34 Wahāṅ Sadoq aur Nātan
use masah karke Isrāīl kā bādshāh
banā deṅ. Narsinge ko bajā bajā
kar nārā lagānā, 'Sulemān Bādshāh
zindābād!' 35 Is ke bād mere beṭe
ke sāth yahāṅ wāpas ā jānā. Wuh
mahal meṅ dāḳhil ho kar mere

taḳht par baiṭh jāe aur merī jagah
hukūmat kare, kyoṅki maiṅ ne use
Isrāīl aur Yahūdāh kā hukmrān
muqarrar kiyā hai.”
36 Bināyāh bin Yahoyadā ne jawāb
diyā, “Āmīn, aisā hī ho! Rab mere
āqā kā Ḳhudā is faisle par apnī
barkat de. 37 Aur jis tarah Rab
āp ke sāth rahā usī tarah wuh
Sulemān ke sāth bhī ho, balki wuh
us ke taḳht ko āp ke taḳht se kahīṅ
zyādā sarbuland kare!” 38 Phir
Sadoq Imām, Nātan Nabī, Bināyāh
bin Yahoyadā aur bādshāh ke
muhāfiz Karetiyoṅ aur Faletiyoṅ ne
Sulemān ko bādshāh ke ḳhachchar
par biṭhā kar use Jaihūn Chashme
tak pahuṅchā diyā. 39 Sadoq ke
pās tel se bharā menḍhe kā wuh
sīṅg thā jo muqaddas ḳhaime meṅ
paṛā rahtā thā. Ab us ne yih tel le
kar Sulemān ko masah kiyā. Phir
narsingā bajāyā gayā aur log mil
kar nārā lagāne lage, “Sulemān
Bādshāh zindābād! Sulemān
Bādshāh zindābād!” 40 Tamām log
bāṅsrī bajāte aur ḳhushī manāte
hue Sulemān ke pīchhe chalne
lage. Jab wuh dubārā Yarūshalam
meṅ dāḳhil huā to itnā shor thā ki
zamīn laraz uṭhī.

Adūniyāh kī Shikast

41 Logoṅ kī yih āwāzeṅ Adūniyāh
aur us ke mehmānoṅ tak bhī
pahuṅch gaīṅ. Thoṛī der pahle wuh
khāne se fāriġh hue the. Narsinge
kī āwāz sun kar Yoāb chaunk uṭhā
aur pūchhā, “Yih kyā hai? Shahr
se itnā shor kyoṅ sunāī de rahā
hai?” 42 Wuh abhī yih bāt kar hī rahā
thā ki Abiyātar kā beṭā Yūnatan
pahuṅch gayā. Yoāb bolā, “Hamāre
pās āeṅ. Āp jaise lāyq ādmī achchhī
ḳhabar le kar ā rahe hoṅge.”
43 Yūnatan ne jawāb diyā, “Afsos,
aisā nahīṅ hai. Hamāre āqā Dāūd
Bādshāh ne Sulemān ko bādshāh
banā diyā hai. 44 Us ne use Sadoq
Imām, Nātan Nabī, Bināyāh bin
Yahoyadā aur bādshāh ke muhāfiz
Karetiyoṅ aur Faletiyoṅ ke sāth
Jaihūn Chashme ke pās bhej
diyā hai. Sulemān Bādshāh ke
ḳhachchar par sawār thā. 45 Jaihūn
Chashme ke pās Sadoq Imām aur
Nātan Nabī ne use masah karke
bādshāh banā diyā. Phir wuh
ḳhushī manāte hue shahr meṅ
wāpas chale gae. Pūre shahr meṅ
halchal mach gaī. Yihī wuh shor
hai jo āp ko sunāī de rahā hai. 46 Ab
Sulemān taḳht par baiṭh chukā hai,

47aur darbārī hamāre āqā Dāūd
Bādshāh ko mubārakbād dene ke
lie us ke pās pahuṅch gae haiṅ.
Wuh kah rahe haiṅ, ‘Āp kā Ḳhudā
kare ki Sulemān kā nām āp ke
nām se bhī zyādā mashhūr ho jāe.
Us kā taḳht āp ke taḳht se kahīṅ
zyādā sarbuland ho.’ Bādshāh ne
apne bistar par jhuk kar Allāh kī
parastish kī 48aur kahā, ‘Rab Isrāīl
ke Ḳhudā kī tamjīd ho jis ne mere
beṭoṅ meṅ se ek ko merī jagah
taḳht par biṭhā diyā hai. Us kā
shukr hai ki maiṅ apnī āṅkhoṅ se
yih dekh sakā.’”
49Yūnatan ke muṅh se yih ḳhabar
sun kar Adūniyāh ke tamām
mehmān ghabrā gae. Sab uṭh kar
chāroṅ taraf muntashir ho gae.
50Adūniyāh Sulemān se ḳhauf khā
kar muqaddas ḳhaime ke pās gayā
aur qurbāngāh ke sīṅgoṅ se lipaṭ
gayā. 51Kisī ne Sulemān ke pās
jā kar use ittalā dī, “Adūniyāh ko
Sulemān Bādshāh se ḳhauf hai, is
lie wuh qurbāngāh ke sīṅgoṅ se
lipṭe hue kah rahā hai, ‘Sulemān
Bādshāh pahle qasam khāe ki
wuh mujhe maut ke ghāṭ nahīṅ
utāregā.’” 52Sulemān ne wādā kiyā,
“Agar wuh lāyq sābit ho to us kā ek
bāl bhī bīkā nahīṅ hogā. Lekin jab
bhī us meṅ badī pāī jāe wuh zarūr
maregā.”
53Sulemān ne apne logoṅ ko
Adūniyāh ke pās bhej diyā tāki wuh
use bādshāh ke pās pahuṅchāeṅ.
Adūniyāh āyā aur Sulemān ke
sāmne aundhe muṅh jhuk gayā.
Sulemān bolā, “Apne ghar chale
jāo!”

Dāūd kī Āḳhirī Hidāyāt

2 Jab Dāūd ko mahsūs huā ki
kūch kar jāne kā waqt qarīb
hai to us ne apne beṭe Sulemān ko
hidāyat kī, 2“Ab maiṅ wahāṅ jā rahā
hūṅ jahāṅ duniyā ke har shaḳhs ko
jānā hotā hai. Chunāṅche mazbūt
hoṅ aur mardānagī dikhāeṅ. 3Jo
kuchh Rab āp kā Ḳhudā āp se
chāhtā hai wuh kareṅ aur us kī
rāhoṅ par chalte raheṅ. Allāh kī
sharīat meṅ darj har hukm aur
hidāyat par pūre taur par amal
kareṅ. Phir jo kuchh bhī kareṅge
aur jahāṅ bhī jāeṅge āp ko kāmyābī
nasīb hogī. 4Phir Rab mere sāth
apnā wādā pūrā karegā. Kyoṅki
us ne farmāyā hai, ‘Agar terī aulād
apne chāl-chalan par dhyān de
kar pūre dil-o-jān se merī wafādār

rahe to Isrāīl par us kī hukūmat
hameshā tak qāym rahegī.’
5Do ek aur bāteṅ bhī haiṅ. Āp
ko ḳhūb mālūm hai ki Yoāb bin
Zarūyāh ne mere sāth kaisā sulūk
kiyā hai. Isrāīl ke do kamāṇḍaroṅ
Abinair bin Nair aur Amāsā bin
Yatar ko us ne qatl kiyā. Jab jang
nahīṅ thī us ne jang kā ḳhūn bahā
kar apnī peṭī aur jūtoṅ ko bequsūr
ḳhūn se ālūdā kar liyā hai. 6Us
ke sāth wuh kuchh kareṅ jo āp ko
munāsib lage. Yoāb būṛhā to hai,
lekin dhyān deṅ ki wuh tabaī maut
na mare. 7Tāham Barzillī Jiliyādī
ke beṭoṅ par mehrbānī kareṅ. Wuh
āp kī mez ke mustaqil mehmān
raheṅ, kyoṅki unhoṅ ne mere sāth
bhī aisā hī sulūk kiyā jab maiṅ ne
āp ke bhāī Abīsalūm kī wajah se
Yarūshalam se hijrat kī. 8Bahūrīm
ke Binyamīnī Simaī bin Jīrā par bhī
dhyān deṅ. Jis din maiṅ hijrat karte
hue Mahanāym se guzar rahā thā
to us ne mujh par lānateṅ bhejīṅ.
Lekin merī wāpasī par wuh Dariyā-
e-Yardan par mujh se milne āyā aur
maiṅ ne Rab kī qasam khā kar us se
wādā kiyā ki use maut ke ghāṭ nahīṅ
utārūṅga. 9Lekin āp us kā jurm
nazarandāz na kareṅ balki us kī
munāsib sazā deṅ. Āp dānishmand
haiṅ, is lie āp zarūr sazā dene kā
koī na koī tarīqā ḍhūnḍ nikāleṅge.
Wuh būṛhā to hai, lekin dhyān deṅ
ki wuh tabaī maut na mare.”
10Phir Dāūd mar kar apne
bāpdādā se jā milā. Use
Yarūshalam ke us hisse meṅ dafn
kiyā gayā jo ‘Dāūd kā Shahr’ kahlātā
hai. 11Wuh kul 40 sāl tak Isrāīl
kā bādshāh rahā, sāt sāl Habrūn
meṅ aur 33 sāl Yarūshalam meṅ.
12Sulemān apne bāp Dāūd ke bād
taḳhtnashīn huā. Us kī hukūmat
mazbūtī se qāym huī.

Adūniyāh kī Maut

13Ek din Dāūd kī bīwī Hajjīt kā
beṭā Adūniyāh Sulemān kī māṅ
Bat-sabā ke pās āyā. Bat-sabā ne
pūchhā, “Kyā āp amnpasand irādā
rakh kar āe haiṅ?” Adūniyāh bolā,
“Jī, 14balki merī āp se guzārish hai.”
Bat-sabā ne jawāb diyā, “To phir
batāeṅ!” 15Adūniyāh ne kahā, “Āp
to jāntī haiṅ ki asal meṅ bādshāh
banane kā haq merā thā. Aur
yih tamām Isrāīl kī tawaqqo bhī
thī. Lekin ab to hālāt badal gae
haiṅ. Merā bhāī bādshāh ban
gayā hai, kyoṅki yihī Rab kī marzī
thī. 16Ab merī āp se darḳhāst

hai. Is se inkār na kareṅ.” Bat-
sabā bolī, “Batāeṅ.” 17Adūniyāh ne
kahā, “Maiṅ Abīshāg Shūnīmī se
shādī karnā chāhtā hūṅ. Barāh-e-
karm Sulemān Bādshāh ke sāmne
merī sifārish kareṅ tāki bāt ban
jāe. Agar āp bāt kareṅ to wuh
inkār nahīṅ karegā.” 18Bat-sabā
rāzī huī, “Chaleṅ, ṭhīk hai. Maiṅ āp
kā yih muāmalā bādshāh ko pesh
karūṅgī.”

19Chunāṅche Bat-sabā Sulemān
Bādshāh ke pās gaī tāki use
Adūniyāh kā muāmalā pesh kare.
Jab darbār meṅ pahuṅchī to
bādshāh uṭh kar us se milne āyā aur
us ke sāmne jhuk gayā. Phir wuh
dubārā taḳht par baiṭh gayā aur
hukm diyā ki māṅ ke lie bhī taḳht
rakhā jāe. Bādshāh ke dahne hāth
baiṭh kar 20us ne apnā muāmalā
pesh kiyā, “Merī āp se ek chhoṭī-sī
guzārish hai. Is se inkār na kareṅ.”
Bādshāh ne jawāb diyā, “Ammī,
batāeṅ apnī bāt, maiṅ inkār nahīṅ
karūṅga.” 21Bat-sabā bolī, “Apne
bhāī Adūniyāh ko Abīshāg Shūnīmī
se shādī karne deṅ.”

22Yih sun kar Sulemān bhaṛak
uṭhā, “Adūniyāh kī Abīshāg se
shādī!! Yih kaisī bāt hai jo āp pesh
kar rahī haiṅ? Agar āp yih chāhtī
haiṅ to kyoṅ na barāh-e-rāst taqāzā
kareṅ ki Adūniyāh merī jagah taḳht
par baiṭh jāe. Āḳhir wuh merā baṛā
bhāī hai, aur Abiyātar Imām aur
Yoāb bin Zarūyāh bhī us kā sāth
de rahe haiṅ.” 23Phir Sulemān
Bādshāh ne Rab kī qasam khā kar
kahā, “Is darḳhāst se Adūniyāh ne
apnī maut par muhr lagāī hai. Allāh
mujhe saḳht sazā de agar maiṅ use
maut ke ghāṭ na utārūṅ. 24Rab
kī qasam jis ne merī tasdīq karke
mujhe mere bāp Dāūd ke taḳht
par biṭhā diyā aur apne wāde ke
mutābiq mere lie ghar tāmīr kiyā
hai, Adūniyāh ko āj hī marnā hai!”

25Phir Sulemān Bādshāh ne
Bināyāh bin Yahoyadā ko hukm
diyā ki wuh Adūniyāh ko maut ke
ghāṭ utār de. Chunāṅche wuh niklā
aur use mār ḍālā.

Yoāb aur Abiyātar kī Sazā

26Abiyātar Imām se bādshāh
ne kahā, “Ab yahāṅ se chale
jāeṅ. Anatot meṅ apne ghar meṅ
raheṅ aur wahāṅ apnī zamīneṅ
saṅbhāleṅ. Go āp sazā-e-maut
ke lāyq haiṅ to bhī maiṅ is waqt
āp ko nahīṅ mār dūṅgā, kyoṅki
āp mere bāp Dāūd ke sāmne Rab

Qādir-e-mutlaq ke ahd kā sandūq uṭhāe har jagah un ke sāth gae. Āp
mere bāp ke tamām taklīfdeh aur mushkiltarīn lamhāt meṅ sharīk
rahe haiṅ." [27]Yih kah kar Sulemān ne Abiyātar kā Rab ke huzūr imām
kī ḳhidmat saranjām dene kā haq mansūḳh kar diyā. Yoṅ Rab kī wuh
peshgoī pūrī huī jo us ne Sailā meṅ Elī ke gharāne ke bāre meṅ kī thī.

[28]Yoāb ko jald hī patā chalā ki Adūniyāh aur Abiyātar se kyā
kuchh huā hai. Wuh Abīsalūm kī sāzishoṅ meṅ to sharīk nahīṅ huā
thā lekin bād meṅ Adūniyāh kā sāthī ban gayā thā. Is lie ab wuh
bhāg kar Rab ke muqaddas ḳhaime meṅ dāḳhil huā aur qurbāngāh ke
sīṅgoṅ ko pakaṛ liyā. [29]Sulemān Bādshāh ko ittalā dī gaī, "Yoāb
bhāg kar Rab ke muqaddas ḳhaime meṅ gayā hai. Ab wuh wahāṅ
qurbāngāh ke pās khaṛā hai." Yih sun kar Sulemān ne Bināyāh bin
Yahoyadā ko hukm diyā, "Jāo, Yoāb ko mār do!"

[30]Bināyāh Rab ke ḳhaime meṅ jā kar Yoāb se muḳhātib huā,
"Bādshāh farmātā hai ki ḳhaime se nikal āo!" Lekin Yoāb ne jawāb
diyā, "Nahīṅ, agar marnā hai to yihīṅ marūṅga." Bināyāh bādshāh
ke pās wāpas āyā aur use Yoāb kā jawāb sunāyā. [31]Tab bādshāh ne
hukm diyā, "Chalo, us kī marzī! Use wahīṅ mār kar dafn kar do tāki
maiṅ aur mere bāp kā gharānā un qatloṅ ke jawābdeh na ṭhahreṅ jo
us ne bilāwajah kie haiṅ. [32]Rab use un do ādmiyoṅ ke qatl kī sazā
de jo us se kahīṅ zyādā sharīf aur achchhe the yānī Isrāīlī fauj
kā kamānḍar Abinair bin Nair aur Yahūdāh kī fauj kā kamānḍar
Amāsā bin Yatar. Yoāb ne donoṅ ko talwār se mār ḍālā, hālāṅki mere
bāp ko is kā ilm nahīṅ thā. [33]Yoāb aur us kī aulād hameshā tak in
qatloṅ ke qusūrwār ṭhahreṅ. Lekin Rab Dāūd, us kī aulād, gharāne aur
taḳht ko hameshā tak salāmatī atā kare."

[34]Tab Bināyāh ne muqaddas ḳhaime meṅ jā kar Yoāb ko mār
diyā. Use Yahūdāh ke bayābān meṅ us kī apnī zamīn meṅ dafnā diyā
gayā. [35]Yoāb kī jagah bādshāh ne Bināyāh bin Yahoyadā ko fauj kā
kamānḍar banā diyā. Abiyātar kā ohdā us ne Sadoq Imām ko de diyā.

Simaī kī Maut

36 Is ke bād bādshāh ne Simaī ko
bulā kar use hukm diyā, "Yahāṅ
Yarūshalam meṅ apnā ghar banā
kar rahnā. Āindā āp ko shahr
se nikalne kī ijāzat nahīṅ hai,
ḳhāh āp kahīṅ bhī jānā chāheṅ.
37 Yaqīn jāneṅ ki jyoṅ hī āp shahr
ke darwāze se nikal kar Wādī-e-
Qidron ko pār kareṅge to āp ko mār
diyā jāegā. Tab āp ḳhud apnī maut
ke zimmedār ṭhahreṅge." 38 Simaī
ne jawāb diyā, "Ṭhīk hai, jo kuchh
mere āqā ne farmāyā hai maiṅ
karūṅga."

Simaī der tak bādshāh ke hukm
ke mutābiq Yarūshalam meṅ rahā.
39 Tīn sāl yoṅ hī guzar gae. Lekin
ek din us ke do ġhulām bhāg gae.
Chalte chalte wuh Jāt ke bādshāh
Akīs bin Mākā ke pās pahuṅch gae.
Kisī ne Simaī ko ittalā dī, "Āp ke
ġhulām Jāt meṅ ṭhahre hue haiṅ."
40 Wuh fauran apne gadhe par zīn
kas kar ġhulāmoṅ ko ḍhūṅḍne ke
lie Jāt meṅ Akīs ke pās chalā gayā.
Donoṅ ġhulām ab tak wahīṅ the to
Simaī unheṅ pakaṛ kar Yarūshalam
wāpas le āyā.

41 Sulemān ko ḳhabar milī ki
Simaī Jāt jā kar lauṭ āyā hai. 42 Tab
us ne use bulā kar pūchhā, "Kyā
maiṅ ne āp ko āgāh karke nahīṅ
kahā thā ki yaqīn jāneṅ ki jyoṅ
hī āp Yarūshalam se nikleṅge āp
ko mār diyā jāegā, ḳhāh āp kahīṅ
bhī jānā chāheṅ. Aur kyā āp ne
jawāb meṅ Rab kī qasam khā kar
nahīṅ kahā thā, 'Ṭhīk hai, maiṅ
aisā hī karūṅga?' 43 Lekin ab āp ne
apnī qasam toṛ kar mere hukm kī
ḳhilāfwarzī kī hai. Yih āp ne kyoṅ
kiyā hai?" 44 Phir bādshāh ne kahā,
"Āp ḳhūb jānte haiṅ ki āp ne mere
bāp Dāūd ke sāth kitnā burā sulūk
kiyā. Ab Rab āp ko is kī sazā degā.
45 Lekin Sulemān Bādshāh ko wuh
barkat detā rahegā, aur Dāūd kā
taḳht Rab ke huzūr abad tak qāym
rahegā."

46 Phir bādshāh ne Bināyāh bin
Yahoyadā ko hukm diyā ki wuh
Simaī ko mār de. Bināyāh ne use
bāhar le jā kar talwār se mār diyā.
Yoṅ Sulemān kī Isrāīl par hukūmat
mazbūt ho gaī.

Sulemān Rab se Hikmat Māṅgtā Hai

3 Sulemān Firaun kī beṭī se
shādī karke Misrī bādshāh kā
dāmād ban gayā. Shurū meṅ us kī

bīwī shahr ke us hisse meṅ rahtī
thī jo ‘Dāūd kā Shahr’ kahlātā thā.
Kyoṅki us waqt nayā mahal, Rab kā
ghar aur shahr kī fasīl zer-e-tāmīr
the.
2Un dinoṅ meṅ Rab ke nām kā
ghar tāmīr nahīṅ huā thā, is lie
Isrāīlī apnī qurbāniyāṅ muḳhtalif
ūṅchī jaghoṅ par chaṛhāte the.
3Sulemān Rab se pyār kartā thā
aur is lie apne bāp Dāūd kī tamām
hidāyāt ke mutābiq zindagī guzārtā
thā. Lekin wuh bhī jānwaroṅ kī
apnī qurbāniyāṅ aur baḳhūr aise hī
maqāmoṅ par Rab ko pesh kartā
thā.
4Ek din bādshāh Jibaūn gayā
aur wahāṅ bhasm hone wālī 1,000
qurbāniyāṅ chaṛhāīṅ, kyoṅki us
shahr kī ūṅchī jagah qurbāniyāṅ
chaṛhāne kā sab se aham markaz
thī. 5Jab wuh wahāṅ ṭhahrā huā thā
to Rab ḳhāb meṅ us par zāhir huā
aur farmāyā, “Terā dil kyā chāhtā
hai? Mujhe batā de to maiṅ terī
ḳhāhish pūrī karūṅga.”
6Sulemān ne jawāb diyā, “Tū
mere bāp Dāūd par baṛī mehrbānī
kar chukā hai. Wajah yih thī ki
terā ḳhādim wafādārī, insāf aur
ḳhulūsdilī se tere huzūr chaltā
rahā. Terī us par mehrbānī āj tak
jārī rahī hai, kyoṅki tū ne us kā
beṭā us kī jagah taḳhtnashīn kar
diyā hai. 7Ai Rab mere Ḳhudā, tū
ne apne ḳhādim ko mere bāp Dāūd
kī jagah taḳht par biṭhā diyā hai.
Lekin maiṅ abhī chhoṭā bachchā
hūṅ jise apnī zimmedāriyāṅ sahīh
taur par saṅbhālne kā tajrabā
nahīṅ huā. 8To bhī tere ḳhādim ko
terī chunī huī qaum ke bīch meṅ
khaṛā kiyā gayā hai, itnī azīm qaum
ke darmiyān ki use ginā nahīṅ jā
saktā. 9Chunāṅche mujhe sunane
wālā dil atā farmā tāki maiṅ terī
qaum kā insāf karūṅ aur sahīh
aur ġhalat bātoṅ meṅ imtiyāz kar
sakūṅ. Kyoṅki kaun terī is azīm
qaum kā insāf kar saktā hai?”
10Sulemān kī yih darḳhāst Rab
ko pasand āī, 11is lie us ne jawāb
diyā, “Maiṅ ḳhush hūṅ ki tū ne na
umr kī darāzī, na daulat aur na
apne dushmanoṅ kī halākat balki
imtiyāz karne kī salāhiyat māṅgī
hai tāki sun kar insāf kar sake.
12Is lie maiṅ terī darḳhāst pūrī
karke tujhe itnā dānishmand aur
samajhdār banā dūṅgā ki utnā na
māzī meṅ koī thā, na mustaqbil
meṅ kabhī koī hogā. 13Balki tujhe
wuh kuchh bhī de dūṅgā jo tū
ne nahīṅ māṅgā, yānī daulat aur

izzat. Tere jīte-jī koī aur bādshāh
tere barābar nahīṅ pāyā jāegā.
14 Agar tū merī rāhoṅ par chaltā
rahe aur apne bāp Dāūd kī tarah
mere ahkām ke mutābiq zindagī
guzāre to phir maiṅ terī umr darāz
karūṅga."
15 Sulemān jāg uṭhā to mālūm
huā ki maiṅ ne ḳhāb dekhā hai.
Wuh Yarūshalam ko wāpas chalā
gayā aur Rab ke ahd ke sandūq
ke sāmne khaṛā huā. Wahāṅ us
ne bhasm hone wālī aur salāmatī
kī qurbāniyāṅ pesh kīṅ, phir baṛī
ziyāfat kī jis meṅ tamām darbārī
sharīk hue.

Do Kasbiyoṅ ke Bachche ke bāre meṅ Sulemān kā Faislā

16 Ek din do kasbiyāṅ bādshāh ke
pās āīṅ. 17 Ek bāt karne lagī, "Mere
āqā, ham donoṅ ek hī ghar meṅ
bastī haiṅ. Kuchh der pahle is
kī maujūdagī meṅ ghar meṅ mere
bachchā paidā huā. 18 Do din ke
bād is ke bhī bachā huā. Ham akelī
hī thīṅ, hamāre siwā ghar meṅ koī
aur nahīṅ thā. 19 Ek rāt ko merī
sāthī kā bachchā mar gayā. Māṅ ne
sote meṅ karwaṭeṅ badalte badalte
apne bachche ko dabā diyā thā.
20 Rātoṅ rāt ise mālūm huā ki beṭā
mar gayā hai. Maiṅ abhī gahrī nīnd
so rahī thī. Yih dekh kar is ne mere
bachche ko uṭhāyā aur apne murde
beṭe ko merī god meṅ rakh diyā.
Phir wuh mere beṭe ke sāth so gaī.
21 Subah ke waqt jab maiṅ apne beṭe
ko dūdh pilāne ke lie uṭhī to dekhā
ki us se jān nikal gaī hai. Lekin jab
din mazīd chaṛhā aur maiṅ ġhaur
se use dekh sakī to kyā deḳhtī hūṅ
ki yih wuh bachchā nahīṅ hai jise
maiṅ ne janm diyā hai!"
22 Dūsrī aurat ne us kī bāt kāṭ
kar kahā, "Hargiz nahīṅ! Yih jhūṭ
hai. Merā beṭā zindā hai aur terā
to mar gayā hai." Pahlī aurat chīḳh
uṭhī, "Kabhī bhī nahīṅ! Zindā
bachchā merā aur murdā bachchā
terā hai." Aisī bāteṅ karte karte
donoṅ bādshāh ke sāmne jhagaṛtī
rahīṅ.
23 Phir bādshāh bolā, "Sīdhī-sī bāt
yih hai ki donoṅ hī dāwā kartī
haiṅ ki zindā bachchā merā hai aur
murdā bachchā dūsrī kā hai. 24 Ṭhīk
hai, phir mere pās talwār le āeṅ!"
Us ke pās talwār lāī gaī. 25 Tab us
ne hukm diyā, "Zindā bachche ko
barābar ke do hissoṅ meṅ kāṭ kar
har aurat ko ek ek hissā de deṅ."
26 Yih sun kar bachche kī haqīqī

māṅ ne jis kā dil apne beṭe ke lie taṛaptā thā bādshāh se iltamās kī,
“Nahīṅ mere āqā, use mat māreṅ!
Barāh-e-karm use isī ko de dijie.”

Lekin dūsrī aurat bolī, “Ṭhīk hai,
use kāṭ deṅ. Agar yih merā nahīṅ
hogā to kam az kam terā bhī nahīṅ
hogā.”

27 Yih dekh kar bādshāh ne hukm
diyā, “Rukeṅ! Bachche par talwār
mat chalāeṅ balki use pahlī aurat
ko de deṅ jo chāhtī hai ki zindā
rahe. Wuhī us kī māṅ hai.” 28 Jald
hī Sulemān ke is faisle kī ḳhabar
pūre mulk meṅ phail gaī, aur logoṅ
par bādshāh kā ḳhauf chhā gayā,
kyoṅki unhoṅ ne jān liyā ki Allāh ne
use insāf karne kī ḳhās hikmat atā
kī hai.

Sulemān ke Sarkārī Afsaroṅ kī Fahrist

4 Ab Sulemān pūre Isrāīl par
hukūmat kartā thā. 2 Yih us ke
ālā afsar the:

imām-e-āzam: Azariyāh bin
Sadoq,

3 mīrmunshī: Sīsā ke beṭe Ilīhūrif
aur Aḳhiyāh,

bādshāh kā mushīr-e-ḳhās:
Yahūsafat bin Aḳhīlūd,

4 fauj kā kamānḍar: Bināyāh bin
Yahoyadā,

imām: Sadoq aur Abiyātar,

5 ziloṅ par muqarrar afsaroṅ kā
sardār: Azariyāh bin Nātan,

bādshāh kā qarībī mushīr: imām
Zabūd bin Nātan,

6 mahal kā inchārj: Aḳhīsar,

begāriyoṅ kā inchārj: Adūnīrām
bin Abdā

7 Sulemān ne Mulk-e-Isrāīl ko
bārah ziloṅ meṅ taqsīm karke har
zile par ek afsar muqarrar kiyā thā.
In afsaroṅ kī ek zimmedārī yih thī
ki darbār kī zarūriyāt pūrī kareṅ.
Har afsar ko sāl meṅ ek māh kī
zarūriyāt pūrī karnī thīṅ. 8 Darj-
e-zail in afsaroṅ aur un ke ilāqoṅ
kī fahrist hai. Bin-hūr: Ifrāīm kā
pahāṛī ilāqā,

9 Bin-diqar: Maqas, Sālbīm, Bait-
shams aur Ailon-bait-hanān,

10 Bin-hasad: Arubbot, Sokā aur
Hifar kā ilāqā,

11 Sulemān kī beṭī Tāfat kā
shauhar Bin-abīnadāb: sāhilī shahr
Dor kā pahāṛī ilāqā,

12 Bānā bin Aḳhīlūd: Tānak,
Majiddo aur us Bait-shān kā pūrā
ilāqā jo Zartān ke paṛos meṅ
Yazrael ke nīche wāqe hai, nīz Bait-

shān se le kar Abīl-mahūlā tak kā
pūrā ilāqā bashamūl Yuqmiyām,
13 Bin-jabar: Jiliyād meṅ Rāmāt
kā ilāqā bashamūl Yāīr bin Manassī
kī bastiyāṅ, phir Basan meṅ Arjūb
kā ilāqā. Is meṅ 60 aise fasīldār
shahr shāmil the jin ke darwāzoṅ
par pītal ke kunḍe lage the,
14 Aḳhīnadāb bin Iddū:
Mahanāym,
15 Sulemān kī beṭī Bāsamat kā
shauhar Aḳhīmāz: Naftālī kā
qabāylī ilāqā,
16 Bānā bin Hūsī: Āshar kā
qabāylī ilāqā aur Bālot,
17 Yahūsafat bin Farūh: Ishkār kā
qabāylī ilāqā,
18 Simaī bin Ailā: Binyamīn kā
qabāylī ilāqā,
19 Jabar bin Ūrī Jiliyād kā wuh
ilāqā jis par pahle Amorī bādshāh
Sīhon aur Basan ke bādshāh Oj kī
hukūmat thī. Is pūre ilāqe par sirf
yihī ek afsar muqarrar thā.

Sulemān kī Hukūmat kī Azmat

20 Us zamāne meṅ Isrāīl aur
Yahūdāh ke log sāhil kī ret kī
mānind beshumār the. Logoṅ
ko khāne aur pīne kī sab chīzeṅ
dastyāb thīṅ, aur wuh ḳhush the.
21 Sulemān Dariyā-e-Furāt se le
kar Filistiyoṅ ke ilāqe aur Misrī
sarhad tak tamām mamālik par
hukūmat kartā thā. Us ke jīte-jī yih
mamālik us ke tābe rahe aur use
ḳharāj dete the.
22 Sulemān ke darbār kī rozānā
zarūriyāt yih thīṅ: taqrīban 5,000
kilogrām bārīk maidā, taqrīban
10,000 kilogrām ām maidā, 23 10
moṭe-tāze bail, charāgāhoṅ meṅ
pale hue 20 ām bail, 100 bheṛ-
bakriyāṅ, aur is ke alāwā hiran,
ġhazāl, mrig aur muḳhtalif qism ke
moṭe-tāze murġh.
24 Jitne mamālik Dariyā-e-Furāt
ke maġhrib meṅ the un sab par
Sulemān kī hukūmat thī, yānī
Tifsah se le kar Ġhazzā tak. Kisī bhī
paṛosī mulk se us kā jhagaṛā nahīṅ
thā, balki sab ke sāth sulah thī. 25 Us
ke jīte-jī pūre Yahūdāh aur Isrāīl
meṅ sulah-salāmatī rahī. Shimāl
meṅ Dān se le kar junūb meṅ Bair-
sabā tak har ek salāmatī se angūr kī
apnī bel aur anjīr ke apne daraḳht
ke sāye meṅ baiṭh saktā thā.
26 Apne rathoṅ ke ghoṛoṅ ke lie
Sulemān ne 4,000 thān banwāe. Us
ke 12,000 ghoṛe the. 27 Bārah ziloṅ
par muqarrar afsar bāqāydagī se
Sulemān Bādshāh aur us ke darbār

kī zarūriyāt pūrī karte rahe. Har ek
ko sāl meṅ ek māh ke lie sab kuchh
muhaiyā karnā thā. Un kī mehnat
kī wajah se darbār meṅ koī kamī
na huī. [28]Bādshāh kī hidāyat ke
mutābiq wuh rathoṅ ke ghoṛoṅ aur
dūsre ghoṛoṅ ke lie darkār jau aur
bhūsā barāh-e-rāst un ke thānoṅ
tak pahuṅchāte the.

[29]Allāh ne Sulemān ko bahut
zyādā hikmat aur samajh atā kī.
Use sāhil kī ret jaisā wasī ilm
hāsil huā. [30]Us kī hikmat Isrāīl
ke mashriq meṅ rahne wāle aur
Misr ke ālimoṅ se kahīṅ zyādā thī.
[31]Is lihāz se koī bhī us ke barābar
nahīṅ thā. Wuh Aitān Izrāhī aur
Mahol ke beṭoṅ Haimān, Kalkūl
aur Dardā par bhī sabqat le gayā
thā. Us kī shohrat irdgird ke tamām
mamālik meṅ phail gaī. [32]Us ne
3,000 kahāwateṅ aur 1,005 gīt likh
die. [33]Wuh tafsīl se muḳhtalif qism
ke paudoṅ ke bāre meṅ bāt kar
saktā thā, Lubnān meṅ deodār
ke baṛe daraḳht se le kar chhoṭe
paude zūfā tak jo dīwār kī darāṛoṅ
meṅ ugtā hai. Wuh mahārat se
chaupāiyoṅ, parindoṅ, reṅgne
wāle jānwaroṅ aur machhliyoṅ kī
tafsīlāt bhī bayān kar saktā thā.
[34]Chunāṅche tamām mamālik ke
bādshāhoṅ ne apne safīroṅ ko
Sulemān ke pās bhej diyā tāki us
kī hikmat suneṅ.

Hīrām Bādshāh ke sāth Sulemān kā Muāhadā

5 Sūr kā bādshāh Hīrām
hameshā Dāūd kā achchhā
dost rahā thā. Jab use ḳhabar
milī ki Dāūd ke bād Sulemān
ko masah karke bādshāh banāyā
gayā hai to us ne apne safīroṅ ko
use mubārakbād dene ke lie bhej
diyā. [2]Tab Sulemān ne Hīrām ko
paiġhām bhejā, [3]"Āp jānte haiṅ ki
mere bāp Dāūd Rab apne Ḳhudā
ke nām ke lie ghar tāmīr karnā
chāhte the. Lekin yih un ke bas
kī bāt nahīṅ thī, kyoṅki un ke jīte-jī
irdgird ke mamālik un se jang karte
rahe. Go Rab ne Dāūd ko tamām
dushmanoṅ par fatah baḳhshī thī,
lekin laṛte laṛte wuh Rab kā ghar
na banā sake. [4]Ab hālāt farq haiṅ:
Rab mere Ḳhudā ne mujhe pūrā
sukūn atā kiyā hai. Chāroṅ taraf
na koī muḳhālif nazar ātā hai, na
koī ḳhatrā. [5]Is lie maiṅ Rab apne
Ḳhudā ke nām ke lie ghar tāmīr
karnā chāhtā hūṅ. Kyoṅki mere
bāp Dāūd ke jīte-jī Rab ne un se

wādā kiyā thā, ‘Tere jis beṭe ko maiṅ
tere bād taḳht par biṭhāūṅgā wuhī
mere nām ke lie ghar banāegā.’
6Ab guzārish hai ki āp ke lakaṛhāre
Lubnān meṅ mere lie deodār ke
daraḳht kāṭ deṅ. Mere log un ke
sāth mil kar kām kareṅge. Āp
ke logoṅ kī mazdūrī maiṅ hī adā
karūṅga. Jo kuchh bhī āp kaheṅge
maiṅ unheṅ dūṅgā. Āp to ḳhūb
jānte haiṅ ki hamāre hāṅ Saidā
ke lakaṛhāroṅ jaise māhir nahīṅ
haiṅ.”
7Jab Hīrām ko Sulemān kā
paiġhām milā to wuh bahut ḳhush
ho kar bol uṭhā, “Āj Rab kī hamd
ho jis ne Dāūd ko is baṛī qaum
par hukūmat karne ke lie itnā
dānishmand beṭā atā kiyā hai!”
8Sulemān ko Hīrām ne jawāb
bhejā, “Mujhe āp kā paiġhām mil
gayā hai, aur maiṅ āp kī zarūr
madad karūṅga. Deodār aur
jūnīpar kī jitnī lakaṛī āp ko chāhie
wuh maiṅ āp ke pās pahuṅchā
dūṅgā. 9Mere log daraḳhtoṅ ke
tane Lubnān ke pahāṛī ilāqe se
nīche sāhil tak lāeṅge jahāṅ ham
un ke beṛe bāndh kar samundar
par us jagah pahuṅchā deṅge jo
āp muqarrar kareṅge. Wahāṅ ham
tanoṅ ke rasse khol deṅge, aur āp
unheṅ le jā sakeṅge. Muāwaze
meṅ āp mujhe itnī ḳhurāk muhaiyā
kareṅ ki mere darbār kī zarūriyāt
pūrī ho jāeṅ.”
10Chunāṅche Hīrām ne Sulemān
ko deodār aur jūnīpar kī utnī
lakaṛī muhaiyā kī jitnī use zarūrat
thī. 11Muāwaze meṅ Sulemān use
sālānā taqrīban 32,50,000 kilogrām
gandum aur taqrīban 4,40,000 liṭar
zaitūn kā tel bhejtā rahā. 12Is ke
alāwā Sulemān aur Hīrām ne āpas
meṅ sulah kā muāhadā kiyā. Yoṅ
Rab ne Sulemān ko hikmat atā kī jis
tarah us ne us se wādā kiyā thā.

Rab kā Ghar Banāne kī Pahlī Taiyāriyāṅ

13-14Sulemān Bādshāh ne Lubnān
meṅ yih kām karne ke lie Isrāīl
meṅ se 30,000 ādmiyoṅ kī begār
par bhartī kī. Us ne Adūnīrām
ko un par muqarrar kiyā. Har
māh wuh bārī bārī 10,000 afrād
ko Lubnān meṅ bhejtā rahā. Yoṅ
har mazdūr ek māh Lubnān meṅ
aur do māh ghar meṅ rahtā.
15Sulemān ne 80,000 ādmiyoṅ ko
kānoṅ meṅ lagāyā tāki wuh patthar
nikāleṅ. 70,000 afrād yih patthar
Yarūshalam lāte the. 16Un logoṅ

par 3,300 nigarān muqarrar the.
17 Bādshāh ke hukm par wuh kānoṅ
se behtarīn patthar ke baṛe baṛe
ṭukṛe nikāl lāe aur unheṅ tarāsh
kar Rab ke ghar kī buniyād ke lie
taiyār kiyā. 18 Jabal ke kārīgaroṅ ne
Sulemān aur Hīrām ke kārīgaroṅ
kī madad kī. Unhoṅ ne mil kar
patthar ke baṛe baṛe ṭukṛe aur
lakaṛī ko tarāsh kar Rab ke ghar
kī tāmīr ke lie taiyār kiyā.

Rab ke Ghar kī Tāmīr

6 Sulemān ne apnī hukūmat ke
chauthe sāl ke dūsre mahīne
Zīb meṅ Rab ke ghar kī tāmīr shurū
kī. Isrāīl ko Misr se nikle 480 sāl
guzar chuke the.
2 Imārat kī lambāī 90 fuṭ, chauṛāī
30 fuṭ aur ūṅchāī 45 fuṭ thī. 3 Sāmne
ek barāmdā banāyā gayā jo imārat
jitnā chauṛā yānī 30 fuṭ aur āge kī
taraf 15 fuṭ lambā thā. 4 Imārat
kī dīwāroṅ meṅ khiṛkiyāṅ thīṅ
jin par jangle lage the. 5 Imārat
se bāhar ā kar Sulemān ne dāeṅ
bāeṅ kī dīwāroṅ aur pichhlī dīwār
ke sāth ek ḍhāṅchā khaṛā kiyā
jis kī tīn manzileṅ thīṅ aur jis
meṅ muḳhtalif kamre the. 6 Nichlī
manzil kī andar kī chauṛāī sāṛhe
7 fuṭ, darmiyānī manzil kī 9 fuṭ
aur ūpar kī manzil kī sāṛhe 10 fuṭ
thī. Wajah yih thī ki Rab ke ghar
kī bairūnī dīwār kī moṭāī manzil
bamanzil kam hotī gaī. Is tarīqe se
bairūnī ḍhāṅche kī dūsrī aur tīsrī
manzil ke shahtīroṅ ke lie Rab ke
ghar kī dīwār meṅ sūrāḳh banāne
kī zarūrat nahīṅ thī balki unheṅ
dīwār par hī rakhā gayā. Yānī
darmiyānī manzil kī imārat wālī
dīwār nichlī kī dīwār kī nisbat kam
moṭī aur ūpar wālī manzil kī imārat
wālī dīwār darmiyānī manzil kī
dīwār kī nisbat kam moṭī thī. Yoṅ
is ḍhāṅche kī chhatoṅ ke shahtīroṅ
ko imārat kī dīwār toṛ kar us meṅ
lagāne kī zarūrat nahīṅ thī balki
unheṅ imārat kī dīwār par hī rakhā
gayā.
7 Jo patthar Rab ke ghar kī tāmīr
ke lie istemāl hue unheṅ patthar kī
kān ke andar hī tarāsh kar taiyār
kiyā gayā. Is lie jab unheṅ zer-e-
tāmīr imārat ke pās lā kar joṛā gayā
to na hathauṛoṅ, na chhainī na lohe
ke kisī aur auzār kī āwāz sunāī dī.
8 Is ḍhāṅche meṅ dāḳhil hone
ke lie imārat kī dahnī dīwār meṅ
darwāzā banāyā gayā. Wahāṅ se
ek sīṛhī parastār ko darmiyānī aur
ūpar kī manzil tak pahuṅchātī thī.

9 Yoṅ Sulemān ne imārat ko takmīl
tak pahuṅchāyā. Chhat ko deodār
ke shahtīroṅ aur taḳhtoṅ se banāyā
gayā. 10 Jo ḍhāṅchā imārat ke tīnoṅ
taraf khaṛā kiyā gayā use deodār ke
shahtīroṅ se imārat kī bāhar wālī
dīwār ke sāth joṛā gayā. Us kī tīnoṅ
manziloṅ kī ūṅchāī sāṛhe sāt sāt fuṭ
thī.

11 Ek din Rab Sulemān se
hamkalām huā, 12 "Jahāṅ tak merī
sukūnatgāh kā tālluq hai jo tū
mere lie banā rahā hai, agar tū
mere tamām ahkām aur hidāyāt
ke mutābiq zindagī guzāre to maiṅ
tere lie wuh kuchh karūṅga jis kā
wādā maiṅ ne tere bāp Dāūd se kiyā
hai. 13 Tab maiṅ Isrāīl ke darmiyān
rahūṅgā aur apnī qaum ko kabhī
tark nahīṅ karūṅga."

Rab ke Ghar kā Andarūnī Hissā

14 Jab imārat kī dīwāreṅ aur chhat
mukammal huīṅ 15 to andarūnī
dīwāroṅ par farsh se le kar chhat
tak deodār ke taḳhte lagāe gae.
Farsh par jūnīpar ke taḳhte lagāe
gae. 16 Ab tak imārat kā ek
hī kamrā thā, lekin ab us ne
deodār ke taḳhtoṅ se farsh se le
kar chhat tak dīwār khaṛī karke
pichhle hisse meṅ alag kamrā
banā diyā jis kī lambāī 30 fuṭ thī.
Yih Muqaddastarīn Kamrā ban
gayā. 17 Jo hissā sāmne rah gayā
use Muqaddas Kamrā muqarrar
kiyā gayā. Us kī lambāī 60 fuṭ
thī. 18 Imārat kī tamām andarūnī
dīwāroṅ par deodār ke taḳhte yoṅ
lage the ki kahīṅ bhī patthar nazar
na āyā. Taḳhtoṅ par tūṅbe aur phūl
kandā kie gae the.

19 Pichhle kamre meṅ Rab
ke ahd kā sandūq rakhnā thā.
20 Is kamre kī lambāī 30 fuṭ,
chauṛāī 30 fuṭ aur ūṅchāī 30 fuṭ
thī. Sulemān ne is kī tamām
dīwāroṅ aur farsh par ḳhālis sonā
chaṛhāyā. Muqaddastarīn Kamre
ke sāmne deodār kī qurbāngāh
thī. Us par bhī sonā manḍhā
gayā 21 balki imārat ke sāmne
wāle kamre kī dīwāroṅ, chhat aur
farsh par bhī sonā manḍhā gayā.
Muqaddastarīn Kamre ke darwāze
par sone kī zanjīreṅ lagāī gaīṅ.
22 Chunāṅche imārat kī tamām
andarūnī dīwāroṅ, chhat aur farsh
par sonā manḍhā gayā, aur isī tarah
Muqaddastarīn Kamre ke sāmne kī
qurbāngāh par bhī.

23 Phir Sulemān ne zaitūn kī
lakaṛī se do karūbī farishte banwāe

jinheṅ Muqaddastarīn Kamre meṅ
rakhā gayā. In mujassamoṅ kā qad
15 fuṭ thā. [24-25]Donoṅ shakl-o-sūrat
meṅ ek jaise the. Har ek ke do par
the, aur har par kī lambāī sāṛhe
sāt sāt fuṭ thī. Chunāṅche ek par
ke sire se dūsre par ke sire tak kā
fāsilā 15 fuṭ thā. [26]Har ek kā qad
15 fuṭ thā. [27]Unheṅ Muqaddastarīn
Kamre meṅ yoṅ ek dūsre ke sāth
khaṛā kiyā gayā ki har farishte kā
ek par dūsre ke par se lagtā jabki
dāīṅ aur bāīṅ taraf har ek kā dūsrā
par dīwār ke sāth lagtā thā. [28]In
farishtoṅ par bhī sonā manḍhā
gayā.

[29]Muqaddas aur muqaddastarīn
kamroṅ kī dīwāroṅ par karūbī
farishte, khajūr ke daraḳht aur phūl
kandā kie gae. [30]Donoṅ kamroṅ
ke farsh par bhī sonā manḍhā
gayā. [31]Sulemān ne Muqaddastarīn
Kamre kā darwāzā zaitūn kī lakaṛī
se banwāyā. Us ke do kiwāṛ the, aur
chaukhaṭ kī lakaṛī ke pāṅch kone
the. [32]Darwāze ke kiwāṛoṅ par
karūbī farishte, khajūr ke daraḳht
aur phūl kandā kie gae. In kiwāṛoṅ
par bhī farishtoṅ aur khajūr ke
daraḳhtoṅ samet sonā manḍhā
gayā. [33]Sulemān ne imārat meṅ
dāḳhil hone wāle darwāze ke lie
bhī zaitūn kī lakaṛī se chaukhaṭ
banwāī, lekin us kī lakaṛī ke chār
kone the. [34]Is darwāze ke do kiwāṛ
jūnīpar kī lakaṛī ke bane hue the.
Donoṅ kiwāṛ dīwār tak ghūm sakte
the. [35]In kiwāṛoṅ par bhī karūbī
farishte, khajūr ke daraḳht aur phūl
kandā kie gae the. Phir un par sonā
yoṅ manḍhā gayā ki wuh achchhī
tarah in bel-būṭoṅ ke sāth lag gayā.

[36]Imārat ke sāmne ek andarūnī
sahan banāyā gayā jis kī chārdīwārī
yoṅ tāmīr huī ki patthar ke har tīn
raddoṅ ke bād deodār ke shahtīroṅ
kā ek raddā lagāyā gayā.

[37]Rab ke ghar kī buniyād
Sulemān kī hukūmat ke chauthe sāl
ke dūsre mahīne Zīb meṅ ḍālī gaī,
[38]aur us kī hukūmat ke gyārhweṅ
sāl ke āṭhweṅ mahīne būl meṅ
imārat mukammal huī. Sab kuchh
naqshe ke ain mutābiq banā. Is
kām par kul sāt sāl sarf hue.

Sulemān kā Mahal

7 Jo mahal Sulemān ne
banwāyā wuh 13 sāl ke bād
mukammal huā.

[2-3]Us kī ek imārat kā nām
‘Lubnān kā Jangal’ thā. Imārat kī
lambāī 150 fuṭ, chauṛāī 75 fuṭ aur

ūṅchāī 45 fuṭ thī. Nichlī manzil ek baṛā hāl thā jis ke deodār kī lakaṛī ke 45 satūn the. Pandrah pandrah satūnoṅ ko tīn qatāroṅ meṅ khaṛā kiyā gayā thā. Satūnoṅ par shahtīr the jin par dūsrī manzil ke farsh ke lie deodār ke taḳhte lagāe gae the. Dūsrī manzil ke muḳhtalif kamre the, aur chhat bhī deodār kī lakaṛī se banāī gaī thī. 4Hāl kī donoṅ lambī dīwāroṅ meṅ tīn tīn khiṛkiyāṅ thīṅ, aur ek dīwār kī khiṛkiyāṅ dūsrī dīwār kī khiṛkiyoṅ ke bilkul muqābil thīṅ. 5In dīwāroṅ ke tīn tīn darwāze bhī ek dūsre ke muqābil the. Un kī chaukhaṭoṅ kī lakaṛī ke chār chār kone the.

6Is ke alāwā Sulemān ne satūnoṅ kā hāl banwāyā jis kī lambāī 75 fuṭ aur chauṛāī 45 fuṭ thī. Hāl ke sāmne satūnoṅ kā barāmdā thā. 7Us ne dīwān bhī tāmīr kiyā jo Dīwān-e-Adl kahlātā thā. Us meṅ us kā taḳht thā, aur wahāṅ wuh logoṅ kī adālat kartā thā. Dīwān kī chāroṅ dīwāroṅ par farsh se le kar chhat tak deodār ke taḳhte lage hue the.

8Dīwān ke pīchhe sahan thā jis meṅ bādshāh kā rihāishī mahal thā. Mahal kā ḍizāyn dīwān jaisā thā. Us kī Misrī bīwī Firaun kī beṭī kā mahal bhī ḍizāyn meṅ dīwān se mutābiqat rakhtā thā.

9Yih tamām imārateṅ buniyādoṅ se le kar chhat tak aur bāhar se le kar baṛe sahan tak ālā qism ke pattharoṅ se banī huī thīṅ, aise pattharoṅ se jo chāroṅ taraf ārī se nāp ke ain mutābiq kāṭe gae the. 10Bunyādoṅ ke lie umdā qism ke baṛe baṛe patthar istemāl hue. Bāz kī lambāī 12 aur bāz kī 15 fuṭ thī. 11In par ālā qism ke pattharoṅ kī dīwāreṅ khaṛī kī gaīṅ. Dīwāroṅ meṅ deodār ke shahtīr bhī lagāe gae. 12Baṛe sahan kī chārdīwārī yoṅ banāī gaī ki pattharoṅ ke har tīn raddoṅ ke bād deodār ke shahtīroṅ kā ek raddā lagāyā gayā thā. Jo andarūnī sahan Rab ke ghar ke irdgird thā us kī chārdīwārī bhī isī tarah hī banāī gaī, aur isī tarah Rab ke ghar ke barāmde kī dīwāreṅ bhī.

Rab ke Ghar ke sāmne ke Do Ḳhās Satūn

13Phir Sulemān Bādshāh ne Sūr ke ek ādmī ko bulāyā jis kā nām Hīrām thā. 14Us kī māṅ Isrāīlī qabīle Naftālī kī bewā thī jabki us kā bāp Sūr kā rahne wālā aur pītal

kā kārīgar thā. Hīrām baṛī hikmat,
samajhdārī aur mahārat se pītal kī
har chīz banā saktā thā. Is qism
kā kām karne ke lie wuh Sulemān
Bādshāh ke pās āyā.

15 Pahle us ne pītal ke do satūn
ḍhāl die. Har satūn kī ūṅchāī 27 fuṭ
aur gherā 18 fuṭ thā. 16 Phir us ne
har satūn ke lie pītal kā bālāī hissā
ḍhāl diyā jis kī ūṅchāī sāṛhe 7 fuṭ
thī. 17 Har bālāī hisse ko ek dūsre
ke sāth ḳhūbsūratī se milāī gaī sāt
zanjīroṅ se ārāstā kiyā gayā. 18-20 In
zanjīroṅ ke ūpar Hīrām ne har
bālāī hisse ko pītal ke 200 anāroṅ
se sajāyā jo do qatāroṅ meṅ lagāe
gae. Phir bālāī hisse satūnoṅ par
lagāe gae. Bālāī hissoṅ kī sosan ke
phūl kī-sī shakl thī, aur yih phūl 6
fuṭ ūṅche the. 21 Hīrām ne donoṅ
satūn Rab ke ghar ke barāmde ke
sāmne khaṛe kie. Dahne hāth ke
satūn kā nām us ne 'Yakīn' aur
bāeṅ hāth ke satūn kā nām 'Boaz'
rakhā. 22 Bālāī hisse sosan-numā
the. Chunāṅche kām mukammal
huā.

Pītal kā Hauz

23 Is ke bād Hīrām ne pītal kā baṛā
gol hauz ḍhāl diyā jis kā nām
'Samundar' rakhā gayā. Us kī
ūṅchāī sāṛhe 7 fuṭ, us kā muṅh 15
fuṭ chauṛā aur us kā gherā taqrīban
45 fuṭ thā. 24 Hauz ke kināre ke
nīche tūṅboṅ kī do qatāreṅ thīṅ. Fī
fuṭ taqrīban 6 tūṅbe the. Tūṅbe aur
hauz mil kar ḍhāle gae the. 25 Hauz
ko bailoṅ ke 12 mujassamoṅ par
rakhā gayā. Tīn bailoṅ kā ruḳh
shimāl kī taraf, tīn kā ruḳh maġhrib
kī taraf, tīn kā ruḳh junūb kī taraf
aur tīn kā ruḳh mashriq kī taraf thā.
Un ke pichhle hisse hauz kī taraf
the, aur hauz un ke kandhoṅ par
paṛā thā. 26 Hauz kā kinārā pyāle
balki sosan ke phūl kī tarah bāhar
kī taraf muṛā huā thā. Us kī dīwār
taqrīban tīn inch moṭī thī, aur hauz
meṅ pānī ke taqrīban 44,000 liṭar
samā jāte the.

Pānī ke Bāsan Uṭhāne kī Hathgāṛiyāṅ

27 Phir Hīrām ne pānī ke bāsan
uṭhāne ke lie pītal kī hathgāṛiyāṅ
banāīṅ. Har gāṛī kī lambāī 6 fuṭ,
chauṛāī 6 fuṭ aur ūṅchāī sāṛhe 4
fuṭ thī. 28 Har gāṛī kā ūpar kā
hissā sariyoṅ se mazbūt kiyā gayā
frem thā. 29 Frem ke bairūnī pahlū
sherbabaroṅ, bailoṅ aur karūbī

farishtoṅ se saje hue the. Sheroṅ
aur bailoṅ ke ūpar aur nīche pītal
ke sehre lage hue the. [30]Har gāṛī ke
chār pahie aur do dhure the. Yih
bhī pītal ke the. Chāroṅ konoṅ par
pītal ke aise ṭukṛe lage the jin par
bāsan rakhe jāte the. Yih ṭukṛe bhī
sehroṅ se saje hue the. [31]Frem ke
andar jis jagah bāsan ko rakhā jātā
thā wuh gol thī. Us kī ūṅchāī ḍeṛh
fuṭ thī, aur us kā muṅh sawā do fuṭ
chauṛā thā. Us ke bairūnī pahlū par
chīzeṅ kandā kī gaī thīṅ. Gāṛī kā
frem gol nahīṅ balki chauras thā.
[32]Gāṛī ke frem ke nīche mazkūrā
chār pahie the jo dhuroṅ se juṛe
the. Dhure frem ke sāth hī ḍhal gae
the. Har pahiyā sawā do fuṭ chauṛā
thā. [33]Pahie rathoṅ ke pahiyoṅ kī
mānind the. Un ke dhure, kināre,
tār aur nābheṅ sab ke sab pītal
se ḍhāle gae the. [34]Gāṛiyoṅ ke
chār konoṅ par daste lage the jo
frem ke sāth mil kar ḍhāle gae the.
[35-36]Har gāṛī ke ūpar kā kinārā nau
inch ūṅchā thā. Konoṅ par lage
daste aur frem ke pahlū har jagah
karūbī farishtoṅ, sherbabaroṅ aur
khajūr ke daraḳhtoṅ se saje hue
the. Chāroṅ taraf sehre bhī kandā
kie gae. [37]Hīrām ne dasoṅ gāṛiyoṅ
ko ek hī sāṅche meṅ ḍhālā, is lie
sab ek jaisī thīṅ.

[38]Hīrām ne har gāṛī ke lie pītal
kā bāsan ḍhāl diyā. Har bāsan 6
fuṭ chauṛā thā, aur us meṅ 880 liṭar
pānī samā jātā thā. [39]Us ne pāṅch
gāṛiyāṅ Rab ke ghar ke dāeṅ hāth
aur pāṅch us ke bāeṅ hāth khaṛī
kīṅ. Hauz banām Samundar ko us
ne Rab ke ghar ke junūb-mashriq
meṅ rakh diyā.

Us Sāmān kī Fahrist Jo Hīrām ne Banāyā

[40]Hīrām ne bāsan, belche aur
chhiṛkāw ke kaṭore bhī banāe.
Yoṅ us ne Rab ke ghar meṅ wuh
sārā kām mukammal kiyā jis ke lie
Sulemān Bādshāh ne use bulāyā
thā. Us ne zail kī chīzeṅ banāīṅ:

[41]do satūn,

satūnoṅ par lage pyālānumā
bālāī hisse,

bālāī hissoṅ par lagī zanjīroṅ kā
ḍizāyn,

[42]zanjīroṅ ke ūpar lage anār (fī
bālāī hissā 200 adad),

[43]10 hathgāṛiyāṅ,

in par ke pānī ke 10 bāsan,

[44]hauz banām Samundar,

ise uṭhāne wāle bail ke 12 mujassame,

45 bālṭiyāṅ, belche aur chhiṛkāw ke kaṭore.

Yih tamām sāmān jo Hīrām ne Sulemān ke hukm par Rab ke ghar ke lie banāyā pītal se ḍhāl kar pālish kiyā gayā thā. 46 Bādshāh ne use Wādī-e-Yardan meṅ Sukkāt aur Zartān ke darmiyān ḍhalwāyā. Wahāṅ ek faunḍarī thī jahāṅ Hīrām ne gāre ke sāṅche banā kar har chīz ḍhāl dī. 47 Is sāmān ke lie Sulemān Bādshāh ne itnā zyādā pītal istemāl kiyā ki us kā kul wazn mālūm na ho sakā.

Rab ke Ghar ke Andar Sone kā Sāmān

48 Rab ke ghar ke andar ke lie Sulemān ne darj-e-zail sāmān banwāyā:

sone kī qurbāngāh,

sone kī wuh mez jis par Rab ke lie maḳhsūs roṭiyāṅ paṛī rahtī thīṅ,

49 ḳhālis sone ke 10 shamādān jo Muqaddastarīn Kamre ke sāmne rakhe gae. Pāṅch darwāze ke dahne hāth aur pāṅch us ke bāeṅ hāth,

sone ke wuh phūl jin se shamādān ārāstā the,

sone ke charāġh aur battī ko bujhāne ke auzār,

50 ḳhālis sone ke bāsan, charāġh ko katarne ke auzār, chhiṛkāw ke kaṭore aur pyāle,

jalte hue koele ke lie ḳhālis sone ke bartan,

Muqaddastarīn Kamre aur baṛe hāl ke darwāzoṅ ke qabze.

51 Rab ke ghar kī takmīl par Sulemān Bādshāh ne wuh sonā-chāṅdī aur bāqī tamām qīmtī chīzeṅ Rab ke ghar ke ḳhazānoṅ meṅ rakhwā dīṅ jo us ke bāp Dāūd ne Rab ke lie maḳhsūs kī thīṅ.

Ahd kā Sandūq Rab ke Ghar meṅ Lāyā Jātā Hai

8 Phir Sulemān ne Isrāīl ke tamām buzurgoṅ aur qabīloṅ aur kunboṅ ke tamām sarparastoṅ ko apne pās Yarūshalam meṅ bulāyā, kyoṅki Rab ke ahd kā sandūq ab tak Yarūshalam ke us hisse meṅ thā jo ‘Dāūd kā Shahr’ yā Siyyūn kahlātā hai. Sulemān chāhtā thā ki qaum ke numāinde hāzir hoṅ jab sandūq ko wahāṅ se Rab ke ghar meṅ

pahuṅchāyā jāe. [2]Chunāṅche Isrāīl
ke tamām mard sāl ke sātweṅ
mahīne Itānīm[a] meṅ Sulemān
Bādshāh ke pās Yarūshalam meṅ
jamā hue. Isī mahīne meṅ
Jhoṅpṛiyoṅ kī Īd manāī jātī thī.
[3]Jab sab jamā hue to imām Rab
ke sandūq ko uṭhā kar [4]Rab ke
ghar meṅ lāe. Lāwiyoṅ ke sāth mil
kar unhoṅ ne mulāqāt ke ḳhaime
ko bhī us ke tamām muqaddas
sāmān samet Rab ke ghar meṅ
pahuṅchāyā. [5]Wahāṅ sandūq ke
sāmne Sulemān Bādshāh aur bāqī
tamām jamā hue Isrāīliyoṅ ne itnī
bheṛ-bakriyāṅ aur gāy-bail qurbān
kie ki un kī tādād ginī nahīṅ jā saktī
thī.
[6]Imāmoṅ ne Rab ke ahd
kā sandūq pichhle yānī
Muqaddastarīn Kamre meṅ lā
kar karūbī farishtoṅ ke paroṅ ke
nīche rakh diyā. [7]Farishtoṅ ke par
pūre sandūq par us kī uṭhāne kī
lakaṛiyoṅ samet phaile rahe. [8]To
bhī uṭhāne kī yih lakaṛiyāṅ itnī
lambī thīṅ ki un ke sire sāmne wāle
yānī Muqaddas Kamre se nazar āte
the. Lekin wuh bāhar se dekhe
nahīṅ jā sakte the. Āj tak wuh
wahīṅ maujūd haiṅ. [9]Sandūq meṅ
sirf patthar kī wuh do taḳhtiyāṅ
thīṅ jin ko Mūsā ne Horib yānī Koh-
e-Sīnā ke dāman meṅ us meṅ rakh
diyā thā, us waqt jab Rab ne Misr
se nikle hue Isrāīliyoṅ ke sāth ahd
bāndhā thā.
[10-11]Jab imām Muqaddas Kamre
se nikal kar sahan meṅ āe to Rab
kā ghar ek bādal se bhar gayā.
Imām apnī ḳhidmat anjām na de
sake, kyoṅki Rab kā ghar us ke jalāl
ke bādal se māmūr ho gayā thā.
[12]Yih dekh kar Sulemān ne duā kī,
"Rab ne farmāyā hai ki maiṅ ghane
bādal ke andhere meṅ rahūṅgā.
[13]Yaqīnan maiṅ ne tere lie azīm
sukūnatgāh banāī hai, ek maqām jo
terī abadī sukūnat ke lāyq hai."

Rab ke Ghar kī Maḳhsūsiyat par Sulemān kī Taqrīr

[14]Phir bādshāh ne muṛ kar Rab ke
ghar ke sāmne khaṛī Isrāīl kī pūrī
jamāt kī taraf ruḳh kiyā. Us ne
unheṅ barkat de kar kahā,
[15]"Rab Isrāīl ke Ḳhudā kī tārīf ho
jis ne wuh wādā pūrā kiyā hai jo
us ne mere bāp Dāūd se kiyā thā.
Kyoṅki us ne farmāyā, [16]'Jis din

[a]Sitambar tā Aktūbar

maiṅ apnī qaum Isrāīl ko Misr se
nikāl lāyā us din se le kar āj tak
maiṅ ne kabhī na farmāyā ki Isrāīlī
qabīloṅ ke kisī shahr meṅ mere
nām kī tāzīm meṅ ghar banāyā jāe.
Lekin maiṅ ne Dāūd ko apnī qaum
Isrāīl kā bādshāh banāyā hai.'
17 Mere bāp Dāūd kī baṛī ḳhāhish
thī ki Rab Isrāīl ke Ḳhudā ke nām kī
tāzīm meṅ ghar banāe. 18 Lekin Rab
ne etarāz kiyā, 'Maiṅ ḳhush hūṅ ki
tū mere nām kī tāzīm meṅ ghar
tāmīr karnā chāhtā hai, 19 lekin
tū nahīṅ balki terā beṭā hī use
banāegā.'
20 Aur wāqaī, Rab ne apnā wādā
pūrā kiyā hai. Maiṅ Rab ke wāde
ke ain mutābiq apne bāp Dāūd kī
jagah Isrāīl kā bādshāh ban kar
taḳht par baiṭh gayā hūṅ. Aur ab
maiṅ ne Rab Isrāīl ke Ḳhudā ke
nām kī tāzīm meṅ ghar bhī banāyā
hai. 21 Us meṅ maiṅ ne us sandūq
ke lie maqām taiyār kar rakhā hai
jis meṅ sharīat kī taḳhtiyāṅ paṛī
haiṅ, us ahd kī taḳhtiyāṅ jo Rab ne
hamāre bāpdādā se Misr se nikālte
waqt bāndhā thā."

Rab ke Ghar kī Maḳhsūsiyat par Sulemān kī Duā

22 Phir Sulemān Isrāīl kī pūrī jamāt
ke deḳhte deḳhte Rab kī qurbāngāh
ke sāmne khaṛā huā. Us ne apne
hāth āsmān kī taraf uṭhā kar 23 duā
kī,
"Ai Rab Isrāīl ke Ḳhudā, tujh jaisā
koī Ḳhudā nahīṅ hai, na āsmān aur
na zamīn par. Tū apnā wuh ahd
qāym rakhtā hai jise tū ne apnī
qaum ke sāth bāndhā hai aur apnī
mehrbānī un sab par zāhir kartā
hai jo pūre dil se terī rāh par chalte
haiṅ. 24 Tū ne apne ḳhādim Dāūd
se kiyā huā wādā pūrā kiyā hai. Jo
bāt tū ne apne muṅh se mere bāp
se kī wuh tū ne apne hāth se āj
hī pūrī kī hai. 25 Ai Rab Isrāīl ke
Ḳhudā, ab apnī dūsrī bāt bhī pūrī
kar jo tū ne apne ḳhādim Dāūd se kī
thī. Kyoṅki tū ne mere bāp se wādā
kiyā thā, 'Agar terī aulād terī tarah
apne chāl-chalan par dhyān de kar
mere huzūr chaltī rahe to Isrāīl par
us kī hukūmat hameshā tak qāym
rahegī.' 26 Ai Isrāīl ke Ḳhudā, ab
barāh-e-karm apnā yih wādā pūrā
kar jo tū ne apne ḳhādim mere bāp
Dāūd se kiyā hai.

[27]Lekin kyā Allāh wāqaī zamīn
par sukūnat karegā? Nahīṅ, tū to
bulandtarīn āsmān meṅ bhī samā
nahīṅ saktā! To phir yih makān jo
maiṅ ne banāyā hai kis tarah terī
sukūnatgāh ban saktā hai? [28]Ai Rab
mere Ḳhudā, to bhī apne ḳhādim kī
duā aur iltijā sun jab maiṅ āj tere
huzūr pukārte hue iltamās kartā
hūṅ [29]ki barāh-e-karm din rāt is
imārat kī nigarānī kar! Kyoṅki yih
wuh jagah hai jis ke bāre meṅ tū
ne ḳhud farmāyā, 'Yahāṅ merā nām
sukūnat karegā.' Chunāṅche apne
ḳhādim kī guzārish sun jo maiṅ
is maqām kī taraf ruḳh kie hue
kartā hūṅ. [30]Jab ham is maqām kī
taraf ruḳh karke duā kareṅ to apne
ḳhādim aur apnī qaum kī iltijā sun.
Āsmān par apne taḳht se hamārī
sun. Aur jab sunegā to hamāre
gunāhoṅ ko muāf kar!

[31]Agar kisī par ilzām lagāyā jāe
aur use yahāṅ terī qurbāngāh ke
sāmne lāyā jāe tāki halaf uṭhā kar
wādā kare ki maiṅ bequsūr hūṅ
[32]to barāh-e-karm āsmān par se
sun kar apne ḳhādimoṅ kā insāf
kar. Qusūrwār ko mujrim ṭhahrā
kar us ke apne sar par wuh kuchh
āne de jo us se sarzad huā hai, aur
bequsūr ko be'ilzām qarār de kar us
kī rāstbāzī kā badlā de.

[33]Ho saktā hai kisī waqt terī qaum
Isrāīl terā gunāh kare aur natīje
meṅ dushman ke sāmne shikast
khāe. Agar Isrāīlī āḳhirkār tere
pās lauṭ āeṅ aur tere nām kī tamjīd
karke yahāṅ is ghar meṅ tujh se duā
aur iltamās kareṅ [34]to āsmān par se
un kī fariyād sun lenā. Apnī qaum
Isrāīl kā gunāh muāf karke unheṅ
dubārā us mulk meṅ wāpas lānā jo
tū ne un ke bāpdādā ko de diyā thā.

[35]Ho saktā hai Isrāīlī terā itnā
sangīn gunāh kareṅ ki kāl paṛe aur
baṛī der tak bārish na barse. Agar
wuh āḳhirkār is ghar kī taraf ruḳh
karke tere nām kī tamjīd kareṅ aur
terī sazā ke bāis apnā gunāh chhoṛ
kar lauṭ āeṅ [36]to āsmān par se un kī
fariyād sun lenā. Apne ḳhādimoṅ
aur apnī qaum Isrāīl ko muāf kar,
kyoṅki tū hī unheṅ achchhī rāh kī
tālīm detā hai. Tab us mulk par
dubārā bārish barsā de jo tū ne apnī
qaum ko mīrās meṅ de diyā hai.

[37]Ho saktā hai Isrāīl meṅ kāl
paṛ jāe, anāj kī fasal kisī bīmārī,
phaphūṅdī, ṭiḍḍiyoṅ yā kīṛoṅ se
muta'assir ho jāe, yā dushman kisī
shahr kā muhāsarā kare. Jo bhī
musībat yā bīmārī ho, [38]agar koī

Isrāīlī yā terī pūrī qaum us kā sabab
jān kar apne hāthoṅ ko is ghar kī
taraf baṛhāe aur tujh se iltamās
kare [39]to āsmān par apne taḳht se
un kī fariyād sun lenā. Unheṅ muāf
karke wuh kuchh kar jo zarūrī hai.
Har ek ko us kī tamām harkatoṅ
kā badlā de, kyoṅki sirf tū hī har
insān ke dil ko jāntā hai. [40]Phir
jitnī der wuh us mulk meṅ zindagī
guzāreṅge jo tū ne hamāre bāpdādā
ko diyā thā utnī der wuh terā ḳhauf
māneṅge.

[41]Āindā pardesī bhī tere nām
ke sabab se dūr-darāz mamālik se
āeṅge. Agarche wuh terī qaum
Isrāīl ke nahīṅ hoṅge [42]to bhī wuh
tere azīm nām, terī baṛī qudrat aur
tere zabardast kāmoṅ ke bāre meṅ
sun kar āeṅge aur is ghar kī taraf
ruḳh karke duā kareṅge. [43]Tab
āsmān par se un kī fariyād sun
lenā. Jo bhī darḳhāst wuh pesh
kareṅ wuh pūrī karnā tāki duniyā kī
tamām aqwām terā nām jān kar terī
qaum Isrāīl kī tarah hī terā ḳhauf
māneṅ aur jān leṅ ki jo imārat maiṅ
ne tāmīr kī hai us par tere hī nām kā
ṭhappā lagā hai.

[44]Ho saktā hai terī qaum ke
mard terī hidāyat ke mutābiq apne
dushman se laṛne ke lie nikleṅ.
Agar wuh tere chune hue shahr aur
us imārat kī taraf ruḳh karke duā
kareṅ jo maiṅ ne tere nām ke lie
tāmīr kī hai [45]to āsmān par se un kī
duā aur iltamās sun kar un ke haq
meṅ insāf qāym rakhnā.

[46]Ho saktā hai wuh terā gunāh
kareṅ, aisī harkateṅ to ham sab
se sarzad hotī rahtī haiṅ, aur
natīje meṅ tū nārāz ho kar unheṅ
dushman ke hawāle kar de jo
unheṅ qaid karke apne kisī dūr-
darāz yā qarībī mulk meṅ le jāe.
[47]Shāyad wuh jilāwatanī meṅ taubā
karke dubārā terī taraf rujū kareṅ
aur tujh se iltamās kareṅ, ‘Ham
ne gunāh kiyā hai, ham se ġhaltī
huī hai, ham ne bedīn harkateṅ
kī haiṅ.’ [48]Agar wuh aisā karke
dushman ke mulk meṅ apne pūre
dil-o-jān se dubārā terī taraf rujū
kareṅ aur terī taraf se bāpdādā ko
die gae mulk, tere chune hue shahr
aur us imārat kī taraf ruḳh karke
duā kareṅ jo maiṅ ne tere nām ke
lie tāmīr kī hai [49]to āsmān par apne
taḳht se un kī duā aur iltamās sun
lenā. Un ke haq meṅ insāf qāym
karnā, [50]aur apnī qaum ke gunāhoṅ
ko muāf kar denā. Jis bhī jurm
se unhoṅ ne terā gunāh kiyā hai
wuh muāf kar denā. Baḳhsh de ki

unheṅ giriftār karne wāle un par
rahm kareṅ. [51]Kyoṅki yih terī hī
qaum ke afrād haiṅ, terī hī mīrās
jise tū Misr ke bhaṛakte bhaṭṭe se
nikāl lāyā.
[52]Ai Allāh, terī āṅkheṅ merī
iltijāoṅ aur terī qaum Isrāīl kī
fariyādoṅ ke lie khulī raheṅ.
Jab bhī wuh madad ke lie tujhe
pukāreṅ to un kī sun lenā! [53]Kyoṅki
tū, ai Rab Qādir-e-mutlaq ne Isrāīl
ko duniyā kī tamām qaumoṅ se alag
karke apnī ḳhās milkiyat banā liyā
hai. Hamāre bāpdādā ko Misr se
nikālte waqt tū ne Mūsā kī mārifat
is haqīqat kā elān kiyā."

Āḳhirī Duā aur Barkat

[54]Is duā ke bād Sulemān khaṛā huā,
kyoṅki duā ke daurān us ne Rab kī
qurbāngāh ke sāmne apne ghuṭne
ṭeke aur apne hāth āsmān kī taraf
uṭhāe hue the. [55]Ab wuh Isrāīl kī
pūrī jamāt ke sāmne khaṛā huā aur
buland āwāz se use barkat dī,
[56]"Rab kī tamjīd ho jis ne apne
wāde ke ain mutābiq apnī qaum
Isrāīl ko ārām-o-sukūn farāham
kiyā hai. Jitne bhī ḳhūbsūrat wāde
us ne apne ḳhādim Mūsā kī mārifat
kie haiṅ wuh sab ke sab pūre ho
gae haiṅ. [57]Jis tarah Rab hamārā
Ḳhudā hamāre bāpdādā ke sāth
thā usī tarah wuh hamāre sāth bhī
rahe. Na wuh hameṅ chhoṛe, na
tark kare [58]balki hamāre diloṅ ko
apnī taraf māyl kare tāki ham us
kī tamām rāhoṅ par chaleṅ aur un
tamām ahkām aur hidāyāt ke tābe
raheṅ jo us ne hamāre bāpdādā ko
dī haiṅ.
[59]Rab ke huzūr merī yih fariyād
din rāt Rab hamāre Ḳhudā ke qarīb
rahe tāki wuh merā aur apnī qaum
kā insāf qāym rakhe aur hamārī
rozānā zarūriyāt pūrī kare. [60]Tab
tamām aqwām jān leṅgī ki Rab hī
Ḳhudā hai aur ki us ke siwā koī aur
mābūd nahīṅ hai.
[61]Lekin lāzim hai ki āp Rab
hamāre Ḳhudā ke pūre dil se
wafādār raheṅ. Hameshā us kī
hidāyāt aur ahkām ke mutābiq
zindagī guzāreṅ, bilkul usī tarah
jis tarah āp āj kar rahe haiṅ."

Rab ke Ghar kī Maḳhsūsiyat par Jashn

[62-63]Phir bādshāh aur tamām Isrāīl
ne Rab ke huzūr qurbāniyāṅ pesh
karke Rab ke ghar ko maḳhsūs kiyā.
Is silsile meṅ Sulemān ne 22,000

gāy-bailoṅ aur 1,20,000 bheṛ-
bakriyoṅ ko salāmatī kī qurbāniyoṅ
ke taur par zabah kiyā. 64 Usī din
bādshāh ne sahan kā darmiyānī
hissā qurbāniyāṅ chaṛhāne ke lie
maḳhsūs kiyā. Wajah yih thī ki
pītal kī qurbāngāh itnī qurbāniyāṅ
pesh karne ke lie chhoṭī thī, kyoṅki
bhasm hone wālī qurbāniyoṅ aur
ġhallā kī nazaroṅ kī tādād bahut
zyādā thī. Is ke alāwā salāmatī kī
beshumār qurbāniyoṅ kī charbī ko
bhī jalānā thā.

65 Īd 14 din tak manāī gaī.
Pahle hafte meṅ Sulemān aur
tamām Isrāīl ne Rab ke ghar kī
maḳhsūsiyat manāī aur dūsre hafte
meṅ Jhoṅpṛiyoṅ kī Īd. Bahut
zyādā log sharīk hue. Wuh dūr-
darāz ilāqoṅ se Yarūshalam āe the,
shimāl meṅ Labo-hamāt se le kar
junūb meṅ us wādī tak jo Misr kī
sarhad thī. 66 Do haftoṅ ke bād
Sulemān ne Isrāīliyoṅ ko ruḳhsat
kiyā. Bādshāh ko barkat de kar
wuh apne apne ghar chale gae. Sab
shādmān aur dil se ḳhush the ki
Rab ne apne ḳhādim Dāūd aur apnī
qaum Isrāīl par itnī mehrbānī kī
hai.

Rab Sulemān se Hamkalām Hotā Hai

9 Chunāṅche Sulemān ne Rab
ke ghar aur shāhī mahal ko
takmīl tak pahuṅchāyā. Jo kuchh
bhī us ne ṭhān liyā thā wuh pūrā
huā. 2 Us waqt Rab dubārā us par
zāhir huā, us tarah jis tarah wuh
Jibaūn meṅ us par zāhir huā thā.
3 Us ne Sulemān se kahā,

"Jo duā aur iltijā tū ne mere
huzūr kī use maiṅ ne sun kar is
imārat ko jo tū ne banāī hai apne lie
maḳhsūs-o-muqaddas kar liyā hai.
Us meṅ maiṅ apnā nām abad tak
qāym rakhūṅgā. Merī āṅkheṅ aur
dil abad tak wahāṅ hāzir raheṅge.
4 Jahāṅ tak terā tālluq hai, apne
bāp Dāūd kī tarah diyānatdārī aur
rāstī se mere huzūr chaltā rah.
Kyoṅki agar tū mere tamām ahkām
aur hidāyāt kī pairawī kartā rahe
5 to maiṅ terī Isrāīl par hukūmat
hameshā tak qāym rakhūṅgā. Phir
merā wuh wādā qāym rahegā jo
maiṅ ne tere bāp Dāūd se kiyā thā
ki Isrāīl par terī aulād kī hukūmat
hameshā tak qāym rahegī.

6 Lekin ḳhabardār! Agar tū yā
terī aulād mujh se dūr ho kar mere
die gae ahkām aur hidāyāt ke tābe

na rahe balki dīgar mābūdoṅ kī
taraf rujū karke un kī ḳhidmat aur
parastish kare 7to maiṅ Isrāīl ko us
mulk meṅ se miṭā dūṅgā jo maiṅ
ne un ko de diyā thā. Na sirf yih
balki maiṅ is ghar ko bhī radd kar
dūṅgā jo maiṅ ne apne nām ke lie
maḳhsūs-o-muqaddas kar liyā hai.
Us waqt Isrāīl tamām aqwām meṅ
mazāq aur lān-tān kā nishānā ban
jāegā. 8Is shāndār ghar kī burī
hālat dekh kar yahāṅ se guzarne
wāle tamām logoṅ ke roṅgṭe khaṛe
ho jāeṅge, aur wuh apnī hiqārat
kā izhār karke pūchheṅge, 'Rab ne
is mulk aur is ghar se aisā sulūk
kyoṅ kiyā?' 9Tab log jawāb deṅge,
'Is lie ki go Rab un kā Ḳhudā un
ke bāpdādā ko Misr se nikāl kar
yahāṅ lāyā to bhī yih log use tark
karke dīgar mābūdoṅ se chimaṭ gae
haiṅ. Chūṅki wuh un kī parastish
aur ḳhidmat karne se bāz na āe is
lie Rab ne unheṅ is sārī musībat
meṅ ḍāl diyā hai.'"

Hīrām kī Madad kā Silā

10Rab ke ghar aur shāhī mahal ko
tāmīr karne meṅ 20 sāl sarf hue the.
11Us daurān Sūr kā bādshāh Hīrām
Sulemān ko deodār aur jūnīpar kī
utnī lakaṛī aur utnā sonā bhejtā
rahā jitnā Sulemān chāhtā thā. Jab
imārateṅ takmīl tak pahuṅch gaīṅ
to Sulemān ne Hīrām ko muāwaze
meṅ Galīl ke 20 shahr de die.
12Lekin jab Hīrām un kā muāynā
karne ke lie Sūr se Galīl āyā to wuh
use pasand na āe. 13Us ne sawāl
kiyā, "Mere bhāī, yih kaise shahr
haiṅ jo āp ne mujhe die haiṅ?"
Aur us ne us ilāqe kā nām kābūl
yānī 'Kuchh Bhī Nahīṅ' rakhā. Yih
nām āj tak rāyj hai. 14Bāt yih thī
ki Hīrām ne Isrāīl ke bādshāh ko
taqrīban 4,000 kilogrām sonā bhejā
thā.

Sulemān kī Muḳhtalif Muhimmāt

15Sulemān ne apne tāmīrī kām ke
lie begārī lagāe. Aise hī logoṅ
kī madad se us ne na sirf Rab
kā ghar, apnā mahal, irdgird ke
chabūtare aur Yarūshalam kī fasīl
banwāī balki tīnoṅ shahr Hasūr,
Majiddo aur Jazar ko bhī.
16Jazar Shahr par Misr ke
bādshāh Firaun ne hamlā karke
qabzā kar liyā thā. Us ke Kanānī
bāshindoṅ ko qatl karke us ne pūre
shahr ko jalā diyā thā. Jab Sulemān
kī Firaun kī beṭī se shādī huī to

Misrī bādshāh ne jahez ke taur par
use yih ilāqā de diyā. [17]Ab Sulemān
ne Jazar kā shahr dubārā tāmīr
kiyā. Is ke alāwā us ne Nashebī
Bait-haurūn, [18]Bālāt aur registān ke
shahr Tadmūr meṅ bahut-sā tāmīrī
kām karāyā.

[19]Sulemān ne apne godāmoṅ ke
lie aur apne rathoṅ aur ghoṛoṅ ko
rakhne ke lie bhī shahr banwāe.
Jo kuchh bhī wuh Yarūshalam,
Lubnān yā apnī saltanat kī kisī aur
jagah banwānā chāhtā thā wuh us
ne banwāyā.

[20-21]Jin ādmiyoṅ kī Sulemān ne
begār par bhartī kī wuh Isrāīlī
nahīṅ the balki Amorī, Hittī,
Farizzī, Hiwwī aur Yabūsī yānī
Kanān ke pahle bāshindoṅ kī wuh
aulād the jo bāqī rah gae the. Mulk
par qabzā karte waqt Isrāīlī in
qaumoṅ ko pūre taur par miṭā na
sake, aur āj tak in kī aulād ko Isrāīl
ke lie begār meṅ kām karnā paṛtā
hai. [22]Lekin Sulemān ne Isrāīliyoṅ
meṅ se kisī ko bhī aise kām karne
par majbūr na kiyā balki wuh us
ke faujī, sarkārī afsar, fauj ke afsar
aur rathoṅ ke faujī ban gae. Aur
unheṅ us ke rathoṅ aur ghoṛoṅ par
muqarrar kiyā gayā. [23]Sulemān
ke tāmīrī kām par bhī 550 Isrāīlī
muqarrar the jo ziloṅ par muqarrar
afsaroṅ ke tābe the. Yih log tāmīrī
kām karne wāloṅ kī nigarānī karte
the.

[24]Jab Firaun kī beṭī Yarūshalam
ke purāne hisse banām 'Dāūd
kā Shahr' se us mahal meṅ
muntaqil huī jo Sulemān ne us
ke lie tāmīr kiyā thā to wuh
irdgird ke chabūtare banwāne lagā.
[25]Sulemān sāl meṅ tīn bār Rab ko
bhasm hone wālī aur salāmatī kī
qurbāniyāṅ pesh kartā thā. Wuh
unheṅ Rab ke ghar kī us qurbāngāh
par chaṛhātā thā jo us ne Rab ke lie
banwāī thī. Sāth sāth wuh baḳhūr
bhī jalātā thā. Yoṅ us ne Rab ke
ghar ko takmīl tak pahuṅchāyā.

[26]Is ke alāwā Sulemān Bādshāh
ne bahrī jahāzoṅ kā beṛā bhī
banwāyā. Is kām kā markaz Ailāt
ke qarīb shahr Asyūn-jābar thā.
Yih bandargāh Mulk-e-Adom meṅ
Bahr-e-Qulzum ke sāhil par hai.
[27]Hīrām Bādshāh ne use tajrabākār
mallāh bheje tāki wuh Sulemān ke
ādmiyoṅ ke sāth mil kar jahāzoṅ ko
chalāeṅ. [28]Unhoṅ ne Ofīr tak safr
kiyā aur wahāṅ se taqrīban 14,000
kilogrām sonā Sulemān ke pās le
āe.

Sabā kī Malikā Sulemān se Miltī Hai

10 Sulemān kī shohrat Sabā kī malikā tak pahuṅch gaī. Jab us ne us ke bāre meṅ sunā aur yih bhī ki us ne Rab ke nām ke lie kyā kuchh kiyā hai to wuh Sulemān se milne ke lie rawānā huī tāki use mushkil paheliyāṅ pesh karke us kī dānishmandī jāṅch le. [2]Wuh nihāyat baṛe qāfile ke sāth Yarūshalam pahuṅchī jis ke ūṅṭ balsān, kasrat ke sone aur qīmtī jawāhar se lade hue the.

Malikā kī Sulemān se mulāqāt huī to us ne us se wuh tamām mushkil sawālāt pūchhe jo us ke zahan meṅ the. [3]Sulemān us ke har sawāl kā jawāb de sakā. Koī bhī bāt itnī pechīdā nahīṅ thī ki bādshāh us kā matlab malikā ko batā na saktā. [4]Sabā kī malikā Sulemān kī wasī hikmat aur us ke nae mahal se bahut muta'assir huī. [5]Us ne bādshāh kī mezoṅ par ke muḳhtalif khāne dekhe aur yih ki us ke afsar kis tartīb se us par biṭhāe jāte the. Us ne bairoṅ kī ḳhidmat, un kī shāndār wardiyoṅ aur sāqiyoṅ par bhī ġhaur kiyā. Jab us ne in bātoṅ ke alāwā bhasm hone wālī wuh qurbāniyāṅ bhī dekhīṅ jo Sulemān Rab ke ghar meṅ chaṛhātā thā to malikā hakkā-bakkā rah gaī.

[6]Wuh bol uṭhī, "Wāqaī, jo kuchh maiṅ ne apne mulk meṅ āp ke shāhkāroṅ aur hikmat ke bāre meṅ sunā thā wuh durust hai. [7]Jab tak maiṅ ne ḳhud ā kar yih sab kuchh apnī āṅkhoṅ se na dekhā mujhe yaqīn nahīṅ ātā thā. Balki haqīqat meṅ mujhe āp ke bāre meṅ ādhā bhī nahīṅ batāyā gayā thā. Āp kī hikmat aur daulat un riporṭoṅ se kahīṅ zyādā hai jo mujh tak pahuṅchī thīṅ. [8]Āp ke log kitne mubārak haiṅ! Āp ke afsar kitne mubārak haiṅ jo musalsal āp ke sāmne khaṛe rahte aur āp kī dānish bharī bāteṅ sunte haiṅ! [9]Rab āp ke Ḳhudā kī tamjīd ho jis ne āp ko pasand karke Isrāīl ke taḳht par biṭhāyā hai. Rab Isrāīl se abadī muhabbat rakhtā hai, isī lie us ne āp ko bādshāh banā diyā hai tāki insāf aur rāstbāzī qāym rakheṅ."

[10]Phir malikā ne Sulemān ko taqrīban 4,000 kilogrām sonā, bahut zyādā balsān aur jawāhar die. Bād meṅ kabhī bhī utnā balsān Isrāīl meṅ nahīṅ lāyā gayā jitnā us waqt Sabā kī malikā lāī.

11 Hīrām ke jahāz Ofīr se na sirf
sonā lāe balki unhoṅ ne qīmtī
lakaṛī aur jawāhar bhī baṛī miqdār
meṅ Isrāīl tak pahuṅchāe. 12 Jitnī
qīmtī lakaṛī un dinoṅ meṅ darāmad
huī utnī āj tak kabhī Yahūdāh
meṅ nahīṅ lāī gaī. Is lakaṛī se
bādshāh ne Rab ke ghar aur apne
mahal ke lie kaṭahre banwāe. Yih
mausīqāroṅ ke sarod aur sitār
banāne ke lie bhī istemāl huī.
13 Sulemān Bādshāh ne apnī taraf
se Sabā kī malikā ko bahut-se tohfe
die. Nīz, jo kuchh bhī malikā
chāhtī thī yā us ne māṅgā wuh use
diyā gayā. Phir wuh apne naukar-
chākaroṅ aur afsaroṅ ke hamrāh
apne watan wāpas chalī gaī.

Sulemān kī Daulat aur Shohrat

14 Jo sonā Sulemān ko sālānā
miltā thā us kā wazn taqrīban
23,000 kilogrām thā. 15 Is meṅ
wuh ṭaiks shāmil nahīṅ the jo
use saudāgaroṅ, tājiroṅ, Arab
bādshāhoṅ aur ziloṅ ke afsaroṅ se
milte the.
16-17 Sulemān Bādshāh ne 200 baṛī
aur 300 chhoṭī ḍhāleṅ banwāīṅ. Un
par sonā manḍhā gayā. Har baṛī
ḍhāl ke lie taqrīban 7 kilogrām sonā
istemāl huā aur har chhoṭī ḍhāl
ke lie taqrīban sāṛhe 3 kilogrām.
Sulemān ne unheṅ ‘Lubnān kā
Jangal’ nāmī mahal meṅ mahfūz
rakhā.
18 In ke alāwā bādshāh ne
hāthīdāṅt se ārāstā ek baṛā taḳht
banwāyā jis par ḳhālis sonā
chaṛhāyā gayā. 19-20 Taḳht kī pusht
kā ūpar kā hissā gol thā, aur us
ke har bāzū ke sāth sherbabar
kā mujassamā thā. Taḳht kuchh
ūṅchā thā, aur bādshāh chhih pāe
wālī sīṛhī par chaṛh kar us par
baiṭhtā thā. Dāīṅ aur bāīṅ taraf har
pāe par sherbabar kā mujassamā
thā. Is qism kā taḳht kisī aur
saltanat meṅ nahīṅ pāyā jātā thā.
21 Sulemān ke tamām pyāle
sone ke the, balki ‘Lubnān kā
Jangal’ nāmī mahal meṅ tamām
bartan ḳhālis sone ke the. Koī bhī
chīz chāṅdī kī nahīṅ thī, kyoṅki
Sulemān ke zamāne meṅ chāṅdī kī
koī qadar nahīṅ thī. 22 Bādshāh ke
apne bahrī jahāz the jo Hīrām ke
jahāzoṅ ke sāth mil kar muḳhtalif
jaghoṅ par jāte the. Har tīn sāl ke
bād wuh sone-chāṅdī, hāthīdāṅt,
bandaroṅ aur moroṅ se lade hue
wāpas āte the.

[23]Sulemān kī daulat aur hikmat duniyā ke tamām bādshāhoṅ se kahīṅ zyādā thī. [24]Pūrī duniyā us se milne kī koshish kartī rahī tāki wuh hikmat sun le jo Allāh ne us ke dil meṅ ḍāl dī thī. [25]Sāl basāl jo bhī Sulemān ke darbār meṅ ātā wuh koī na koī tohfā lātā. Yoṅ use sone-chāṅdī ke bartan, qīmtī libās, hathiyār, balsān, ghoṛe aur ḳhachchar milte rahe.

[26]Sulemān ke 1,400 rath aur 12,000 ghoṛe the. Kuchh us ne rathoṅ ke lie maḳhsūs kie gae shahroṅ meṅ aur kuchh Yarūshalam meṅ apne pās rakhe. [27]Bādshāh kī sargarmiyoṅ ke bāis chāṅdī patthar jaisī ām ho gaī aur deodār kī qīmtī lakaṛī Yahūdāh ke maġhrib ke nashebī pahāṛī ilāqe kī anjīr-tūt kī sastī lakaṛī jaisī ām ho gaī. [28]Bādshāh apne ghoṛe Misr aur que yānī Kilikiyā se darāmad kartā thā. Us ke tājir in jaghoṅ par jā kar unheṅ ḳharīd lāte the. [29]Bādshāh ke rath Misr se darāmad hote the. Har rath kī qīmat chāṅdī ke 600 sikke aur har ghoṛe kī qīmat chāṅdī ke 150 sikke thī. Sulemān ke tājir yih ghoṛe barāmad karte hue tamām Hittī aur Arāmī bādshāhoṅ tak bhī pahuṅchāte the.

Sulemān Rab se Dūr Ho Jātā Hai

11 Lekin Sulemān bahut-sī ġhairmulkī ḳhawātīn se muhabbat kartā thā. Firaun kī beṭī ke alāwā us kī shādī Moābī, Ammonī, Adomī, Saidānī aur Hittī auratoṅ se huī. [2]In qaumoṅ ke bāre meṅ Rab ne Isrāīliyoṅ ko hukm diyā thā, “Na tum in ke gharoṅ meṅ jāo aur na yih tumhāre gharoṅ meṅ āeṅ, warnā yih tumhāre dil apne dewatāoṅ kī taraf māyl kar deṅge.” To bhī Sulemān baṛe pyār se apnī in bīwiyoṅ se lipṭā rahā. [3]Us kī shāhī ḳhāndānoṅ se tālluq rakhne wālī 700 bīwiyāṅ aur 300 dāshtāeṅ thīṅ. In auratoṅ ne āḳhirkār us kā dil Rab se dūr kar diyā. [4]Jab wuh būṛhā ho gayā to unhoṅ ne us kā dil dīgar mābūdoṅ kī taraf māyl kar diyā. Yoṅ wuh buṛhāpe meṅ apne bāp Dāūd kī tarah pūre dil se Rab kā wafādār na rahā [5]balki Saidāniyoṅ kī dewī Astārāt aur Ammoniyoṅ ke dewatā Milkūm kī pūjā karne lagā. [6]Ġharz us ne aisā kām kiyā jo Rab ko nāpasand thā. Wuh wafādārī na rahī jis se us ke bāp Dāūd ne Rab kī ḳhidmat kī thī.

[7]Yarūshalam ke mashriq meṅ Sulemān ne ek pahāṛī par do

mandir banāe, ek Moāb ke
ghinaune dewatā Kamos ke lie
aur ek Ammon ke ghinaune
dewatā Malik yānī Milkūm ke lie.
8Aise mandir us ne apnī tamām
ġhairmulkī bīwiyoṅ ke lie tāmīr kie
tāki wuh apne dewatāoṅ ko baḳhūr
aur zabah kī qurbāniyāṅ pesh kar
sakeṅ.

9Rab ko Sulemān par baṛā ġhussā
āyā, kyoṅki wuh Isrāīl ke Ḳhudā
se dūr ho gayā thā, hālāṅki Rab
us par do bār zāhir huā thā. 10Go
us ne use dīgar mābūdoṅ kī pūjā
karne se sāf manā kiyā thā to
bhī Sulemān ne us kā hukm na
mānā. 11Is lie Rab ne us se kahā,
"Chūṅki tū mere ahd aur ahkām ke
mutābiq zindagī nahīṅ guzārtā, is
lie maiṅ bādshāhī ko tujh se chhīn
kar tere kisī afsar ko dūṅgā. Yih
bāt yaqīnī hai. 12Lekin tere bāp
Dāūd kī ḳhātir maiṅ yih tere jīte-
jī nahīṅ karūṅga balki bādshāhī ko
tere beṭe hī se chhīnūṅgā. 13Aur
maiṅ pūrī mamlakat us ke hāth
se nahīṅ lūṅgā balki apne ḳhādim
Dāūd aur apne chune hue shahr
Yarūshalam kī ḳhātir us ke lie ek
qabīlā chhoṛ dūṅgā."

Sulemān ke Dushman
Hadad aur Razūn

14Phir Rab ne Adom ke shāhī
ḳhāndān meṅ se ek ādmī banām
Hadad ko barpā kiyā jo Sulemān kā
saḳht muḳhālif ban gayā. 15Wuh
yoṅ Sulemān kā dushman ban gayā
ki chand sāl pahle jab Dāūd ne
Adom ko shikast dī to us kā faujī
kamānḍar Yoāb maidān-e-jang
meṅ paṛī tamām Isrāīlī lāshoṅ ko
dafnāne ke lie Adom āyā. Jahāṅ bhī
gayā wahāṅ us ne har Adomī mard
ko mār ḍālā. 16Wuh chhih māh
tak apne faujiyoṅ ke sāth har jagah
phirā aur tamām Adomī mardoṅ
ko mārtā gayā. 17Hadad us waqt
bach gayā aur apne bāp ke chand
ek sarkārī afsaroṅ ke sāth farār ho
kar Misr meṅ panāh le sakā.

18Rāste meṅ unheṅ Dasht-
e-Fārān ke Mulk-e-Midiyān se
guzarnā paṛā. Wahāṅ wuh mazīd
kuchh ādmiyoṅ ko jamā kar sake
aur safr karte karte Misr pahuṅch
gae. Hadad Misr ke bādshāh Firaun
ke pās gayā to us ne use ghar,
kuchh zamīn aur ḳhurāk muhaiyā
kī. 19Hadad Firaun ko itnā pasand
āyā ki us ne us kī shādī apnī bīwī
malikā Tahfanīs kī bahan ke sāth

karāī. [20]Is bahan ke beṭā paidā
huā jis kā nām Janūbat rakhā gayā.
Tahfanīs ne use shāhī mahal meṅ
pālā jahāṅ wuh Firaun ke beṭoṅ ke
sāth parwān chaṛhā.
[21]Ek din Hadad ko ḳhabar milī
ki Dāūd aur us kā kamānḍar Yoāb
faut ho gae haiṅ. Tab us ne
Firaun se ijāzat māṅgī, "Maiṅ apne
mulk lauṭ jānā chāhtā hūṅ, barāh-
e-karm mujhe jāne deṅ." [22]Firaun
ne etarāz kiyā, "Yahāṅ kyā kamī
hai ki tum apne mulk wāpas jānā
chāhte ho?" Hadad ne jawāb diyā,
"Maiṅ kisī bhī chīz se mahrūm
nahīṅ rahā, lekin phir bhī mujhe
jāne dījie."
[23]Allāh ne ek aur ādmī ko bhī
Sulemān ke ḳhilāf barpā kiyā. Us
kā nām Razūn bin Ilyadā thā. Pahle
wuh Zobāh ke bādshāh Hadadazar
kī ḳhidmat anjām detā thā, lekin
ek din us ne apne mālik se bhāg
kar [24]kuchh ādmiyoṅ ko apne gird
jamā kiyā aur ḍākuoṅ ke jatthe kā
sarġhanā ban gayā. Jab Dāūd ne
Zobāh ko shikast de dī to Razūn
apne ādmiyoṅ ke sāth Damishq
gayā aur wahāṅ ābād ho kar apnī
hukūmat qāym kar lī. [25]Hote hote
wuh pūre Shām kā hukmrān ban
gayā. Wuh Isrāīliyoṅ se nafrat kartā
thā aur Sulemān ke jīte-jī Isrāīl kā
ḳhās dushman banā rahā. Hadad
kī tarah wuh bhī Isrāīl ko tang kartā
rahā.

Yarubiyām aur Aḳhiyāh Nabī

[26]Sulemān kā ek sarkārī afsar bhī
us ke ḳhilāf uṭh khaṛā huā. Us
kā nām Yarubiyām bin Nabāt thā,
aur wuh Ifrāīm ke shahr Sarīdā
kā thā. Us kī māṅ Saruā bewā
thī. [27]Jab Yarubiyām bāġhī huā to
un dinoṅ meṅ Sulemān irdgird ke
chabūtare aur fasīl kā āḳhirī hissā
tāmīr kar rahā thā. [28]Us ne dekhā
ki Yarubiyām māhir aur mehnatī
jawān hai, is lie us ne use Ifrāīm
aur Manassī ke qabīloṅ ke tamām
begār meṅ kām karne wāloṅ par
muqarrar kiyā.
[29]Ek din Yarubiyām shahr se
nikal rahā thā to us kī mulāqāt Sailā
ke nabī Aḳhiyāh se huī. Aḳhiyāh
naī chādar oṛhe phir rahā thā.
Khule maidān meṅ jahāṅ koī aur
nazar na āyā [30]Aḳhiyāh ne apnī
chādar ko pakaṛ kar bārah ṭukṛoṅ
meṅ phāṛ liyā [31]aur Yarubiyām se
kahā,
"Chādar ke das ṭukṛe apne pās
rakheṅ! Kyoṅki Rab Isrāīl kā Ḳhudā

farmātā hai, ‘Is waqt maiṅ Isrāīl kī
bādshāhī ko Sulemān se chhīnane
wālā hūṅ. Jab aisā hogā to maiṅ
us ke das qabīle tere hawāle kar
dūṅgā. [32]Ek hī qabīlā us ke pās
rahegā, aur yih bhī sirf us ke bāp
Dāūd aur us shahr kī ḳhātir jise
maiṅ ne tamām qabīloṅ meṅ se
chun liyā hai. [33]Is tarah maiṅ
Sulemān ko sazā dūṅgā, kyoṅki
wuh aur us ke log mujhe tark
karke Saidāniyoṅ kī dewī Astārāt kī,
Moābiyoṅ ke dewatā Kamos kī aur
Ammoniyoṅ ke dewatā Milkūm kī
pūjā karne lage haiṅ. Wuh merī
rāhoṅ par nahīṅ chalte balki wuhī
kuchh karte haiṅ jo mujhe bilkul
nāpasand hai. Jis tarah Dāūd mere
ahkām aur hidāyāt kī pairawī kartā
thā us tarah us kā beṭā nahīṅ kartā.
[34]Lekin maiṅ is waqt pūrī
bādshāhī Sulemān ke hāth se nahīṅ
chhīnūṅgā. Apne ḳhādim Dāūd
kī ḳhātir jise maiṅ ne chun liyā
aur jo mere ahkām aur hidāyāt
ke tābe rahā maiṅ Sulemān ke
jīte-jī yih nahīṅ karūṅga. Wuh
ḳhud bādshāh rahegā, [35]lekin us
ke beṭe se maiṅ bādshāhī chhīn kar
das qabīle tere hawāle kar dūṅgā.
[36]Sirf ek qabīlā Sulemān ke beṭe ke
sapurd rahegā tāki mere ḳhādim
Dāūd kā charāġh hameshā mere
huzūr Yarūshalam meṅ jaltā rahe,
us shahr meṅ jo maiṅ ne apne nām
kī sukūnat ke lie chun liyā hai.
[37]Lekin tujhe, ai Yarubiyām, maiṅ
Isrāīl par bādshāh banā dūṅgā.
Jo kuchh bhī terā jī chāhtā hai us
par tū hukūmat karegā. [38]Us waqt
agar tū mere ḳhādim Dāūd kī tarah
merī har bāt mānegā, merī rāhoṅ
par chalegā aur mere ahkām aur
hidāyāt ke tābe rah kar wuh kuchh
karegā jo mujhe pasand hai to phir
maiṅ tere sāth rahūṅgā. Phir maiṅ
terā shāhī ḳhāndān utnā hī qāym-o-
dāym kar dūṅgā jitnā maiṅ ne Dāūd
kā kiyā hai, aur Isrāīl tere hī hawāle
rahegā.
[39]Yoṅ maiṅ Sulemān ke gunāh ke
bāis Dāūd kī aulād ko sazā dūṅgā,
agarche yih abadī sazā nahīṅ hogī.’”
[40]Is ke bād Sulemān ne
Yarubiyām ko marwāne kī koshish
kī, lekin Yarubiyām ne farār ho kar
Misr ke bādshāh Sīsaq ke pās panāh
lī. Wahāṅ wuh Sulemān kī maut tak
rahā.

Sulemān kī Maut

[41]Sulemān kī zindagī aur hikmat
ke bāre meṅ mazīd bāteṅ ‘Sulemān

ke Āmāl' kī kitāb meṅ bayān kī
gaī haiṅ. 42Sulemān 40 sāl pūre
Isrāīl par hukūmat kartā rahā. Us
kā dārul-hukūmat Yarūshalam thā.
43Jab wuh mar kar apne bāpdādā
se jā milā to use Yarūshalam ke us
hisse meṅ dafn kiyā gayā jo 'Dāūd
kā Shahr' kahlātā hai. Phir us kā
beṭā Rahubiyām taḳhtnashīn huā.

Shimālī Qabīle Alag Ho Jāte Haiṅ

12 Rahubiyām Sikam gayā,
kyoṅki wahāṅ tamām
Isrāīlī use bādshāh muqarrar karne
ke lie jamā ho gae the. 2Yarubiyām
bin Nabāt yih ḳhabar sunte hī
Misr se jahāṅ us ne Sulemān
Bādshāh se bhāg kar panāh lī thī
Isrāīl wāpas āyā. 3Isrāīliyoṅ ne
use bulāyā tāki us ke sāth Sikam
jāeṅ. Jab pahuṅchā to Isrāīl kī pūrī
jamāt Yarubiyām ke sāth mil kar
Rahubiyām se milne gaī. Unhoṅ
ne bādshāh se kahā, 4"Jo juā āp ke
bāp ne ham par ḍāl diyā thā use
uṭhānā mushkil thā, aur jo waqt aur
paise hameṅ bādshāh kī ḳhidmat
meṅ sarf karne the wuh nāqābil-
e-bardāsht the. Ab donoṅ ko kam
kar deṅ. Phir ham ḳhushī se āp kī
ḳhidmat kareṅge."

5Rahubiyām ne jawāb diyā,
"Mujhe tīn din kī muhlat deṅ, phir
dubārā mere pās āeṅ." Chunāṅche
log chale gae.

6Phir Rahubiyām Bādshāh ne
un buzurgoṅ se mashwarā kiyā
jo Sulemān ke jīte-jī bādshāh kī
ḳhidmat karte rahe the. Us ne
pūchhā, "Āp kā kyā ḳhayāl hai?
Maiṅ in logoṅ ko kyā jawāb dūṅ?"
7Buzurgoṅ ne jawāb diyā, "Hamārā
mashwarā hai ki is waqt un kā
ḳhādim ban kar un kī ḳhidmat
kareṅ aur unheṅ narm jawāb
deṅ. Agar āp aisā kareṅ to wuh
hameshā āp ke wafādār ḳhādim
bane raheṅge."

8Lekin Rahubiyām ne buzurgoṅ
kā mashwarā radd karke us kī
ḳhidmat meṅ hāzir un jawānoṅ se
mashwarā kiyā jo us ke sāth parwān
chaṛhe the. 9Us ne pūchhā, "Maiṅ
is qaum ko kyā jawāb dūṅ? Yih
taqāzā kar rahe haiṅ ki maiṅ wuh
juā halkā kar dūṅ jo mere bāp ne
un par ḍāl diyā." 10Jo jawān us ke
sāth parwān chaṛhe the unhoṅ ne
kahā, "Achchhā, yih log taqāzā kar
rahe haiṅ ki āp ke bāp kā juā halkā
kiyā jāe? Unheṅ batā denā, 'Merī
chhoṭī unglī mere bāp kī kamr se
zyādā moṭī hai! 11Beshak jo juā

us ne āp par ḍāl diyā use uṭhānā
mushkil thā, lekin merā juā aur bhī
bhārī hogā. Jahāṅ mere bāp ne
āp ko koṛe lagāe wahāṅ maiṅ āp kī
bichchhuoṅ se tādīb karūṅga.'"
12Tīn din ke bād jab Yarubiyām
tamām Isrāīliyoṅ ke sāth
Rahubiyām kā faislā sunane ke
lie wāpas āyā 13to bādshāh ne
unheṅ saḳht jawāb diyā. Buzurgoṅ
kā mashwarā radd karke 14us ne
unheṅ jawānoṅ kā jawāb diyā,
"Beshak jo juā mere bāp ne āp par
ḍāl diyā use uṭhānā mushkil thā,
lekin merā juā aur bhī bhārī hogā.
Jahāṅ mere bāp ne āp ko koṛe lagāe
wahāṅ maiṅ āp kī bichchhuoṅ se
tādīb karūṅga!" 15Yoṅ Rab kī marzī
pūrī huī ki Rahubiyām logoṅ kī bāt
nahīṅ mānegā. Kyoṅki ab Rab kī
wuh peshgoī pūrī huī jo Sailā ke
nabī Aḳhiyāh ne Yarubiyām bin
Nabāt ko batāī thī.
16Jab Isrāīliyoṅ ne dekhā ki
bādshāh hamārī bāt sunane ke lie
taiyār nahīṅ hai to unhoṅ ne us se
kahā, "Na hameṅ Dāūd se mīrās
meṅ kuchh milegā, na Yassī ke beṭe
se kuchh milne kī ummīd hai. Ai
Isrāīl, sab apne apne ghar wāpas
chaleṅ! Ai Dāūd, ab apnā ghar
ḳhud saṅbhāl lo!" Yih kah kar wuh
sab chale gae.
17Sirf Yahūdāh ke qabīle ke
shahroṅ meṅ rahne wāle Isrāīlī
Rahubiyām ke taht rahe. 18Phir
Rahubiyām Bādshāh ne begāriyoṅ
par muqarrar afsar Adūnīrām ko
shimālī qabīloṅ ke pās bhej diyā,
lekin use dekh kar tamām logoṅ ne
use sangsār kiyā. Tab Rahubiyām
jaldī se apne rath par sawār huā
aur bhāg kar Yarūshalam pahuṅch
gayā. 19Yoṅ Isrāīl ke shimālī qabīle
Dāūd ke shāhī gharāne se alag ho
gae aur āj tak us kī hukūmat nahīṅ
mānte.
20Jab ḳhabar shimālī Isrāīl meṅ
phailī ki Yarubiyām Misr se wāpas
ā gayā hai to logoṅ ne qaumī
ijlās mun'aqid karke use bulāyā aur
wahāṅ use apnā bādshāh banā liyā.
Sirf Yahūdāh kā qabīlā Rahubiyām
aur us ke gharāne kā wafādār rahā.

Rahubiyām ko Isrāīl se Jang Karne kī Ijāzat Nahīṅ Miltī

21Jab Rahubiyām Yarūshalam
pahuṅchā to us ne Yahūdāh aur
Binyamīn ke qabīloṅ ke chīdā chīdā
faujiyoṅ ko Isrāīl se jang karne ke
lie bulāyā. 1,80,000 mard jamā

hue tāki Rahubiyām bin Sulemān
ke lie Isrāīl par dubārā qābū
pāeṅ. 22Lekin ain us waqt mard-
e-Ḳhudā Samāyāh ko Allāh kī taraf
se paiġhām milā, 23“Yahūdāh ke
bādshāh Rahubiyām bin Sulemān,
Yahūdāh aur Binyamīn ke tamām
afrād aur bāqī logoṅ ko ittalā de,
24‘Rab farmātā hai ki apne Isrāīlī
bhāiyoṅ se jang mat karnā. Har ek
apne apne ghar wāpas chalā jāe,
kyoṅki jo kuchh huā hai wuh mere
hukm par huā hai.’”

Tab wuh Rab kī sun kar apne
apne ghar wāpas chale gae.

Yarubiyām ke Sone ke Bachhṛe

25Yarubiyām Ifrāīm ke pahāṛī ilāqe
ke shahr Sikam ko mazbūt karke
wahāṅ ābād huā. Bād meṅ us ne
Fanuel Shahr kī bhī qilābandī kī aur
wahāṅ muntaqil huā. 26Lekin dil
meṅ andeshā rahā ki kahīṅ Isrāīl
dubārā Dāūd ke gharāne ke hāth
meṅ na ā jāe. 27Us ne sochā,
“Log bāqāydagī se Yarūshalam āte
jāte haiṅ tāki wahāṅ Rab ke ghar
meṅ apnī qurbāniyāṅ pesh kareṅ.
Agar yih silsilā toṛā na jāe to āhistā
āhistā un ke dil dubārā Yahūdāh
ke bādshāh Rahubiyām kī taraf
māyl ho jāeṅge. Āḳhirkār wuh
mujhe qatl karke Rahubiyām ko
apnā bādshāh banā leṅge.”

28Apne afsaroṅ ke mashware par
us ne sone ke do bachhṛe banwāe.
Logoṅ ke sāmne us ne elān kiyā,
“Har qurbānī ke lie Yarūshalam
jānā mushkil hai! Ai Isrāīl dekh,
yih tere dewatā haiṅ jo tujhe Misr
se nikāl lāe.” 29Ek but us ne
junūbī shahr Baitel meṅ khaṛā kiyā
aur dūsrā shimālī shahr Dān meṅ.
30Yoṅ Yarubiyām ne Isrāīliyoṅ ko
gunāh karne par uksāyā. Log Dān
tak safr kiyā karte the tāki wahāṅ ke
but kī pūjā kareṅ.

31Is ke alāwā Yarubiyām ne
bahut-sī ūṅchī jaghoṅ par mandir
banwāe. Unheṅ saṅbhālne ke lie
us ne aise log muqarrar kie jo Lāwī
ke qabīle ke nahīṅ balki ām log
the. 32Us ne ek naī īd bhī rāyj
kī jo Yahūdāh meṅ manāne wālī
Jhoṅpṛiyoṅ kī Īd kī mānind thī. Yih
īd āṭhweṅ māh[a] ke pandrahweṅ
din manāī jātī thī. Baitel meṅ
us ne ḳhud qurbāngāh par jā kar
apne banwāe hue bachhṛoṅ ko
qurbāniyāṅ pesh kīṅ, aur wahīṅ us

[a] Aktūbar tā Nawambar

ne apne un mandiroṅ ke imāmoṅ
ko muqarrar kiyā jo us ne ūṅchī
jaghoṅ par tāmīr kie the.

Nabī Yarubiyām ko Burī Ḳhabar Pahuṅchātā Hai

33 Chunāṅche Yarubiyām ke
muqarrarkardā din yānī āṭhweṅ
mahīne ke pandrahweṅ din
Isrāīliyoṅ ne Baitel meṅ īd manāī.
Tamām mehmānoṅ ke sāmne
Yarubiyām qurbāngāh par chaṛh
gayā tāki qurbāniyāṅ pesh kare.

13 Wuh abhī qurbāngāh ke
pās khaṛā apnī qurbāniyāṅ
pesh karnā hī chāhtā thā ki ek
mard-e-Ḳhudā ān pahuṅchā. Rab
ne use Yahūdāh se Baitel bhej
diyā thā. 2 Buland āwāz se wuh
qurbāngāh se muḳhātib huā, "Ai
qurbāngāh! Ai qurbāngāh! Rab
farmātā hai, 'Dāūd ke gharāne se
beṭā paidā hogā jis kā nām Yūsiyāh
hogā. Tujh par wuh un imāmoṅ ko
qurbān kar degā jo ūṅchī jaghoṅ ke
mandiroṅ meṅ ḳhidmat karte aur
yahāṅ qurbāniyāṅ pesh karne ke
lie āte haiṅ. Tujh par insānoṅ kī
haḍḍiyāṅ jalāī jāeṅgī.'" 3 Phir mard-
e-Ḳhudā ne ilāhī nishān bhī pesh
kiyā. Us ne elān kiyā, "Ek nishān
sābit karegā ki Rab merī mārifat bāt
kar rahā hai! Yih qurbāngāh phaṭ
jāegī, aur is par maujūd charbī milī
rākh zamīn par bikhar jāegī."
4 Yarubiyām Bādshāh ab tak
qurbāngāh ke pās khaṛā thā. Jab
us ne Baitel kī qurbāngāh ke ḳhilāf
mard-e-Ḳhudā kī bāt sunī to wuh
hāth se us kī taraf ishārā karke
garjā, "Use pakaṛo!" Lekin jyoṅ
hī bādshāh ne apnā hāth baṛhāyā
wuh sūkh gayā, aur wuh use
wāpas na khīṅch sakā. 5 Usī lamhe
qurbāngāh phaṭ gaī aur us par
maujūd rākh zamīn par bikhar gaī.
Bilkul wuhī kuchh huā jis kā elān
mard-e-Ḳhudā ne Rab kī taraf se
kiyā thā.
6 Tab bādshāh iltamās karne lagā,
"Rab apne Ḳhudā kā ġhussā ṭhanḍā
karke mere lie duā kareṅ tāki merā
hāth bahāl ho jāe." Mard-e-Ḳhudā
ne us kī shafā'at kī to Yarubiyām kā
hāth fauran bahāl ho gayā.
7 Tab Yarubiyām Bādshāh ne
mard-e-Ḳhudā ko dāwat dī, "Āeṅ,
mere ghar meṅ khānā khā kar
tāzādam ho jāeṅ. Maiṅ āp ko tohfā
bhī dūṅgā." 8 Lekin us ne inkār
kiyā, "Maiṅ āp ke pās nahīṅ āūṅgā,
chāhe āp mujhe apnī milkiyat kā
ādhā hissā kyoṅ na deṅ. Maiṅ

yahāṅ na roṭī khāūṅgā, na kuchh
piyūṅgā. 9Kyoṅki Rab ne mujhe
hukm diyā hai, ‘Rāste meṅ na
kuchh khā aur na kuchh pī. Aur
wāpas jāte waqt wuh rāstā na le jis
par se tū Baitel pahuṅchā hai.’”
10Yih kah kar wuh farq rāstā
iḳhtiyār karke apne ghar ke lie
rawānā huā.

Nabī kī Nāfarmānī

11Baitel meṅ ek būṛhā nabī rahtā
thā. Jab us ke beṭe us din ghar
wāpas āe to unhoṅ ne use sab
kuchh kah sunāyā jo mard-e-Ḳhudā
ne Baitel meṅ kiyā aur Yarubiyām
Bādshāh ko batāyā thā. 12Bāp
ne pūchhā, “Wuh kis taraf gayā?”
Beṭoṅ ne use wuh rāstā batāyā jo
Yahūdāh ke mard-e-Ḳhudā ne liyā
thā. 13Bāp ne hukm diyā, “Mere
gadhe par jaldī se zīn kaso!” Beṭoṅ
ne aisā kiyā to wuh us par baiṭh kar
14mard-e-Ḳhudā ko ḍhūṅḍne gayā.
Chalte chalte mard-e-Ḳhudā
balūt ke daraḳht ke sāye meṅ baiṭhā
nazar āyā. Buzurg ne pūchhā,
“Kyā āp wuhī mard-e-Ḳhudā haiṅ
jo Yahūdāh se Baitel āe the?” Us ne
jawāb diyā, “Jī, maiṅ wuhī hūṅ.”
15Buzurg nabī ne use dāwat dī,
“Āeṅ, mere sāth. Maiṅ ghar meṅ
āp ko kuchh khānā khilātā hūṅ.”
16Lekin mard-e-Ḳhudā ne inkār
kiyā, “Nahīṅ, na maiṅ āp ke sāth
wāpas jā saktā hūṅ, na mujhe
yahāṅ khāne-pīne kī ijāzat hai.
17Kyoṅki Rab ne mujhe hukm diyā,
‘Rāste meṅ na kuchh khā aur na
kuchh pī. Aur wāpas jāte waqt
wuh rāstā na le jis par se tū Baitel
pahuṅchā hai.’”
18Buzurg nabī ne etarāz kiyā,
“Maiṅ bhī āp jaisā nabī hūṅ! Ek
farishte ne mujhe Rab kā nayā
paiġhām pahuṅchā kar kahā, ‘Use
apne sāth ghar le jā kar roṭī khilā
aur pānī pilā.’” Buzurg jhūṭ bol
rahā thā, 19lekin mard-e-Ḳhudā us
ke sāth wāpas gayā aur us ke ghar
meṅ kuchh khāyā aur piyā.
20Wuh abhī wahāṅ baiṭhe khānā
khā rahe the ki buzurg par Rab kā
kalām nāzil huā. 21Us ne buland
āwāz se Yahūdāh ke mard-e-Ḳhudā
se kahā, “Rab farmātā hai, ‘Tū ne
Rab ke kalām kī ḳhilāfwarzī kī hai!
Jo hukm Rab tere Ḳhudā ne tujhe
diyā thā wuh tū ne nazarandāz kiyā
hai. 22Go us ne farmāyā thā ki
yahāṅ na kuchh khā aur na kuchh
pī to bhī tū ne wāpas ā kar yahāṅ
roṭī khāī aur pānī piyā hai. Is lie

marte waqt tujhe tere bāpdādā kī
qabr meṅ dafnāyā nahīṅ jāegā.'"
23 Khāne ke bād buzurg ke gadhe
par zīn kasā gayā aur mard-e-
Ḳhudā ko us par biṭhāyā gayā.
24 Wuh dubārā rawānā huā to rāste
meṅ ek sherbabar ne us par hamlā
karke use mār ḍālā. Lekin us ne
lāsh ko na chheṛā balki wuh wahīṅ
rāste meṅ paṛī rahī jabki gadhā aur
sher donoṅ hī us ke pās khaṛe rahe.
25 Kuchh log wahāṅ se guzare. Jab
unhoṅ ne lāsh ko rāste meṅ paṛe
aur sherbabar ko us ke pās khaṛe
dekhā to unhoṅ ne Baitel jahāṅ
buzurg nabī rahtā thā ā kar logoṅ
ko ittalā dī. 26 Jab buzurg ko ḳhabar
milī to us ne kahā, "Wuhī mard-
e-Ḳhudā hai jis ne Rab ke farmān
kī ḳhilāfwarzī kī. Ab wuh kuchh
huā hai jo Rab ne use farmāyā thā
yānī us ne use sherbabar ke hawāle
kar diyā tāki wuh use phāṛ kar mār
ḍāle." 27 Buzurg ne apne beṭoṅ ko
gadhe par zīn kasne kā hukm diyā,
28 aur wuh us par baiṭh kar rawānā
huā. Jab wahāṅ pahuṅchā to dekhā
ki lāsh ab tak rāste meṅ paṛī hai aur
gadhā aur sher donoṅ hī us ke pās
khaṛe haiṅ. Sherbabar ne na lāsh
ko chheṛā aur na gadhe ko phāṛā
thā.
29 Buzurg nabī ne lāsh ko uṭhā
kar apne gadhe par rakhā aur use
Baitel lāyā tāki us kā mātam karke
use wahāṅ dafnāe. 30 Us ne lāsh
ko apnī ḳhāndānī qabr meṅ dafn
kiyā, aur logoṅ ne "Hāy, mere
bhāī" kah kar us kā mātam kiyā.
31 Janāze ke bād buzurg nabī ne
apne beṭoṅ se kahā, "Jab maiṅ
kūch kar jāūṅgā to mujhe mard-
e-Ḳhudā kī qabr meṅ dafnānā.
Merī haḍḍiyoṅ ko us kī haḍḍiyoṅ
ke pās hī rakheṅ. 32 Kyoṅki jo
bāteṅ us ne Rab ke hukm par
Baitel kī qurbāngāh aur Sāmariya
ke shahroṅ kī ūṅchī jaghoṅ ke
mandiroṅ ke bāre meṅ kī haiṅ wuh
yaqīnan pūrī ho jāeṅgī."

Yarubiyām Phir Bhī Nāfarmān Rahtā Hai

33 In wāqiyāt ke bāwujūd Yarubiyām
apnī sharīr harkatoṅ se bāz na
āyā. Ām logoṅ ko imām banāne
kā silsilā jārī rahā. Jo koī bhī
imām bananā chāhtā use wuh
ūṅchī jaghoṅ ke mandiroṅ meṅ
ḳhidmat karne ke lie maḳhsūs
kartā thā. 34 Yarubiyām ke gharāne
ke is sangīn gunāh kī wajah se wuh

āḳhirkār tabāh huā aur rū-e-zamīn par se miṭ gayā.

Yarubiyām ko Ilāhī Sazā Miltī Hai

14 Ek din Yarubiyām kā beṭā Abiyāh bahut bīmār huā. [2]Tab Yarubiyām ne apnī bīwī se kahā, "Jā kar apnā bhes badleṅ tāki koī na pahchāne ki āp merī bīwī haiṅ. Phir Sailā jāeṅ. Wahāṅ Aḳhiyāh Nabī rahtā hai jis ne mujhe ittalā dī thī ki maiṅ is qaum kā bādshāh ban jāūṅgā. [3]Us ke pās das roṭiyāṅ, kuchh biskuṭ aur shahd kā martabān le jāeṅ. Wuh ādmī āp ko zarūr batā degā ki laṛke ke sāth kyā ho jāegā."

[4]Chunāṅche Yarubiyām kī bīwī apnā bhes badal kar rawānā huī aur chalte chalte Sailā meṅ Aḳhiyāh ke ghar pahuṅch gaī. Aḳhiyāh umrrasīdā hone ke bāis dekh nahīṅ saktā thā. [5]Lekin Rab ne use āgāh kar diyā, "Yarubiyām kī bīwī tujh se milne ā rahī hai tāki apne bīmār beṭe ke bāre meṅ mālūmāt hāsil kare. Lekin wuh apnā bhes badal kar āegī tāki use pahchānā na jāe." Phir Rab ne nabī ko batāyā ki use kyā jawāb denā hai.

[6]Jab Aḳhiyāh ne aurat ke qadmoṅ kī āhaṭ sunī to bolā, "Yarubiyām kī bīwī, andar āeṅ! Rūp bharne kī kyā zarūrat? Mujhe āp ko burī ḳhabar pahuṅchānī hai. [7]Jāeṅ, Yarubiyām ko Rab Isrāīl ke Ḳhudā kī taraf se paiġhām deṅ, 'Maiṅ ne tujhe logoṅ meṅ se chun kar khaṛā kiyā aur apnī qaum Isrāīl par bādshāh banā diyā. [8]Maiṅ ne bādshāhī ko Dāūd ke gharāne se chhīn kar tujhe de diyā. Lekin afsos, tū mere ḳhādim Dāūd kī tarah zindagī nahīṅ guzārtā jo mere ahkām ke tābe rah kar pūre dil se merī pairawī kartā rahā aur hameshā wuh kuchh kartā thā jo mujhe pasand thā. [9]Jo tujh se pahle the un kī nisbat tū ne kahīṅ zyādā badī kī, kyoṅki tū ne but ḍhāl kar apne lie dīgar mābūd banāe haiṅ aur yoṅ mujhe taish dilāyā. Chūṅki tū ne apnā muṅh mujh se pher liyā [10]is lie maiṅ tere ḳhāndān ko musībat meṅ ḍāl dūṅgā. Isrāīl meṅ maiṅ Yarubiyām ke tamām mardoṅ ko halāk kar dūṅgā, ḳhāh wuh bachche hoṅ yā bāliġh. Jis tarah gobar ko jhāṛū de kar dūr kiyā jātā hai usī tarah Yarubiyām ke gharāne kā nām-o-nishān miṭ jāegā. [11]Tum meṅ se jo shahr meṅ mareṅge unheṅ kutte khā jāeṅge,

aur jo khule maidān meṅ mareṅge
unheṅ parinde chaṭ kar jāeṅge.
Kyoṅki yih Rab kā farmān hai.'"
[12]Phir Aḳhiyāh ne Yarubiyām kī
bīwī se kahā, "Āp apne ghar wāpas
chalī jāeṅ. Jyoṅ hī āp shahr meṅ
dāḳhil hoṅgī laṛkā faut ho jāegā.
[13]Pūrā Isrāīl us kā mātam karke use
dafn karegā. Wuh āp ke ḳhāndān
kā wāhid fard hogā jise sahīh taur
se dafnāyā jāegā. Kyoṅki Rab Isrāīl
ke Ḳhudā ne sirf usī meṅ kuchh
pāyā jo use pasand thā. [14]Rab
Isrāīl par ek bādshāh muqarrar
karegā jo Yarubiyām ke ḳhāndān ko
halāk karegā. Āj hī se yih silsilā
shurū ho jāegā. [15]Rab Isrāīl ko
bhī sazā degā, kyoṅki wuh Yasīrat
Dewī ke khambe banā kar un kī
pūjā karte haiṅ. Chūṅki wuh Rab
ko taish dilāte rahe haiṅ, is lie
wuh unheṅ māregā, aur wuh pānī
meṅ sarkanḍe kī tarah hil jāeṅge.
Rab unheṅ is achchhe mulk se
ukhāṛ kar Dariyā-e-Furāt ke pār
muntashir kar degā. [16]Yoṅ wuh
Isrāīl ko un gunāhoṅ ke bāis tark
karegā jo Yarubiyām ne kie aur
Isrāīl ko karne par uksāyā hai."
[17]Yarubiyām kī bīwī Tirzā meṅ
apne ghar wāpas chalī gaī. Aur
ghar ke darwāze meṅ dāḳhil hote
hī us kā beṭā mar gayā. [18]Tamām
Isrāīl ne use dafnā kar us kā mātam
kiyā. Sab kuchh waise huā jaise
Rab ne apne ḳhādim Aḳhiyāh Nabī
kī mārifat farmāyā thā.

Yarubiyām kī Maut

[19]Bāqī jo kuchh Yarubiyām kī
zindagī ke bāre meṅ likhā hai wuh
'Shāhān-e-Isrāīl kī Tārīḳh' kī kitāb
meṅ darj hai. Us kitāb meṅ paṛhā jā
saktā hai ki wuh kis tarah hukūmat
kartā thā aur us ne kaun kaun-sī
jangeṅ kīṅ. [20]Yarubiyām 22 sāl
bādshāh rahā. Jab wuh mar kar
apne bāpdādā se jā milā to us kā
beṭā Nadab taḳhtnashīn huā.

Yahūdāh kā Bādshāh Rahubiyām

[21]Yahūdāh meṅ Rahubiyām bin
Sulemān hukūmat kartā thā. Us
kī māṅ Nāmā Ammonī thī. 41 sāl kī
umr meṅ wuh taḳhtnashīn huā aur
17 sāl bādshāh rahā. Us kā dārul-
hukūmat Yarūshalam thā, wuh
shahr jise Rab ne tamām Isrāīlī
qabīloṅ meṅ se chun liyā tāki us
meṅ apnā nām qāym kare.
[22]Lekin Yahūdāh ke bāshinde bhī
aisī harkateṅ karte the jo Rab ko
nāpasand thīṅ. Apne gunāhoṅ se

wuh use taish dilāte rahe, kyoṅki
un ke yih gunāh un ke bāpdādā
ke gunāhoṅ se kahīṅ zyādā sangīn
the. 23Unhoṅ ne bhī ūṅchī jaghoṅ
par mandir banāe. Har ūṅchī
pahāṛī par aur har ghane daraḳht
ke sāye meṅ unhoṅ ne maḳhsūs
patthar yā Yasīrat Dewī ke khambe
khaṛe kie, 24yahāṅ tak ki mandiroṅ
meṅ jismfarosh mard aur aurateṅ
the. Ġharz, unhoṅ ne un qaumoṅ
ke tamām ghinaune rasm-o-riwāj
apnā lie jin ko Rab ne Isrāīliyoṅ ke
āge āge nikāl diyā thā.
25Rahubiyām Bādshāh kī
hukūmat ke pāṅchweṅ sāl
meṅ Misr ke bādshāh Sīsaq ne
Yarūshalam par hamlā karke 26Rab
ke ghar aur shāhī mahal ke tamām
ḳhazāne lūṭ lie. Sone kī wuh
ḍhāleṅ bhī chhīn lī gaīṅ jo Sulemān
ne banwāī thīṅ. 27In kī jagah
Rahubiyām ne pītal kī ḍhāleṅ
banwāīṅ aur unheṅ un muhāfizoṅ
ke afsaroṅ ke sapurd kiyā jo shāhī
mahal ke darwāze kī pahrādārī
karte the. 28Jab bhī bādshāh Rab
ke ghar meṅ jātā tab muhāfiz yih
ḍhāleṅ uṭhā kar sāth le jāte. Is
ke bād wuh unheṅ pahredāroṅ ke
kamre meṅ wāpas le jāte the.
29Bāqī jo kuchh Rahubiyām
Bādshāh kī hukūmat ke daurān
huā aur jo kuchh us ne kiyā wuh
‘Shāhān-e-Yahūdāh kī Tārīḳh’ kī
kitāb meṅ darj hai. 30Donoṅ
bādshāhoṅ Rahubiyām aur
Yarubiyām ke jīte-jī un ke darmiyān
jang jārī rahī. 31Jab Rahubiyām
mar kar apne bāpdādā se jā milā
to use Yarūshalam ke us hisse
meṅ jo ‘Dāūd kā Shahr’ kahlātā
hai ḳhāndānī qabr meṅ dafnāyā
gayā. Us kī māṅ Nāmā Ammonī thī.
Phir Rahubiyām kā beṭā Abiyāh
taḳhtnashīn huā.

Yahūdāh kā Bādshāh Abiyāh

15 Abiyāh Isrāīl ke bādshāh
Yarubiyām bin Nabāt
kī hukūmat ke 18weṅ sāl meṅ
Yahūdāh kā bādshāh banā. 2Wuh
tīn sāl bādshāh rahā, aur us kā
dārul-hukūmat Yarūshalam thā.
Us kī māṅ Mākā bint Abīsalūm
thī. 3Abiyāh se wuhī gunāh sarzad
hue jo us ke bāp ne kie the, aur
wuh pūre dil se Rab apne Ḳhudā
kā wafādār na rahā. Go wuh is
meṅ apne pardādā Dāūd se farq thā
4to bhī Rab us ke Ḳhudā ne Abiyāh
kā Yarūshalam meṅ charāġh jalne

diyā. Dāūd kī ḳhātir us ne use
jānashīn atā kiyā aur Yarūshalam
ko qāym rakhā, 5kyoṅki Dāūd ne
wuh kuchh kiyā thā jo Rab ko
pasand thā. Jīte-jī wuh Rab ke
ahkām ke tābe rahā, siwāe us jurm
ke jab us ne Ūriyāh Hittī ke silsile
meṅ ġhalat qadam uṭhāe the.

6Rahubiyām aur Yarubiyām
ke darmiyān kī jang Abiyāh kī
hukūmat ke daurān bhī jārī rahī.
7Bāqī jo kuchh Abiyāh kī hukūmat
ke daurān huā aur jo kuchh us
ne kiyā wuh 'Shāhān-e-Yahūdāh
kī Tārīḳh' kī kitāb meṅ darj hai.
8Jab wuh mar kar apne bāpdādā
se jā milā to use Yarūshalam ke us
hisse meṅ dafn kiyā gayā jo 'Dāūd
kā Shahr' kahlātā hai. Phir us kā
beṭā Āsā taḳhtnashīn huā.

Yahūdāh kā Bādshāh Āsā

9Āsā Isrāīl ke bādshāh Yarubiyām
ke 20weṅ sāl meṅ Yahūdāh kā
bādshāh ban gayā. 10Us kī hukūmat
kā daurāniyā 41 sāl thā, aur us
kā dārul-hukūmat Yarūshalam
thā. Māṅ kā nām Mākā thā, aur
wuh Abīsalūm kī beṭī thī. 11Apne
pardādā Dāūd kī tarah Āsā bhī
wuh kuchh kartā rahā jo Rab ko
pasand thā. 12Us ne un jismfarosh
mardoṅ aur auratoṅ ko nikāl
diyā jo mandiroṅ meṅ nām-nihād
ḳhidmat karte the aur un tamām
butoṅ ko tabāh kar diyā jo us ke
bāpdādā ne banāe the. 13Aur go
us kī māṅ bādshāh kī māṅ hone
ke bāis bahut asar-o-rasūḳh rakhtī
thī, tāham Āsā ne yih ohdā ḳhatm
kar diyā jab māṅ ne Yasīrat Dewī
kā ghinaunā khambā banwā liyā.
Āsā ne yih but kaṭwā kar Wādī-e-
Qidron meṅ jalā diyā. 14Afsos ki us
ne ūṅchī jaghoṅ ke mandiroṅ ko
dūr na kiyā. To bhī Āsā jīte-jī pūre
dil se Rab kā wafādār rahā. 15Sonā-
chāṅdī aur bāqī jitnī chīzeṅ us ke
bāp aur us ne Rab ke lie maḳhsūs
kī thīṅ un sab ko wuh Rab ke ghar
meṅ lāyā.

16Yahūdāh ke bādshāh Āsā
aur Isrāīl ke bādshāh Bāshā ke
darmiyān zindagī-bhar jang jārī
rahī. 17Ek din Bāshā Bādshāh ne
Yahūdāh par hamlā karke Rāmā
Shahr kī qilābandī kī. Maqsad yih
thā ki na koī Yahūdāh ke mulk meṅ
dāḳhil ho sake, na koī wahāṅ se
nikal sake. 18Jawāb meṅ Āsā ne
Shām ke bādshāh Bin-hadad ke
pās wafd bhejā. Bin-hadad kā bāp
Tābrimmon bin Hazyūn thā, aur

us kā dārul-hukūmat Damishq thā.
Āsā ne Rab ke ghar aur shāhī mahal
ke ḳhazānoṅ kā tamām bachā huā
sonā aur chāṅdī wafd ke sapurd
karke Damishq ke bādshāh ko
paiġhām bhejā, 19"Merā āp ke sāth
ahd hai jis tarah mere bāp kā āp ke
bāp ke sāth ahd thā. Guzārish hai ki
āp sone-chāṅdī kā yih tohfā qabūl
karke Isrāīl ke bādshāh Bāshā ke
sāth apnā ahd mansūḳh kar deṅ
tāki wuh mere mulk se nikal jāe."
20Bin-hadad muttafiq huā. Us
ne apne faujī afsaroṅ ko Isrāīl ke
shahroṅ par hamlā karne ke lie
bhej diyā to unhoṅ ne Aiyyūn, Dān,
Abīl-bait-mākā, tamām Kinnarat
aur Naftālī par qabzā kar liyā. 21Jab
Bāshā ko is kī ḳhabar milī to wuh
Rāmā kī qilābandī karne se bāz āyā
aur Tirzā wāpas chalā gayā.
22Phir Āsā Bādshāh ne Yahūdāh
ke tamām mardoṅ kī bhartī karke
unheṅ Rāmā bhej diyā tāki wuh
un tamām pattharoṅ aur shahtīroṅ
ko uṭhā kar le jāeṅ jin se Bāshā
Bādshāh Rāmā kī qilābandī karnā
chāhtā thā. Tamām mardoṅ ko
wahāṅ jānā paṛā, ek ko bhī chhuṭṭī
na milī. Is sāmān se Āsā ne
Binyamīn ke shahr Jibā aur Misfāh
kī qilābandī kī.
23Bāqī jo kuchh Āsā kī hukūmat
ke daurān huā aur jo kuchh us
ne kiyā wuh 'Shāhān-e-Yahūdāh kī
Tārīḳh' kī kitāb meṅ darj hai. Us
meṅ us kī kāmyābiyoṅ aur us ke
tāmīr kie gae shahroṅ kā zikr hai.
Buṛhāpe meṅ us ke pāṅwoṅ ko
bīmārī lag gaī. 24Jab wuh mar
kar apne bāpdādā se jā milā to
use Yarūshalam ke us hisse meṅ
jo 'Dāūd kā Shahr' kahlātā hai
ḳhāndānī qabr meṅ dafnāyā gayā.
Phir us kā beṭā Yahūsafat us kī
jagah taḳhtnashīn huā.

Isrāīl kā Bādshāh Nadab

25Nadab bin Yarubiyām Yahūdāh ke
bādshāh Āsā kī hukūmat ke dūsre
sāl meṅ Isrāīl kā bādshāh banā.
Us kī hukūmat kā daurāniyā do sāl
thā. 26Us kā tarz-e-zindagī Rab
ko pasand nahīṅ thā, kyoṅki wuh
apne bāp ke namūne par chaltā
rahā. Jo badī Yarubiyām ne Isrāīl
ko karne par uksāyā thā us se
Nadab bhī dūr na huā.
27-28Ek din jab Nadab Isrāīlī fauj
ke sāth Filistī shahr Jibbatūn kā
muhāsarā kie hue thā to Ishkār ke
qabīle ke Bāshā bin Aḳhiyāh ne
us ke ḳhilāf sāzish karke use mār

ḍālā aur ḳhud Isrāīl kā bādshāh ban gayā. Yih Yahūdāh ke bādshāh Āsā kī hukūmat ke tīsre sāl meṅ huā.

[29]Taḳht par baiṭhte hī Bāshā ne Yarubiyām ke pūre ḳhāndān ko marwā diyā. Us ne ek ko bhī zindā na chhoṛā. Yoṅ wuh bāt pūrī huī jo Rab ne Sailā ke rahne wāle apne ḳhādim Aḳhiyāh kī mārifat farmāī thī. [30]Kyoṅki jo gunāh Yarubiyām ne kie aur Isrāīl ko karne par uksāyā thā un se us ne Rab Isrāīl ke Ḳhudā ko taish dilāyā thā.

[31]Bāqī jo kuchh Nadab kī hukūmat ke daurān huā aur jo kuchh us ne kiyā wuh 'Shāhān-e-Isrāīl kī Tārīḳh' kī kitāb meṅ darj hai.

Isrāīl kā Bādshāh Bāshā

[32-33]Bāshā bin Aḳhiyāh Yahūdāh ke bādshāh Āsā kī hukūmat ke tīsre sāl meṅ Isrāīl kā bādshāh banā. Us kī hukūmat kā daurāniyā 24 sāl thā, aur us kā dārul-hukūmat Tirzā rahā. Us ke aur Yahūdāh ke bādshāh Āsā ke darmiyān zindagī-bhar jang jārī rahī. [34]Lekin wuh bhī aisā kām kartā thā jo Rab ko nāpasand thā, kyoṅki us ne Yarubiyām ke namūne par chal kar wuh gunāh jārī rakhe jo karne par Yarubiyām ne Isrāīl ko uksāyā thā.

16 Ek din Rab ne Yāhū bin Hanānī ko Bāshā ke pās bhej kar farmāyā, [2]"Pahle tū kuchh nahīṅ thā, lekin maiṅ ne tujhe ḳhāk meṅ se uṭhā kar apnī qaum Isrāīl kā hukmrān banā diyā. To bhī tū ne Yarubiyām ke namūne par chal kar merī qaum Isrāīl ko gunāh karne par uksāyā aur mujhe taish dilāyā hai. [3]Is lie maiṅ tere gharāne ke sāth wuhī kuchh karūṅga jo Yarubiyām bin Nabāt ke gharāne ke sāth kiyā thā. Bāshā kī pūrī nasl halāk ho jāegī. [4]Ḳhāndān ke jo afrād shahr meṅ mareṅge unheṅ kutte khā jāeṅge, aur jo khule maidān meṅ mareṅge unheṅ parinde chaṭ kar jāeṅge."

[5]Bāqī jo kuchh Bāshā kī hukūmat ke daurān huā, jo kuchh us ne kiyā aur jo kāmyābiyāṅ use hāsil huīṅ wuh 'Shāhān-e-Isrāīl kī Tārīḳh' kī kitāb meṅ darj haiṅ. [6]Jab wuh mar kar apne bāpdādā se jā milā to use Tirzā meṅ dafn kiyā gayā. Phir us kā beṭā Ailā taḳhtnashīn huā. [7]Rab kī sazā kā jo paiġhām Hanānī ke beṭe Yāhū Nabī ne Bāshā aur us ke ḳhāndān ko sunāyā us kī do wujūhāt thīṅ. Pahle, Bāshā

ne Yarubiyām ke ḳhāndān kī tarah wuh kuchh kiyā jo Rab ko nāpasand thā aur use taish dilāyā. Dūsre, us ne Yarubiyām ke pūre ḳhāndān ko halāk kar diyā thā.

Isrāīl kā Bādshāh Ailā

[8]Ailā bin Bāshā Yahūdāh ke bādshāh Āsā kī hukūmat ke 26weṅ sāl meṅ Isrāīl kā bādshāh banā. Us kī hukūmat ke do sāl ke daurān us kā dārul-hukūmat Tirzā rahā. [9]Ailā kā ek afsar banām Zimrī thā. Zimrī rathoṅ ke ādhe hisse par muqarrar thā. Ab wuh bādshāh ke ḳhilāf sāzisheṅ karne lagā. Ek din Ailā Tirzā meṅ mahal ke inchārj Arzā ke ghar meṅ baiṭhā mai pī rahā thā. Jab nashe meṅ dhut huā [10]to Zimrī ne andar jā kar use mār ḍālā. Phir wuh ḳhud taḳht par baiṭh gayā. Yih Yahūdāh ke bādshāh Āsā kī hukūmat ke 27weṅ sāl meṅ huā.

[11]Taḳht par baiṭhte hī Zimrī ne Bāshā ke pūre ḳhāndān ko halāk kar diyā. Us ne kisī bhī mard ko zindā na chhoṛā, ḳhāh wuh dūr kā rishtedār thā, ḳhāh dost. [12]Yoṅ wuhī kuchh huā jo Rab ne Yāhū Nabī kī mārifat Bāshā ko farmāyā thā. [13]Kyoṅki Bāshā aur us ke beṭe Ailā se sangīn gunāh sarzad hue the, aur sāth sāth unhoṅ ne Isrāīl ko bhī yih karne par uksāyā thā. Apne bātil dewatāoṅ se unhoṅ ne Rab Isrāīl ke Ḳhudā ko taish dilāyā thā.

[14]Bāqī jo kuchh Ailā kī hukūmat ke daurān huā aur jo kuchh us ne kiyā wuh ‘Shāhān-e-Isrāīl kī Tārīḳh’ kī kitāb meṅ darj hai.

Isrāīl kā Bādshāh Zimrī

[15]Zimrī Yahūdāh ke bādshāh Āsā kī hukūmat ke 27weṅ sāl meṅ Isrāīl kā bādshāh banā. Lekin Tirzā meṅ us kī hukūmat sirf sāt din tak qāym rahī. Us waqt Isrāīlī fauj Filistī shahr Jibbatūn kā muhāsarā kar rahī thī. [16]Jab fauj meṅ ḳhabar phail gaī ki Zimrī ne bādshāh ke ḳhilāf sāzish karke use qatl kiyā hai to tamām Isrāīliyoṅ ne lashkargāh meṅ ā kar usī din apne kamāṇḍar Umrī ko bādshāh banā diyā. [17]Tab Umrī tamām faujiyoṅ ke sāth Jibbatūn ko chhoṛ kar Tirzā kā muhāsarā karne lagā. [18]Jab Zimrī ko patā chalā ki shahr dūsroṅ ke qabze meṅ ā gayā hai to us ne mahal ke burj meṅ jā kar use āg lagāī. Yoṅ wuh jal kar mar gayā.

[19]Is tarah use bhī munāsib sazā
mil gaī, kyoṅki us ne bhī wuh
kuchh kiyā thā jo Rab ko nāpasand
thā. Yarubiyām ke namūne par
chal kar us ne wuh tamām gunāh
kie jo Yarubiyām ne kie aur Isrāīl
ko karne par uksāyā thā. [20]Jo
kuchh Zimrī kī hukūmat ke daurān
huā aur jo sāzisheṅ us ne kīṅ wuh
'Shāhān-e-Isrāīl kī Tārīḳh' kī kitāb
meṅ darj haiṅ.

Isrāīl kā Bādshāh Umrī

[21]Zimrī kī maut ke bād Isrāīlī do
firqoṅ meṅ baṭ gae. Ek firqā
Tibnī bin Jīnat ko bādshāh banānā
chāhtā thā, dūsrā Umrī ko. [22]Lekin
Umrī kā firqā Tibnī ke firqe
kī nisbat zyādā tāqatwar niklā.
Chunāṅche Tibnī mar gayā aur
Umrī pūrī qaum par bādshāh ban
gayā.

[23]Umrī Yahūdāh ke bādshāh Āsā
kī hukūmat ke 31weṅ sāl meṅ Isrāīl
kā bādshāh banā. Us kī hukūmat kā
daurāniyā 12 sāl thā. Pahle chhih
sāl dārul-hukūmat Tirzā rahā. [24]Is
ke bād us ne ek ādmī banām Samar
ko chāṅdī ke 6,000 sikke de kar us
se Sāmariya Pahāṛī ḳharīd lī aur
wahāṅ apnā nayā dārul-hukūmat
tāmīr kiyā. Pahle mālik Samar
kī yād meṅ us ne shahr kā nām
Sāmariya rakhā.

[25]Lekin Umrī ne bhī wuhī kuchh
kiyā jo Rab ko nāpasand thā,
balki us ne māzī ke bādshāhoṅ
kī nisbat zyādā badī kī. [26]Us ne
Yarubiyām bin Nabāt ke namūne
par chal kar wuh tamām gunāh kie
jo Yarubiyām ne kie aur Isrāīl ko
karne par uksāyā thā. Natīje meṅ
Isrāīlī Rab apne Ḳhudā ko apne
bātil dewatāoṅ se taish dilāte rahe.
[27]Bāqī jo kuchh Umrī kī hukūmat
ke daurān huā, jo kuchh us ne kiyā
aur jo kāmyābiyāṅ use hāsil huīṅ
wuh 'Shāhān-e-Isrāīl kī Tārīḳh' kī
kitāb meṅ bayān kī gaī haiṅ. [28]Jab
Umrī mar kar apne bāpdādā se jā
milā to use Sāmariya meṅ dafnāyā
gayā. Phir us kā beṭā Aḳhiyab
taḳhtnashīn huā.

Isrāīl kā Bādshāh Aḳhiyab

[29]Aḳhiyab bin Umrī Yahūdāh ke
bādshāh Āsā ke 38weṅ sāl meṅ
Isrāīl kā bādshāh banā. Us kī
hukūmat kā daurāniyā 22 sāl thā,
aur us kā dārul-hukūmat Sāmariya
rahā. [30]Aḳhiyab ne bhī aise kām kie
jo Rab ko nāpasand the, balki māzī

ke bādshāhoṅ kī nisbat us ke gunāh
zyādā sangīn the. [31]Yarubiyām ke
namūne par chalnā us ke lie kāfī
nahīṅ thā balki us ne is se baṛh kar
Saidā ke bādshāh Itbāl kī beṭī Īzabil
se shādī bhī kī. Natīje meṅ wuh us
ke dewatā Bāl ke sāmne jhuk kar
us kī pūjā karne lagā. [32]Sāmariya
meṅ us ne Bāl kā mandir tāmīr kiyā
aur dewatā ke lie qurbāngāh banā
kar us meṅ rakh diyā. [33]Aḳhiyab ne
Yasīrat Dewī kā but bhī banwā diyā.
Yoṅ us ne apne ghinaune kāmoṅ se
māzī ke tamām Isrāīlī bādshāhoṅ
kī nisbat kahīṅ zyādā Rab Isrāīl ke
Ḳhudā ko taish dilāyā.

[34]Aḳhiyab kī hukūmat ke daurān
Baitel ke rahne wāle Hiyel ne
Yarīhū Shahr ko nae sire se tāmīr
kiyā. Jab us kī buniyād rakhī gaī
to us kā sab se baṛā beṭā Abīrām
mar gayā, aur jab us ne shahr ke
darwāze lagā die to us ke sab se
chhoṭe beṭe Sajūb ko apnī jān denī
paṛī. Yoṅ Rab kī wuh bāt pūrī huī
jo us ne Yashua bin Nūn kī mārifat
farmāī thī.

Kawwe Iliyās Nabī ko Khānā Khilāte Haiṅ

17 Ek din Iliyās Nabī ne jo
Jiliyād ke shahr Tishbī kā
thā Aḳhiyab Bādshāh se kahā, "Rab
Isrāīl ke Ḳhudā kī qasam jis kī
ḳhidmat maiṅ kartā hūṅ, āne wāle
sāloṅ meṅ na os, na bārish paṛegī
jab tak maiṅ na kahūṅ."

[2]Phir Rab ne Iliyās se kahā,
[3]"Yahāṅ se chalā jā! Mashriq kī
taraf safr karke Wādī-e-Karīt meṅ
chhup jā jis kī nadī Dariyā-e-Yardan
meṅ bahtī hai. [4]Pānī tū nadī se
pī saktā hai, aur maiṅ ne kawwoṅ
ko tujhe wahāṅ khānā khilāne kā
hukm diyā hai." [5]Iliyās Rab kī sun
kar rawānā huā aur Wādī-e-Karīt
meṅ rahne lagā jis kī nadī Dariyā-
e-Yardan meṅ bahtī hai. [6]Subh-
o-shām kawwe use roṭī aur gosht
pahuṅchāte rahe, aur pānī wuh
nadī se pītā thā.

Iliyās Sārpat kī Bewā ke pās

[7]Is pūre arse meṅ bārish na huī,
is lie nadī āhistā āhistā sūkh gaī.
Jab us kā pānī bilkul ḳhatm ho gayā
[8]to Rab dubārā Iliyās se hamkalām
huā, [9]"Yahāṅ se rawānā ho kar
Saidā ke shahr Sārpat meṅ jā bas.

Maiṅ ne wahāṅ kī ek bewā ko tujhe
khānā khilāne kā hukm diyā hai.”
10 Chunāṅche Iliyās Sārpat ke lie
rawānā huā.

Safr karte karte wuh shahr ke
darwāze ke pās pahuṅch gayā.
Wahāṅ ek bewā jalāne ke lie
lakaṛiyāṅ chun kar jamā kar rahī
thī. Use bulā kar Iliyās ne kahā,
“Zarā kisī bartan meṅ pānī bhar
kar mujhe thoṛā-sā pilāeṅ.”
11 Wuh abhī pānī lāne jā rahī thī
ki Iliyās ne us ke pīchhe āwāz de
kar kahā, “Mere lie roṭī kā ṭukṛā
bhī lānā!” 12 Yih sun kar bewā ruk
gaī aur bolī, “Rab āp ke Ḳhudā kī
qasam, mere pās kuchh nahīṅ hai.
Bas, ek bartan meṅ muṭṭhī-bhar
maidā aur dūsre meṅ thoṛā-sā tel
rah gayā hai. Ab maiṅ jalāne ke lie
chand ek lakaṛiyāṅ chun rahī hūṅ
tāki apne aur apne beṭe ke lie āḳhirī
khānā pakāūṅ. Is ke bād hamārī
maut yaqīnī hai.”
13 Iliyās ne use tasallī dī, “Ḍareṅ
mat! Beshak wuh kuchh kareṅ
jo āp ne kahā hai. Lekin pahle
mere lie chhoṭī-sī roṭī banā kar
mere pās le āeṅ. Phir jo bāqī rah
gayā ho us se apne aur apne beṭe
ke lie roṭī banāeṅ. 14 Kyoṅki Rab
Isrāīl kā Ḳhudā farmātā hai, ‘Jab tak
Rab bārish barasne na de tab tak
maide aur tel ke bartan ḳhālī nahīṅ
hoṅge.’”
15-16 Aurat ne jā kar waisā hī kiyā
jaisā Iliyās ne use kahā thā. Wāqaī
maidā aur tel kabhī ḳhatm na huā.
Roz baroz Iliyās, bewā aur us ke
beṭe ke lie khānā dastyāb rahā. Sab
kuchh waisā hī huā jaisā Rab ne
Iliyās kī mārifat farmāyā thā.
17 Ek din bewā kā beṭā bīmār ho
gayā. Us kī tabiyat bahut ḳharāb
huī, aur hote hote us kī jān nikal
gaī. 18 Tab bewā Iliyās se shikāyat
karne lagī, “Mard-e-Ḳhudā, merā
āp ke sāth kyā wāstā? Āp to sirf is
maqsad se yahāṅ āe haiṅ ki Rab ko
mere gunāh kī yād dilā kar mere
beṭe ko mār ḍāleṅ!”
19 Iliyās ne jawāb meṅ kahā,
“Apne beṭe ko mujhe de deṅ.” Wuh
laṛke ko aurat kī god meṅ se uṭhā
kar chhat par apne kamre meṅ le
gayā aur wahāṅ use chārpāī par
rakh kar 20 duā karne lagā, “Ai Rab
mere Ḳhudā, tū ne is bewā ko jis
kā mehmān maiṅ hūṅ aisī musībat
meṅ kyoṅ ḍāl diyā hai? Tū ne us ke
beṭe ko marne kyoṅ diyā?” 21 Wuh
tīn bār lāsh par darāz huā aur sāth
sāth Rab se iltamās kartā rahā, “Ai
Rab mere Ḳhudā, barāh-e-karm

bachche kī jān ko us meṅ wāpas āne de!”

22Rab ne Iliyās kī sunī, aur laṛke kī jān us meṅ wāpas āī. 23Iliyās use uṭhā kar nīche le āyā aur use us kī māṅ ko wāpas de kar bolā, “Dekheṅ, āp kā beṭā zindā hai!” 24Aurat ne jawāb diyā, “Ab maiṅ ne jān liyā hai ki āp Allāh ke paiġhambar haiṅ aur ki jo kuchh āp Rab kī taraf se bolte haiṅ wuh sach hai.”

Iliyās Isrāīl Wāpas Jātā Hai

18 Bahut din guzar gae. Phir kāl ke tīsre sāl meṅ Rab Iliyās se hamkalām huā, “Ab jā kar apne āp ko Aḳhiyab ke sāmne pesh kar. Maiṅ bārish kā silsilā dubārā shurū kar dūṅgā.”

2Chunāṅche Iliyās Aḳhiyab se milne ke lie Isrāīl chalā gayā. Us waqt Sāmariya kāl kī saḳht girift meṅ thā, 3is lie Aḳhiyab ne mahal ke inchārj Abadiyāh ko bulāyā. (Abadiyāh Rab kā ḳhauf māntā thā. 4Jab Īzabil ne Rab ke tamām nabiyoṅ ko qatl karne kī koshish kī thī to Abadiyāh ne 100 nabiyoṅ ko do ġhāroṅ meṅ chhupā diyā thā. Har ġhār meṅ 50 nabī rahte the, aur Abadiyāh unheṅ khāne-pīne kī chīzeṅ pahuṅchātā rahtā thā.) 5Ab Aḳhiyab ne Abadiyāh ko hukm diyā, “Pūre mulk meṅ se guzar kar tamām chashmoṅ aur wādiyoṅ kā muāynā kareṅ. Shāyad kahīṅ kuchh ghās mil jāe jo ham apne ghoṛoṅ aur ḳhachcharoṅ ko khilā kar unheṅ bachā sakeṅ. Aisā na ho ki hameṅ khāne kī qillat ke bāis kuchh jānwaroṅ ko zabah karnā paṛe.”

6Unhoṅ ne muqarrar kiyā ki Aḳhiyab kahāṅ jāegā aur Abadiyāh kahāṅ, phir donoṅ ek dūsre se alag ho gae. 7Chalte chalte Abadiyāh ko achānak Iliyās us kī taraf āte hue nazar āyā. Jab Abadiyāh ne use pahchānā to wuh muṅh ke bal jhuk kar bolā, “Mere āqā Iliyās, kyā āp hī haiṅ?”

8Iliyās ne jawāb diyā, “Jī, maiṅ hī hūṅ. Jāeṅ, apne mālik ko ittalā deṅ ki Iliyās ā gayā hai.”

9Abadiyāh ne etarāz kiyā, “Mujh se kyā ġhaltī huī hai ki āp mujhe Aḳhiyab se marwānā chāhte haiṅ? 10Rab āp ke Ḳhudā kī qasam, bādshāh ne apne bandoṅ ko har qaum aur mulk meṅ bhej diyā hai tāki āp ko ḍhūnḍ nikāleṅ. Aur jahāṅ jawāb milā ki Iliyās yahāṅ

nahīṅ hai wahāṅ logoṅ ko qasam
khānī paṛī ki ham Iliyās kā khoj
lagāne meṅ nākām rahe haiṅ.
[11]Aur ab āp chāhte haiṅ ki maiṅ
bādshāh ke pās jā kar use batāūṅ
ki Iliyās yahāṅ hai? [12]Ain mumkin
hai ki jab maiṅ āp ko chhoṛ kar
chalā jāūṅ to Rab kā Rūh āp ko
uṭhā kar kisī nāmālūm jagah le
jāe. Agar bādshāh merī yih ittalā
sun kar yahāṅ āe aur āp ko na
pāe to mujhe mār ḍālegā. Yād
rahe ki maiṅ jawānī se le kar āj
tak Rab kā ḳhauf māntā āyā hūṅ.
[13]Kyā mere āqā tak yih ḳhabar
nahīṅ pahuṅchī ki jab Īzabil Rab
ke nabiyoṅ ko qatl kar rahī thī to
maiṅ ne kyā kiyā? Maiṅ do ġhāroṅ
meṅ pachās pachās nabiyoṅ ko
chhupā kar unheṅ khāne-pīne kī
chīzeṅ pahuṅchātā rahā. [14]Aur ab
āp chāhte haiṅ ki maiṅ Aḳhiyab
ke pās jā kar use ittalā dūṅ ki Iliyās
yahāṅ ā gayā hai? Wuh mujhe zarūr
mār ḍālegā."

[15]Iliyās ne kahā, "Rabbul-afwāj kī
hayāt kī qasam jis kī ḳhidmat maiṅ
kartā hūṅ, āj maiṅ apne āp ko zarūr
bādshāh ko pesh karūṅga."

[16]Tab Abadiyāh chalā gayā
aur bādshāh ko Iliyās kī ḳhabar
pahuṅchāī. Yih sun kar Aḳhiyab
Iliyās se milne ke lie āyā.

Kyā Bāl Haqīqī Mābūd Hai yā Rab?

[17]Iliyās ko deḳhte hī Aḳhiyab bolā,
"Ai Isrāīl ko musībat meṅ ḍālne
wāle, kyā āp wāpas ā gae haiṅ?"
[18]Iliyās ne etarāz kiyā, "Maiṅ to
Isrāīl ke lie musībat kā bāis nahīṅ
banā balki āp aur āp ke bāp kā
gharānā. Āp Rab ke ahkām chhoṛ
kar Bāl ke butoṅ ke pīchhe lag gae
haiṅ. [19]Ab maiṅ āp ko chaileṅj
detā hūṅ, tamām Isrāīl ko bulā kar
Karmil Pahāṛ par jamā kareṅ. Sāth
sāth Bāl Dewatā ke 450 nabiyoṅ ko
aur Īzabil kī mez par sharīk hone
wāle Yasīrat Dewī ke 400 nabiyoṅ
ko bhī bulāeṅ."

[20]Aḳhiyab mān gayā. Us ne
tamām Isrāīliyoṅ aur nabiyoṅ ko
bulāyā. Jab wuh Karmil Pahāṛ
par jamā ho gae [21]to Iliyās un ke
sāmne jā khaṛā huā aur kahā, "Āp
kab tak kabhī is taraf, kabhī us
taraf langaṛāte raheṅge?[a] Agar Rab
Ḳhudā hai to sirf usī kī pairawī

[a]Dekhie āyat 26.

kareṅ, lekin agar Bāl wāhid Ḳhudā hai to usī ke pīchhe lag jāeṅ.”

Log ḳhāmosh rahe. 22 Iliyās ne bāt jārī rakhī, “Rab ke nabiyoṅ meṅ se sirf maiṅ hī bāqī rah gayā hūṅ. Dūsrī taraf Bāl Dewatā ke yih 450 nabī khaṛe haiṅ. 23 Ab do bail le āeṅ. Bāl ke nabī ek ko pasand kareṅ aur phir use ṭukṛe ṭukṛe karke apnī qurbāngāh kī lakaṛiyoṅ par rakh deṅ. Lekin wuh lakaṛiyoṅ ko āg na lagāeṅ. Maiṅ dūsre bail ko taiyār karke apnī qurbāngāh kī lakaṛiyoṅ par rakh dūṅgā. Lekin maiṅ bhī unheṅ āg nahīṅ lagāūṅgā. 24 Phir āp apne dewatā kā nām pukāreṅ jabki maiṅ Rab kā nām pukārūṅga. Jo mābūd qurbānī ko jalā kar jawāb degā wuhī Ḳhudā hai.” Tamām log bole, “Āp ṭhīk kahte haiṅ.”

25 Phir Iliyās ne Bāl ke nabiyoṅ se kahā, “Shurū kareṅ, kyoṅki āp bahut haiṅ. Ek bail ko chun kar use taiyār kareṅ. Lekin use āg mat lagānā balki apne dewatā kā nām pukāreṅ tāki wuh āg bhej de.” 26 Unhoṅ ne bailoṅ meṅ se ek ko chun kar use taiyār kiyā, phir Bāl kā nām pukārne lage. Subah se le kar dopahar tak wuh musalsal chīḳhte-chillāte rahe, “Ai Bāl, hamārī sun!” Sāth sāth wuh us qurbāngāh ke irdgird nāchte rahe[a] jo unhoṅ ne banāī thī. Lekin na koī āwāz sunāī dī, na kisī ne jawāb diyā.

27 Dopahar ke waqt Iliyās un kā mazāq uṛāne lagā, “Zyādā ūṅchī āwāz se boleṅ! Shāyad wuh sochoṅ meṅ ġharq ho yā apnī hājat rafā karne ke lie ek taraf gayā ho. Yih bhī ho saktā hai ki wuh kahīṅ safr kar rahā ho. Yā shāyad wuh gahrī nīnd so gayā ho aur use jagāne kī zarūrat hai.”

28 Tab wuh mazīd ūṅchī āwāz se chīḳhne-chillāne lage. Māmūl ke mutābiq wuh chhuriyoṅ aur nezoṅ se apne āp ko zaḳhmī karne lage, yahāṅ tak ki ḳhūn bahne lagā. 29 Dopahar guzar gaī, aur wuh shām ke us waqt tak wajd meṅ rahe jab ġhallā kī nazar pesh kī jātī hai. Lekin koī āwāz na sunāī dī. Na kisī ne jawāb diyā, na un ke tamāshe par tawajjuh dī.

30 Phir Iliyās Isrāīliyoṅ se muḳhātib huā, “Āeṅ, sab yahāṅ mere pās āeṅ!” Sab qarīb āe.

---

[a] Lafzī tarjumā: langaṛāte hue nāchte rahe. Ġhāliban Bāl kī tāzīm meṅ ek ḳhās qism kā raqs. Lihāzā āyat 21 meṅ Iliyās kā sawāl, “Āp kab tak . . . langaṛāte raheṅge?”

Wahāṅ Rab kī ek qurbāngāh thī
jo girāī gaī thī. Ab Iliyās ne wuh
dubārā khaṛī kī. 31 Us ne Yāqūb se
nikle har qabīle ke lie ek ek patthar
chun liyā. (Bād meṅ Rab ne Yāqūb
kā nām Isrāīl rakhā thā.) 32 In bārah
pattharoṅ ko le kar Iliyās ne Rab
ke nām kī tāzīm meṅ qurbāngāh
banāī. Is ke irdgird us ne itnā
chauṛā gaṛhā khodā ki us meṅ
taqrīban 15 liṭar pānī samā saktā
thā. 33 Phir us ne qurbāngāh par
lakaṛiyoṅ kā ḍher lagāyā aur bail
ko ṭukṛe ṭukṛe karke lakaṛiyoṅ par
rakh diyā. Is ke bād us ne hukm
diyā, "Chār ghaṛe pānī se bhar kar
qurbānī aur lakaṛiyoṅ par unḍel
deṅ!" 34 Jab unhoṅ ne aisā kiyā to us
ne dubārā aisā karne kā hukm diyā,
phir tīsrī bār. 35 Āḳhirkār itnā pānī
thā ki us ne chāroṅ taraf qurbāngāh
se ṭapak kar gaṛhe ko bhar diyā.

36 Shām ke waqt jab ġhallā kī
nazar pesh kī jātī hai Iliyās ne
qurbāngāh ke pās jā kar buland
āwāz se duā kī, "Ai Rab, ai Ibrāhīm,
Is'hāq aur Isrāīl ke Ḳhudā, āj logoṅ
par zāhir kar ki Isrāīl meṅ tū hī
Ḳhudā hai aur ki maiṅ terā ḳhādim
hūṅ. Sābit kar ki maiṅ ne yih sab
kuchh tere hukm ke mutābiq kiyā
hai. 37 Ai Rab, merī duā sun! Merī
sun tāki yih log jān leṅ ki tū, ai Rab,
Ḳhudā hai aur ki tū hī un ke diloṅ
ko dubārā apnī taraf māyl kar rahā
hai."

38 Achānak āsmān se Rab kī āg
nāzil huī. Āg ne na sirf qurbānī
aur lakaṛī ko bhasm kar diyā balki
qurbāngāh ke pattharoṅ aur us ke
nīche kī miṭṭī ko bhī. Gaṛhe meṅ
pānī bhī ek dam sūkh gayā.

39 Yih dekh kar Isrāīlī aundhe
muṅh gir kar pukārne lage, "Rab
hī Ḳhudā hai! Rab hī Ḳhudā hai!"
40 Phir Iliyās ne unheṅ hukm diyā,
"Bāl ke nabiyoṅ ko pakaṛ leṅ. Ek
bhī bachne na pāe!" Logoṅ ne
unheṅ pakaṛ liyā to Iliyās unheṅ
nīche Wādī-e-Qaison meṅ le gayā
aur wahāṅ sab ko maut ke ghāṭ utār
diyā.

Bārish Hotī Hai

41 Phir Iliyās ne Aḳhiyab se kahā,
"Ab jā kar kuchh khāeṅ aur pieṅ,
kyoṅki mūslādhār bārish kā shor
sunāī de rahā hai." 42 Chunāṅche
Aḳhiyab khāne-pīne ke lie chalā
gayā jabki Iliyās Karmil Pahāṛ kī
choṭī par chaṛh gayā. Wahāṅ us
ne jhuk kar apne sar ko donoṅ
ghuṭnoṅ ke bīch meṅ chhupā liyā.

43 Apne naukar ko us ne hukm diyā,
"Jāo, samundar kī taraf dekho."

Naukar gayā aur samundar kī
taraf dekhā, phir wāpas ā kar Iliyās
ko ittalā dī, "Kuchh bhī nazar nahīṅ
ātā." Lekin Iliyās ne use dubārā
deḳhne ke lie bhej diyā. Is dafā
bhī kuchh mālūm na ho sakā. Sāt
bār Iliyās ne naukar ko deḳhne ke
lie bhejā. 44 Āḳhirkār jab naukar
sātwīṅ dafā gayā to us ne wāpas ā
kar ittalā dī, "Ek chhoṭā-sā bādal
samundar meṅ se nikal kar ūpar
chaṛh rahā hai. Wuh ādmī ke hāth
ke barābar hai."

Tab Iliyās ne hukm diyā, "Jāo,
Aḳhiyab ko ittalā do, 'Ghoṛoṅ ko
fauran rath meṅ jot kar ghar chale
jāeṅ, warnā bārish āp ko rok legī.'"
45 Naukar ittalā dene chalā gayā to
jald hī āṅdhī āī, āsmān par kāle
kāle bādal chhā gae aur mūslādhār
bārish barasne lagī. Aḳhiyab jaldī
se rath par sawār ho kar Yazrael ke
lie rawānā ho gayā. 46 Us waqt Rab
ne Iliyās ko ḳhās tāqat dī. Safr ke lie
kamarbastā ho kar wuh Aḳhiyab ke
rath ke āge āge dauṛ kar us se pahle
Yazrael pahuṅch gayā.

Iliyās Bhāg Jātā Hai

19 Aḳhiyab ne Īzabil ko sab
kuchh sunāyā jo Iliyās ne
kahā thā, yih bhī ki us ne Bāl ke
nabiyoṅ ko kis tarah talwār se mār
diyā thā. 2 Tab Īzabil ne qāsid ko
Iliyās ke pās bhej kar use ittalā
dī, "Dewatā mujhe saḳht sazā deṅ
agar maiṅ kal is waqt tak āp ko un
nabiyoṅ kī-sī sazā na dūṅ."

3 Iliyās saḳht ḍar gayā aur apnī jān
bachāne ke lie bhāg gayā. Chalte
chalte wuh Yahūdāh ke shahr Bair-
sabā tak pahuṅch gayā. Wahāṅ
wuh apne naukar ko chhoṛ kar 4 āge
registān meṅ jā niklā. Ek din ke
safr ke bād wuh sīṅk kī jhāṛī ke pās
pahuṅch gayā aur us ke sāye meṅ
baiṭh kar duā karne lagā, "Ai Rab,
mujhe marne de. Bas ab kāfī hai.
Merī jān le le, kyoṅki maiṅ apne
bāpdādā se behtar nahīṅ hūṅ."
5 Phir wuh jhāṛī ke sāye meṅ leṭ kar
so gayā.

Achānak ek farishte ne use chhū
kar kahā, "Uṭh, khānā khā le!"
6 Jab us ne apnī āṅkheṅ kholīṅ to
dekhā ki sirhāne ke qarīb koeloṅ
par banāī gaī roṭī aur pānī kī surāhī
paṛī hai. Us ne roṭī khāī, pānī piyā
aur dubārā so gayā. 7 Lekin Rab

kā farishtā ek bār phir āyā aur use hāth lagā kar kahā, “Uṭh, khānā khā le, warnā āge kā lambā safr tere bas kī bāt nahīṅ hogī.”

[8]Tab Iliyās ne uṭh kar dubārā khānā khāyā aur pānī piyā. Is ḳhurāk ne use itnī taqwiyat dī ki wuh chālīs din aur chālīs rāt safr karte karte Allāh ke pahāṛ Horib yānī Sīnā tak pahuṅch gayā. [9]Wahāṅ wuh rāt guzārne ke lie ek ġhār meṅ chalā gayā.

Rab Iliyās kī Hauslā-afzāī Kartā Hai

Ġhār meṅ Rab us se hamkalām huā. Us ne pūchhā, “Iliyās, tū yahāṅ kyā kar rahā hai?” [10]Iliyās ne jawāb diyā, “Maiṅ ne Rab, āsmānī lashkaroṅ ke Ḳhudā kī ḳhidmat karne kī sirtoṛ koshish kī hai, kyoṅki Isrāīliyoṅ ne tere ahd ko tark kar diyā hai. Unhoṅ ne terī qurbāngāhoṅ ko girā kar tere nabiyoṅ ko talwār se qatl kar diyā hai. Maiṅ akelā hī bachā hūṅ, aur wuh mujhe bhī mār ḍālne ke darpai haiṅ.”

[11]Jawāb meṅ Rab ne farmāyā, “Ġhār se nikal kar pahāṛ par Rab ke sāmne khaṛā ho jā!” Phir Rab wahāṅ se guzarā. Us ke āge āge baṛī aur zabardast āṅdhī āī jis ne pahāṛoṅ ko chīr kar chaṭṭānoṅ ko ṭukṛe ṭukṛe kar diyā. Lekin Rab āṅdhī meṅ nahīṅ thā. [12]Is ke bād zalzalā āyā, lekin Rab zalzale meṅ nahīṅ thā. [13]Zalzale ke bād bhaṛaktī huī āg wahāṅ se guzarī, lekin Rab āg meṅ bhī nahīṅ thā. Phir narm hawā kī dhīmī dhīmī āwāz sunāī dī. Yih āwāz sun kar Iliyās ne apne chehre ko chādar se ḍhāṅp liyā aur nikal kar ġhār ke muṅh par khaṛā ho gayā. Ek āwāz us se muḳhātib huī, “Iliyās, tū yahāṅ kyā kar rahā hai?” [14]Iliyās ne jawāb diyā, “Maiṅ ne Rab, āsmānī lashkaroṅ ke Ḳhudā kī ḳhidmat karne kī sirtoṛ koshish kī hai, kyoṅki Isrāīliyoṅ ne tere ahd ko tark kar diyā hai. Unhoṅ ne terī qurbāngāhoṅ ko girā kar tere nabiyoṅ ko talwār se qatl kar diyā hai. Maiṅ akelā hī bachā hūṅ, aur wuh mujhe bhī mār ḍālne ke darpai haiṅ.”

[15]Rab ne jawāb meṅ kahā, “Registān meṅ us rāste se ho kar wāpas jā jis ne tujhe yahāṅ pahuṅchāyā hai. Phir Damishq chalā jā. Wahāṅ Hazāel ko tel se masah karke Shām kā bādshāh

qarār de. [16]Isī tarah Yāhū bin Nimsī
ko masah karke Isrāīl kā bādshāh
qarār de aur Abīl-mahūlā ke rahne
wāle Ilīshā bin Sāfat ko masah
karke apnā jānashīn muqarrar kar.
[17]Jo Hazāel kī talwār se bach jāegā
use Yāhū mār degā, aur jo Yāhū
kī talwār se bach jāegā use Ilīshā
mār degā. [18]Lekin maiṅ ne apne lie
Isrāīl meṅ 7,000 afrād ko bachā liyā
hai, un tamām logoṅ ko jo ab tak
na Bāl Dewatā ke sāmne jhuke, na
us ke but ko bosā diyā hai."

Iliyās Ilīshā ko Apnā Jānashīn Muqarrar Kartā Hai

[19]Iliyās wahāṅ se chalā gayā. Isrāīl
meṅ wāpas ā kar use Ilīshā bin
Sāfat milā jo bailoṅ kī bārah joṛiyoṅ
kī madad se hal chalā rahā thā.
Ḳhud wuh bārhwīṅ joṛī ke sāth chal
rahā thā. Iliyās ne us ke pās ā kar
apnī chādar us ke kandhoṅ par ḍāl
dī aur ruke baġhair āge nikal gayā.
[20]Ilīshā fauran apne bailoṅ ko
chhoṛ kar Iliyās ke pīchhe bhāgā.
Us ne kahā, "Pahle mujhe apne
māṅ-bāp ko bosā de kar ḳhairbād
kahne dījie. Phir maiṅ āp ke pīchhe
ho lūṅgā." Iliyās ne jawāb diyā,
"Chaleṅ, wāpas jāeṅ. Lekin wuh
kuchh yād rahe jo maiṅ ne āp ke
sāth kiyā hai." [21]Tab Ilīshā wāpas
chalā gayā. Bailoṅ kī ek joṛī ko
le kar us ne donoṅ ko zabah kiyā.
Hal chalāne kā sāmān us ne gosht
pakāne ke lie jalā diyā. Jab gosht
taiyār thā to us ne use logoṅ meṅ
taqsīm karke unheṅ khilā diyā. Is
ke bād Ilīshā Iliyās ke pīchhe ho kar
us kī ḳhidmat karne lagā.

Shām kī Fauj Sāmariya kā Muhāsarā Kartī Hai

20 Ek din Shām ke bādshāh
Bin-hadad ne apnī pūrī
fauj ko jamā kiyā. 32 ittahādī
bādshāh bhī apne rathoṅ aur
ghoṛoṅ ko le kar āe. Is baṛī fauj
ke sāth Bin-hadad ne Sāmariya kā
muhāsarā karke Isrāīl se jang kā
elān kiyā. [2]Us ne apne qāsidoṅ
ko shahr meṅ bhej kar Isrāīl ke
bādshāh Aḳhiyab ko ittalā dī, [3]"Ab
se āp kā sonā, chāṅdī, ḳhawātīn
aur beṭe mere hī haiṅ." [4]Isrāīl ke
bādshāh ne jawāb diyā, "Mere āqā
aur bādshāh, āp kī marzī. Maiṅ aur
jo kuchh merā hai āp kī milkiyat
hai."
[5]Thoṛī der ke bād qāsid Bin-
hadad kī naī ḳhabar le kar āe,

"Maiṅ ne āp se sone, chāṅdī,
ḳhawātīn aur beṭoṅ kā taqāzā kiyā
hai. 6Ab ġhaur kareṅ! Kal is waqt
maiṅ apne mulāzimoṅ ko āp ke pās
bhej dūṅgā, aur wuh āp ke mahal
aur āp ke afsaroṅ ke gharoṅ kī
talāshī leṅge. Jo kuchh bhī āp ko
pyārā hai use wuh le jāeṅge."
7Tab Aḳhiyab Bādshāh ne mulk
ke tamām buzurgoṅ ko bulā kar
un se bāt kī, "Dekheṅ yih ādmī
kitnā burā irādā rakhtā hai. Jab us
ne merī ḳhawātīn, beṭoṅ, sone aur
chāṅdī kā taqāzā kiyā to maiṅ ne
inkār na kiyā." 8Buzurgoṅ aur bāqī
logoṅ ne mil kar mashwarā diyā,
"Us kī na suneṅ, aur jo kuchh wuh
māṅgtā hai us par rāzī na ho jāeṅ."
9Chunāṅche bādshāh ne qāsidoṅ se
kahā, "Mere āqā bādshāh ko jawāb
denā, jo kuchh āp ne pahlī martabā
māṅg liyā wuh maiṅ āp ko dene
ke lie taiyār hūṅ, lekin yih āḳhirī
taqāzā maiṅ pūrā nahīṅ kar saktā."
Jab qāsidoṅ ne Bin-hadad ko
yih ḳhabar pahuṅchāī 10to us ne
Aḳhiyab ko fauran ḳhabar bhej dī,
"Dewatā mujhe saḳht sazā deṅ agar
maiṅ Sāmariya ko nest-o-nābūd na
kar dūṅ. Itnā bhī nahīṅ rahegā
ki merā har faujī muṭṭhī-bhar ḳhāk
apne sāth wāpas le jā sake!" 11Isrāīl
ke bādshāh ne qāsidoṅ ko jawāb
diyā, "Use batā denā ki jo abhī jang
kī taiyāriyāṅ kar rahā hai wuh fatah
ke nāre na lagāe."
12Jab Bin-hadad ko yih ittalā
milī to wuh lashkargāh meṅ apne
ittahādī bādshāhoṅ ke sāth mai pī
rahā thā. Us ne apne afsaroṅ ko
hukm diyā, "Hamlā karne ke lie
taiyāriyāṅ karo!" Chunāṅche wuh
shahr par hamlā karne kī taiyāriyāṅ
karne lage.

Shām kī Fauj se Pahlī Jang

13Is daurān ek nabī Aḳhiyab
Bādshāh ke pās āyā aur kahā, "Rab
farmātā hai, 'Kyā tujhe dushman kī
yih baṛī fauj nazar ā rahī hai? To
bhī maiṅ ise āj hī tere hawāle kar
dūṅgā. Tab tū jān legā ki maiṅ hī
Rab hūṅ.'"
14Aḳhiyab ne sawāl kiyā, "Rab
yih kis ke wasīle se karegā?" Nabī
ne jawāb diyā, "Rab farmātā hai
ki ziloṅ par muqarrar afsaroṅ ke
jawān yih fatah pāeṅge." Bādshāh
ne mazīd pūchhā, "Laṛāī meṅ kaun
pahlā qadam uṭhāe?" Nabī ne kahā,
"Tū hī."
15Chunāṅche Aḳhiyab ne ziloṅ
par muqarrar afsaroṅ ke jawānoṅ

ko bulāyā. 232 afrād the. Phir us ne bāqī Isrāīliyoṅ ko jamā kiyā. 7,000 afrād the. [16-17]Dopahar ko wuh laṛne ke lie nikle. Ziloṅ par muqarrar afsaroṅ ke jawān sab se āge the. Bin-hadad aur 32 ittahādī bādshāh lashkargāh meṅ baiṭhe nashe meṅ dhut mai pī rahe the ki achānak shahr kā jāyzā lene ke lie Bin-hadad ke bheje gae sipāhī andar āe aur kahne lage, "Sāmariya se ādmī nikal rahe haiṅ." [18]Bin-hadad ne hukm diyā, "Har sūrat meṅ unheṅ zindā pakaṛeṅ, ḳhāh wuh amnpasand irādā rakhte hoṅ yā na."

[19]Lekin unheṅ yih karne kā mauqā na milā, kyoṅki Isrāīl ke ziloṅ par muqarrar afsaroṅ aur bāqī faujiyoṅ ne shahr se nikal kar [20]fauran un par hamlā kar diyā. Aur jis bhī dushman kā muqābalā huā use mārā gayā. Tab Shām kī pūrī fauj bhāg gaī. Isrāīliyoṅ ne un kā tāqqub kiyā, lekin Shām kā bādshāh Bin-hadad ghoṛe par sawār ho kar chand ek ghuṛsawāroṅ ke sāth bach niklā. [21]Us waqt Isrāīl kā bādshāh jang ke lie niklā aur ghoṛoṅ aur rathoṅ ko tabāh karke Arāmiyoṅ ko zabardast shikast dī.

Shām kī Fauj se Dūsrī Jang

[22]Bād meṅ mazkūrā nabī dubārā Isrāīl ke bādshāh ke pās āyā. Wuh bolā, "Ab mazbūt ho kar baṛe dhyān se socheṅ ki āne wāle dinoṅ meṅ kyā kyā taiyāriyāṅ karnī chāhieṅ, kyoṅki agle bahār ke mausam meṅ Shām kā bādshāh dubārā āp par hamlā karegā."

[23]Shām ke bādshāh ko bhī mashwarā diyā gayā. Us ke baṛe afsaroṅ ne ḳhayāl pesh kiyā, "Isrāīliyoṅ ke dewatā pahāṛī dewatā haiṅ, is lie wuh ham par ġhālib ā gae haiṅ. Lekin agar ham maidānī ilāqe meṅ un se laṛeṅ to har sūrat meṅ jīteṅge. [24]Lekin hamārā ek aur mashwarā bhī hai. 32 bādshāhoṅ ko haṭā kar un kī jagah apne afsaroṅ ko muqarrar kareṅ. [25]Phir ek naī fauj taiyār kareṅ jo tabāhshudā purānī fauj jaisī tāqatwar ho. Us ke utne hī rath aur ghoṛe hoṅ jitne pahle the. Phir jab ham maidānī ilāqe meṅ un se laṛeṅge to un par zarūr ġhālib āeṅge."

Bādshāh un kī bāt mān kar taiyāriyāṅ karne lagā. [26]Jab bahār kā mausam āyā to wuh Shām ke faujiyoṅ ko jamā karke Isrāīl

se laṛne ke lie Afīq Shahr gayā. [27]Isrāīlī fauj bhī laṛne ke lie jamā huī. Khāne-pīne kī ashyā kā band-o-bast kiyā gayā, aur wuh dushman se laṛne ke lie nikle. Jab wahāṅ pahuṅche to unhoṅ ne apne ḳhaimoṅ ko do jaghoṅ par lagāyā. Yih do guroh Shām kī wasī fauj ke muqābale meṅ bakriyoṅ ke do chhoṭe rewaṛoṅ jaise lag rahe the, kyoṅki pūrā maidān Shām ke faujiyoṅ se bharā thā.

[28]Phir mard-e-Ḳhudā ne Aḳhiyab ke pās ā kar kahā, "Rab farmātā hai, 'Shām ke log ḳhayāl karte haiṅ ki Rab pahāṛī dewatā hai is lie maidānī ilāqe meṅ nākām rahegā. Chunāṅche maiṅ un kī zabardast fauj ko tere hawāle kar dūṅgā. Tab tū jān legā ki maiṅ hī Rab hūṅ.'"

[29]Sāt din tak donoṅ faujeṅ ek dūsre ke muqābil saf-ārā rahīṅ. Sātweṅ din laṛāī kā āġhāz huā. Isrāīlī is martabā bhī Shām kī fauj par ġhālib āe. Us din unhoṅ ne un ke ek lākh piyādā faujiyoṅ ko mār diyā. [30]Bāqī farār ho kar Afīq Shahr meṅ ghus gae. Taqrīban 27,000 ādmī the. Lekin achānak shahr kī fasīl un par gir gaī, to wuh bhī halāk ho gae.

Aḳhiyab Shām ke Bādshāh par Rahm Kartā Hai

Bin-hadad Bādshāh bhī Afīq meṅ farār huā thā. Ab wuh kabhī is kamre meṅ, kabhī us meṅ khisak kar chhupne kī koshish kar rahā thā. [31]Phir us ke afsaroṅ ne use mashwarā diyā, "Sunā hai ki Isrāīl ke bādshāh narmdil hote haiṅ. Kyoṅ na ham ṭāṭ oṛh kar aur apnī gardanoṅ meṅ rasse ḍāl kar Isrāīl ke bādshāh ke pās jāeṅ? Shāyad wuh āp ko zindā chhoṛ de."

[32]Chunāṅche Bin-hadad ke afsar ṭāṭ oṛh kar aur apnī gardanoṅ meṅ rasse ḍāl kar Isrāīl ke bādshāh ke pās āe. Unhoṅ ne kahā, "Āp kā ḳhādim Bin-hadad guzārish kartā hai ki mujhe zindā chhoṛ deṅ." Aḳhiyab ne sawāl kiyā, "Kyā wuh ab tak zindā hai? Wuh to merā bhāī hai!" [33]Jab Bin-hadad ke afsaroṅ ne jān liyā ki Aḳhiyab kā rujhān kis taraf hai to unhoṅ ne jaldī se is kī tasdīq kī, "Jī, Bin-hadad āp kā bhāī hai!" Aḳhiyab ne hukm diyā, "Jā kar use bulā lāeṅ."

Tab Bin-hadad nikal āyā, aur Aḳhiyab ne use apne rath par sawār hone kī dāwat dī. [34]Bin-hadad ne Aḳhiyab se kahā, "Maiṅ āp ko wuh

tamām shahr wāpas kar detā hūṅ jo mere bāp ne āp ke bāp se chhīn lie the. Āp hamāre dārul-hukūmat Damishq meṅ tijāratī marākiz bhī qāym kar sakte haiṅ, jis tarah mere bāp ne pahle Sāmariya meṅ kiyā thā." Aḳhiyab bolā, "Ṭhīk hai. Is ke badle meṅ maiṅ āp ko rihā kar dūṅgā." Unhoṅ ne muāhadā kiyā, phir Aḳhiyab ne Shām ke bādshāh ko rihā kar diyā.

Nabī Aḳhiyab ko Malāmat Kartā Hai

35 Us waqt Rab ne nabiyoṅ meṅ se ek ko hidāyat kī, "Jā kar apne sāthī ko kah de ki wuh tujhe māre." Nabī ne aisā kiyā, lekin sāthī ne inkār kiyā. 36 Phir nabī bolā, "Chūṅki āp ne Rab kī nahīṅ sunī, is lie jyoṅ hī āp mujh se chale jāeṅge sherbabar āp ko phāṛ ḍālegā." Aur aisā hī huā. Jab sāthī wahāṅ se niklā to sherbabar ne us par hamlā karke use phāṛ ḍālā.

37 Nabī kī mulāqāt kisī aur se huī to us ne us se bhī kahā, "Mehrbānī karke mujhe māreṅ!" Us ādmī ne nabī ko mār mār kar zaḳhmī kar diyā. 38 Tab nabī ne apnī āṅkhoṅ par paṭṭī bāndhī tāki use pahchānā na jāe, phir rāste ke kināre par Aḳhiyab Bādshāh ke intazār meṅ khaṛā ho gayā.

39 Jab bādshāh wahāṅ se guzarā to nabī chillā kar us se muḳhātib huā, "Janāb, maiṅ maidān-e-jang meṅ laṛ rahā thā ki achānak kisī ādmī ne mere pās ā kar apne qaidī ko mere hawāle kar diyā. Us ne kahā, 'Is kī nigarānī karnā. Agar yih kisī bhī wajah se bhāg jāe to āp ko us kī jān ke ewaz apnī jān denī paṛegī yā āp ko ek man chāṅdī adā karnī paṛegī.' 40 Lekin maiṅ idhar-udhar masrūf rahā, aur itne meṅ qaidī ġhāyb ho gayā." Aḳhiyab Bādshāh ne jawāb diyā, "Āp ne ḳhud apne bāre meṅ faislā diyā hai. Ab āp ko is kā natījā bhugatnā paṛegā."

41 Phir nabī ne jaldī se paṭṭī ko apnī āṅkhoṅ par se utār diyā, aur bādshāh ne pahchān liyā ki yih nabiyoṅ meṅ se ek hai. 42 Nabī ne kahā, "Rab farmātā hai, 'Maiṅ ne muqarrar kiyā thā ki Bin-hadad ko mere lie maḳhsūs karke halāk karnā hai, lekin tū ne use rihā kar diyā hai. Ab us kī jagah tū hī maregā, aur us kī qaum kī jagah terī qaum ko nuqsān pahuṅchegā.'"

43 Isrāīl kā bādshāh baṛe ġhusse aur badmizājī ke ālam meṅ

Sāmariya meṅ apne mahal meṅ chalā gayā.

Īzabil ke Hāthoṅ Nabot kā Qatl

21 Is ke bād ek aur qābil-e-zikr bāt huī. Yazrael meṅ Sāmariya ke bādshāh Aḳhiyab kā ek mahal thā. Mahal kī zamīn ke sāth sāth angūr kā bāġh thā. Mālik kā nām Nabot thā. [2]Ek din Aḳhiyab ne Nabot se bāt kī, "Angūr kā āp kā bāġh mere mahal ke qarīb hī hai. Use mujhe de deṅ, kyoṅki maiṅ us meṅ sabziyāṅ lagānā chāhtā hūṅ. Muāwaze meṅ maiṅ āp ko us se achchhā angūr kā bāġh de dūṅgā. Lekin agar āp paise ko tarjīh deṅ to āp ko us kī pūrī raqam adā kar dūṅgā."

[3]Lekin Nabot ne jawāb diyā, "Allāh na kare ki maiṅ āp ko wuh maurūsī zamīn dūṅ jo mere bāpdādā ne mere sapurd kī hai!"

[4]Aḳhiyab baṛe ġhusse meṅ apne ghar wāpas chalā gayā. Wuh bezār thā ki Nabot apne bāpdādā kī maurūsī zamīn bechnā nahīṅ chāhtā. Wuh palang par leṭ gayā aur apnā muṅh dīwār kī taraf karke khānā khāne se inkār kiyā. [5]Us kī bīwī Īzabil us ke pās āī aur pūchhne lagī, "Kyā bāt hai? Āp kyoṅ itne bezār haiṅ ki khānā bhī nahīṅ khānā chāhte?" [6]Aḳhiyab ne jawāb diyā, "Yazrael kā rahne wālā Nabot mujhe angūr kā bāġh nahīṅ denā chāhtā. Go maiṅ use paise denā chāhtā thā balki use is kī jagah koī aur bāġh dene ke lie taiyār thā to bhī wuh bazid rahā."

[7]Īzabil bolī, "Kyā āp Isrāīl ke bādshāh haiṅ ki nahīṅ? Ab uṭheṅ! Khāeṅ, pieṅ aur apnā dil bahlāeṅ. Maiṅ hī āp ko Nabot Yazraelī kā angūr kā bāġh dilā dūṅgī." [8]Us ne Aḳhiyab ke nām se ḳhutūt likh kar un par bādshāh kī muhr lagāī aur unheṅ Nabot ke shahr ke buzurgoṅ aur shurafā ko bhej diyā. [9]Ḳhatoṅ meṅ zail kī ḳhabar likhī thī,

"Shahr meṅ elān kareṅ ki ek din kā rozā rakhā jāe. Jab log us din jamā ho jāeṅge to Nabot ko logoṅ ke sāmne izzat kī kursī par biṭhā deṅ. [10]Lekin us ke muqābil do badmāshoṅ ko biṭhā denā. Ijtimā ke daurān yih ādmī sab ke sāmne Nabot par ilzām lagāeṅ, 'Is shaḳhs ne Allāh aur bādshāh par lānat bhejī hai! Ham is ke gawāh haiṅ.' Phir use shahr se bāhar le jā kar sangsār kareṅ."

[11]Yazrael ke buzurgoṅ aur
shurafā ne aisā hī kiyā. [12]Unhoṅ
ne roze ke din kā elān kiyā. Jab log
muqarrarā din jamā hue to Nabot
ko logoṅ ke sāmne izzat kī kursī par
biṭhā diyā gayā. [13]Phir do badmāsh
āe aur us ke muqābil baiṭh gae.
Ijtimā ke daurān yih ādmī sab ke
sāmne Nabot par ilzām lagāne lage,
"Is shaḳhs ne Allāh aur bādshāh
par lānat bhejī hai! Ham is ke
gawāh haiṅ." Tab Nabot ko shahr
se bāhar le jā kar sangsār kar diyā
gayā. [14]Phir shahr ke buzurgoṅ ne
Īzabil ko ittalā dī, "Nabot mar gayā
hai, use sangsār kiyā gayā hai."
[15]Yih ḳhabar milte hī Īzabil ne
Aḳhiyab se bāt kī, "Jāeṅ, Nabot
Yazraelī ke us bāġh par qabzā kareṅ
jo wuh āp ko bechne se inkār kar
rahā thā. Ab wuh ādmī zindā nahīṅ
rahā balki mar gayā hai."
[16]Yih sun kar Aḳhiyab fauran
Nabot ke angūr ke bāġh par qabzā
karne ke lie rawānā huā.

Iliyās Aḳhiyab ko Sazā Sunātā Hai

[17]Tab Rab Iliyās Tishbī se
hamkalām huā, [18]"Isrāīl ke
bādshāh Aḳhiyab se jo Sāmariya
meṅ rahtā hai milne jā. Is waqt
wuh Nabot ke angūr ke bāġh meṅ
hai, kyoṅki wuh us par qabzā karne
ke lie wahāṅ pahuṅchā hai. [19]Use
batā denā, 'Rab farmātā hai ki tū ne
ek ādmī ko bilāwajah qatl karke us
kī milkiyat par qabzā kar liyā hai.
Rab farmātā hai ki jahāṅ kuttoṅ
ne Nabot kā ḳhūn chāṭā hai wahāṅ
wuh terā ḳhūn bhī chāṭeṅge.'"
[20]Jab Iliyās Aḳhiyab ke pās
pahuṅchā to bādshāh bolā, "Mere
dushman, kyā āp ne mujhe ḍhūnḍ
nikālā hai?" Iliyās ne jawāb diyā,
"Jī, maiṅ ne āp ko ḍhūnḍ nikālā
hai, kyoṅki āp ne apne āp ko badī
ke hāth meṅ bech kar aisā kām kiyā
hai jo Rab ko nāpasand hai. [21]Ab
suneṅ Rab kā farmān, 'Maiṅ tujhe
yoṅ musībat meṅ ḍāl dūṅgā ki terā
nām-o-nishān tak nahīṅ rahegā.
Maiṅ Isrāīl meṅ se tere ḳhāndān
ke har mard ko miṭā dūṅgā, ḳhāh
wuh bāliġh ho yā bachchā. [22]Tū ne
mujhe baṛā taish dilāyā aur Isrāīl
ko gunāh karne par uksāyā hai. Is
lie merā tere gharāne ke sāth wuhī
sulūk hogā jo maiṅ ne Yarubiyām
bin Nabāt aur Bāshā bin Aḳhiyāh
ke sāth kiyā hai.' [23]Īzabil par bhī
Rab kī sazā āegī. Rab farmātā
hai, 'Kutte Yazrael kī fasīl ke pās
Īzabil ko khā jāeṅge. [24]Aḳhiyab

ke ḳhāndān meṅ se jo shahr meṅ mareṅge unheṅ kutte khā jāeṅge,
aur jo khule maidān meṅ mareṅge
unheṅ parinde chaṭ kar jāeṅge.'"
[25]Aur yih haqīqat hai ki Aḳhiyab
jaisā ḳharāb shaḳhs koī nahīṅ thā.
Kyoṅki Īzabil ke uksāne par us
ne apne āp ko badī ke hāth meṅ
bech kar aisā kām kiyā jo Rab ko
nāpasand thā. [26]Sab se ghinaunī
bāt yih thī ki wuh butoṅ ke pīchhe
lagā rahā, bilkul un Amoriyoṅ kī
tarah jinheṅ Rab ne Isrāīl se nikāl
diyā thā.
[27]Jab Aḳhiyab ne Iliyās kī yih
bāteṅ sunīṅ to us ne apne kapṛe
phāṛ kar ṭāṭ oṛh liyā. Rozā rakh
kar wuh ġhamgīn hālat meṅ phirtā
rahā. Ṭāṭ us ne sote waqt bhī
na utārā. [28]Tab Rab dubārā Iliyās
Tishbī se hamkalām huā, [29]"Kyā tū
ne ġhaur kiyā hai ki Aḳhiyab ne
apne āp ko mere sāmne kitnā past
kar diyā hai? Chūṅki us ne apnī
ājizī kā izhār kiyā hai is lie maiṅ us
ke jīte-jī us ke ḳhāndān ko mazkūrā
musībat meṅ nahīṅ ḍālūṅgā balki
us waqt jab us kā beṭā taḳht par
baiṭhegā."

Jhūṭe Nabiyoṅ aur Mīkāyāh kā Muqābalā

22 Tīn sāl tak Shām aur Isrāīl
ke darmiyān sulah rahī.
[2]Tīsre sāl Yahūdāh kā bādshāh
Yahūsafat Isrāīl ke bādshāh
Aḳhiyab se milne gayā. [3]Us waqt
Isrāīl ke bādshāh ne apne afsaroṅ
se bāt kī, "Dekheṅ, Rāmāt-jiliyād
hamārā hī shahr hai. To phir
ham kyoṅ kuchh nahīṅ kar rahe?
Hameṅ use Shām ke bādshāh ke
qabze se chhuṛwānā chāhie." [4]Us
ne Yahūsafat se sawāl kiyā, "Kyā āp
mere sāth Rāmāt-jiliyād jāeṅge tāki
us par qabzā kareṅ?" Yahūsafat ne
jawāb diyā, "Jī zarūr. Ham to bhāī
haiṅ. Merī qaum ko apnī qaum
aur mere ghoṛoṅ ko apne ghoṛe
samjheṅ! [5]Lekin mehrbānī karke
pahle Rab kī marzī mālūm kar leṅ."
[6]Isrāīl ke bādshāh ne taqrīban
400 nabiyoṅ ko bulā kar un se
pūchhā, "Kyā maiṅ Rāmāt-jiliyād
par hamlā karūṅ yā is irāde se bāz
rahūṅ?" Nabiyoṅ ne jawāb diyā, "Jī
kareṅ, kyoṅki Rab use bādshāh ke
hawāle kar degā."
[7]Lekin Yahūsafat mutma'in na
huā. Us ne pūchhā, "Kyā yahāṅ Rab
kā koī nabī nahīṅ jis se ham dariyāft

kar sakeṅ?” [8]Isrāīl kā bādshāh
bolā, “Hāṅ, ek to hai jis ke zariye
ham Rab kī marzī mālūm kar sakte
haiṅ. Lekin maiṅ us se nafrat
kartā hūṅ, kyoṅki wuh mere bāre
meṅ kabhī bhī achchhī peshgoī
nahīṅ kartā. Wuh hameshā burī
peshgoiyāṅ sunātā hai. Us kā nām
Mīkāyāh bin Imlā hai.” Yahūsafat
ne etarāz kiyā, “Bādshāh aisī bāt
na kahe!” [9]Tab Isrāīl ke bādshāh
ne kisī mulāzim ko bulā kar hukm
diyā, “Mīkāyāh bin Imlā ko fauran
hamāre pās pahuṅchā denā!”

[10]Aḳhiyab aur Yahūsafat apne
shāhī libās pahne hue Sāmariya
ke darwāze ke qarīb apne apne
taḳht par baiṭhe the. Yih aisī
khulī jagah thī jahāṅ anāj gāhā jātā
thā. Tamām 400 nabī wahāṅ un
ke sāmne apnī peshgoiyāṅ pesh kar
rahe the. [11]Ek nabī banām Sidqiyāh
bin Kanānā ne apne lie lohe ke sīṅg
banā kar elān kiyā, “Rab farmātā
hai ki in sīṅgoṅ se tū Shām ke
faujiyoṅ ko mār mār kar halāk kar
degā.” [12]Dūsre nabī bhī is qism kī
peshgoiyāṅ kar rahe the, “Rāmāt-
jiliyād par hamlā kareṅ, kyoṅki āp
zarūr kāmyāb ho jāeṅge. Rab shahr
ko āp ke hawāle kar degā.”

[13]Jis mulāzim ko Mīkāyāh ko
bulāne ke lie bhejā gayā thā us ne
rāste meṅ use samjhāyā, “Dekheṅ,
bāqī tamām nabī mil kar kah
rahe haiṅ ki bādshāh ko kāmyābī
hāsil hogī. Āp bhī aisī hī bāteṅ
kareṅ, āp bhī fatah kī peshgoī
kareṅ!” [14]Lekin Mīkāyāh ne etarāz
kiyā, “Rab kī hayāt kī qasam,
maiṅ bādshāh ko sirf wuhī kuchh
batāūṅgā jo Rab mujhe farmāegā.”

[15]Jab Mīkāyāh Aḳhiyab ke sāmne
khaṛā huā to bādshāh ne pūchhā,
“Mīkāyāh, kyā ham Rāmāt-jiliyād
par hamlā kareṅ yā maiṅ is irāde
se bāz rahūṅ?” Mīkāyāh ne jawāb
diyā, “Us par hamlā kareṅ, kyoṅki
Rab shahr ko āp ke hawāle karke āp
ko kāmyābī baḳhshegā.” [16]Bādshāh
nārāz huā, “Mujhe kitnī dafā āp ko
samjhānā paṛegā ki āp qasam khā
kar mujhe Rab ke nām meṅ sirf
wuh kuchh sunāeṅ jo haqīqat hai.”

[17]Tab Mīkāyāh ne jawāb meṅ
kahā, “Mujhe tamām Isrāīl
gallābān se mahrūm bheṛ-bakriyoṅ
kī tarah pahāṛoṅ par bikhrā huā
nazar āyā. Phir Rab mujh se
hamkalām huā, ‘In kā koī mālik
nahīṅ hai. Har ek salāmatī se apne
ghar wāpas chalā jāe.’”

[18]Isrāīl ke bādshāh ne Yahūsafat
se kahā, “Lo, kyā maiṅ ne āp ko
nahīṅ batāyā thā ki yih shaḳhs
hameshā mere bāre meṅ burī
peshgoiyāṅ kartā hai?”
[19]Lekin Mīkāyāh ne apnī bāt jārī
rakhī, “Rab kā farmān suneṅ! Maiṅ
ne Rab ko us ke taḳht par baiṭhe
dekhā. Āsmān kī pūrī fauj us
ke dāeṅ aur bāeṅ hāth khaṛī thī.
[20]Rab ne pūchhā, ‘Kaun Aḳhiyab
ko Rāmāt-jiliyād par hamlā karne
par uksāegā tāki wuh wahāṅ jā kar
mar jāe?’ Ek ne yih mashwarā diyā,
dūsre ne wuh. [21]Āḳhirkār ek rūh
Rab ke sāmne khaṛī huī aur kahne
lagī, ‘Maiṅ use uksāūṅgī.’ [22]Rab
ne sawāl kiyā, ‘Kis tarah?’ Rūh
ne jawāb diyā, ‘Maiṅ nikal kar us
ke tamām nabiyoṅ par yoṅ qābū
pāūṅgī ki wuh jhūṭ hī boleṅge.’ Rab
ne farmāyā, ‘Tū kāmyāb hogī. Jā
aur yoṅ hī kar!’ [23]Ai bādshāh, Rab
ne āp par āfat lāne kā faislā kar liyā
hai, is lie us ne jhūṭī rūh ko āp ke in
tamām nabiyoṅ ke muṅh meṅ ḍāl
diyā hai.”
[24]Tab Sidqiyāh bin Kanānā ne āge
baṛh kar Mīkāyāh ke muṅh par
thappaṛ mārā aur bolā, “Rab kā
Rūh kis tarah mujh se nikal gayā
tāki tujh se bāt kare?” [25]Mīkāyāh
ne jawāb diyā, “Jis din āp kabhī is
kamre meṅ, kabhī us meṅ khisak
kar chhupne kī koshish kareṅge us
din āp ko patā chalegā.”
[26]Tab Aḳhiyab Bādshāh ne hukm
diyā, “Mīkāyāh ko shahr par
muqarrar afsar Amūn aur mere
beṭe Yuās ke pās wāpas bhej do!
[27]Unheṅ batā denā, ‘Is ādmī ko jel
meṅ ḍāl kar mere sahīh-salāmat
wāpas āne tak kam se kam roṭī
aur pānī diyā kareṅ.’” [28]Mīkāyāh
bolā, “Agar āp sahīh-salāmat wāpas
āeṅ to matlab hogā ki Rab ne merī
mārifat bāt nahīṅ kī.” Phir wuh
sāth khaṛe logoṅ se muḳhātib huā,
“Tamām log dhyān deṅ!”

Aḳhiyab Rāmāt ke Qarīb Mar Jātā Hai

[29]Is ke bād Isrāīl kā bādshāh
Aḳhiyab aur Yahūdāh kā bādshāh
Yahūsafat mil kar Rāmāt-jiliyād
par hamlā karne ke lie rawānā
hue. [30]Jang se pahle Aḳhiyab ne
Yahūsafat se kahā, “Maiṅ apnā
bhes badal kar maidān-e-jang meṅ
jāūṅgā. Lekin āp apnā shāhī libās
na utāreṅ.” Chunāṅche Isrāīl
kā bādshāh apnā bhes badal kar
maidān-e-jang meṅ āyā. [31]Shām ke

bādshāh ne rathoṅ par muqarrar
apne 32 afsaroṅ ko hukm diyā thā,
“Sirf aur sirf bādshāh par hamlā
kareṅ. Kisī aur se mat laṛnā, ḳhāh
wuh chhoṭā ho yā baṛā.”
32 Jab laṛāī chhiṛ gaī to rathoṅ
ke afsar Yahūsafat par ṭūṭ paṛe,
kyoṅki unhoṅ ne kahā, “Yaqīnan
yihī Isrāīl kā bādshāh hai!” Lekin
jab Yahūsafat madad ke lie chillā
uṭhā 33 to dushmanoṅ ko mālūm
huā ki yih Aḳhiyab Bādshāh nahīṅ
hai, aur wuh us kā tāqqub karne
se bāz āe. 34 Lekin kisī ne ḳhās
nishānā bāndhe baġhair apnā tīr
chalāyā to wuh Aḳhiyab ko aisī
jagah jā lagā jahāṅ zirābaktar kā joṛ
thā. Bādshāh ne apne rathbān ko
hukm diyā, “Rath ko moṛ kar mujhe
maidān-e-jang se bāhar le jāo!
Mujhe choṭ lag gaī hai.” 35 Lekin
chūṅki us pūre din shadīd qism kī
laṛāī jārī rahī, is lie bādshāh apne
rath meṅ ṭek lagā kar dushman ke
muqābil khaṛā rahā. Ḳhūn zaḳhm
se rath ke farsh par ṭapaktā rahā,
aur shām ke waqt Aḳhiyab mar
gayā. 36 Jab sūraj ġhurūb hone lagā
to Isrāīlī fauj meṅ buland āwāz se
elān kiyā gayā, “Har ek apne shahr
aur apne ilāqe meṅ wāpas chalā
jāe!”
37 Bādshāh kī maut ke bād us kī
lāsh ko Sāmariya lā kar dafnāyā
gayā. 38 Shāhī rath ko Sāmariya
ke ek tālāb ke pās lāyā gayā jahāṅ
kasbiyoṅ kī nahāne kī jagah thī.
Wahāṅ use dhoyā gayā. Kutte bhī
ā kar ḳhūn ko chāṭne lage. Yoṅ Rab
kā farmān pūrā huā.
39 Bāqī jo kuchh Aḳhiyab kī
hukūmat ke daurān huā wuh
‘Shāhān-e-Isrāīl kī Tārīḳh’ kī kitāb
meṅ darj hai. Us meṅ bādshāh kā
tāmīrkardā hāthīdāṅt kā mahal aur
wuh shahr bayān kie gae haiṅ jin kī
qilābandī us ne kī. 40 Jab wuh mar
kar apne bāpdādā se jā milā to us kā
beṭā Aḳhaziyāh taḳhtnashīn huā.

Yahūdāh kā Bādshāh Yahūsafat

41 Āsā kā beṭā Yahūsafat Isrāīl
ke bādshāh Aḳhiyab kī hukūmat
ke chauthe sāl meṅ Yahūdāh kā
bādshāh banā. 42 Us waqt us kī
umr 35 sāl thī. Us kā dārul-
hukūmat Yarūshalam rahā, aur us
kī hukūmat kā daurāniyā 25 sāl
thā. Māṅ kā nām Azūbā bint Silhī
thā. 43 Wuh har kām meṅ apne
bāp Āsā ke namūne par chaltā aur
wuh kuchh kartā rahā jo Rab ko
pasand thā. Lekin us ne bhī ūṅche

maqāmoṅ ke mandiroṅ ko ḳhatm
na kiyā. Aisī jaghoṅ par jānwaroṅ
ko qurbān karne aur baḳhūr jalāne
kā intazām jārī rahā. 44 Yahūsafat
aur Isrāīl ke bādshāh ke darmiyān
sulah qāym rahī.

45 Bāqī jo kuchh Yahūsafat kī
hukūmat ke daurān huā wuh
‘Shāhān-e-Yahūdāh kī Tārīḳh’
kī kitāb meṅ darj hai. Us kī
kāmyābiyāṅ aur jangeṅ sab us meṅ
bayān kī gaī haiṅ. 46 Jo jismfarosh
mard aur aurateṅ Āsā ke zamāne
meṅ bach gae the unheṅ Yahūsafat
ne mulk meṅ se miṭā diyā. 47 Us
waqt Mulk-e-Adom kā bādshāh na
thā balki Yahūdāh kā ek afsar us
par hukmrānī kartā thā.

48 Yahūsafat ne bahrī jahāzoṅ kā
beṛā banwāyā tāki wuh tijārat karke
Ofīr se sonā lāeṅ. Lekin wuh
kabhī istemāl na hue balki apnī hī
bandargāh Asyūn-jābar meṅ tabāh
ho gae. 49 Tabāh hone se pahle
Isrāīl ke bādshāh Aḳhaziyāh bin
Aḳhiyab ne Yahūsafat se darḳhāst
kī thī ki Isrāīl ke kuchh log jahāzoṅ
par sāth chaleṅ. Lekin Yahūsafat
ne inkār kiyā thā.

50 Jab Yahūsafat mar kar apne
bāpdādā se jā milā to use
Yarūshalam ke hisse meṅ jo ‘Dāūd
kā Shahr’ kahlātā hai ḳhāndānī
qabr meṅ dafnāyā gayā. Phir us
kā beṭā Yahūrām taḳhtnashīn huā.

Isrāīl kā Bādshāh Aḳhaziyāh

51 Aḳhiyab kā beṭā Aḳhaziyāh
Yahūdāh ke bādshāh Yahūsafat kī
hukūmat ke 17weṅ sāl meṅ Isrāīl kā
bādshāh banā. Wuh do sāl tak Isrāīl
par hukmrān rahā. Sāmariya us
kā dārul-hukūmat thā. 52 Jo kuchh
us ne kiyā wuh Rab ko nāpasand
thā, kyoṅki wuh apne māṅ-bāp aur
Yarubiyām bin Nabāt ke namūne
par chaltā rahā, usī Yarubiyām ke
namūne par jis ne Isrāīl ko gunāh
karne par uksāyā thā. 53 Apne bāp
kī tarah Bāl Dewatā kī ḳhidmat aur
pūjā karne se us ne Rab, Isrāīl ke
Ḳhudā ko taish dilāyā.

2 Salātīn

Aḳhaziyāh ke lie Iliyās kā Paiġhām

1 Aḳhiyab kī maut ke bād Moāb
kā mulk bāġhī ho kar Isrāīl ke
tābe na rahā.

[2]Sāmariya ke shāhī mahal ke
bālāḳhāne kī ek dīwār meṅ janglā
lagā thā. Ek din Aḳhaziyāh
Bādshāh jangle ke sāth lag gayā to
wuh ṭūṭ gayā aur bādshāh zamīn
par gir kar bahut zaḳhmī huā. Us
ne qāsidoṅ ko Filistī shahr Aqrūn
bhej kar kahā, "Jā kar Aqrūn ke
dewatā Bāl-zabūb se patā kareṅ
ki merī sehhat bahāl ho jāegī ki
nahīṅ." [3]Tab Rab ke farishte ne
Iliyās Tishbī ko hukm diyā, "Uṭh,
Sāmariya ke bādshāh ke qāsidoṅ se
milne jā. Un se pūchh, 'Āp dariyāft
karne ke lie Aqrūn ke dewatā Bāl-
zabūb ke pās kyoṅ jā rahe haiṅ? Kyā
Isrāīl meṅ koī Ḳhudā nahīṅ hai?
[4]Chunāṅche Rab farmātā hai ki ai
Aḳhaziyāh, jis bistar par tū paṛā hai
us se tū kabhī nahīṅ uṭhne kā. Tū
yaqīnan mar jāegā.'"

Iliyās jā kar qāsidoṅ se milā. [5]Us
kā paiġhām sun kar qāsid bādshāh
ke pās wāpas gae. Us ne pūchhā,
"Āp itnī jaldī wāpas kyoṅ āe?"
[6]Unhoṅ ne jawāb diyā, "Ek ādmī
ham se milne āyā jis ne hameṅ āp
ke pās wāpas bhej kar āp ko yih
ḳhabar pahuṅchāne ko kahā, 'Rab
farmātā hai ki tū apne bāre meṅ
dariyāft karne ke lie apne bandoṅ
ko Aqrūn ke dewatā Bāl-zabūb ke
pās kyoṅ bhej rahā hai? Kyā Isrāīl
meṅ koī Ḳhudā nahīṅ hai? Chūṅki
tū ne yih kiyā hai is lie jis bistar
par tū paṛā hai us se tū kabhī nahīṅ
uṭhne kā. Tū yaqīnan mar jāegā.'"

[7]Aḳhaziyāh ne pūchhā, “Yih kis
qism kā ādmī thā jis ne āp se mil
kar āp ko yih bāt batāī?” [8]Unhoṅ
ne jawāb diyā, “Us ke lambe bāl
the, aur kamr meṅ chamṛe kī peṭī
bandhī huī thī.” Bādshāh bol uṭhā,
“Yih to Iliyās Tishbī thā!”

Āsmān se Āg

[9]Fauran us ne ek afsar ko 50
faujiyoṅ samet Iliyās ke pās bhej
diyā. Jab faujī Iliyās ke pās
pahuṅche to wuh ek pahāṛī kī
choṭī par baiṭhā thā. Afsar bolā,
“Ai mard-e-Ḳhudā, bādshāh kahte
haiṅ ki nīche utar āeṅ!” [10]Iliyās
ne jawāb diyā, “Agar maiṅ mard-
e-Ḳhudā hūṅ to āsmān se āg nāzil
ho kar āp aur āp ke 50 faujiyoṅ ko
bhasm kar de.” Fauran āsmān se āg
nāzil huī aur afsar ko us ke logoṅ
samet bhasm kar diyā. [11]Bādshāh
ne ek aur afsar ko Iliyās ke pās bhej
diyā. Us ke sāth bhī 50 faujī the.
Us ke pās pahuṅch kar afsar bolā,
“Ai mard-e-Ḳhudā, bādshāh kahte
haiṅ ki fauran utar āeṅ.” [12]Iliyās ne
dubārā pukārā, “Agar maiṅ mard-
e-Ḳhudā hūṅ to āsmān se āg nāzil
ho kar āp aur āp ke 50 faujiyoṅ ko
bhasm kar de.” Fauran āsmān se
Allāh kī āg nāzil huī aur afsar ko
us ke 50 faujiyoṅ samet bhasm kar
diyā.

[13]Phir bādshāh ne tīsrī bār ek
afsar ko 50 faujiyoṅ ke sāth Iliyās
ke pās bhej diyā. Lekin yih afsar
Iliyās ke pās ūpar chaṛh āyā aur us
ke sāmne ghuṭne ṭek kar iltamās
karne lagā, “Ai mard-e-Ḳhudā,
merī aur apne in 50 ḳhādimoṅ kī
jānoṅ kī qadar kareṅ. [14]Dekheṅ,
āg ne āsmān se nāzil ho kar pahle
do afsaroṅ ko un ke ādmiyoṅ samet
bhasm kar diyā hai. Lekin barāh-
e-karm hamāre sāth aisā na kareṅ.
Merī jān kī qadar kareṅ.”

[15]Tab Rab ke farishte ne Iliyās
se kahā, “Is se mat ḍarnā balki
is ke sāth utar jā!” Chunāṅche
Iliyās uṭhā aur afsar ke sāth utar
kar bādshāh ke pās gayā. [16]Us ne
bādshāh se kahā, “Rab farmātā hai,
‘Tū ne apne qāsidoṅ ko Aqrūn ke
dewatā Bāl-zabūb se dariyāft karne
ke lie kyoṅ bhejā? Kyā Isrāīl meṅ
koī Ḳhudā nahīṅ hai? Chūṅki tū ne
yih kiyā hai is lie jis bistar par tū
paṛā hai us se tū kabhī nahīṅ uṭhne
kā. Tū yaqīnan mar jāegā.’”

Aḳhaziyāh kī Maut

[17]Waisā hī huā jaisā Rab ne Iliyās kī mārifat farmāyā thā, Aḳhaziyāh mar gayā. Chūṅki us kā beṭā nahīṅ thā is lie us kā bhāī Yahūrām Yahūdāh ke bādshāh Yūrām bin Yahūsafat kī hukūmat ke dūsre sāl meṅ taḳhtnashīn huā. [18]Bāqī jo kuchh Aḳhaziyāh kī hukūmat ke daurān huā aur jo kuchh us ne kiyā wuh 'Shāhān-e-Isrāīl kī Tārīḳh' kī kitāb meṅ bayān kiyā gayā hai.

Iliyās ko Āsmān par Uṭhā Liyā Jātā Hai

2 Phir wuh din āyā jab Rab ne Iliyās ko āṅdhī meṅ āsmān par uṭhā liyā. Us din Iliyās aur Ilīshā Jiljāl Shahr se rawānā ho kar safr kar rahe the. [2]Rāste meṅ Iliyās Ilīshā se kahne lagā, "Yihīṅ ṭhahar jāeṅ, kyoṅki Rab ne mujhe Baitel bhejā hai." Lekin Ilīshā ne inkār kiyā, "Rab aur āp kī hayāt kī qasam, maiṅ āp ko nahīṅ chhoṛūṅgā."

Chunāṅche donoṅ chalte chalte Baitel pahuṅch gae. [3]Nabiyoṅ kā jo guroh wahāṅ rahtā thā wuh shahr se nikal kar un se milne āyā. Ilīshā se muḳhātib ho kar unhoṅ ne pūchhā, "Kyā āp ko mālūm hai ki āj Rab āp ke āqā ko āp ke pās se uṭhā le jāegā?" Ilīshā ne jawāb diyā, "Jī, mujhe patā hai. Ḳhāmosh!" [4]Dubārā Iliyās apne sāthī se kahne lagā, "Ilīshā, yihīṅ ṭhahar jāeṅ, kyoṅki Rab ne mujhe Yarīhū bhejā hai." Ilīshā ne jawāb diyā, "Rab aur āp kī hayāt kī qasam, maiṅ āp ko nahīṅ chhoṛūṅgā."

Chunāṅche donoṅ chalte chalte Yarīhū pahuṅch gae. [5]Nabiyoṅ kā jo guroh wahāṅ rahtā thā us ne bhī Ilīshā ke pās ā kar us se pūchhā, "Kyā āp ko mālūm hai ki āj Rab āp ke āqā ko āp ke pās se uṭhā le jāegā?" Ilīshā ne jawāb diyā, "Jī, mujhe patā hai. Ḳhāmosh!"

[6]Iliyās tīsrī bār Ilīshā se kahne lagā, "Yihīṅ ṭhahar jāeṅ, kyoṅki Rab ne mujhe Dariyā-e-Yardan ke pās bhejā hai." Ilīshā ne jawāb diyā, "Rab aur āp kī hayāt kī qasam, maiṅ āp ko nahīṅ chhoṛūṅgā."

Chunāṅche donoṅ āge baṛhe. [7]Pachās nabī bhī un ke sāth chal paṛe. Jab Iliyās aur Ilīshā Dariyā-e-Yardan ke kināre par pahuṅche to dūsre un se kuchh dūr khaṛe ho gae. [8]Iliyās ne apnī chādar utār kar use lapeṭ liyā aur us ke sāth pānī par mārā. Pānī taqsīm huā, aur donoṅ ādmī ḳhushk zamīn par chalte hue

dariyā meṅ se guzar gae. [9]Dūsre
kināre par pahuṅch kar Iliyās ne
Ilīshā se kahā, “Mere āp ke pās
se uṭhā lie jāne se pahle mujhe
batāeṅ ki āp ke lie kyā karūṅ?”
Ilīshā ne jawāb diyā, “Mujhe āp
kī rūh kā dugnā hissā mīrās meṅ
mile.”[a] [10]Iliyās bolā, “Jo darḳhāst
āp ne kī hai use pūrā karnā mushkil
hai. Agar āp mujhe us waqt dekh
sakeṅge jab mujhe āp ke pās se
uṭhā liyā jāegā to matlab hogā ki āp
kī darḳhāst pūrī ho gaī hai, warnā
nahīṅ.” [11]Donoṅ āpas meṅ bāteṅ
karte hue chal rahe the ki achānak
ek ātishīṅ rath nazar āyā jise ātishīṅ
ghoṛe khīṅch rahe the. Rath ne
donoṅ ko alag kar diyā, aur Iliyās
ko āṅdhī meṅ āsmān par uṭhā liyā
gayā. [12]Yih dekh kar Ilīshā chillā
uṭhā, “Hāy mere bāp, mere bāp!
Isrāīl ke rath aur us ke ghoṛe!”

Iliyās Ilīshā kī nazaroṅ se ojhal
huā to Ilīshā ne ġham ke māre apne
kapṛoṅ ko phāṛ ḍālā. [13]Iliyās kī
chādar zamīn par gir gaī thī. Ilīshā
use uṭhā kar Dariyā-e-Yardan ke
pās wāpas chalā. [14]Chādar ko pānī
par mār kar wuh bolā, “Rab aur
Iliyās kā Ḳhudā kahāṅ hai?” Pānī
taqsīm huā aur wuh bīch meṅ se
guzar gayā.

[15]Yarīhū se āe nabī ab tak dariyā
ke maġhribī kināre par khaṛe
the. Jab unhoṅ ne Ilīshā ko apne
pās āte hue dekhā to pukār uṭhe,
“Iliyās kī rūh Ilīshā par ṭhahrī huī
hai!” Wuh us se milne gae aur
aundhe muṅh us ke sāmne jhuk
kar [16]bole, “Hamāre 50 tāqatwar
ādmī ḳhidmat ke lie hāzir haiṅ.
Agar ijāzat ho to ham unheṅ bhej
deṅge tāki wuh āp ke āqā ko talāsh
kareṅ. Ho saktā hai Rab ke Rūh ne
use uṭhā kar kisī pahāṛ yā wādī meṅ
rakh chhoṛā ho.”

Ilīshā ne manā karne kī koshish
kī, “Nahīṅ, unheṅ mat bhejnā.”
[17]Lekin unhoṅ ne yahāṅ tak isrār
kiyā ki āḳhirkār wuh mān gayā aur
kahā, “Chalo, unheṅ bhej deṅ.”
Unhoṅ ne 50 ādmiyoṅ ko bhej diyā
jo tīn din tak Iliyās kā khoj lagāte
rahe. Lekin wuh kahīṅ nazar na
āyā. [18]Himmat hār kar wuh Yarīhū
wāpas āe jahāṅ Ilīshā ṭhahrā huā
thā. Us ne kahā, “Ḳyā maiṅ ne
nahīṅ kahā thā ki na jāeṅ?”

---

[a]Ilīshā pahlauṭhe kā hissā māṅg rahā hai
jo dūsre wārisoṅ kī nisbat dugnā hotā hai.

Ilīshā ke Mojize

19Ek din Yarīhū ke ādmī Ilīshā
ke pās ā kar shikāyat karne lage,
"Hamāre āqā, āp ḳhud dekh sakte
haiṅ ki is shahr meṅ achchhā
guzārā hotā hai. Lekin pānī ḳharāb
hai, aur natīje meṅ bahut dafā
bachche māṅ ke peṭ meṅ hī mar
jāte haiṅ."
20Ilīshā ne hukm diyā, "Ek ġhair-
istemālshudā bartan meṅ namak
ḍāl kar use mere pās le āeṅ." Jab
bartan us ke pās lāyā gayā 21to
wuh use le kar shahr se niklā aur
chashme ke pās gayā. Wahāṅ us
ne namak ko pānī meṅ ḍāl diyā aur
sāth sāth kahā, "Rab farmātā hai
ki maiṅ ne is pānī ko bahāl kar
diyā hai. Ab se yih kabhī maut
yā bachchoṅ ke zāe hone kā bāis
nahīṅ banegā."
22Usī lamhe pānī bahāl ho gayā.
Ilīshā ke kahne ke mutābiq yih āj
tak ṭhīk rahā hai.
23Yarīhū se Ilīshā Baitel ko wāpas
chalā gayā. Jab wuh rāste par
chalte hue shahr se guzar rahā thā
to kuchh laṛke shahr se nikal āe aur
us kā mazāq uṛā kar chillāne lage,
"Oe ganje, idhar ā! Oe ganje, idhar
ā!" 24Ilīshā muṛ gayā aur un par
nazar ḍāl kar Rab ke nām meṅ un
par lānat bhejī. Tab do rīchhniyāṅ
jangal se nikal kar laṛkoṅ par ṭūṭ
paṛīṅ aur kul 42 laṛkoṅ ko phāṛ
ḍālā.
25Iliyās āge niklā aur chalte
chalte Karmil Pahāṛ ke pās āyā.
Wahāṅ se wāpas ā kar Sāmariya
pahuṅch gayā.

Isrāīl kā Bādshāh Yūrām

3 Aḳhiyab kā beṭā Yūrām
Yahūdāh ke bādshāh
Yahūsafat ke 18weṅ sāl meṅ Isrāīl
kā bādshāh banā. Us kī hukūmat
kā daurāniyā 12 sāl thā aur us kā
dārul-hukūmat Sāmariya rahā. 2Us
kā chāl-chalan Rab ko nāpasand
thā, agarche wuh apne māṅ-bāp kī
nisbat kuchh behtar thā. Kyoṅki us
ne Bāl Dewatā kā wuh satūn dūr kar
diyā jo us ke bāp ne banwāyā thā.
3To bhī wuh Yarubiyām bin Nabāt
ke un gunāhoṅ ke sāth lipṭā rahā
jo karne par Yarubiyām ne Isrāīl ko
uksāyā thā. Wuh kabhī un se dūr
na huā.

Moāb ke ḳhilāf Jang

4Moāb kā bādshāh Mesā bheṛeṅ
rakhtā thā, aur sālānā use bheṛ

ke ek lākh bachche aur ek lākh menḍhe un kī ūn samet Isrāīl ke
bādshāh ko ḳharāj ke taur par
adā karne paṛte the. [5]Lekin jab
Aḳhiyab faut huā to Moāb kā
bādshāh tābe na rahā.

[6]Tab Yūrām Bādshāh ne
Sāmariya se nikal kar tamām
Isrāīliyoṅ kī bhartī kī. [7]Sāth sāth us
ne Yahūdāh ke bādshāh Yahūsafat
ko ittalā dī, "Moāb kā bādshāh
sarkash ho gayā hai. Kyā āp mere
sāth us se laṛne jāeṅge?" Yahūsafat
ne jawāb bhejā, "Jī, maiṅ āp ke
sāth jāūṅgā. Ham to bhāī haiṅ.
Merī qaum ko apnī qaum aur mere
ghoṛoṅ ko apne ghoṛe samjheṅ.
[8]Ham kis rāste se jāeṅ?" Yūrām ne
jawāb diyā, "Ham Adom ke registān
se ho kar jāeṅge."

[9]Chunāṅche Isrāīl kā bādshāh
Yahūdāh ke bādshāh ke sāth mil
kar rawānā huā. Mulk-e-Adom
kā bādshāh bhī sāth thā. Apne
mansūbe ke mutābiq unhoṅ ne
registān kā rāstā iḳhtiyār kiyā.
Lekin chūṅki wuh sīdhe nahīṅ
balki mutabādil rāste se ho kar gae
is lie sāt din ke safr ke bād un ke
pās pānī na rahā, na un ke lie, na
jānwaroṅ ke lie.

[10]Isrāīl kā bādshāh bolā, "Hāy,
Rab hameṅ is lie yahāṅ bulā lāyā
hai ki ham tīnoṅ bādshāhoṅ ko
Moāb ke hawāle kare."

[11]Lekin Yahūsafat ne sawāl kiyā,
"Kyā yahāṅ Rab kā koī nabī nahīṅ
hai jis kī mārifat ham Rab kī marzī
jān sakeṅ?" Isrāīl ke bādshāh ke
kisī afsar ne jawāb diyā, "Ek to hai,
Ilīshā bin Sāfat jo Iliyās kā qarībī
shāgird thā, wuh us ke hāthoṅ par
pānī ḍālne kī ḳhidmat anjām diyā
kartā thā." [12]Yahūsafat bolā, "Rab
kā kalām us ke pās hai." Tīnoṅ
bādshāh Ilīshā ke pās gae.

[13]Lekin Ilīshā ne Isrāīl ke
bādshāh se kahā, "Merā āp ke sāth
kyā wāstā? Agar koī bāt ho to
apne māṅ-bāp ke nabiyoṅ ke pās
jāeṅ." Isrāīl ke bādshāh ne jawāb
diyā, "Nahīṅ, ham is lie yahāṅ āe
haiṅ ki Rab hī ham tīnoṅ ko yahāṅ
bulā lāyā hai tāki hameṅ Moāb ke
hawāle kare." [14]Ilīshā ne kahā,
"Rabbul-afwāj kī hayāt kī qasam
jis kī ḳhidmat maiṅ kartā hūṅ, agar
Yahūdāh kā bādshāh yahāṅ maujūd
na hotā to phir maiṅ āp kā lihāz
na kartā balki āp kī taraf deḳhtā
bhī na. Lekin maiṅ Yahūsafat kā
ḳhayāl kartā hūṅ, [15]is lie kisī ko
bulāeṅ jo sarod bajā sake."

Koī sarod bajāne lagā to Rab kā
hāth Ilīshā par ā ṭhahrā, [16]aur us
ne elān kiyā, “Rab farmātā hai ki
is wādī meṅ har taraf gaṛhoṅ kī
khudāī karo. [17]Go tum na hawā
aur na bārish dekhoge to bhī wādī
pānī se bhar jāegī. Pānī itnā hogā
ki tum, tumhāre rewaṛ aur bāqī
tamām jānwar pī sakeṅge. [18]Lekin
yih Rab ke nazdīk kuchh nahīṅ
hai, wuh Moāb ko bhī tumhāre
hawāle kar degā. [19]Tum tamām
qilāband aur markazī shahroṅ par
fatah pāoge. Tum mulk ke tamām
achchhe daraḳhtoṅ ko kāṭ kar
tamām chashmoṅ ko band karoge
aur tamām achchhe khetoṅ ko
pattharoṅ se ḳharāb karoge.”
[20]Aglī subah taqrīban us waqt
jab ġhallā kī nazar pesh kī jātī
hai Mulk-e-Adom kī taraf se sailāb
āyā, aur natīje meṅ wādī ke tamām
gaṛhe pānī se bhar gae.

Moāb par Fatah

[21]Itne meṅ tamām Moābiyoṅ ko
patā chal gayā thā ki tīnoṅ bādshāh
ham se laṛne ā rahe haiṅ. Chhoṭoṅ
se le kar baṛoṅ tak jo bhī apnī
talwār chalā saktā thā use bulā kar
sarhad kī taraf bhejā gayā. [22]Subah-
sawere jab Moābī laṛne ke lie taiyār
hue to tulū-e-āftāb kī surḳh raushnī
meṅ wādī kā pānī ḳhūn kī tarah
surḳh nazar āyā. [23]Moābī chillāne
lage, “Yih to ḳhūn hai! Tīnoṅ
bādshāhoṅ ne āpas meṅ laṛ kar ek
dūsre ko mār diyā hogā. Āo, ham
un ko lūṭ leṅ!”
[24]Lekin jab wuh Isrāīlī
lashkargāh ke qarīb pahuṅche to
Isrāīlī un par ṭūṭ paṛe aur unheṅ
mār kar bhagā diyā. Phir unhoṅ
ne un ke mulk meṅ dāḳhil ho
kar Moāb ko shikast dī. [25]Chalte
chalte unhoṅ ne tamām shahroṅ
ko barbād kiyā. Jab bhī wuh kisī
achchhe khet se guzare to har
sipāhī ne ek patthar us par phaiṅk
diyā. Yoṅ tamām khet pattharoṅ
se bhar gae. Isrāīliyoṅ ne tamām
chashmoṅ ko bhī band kar diyā aur
har achchhe daraḳht ko kāṭ ḍālā.
Āḳhir meṅ sirf Qīr-harāsat qāym
rahā. Lekin falāḳhan chalāne
wāle us kā muhāsarā karke us par
hamlā karne lage. [26]Jab Moāb ke
bādshāh ne jān liyā ki maiṅ shikast
khā rahā hūṅ to us ne talwāroṅ
se lais 700 ādmiyoṅ ko apne
sāth liyā aur Adom ke bādshāh
ke qarīb dushman kā muhāsarā
toṛ kar nikalne kī koshish kī,

lekin befāydā. [27]Phir us ne apne pahlauṭhe ko jise us ke bād bādshāh bananā thā le kar fasīl par apne dewatā ke lie qurbān karke jalā diyā. Tab Isrāīliyoṅ par baṛā ġhazab nāzil huā, aur wuh shahr ko chhoṛ kar apne mulk wāpas chale gae.

Ilīshā aur Bewā kā Tel

4 Ek din ek bewā Ilīshā ke pās āī jis kā shauhar jab zindā thā nabiyoṅ ke guroh meṅ shāmil thā. Bewā chīḳhtī-chillātī Ilīshā se muḳhātib huī, "Āp jānte haiṅ ki merā shauhar jo āp kī ḳhidmat kartā thā Allāh kā ḳhauf māntā thā. Ab jab wuh faut ho gayā hai to us kā ek sāhūkār ā kar dhamkī de rahā hai ki agar qarz adā na kiyā gayā to maiṅ tere do beṭoṅ ko ġhulām banā kar le jāūṅgā."

[2]Ilīshā ne pūchhā, "Maiṅ kis tarah āp kī madad karūṅ? Batāeṅ, ghar meṅ āp ke pās kyā hai?" Bewā ne jawāb diyā, "Kuchh nahīṅ, sirf zaitūn ke tel kā chhoṭā-sā bartan." [3]Ilīshā bolā, "Jāeṅ, apnī tamām paṛosanoṅ se ḳhālī bartan māṅgeṅ. Lekin dhyān rakheṅ ki thoṛe bartan na hoṅ! [4]Phir apne beṭoṅ ke sāth ghar meṅ jā kar darwāze par kunḍī lagāeṅ. Tel kā apnā bartan le kar tamām ḳhālī bartanoṅ meṅ tel unḍeltī jāeṅ. Jab ek bhar jāe to use ek taraf rakh kar dūsre ko bharnā shurū kareṅ."

[5]Bewā ne jā kar aisā hī kiyā. Wuh apne beṭoṅ ke sāth ghar meṅ gaī aur darwāze par kunḍī lagāī. Beṭe use ḳhālī bartan dete gae aur māṅ un meṅ tel unḍeltī gaī. [6]Bartanoṅ meṅ tel ḍalte ḍalte sab labālab bhar gae. Māṅ bolī, "Mujhe ek aur bartan de do" to ek laṛke ne jawāb diyā, "Aur koī nahīṅ hai." Tab tel kā silsilā ruk gayā.

[7]Jab bewā ne mard-e-Ḳhudā ke pās jā kar use ittalā dī to Ilīshā ne kahā, "Ab jā kar tel ko bech deṅ aur karze ke paise adā kareṅ. Jo bach jāe use āp aur āp ke beṭe apnī zarūriyāt pūrī karne ke lie istemāl kar sakte haiṅ."

Ilīshā Shūnīm meṅ Laṛke ko Zindā Kar Detā Hai

[8]Ek din Ilīshā Shūnīm gayā. Wahāṅ ek amīr aurat rahtī thī jis ne zabardastī use apne ghar biṭhā kar khānā khilāyā. Bād meṅ jab kabhī Ilīshā wahāṅ se guzartā to

wuh khāne ke lie us aurat ke ghar
ṭhahar jātā. [9]Ek din aurat ne apne
shauhar se bāt kī, “Maiṅ ne jān
liyā hai ki jo ādmī hamāre hāṅ ātā
rahtā hai wuh Allāh kā muqaddas
paiġhambar hai. [10]Kyoṅ na ham us
ke lie chhat par chhoṭā-sā kamrā
banā kar us meṅ chārpāī, mez,
kursī aur shamādān rakheṅ. Phir
jab bhī wuh hamāre pās āe to wuh
us meṅ ṭhahar saktā hai.”

[11]Ek din jab Ilīshā āyā to wuh
apne kamre meṅ jā kar bistar par
leṭ gayā. [12]Us ne apne naukar
Jaihāzī se kahā, “Shūnīmī mezbān
ko bulā lāo.” Jab wuh ā kar us
ke sāmne khaṛī huī [13]to Ilīshā ne
Jaihāzī se kahā, “Use batā denā ki
āp ne hamāre lie bahut taklīf uṭhāī
hai. Ab ham āp ke lie kyā kuchh
kareṅ? Kyā ham bādshāh yā fauj
ke kamāṇḍar se bāt karke āp kī
sifārish kareṅ?” Aurat ne jawāb
diyā, “Nahīṅ, is kī zarūrat nahīṅ.
Maiṅ apne hī logoṅ ke darmiyān
rahtī hūṅ.”

[14]Bād meṅ Ilīshā ne Jaihāzī se
bāt kī, “Ham us ke lie kyā kareṅ?”
Jaihāzī ne jawāb diyā, “Ek bāt to
hai. Us kā koī beṭā nahīṅ, aur us
kā shauhar kāfī būṛhā hai.” [15]Ilīshā
bolā, “Use wāpas bulāo.” Aurat
wāpas ā kar darwāze meṅ khaṛī
ho gaī. Ilīshā ne us se kahā,
[16]“Agle sāl isī waqt āp kā apnā beṭā
āp kī god meṅ hogā.” Shūnīmī
aurat ne etarāz kiyā, “Nahīṅ nahīṅ,
mere āqā. Mard-e-Ḳhudā aisī bāteṅ
karke apnī ḳhādimā ko jhūṭī tasallī
mat deṅ.”

[17]Lekin aisā hī huā. Kuchh der ke
bād aurat kā pāṅw bhārī ho gayā,
aur ain ek sāl ke bād us ke hāṅ beṭā
paidā huā. Sab kuchh waisā hī huā
jaisā Ilīshā ne kahā thā. [18]Bachchā
parwān chaṛhā, aur ek din wuh
ghar se nikal kar khet meṅ apne
bāp ke pās gayā jo fasal kī kaṭāī
karne wāloṅ ke sāth kām kar rahā
thā. [19]Achānak laṛkā chīḳhne lagā,
“Hāy merā sar, hāy merā sar!” Bāp
ne kisī mulāzim ko batāyā, “Laṛke
ko uṭhā kar māṅ ke pās le jāo.”
[20]Naukar use uṭhā kar le gayā, aur
wuh apnī māṅ kī god meṅ baiṭhā
rahā. Lekin dopahar ko wuh mar
gayā.

[21]Māṅ laṛke kī lāsh ko le kar
chhat par chaṛh gaī. Mard-e-Ḳhudā
ke kamre meṅ jā kar us ne use us ke
bistar par liṭā diyā. Phir darwāze ko
band karke wuh bāhar niklī [22]aur
apne shauhar ko bulwā kar kahā,
“Zarā ek naukar aur ek gadhī mere

pās bhej deṅ. Mujhe fauran mard-
e-Ḳhudā ke pās jānā hai. Maiṅ jald
hī wāpas ā jāūṅgī." 23Shauhar ne
hairān ho kar pūchhā, "Āj us ke pās
kyoṅ jānā hai? Na to Nae Chāṅd kī
Īd hai, na Sabat kā din." Bīwī ne
kahā, "Sab ḳhairiyat hai." 24Gadhī
par zīn kas kar us ne naukar ko
hukm diyā, "Gadhī ko tez chalā tāki
ham jaldī pahuṅch jāeṅ. Jab maiṅ
kahūṅgī tab hī ruknā hai, warnā
nahīṅ."

25Chalte chalte wuh Karmil
Pahāṛ ke pās pahuṅch gae jahāṅ
mard-e-Ḳhudā Ilīshā thā. Use dūr
se dekh kar Ilīshā Jaihāzī se kahne
lagā, "Dekho, Shūnīm kī aurat ā
rahī hai! 26Bhāg kar us ke pās jāo
aur pūchho ki kyā āp, āp kā shauhar
aur bachchā ṭhīk haiṅ?" Jaihāzī ne
jā kar us kā hāl pūchhā to aurat
ne jawāb diyā, "Jī, sab ṭhīk hai."
27Lekin jyoṅ hī wuh pahāṛ ke pās
pahuṅch gaī to Ilīshā ke sāmne gir
kar us ke pāṅwoṅ se chimaṭ gaī.
Yih dekh kar Jaihāzī use haṭāne ke
lie qarīb āyā, lekin mard-e-Ḳhudā
bolā, "Chhoṛ do! Koī bāt ise bahut
taklīf de rahī hai, lekin Rab ne
wajah mujh se chhupāe rakhī hai.
Us ne mujhe is ke bāre meṅ kuchh
nahīṅ batāyā."

28Phir Shūnīmī aurat bol uṭhī,
"Mere āqā, kyā maiṅ ne āp se beṭe
kī darḳhāst kī thī? Kyā maiṅ ne
nahīṅ kahā thā ki mujhe ġhalat
ummīd na dilāeṅ?" 29Tab Ilīshā
ne naukar ko hukm diyā, "Jaihāzī,
safr ke lie kamarbastā ho kar merī
lāṭhī ko le lo aur bhāg kar Shūnīm
pahuṅcho. Agar rāste meṅ kisī se
milo to use salām tak na karnā, aur
agar koī salām kahe to use jawāb
mat denā. Jab wahāṅ pahuṅchoge
to merī lāṭhī laṛke ke chehre par
rakh denā." 30Lekin māṅ ne etarāz
kiyā, "Rab kī aur āp kī hayāt kī
qasam, āp ke baġhair maiṅ ghar
wāpas nahīṅ jāūṅgī."

Chunāṅche Ilīshā bhī uṭhā aur
aurat ke pīchhe pīchhe chal paṛā.
31Jaihāzī bhāg bhāg kar un se pahle
pahuṅch gayā aur lāṭhī ko laṛke ke
chehre par rakh diyā. Lekin kuchh
na huā. Na koī āwāz sunāī dī, na
koī harkat huī. Wuh Ilīshā ke pās
wāpas āyā aur bolā, "Laṛkā abhī tak
murdā hī hai."

32Jab Ilīshā pahuṅch gayā to laṛkā
ab tak murdā hālat meṅ us ke bistar
par paṛā thā. 33Wuh akelā hī andar
gayā aur darwāze par kunḍī lagā
kar Rab se duā karne lagā. 34Phir
wuh laṛke par leṭ gayā, yoṅ ki us kā

muṅh bachche ke muṅh se, us kī āṅkheṅ bachche kī āṅkhoṅ se aur us ke hāth bachche ke hāthoṅ se lag gae. Aur jyoṅ hī wuh laṛke par jhuk gayā to us kā jism garm hone lagā.
35 Ilīshā khaṛā huā aur ghar meṅ idhar-udhar phirne lagā. Phir wuh ek aur martabā laṛke par leṭ gayā. Is dafā laṛke ne sāt bār chhīṅkeṅ mār kar apnī āṅkheṅ khol dīṅ.

36 Ilīshā ne Jaihāzī ko āwāz de kar kahā, "Shūnīmī aurat ko bulā lāo." Wuh kamre meṅ dāḳhil huī to Ilīshā bolā, "Āeṅ, apne beṭe ko uṭhā kar le jāeṅ." 37 Wuh āī aur Ilīshā ke sāmne aundhe muṅh jhuk gaī, phir apne beṭe ko uṭhā kar kamre se bāhar chalī gaī.

Ilīshā Zahrīle Sālan ko Khāne ke Qābil Banā Detā Hai

38 Ilīshā Jiljāl ko lauṭ āyā. Un dinoṅ meṅ mulk kāl kī girift meṅ thā. Ek din jab nabiyoṅ kā guroh us ke sāmne baiṭhā thā to us ne apne naukar ko hukm diyā, "Baṛī deg le kar nabiyoṅ ke lie kuchh pakā lo."

39 Ek ādmī bāhar nikal kar khule maidān meṅ kaddū ḍhūṅḍne gayā. Kahīṅ ek bel nazar āī jis par kaddū jaisī koī sabzī lagī thī. In kadduoṅ se apnī chādar bhar kar wuh wāpas āyā aur unheṅ kāṭ kāṭ kar deg meṅ ḍāl diyā, hālāṅki kisī ko bhī mālūm nahīṅ thā ki kyā chīz hai.

40 Sālan pak kar nabiyoṅ meṅ taqsīm huā. Lekin use chakhte hī wuh chīḳhne lage, "Mard-e-Ḳhudā, sālan meṅ zahr hai! Ise khā kar bandā mar jāegā." Wuh use bilkul na khā sake. 41 Ilīshā ne hukm diyā, "Mujhe kuchh maidā lā kar deṅ." Phir use deg meṅ ḍāl kar bolā, "Ab ise logoṅ ko khilā deṅ." Ab khānā khāne ke qābil thā aur unheṅ nuqsān na pahuṅchā sakā.

100 Ādmiyoṅ ke lie Khānā

42 Ek aur mauqe par kisī ādmī ne Bāl-salīsā se ā kar mard-e-Ḳhudā ko naī fasal ke jau kī 20 roṭiyāṅ aur kuchh anāj de diyā. Ilīshā ne Jaihāzī ko hukm diyā, "Ise logoṅ ko khilā do."

43 Jaihāzī hairān ho kar bolā, "Yih kaise mumkin hai? Yih to 100 ādmiyoṅ ke lie kāfī nahīṅ hai." Lekin Ilīshā ne isrār kiyā, "Ise logoṅ meṅ taqsīm kar do, kyoṅki Rab farmātā hai ki wuh jī bhar kar khāeṅge balki kuchh bach bhī jāegā."

[44]Aur aisā hī huā. Jab naukar ne
ādmiyoṅ meṅ khānā taqsīm kiyā to
unhoṅ ne jī bhar kar khāyā, balki
kuchh khānā bach bhī gayā. Waisā
hī huā jaisā Rab ne farmāyā thā.

Nāmān kī Shafā

5 Us waqt Shām kī fauj kā
kamānḍar Nāmān thā.
Bādshāh us kī bahut qadar kartā
thā, aur dūsre bhī us kī ḳhās izzat
karte the, kyoṅki Rab ne us kī
mārifat Shām ke dushmanoṅ par
fatah baḳhshī thī. Lekin zabardast
faujī hone ke bāwujūd wuh sangīn
jildī bīmārī kā marīz thā. [2]Nāmān
ke ghar meṅ ek Isrāīlī laṛkī rahtī
thī. Kisī waqt jab Shām ke faujiyoṅ
ne Isrāīl par chhāpā mārā thā to
wuh use giriftār karke yahāṅ le
āe the. Ab laṛkī Nāmān kī bīwī
kī ḳhidmat kartī thī. [3]Ek din us
ne apnī mālikan se bāt kī, "Kāsh
merā āqā us nabī se milne jātā jo
Sāmariya meṅ rahtā hai. Wuh use
zarūr shafā detā."

[4]Yih sun kar Nāmān ne bādshāh
ke pās jā kar laṛkī kī bāt dohrāī.
[5]Bādshāh bolā, "Zarūr jāeṅ aur us
nabī se mileṅ. Maiṅ āp ke hāth
Isrāīl ke bādshāh ko sifārishī ḳhat
bhej dūṅgā." Chunāṅche Nāmān
rawānā huā. Us ke pās taqrīban 340
kilogrām chāṅdī, 68 kilogrām sonā
aur 10 qīmtī sūṭ the. [6]Jo ḳhat wuh
sāth le kar gayā us meṅ likhā thā,
"Jo ādmī āp ko yih ḳhat pahuṅchā
rahā hai wuh merā ḳhādim Nāmān
hai. Maiṅ ne use āp ke pās bhejā hai
tāki āp use us kī jildī bīmārī se shafā
deṅ."

[7]Ḳhat paṛh kar Yūrām ne ranjish
ke māre apne kapṛe phāṛe aur
pukārā, "Is ādmī ne marīz ko mere
pās bhej diyā hai tāki maiṅ use
shafā dūṅ! Kyā maiṅ Allāh hūṅ ki
kisī ko jān se mārūṅ yā use zindā
karūṅ? Ab ġhaur kareṅ aur dekheṅ
ki wuh kis tarah mere sāth jhagaṛne
kā mauqā ḍhūnḍ rahā hai."

[8]Jab Ilīshā ko ḳhabar milī ki
bādshāh ne ghabrā kar apne kapṛe
phāṛ lie haiṅ to us ne Yūrām ko
paiġhām bhejā, "Āp ne apne kapṛe
kyoṅ phāṛ lie? Ādmī ko mere pās
bhej deṅ to wuh jān legā ki Isrāīl
meṅ nabī hai."

[9]Tab Nāmān apne rath par sawār
Ilīshā ke ghar ke darwāze par
pahuṅch gayā. [10]Ilīshā ḳhud na
niklā balki kisī ko bāhar bhej kar
ittalā dī, "Jā kar sāt bār Dariyā-e-
Yardan meṅ nahā leṅ. Phir āp ke

jism ko shafā milegī aur āp pāk-sāf
ho jāeṅge."
11 Yih sun kar Nāmān ko ġhussā
āyā aur wuh yih kah kar chalā gayā,
"Maiṅ ne sochā ki wuh kam az kam
bāhar ā kar mujh se milegā. Honā
yih chāhie thā ki wuh mere sāmne
khaṛe ho kar Rab apne Ḳhudā kā
nām pukārtā aur apnā hāth bīmār
jagah ke ūpar hilā hilā kar mujhe
shafā detā. 12 Kyā Damishq ke
dariyā Abānā aur Farfar tamām
Isrāīlī dariyāoṅ se behtar nahīṅ
haiṅ? Agar nahāne kī zarūrat hai
to maiṅ kyoṅ na un meṅ nahā kar
pāk-sāf ho jāūṅ?"

Yoṅ buṛbuṛāte hue wuh baṛe
ġhusse meṅ chalā gayā. 13 Lekin us
ke mulāzimoṅ ne use samjhāne kī
koshish kī. "Hamāre āqā, agar nabī
āp se kisī mushkil kām kā taqāzā
kartā to kyā āp wuh karne ke lie
taiyār na hote? Ab jabki us ne sirf
yih kahā hai ki nahā kar pāk-sāf
ho jāeṅ to āp ko yih zarūr karnā
chāhie." 14 Āḳhirkār Nāmān mān
gayā aur Yardan kī Wādī meṅ utar
gayā. Dariyā par pahuṅch kar us
ne sāt bār us meṅ ḍubkī lagāī aur
wāqaī us kā jism laṛke ke jism jaisā
sehhatmand aur pāk-sāf ho gayā.

15 Tab Nāmān apne tamām
mulāzimoṅ ke sāth mard-e-Ḳhudā
ke pās wāpas gayā. Us ke sāmne
khaṛe ho kar us ne kahā, "Ab maiṅ
jān gayā hūṅ ki Isrāīl ke Ḳhudā ke
siwā pūrī duniyā meṅ Ḳhudā nahīṅ
hai. Zarā apne ḳhādim se tohfā
qabūl kareṅ." 16 Lekin Ilīshā ne
inkār kiyā, "Rab kī hayāt kī qasam
jis kī ḳhidmat maiṅ kartā hūṅ,
maiṅ kuchh nahīṅ lūṅgā." Nāmān
isrār kartā rahā, to bhī wuh kuchh
lene ke lie taiyār na huā.

17 Āḳhirkār Nāmān mān gayā. Us
ne kahā, "Ṭhīk hai, lekin mujhe
zarā ek kām karne kī ijāzat deṅ.
Maiṅ yahāṅ se itnī miṭṭī apne
ghar le jānā chāhtā hūṅ jitnī do
ḳhachchar uṭhā kar le jā sakte
haiṅ. Kyoṅki āindā maiṅ us par
Rab ko bhasm hone wālī aur zabah
kī qurbāniyāṅ chaṛhānā chāhtā
hūṅ. Ab se maiṅ kisī aur mābūd ko
qurbāniyāṅ pesh nahīṅ karūṅga.
18 Lekin Rab mujhe ek bāt ke lie
muāf kare. Jab merā bādshāh pūjā
karne ke lie Rimmon ke mandir
meṅ jātā hai to mere bāzū kā sahārā
letā hai. Yoṅ mujhe bhī us ke sāth
jhuk jānā paṛtā hai jab wuh but ke
sāmne aundhe muṅh jhuk jātā hai.
Rab merī yih harkat muāf kar de."

[19]Ilīshā ne jawāb diyā, “Salāmatī
se jāeṅ.”

Jaihāzī kā Lālach

Nāmān rawānā huā [20]to kuchh der
ke bād Ilīshā kā naukar Jaihāzī
sochne lagā, “Mere āqā ne Shām ke
is bande Nāmān par had se zyādā
narmdilī kā izhār kiyā hai. Chāhie
to thā ki wuh us ke tohfe qabūl kar
letā. Rab kī hayāt kī qasam, maiṅ
us ke pīchhe dauṛ kar kuchh na
kuchh us se le lūṅgā.”
[21]Chunāṅche Jaihāzī Nāmān ke
pīchhe bhāgā. Jab Nāmān ne use
dekhā to wuh rath se utar kar
Jaihāzī se milne gayā aur pūchhā,
“Kyā sab ḳhairiyat hai?” [22]Jaihāzī
ne jawāb diyā, “Jī, sab ḳhairiyat
hai. Mere āqā ne mujhe āp ko ittalā
dene bhejā hai ki abhī abhī nabiyoṅ
ke guroh ke do jawān Ifrāīm ke
pahāṛī ilāqe se mere pās āe haiṅ.
Mehrbānī karke unheṅ 34 kilogrām
chāṅdī aur do qīmtī sūṭ de deṅ.”
[23]Nāmān bolā, “Zarūr, balki 68
kilogrām chāṅdī le leṅ.” Is bāt par
wuh bazid rahā. Us ne 68 kilogrām
chāṅdī boriyoṅ meṅ lapeṭ lī, do
sūṭ chun lie aur sab kuchh apne
do naukaroṅ ko de diyā tāki wuh
sāmān Jaihāzī ke āge āge le chaleṅ.
[24]Jab wuh us pahāṛ ke dāman
meṅ pahuṅche jahāṅ Ilīshā rahtā
thā to Jaihāzī ne sāmān naukaroṅ
se le kar apne ghar meṅ rakh
chhoṛā, phir donoṅ ko ruḳhsat kar
diyā. [25]Phir wuh jā kar Ilīshā ke
sāmne khaṛā ho gayā. Ilīshā ne
pūchhā, “Jaihāzī, tum kahāṅ se āe
ho?” Us ne jawāb diyā, “Maiṅ kahīṅ
nahīṅ gayā thā.”
[26]Lekin Ilīshā ne etarāz kiyā,
“Kyā merī rūh tumhāre sāth nahīṅ
thī jab Nāmān apne rath se utar kar
tum se milne āyā? Kyā āj chāṅdī,
kapṛe, zaitūn aur angūr ke bāġh,
bheṛ-bakriyāṅ, gāy-bail, naukar
aur naukarāniyāṅ hāsil karne kā
waqt thā? [27]Ab Nāmān kī jildī
bīmārī hameshā tak tumheṅ aur
tumhārī aulād ko lagī rahegī.”

Jab Jaihāzī kamre se niklā to jildī
bīmārī use lag chukī thī. Wuh barf
kī tarah safed ho gayā thā.

Kulhāṛī kā Lohā Pānī kī Satah par Tairtā Hai

6 Ek din kuchh nabī Ilīshā ke
pās ā kar shikāyat karne lage,
“Jis tang jagah par ham āp ke pās

ā kar ṭhahre haiṅ us meṅ hamāre lie rahnā mushkil hai. [2]Kyoṅ na ham Dariyā-e-Yardan par jāeṅ aur har ādmī wahāṅ se shahtīr le āe tāki ham rahne kī naī jagah banā sakeṅ." Ilīshā bolā, "Ṭhīk hai, jāeṅ." [3]Kisī ne guzārish kī, "Barāh-e-karm hamāre sāth chaleṅ." Nabī rāzī ho kar [4]un ke sāth rawānā huā.

Dariyā-e-Yardan ke pās pahuṅchte hī wuh daraḳht kāṭne lage. [5]Kāṭte kāṭte achānak kisī kī kulhāṛī kā lohā pānī meṅ gir gayā. Wuh chillā uṭhā, "Hāy mere āqā! Yih merā nahīṅ thā, maiṅ ne to use kisī se udhār liyā thā." [6]Ilīshā ne sawāl kiyā, "Lohā kahāṅ pānī meṅ girā?" Ādmī ne use jagah dikhāī to nabī ne kisī daraḳht se shāḳh kāṭ kar pānī meṅ phaiṅk dī. Achānak lohā pānī kī satah par ā kar tairne lagā. [7]Ilīshā bolā, "Ise pānī se nikāl lo!" Ādmī ne apnā hāth baṛhā kar lohe ko pakaṛ liyā.

Shām ke Jangī Mansūbe Ilīshā ke bāis Nākām Rahte Haiṅ

[8]Shām aur Isrāīl ke darmiyān jang thī. Jab kabhī bādshāh apne afsaroṅ se mashwarā karke kahtā, "Ham fulāṅ fulāṅ jagah apnī lashkargāh lagā leṅge" [9]to fauran mard-e-Ḳhudā Isrāīl ke bādshāh ko āgāh kartā, "Fulāṅ jagah se mat guzarnā, kyoṅki Shām ke faujī wahāṅ ghāt meṅ baiṭhe haiṅ." [10]Tab Isrāīl kā bādshāh apne logoṅ ko mazkūrā jagah par bhejtā aur wahāṅ se guzarne se muhtāt rahtā thā. Aisā na sirf ek yā do dafā balki kaī martabā huā.

[11]Āḳhirkār Shām ke bādshāh ne bahut ranjīdā ho kar apne afsaroṅ ko bulāyā aur pūchhā, "Kyā koī mujhe batā saktā hai ki ham meṅ se kaun Isrāīl ke bādshāh kā sāth detā hai?" [12]Kisī afsar ne jawāb diyā, "Mere āqā aur bādshāh, ham meṅ se koī nahīṅ hai. Maslā yih hai ki Isrāīl kā nabī Ilīshā Isrāīl ke bādshāh ko wuh bāteṅ bhī batā detā hai jo āp apne sone ke kamre meṅ bayān karte haiṅ." [13]Bādshāh ne hukm diyā, "Jāeṅ, us kā patā kareṅ tāki ham apne faujiyoṅ ko bhej kar use pakaṛ leṅ."

Bādshāh ko ittalā dī gaī ki Ilīshā Dūtain nāmī shahr meṅ hai. [14]Us ne fauran ek baṛī fauj rathoṅ aur ghoṛoṅ samet wahāṅ bhej dī. Unhoṅ ne rāt ke waqt pahuṅch kar shahr ko gher liyā. [15]Jab Ilīshā kā naukar subah-sawere jāg uṭhā aur

ghar se niklā to kyā deḳhtā hai ki
pūrā shahr ek baṛī fauj se ghirā
huā hai jis meṅ rath aur ghoṛe bhī
shāmil haiṅ. Us ne Ilīshā se kahā,
“Hāy mere āqā, ham kyā kareṅ?”
16 Lekin Ilīshā ne use tasallī dī,
“Ḍaro mat! Jo hamāre sāth haiṅ
wuh un kī nisbat kahīṅ zyādā haiṅ
jo dushman ke sāth haiṅ.” 17 Phir
us ne duā kī, “Ai Rab, naukar kī
āṅkheṅ khol tāki wuh dekh sake.”
Rab ne Ilīshā ke naukar kī āṅkheṅ
khol dīṅ to us ne dekhā ki pahāṛ
par Ilīshā ke irdgird ātishīṅ ghoṛe
aur rath phaile hue haiṅ.

18 Jab dushman Ilīshā kī taraf
baṛhne lagā to us ne duā kī, “Ai
Rab, in ko andhā kar de!” Rab ne
Ilīshā kī sunī aur unheṅ andhā kar
diyā. 19 Phir Ilīshā un ke pās gayā
aur kahā, “Yih rāstā sahīh nahīṅ.
Āp ġhalat shahr ke pās pahuṅch gae
haiṅ. Mere pīchhe ho leṅ to maiṅ
āp ko us ādmī ke pās pahuṅchā
dūṅgā jise āp ḍhūnḍ rahe haiṅ.” Yih
kah kar wuh unheṅ Sāmariya le
gayā.

20 Jab wuh shahr meṅ dāḳhil hue
to Ilīshā ne duā kī, “Ai Rab, faujiyoṅ
kī āṅkheṅ khol de tāki wuh dekh
sakeṅ.” Tab Rab ne un kī āṅkheṅ
khol dīṅ, aur unheṅ mālūm huā ki
ham Sāmariya meṅ phaṅs gae haiṅ.

21 Jab Isrāīl ke bādshāh ne apne
dushmanoṅ ko dekhā to us ne
Ilīshā se pūchhā, “Mere bāp, kyā
maiṅ unheṅ mār dūṅ? Kyā maiṅ
unheṅ mār dūṅ?” 22 Lekin Ilīshā
ne manā kiyā, “Aisā mat kareṅ.
Kyā āp apne jangī qaidiyoṅ ko mār
dete haiṅ? Nahīṅ, unheṅ khānā
khilāeṅ, pānī pilāeṅ aur phir un ke
mālik ke pās wāpas bhej deṅ.”

23 Chunāṅche bādshāh ne un ke
lie baṛī ziyāfat kā ehtimām kiyā
aur khāne-pīne se fāriġh hone par
unheṅ un ke mālik ke pās wāpas
bhej diyā. Is ke bād Isrāīl par Shām
kī taraf se lūṭ-mār ke chhāpe band
ho gae.

Sāmariya kā Muhāsarā

24 Kuchh der ke bād Shām kā
bādshāh Bin-hadad apnī pūrī fauj
jamā karke Isrāīl par chaṛh āyā
aur Sāmariya kā muhāsarā kiyā.
25 Natīje meṅ shahr meṅ shadīd
kāl paṛā. Āḳhir meṅ gadhe kā
sar chāṅdī ke 80 sikkoṅ meṅ aur
kabūtar kī muṭṭhī-bhar bīṭ chāṅdī
ke 5 sikkoṅ meṅ miltī thī.

[26]Ek din Isrāīl kā bādshāh Yūrām
shahr kī fasīl par sair kar rahā thā
to ek aurat ne us se iltamās kī,
“Ai mere āqā aur bādshāh, merī
madad kījie.” [27]Bādshāh ne jawāb
diyā, “Agar Rab āp kī madad nahīṅ
kartā to maiṅ kis tarah āp kī madad
karūṅ? Na maiṅ gāhne kī jagah
jā kar āp ko anāj de saktā hūṅ, na
angūr kā ras nikālne kī jagah jā
kar āp ko ras pahuṅchā saktā hūṅ.
[28]Phir bhī mujhe batāeṅ, maslā kyā
hai?” Aurat bolī, “Is aurat ne mujh
se kahā thā, ‘Āeṅ, āj āp apne beṭe ko
qurbān kareṅ tāki ham use khā leṅ,
to phir kal ham mere beṭe ko khā
leṅge.’ [29]Chunāṅche ham ne mere
beṭe ko pakā kar khā liyā. Agle
din maiṅ ne us se kahā, ‘Ab apne
beṭe ko de deṅ tāki use bhī khā leṅ.’
Lekin us ne use chhupāe rakhā.”

[30]Yih sun kar bādshāh ne ranjish
ke māre apne kapṛe phāṛ ḍāle.
Chūṅki wuh abhī tak fasīl par khaṛā
thā is lie sab logoṅ ko nazar āyā ki
kapṛoṅ ke nīche wuh ṭāṭ pahne hue
thā. [31]Us ne pukārā, “Allāh mujhe
saḳht sazā de agar maiṅ Ilīshā bin
Sāfat kā āj hī sar qalam na karūṅ!”

[32]Us ne ek ādmī ko Ilīshā ke pās
bhejā aur ḳhud bhī us ke pīchhe
chal paṛā. Ilīshā us waqt ghar meṅ
thā, aur shahr ke buzurg us ke pās
baiṭhe the. Bādshāh kā qāsid abhī
rāste meṅ thā ki Ilīshā buzurgoṅ
se kahne lagā, “Ab dhyān kareṅ, is
qātil bādshāh ne kisī ko merā sar
qalam karne ke lie bhej diyā hai.
Use andar āne na deṅ balki darwāze
par kunḍī lagāeṅ. Us ke pīchhe
pīchhe us ke mālik ke qadmoṅ kī
āhaṭ bhī sunāī de rahī hai.”

[33]Ilīshā abhī bāt kar hī rahā thā
ki qāsid pahuṅch gayā aur us ke
pīchhe bādshāh bhī. Bādshāh bolā,
“Rab hī ne hameṅ is musībat meṅ
phaṅsā diyā hai. Maiṅ mazīd us
kī madad ke intazār meṅ kyoṅ
rahūṅ?”

7 Tab Ilīshā bolā, “Rab kā
farmān suneṅ! Rab farmātā
hai ki kal isī waqt shahr ke darwāze
par sāṛhe 5 kilogrām behtarīn
maidā aur 11 kilogrām jau chāṅdī
ke ek sikke ke lie bikegā.” [2]Jis afsar
ke bāzū kā sahārā bādshāh letā thā
wuh mard-e-Ḳhudā kī bāt sun kar
bol uṭhā, “Yih nāmumkin hai, ḳhāh
Rab āsmān ke darīche kyoṅ na
khol de.” Ilīshā ne jawāb diyā, “Āp
apnī āṅkhoṅ se is kā mushāhadā
kareṅge, lekin ḳhud us meṅ se
kuchh na khāeṅge.”

Shām ke Faujī Farār Ho Jāte Haiṅ

3Shahr se bāhar darwāze ke qarīb
koṛh ke chār marīz baiṭhe the. Ab
yih ādmī ek dūsre se kahne lage,
"Ham yahāṅ baiṭh kar maut kā
intazār kyoṅ kareṅ? 4Shahr meṅ
kāl hai. Agar us meṅ jāeṅ to bhūke
mar jāeṅge, lekin yahāṅ rahne se
bhī koī farq nahīṅ paṛtā. To kyoṅ
na ham Shām kī lashkargāh meṅ jā
kar apne āp ko un ke hawāle kareṅ.
Agar wuh hameṅ zindā rahne deṅ
to achchhā rahegā, aur agar wuh
hameṅ qatl bhī kar deṅ to koī farq
nahīṅ paṛegā. Yahāṅ rah kar bhī
hameṅ marnā hī hai."

5Shām ke dhundalke meṅ wuh
rawānā hue. Lekin jab lashkargāh
ke kināre tak pahuṅche to ek bhī
ādmī nazar na āyā. 6Kyoṅki Rab
ne Shām ke faujiyoṅ ko rathoṅ,
ghoṛoṅ aur ek baṛī fauj kā shor
sunā diyā thā. Wuh ek dūsre se
kahne lage, "Isrāīl ke bādshāh ne
Hittī aur Misrī bādshāhoṅ ko ujrat
par bulāyā tāki wuh ham par hamlā
kareṅ!" 7Ḍar ke māre wuh shām
ke dhundalke meṅ farār ho gae the.
Un ke ḳhaime, ghoṛe, gadhe balki
pūrī lashkargāh pīchhe rah gaī thī
jabki wuh apnī jān bachāne ke lie
bhāg gae the.

8Jab koṛhī lashkargāh meṅ dāḳhil
hue to unhoṅ ne ek ḳhaime meṅ
jā kar jī bhar kar khānā khāyā aur
mai pī. Phir unhoṅ ne sonā, chāṅdī
aur kapṛe uṭhā kar kahīṅ chhupā
die. Wuh wāpas ā kar kisī aur
ḳhaime meṅ gae aur us kā sāmān
jamā karke use bhī chhupā diyā.
9Lekin phir wuh āpas meṅ kahne
lage, "Jo kuchh ham kar rahe haiṅ
ṭhīk nahīṅ. Āj ḳhushī kā din hai,
aur ham yih ḳhushḳhabrī dūsroṅ
tak nahīṅ pahuṅchā rahe. Agar
ham subah tak intazār kareṅ to
qusūrwār ṭhahreṅge. Āeṅ, ham
fauran wāpas jā kar bādshāh ke
gharāne ko ittalā deṅ."

10Chunāṅche wuh shahr ke
darwāze ke pās gae aur pahredāroṅ
ko āwāz de kar unheṅ sab kuchh
sunāyā, "Ham Shām kī lashkargāh
meṅ gae to wahāṅ na koī dikhāī
diyā, na kisī kī āwāz sunāī dī. Ghoṛe
aur gadhe bandhe hue the aur
ḳhaime tartīb se khaṛe the, lekin
ādmī ek bhī maujūd nahīṅ thā!"

11Darwāze ke pahredāroṅ ne
āwāz de kar dūsroṅ ko ḳhabar
pahuṅchāī to shahr ke andar
bādshāh ke gharāne ko ittalā dī

gaī. [12]Go rāt kā waqt thā to bhī
bādshāh ne uṭh kar apne afsaroṅ
ko bulāyā aur kahā, “Maiṅ āp ko
batātā hūṅ ki Shām ke faujī kyā
kar rahe haiṅ. Wuh to ḳhūb jānte
haiṅ ki ham bhūke mar rahe haiṅ.
Ab wuh apnī lashkargāh ko chhoṛ
kar khule maidān meṅ chhup gae
haiṅ, kyoṅki wuh samajhte haiṅ ki
Isrāīlī ḳhālī lashkargāh ko dekh kar
shahr se zarūr nikleṅge aur phir
ham unheṅ zindā pakaṛ kar shahr
meṅ dāḳhil ho jāeṅge.”
[13]Lekin ek afsar ne mashwarā
diyā, “Behtar hai ki ham chand
ek ādmiyoṅ ko pāṅch bache hue
ghoṛoṅ ke sāth lashkargāh meṅ
bhejeṅ. Agar wuh pakaṛe jāeṅ to
koī bāt nahīṅ. Kyoṅki agar wuh
yahāṅ raheṅ to phir bhī unheṅ
hamāre sāth marnā hī hai.”
[14]Chunāṅche do rathoṅ ko
ghoṛoṅ samet taiyār kiyā gayā,
aur bādshāh ne unheṅ Shām
kī lashkargāh meṅ bhej diyā.
Rathbānoṅ ko us ne hukm diyā,
“Jāeṅ aur patā kareṅ ki kyā huā
hai.” [15]Wuh rawānā hue aur
Shām ke faujiyoṅ ke pīchhe pīchhe
chalne lage. Rāste meṅ har taraf
kapṛe aur sāmān bikhrā paṛā thā,
kyoṅki faujiyoṅ ne bhāgte bhāgte
sab kuchh phaiṅk kar rāste meṅ
chhoṛ diyā thā. Isrāīlī rathsawār
Dariyā-e-Yardan tak pahuṅche aur
phir bādshāh ke pās wāpas ā kar
sab kuchh kah sunāyā.
[16]Tab Sāmariya ke bāshinde
shahr se nikal āe aur Shām kī
lashkargāh meṅ jā kar sab kuchh
lūṭ liyā. Yoṅ wuh kuchh pūrā huā
jo Rab ne farmāyā thā ki sāṛhe 5
kilogrām behtarīn maidā aur 11
kilogrām jau chāṅdī ke ek sikke ke
lie bikegā.
[17]Jis afsar ke bāzū kā sahārā
bādshāh letā thā use us ne darwāze
kī nigarānī karne ke lie bhej diyā
thā. Lekin jab log bāhar nikle
to afsar un kī zad meṅ ā kar un
ke pairoṅ tale kuchlā gayā. Yoṅ
waisā hī huā jaisā mard-e-Ḳhudā ne
us waqt kahā thā jab bādshāh us
ke ghar āyā thā. [18]Kyoṅki Ilīshā
ne bādshāh ko batāyā thā, “Kal isī
waqt shahr ke darwāze par sāṛhe
5 kilogrām behtarīn maidā aur 11
kilogrām jau chāṅdī ke ek sikke
ke lie bikegā.” [19]Afsar ne etarāz
kiyā thā, “Yih nāmumkin hai, ḳhāh
Rab āsmān ke darīche kyoṅ na khol
de.” Aur mard-e-Ḳhudā ne jawāb
diyā thā, “Āp apnī āṅkhoṅ se is kā

mushāhadā kareṅge, lekin ḳhud us
meṅ se kuchh nahīṅ khāeṅge.”
20Ab yih peshgoī pūrī huī, kyoṅki
beqābū logoṅ ne use shahr ke
darwāze par pāṅwoṅ tale kuchal
diyā, aur wuh mar gayā.

Yūrām Bādshāh Shūnīmī Aurat kī Zamīn Wāpas Kar Detā Hai

8 Ek din Ilīshā ne us aurat ko jis
kā beṭā us ne zindā kiyā thā
mashwarā diyā, “Apne ḳhāndān ko
le kar ārizī taur par bairūn-e-mulk
chalī jāeṅ, kyoṅki Rab ne hukm
diyā hai ki mulk meṅ sāt sāl tak kāl
hogā.” 2Shūnīm kī aurat ne mard-e-
Ḳhudā kī bāt mān lī. Apne ḳhāndān
ko le kar wuh chalī gaī aur sāt sāl
Filistī mulk meṅ rahī. 3Sāt sāl guzar
gae to wuh us mulk se wāpas āī.
Lekin kisī aur ne us ke ghar aur
zamīn par qabzā kar rakhā thā, is
lie wuh madad ke lie bādshāh ke
pās gaī.
4Ain us waqt jab wuh darbār
meṅ pahuṅchī to bādshāh mard-e-
Ḳhudā Ilīshā ke naukar Jaihāzī se
guftgū kar rahā thā. Bādshāh ne
us se darḳhāst kī thī, “Mujhe wuh
tamām baṛe kām sunā do jo Ilīshā
ne kie haiṅ.” 5Aur ab jab Jaihāzī
sunā rahā thā ki Ilīshā ne murdā
laṛke ko kis tarah zindā kar diyā to
us kī māṅ andar ā kar bādshāh se
iltamās karne lagī, “Ghar aur zamīn
wāpas milne meṅ merī madad
kījie.” Use dekh kar Jaihāzī ne
bādshāh se kahā, “Mere āqā aur
bādshāh, yih wuhī aurat hai aur
yih us kā wuhī beṭā hai jise Ilīshā
ne zindā kar diyā thā.” 6Bādshāh
ne aurat se sawāl kiyā, “Kyā yih
sahīh hai?” Aurat ne tasdīq meṅ
use dubārā sab kuchh sunāyā. Tab
us ne aurat kā muāmalā kisī darbārī
afsar ke sapurd karke hukm diyā,
“Dhyān deṅ ki ise pūrī milkiyat
wāpas mil jāe! Aur jitne paise qabzā
karne wālā aurat kī ġhairmaujūdagī
meṅ zamīn kī fasloṅ se kamā sakā
wuh bhī aurat ko de die jāeṅ.”

Bin-hadad kī Maut kī Peshgoī

7Ek din Ilīshā Damishq āyā. Us
waqt Shām kā bādshāh Bin-hadad
bīmār thā. Jab use ittalā milī ki
mard-e-Ḳhudā āyā hai 8to us ne
apne afsar Hazāel ko hukm diyā,
“Mard-e-Ḳhudā ke lie tohfā le kar
use milne jāeṅ. Wuh Rab se
dariyāft kare ki kyā maiṅ bīmārī se
shafā pāūṅgā yā nahīṅ?”

[9]Hazāel 40 ūṅṭoṅ par Damishq kī
behtarīn paidāwār lād kar Ilīshā se
milne gayā. Us ke pās pahuṅch
kar wuh us ke sāmne khaṛā huā
aur kahā, “Āp ke beṭe Shām ke
bādshāh Bin-hadad ne mujhe āp
ke pās bhejā hai. Wuh yih jānanā
chāhtā hai ki kyā maiṅ apnī bīmārī
se shafā pāūṅgā yā nahīṅ?”
[10]Ilīshā ne jawāb diyā, “Jāeṅ
aur use ittalā deṅ, ‘Āp zarūr shafā
pāeṅge.’ Lekin Rab ne mujh par
zāhir kiyā hai ki wuh haqīqat meṅ
mar jāegā.” [11]Ilīshā ḳhāmosh ho
gayā aur ṭikṭikī bāndh kar baṛī
der tak use ghūrtā rahā, phir rone
lagā. [12]Hazāel ne pūchhā, “Mere
āqā, āp kyoṅ ro rahe haiṅ?” Ilīshā
ne jawāb diyā, “Mujhe mālūm hai
ki āp Isrāīliyoṅ ko kitnā nuqsān
pahuṅchāeṅge. Āp un kī qilāband
ābādiyoṅ ko āg lagā kar un ke
jawānoṅ ko talwār se qatl kar
deṅge, un ke chhoṭe bachchoṅ
ko zamīn par paṭaḳh deṅge aur
un kī hāmilā auratoṅ ke peṭ chīr
ḍāleṅge.” [13]Hazāel bolā, “Mujh
jaise kutte kī kyā haisiyat hai ki itnā
baṛā kām karūṅ?” Ilīshā ne kahā,
“Rab ne mujhe dikhā diyā hai ki āp
Shām ke bādshāh ban jāeṅge.”
[14]Is ke bād Hazāel chalā gayā
aur apne mālik ke pās wāpas āyā.
Bādshāh ne pūchhā, “Ilīshā ne āp
ko kyā batāyā?” Hazāel ne jawāb
diyā, “Us ne mujhe yaqīn dilāyā
ki āp shafā pāeṅge.” [15]Lekin agle
din Hazāel ne kambal le kar pānī
meṅ bhigo diyā aur use bādshāh ke
muṅh par rakh diyā. Bādshāh kā
sāṅs ruk gayā aur wuh mar gayā.
Phir Hazāel taḳhtnashīn huā.

Yahūdāh kā Bādshāh Yahūrām

[16]Yahūrām bin Yahūsafat Isrāīl
ke bādshāh Yūrām kī hukūmat
ke pāṅchweṅ sāl meṅ Yahūdāh
kā bādshāh banā. Shurū meṅ
wuh apne bāp ke sāth hukūmat
kartā thā. [17]Yahūrām 32 sāl kī
umr meṅ bādshāh banā, aur wuh
Yarūshalam meṅ rah kar 8 sāl
tak hukūmat kartā rahā. [18]Us kī
shādī Isrāīl ke bādshāh Aḳhiyab kī
beṭī se huī thī, aur wuh Isrāīl ke
bādshāhoṅ aur ḳhāskar Aḳhiyab
ke ḳhāndān ke bure namūne par
chaltā rahā. Us kā chāl-chalan
Rab ko nāpasand thā. [19]To bhī
wuh apne ḳhādim Dāūd kī ḳhātir
Yahūdāh ko tabāh nahīṅ karnā
chāhtā thā, kyoṅki us ne Dāūd

se wādā kiyā thā ki terā aur terī
aulād kā charāġh hameshā tak jaltā
rahegā.

[20]Yahūrām kī hukūmat ke daurān
Adomiyoṅ ne baġhāwat kī aur
Yahūdāh kī hukūmat ko radd karke
apnā bādshāh muqarrar kiyā.
[21]Tab Yahūrām apne tamām rathoṅ
ko le kar Saīr ke qarīb āyā. Jab jang
chhiṛ gaī to Adomiyoṅ ne use aur
us ke rathoṅ par muqarrar afsaroṅ
ko gher liyā. Rāt ko bādshāh
gherne wāloṅ kī safoṅ ko toṛne
meṅ kāmyāb ho gayā, lekin us ke
faujī use chhoṛ kar apne apne ghar
bhāg gae. [22]Is wajah se Mulk-e-
Adom āj tak dubārā Yahūdāh kī
hukūmat ke taht nahīṅ āyā. Usī
waqt Libnā Shahr bhī sarkash ho
kar ḳhudmuḳhtār ho gayā.

[23]Bāqī jo kuchh Yahūrām kī
hukūmat ke daurān huā aur jo
kuchh us ne kiyā wuh 'Shāhān-e-
Yahūdāh kī Tārīḳh' kī kitāb meṅ
bayān kiyā gayā hai. [24]Jab Yahūrām
mar kar apne bāpdādā se jā milā
to use Yarūshalam ke us hisse
meṅ jo 'Dāūd kā Shahr' kahlātā
hai ḳhāndānī qabr meṅ dafnāyā
gayā. Phir us kā beṭā Aḳhaziyāh
taḳhtnashīn huā.

Yahūdāh kā Bādshāh Aḳhaziyāh

[25]Aḳhaziyāh bin Yahūrām Isrāīl
ke bādshāh Yūrām bin Aḳhiyab
kī hukūmat ke 12weṅ sāl meṅ
Yahūdāh kā bādshāh banā. [26]Wuh
22 sāl kī umr meṅ taḳhtnashīn
huā aur Yarūshalam meṅ rah kar
ek sāl bādshāh rahā. Us kī māṅ
Ataliyāh Isrāīl ke bādshāh Umrī kī
potī thī. [27]Aḳhaziyāh bhī Aḳhiyab
ke ḳhāndān ke bure namūne par
chal paṛā. Aḳhiyab ke gharāne
kī tarah us kā chāl-chalan Rab ko
nāpasand thā. Wajah yih thī ki
us kā rishtā Aḳhiyab ke ḳhāndān
ke sāth bandh gayā thā. [28]Ek din
Aḳhaziyāh Bādshāh Yūrām bin
Aḳhiyab ke sāth mil kar Rāmāt-
jiliyād gayā tāki Shām ke bādshāh
Hazāel se laṛe. Jab jang chhiṛ gaī to
Yūrām Shām ke faujiyoṅ ke hāthoṅ
zaḳhmī huā [29]aur maidān-e-jang ko
chhoṛ kar Yazrael wāpas āyā tāki
zaḳhm bhar jāeṅ. Jab wuh wahāṅ
ṭhahrā huā thā to Yahūdāh kā
bādshāh Aḳhaziyāh bin Yahūrām
us kā hāl pūchhne ke lie Yazrael
āyā.

Ilīshā Yāhū ko Masah Kartā Hai

9 Ek din Ilīshā nabī ne nabiyoṅ ke guroh meṅ se ek ko bulā kar kahā, “Safr ke lie kamarbastā ho kar Rāmāt-jiliyād ke lie rawānā ho jāeṅ. Zaitūn ke tel kī yih kuppī apne sāth le jāeṅ. [2]Wahāṅ pahuṅch kar Yāhū bin Yahūsafat bin Nimsī ko talāsh kareṅ. Jab us se mulāqāt ho to use us ke sāthiyoṅ se alag karke kisī andarūnī kamre meṅ le jāeṅ. [3]Wahāṅ kuppī le kar Yāhū ke sar par tel unḍel deṅ aur kaheṅ, ‘Rab farmātā hai ki maiṅ tujhe tel se masah karke Isrāīl kā bādshāh banā detā hūṅ.’ Is ke bād der na kareṅ balki fauran darwāze ko khol kar bhāg jāeṅ!”

[4]Chunāṅche jawān nabī Rāmāt-jiliyād ke lie rawānā huā. [5]Jab wahāṅ pahuṅchā to faujī afsar mil kar baiṭhe hue the. Wuh un ke qarīb gayā aur bolā, “Mere pās kamānḍar ke lie paiġhām hai.” Yāhū ne sawāl kiyā, “Ham meṅ se kis ke lie?” Nabī ne jawāb diyā, “Āp hī ke lie.”

[6]Yāhū khaṛā huā aur us ke sāth ghar meṅ gayā. Wahāṅ nabī ne Yāhū ke sar par tel unḍel kar kahā, “Rab Isrāīl kā Ḳhudā farmātā hai, ‘Maiṅ ne tujhe masah karke apnī qaum kā bādshāh banā diyā hai. [7]Tujhe apne mālik Aḳhiyab ke pūre ḳhāndān ko halāk karnā hai. Yoṅ maiṅ un nabiyoṅ kā intaqām lūṅgā jo merī ḳhidmat karte hue shahīd ho gae haiṅ. Hāṅ, maiṅ Rab ke un tamām ḳhādimoṅ kā badlā lūṅgā jinheṅ Īzabil ne qatl kiyā hai. [8]Aḳhiyab kā pūrā gharānā tabāh ho jāegā. Maiṅ us ke ḳhāndān ke har mard ko halāk kar dūṅgā, ḳhāh wuh bāliġh ho yā bachchā. [9]Merā Aḳhiyab ke ḳhāndān ke sāth wuhī sulūk hogā jo maiṅ ne Yarubiyām bin Nabāt aur Bāshā bin Aḳhiyāh ke ḳhāndānoṅ ke sāth kiyā. [10]Jahāṅ tak Īzabil kā tālluq hai use dafnāyā nahīṅ jāegā balki kutte use Yazrael kī zamīn par khā jāeṅge.’” Yih kah kar nabī darwāzā khol kar bhāg gayā.

[11]Jab Yāhū nikal kar apne sāthī afsaroṅ ke pās wāpas āyā to unhoṅ ne pūchhā, “Kyā sab ḳhairiyat hai? Yih dīwānā āp se kyā chāhtā thā?” Yāhū bolā, “Ḳhair, āp to is qism ke logoṅ ko jānte haiṅ ki kis tarah kī gappeṅ hāṅkte haiṅ.” [12]Lekin us ke sāthī is jawāb se mutma’in na hue, “Jhūṭ! Sahīh bāt batāeṅ.” Phir Yāhū ne unheṅ khul kar bāt batāī,

"Ādmī ne kahā, 'Rab farmātā hai ki maiṅ ne tujhe masah karke Isrāīl kā bādshāh banā diyā hai.'"

[13]Yih sun kar afsaroṅ ne jaldī jaldī apnī chādaroṅ ko utār kar us ke sāmne sīṛhiyoṅ par bichhā diyā. Phir wuh narsingā bajā bajā kar nārā lagāne lage, "Yāhū Bādshāh zindābād!"

Yūrām aur Aḳhaziyāh kā Anjām

[14]Yāhū bin Yahūsafat bin Nimsī fauran Yūrām Bādshāh ko taḳht se utārne ke mansūbe bāndhne lagā. Yūrām us waqt pūrī Isrāīlī fauj samet Rāmāt-jiliyād ke qarīb Damishq ke bādshāh Hazāel se laṛ rahā thā. Lekin shahr kā difā karte karte [15]bādshāh Shām ke faujiyoṅ ke hāthoṅ zaḳhmī ho gayā thā aur maidān-e-jang ko chhoṛ kar Yazrael wāpas āyā thā tāki zaḳhm bhar jāeṅ. Ab Yāhū ne apne sāthī afsaroṅ se kahā, "Agar āp wāqaī mere sāth haiṅ to kisī ko bhī shahr se nikalne na deṅ, warnā ḳhatrā hai ki koī Yazrael jā kar bādshāh ko ittalā de de." [16]Phir wuh rath par sawār ho kar Yazrael chalā gayā jahāṅ Yūrām ārām kar rahā thā. Us waqt Yahūdāh kā bādshāh Aḳhaziyāh bhī Yūrām se milne ke lie Yazrael āyā huā thā.

[17]Jab Yazrael ke burj par khaṛe pahredār ne Yāhū ke ġhol ko shahr kī taraf āte hue dekhā to us ne bādshāh ko ittalā dī. Yūrām ne hukm diyā, "Ek ghuṛsawār ko un kī taraf bhej kar un se mālūm kareṅ ki sab ḳhairiyat hai yā nahīṅ." [18]Ghuṛsawār shahr se niklā aur Yāhū ke pās ā kar kahā, "Bādshāh pūchhte haiṅ ki kyā sab ḳhairiyat hai?" Yāhū ne jawāb diyā, "Is se āp kā kyā wāstā? Āeṅ, mere pīchhe ho leṅ." Burj par ke pahredār ne bādshāh ko ittalā dī, "Qāsid un tak pahuṅch gayā hai, lekin wuh wāpas nahīṅ ā rahā."

[19]Tab bādshāh ne ek aur ghuṛsawār ko bhej diyā. Yāhū ke pās pahuṅch kar us ne bhī kahā, "Bādshāh pūchhte haiṅ ki kyā sab ḳhairiyat hai?" Yāhū ne jawāb diyā, "Is se āp kā kyā wāstā? Mere pīchhe ho leṅ." [20]Burj par ke pahredār ne yih dekh kar bādshāh ko ittalā dī, "Hamārā qāsid un tak pahuṅch gayā hai, lekin yih bhī wāpas nahīṅ ā rahā. Aisā lagtā hai ki un kā rāhnumā Yāhū bin Nimsī hai, kyoṅki wuh apne rath ko dīwāne kī tarah chalā rahā hai."

[21]Yūrām ne hukm diyā, “Mere
rath ko taiyār karo!” Phir wuh
aur Yahūdāh kā bādshāh apne apne
rath meṅ sawār ho kar Yāhū se
milne ke lie shahr se nikle. Un
kī mulāqāt us bāġh ke pās huī
jo Nabot Yazraelī se chhīn liyā
gayā thā. [22]Yāhū ko pahchān
kar Yūrām ne pūchhā, “Yāhū, kyā
sab ḳhairiyat hai?” Yāhū bolā,
“Ḳhairiyat kaise ho saktī hai jab
terī māṅ Īzabil kī butparastī aur
jādūgarī har taraf phailī huī hai?”
[23]Yūrām Bādshāh chillā uṭhā, “Ai
Aḳhaziyāh, ġhaddārī!” Aur muṛ kar
bhāgne lagā.

[24]Yāhū ne fauran apnī kamān
khīṅch kar tīr chalāyā jo sīdhā
Yūrām ke kandhoṅ ke darmiyān
yoṅ lagā ki dil meṅ se guzar gayā.
Bādshāh ek dam apne rath meṅ gir
paṛā. [25]Yāhū ne apne sāth wāle
afsar Bidqar se kahā, “Is kī lāsh
uṭhā kar us bāġh meṅ phaiṅk deṅ
jo Nabot Yazraelī se chhīn liyā gayā
thā. Kyoṅki wuh din yād kareṅ jab
ham donoṅ apne rathoṅ ko is ke
bāp Aḳhiyab ke pīchhe chalā rahe
the aur Rab ne Aḳhiyab ke bāre
meṅ elān kiyā, [26]‘Yaqīn jān ki kal
Nabot aur us ke beṭoṅ kā qatl mujh
se chhupā na rahā. Is kā muāwazā
maiṅ tujhe Nabot kī isī zamīn par
dūṅgā.’ Chunāṅche ab Yūrām ko
uṭhā kar us zamīn par phaiṅk deṅ
tāki Rab kī bāt pūrī ho jāe.”

[27]Jab Yahūdāh ke bādshāh
Aḳhaziyāh ne yih dekhā to wuh
Bait-gān kā rāstā le kar farār ho
gayā. Yāhū us kā tāqqub karte
hue chillāyā, “Use bhī mār do!”
Ibliyām ke qarīb jahāṅ rāstā jūr kī
taraf chaṛhtā hai Aḳhaziyāh apne
rath meṅ chalte chalte zaḳhmī
huā. Wuh bach to niklā lekin
Majiddo pahuṅch kar mar gayā.
[28]Us ke mulāzim lāsh ko rath par
rakh kar Yarūshalam lāe. Wahāṅ
use Yarūshalam ke us hisse meṅ
jo ‘Dāūd kā Shahr’ kahlātā hai
ḳhāndānī qabr meṅ dafnāyā gayā.
[29]Aḳhaziyāh Yūrām bin Aḳhiyab
kī hukūmat ke 11weṅ sāl meṅ
Yahūdāh kā bādshāh ban gayā thā.

Īzabil kā Anjām

[30]Is ke bād Yāhū Yazrael chalā gayā.
Jab Īzabil ko ittalā milī to us ne apnī
āṅkhoṅ meṅ surmā lagā kar apne
bāloṅ ko ḳhūbsūratī se saṅwārā aur
phir khiṛkī se bāhar jhāṅkne lagī.
[31]Jab Yāhū mahal ke geṭ meṅ dāḳhil
huā to Īzabil chillāī, “Ai Zimrī jis ne

apne mālik ko qatl kar diyā hai, kyā
sab ḳhairiyat hai?” [32]Yāhū ne ūpar
dekh kar āwāz dī, “Kaun mere sāth
hai, kaun?” Do yā tīn ḳhwājāsarāoṅ
ne khiṛkī se bāhar dekh kar us
par nazar ḍālī [33]to Yāhū ne unheṅ
hukm diyā, “Use nīche phaiṅk do!”

Tab unhoṅ ne malikā ko nīche
phaiṅk diyā. Wuh itne zor se zamīn
par girī ki ḳhūn ke chhīṅṭe dīwār
aur ghoṛoṅ par paṛ gae. Yāhū aur
us ke logoṅ ne apne rathoṅ ko us ke
ūpar se guzarne diyā. [34]Phir Yāhū
mahal meṅ dāḳhil huā aur khāyā
aur piyā. Is ke bād us ne hukm diyā,
“Koī jāe aur us lānatī aurat ko dafn
kare, kyoṅki wuh bādshāh kī beṭī
thī.”

[35]Lekin jab mulāzim use dafn
karne ke lie bāhar nikle to dekhā
ki sirf us kī khopaṛī, hāth aur pāṅw
bāqī rah gae haiṅ. [36]Yāhū ke pās
wāpas jā kar unhoṅ ne use āgāh
kiyā. Tab us ne kahā, “Ab sab
kuchh pūrā huā hai jo Rab ne apne
ḳhādim Iliyās Tishbī kī mārifat
farmāyā thā, ‘Yazrael kī zamīn par
kutte Īzabil kī lāsh khā jāeṅge. [37]Us
kī lāsh Yazrael kī zamīn par gobar
kī tarah paṛī rahegī tāki koī yaqīn se
na kah sake ki wuh kahāṅ hai.’”

Yāhū Aḳhiyab kī Aulād ko Halāk Kartā Hai

10 Sāmariya meṅ Aḳhiyab ke
70 beṭe the. Ab Yāhū
ne ḳhat likh kar Sāmariya bhej
die. Yazrael ke afsaroṅ, shahr ke
buzurgoṅ aur Aḳhiyab ke beṭoṅ ke
sarparastoṅ ko yih ḳhat mil gae.
Aur un meṅ zail kī ḳhabar likhī thī,

[2]“Āp ke mālik ke beṭe āp ke pās
haiṅ. Āp qilāband shahr meṅ rahte
haiṅ, aur āp ke pās hathiyār, rath
aur ghoṛe bhī haiṅ. Is lie maiṅ
āp ko chaileṅj detā hūṅ ki yih ḳhat
paṛhte hī [3]apne mālik ke sab se
achchhe aur lāyq beṭe ko chun kar
use us ke bāp ke taḳht par biṭhā
deṅ. Phir apne mālik ke ḳhāndān
ke lie laṛeṅ!”

[4]Lekin Sāmariya ke buzurg
behad saham gae aur āpas meṅ
kahne lage, “Agar do bādshāh us
kā muqābalā na kar sake to ham
kyā kar sakte haiṅ?” [5]Is lie mahal
ke inchārj, Sāmariya par muqarrar
afsar, shahr ke buzurgoṅ aur
Aḳhiyab ke beṭoṅ ke sarparastoṅ
ne Yāhū ko paiġhām bhejā, “Ham
āp ke ḳhādim haiṅ aur jo kuchh
āp kaheṅge ham karne ke lie
taiyār haiṅ. Ham kisī ko bādshāh

muqarrar nahīṅ kareṅge. Jo kuchh
āp munāsib samajhte haiṅ wuh
kareṅ.”
6Yih paṛh kar Yāhū ne ek aur
ḳhat likh kar Sāmariya bhejā. Us
meṅ likhā thā, “Agar āp wāqaī
mere sāth haiṅ aur mere tābe
rahnā chāhte haiṅ to apne mālik
ke beṭoṅ ke saroṅ ko kāṭ kar kal is
waqt tak Yazrael meṅ mere pās le
āeṅ.” Kyoṅki Aḳhiyab ke 70 beṭe
Sāmariya ke baṛoṅ ke pās rah kar
parwarish pā rahe the. 7Jab ḳhat un
ke pās pahuṅch gayā to in ādmiyoṅ
ne 70 ke 70 shahzādoṅ ko zabah kar
diyā aur un ke saroṅ ko ṭokroṅ meṅ
rakh kar Yazrael meṅ Yāhū ke pās
bhej diyā.
8Ek qāsid ne Yāhū ke pās ā kar
ittalā dī, “Wuh bādshāh ke beṭoṅ ke
sar le kar āe haiṅ.” Tab Yāhū ne
hukm diyā, “Shahr ke darwāze par
un ke do ḍher lagā do aur unheṅ
subah tak wahīṅ rahne do.” 9Agle
din Yāhū subah ke waqt niklā aur
darwāze ke pās khaṛe ho kar logoṅ
se muḳhātib huā, “Yūrām kī maut
ke nāte se āp be’ilzām haiṅ. Maiṅ
hī ne apne mālik ke ḳhilāf mansūbe
bāndh kar use mār ḍālā. Lekin kis
ne in tamām beṭoṅ kā sar qalam kar
diyā? 10Chunāṅche āj jān leṅ ki jo
kuchh bhī Rab ne Aḳhiyab aur us ke
ḳhāndān ke bāre meṅ farmāyā hai
wuh pūrā ho jāegā. Jis kā elān Rab
ne apne ḳhādim Iliyās kī mārifat
kiyā hai wuh us ne kar liyā hai.”
11Is ke bād Yāhū ne Yazrael meṅ
rahne wāle Aḳhiyab ke bāqī tamām
rishtedāroṅ, baṛe afsaroṅ, qarībī
dostoṅ aur pujāriyoṅ ko halāk kar
diyā. Ek bhī na bachā.
12Phir wuh Sāmariya ke lie
rawānā huā. Rāste meṅ jab Bait-
iqad-roīm ke qarīb pahuṅch gayā
13to us kī mulāqāt Yahūdāh ke
bādshāh Aḳhaziyāh ke chand ek
rishtedāroṅ se huī. Yāhū ne
pūchhā, “Āp kaun haiṅ?” Unhoṅ
ne jawāb diyā, “Ham Aḳhaziyāh
ke rishtedār haiṅ aur Sāmariya kā
safr kar rahe haiṅ. Wahāṅ ham
bādshāh aur malikā ke beṭoṅ se
milnā chāhte haiṅ.” 14Tab Yāhū ne
hukm diyā, “Unheṅ zindā pakaṛo!”
Unhoṅ ne unheṅ zindā pakaṛ kar
Bait-iqad ke hauz ke pās mār ḍālā.
42 ādmiyoṅ meṅ se ek bhī na
bachā.
15Us jagah ko chhoṛ kar Yāhū āge
niklā. Chalte chalte us kī mulāqāt
Yūnadab bin Raikāb se huī jo us
se milne ā rahā thā. Yāhū ne
salām karke kahā, “Kyā āp kā dil

mere bāre meṅ muḳhlis hai jaisā
ki merā dil āp ke bāre meṅ hai?”
Yūnadab ne jawāb diyā, “Jī hāṅ.”
Yāhū bolā, “Agar aisā hai, to mere
sāth hāth milāeṅ.” Yūnadab ne
us ke sāth hāth milāyā to Yāhū ne
use apne rath par sawār hone diyā.
16 Phir Yāhū ne kahā, “Āeṅ mere
sāth aur merī Rab ke lie jidd-o-
jahd dekheṅ.” Chunāṅche Yūnadab
Yāhū ke sāth Sāmariya chalā gayā.
17 Sāmariya pahuṅch kar Yāhū ne
Aḳhiyab ke ḳhāndān ke jitne afrād
ab tak bach gae the halāk kar
die. Jis tarah Rab ne Iliyās ko
farmāyā thā usī tarah Aḳhiyab kā
pūrā gharānā miṭ gayā.

Yāhū Bāl ke Tamām Pujāriyoṅ ko Qatl Kartā Hai

18 Is ke bād Yāhū ne tamām logoṅ
ko jamā karke elān kiyā, “Aḳhiyab
ne Bāl Dewatā kī parastish thoṛī
kī hai. Maiṅ kahīṅ zyādā us kī
pūjā karūṅga! 19 Ab jā kar Bāl ke
tamām nabiyoṅ, ḳhidmatguzāroṅ
aur pujāriyoṅ ko bulā lāeṅ. Ḳhayāl
kareṅ ki ek bhī dūr na rahe, kyoṅki
maiṅ Bāl ko baṛī qurbānī pesh
karūṅga. Jo bhī āne se inkār kare
use sazā-e-maut dī jāegī.”

Is tarah Yāhū ne Bāl ke
ḳhidmatguzāroṅ ke lie jāl bichhā
diyā tāki wuh us meṅ phaṅs kar
halāk ho jāeṅ. 20-21 Us ne pūre
Isrāīl meṅ qāsid bhej kar elān
kiyā, “Bāl Dewatā ke lie muqaddas
īd manāeṅ!” Chunāṅche Bāl ke
tamām pujārī āe, aur ek bhī ijtimā
se dūr na rahā. Itne jamā hue ki Bāl
kā mandir ek sire se dūsre sire tak
bhar gayā.
22 Yāhū ne īd ke kapṛoṅ ke
inchārj ko hukm diyā, “Bāl ke
tamām pujāriyoṅ ko īd ke libās
de denā.” Chunāṅche sab ko libās
die gae. 23 Phir Yāhū aur Yūnadab
bin Raikāb Bāl ke mandir meṅ
dāḳhil hue, aur Yāhū ne Bāl ke
ḳhidmatguzāroṅ se kahā, “Dhyān
deṅ ki yahāṅ āp ke sāth Rab kā koī
ḳhādim maujūd na ho. Sirf Bāl ke
pujārī hone chāhieṅ.”
24 Donoṅ ādmī sāmne gae tāki
zabah kī aur bhasm hone wālī
qurbāniyāṅ pesh kareṅ. Itne meṅ
Yāhū ke 80 ādmī bāhar mandir
ke irdgird khaṛe ho gae. Yāhū
ne unheṅ hukm de kar kahā thā,
“Ḳhabardār! Jo pūjā karne wāloṅ
meṅ se kisī ko bachne de use sazā-
e-maut dī jāegī.”

25 Jyoṅ hī Yāhū bhasm hone wālī
qurbānī ko chaṛhāne se fāriġh
huā to us ne apne muhāfizoṅ aur
afsaroṅ ko hukm diyā, “Andar jā
kar sab ko mār denā. Ek bhī bachne
na pāe.” Wuh dāḳhil hue aur apnī
talwāroṅ ko khīṅch kar sab ko mār
ḍālā. Lāshoṅ ko unhoṅ ne bāhar
phaiṅk diyā. Phir wuh mandir ke
sab se andar wāle kamre meṅ gae
26 jahāṅ but thā. Use unhoṅ ne nikāl
kar jalā diyā 27 aur Bāl kā satūn bhī
ṭukṛe ṭukṛe kar diyā. Bāl kā pūrā
mandir ḍhā diyā gayā, aur wuh
jagah baitul-ḳhalā ban gaī. Āj tak
wuh is ke lie istemāl hotā hai.

Yāhū kī Hukūmat

28 Is tarah Yāhū ne Isrāīl meṅ Bāl
Dewatā kī pūjā ḳhatm kar dī. 29 To
bhī wuh Yarubiyām bin Nabāt ke un
gunāhoṅ se bāz na āyā jo karne par
Yarubiyām ne Isrāīl ko uksāyā thā.
Baitel aur Dān meṅ qāym sone ke
bachhṛoṅ kī pūjā ḳhatm na huī.

30 Ek din Rab ne Yāhū se kahā,
“Jo kuchh mujhe pasand hai use
tū ne achchhī tarah saranjām
diyā hai, kyoṅki tū ne Aḳhiyab ke
gharāne ke sāth sab kuchh kiyā
hai jo merī marzī thī. Is wajah
se terī aulād chauthī pusht tak
Isrāīl par hukūmat kartī rahegī.”
31 Lekin Yāhū ne pūre dil se Rab
Isrāīl ke Ḳhudā kī sharīat ke
mutābiq zindagī na guzārī. Wuh
un gunāhoṅ se bāz āne ke lie taiyār
nahīṅ thā jo karne par Yarubiyām
ne Isrāīl ko uksāyā thā.

32 Yāhū kī hukūmat ke daurān
Rab Isrāīl kā ilāqā chhoṭā karne
lagā. Shām ke bādshāh Hazāel ne
Isrāīl ke us pūre ilāqe par qabzā
kar liyā 33 jo Dariyā-e-Yardan ke
mashriq meṅ thā. Jad, Rūbin aur
Manassī kā ilāqā Jiliyād Basan se le
kar Dariyā-e-Arnon par wāqe Aroīr
tak Shām ke bādshāh ke hāth meṅ
ā gayā.

34 Bāqī jo kuchh Yāhū kī hukūmat
ke daurān huā, jo us ne kiyā aur
jo kāmyābiyāṅ use hāsil huīṅ wuh
‘Shāhān-e-Isrāīl kī Tārīḳh’ kī kitāb
meṅ bayān kiyā gayā hai. 35-36 Wuh
28 sāl Sāmariya meṅ bādshāh rahā.
Wahāṅ wuh dafn bhī huā. Jab wuh
mar kar apne bāpdādā se jā milā to
us kā beṭā Yahuāḳhaz taḳhtnashīn
huā.

Yahūdāh meṅ Ataliyāh kī Zālimānā Hukūmat

11 Jab Aḳhaziyāh kī māṅ Ataliyāh ko mālūm huā ki merā beṭā mar gayā hai to wuh Aḳhaziyāh kī tamām aulād ko qatl karne lagī. [2]Lekin Aḳhaziyāh kī sagī bahan Yahūsabā ne Aḳhaziyāh ke chhoṭe beṭe Yuās ko chupke se un shahzādoṅ meṅ se nikāl liyā jinheṅ qatl karnā thā aur use us kī dāyā ke sāth ek sṭor meṅ chhupā diyā jis meṅ bistar waġhairā mahfūz rakhe jāte the. Is tarah wuh bach gayā. [3]Bād meṅ Yuās ko Rab ke ghar meṅ muntaqil kiyā gayā jahāṅ wuh us ke sāth un chhih sāloṅ ke daurān chhupā rahā jab Ataliyāh malikā thī.

Ataliyāh kā Anjām aur Yuās Bādshāh Ban Jātā Hai

[4]Ataliyāh kī hukūmat ke sātweṅ sāl meṅ Yahoyadā Imām ne sau sau sipāhiyoṅ par muqarrar afsaroṅ, Kārī nāmī dastoṅ aur shāhī muhāfizoṅ ko Rab ke ghar meṅ bulā liyā. Wahāṅ us ne qasam khilā kar un se ahd bāndhā. Phir us ne bādshāh ke beṭe Yuās ko pesh karke [5]unheṅ hidāyat kī, "Agle Sabat ke din āp meṅ se jitne ḍyūṭī par āeṅge wuh tīn hissoṅ meṅ taqsīm ho jāeṅ. Ek hissā shāhī mahal par pahrā de, [6]dūsrā Sūr nāmī darwāze par aur tīsrā shāhī muhāfizoṅ ke pīchhe ke darwāze par. Yoṅ āp Rab ke ghar kī hifāzat kareṅge. [7]Dūsre do guroh jo Sabat ke din ḍyūṭī nahīṅ karte unheṅ Rab ke ghar meṅ ā kar Yuās Bādshāh kī pahrādārī karnī hai. [8]Wuh us ke irdgird dāyrā banā kar apne hathiyāroṅ ko pakaṛe rakheṅ aur jahāṅ bhī wuh jāe use ghere rakheṅ. Jo bhī is dāyre meṅ ghusne kī koshish kare use mār ḍālnā."

[9]So sau sipāhiyoṅ par muqarrar afsaroṅ ne aisā hī kiyā. Agle Sabat ke din wuh sab apne faujiyoṅ samet Yahoyadā Imām ke pās āe. Wuh bhī āe jo ḍyūṭī par the aur wuh bhī jin kī ab chhuṭṭī thī. [10]Imām ne afsaroṅ ko Dāūd Bādshāh ke wuh neze aur ḍhāleṅ dīṅ jo ab tak Rab ke ghar meṅ mahfūz rakhī huī thīṅ. [11]Phir muhāfiz hathiyāroṅ ko hāth meṅ pakaṛe bādshāh ke gird khaṛe ho gae. Qurbāngāh aur Rab ke ghar ke darmiyān un kā dāyrā Rab ke ghar kī junūbī dīwār se le kar us kī shimālī dīwār tak phailā huā thā. [12]Phir Yahoyadā

bādshāh ke beṭe Yuās ko bāhar lāyā
aur us ke sar par tāj rakh kar use
qawānīn kī kitāb de dī. Yoṅ Yuās ko
bādshāh banā diyā gayā. Unhoṅ ne
use masah karke tāliyāṅ bajāīṅ aur
buland āwāz se nārā lagāne lage,
“Bādshāh zindābād!”

[13]Jab muhāfizoṅ aur bāqī logoṅ
kā shor Ataliyāh tak pahuṅchā to
wuh Rab ke ghar ke sahan meṅ
un ke pās āī. [14]Wahāṅ pahuṅch
kar wuh kyā deḳhtī hai ki nayā
bādshāh us satūn ke pās khaṛā hai
jahāṅ bādshāh riwāj ke mutābiq
khaṛā hotā hai, aur wuh afsaroṅ
aur turam bajāne wāloṅ se ghirā
huā hai. Tamām ummat bhī sāth
khaṛī turam bajā bajā kar ḳhushī
manā rahī hai. Ataliyāh ranjish ke
māre apne kapṛe phāṛ kar chīḳh
uṭhī, “Ġhaddārī, ġhaddārī!”

[15]Yahoyadā Imām ne sau sau
faujiyoṅ par muqarrar un afsaroṅ
ko bulāyā jin ke sapurd fauj kī gaī
thī aur unheṅ hukm diyā, “Use
bāhar le jāeṅ, kyoṅki munāsib
nahīṅ ki use Rab ke ghar ke pās
mārā jāe. Aur jo bhī us ke pīchhe
āe use talwār se mār denā.”

[16]Wuh Ataliyāh ko pakaṛ kar us
rāste par le gae jis par chalte hue
ghoṛe mahal ke pās pahuṅchte
haiṅ. Wahāṅ use mār diyā gayā.
[17]Phir Yahoyadā ne bādshāh aur
qaum ke sāth mil kar Rab se ahd
bāndh kar wādā kiyā ki ham Rab
kī qaum raheṅge. Is ke alāwā
bādshāh ne Yahoyadā kī mārifat
qaum se bhī ahd bāndhā. [18]Is
ke bād ummat ke tamām log Bāl
ke mandir par ṭūṭ paṛe aur use
ḍhā diyā. Us kī qurbāngāhoṅ
aur butoṅ ko ṭukṛe ṭukṛe karke
unhoṅ ne Bāl ke pujārī Mattān
ko qurbāngāhoṅ ke sāmne hī mār
ḍālā. Rab ke ghar par pahredār
khaṛe karne ke bād [19]Yahoyadā
sau sau faujiyoṅ par muqarrar
afsaroṅ, Kārī nāmī dastoṅ, mahal
ke muhāfizoṅ aur bāqī pūrī ummat
ke hamrāh julūs nikāl kar bādshāh
ko Rab ke ghar se mahal meṅ le
gayā. Wuh muhāfizoṅ ke darwāze
se ho kar dāḳhil hue. Bādshāh
shāhī taḳht par baiṭh gayā, [20]aur
tamām ummat ḳhushī manātī rahī.
Yoṅ Yarūshalam Shahr ko sukūn
milā, kyoṅki Ataliyāh ko mahal ke
pās talwār se mār diyā gayā thā.

Yahūdāh kā Bādshāh Yuās

[21] Yuās sāt sāl kā thā jab taḳhtnashīn huā.

12 [1] Wuh Isrāīl ke bādshāh Yāhū kī hukūmat ke sātweṅ sāl meṅ Yahūdāh kā bādshāh banā, aur Yarūshalam meṅ us kī hukūmat kā daurāniyā 40 sāl thā. Us kī māṅ Zibiyāh Bair-sabā kī rahne wālī thī. [2] Jab tak Yahoyadā us kī rāhnumāī kartā thā Yuās wuh kuchh kartā rahā jo Rab ko pasand thā. [3] To bhī ūṅchī jaghoṅ ke mandir dūr na kie gae. Awām māmūl ke mutābiq wahāṅ apnī qurbāniyāṅ pesh karte aur baḳhūr jalāte rahe.

Yuās Rab ke Ghar kī Marammat Karwātā Hai

[4] Ek din Yuās ne imāmoṅ ko hukm diyā, "Rab ke lie maḳhsūs jitne bhī paise Rab ke ghar meṅ lāe jāte haiṅ un sab ko jamā kareṅ, chāhe wuh mardumshumārī ke ṭaiks[a] yā kisī mannat ke zimn meṅ die gae hoṅ, chāhe razākārānā taur par adā kie gae hoṅ. [5] Yih tamām paise imāmoṅ ke sapurd kie jāeṅ. In se āp ko jahāṅ bhī zarūrat hai Rab ke ghar kī darāṛoṅ kī marammat karwānī hai." [6] Lekin Yuās kī hukūmat ke 23weṅ sāl meṅ us ne dekhā ki ab tak Rab ke ghar kī darāṛoṅ kī marammat nahīṅ huī. [7] Tab us ne Yahoyadā aur bāqī imāmoṅ ko bulā kar pūchhā, "Āp Rab ke ghar kī marammat kyoṅ nahīṅ karā rahe? Ab se āp ko in paisoṅ se āp kī apnī zarūriyāt pūrī karne kī ijāzat nahīṅ balki tamām paise Rab ke ghar kī marammat ke lie istemāl karne haiṅ."

[8] Imām mān gae ki ab se ham logoṅ se hadiyā nahīṅ leṅge aur ki is ke badle hameṅ Rab ke ghar kī marammat nahīṅ karwānī paṛegī. [9] Phir Yahoyadā Imām ne ek sandūq le kar us ke ḍhakne meṅ sūrāḳh banā diyā. Is sandūq ko us ne qurbāngāh ke pās rakh diyā, us darwāze ke dahnī taraf jis meṅ se parastār Rab ke ghar ke sahan meṅ dāḳhil hote the. Jab log apne hadiyājāt Rab ke ghar meṅ pesh karte to darwāze kī pahrādārī karne wāle imām tamām paisoṅ ko sandūq meṅ ḍāl dete. [10] Jab kabhī patā chaltā ki sandūq bhar gayā hai to bādshāh kā mīrmunshī aur imām-e-āzam āte aur tamām

[a] Dekhie Ḳhurūj 30:11-16.

paise gin kar thailiyoṅ meṅ ḍāl dete
the. [11]Phir yih gine hue paise un
ṭhekedāroṅ ko die jāte jin ke sapurd
Rab ke ghar kī marammat kā kām
kiyā gayā thā. In paisoṅ se wuh
marammat karne wāle kārīgaroṅ kī
ujrat adā karte the. In meṅ baṛhaī,
imārat par kām karne wāle, [12]rāj
aur patthar tarāshne wāle shāmil
the. Is ke alāwā unhoṅ ne yih paise
darāṛoṅ kī marammat ke lie darkār
lakaṛī aur tarāshe hue pattharoṅ
ke lie bhī istemāl kie. Bāqī jitne
aḳhrājāt Rab ke ghar ko bahāl
karne ke lie zarūrī the wuh sab in
paisoṅ se pūre kie gae. [13]Lekin
in hadiyājāt se sone yā chāṅdī kī
chīzeṅ na banwāī gaīṅ, na chāṅdī
ke bāsan, battī katarne ke auzār,
chhiṛkāw ke kaṭore yā turam. [14]Yih
sirf aur sirf ṭhekedāroṅ ko die gae
tāki wuh Rab ke ghar kī marammat
kar sakeṅ. [15]Ṭhekedāroṅ se hisāb
na liyā gayā jab unheṅ kārīgaroṅ ko
paise dene the, kyoṅki wuh qābil-e-
etamād the.

[16]Mahz wuh paise jo qusūr aur
gunāh kī qurbāniyoṅ ke lie milte
the Rab ke ghar kī marammat ke lie
istemāl na hue. Wuh imāmoṅ kā
hissā rahe.

Ḳharāj Milne par Hazāel Yarū-shalam ko Chhoṛtā Hai

[17]Un dinoṅ meṅ Shām ke bādshāh
Hazāel ne Jāt par hamlā karke us
par qabzā kar liyā. Is ke bād
wuh muṛ kar Yarūshalam kī taraf
baṛhne lagā tāki us par bhī hamlā
kare. [18]Yih dekh kar Yahūdāh
ke bādshāh Yuās ne un tamām
hadiyājāt ko ikaṭṭhā kiyā jo us ke
bāpdādā Yahūsafat, Yahūrām aur
Aḳhaziyāh ne Rab ke ghar ke lie
maḳhsūs kie the. Us ne wuh bhī
jamā kie jo us ne ḳhud Rab ke
ghar ke lie maḳhsūs kie the. Yih
chīzeṅ us sāre sone ke sāth milā
kar jo Rab ke ghar aur shāhī mahal
ke ḳhazānoṅ meṅ thā us ne sab
kuchh Hazāel ko bhej diyā. Tab
Hazāel Yarūshalam ko chhoṛ kar
chalā gayā.

Yuās kī Maut

[19]Bāqī jo kuchh Yuās kī hukūmat
ke daurān huā aur jo kuchh us ne
kiyā us kā zikr ‘Shāhān-e-Yahūdāh’
kī kitāb meṅ kiyā gayā hai. [20]Ek
din us ke afsaroṅ ne us ke ḳhilāf
sāzish karke use qatl kar diyā jab
wuh Bait-millo ke pās us rāste
par thā jo Sillā kī taraf utar jātā

thā. [21]Qātiloṅ ke nām Yūzabad bin
Sim'āt aur Yahūzabad bin Shūmīr
the. Yuās ko Yarūshalam ke us
hisse meṅ jo 'Dāūd kā Shahr'
kahlātā hai ḳhāndānī qabr meṅ
dafnāyā gayā. Phir us kā beṭā
Amasiyāh taḳhtnashīn huā.

Isrāīl kā Bādshāh Yahuāḳhaz

13 Yahuāḳhaz bin Yāhū
Yahūdāh ke bādshāh Yuās
bin Aḳhaziyāh kī hukūmat ke
23weṅ sāl meṅ Isrāīl kā bādshāh
banā. Us kī hukūmat kā daurāniyā
17 sāl thā, aur us kā dārul-hukūmat
Sāmariya rahā. [2]Us kā chāl-chalan
Rab ko nāpasand thā, kyoṅki wuh
bhī Yarubiyām bin Nabāt ke bure
namūne par chaltā rahā. Us ne
wuh gunāh jārī rakhe jo karne par
Yarubiyām ne Isrāīl ko uksāyā thā.
Us butparastī se wuh kabhī bāz
na āyā. [3]Is wajah se Rab Isrāīl se
bahut nārāz huā, aur wuh Shām ke
bādshāh Hazāel aur us ke beṭe Bin-
hadad ke wasīle se unheṅ bār bār
dabātā rahā.

[4]Lekin phir Yahuāḳhaz ne Rab
kā ġhazab ṭhanḍā kiyā, aur Rab ne
us kī minnateṅ sunīṅ, kyoṅki use
mālūm thā ki Shām kā bādshāh
Isrāīl par kitnā zulm kar rahā
hai. [5]Rab ne kisī ko bhej diyā jis
ne unheṅ Shām ke zulm se āzād
karwāyā. Is ke bād wuh pahle kī
tarah sukūn ke sāth apne gharoṅ
meṅ rah sakte the. [6]To bhī wuh un
gunāhoṅ se bāz na āe jo karne par
Yarubiyām ne unheṅ uksāyā thā
balki un kī yih butparastī jārī rahī.
Yasīrat Dewī kā but bhī Sāmariya se
haṭāyā na gayā.

[7]Āḳhir meṅ Yahuāḳhaz ke sirf
50 ghuṛsawār, 10 rath aur 10,000
piyādā sipāhī rah gae. Fauj kā bāqī
hissā Shām ke bādshāh ne tabāh
kar diyā thā. Us ne Isrāīlī faujiyoṅ
ko kuchal kar yoṅ uṛā diyā thā jis
tarah dhūl anāj ko gāhte waqt uṛ jātī
hai.

[8]Bāqī jo kuchh Yahuāḳhaz kī
hukūmat ke daurān huā, jo kuchh
us ne kiyā aur jo kāmyābiyāṅ use
hāsil huīṅ wuh 'Shāhān-e-Isrāīl kī
Tārīḳh' kī kitāb meṅ bayān kī gaī
haiṅ. [9]Jab wuh mar kar apne
bāpdādā se jā milā to use Sāmariya
meṅ dafnāyā gayā. Phir us kā beṭā
Yahuās taḳhtnashīn huā.

Isrāīl kā Bādshāh Yahuās

10 Yahuās bin Yahuāḳhaz Yahūdāh
ke bādshāh Yuās kī hukūmat ke
37weṅ sāl meṅ Isrāīl kā bādshāh
banā. 11 Yahuās kā chāl-chalan
Rab ko nāpasand thā. Wuh un
gunāhoṅ se bāz na āyā jo karne par
Yarubiyām bin Nabāt ne Isrāīl ko
uksāyā thā balki yih butparastī jārī
rahī. 12 Bāqī jo kuchh Yahuās kī
hukūmat ke daurān huā, jo kuchh
us ne kiyā aur jo kāmyābiyāṅ use
hāsil huīṅ wuh 'Shāhān-e-Isrāīl kī
Tārīḳh' kī kitāb meṅ darj haiṅ. Us
meṅ us kī Yahūdāh ke bādshāh
Amasiyāh ke sāth jang kā zikr bhī
hai.

13 Jab Yahuās mar kar apne
bāpdādā se jā milā to use Sāmariya
meṅ shāhī qabr meṅ dafnāyā gayā.
Phir Yarubiyām Duwum taḳht par
baiṭh gayā.

Bistar-e-Marg par Yahuās kī Ilīshā se Mulāqāt

14 Yahuās ke daur-e-hukūmat meṅ
Ilīshā shadīd bīmār ho gayā. Jab
wuh marne ko thā to Isrāīl kā
bādshāh Yahuās us se milne gayā.
Us ke ūpar jhuk kar wuh ḳhūb
ro paṛā aur chillāyā, "Hāy, mere
bāp, mere bāp. Isrāīl ke rath
aur us ke ghoṛe!" 15 Ilīshā ne use
hukm diyā, "Ek kamān aur kuchh
tīr le āeṅ." Bādshāh kamān aur tīr
Ilīshā ke pās le āyā. 16 Phir Ilīshā
bolā, "Kamān ko pakaṛeṅ." Jab
bādshāh ne kamān ko pakaṛ liyā to
Ilīshā ne apne hāth us ke hāthoṅ
par rakh die. 17 Phir us ne hukm
diyā, "Mashriqī khiṛkī ko khol deṅ."
Bādshāh ne use khol diyā. Ilīshā ne
kahā, "Tīr chalāeṅ!" Bādshāh ne tīr
chalāyā. Ilīshā pukārā, "Yih Rab kā
fatah dilāne wālā tīr hai, Shām par
fatah kā tīr! Āp Afīq ke pās Shām kī
fauj ko mukammal taur par tabāh
kar deṅge."

18 Phir us ne bādshāh ko hukm
diyā, "Ab bāqī tīroṅ ko pakaṛeṅ."
Bādshāh ne unheṅ pakaṛ liyā. Phir
Ilīshā bolā, "In ko zamīn par paṭaḳh
deṅ." Bādshāh ne tīn martabā tīroṅ
ko zamīn par paṭaḳh diyā aur phir
ruk gayā. 19 Yih dekh kar mard-e-
Ḳhudā ġhusse ho gayā aur bolā, "Āp
ko tīroṅ ko pāṅch yā chhih martabā
zamīn par paṭaḳhnā chāhie thā.
Agar aisā karte to Shām kī fauj ko
shikast de kar mukammal taur par
tabāh kar dete. Lekin ab āp use sirf
tīn martabā shikast deṅge."

[20]Thoṛī der ke bād Ilīshā faut huā aur use dafn kiyā gayā. Un dinoṅ meṅ Moābī luṭere har sāl mausam-e-bahār ke daurān mulk meṅ ghus āte the. [21]Ek din kisī kā janāzā ho rahā thā to achānak yih luṭere nazar āe. Mātam karne wāle lāsh ko qarīb kī Ilīshā kī qabr meṅ phaiṅk kar bhāg gae. Lekin jyoṅ hī lāsh Ilīshā kī haḍḍiyoṅ se ṭakrāī us meṅ jān ā gaī aur wuh ādmī khaṛā ho gayā.

Ilīshā ke Āḳhirī Alfāz Pūre Ho Jāte Haiṅ

[22]Yahuāḳhaz ke jīte-jī Shām kā bādshāh Hazāel Isrāīl ko dabātā rahā. [23]To bhī Rab ko apnī qaum par tars āyā. Us ne un par rahm kiyā, kyoṅki use wuh ahd yād rahā jo us ne Ibrāhīm, Is'hāq aur Yāqūb se bāndhā thā. Āj tak wuh unheṅ tabāh karne yā apne huzūr se ḳhārij karne ke lie taiyār nahīṅ huā.

[24]Jab Shām kā bādshāh Hazāel faut huā to us kā beṭā Bin-hadad taḳhtnashīn huā. [25]Tab Yahuās bin Yahuāḳhaz ne Bin-hadad se wuh Isrāīlī shahr dubārā chhīn lie jin par Bin-hadad ke bāp Hazāel ne qabzā kar liyā thā. Tīn bār Yahuās ne Bin-hadad ko shikast de kar Isrāīlī shahr wāpas le lie.

Yahūdāh kā Bādshāh Amasiyāh

14 Amasiyāh bin Yuās Isrāīl ke bādshāh Yahuās bin Yahuāḳhaz ke dūsre sāl meṅ Yahūdāh kā bādshāh banā. [2]Us waqt wuh 25 sāl kā thā. Wuh Yarūshalam meṅ rah kar 29 sāl hukūmat kartā rahā. Us kī māṅ Yahuaddān Yarūshalam kī rahne wālī thī. [3]Jo kuchh Amasiyāh ne kiyā wuh Rab ko pasand thā, agarche wuh utnī wafādārī se Rab kī pairawī nahīṅ kartā thā jitnī us ke bāp Dāūd ne kī thī. Har kām meṅ wuh apne bāp Yuās ke namūne par chalā, [4]lekin us ne bhī ūṅchī jaghoṅ ke mandiroṅ ko dūr na kiyā. Ām log ab tak wahāṅ qurbāniyāṅ chaṛhāte aur baḳhūr jalāte rahe.

[5]Jyoṅ hī Amasiyāh ke pāṅw mazbūtī se jam gae us ne un afsaroṅ ko sazā-e-maut dī jinhoṅ ne bāp ko qatl kar diyā thā. [6]Lekin un ke beṭoṅ ko us ne zindā rahne diyā aur yoṅ Mūswī sharīat ke tābe rahā jis meṅ Rab farmātā hai, "Wālidain ko un ke bachchoṅ ke jarāym ke sabab se sazā-e-maut na dī jāe, na

bachchoṅ ko un ke wālidain ke jarāym ke sabab se. Agar kisī ko sazā-e-maut denī ho to us gunāh ke sabab se jo us ne ḳhud kiyā hai."

7 Amasiyāh ne Adomiyoṅ ko Namak kī Wādī meṅ shikast dī. Us waqt un ke 10,000 faujī us se laṛne āe the. Jang ke daurān us ne Silā Shahr par qabzā kar liyā aur us kā nām Yuqtiyel rakhā. Yih nām āj tak rāyj hai.

Amasiyāh Isrāīl ke Bādshāh Yahuās se Laṛtā Hai

8 Is fatah ke bād Amasiyāh ne Isrāīl ke bādshāh Yahuās bin Yahuāḳhaz ko paiġhām bhejā, "Āeṅ, ham ek dūsre kā muqābalā kareṅ!" 9 Lekin Isrāīl ke bādshāh Yahuās ne jawāb diyā, "Lubnān meṅ ek kāṅṭedār jhāṛī ne deodār ke ek daraḳht se bāt kī, 'Mere beṭe ke sāth apnī beṭī kā rishtā bāndho.' Lekin usī waqt Lubnān ke janglī jānwaroṅ ne us ke ūpar se guzar kar use pāṅwoṅ tale kuchal ḍālā. 10 Mulk-e-Adom par fatah pāne ke sabab se āp kā dil maġhrūr ho gayā hai. Lekin merā mashwarā hai ki āp apne ghar meṅ rah kar fatah meṅ hāsil huī shohrat kā mazā lene par iktifā kareṅ. Āp aisī musībat ko kyoṅ dāwat dete haiṅ jo āp aur Yahūdāh kī tabāhī kā bāis ban jāe?"

11 Lekin Amasiyāh mānane ke lie taiyār nahīṅ thā, is lie Yahuās apnī fauj le kar Yahūdāh par chaṛh āyā. Bait-shams ke pās us kā Yahūdāh ke bādshāh ke sāth muqābalā huā. 12 Isrāīl kī fauj ne Yahūdāh kī fauj ko shikast dī, aur har ek apne apne ghar bhāg gayā. 13 Isrāīl ke bādshāh Yahuās ne Yahūdāh ke bādshāh Amasiyāh bin Yuās bin Aḳhaziyāh ko wahīṅ Bait-shams meṅ giriftār kar liyā. Phir wuh Yarūshalam gayā aur shahr kī fasīl Ifrāīm nāmī darwāze se Kone ke Darwāze tak girā dī. Is hisse kī lambāī taqrīban 600 fuṭ thī. 14 Jitnā bhī sonā, chāṅdī aur qīmtī sāmān Rab ke ghar aur shāhī mahal ke ḳhazānoṅ meṅ thā use us ne pūre kā pūrā chhīn liyā. Lūṭā huā māl aur bāz yarġhamāloṅ ko le kar wuh Sāmariya wāpas chalā gayā.

Isrāīl ke Bādshāh Yahuās kī Maut

15 Bāqī jo kuchh Yahuās kī hukūmat ke daurān huā, jo kuchh us ne kiyā aur jo kāmyābiyāṅ use hāsil huīṅ wuh 'Shāhān-e-Isrāīl kī Tārīḳh' kī

kitāb meṅ darj haiṅ. Us meṅ us
kī Yahūdāh ke bādshāh Amasiyāh
ke sāth jang kā zikr bhī hai. 16Jab
Yahuās mar kar apne bāpdādā se
jā milā to use Sāmariya meṅ Isrāīl
ke bādshāhoṅ kī qabr meṅ dafnāyā
gayā. Phir us kā beṭā Yarubiyām
Duwum taḳhtnashīn huā.

Yahūdāh ke Bādshāh Amasiyāh kī Maut

17Isrāīl ke bādshāh Yahuās bin
Yahuāḳhaz kī maut ke bād Yahūdāh
kā bādshāh Amasiyāh bin Yuās
mazīd 15 sāl jītā rahā. 18Bāqī
jo kuchh Amasiyāh kī hukūmat
ke daurān huā wuh ‘Shāhān-e-
Yahūdāh kī Tārīḳh’ kī kitāb meṅ
darj hai. 19Ek din log Yarūshalam
meṅ us ke ḳhilāf sāzish karne
lage. Āḳhirkār us ne farār ho kar
Lakīs meṅ panāh lī, lekin sāzish
karne wāloṅ ne apne logoṅ ko us
ke pīchhe bhejā, aur wuh wahāṅ
use qatl karne meṅ kāmyāb ho
gae. 20Us kī lāsh ghoṛe par uṭhā
kar Yarūshalam lāī gaī jahāṅ use
shahr ke us hisse meṅ jo ‘Dāūd kā
Shahr’ kahlātā hai ḳhāndānī qabr
meṅ dafnāyā gayā.
21Yahūdāh ke tamām logoṅ ne
Amasiyāh ke beṭe Uzziyāh[a] ko bāp
ke taḳht par biṭhā diyā. Us kī umr
16 sāl thī 22jab us kā bāp mar kar
apne bāpdādā se jā milā. Bādshāh
banane ke bād Uzziyāh ne Ailāt
Shahr par qabzā karke use dubārā
Yahūdāh kā hissā banā liyā. Us
ne shahr meṅ bahut tāmīrī kām
karwāyā.

Isrāīl kā Bādshāh Yarubiyām Duwum

23Yahūdāh ke bādshāh Amasiyāh
bin Yuās ke 15weṅ sāl meṅ
Yarubiyām bin Yahuās Isrāīl kā
bādshāh banā. Us kī hukūmat
kā daurāniyā 41 sāl thā, aur
us kā dārul-hukūmat Sāmariya
rahā. 24Us kā chāl-chalan Rab ko
nāpasand thā. Wuh un gunāhoṅ se
bāz na āyā jo karne par Nabāt ke
beṭe Yarubiyām Awwal ne Isrāīl ko
uksāyā thā. 25Yarubiyām Duwum
Labo-hamāt se le kar Bahīrā-e-
Murdār tak un tamām ilāqoṅ par
dubārā qabzā kar sakā jo pahle

[a] Yahāṅ kaī jaghoṅ par Ibrānī meṅ Uzziyāh kā dūsrā nām Azariyāh mustāmal hai.

Isrāīl ke the. Yoṅ wuh wādā pūrā huā jo Rab Isrāīl ke Ḳhudā ne apne ḳhādim Jāt-hifar ke rahne wāle nabī Yūnus bin Amittī kī mārifat kiyā thā. [26]Kyoṅki Rab ne Isrāīl kī nihāyat burī hālat par dhyān diyā thā. Use mālūm thā ki chhoṭe baṛe sab halāk hone wāle haiṅ aur ki unheṅ chhuṛāne wālā koī nahīṅ hai. [27]Rab ne kabhī nahīṅ kahā thā ki maiṅ Isrāīl qaum kā nām-o-nishān miṭā dūṅgā, is lie us ne unheṅ Yarubiyām bin Yahuās ke wasīle se najāt dilāī.

[28]Bāqī jo kuchh Yarubiyām Duwum kī hukūmat ke daurān huā, jo kuchh us ne kiyā aur jo jangī kāmyābiyāṅ use hāsil huīṅ un kā zikr 'Shāhān-e-Isrāīl kī Tārīḳh' kī kitāb meṅ huā hai. Us meṅ yih bhī bayān kiyā gayā hai ki us ne kis tarah Damishq aur Hamāt par dubārā qabzā kar liyā. [29]Jab Yarubiyām mar kar apne bāpdādā se jā milā to use Sāmariya meṅ bādshāhoṅ kī qabr meṅ dafnāyā gayā. Phir us kā beṭā Zakariyāh taḳhtnashīn huā.

Yahūdāh kā Bādshāh Uzziyāh

15 Uzziyāh bin Amasiyāh Isrāīl ke bādshāh Yarubiyām Duwum kī hukūmat ke 27weṅ sāl meṅ Yahūdāh kā bādshāh banā. [2]Us waqt us kī umr 16 sāl thī, aur wuh Yarūshalam meṅ rah kar 52 sāl hukūmat kartā rahā. Us kī māṅ Yakūliyāh Yarūshalam kī rahne wālī thī. [3]Apne bāp Amasiyāh kī tarah us kā chāl-chalan Rab ko pasand thā, [4]lekin ūṅchī jaghoṅ ko dūr na kiyā gayā, aur ām log wahāṅ apnī qurbāniyāṅ chaṛhāte aur baḳhūr jalāte rahe.

[5]Ek din Rab ne bādshāh ko sazā dī ki use koṛh lag gayā. Uzziyāh jīte-jī is bīmārī se shafā na pā sakā, aur use alāhidā ghar meṅ rahnā paṛā. Us ke beṭe Yūtām ko mahal par muqarrar kiyā gayā, aur wuhī ummat par hukūmat karne lagā.

[6]Bāqī jo kuchh Uzziyāh kī hukūmat ke daurān huā aur jo kuchh us ne kiyā wuh 'Shāhān-e-Yahūdāh kī Tārīḳh' kī kitāb meṅ darj hai. [7]Jab wuh mar kar apne bāpdādā se jā milā to use Yarūshalam ke us hisse meṅ jo 'Dāūd kā Shahr' kahlātā hai ḳhāndānī qabr meṅ dafnāyā gayā.

Phir us kā beṭā Yūtām taḳhtnashīn huā.

Isrāīl kā Bādshāh Zakariyāh

[8]Zakariyāh bin Yarubiyām Yahūdāh ke bādshāh Uzziyāh kī hukūmat ke 38weṅ sāl meṅ Isrāīl kā bādshāh banā. Us kā dārul-hukūmat bhī Sāmariya thā, lekin chhih māh ke bād us kī hukūmat ḳhatm ho gaī. [9]Apne bāpdādā kī tarah Zakariyāh kā chāl-chalan bhī Rab ko nāpasand thā. Wuh un gunāhoṅ se bāz na āyā jo karne par Yarubiyām bin Nabāt ne Isrāīl ko uksāyā thā. [10]Sallūm bin Yabīs ne us ke ḳhilāf sāzish karke use sab ke sāmne qatl kiyā. Phir wuh us kī jagah bādshāh ban gayā.

[11]Bāqī jo kuchh Zakariyāh kī hukūmat ke daurān huā us kā zikr ‘Shāhān-e-Isrāīl kī Tārīḳh’ kī kitāb meṅ kiyā gayā hai.

[12]Yoṅ Rab kā wuh wādā pūrā huā jo us ne Yāhū se kiyā thā, “Terī aulād chauthī pusht tak Isrāīl par hukūmat kartī rahegī.”

Isrāīl kā Bādshāh Sallūm

[13]Sallūm bin Yabīs Yahūdāh ke bādshāh Uzziyāh ke 39weṅ sāl meṅ Isrāīl kā bādshāh banā. Wuh Sāmariya meṅ rah kar sirf ek māh tak taḳht par baiṭh sakā. [14]Phir Manāhim bin Jādī ne Tirzā se ā kar Sallūm ko Sāmariya meṅ qatl kar diyā. Is ke bād wuh ḳhud taḳht par baiṭh gayā.

[15]Bāqī jo kuchh Sallūm kī hukūmat ke daurān huā aur jo sāzisheṅ us ne kīṅ wuh ‘Shāhān-e-Isrāīl kī Tārīḳh’ kī kitāb meṅ bayān kiyā gayā hai.

[16]Us waqt Manāhim ne Tirzā se ā kar shahr Tifsah ko us ke tamām bāshindoṅ aur gird-o-nawāh ke ilāqe samet tabāh kiyā. Wajah yih thī ki us ke bāshinde apne darwāzoṅ ko khol kar us ke tābe ho jāne ke lie taiyār nahīṅ the. Jawāb meṅ Manāhim ne un ko mārā aur tamām hāmilā auratoṅ ke peṭ chīr ḍāle.

Isrāīl kā Bādshāh Manāhim

[17]Manāhim bin Jādī Yahūdāh ke bādshāh Uzziyāh kī hukūmat ke 39weṅ sāl meṅ Isrāīl kā bādshāh banā. Sāmariya us kā dārul-hukūmat thā, aur us kī hukūmat kā daurāniyā 10 sāl thā. [18]Us kā chāl-chalan Rab ko nāpasand thā, aur

wuh zindagī-bhar un gunāhoṅ se
bāz na āyā jo karne par Yarubiyām
bin Nabāt ne Isrāīl ko uksāyā thā.
19-20 Manāhim ke daur-e-
hukūmat meṅ Asūr kā bādshāh
Pūl yānī Tiglat-pilesar mulk se
laṛne āyā. Manāhim ne use 34,000
kilogrām chāṅdī de dī tāki wuh
us kī hukūmat mazbūt karne meṅ
madad kare. Tab Asūr kā bādshāh
Isrāīl ko chhoṛ kar apne mulk
wāpas chalā gayā. Chāṅdī ke yih
paise Manāhim ne amīr Isrāīliyoṅ
se jamā kie. Har ek ko chāṅdī ke 50
sikke adā karne paṛe.
21 Bāqī jo kuchh Manāhim kī
hukūmat ke daurān huā aur jo
kuchh us ne kiyā wuh 'Shāhān-
e-Isrāīl kī Tārīḳh' kī kitāb meṅ
darj hai. 22 Jab wuh mar kar apne
bāpdādā se jā milā to us kā beṭā
Fiqahiyāh taḳht par baiṭh gayā.

Isrāīl kā Bādshāh Fiqahiyāh

23 Fiqahiyāh bin Manāhim Yahūdāh
ke bādshāh Uzziyāh ke 50weṅ
sāl meṅ Isrāīl kā bādshāh banā.
Sāmariya meṅ rah kar us kī
hukūmat kā daurāniyā do sāl thā.
24 Fiqahiyāh kā chāl-chalan Rab ko
nāpasand thā. Wuh un gunāhoṅ se
bāz na āyā jo karne par Yarubiyām
bin Nabāt ne Isrāīl ko uksāyā thā.
25 Ek din fauj ke ālā afsar Fiqah
bin Ramaliyāh ne us ke ḳhilāf
sāzish kī. Jiliyād ke 50 ādmiyoṅ ko
apne sāth le kar us ne Fiqahiyāh
ko Sāmariya ke mahal ke burj meṅ
mār ḍālā. Us waqt do aur afsar
banām Arjūb aur Ariyā bhī us kī zad
meṅ ā kar mar gae. Is ke bād Fiqah
taḳht par baiṭh gayā.
26 Bāqī jo kuchh Fiqahiyāh kī
hukūmat ke daurān huā aur jo
kuchh us ne kiyā wuh 'Shāhān-e-
Isrāīl kī Tārīḳh' kī kitāb meṅ bayān
kiyā gayā hai.

Isrāīl kā Bādshāh Fiqah

27 Fiqah bin Ramaliyāh Yahūdāh ke
bādshāh Uzziyāh kī hukūmat ke
52weṅ sāl meṅ Isrāīl kā bādshāh
banā. Sāmariya meṅ rah kar wuh
20 sāl tak hukūmat kartā rahā.
28 Fiqah kā chāl-chalan Rab ko
nāpasand thā. Wuh un gunāhoṅ se
bāz na āyā jo karne par Yarubiyām
bin Nabāt ne Isrāīl ko uksāyā thā.
29 Fiqah ke daur-e-hukūmat meṅ
Asūr ke bādshāh Tiglat-pilesar ne
Isrāīl par hamlā kiyā. Zail ke
tamām shahr us ke qabze meṅ

ā gae: Aiyyūn, Abīl-bait-mākā, Yānūh, Qādis aur Hasūr. Jiliyād aur Galīl ke ilāqe bhī Naftālī ke pūre qabāylī ilāqe samet us kī girift meṅ ā gae. Asūr kā bādshāh in tamām jaghoṅ meṅ ābād logoṅ ko giriftār karke apne mulk Asūr le gayā.

30 Ek din Hosea bin Ailā ne Fiqah ke ḳhilāf sāzish karke use maut ke ghāṭ utār diyā. Phir wuh ḳhud taḳht par baiṭh gayā. Yih Yahūdāh ke bādshāh Yūtām bin Uzziyāh kī hukūmat ke 20weṅ sāl meṅ huā.

31 Bāqī jo kuchh Fiqah kī hukūmat ke daurān huā aur jo kuchh us ne kiyā wuh 'Shāhān-e-Isrāīl kī Tārīḳh' kī kitāb meṅ darj hai.

Yahūdāh kā Bādshāh Yūtām

32 Uzziyāh kā beṭā Yūtām Isrāīl ke bādshāh Fiqah kī hukūmat ke dūsre sāl meṅ Yahūdāh kā bādshāh banā. 33 Wuh 25 sāl kī umr meṅ bādshāh banā aur Yarūshalam meṅ rah kar 16 sāl hukūmat kartā rahā. Us kī māṅ Yarūsā bint Sadoq thī. 34 Wuh apne bāp Uzziyāh kī tarah wuh kuchh kartā rahā jo Rab ko pasand thā. 35 To bhī ūṅchī jaghoṅ ke mandir haṭāe na gae. Log wahāṅ apnī qurbāniyāṅ chaṛhāne aur baḳhūr jalāne se bāz na āe. Yūtām ne Rab ke ghar kā Bālāī Darwāzā tāmīr kiyā.

36 Bāqī jo kuchh Yūtām kī hukūmat ke daurān huā aur jo kuchh us ne kiyā wuh 'Shāhān-e-Yahūdāh kī Tārīḳh' kī kitāb meṅ qalamband hai. 37 Un dinoṅ meṅ Rab Shām ke bādshāh Razīn aur Fiqah bin Ramaliyāh ko Yahūdāh ke ḳhilāf bhejne lagā tāki us se laṛeṅ. 38 Jab Yūtām mar kar apne bāpdādā se jā milā to use Yarūshalam ke us hisse meṅ jo 'Dāūd kā Shahr' kahlātā hai ḳhāndānī qabr meṅ dafnāyā gayā. Phir us kā beṭā Āḳhaz taḳht par baiṭh gayā.

Yahūdāh kā Bādshāh Āḳhaz

16 Āḳhaz bin Yūtām Isrāīl ke bādshāh Fiqah bin Ramaliyāh kī hukūmat ke 17weṅ sāl meṅ Yahūdāh kā bādshāh banā. 2 Us waqt Āḳhaz 20 sāl kā thā, aur wuh Yarūshalam meṅ rah kar 16 sāl hukūmat kartā rahā. Wuh apne bāp Dāūd ke namūne par na chalā balki wuh kuchh kartā rahā jo Rab ko nāpasand thā. 3 Kyoṅki us ne

Isrāīl ke bādshāhoṅ kā chāl-chalan apnāyā, yahāṅ tak ki us ne apne beṭe ko qurbānī ke taur par jalā diyā. Yoṅ wuh un qaumoṅ ke ghinaune rasm-o-riwāj adā karne lagā jinheṅ Rab ne Isrāīliyoṅ ke āge mulk se nikāl diyā thā. 4 Āḳhaz baḳhūr jalā kar apnī qurbāniyāṅ ūṅche maqāmoṅ, pahāṛiyoṅ kī choṭiyoṅ aur har ghane daraḳht ke sāye meṅ chaṛhātā thā.

Āḳhaz Asūr ke Bādshāh se Madad Letā Hai

5 Ek din Shām kā bādshāh Razīn aur Isrāīl kā bādshāh Fiqah bin Ramaliyāh Yarūshalam par hamlā karne ke lie Yahūdāh meṅ ghus āe. Unhoṅ ne shahr kā muhāsarā to kiyā lekin us par qabzā karne meṅ nākām rahe. 6 Unhīṅ dinoṅ meṅ Razīn ne Ailāt par dubārā qabzā karke Shām kā hissā banā liyā. Yahūdāh ke logoṅ ko wahāṅ se nikāl kar us ne wahāṅ Adomiyoṅ ko basā diyā. Yih Adomī āj tak wahāṅ ābād haiṅ.

7 Āḳhaz ne apne qāsidoṅ ko Asūr ke bādshāh Tiglat-pilesar ke pās bhej kar use ittalā dī, “Maiṅ āp kā ḳhādim aur beṭā hūṅ. Mehrbānī karke āeṅ aur mujhe Shām aur Isrāīl ke bādshāhoṅ se bachāeṅ jo mujh par hamlā kar rahe haiṅ.” 8 Sāth sāth Āḳhaz ne wuh chāṅdī aur sonā jamā kiyā jo Rab ke ghar aur shāhī mahal ke ḳhazānoṅ meṅ thā aur use tohfe ke taur par Asūr ke bādshāh ko bhej diyā. 9 Tiglat-pilesar rāzī ho gayā. Us ne Damishq par hamlā karke shahr par qabzā kar liyā aur us ke bāshindoṅ ko giriftār karke Qīr ko le gayā. Razīn ko us ne qatl kar diyā.

Āḳhaz Rab ke Ghar kī Behurmatī Kartā Hai

10 Āḳhaz Bādshāh Asūr ke bādshāh Tiglat-pilesar se milne ke lie Damishq gayā. Wahāṅ ek qurbāngāh thī jis kā namūnā Āḳhaz ne banā kar Ūriyāh Imām ko bhej diyā. Sāth sāth us ne ḍizāyn kī tamām tafsīlāt bhī Yarūshalam bhej dīṅ. 11 Jab Ūriyāh ko hidāyāt milīṅ to us ne unhīṅ ke mutābiq Yarūshalam meṅ ek qurbāngāh banāī. Āḳhaz ke Damishq se wāpas āne se pahle pahle use taiyār kar liyā gayā.

12 Jab bādshāh wāpas āyā to us ne naī qurbāngāh kā muāynā kiyā.

Phir us kī sīṛhī par chaṛh kar [13]us
ne ḳhud qurbāniyāṅ us par pesh
kīṅ. Bhasm hone wālī qurbānī aur
ġhallā kī nazar jalā kar us ne mai kī
nazar qurbāngāh par unḍel dī aur
salāmatī kī qurbāniyoṅ kā ḳhūn us
par chhiṛak diyā.
[14]Rab ke ghar aur naī qurbāngāh
ke darmiyān ab tak pītal kī purānī
qurbāngāh thī. Ab Āḳhaz ne use
uṭhā kar Rab ke ghar ke sāmne se
muntaqil karke naī qurbāngāh ke
pīchhe yānī shimāl kī taraf rakhwā
diyā. [15]Ūriyāh Imām ko us ne
hukm diyā, "Ab se āp ko tamām
qurbāniyoṅ ko naī qurbāngāh par
pesh karnā hai. In meṅ subh-o-
shām kī rozānā qurbāniyāṅ bhī
shāmil haiṅ aur bādshāh aur
ummat kī muḳhtalif qurbāniyāṅ
bhī, masalan bhasm hone wālī
qurbāniyāṅ aur ġhallā aur mai kī
nazareṅ. Qurbāniyoṅ ke tamām
ḳhūn ko bhī sirf naī qurbāngāh
par chhiṛaknā hai. Āindā pītal kī
purānī qurbāngāh sirf mere zātī
istemāl ke lie hogī jab mujhe Allāh
se kuchh dariyāft karnā hogā."
[16]Ūriyāh Imām ne waisā hī kiyā
jaisā bādshāh ne use hukm diyā.
[17]Lekin Āḳhaz Bādshāh Rab ke
ghar meṅ mazīd tabdīliyāṅ bhī
lāyā. Hathgāṛiyoṅ ke jin fremoṅ
par bāsan rakhe jāte the unheṅ toṛ
kar us ne bāsanoṅ ko dūr kar diyā.
Is ke alāwā us ne 'Samundar' nāmī
baṛe hauz ko pītal ke un bailoṅ se
utār diyā jin par wuh shurū se paṛā
thā aur use patthar ke ek chabūtare
par rakhwā diyā. [18]Us ne Asūr ke
bādshāh ko ḳhush rakhne ke lie ek
aur kām bhī kiyā. Us ne Rab ke
ghar se wuh chabūtarā dūr kar diyā
jis par bādshāh kā taḳht rakhā jātā
thā aur wuh darwāzā band kar diyā
jo bādshāh Rab ke ghar meṅ dāḳhil
hone ke lie istemāl kartā thā.
[19]Bāqī jo kuchh Āḳhaz kī
hukūmat ke daurān huā aur jo
kuchh us ne kiyā wuh 'Shāhān-
e-Yahūdāh kī Tārīḳh' kī kitāb
meṅ darj hai. [20]Jab wuh mar
kar apne bāpdādā se jā milā
to use Yarūshalam ke us hisse
meṅ jo 'Dāūd kā Shahr' kahlātā
hai ḳhāndānī qabr meṅ dafnāyā
gayā. Phir us kā beṭā Hizqiyāh
taḳhtnashīn huā.

Isrāīl kā Āḳhirī Bādshāh Hosea

17 Hosea bin Ailā Yahūdāh
ke bādshāh Āḳhaz kī
hukūmat ke 12weṅ sāl meṅ Isrāīl

kā bādshāh banā. Sāmariya us kā dārul-hukūmat rahā, aur us kī hukūmat kā daurāniyā 9 sāl thā. [2]Hosea kā chāl-chalan Rab ko nāpasand thā, lekin Isrāīl ke un bādshāhoṅ kī nisbat jo us se pahle the wuh kuchh behtar thā.

[3]Ek din Asūr ke bādshāh Salmanasar ne Isrāīl par hamlā kiyā. Tab Hosea shikast mān kar us ke tābe ho gayā. Use Asūr ko ḳharāj adā karnā paṛā. [4]Lekin chand sāl ke bād wuh sarkash ho gayā. Us ne ḳharāj kā sālānā silsilā band karke apne safīroṅ ko Misr ke bādshāh so ke pās bhejā tāki us se madad hāsil kare. Jab Asūr ke bādshāh ko patā chalā to us ne use pakaṛ kar jel meṅ ḍāl diyā.

Sāmariya kā Anjām

[5]Salmanasar pūre mulk meṅ se guzar kar Sāmariya tak pahuṅch gayā. Tīn sāl tak use shahr kā muhāsarā karnā paṛā, [6]lekin āḳhirkār wuh Hosea kī hukūmat ke naweṅ sāl meṅ kāmyāb huā aur shahr par qabzā karke Isrāīliyoṅ ko jilāwatan kar diyā. Unheṅ Asūr lā kar us ne kuchh Ḳhalah ke ilāqe meṅ, kuchh Jauzān ke Dariyā-e-Ḳhābūr ke kināre par aur kuchh Mādiyoṅ ke shahroṅ meṅ basāe.

[7]Yih sab kuchh is lie huā ki Isrāīliyoṅ ne Rab apne Ḳhudā kā gunāh kiyā thā, hālāṅki wuh unheṅ Misrī bādshāh Firaun ke qabze se rihā karke Misr se nikāl lāyā thā. Wuh dīgar mābūdoṅ kī pūjā karte [8]aur un qaumoṅ ke rasm-o-riwāj kī pairawī karte jin ko Rab ne un ke āge se nikāl diyā thā. Sāth sāth wuh un rasmoṅ se bhī lipṭe rahe jo Isrāīl ke bādshāhoṅ ne shurū kī thīṅ. [9]Isrāīliyoṅ ko Rab apne Ḳhudā ke ḳhilāf bahut tarkībeṅ sūjhīṅ jo ṭhīk nahīṅ thīṅ. Sab se chhoṭī chaukī se le kar baṛe se baṛe qilāband shahr tak unhoṅ ne apne tamām shahroṅ kī ūṅchī jaghoṅ par mandir banāe. [10]Har pahāṛī kī choṭī par aur har ghane daraḳht ke sāye meṅ unhoṅ ne patthar ke apne dewatāoṅ ke satūn aur Yasīrat Dewī ke khambe khaṛe kie. [11]Har ūṅchī jagah par wuh baḳhūr jalā dete the, bilkul un aqwām kī tarah jinheṅ Rab ne un ke āge se nikāl diyā thā. Ġharz Isrāīliyoṅ se bahut-sī aisī sharīr harkateṅ sarzad huīṅ jin ko dekh kar Rab ko ġhussā āyā. [12]Wuh butoṅ kī parastish karte

rahe agarche Rab ne is se manā kiyā
thā.
13 Bār bār Rab ne apne nabiyoṅ
aur ġhaibbīnoṅ ko Isrāīl aur
Yahūdāh ke pās bhejā thā tāki
unheṅ āgāh kareṅ, "Apnī sharīr
rāhoṅ se bāz āo. Mere ahkām
aur qawāyd ke tābe raho. Us
pūrī sharīat kī pairawī karo jo
maiṅ ne tumhāre bāpdādā ko apne
ḳhādimoṅ yānī nabiyoṅ ke wasīle
se de dī thī."
14 Lekin wuh sunane ke lie taiyār
nahīṅ the balki apne bāpdādā kī
tarah aṛ gae. Kyoṅki wuh bhī
Rab apne Ḳhudā par bharosā nahīṅ
karte the. 15 Unhoṅ ne us ke ahkām
aur us ahd ko radd kiyā jo us ne un
ke bāpdādā se bāndhā thā. Jab bhī
us ne unheṅ kisī bāt se āgāh kiyā
to unhoṅ ne use haqīr jānā. Bekār
butoṅ kī pairawī karte karte wuh
ḳhud bekār ho gae. Wuh gird-o-
nawāh kī qaumoṅ ke namūne par
chal paṛe hālāṅki Rab ne is se manā
kiyā thā. 16 Rab apne Ḳhudā ke
tamām ahkām ko mustarad karke
unhoṅ ne apne lie bachhṛoṅ ke
do mujassame ḍhāl lie aur Yasīrat
Dewī kā khambā khaṛā kar diyā.
Wuh sūraj, chāṅd balki āsmān ke
pūre lashkar ke sāmne jhuk gae aur
Bāl Dewatā kī parastish karne lage.
17 Apne beṭe-beṭiyoṅ ko unhoṅ ne
apne butoṅ ke lie qurbān karke
jalā diyā. Nujūmiyoṅ se mashwarā
lenā aur jādūgarī karnā ām ho gayā.
Ġharz unhoṅ ne apne āp ko badī ke
hāth meṅ bech kar aisā kām kiyā
jo Rab ko nāpasand thā aur jo use
ġhussā dilātā rahā.
18 Tab Rab kā ġhazab Isrāīl par
nāzil huā, aur us ne unheṅ apne
huzūr se ḳhārij kar diyā. Sirf
Yahūdāh kā qabīlā mulk meṅ bāqī
rah gayā.
19 Lekin Yahūdāh ke afrād bhī
Rab apne Ḳhudā ke ahkām ke tābe
rahne ke lie taiyār nahīṅ the. Wuh
bhī un bure rasm-o-riwāj kī pairawī
karte rahe jo Isrāīl ne shurū kie the.
20 Phir Rab ne pūrī kī pūrī qaum ko
radd kar diyā. Unheṅ tang karke
wuh unheṅ luṭeroṅ ke hawāle kartā
rahā, aur ek din us ne unheṅ bhī
apne huzūr se ḳhārij kar diyā.
21 Rab ne ḳhud Isrāīl ke shimālī
qabīloṅ ko Dāūd ke gharāne se
alag kar diyā thā, aur unhoṅ ne
Yarubiyām bin Nabāt ko apnā
bādshāh banā liyā thā. Lekin
Yarubiyām ne Isrāīl ko ek sangīn
gunāh karne par uksā kar Rab
kī pairawī karne se dūr kie

rakhā. [22]Isrāīlī Yarubiyām ke bure
namūne par chalte rahe aur kabhī
is se bāz na āe.
[23]Yihī wajah hai ki jo kuchh Rab
ne apne ḳhādimoṅ yānī nabiyoṅ kī
mārifat farmāyā thā wuh pūrā huā.
Us ne unheṅ apne huzūr se ḳhārij
kar diyā, aur dushman unheṅ qaidī
banā kar Asūr le gayā jahāṅ wuh āj
tak zindagī guzārte haiṅ.

Sāmariya meṅ Ajnabī Qaumoṅ ko Ābād Kiyā Jātā Hai

[24]Asūr ke bādshāh ne Bābal, Kūtā,
Awwā, Hamāt aur Sifarwāym se
logoṅ ko Isrāīl meṅ lā kar Sāmariya
ke Isrāīliyoṅ se ḳhālī kie gae
shahroṅ meṅ basā diyā. Yih log
Sāmariya par qabzā karke us ke
shahroṅ meṅ basne lage. [25]Lekin
āte waqt wuh Rab kī parastish
nahīṅ karte the, is lie Rab ne un
ke darmiyān sherbabar bhej die
jinhoṅ ne kaī ek ko phāṛ ḍālā.
[26]Asūr ke bādshāh ko ittalā dī
gaī, "Jin logoṅ ko āp ne jilāwatan
karke Sāmariya ke shahroṅ meṅ
basā diyā hai wuh nahīṅ jānte ki us
mulk kā dewatā kin kin bātoṅ kā
taqāzā kartā hai. Natīje meṅ us ne
un ke darmiyān sherbabar bhej die
haiṅ jo unheṅ phāṛ rahe haiṅ. Aur
wajah yihī hai ki wuh us kī sahīh
pūjā karne se wāqif nahīṅ haiṅ."
[27]Yih sun kar Asūr ke bādshāh ne
hukm diyā, "Sāmariya se yahāṅ lāe
gae imāmoṅ meṅ se ek ko chun
lo jo apne watan lauṭ kar wahāṅ
dubārā ābād ho jāe aur logoṅ ko
sikhāe ki us mulk kā dewatā apnī
pūjā ke lie kin kin bātoṅ kā taqāzā
kartā hai."
[28]Tab ek imām jilāwatanī se
wāpas āyā. Baitel meṅ ābād ho kar
us ne nae bāshindoṅ ko sikhāyā
ki Rab kī munāsib ibādat kis tarah
kī jātī hai. [29]Lekin sāth sāth wuh
apne zātī dewatāoṅ kī pūjā bhī
karte rahe. Shahr bashahr har
qaum ne apne apne but banā kar un
tamām ūṅchī jaghoṅ ke mandiroṅ
meṅ khaṛe kie jo Sāmariya ke
logoṅ ne banā chhoṛe the. [30]Bābal
ke bāshindoṅ ne Sukkāt-banāt
ke but, Kūtā ke logoṅ ne nairgal
ke mujassame, Hamāt wāloṅ ne
Asīmā ke but [31]aur Awwā ke
logoṅ ne Nibhāz aur Tartāq ke
mujassame khaṛe kie. Sifarwāym
ke bāshinde apne bachchoṅ ko
apne dewatāoṅ Adrammalik aur
Anammalik ke lie qurbān karke
jalā dete the. [32]Ġharz sab Rab

kī parastish ke sāth sāth apne
dewatāoṅ kī pūjā bhī karte aur apne
logoṅ meṅ se muḳhtalif qism ke
afrād ko chun kar pujārī muqarrar
karte the tāki wuh ūṅchī jaghoṅ ke
mandiroṅ ko saṅbhāleṅ. [33]Wuh
Rab kī ibādat bhī karte aur sāth
sāth apne dewatāoṅ kī un qaumoṅ
ke riwājoṅ ke mutābiq ibādat bhī
karte the jin meṅ se unheṅ yahāṅ
lāyā gayā thā.

[34]Yih silsilā āj tak jārī hai.
Sāmariya ke bāshinde apne un
purāne riwājoṅ ke mutābiq zindagī
guzārte haiṅ aur sirf Rab kī
parastish karne ke lie taiyār nahīṅ
hote. Wuh us kī hidāyāt aur ahkām
kī parwā nahīṅ karte aur us sharīat
kī pairawī nahīṅ karte jo Rab ne
Yāqūb kī aulād ko dī thī. (Rab ne
Yāqūb kā nām Isrāīl meṅ badal diyā
thā.) [35]Kyoṅki Rab ne Isrāīl kī qaum
ke sāth ahd bāndh kar use hukm
diyā thā,

"Dūsre kisī bhī mābūd kī ibādat
mat karnā! Un ke sāmne jhuk kar
un kī ḳhidmat mat karnā, na unheṅ
qurbāniyāṅ pesh karnā. [36]Sirf Rab
kī parastish karo jo baṛī qudrat
aur azīm kām dikhā kar tumheṅ
Misr se nikāl lāyā. Sirf usī ke
sāmne jhuk jāo, sirf usī ko apnī
qurbāniyāṅ pesh karo. [37]Lāzim hai
ki tum dhyān se un tamām hidāyāt,
ahkām aur qawāyd kī pairawī karo
jo maiṅ ne tumhāre lie qalamband
kar die haiṅ. Kisī aur dewatā
kī pūjā mat karnā. [38]Wuh ahd
mat bhūlnā jo maiṅ ne tumhāre
sāth bāndh liyā hai, aur dīgar
mābūdoṅ kī parastish na karo.
[39]Sirf aur sirf Rab apne Ḳhudā
kī ibādat karo. Wuhī tumheṅ
tumhāre tamām dushmanoṅ ke
hāth se bachā legā."

[40]Lekin log yih sunane ke lie
taiyār nahīṅ the balki apne purāne
rasm-o-riwāj ke sāth lipṭe rahe.
[41]Chunāṅche Rab kī ibādat ke sāth
hī Sāmariya ke nae bāshinde apne
butoṅ kī pūjā karte rahe. Āj tak un
kī aulād yihī kuchh kartī āī hai.

Yahūdāh kā Bādshāh Hizqiyāh

18 Isrāīl ke bādshāh Hosea
bin Ailā kī hukūmat ke
tīsre sāl meṅ Hizqiyāh bin Āḳhaz
Yahūdāh kā bādshāh banā. [2]Us
waqt us kī umr 25 sāl thī, aur wuh
Yarūshalam meṅ rah kar 29 sāl
hukūmat kartā rahā. Us kī māṅ Abī
bint Zakariyāh thī. [3]Apne bāp Dāūd
kī tarah us ne aisā kām kiyā jo Rab

ko pasand thā. [4]Us ne ūṅchī jaghoṅ
ke mandiroṅ ko girā diyā, patthar
ke un satūnoṅ ko ṭukṛe ṭukṛe kar
diyā jin kī pūjā kī jātī thī aur Yasīrat
Dewī ke khamboṅ ko kāṭ ḍālā. Pītal
kā jo sāṅp Mūsā ne banāyā thā
use bhī bādshāh ne ṭukṛe ṭukṛe kar
diyā, kyoṅki Isrāīlī un aiyām tak
us ke sāmne baḳhūr jalāne āte the.
(Sāṅp Naḳhushtān kahlātā thā.)

[5]Hizqiyāh Rab Isrāīl ke Ḳhudā
par bharosā rakhtā thā. Yahūdāh
meṅ na is se pahle aur na is ke
bād aisā bādshāh huā. [6]Wuh Rab
ke sāth lipṭā rahā aur us kī pairawī
karne se kabhī bhī bāz na āyā. Wuh
un ahkām par amal kartā rahā jo
Rab ne Mūsā ko die the. [7]Is lie Rab
us ke sāth rahā. Jab bhī wuh kisī
maqsad ke lie niklā to use kāmyābī
hāsil huī.

Chunāṅche wuh Asūr kī
hukūmat se āzād ho gayā aur us ke
tābe na rahā. [8]Filistiyoṅ ko us ne
sab se chhoṭī chaukī se le kar baṛe
se baṛe qilāband shahr tak shikast
dī aur unheṅ mārte mārte Ġhazzā
Shahr aur us ke ilāqe tak pahuṅch
gayā.

Asūrī Isrāīl par Qabzā Karte Haiṅ

[9]Hizqiyāh kī hukūmat ke chauthe
sāl meṅ aur Isrāīl ke bādshāh
Hosea kī hukūmat ke sātweṅ sāl
meṅ Asūr ke bādshāh Salmanasar
ne Isrāīl par hamlā kiyā. Sāmariya
Shahr kā muhāsarā karke [10]wuh
tīn sāl ke bād us par qabzā karne
meṅ kāmyāb huā. Yih Hizqiyāh kī
hukūmat ke chhaṭe sāl aur Isrāīl
ke bādshāh Hosea kī hukūmat ke
naweṅ sāl meṅ huā. [11]Asūr ke
bādshāh ne Isrāīliyoṅ ko jilāwatan
karke kuchh Ḳhalah ke ilāqe meṅ,
kuchh Jauzān ke Dariyā-e-Ḳhābūr
ke kināre par aur kuchh Mādiyoṅ
ke shahroṅ meṅ basāe.

[12]Yih sab kuchh is lie huā ki wuh
Rab apne Ḳhudā ke tābe na rahe
balki us ke un ke sāth bandhe hue
ahd ko toṛ kar un tamām ahkām
ke farmāṅbardār na rahe jo Rab ke
ḳhādim Mūsā ne unheṅ die the. Na
wuh un kī sunte aur na un par amal
karte the.

Asūrī Yarūshalam kā Muhāsarā Karte Haiṅ

[13]Hizqiyāh Bādshāh kī hukūmat ke
14weṅ sāl meṅ Asūr ke bādshāh
Sanherib ne Yahūdāh ke tamām

qilāband shahroṅ par dhāwā bol
kar un par qabzā kar liyā. [14]Jab
Asūr kā bādshāh Lakīs ke ās-pās
pahuṅchā to Yahūdāh ke bādshāh
Hizqiyāh ne use ittalā dī, “Mujh se
ġhaltī huī hai. Mujhe chhoṛ deṅ
to jo kuchh bhī āp mujh se talab
kareṅge maiṅ āp ko adā karūṅga.”

Tab Sanherib ne Hizqiyāh se
chāṅdī ke taqrīban 10,000 kilogrām
aur sone ke taqrīban 1,000
kilogrām māṅg liyā. [15]Hizqiyāh
ne use wuh tamām chāṅdī de dī
jo Rab ke ghar aur shāhī mahal ke
ḳhazānoṅ meṅ paṛī thī. [16]Sone
kā taqāzā pūrā karne ke lie us
ne Rab ke ghar ke darwāzoṅ
aur chaukhaṭoṅ par lagā sonā
utarwā kar use Asūr ke bādshāh
ko bhej diyā. Yih sonā us ne ḳhud
darwāzoṅ aur chaukhaṭoṅ par
chaṛhwāyā thā.

[17]Phir bhī Asūr kā bādshāh
mutma’in na huā. Us ne apne
sab se ālā afsaroṅ ko baṛī fauj ke
sāth Lakīs se Yarūshalam ko bhejā.
(Un kī apnī zabān meṅ afsaroṅ ke
ohdoṅ ke nām Tartān, Rab-sāris
aur Rabshāqī the.) Yarūshalam
pahuṅch kar wuh us nāle ke pās ruk
gae jo pānī ko ūpar wāle tālāb tak
pahuṅchātā hai. (Yih tālāb us rāste
par hai jo Dhobiyoṅ ke Ghāṭ tak
le jātā hai.) [18]In tīn Asūrī afsaroṅ
ne ittalā dī ki bādshāh ham se
milne āe, lekin Hizqiyāh ne mahal
ke inchārj Iliyāqīm bin Ḳhilqiyāh,
mīrmunshī Shibnāh aur mushīr-e-
ḳhās Yuāḳh bin Āsaf ko un ke pās
bhejā. [19]Rabshāqī ne un ke hāth
Hizqiyāh ko paiġhām bhejā,

“Asūr ke azīm bādshāh farmāte
haiṅ, tumhārā bharosā kis chīz
par hai? [20]Tum samajhte ho ki
ḳhālī bāteṅ karnā faujī hikmat-e-
amlī aur tāqat ke barābar hai. Yih
kaisī bāt hai? Tum kis par etamād
kar rahe ho ki mujh se sarkash ho
gae ho? [21]Kyā tum Misr par bharosā
karte ho? Wuh to ṭūṭā huā sarkanḍā
hī hai. Jo bhī us par ṭek lagāe us
kā hāth wuh chīr kar zaḳhmī kar
degā. Yihī kuchh un sab ke sāth
ho jāegā jo Misr ke bādshāh Firaun
par bharosā kareṅ! [22]Shāyad tum
kaho, ‘Ham Rab apne Ḳhudā par
tawakkul karte haiṅ.’ Lekin yih kis
tarah ho saktā hai? Hizqiyāh ne to
us kī behurmatī kī hai. Kyoṅki us
ne ūṅchī jaghoṅ ke mandiroṅ aur
qurbāngāhoṅ ko ḍhā kar Yahūdāh
aur Yarūshalam se kahā hai ki
sirf Yarūshalam kī qurbāngāh ke
sāmne parastish kareṅ.

[23]Āo, mere āqā Asūr ke bādshāh
se saudā karo. Maiṅ tumheṅ 2,000
ghoṛe dūṅgā basharteki tum un ke
lie sawār muhaiyā kar sako. Lekin
afsos, tumhāre pās itne ghuṛsawār
haiṅ hī nahīṅ! [24]Tum mere āqā
Asūr ke bādshāh ke sab se chhoṭe
afsar kā bhī muqābalā nahīṅ kar
sakte. Lihāzā Misr ke rathoṅ
par bharosā rakhne kā kyā fāydā?
[25]Shāyad tum samajhte ho ki maiṅ
Rab kī marzī ke baġhair hī is jagah
par hamlā karne āyā hūṅ tāki sab
kuchh barbād karūṅ. Lekin aisā
hargiz nahīṅ hai! Rab ne ḳhud
mujhe kahā ki is mulk par dhāwā
bol kar ise tabāh kar de."

[26]Yih sun kar Iliyāqīm bin
Ḳhilqiyāh, Shibnāh aur Yuāḳh ne
Rabshāqī kī taqrīr meṅ daḳhl de kar
kahā, "Barāh-e-karm Arāmī zabān
meṅ apne ḳhādimoṅ ke sāth guftgū
kījie, kyoṅki ham yih achchhī tarah
bol lete haiṅ. Ibrānī zabān istemāl
na kareṅ, warnā shahr kī fasīl par
khaṛe log āp kī bāteṅ sun leṅge."
[27]Lekin Rabshāqī ne jawāb diyā,
"Kyā tum samajhte ho ki mere
mālik ne yih paiġhām sirf tumheṅ
aur tumhāre mālik ko bhejā hai?
Hargiz nahīṅ! Wuh chāhte haiṅ
ki tamām log yih bāteṅ sun leṅ.
Kyoṅki wuh bhī tumhārī tarah apnā
fuzlā khāne aur apnā peshāb pīne
par majbūr ho jāeṅge."

[28]Phir wuh fasīl kī taraf muṛ kar
buland āwāz se Ibrānī zabān meṅ
awām se muḳhātib huā, "Suno,
shahanshāh, Asūr ke bādshāh ke
farmān par dhyān do! [29]Bādshāh
farmāte haiṅ ki Hizqiyāh tumheṅ
dhokā na de. Wuh tumheṅ
mere hāth se bachā nahīṅ saktā.
[30]Beshak wuh tumheṅ tasallī
dilāne kī koshish karke kahtā hai,
'Rab hameṅ zarūr chhuṭkārā degā,
yih shahr kabhī bhī Asūrī bādshāh
ke qabze meṅ nahīṅ āegā.' Lekin is
qism kī bātoṅ se tasallī pā kar Rab
par bharosā mat karnā. [31]Hizqiyāh
kī bāteṅ na māno balki Asūr ke
bādshāh kī. Kyoṅki wuh farmāte
haiṅ, mere sāth sulah karo aur
shahr se nikal kar mere pās ā jāo.
Phir tum meṅ se har ek angūr kī
apnī bel aur anjīr ke apne daraḳht
kā phal khāegā aur apne hauz kā
pānī piegā. [32]Phir kuchh der ke
bād maiṅ tumheṅ ek aise mulk
meṅ le jāūṅgā jo tumhāre apne
mulk kī mānind hogā. Us meṅ
bhī anāj, naī mai, roṭī aur angūr ke
bāġh, zaitūn ke daraḳht aur shahd
hai. Ġharz, maut kī rāh iḳhtiyār

na karnā balki zindagī kī rāh. Hizqiyāh kī mat sunanā. Jab wuh kahtā hai, ‘Rab hameṅ bachāegā’ to wuh tumheṅ dhokā de rahā hai. 33Kyā dīgar aqwām ke dewatā apne mulkoṅ ko Shāh-e-Asūr se bachāne ke qābil rahe haiṅ? 34Hamāt aur Arfād ke dewatā kahāṅ rah gae haiṅ? Sifarwāym, Henā aur Iwwā ke dewatā kyā kar sake? Aur kyā kisī dewatā ne Sāmariya ko merī girift se bachāyā? 35Nahīṅ, koī bhī dewatā apnā mulk mujh se bachā na sakā. To phir Rab Yarūshalam ko kis tarah mujh se bachāegā?”

36Fasīl par khaṛe log ḳhāmosh rahe. Unhoṅ ne koī jawāb na diyā, kyoṅki bādshāh ne hukm diyā thā ki jawāb meṅ ek lafz bhī na kaheṅ. 37Phir mahal kā inchārj Iliyāqīm bin Ḳhilqiyāh, mīrmunshī Shibnāh aur mushīr-e-ḳhās Yuāḳh bin Āsaf ranjish ke māre apne libās phāṛ kar Hizqiyāh ke pās wāpas gae. Darbār meṅ pahuṅch kar unhoṅ ne bādshāh ko sab kuchh kah sunāyā jo Rabshāqī ne unheṅ kahā thā.

Rab Hizqiyāh ko Tasallī Detā Hai

19 Yih bāteṅ sun kar Hizqiyāh ne apne kapṛe phāṛe aur ṭāṭ kā mātamī libās pahan kar Rab ke ghar meṅ gayā. 2Sāth sāth us ne mahal ke inchārj Iliyāqīm, mīrmunshī Shibnāh aur imāmoṅ ke buzurgoṅ ko Āmūs ke beṭe Yasāyāh Nabī ke pās bhejā. Sab ṭāṭ ke mātamī libās pahne hue the. 3Nabī ke pās pahuṅch kar unhoṅ ne Hizqiyāh kā paiġhām sunāyā, “Āj ham baṛī musībat meṅ haiṅ. Sazā ke is din Asūriyoṅ ne hamārī saḳht be’izzatī kī hai. Hamārā hāl dard-e-zah meṅ mubtalā us aurat kā-sā hai jis ke peṭ se bachchā nikalne ko hai, lekin jo is lie nahīṅ nikal saktā ki māṅ kī tāqat jātī rahī hai. 4Lekin shāyad Rab āp ke Ḳhudā ne Rabshāqī kī wuh tamām bāteṅ sunī hoṅ jo us ke āqā Asūr ke bādshāh ne zindā Ḳhudā kī tauhīn meṅ bhejī haiṅ. Ho saktā hai Rab āp kā Ḳhudā us kī bāteṅ sun kar use sazā de. Barāh-e-karm hamāre lie jo ab tak bache hue haiṅ duā kareṅ.”

5Jab Hizqiyāh ke afsaroṅ ne Yasāyāh ko bādshāh kā paiġhām pahuṅchāyā 6to nabī ne jawāb diyā, “Apne āqā ko batā denā ki Rab farmātā hai, ‘Un dhamkiyoṅ se ḳhauf mat khā jo Asūrī bādshāh ke mulāzimoṅ ne merī ihānat karke dī haiṅ. 7Dekh, maiṅ us kā irādā

badal dūṅgā. Wuh afwāh sun kar itnā muztarib ho jāegā ki apne hī mulk wāpas chalā jāegā. Wahāṅ maiṅ use talwār se marwā dūṅgā.'"

Sanherib kī Dhamkiyāṅ aur Hizqiyāh kī Duā

8 Rabshāqī Yarūshalam ko chhoṛ kar Asūr ke bādshāh ke pās wāpas chalā gayā jo us waqt Lakīs se rawānā ho kar Libnā par chaṛhāī kar rahā thā.

9 Phir Sanherib ko ittalā milī, "Ethopiyā kā bādshāh Tirhāqā āp se laṛne ā rahā hai." Tab us ne apne qāsidoṅ ko dubārā Yarūshalam bhej diyā tāki Hizqiyāh ko paiġhām pahuṅchāeṅ, 10 "Jis dewatā par tum bharosā rakhte ho us se fareb na khāo jab wuh kahtā hai ki Yarūshalam kabhī Asūrī bādshāh ke qabze meṅ nahīṅ āegā. 11 Tum to sun chuke ho ki Asūr ke bādshāhoṅ ne jahāṅ bhī gae kyā kuchh kiyā hai. Har mulk ko unhoṅ ne mukammal taur par tabāh kar diyā hai. To phir tum kis tarah bach jāoge? 12 Kyā Jauzān, Hārān aur Rasaf ke dewatā un kī hifāzat kar pāe? Kyā Mulk-e-Adan meṅ Tilassār ke bāshinde bach sake? Nahīṅ, koī bhī dewatā un kī madad na kar sakā jab mere bāpdādā ne unheṅ tabāh kiyā. 13 Dhyān do, ab Hamāt, Arfād, Sifarwāym Shahr, Henā aur Iwwā ke bādshāh kahāṅ haiṅ?"

14 Ḳhat milne par Hizqiyāh ne use paṛh liyā aur phir Rab ke ghar ke sahan meṅ gayā. Ḳhat ko Rab ke sāmne bichhā kar 15 us ne Rab se duā kī,

"Ai Rab Isrāīl ke Ḳhudā jo karūbī farishtoṅ ke darmiyān taḳhtnashīn hai, tū akelā hī duniyā ke tamām mamālik kā Ḳhudā hai. Tū hī ne āsmān-o-zamīn ko ḳhalaq kiyā hai. 16 Ai Rab, merī sun! Apnī āṅkheṅ khol kar deḳh! Sanherib kī un bātoṅ par dhyān de jo us ne is maqsad se ham tak pahuṅchāī haiṅ ki zindā Ḳhudā kī ihānat kare. 17 Ai Rab, yih bāt sach hai ki Asūrī bādshāhoṅ ne in qaumoṅ ko un ke mulkoṅ samet tabāh kar diyā hai. 18 Wuh to un ke butoṅ ko āg meṅ phaiṅk kar bhasm kar sakte the, kyoṅki wuh zindā nahīṅ balki sirf insān ke hāthoṅ se bane hue lakaṛī aur patthar ke but the. 19 Ai Rab hamāre Ḳhudā, ab maiṅ tujh se iltamās kartā hūṅ ki hameṅ Asūrī bādshāh ke hāth se bachā tāki

duniyā ke tamām mamālik jān leṅ
ki tū ai Rab, wāhid Ḳhudā hai.”

Asūrī kī Lān-tān par Allāh kā Jawāb

[20]Phir Yasāyāh bin Āmūs ne
Hizqiyāh ko paiġhām bhejā, “Rab
Isrāīl kā Ḳhudā farmātā hai ki maiṅ
ne Asūrī bādshāh Sanherib ke bāre
meṅ terī duā sunī hai. [21]Ab Rab kā
us ke ḳhilāf farmān sun,

Kuṅwārī Siyyūn Beṭī tujhe haqīr
jāntī hai, hāṅ Yarūshalam Beṭī apnā
sar hilā hilā kar hiqāratāmez nazar
se tere pīchhe deḳhtī hai. [22]Kyā tū
nahīṅ jāntā ki kis ko gāliyāṅ dīṅ aur
kis kī ihānat kī hai? Kyā tujhe nahīṅ
mālūm ki tū ne kis ke ḳhilāf āwāz
buland kī hai? Jis kī taraf tū ġhurūr
kī nazar se dekh rahā hai wuh Isrāīl
kā Quddūs hai!

[23]Apne qāsidoṅ ke zariye tū ne
Rab kī ihānat kī hai. Tū ḍīṅgeṅ
mār kar kahtā hai, ‘Maiṅ apne
beshumār rathoṅ se pahāṛoṅ kī
choṭiyoṅ aur Lubnān kī intahā tak
chaṛh gayā hūṅ. Maiṅ deodār ke
baṛe baṛe aur jūnīpar ke behtarīn
daraḳhtoṅ ko kāṭ kar Lubnān ke
dūrtarīn konoṅ tak, us ke sab se
ghane jangal tak pahuṅch gayā
hūṅ. [24]Maiṅ ne ġhairmulkoṅ meṅ
kueṅ khudwā kar un kā pānī pī
liyā hai. Mere talwoṅ tale Misr kī
tamām nadiyāṅ ḳhushk ho gaīṅ.’

[25]Ai Asūrī bādshāh, kyā tū ne
nahīṅ sunā ki baṛī der se maiṅ
ne yih sab kuchh muqarrar kiyā?
Qadīm zamāne meṅ hī maiṅ ne
is kā mansūbā bāndh liyā, aur ab
maiṅ ise wujūd meṅ lāyā. Merī
marzī thī ki tū qilāband shahroṅ
ko ḳhāk meṅ milā kar patthar ke
ḍheroṅ meṅ badal de. [26]Isī lie un
ke bāshindoṅ kī tāqat jātī rahī, wuh
ghabrāe aur sharmindā hue. Wuh
ghās kī tarah kamzor the, chhat par
ugne wālī us hariyālī kī mānind jo
thoṛī der ke lie phaltī-phūltī to hai,
lekin lū chalte waqt ek dam murjhā
jātī hai. [27]Maiṅ to tujh se ḳhūb
wāqif hūṅ. Mujhe mālūm hai ki tū
kahāṅ ṭhahrā huā hai, aur terā ānā
jānā mujh se poshīdā nahīṅ rahtā.
Mujhe patā hai ki tū mere ḳhilāf
kitne taish meṅ ā gayā hai. [28]Terā
taish aur ġhurūr dekh kar maiṅ terī
nāk meṅ nakel aur tere muṅh meṅ
lagām ḍāl kar tujhe us rāste par se
wāpas ghasīṭ le jāūṅgā jis par se tū
yahāṅ ā pahuṅchā hai.

[29]Ai Hizqiyāh, maiṅ is nishān
se tujhe tasallī dilāūṅgā ki is

sāl aur āne wāle sāl tum wuh kuchh khāoge jo khetoṅ meṅ ḳhud baḳhud ugegā. Lekin tīsre sāl tum bīj bo kar fasleṅ kāṭoge aur angūr ke bāġh lagā kar un kā phal khāoge. [30]Yahūdāh ke bache hue bāshinde ek bār phir jaṛ pakaṛ kar phal lāeṅge. [31]Kyoṅki Yarūshalam se qaum kā baqiyā nikal āegā, aur Koh-e-Siyyūn kā bachā-khuchā hissā dubārā mulk meṅ phail jāegā. Rabbul-afwāj kī ġhairat yih kuchh saranjām degī.

[32]Jahāṅ tak Asūrī bādshāh kā tālluq hai Rab farmātā hai ki wuh is shahr meṅ dāḳhil nahīṅ hogā. Wuh ek tīr tak us meṅ nahīṅ chalāegā. Na wuh ḍhāl le kar us par hamlā karegā, na shahr kī fasīl ke sāth miṭṭī kā ḍher lagāegā. [33]Jis rāste se bādshāh yahāṅ āyā usī rāste par se wuh apne mulk wāpas chalā jāegā. Is shahr meṅ wuh ghusne nahīṅ pāegā. Yih Rab kā farmān hai. [34]Kyoṅki maiṅ apnī aur apne ḳhādim Dāūd kī ḳhātir is shahr kā difā karke ise bachāūṅgā."

[35]Usī rāt Rab kā farishtā nikal āyā aur Asūrī lashkargāh meṅ se guzar kar 1,85,000 faujiyoṅ ko mār ḍālā. Jab log subah-sawere uṭhe to chāroṅ taraf lāsheṅ hī lāsheṅ nazar āīṅ.

[36]Yih dekh kar Sanherib apne ḳhaime ukhāṛ kar apne mulk wāpas chalā gayā. Nīnwā Shahr pahuṅch kar wuh wahāṅ ṭhahar gayā. [37]Ek din jab wuh apne dewatā Nisrūk ke mandir meṅ pūjā kar rahā thā to us ke beṭoṅ Adrammalik aur Sharāzar ne use talwār se qatl kar diyā aur farār ho kar Mulk-e-Arārāt meṅ panāh lī. Phir us kā beṭā Asarhaddon taḳhtnashīn huā.

Allāh Hizqiyāh ko Shafā Detā Hai

20 Un dinoṅ meṅ Hizqiyāh itnā bīmār huā ki marne kī naubat ā pahuṅchī. Āmūs kā beṭā Yasāyāh Nabī us se milne āyā aur kahā, "Rab farmātā hai ki apne ghar kā band-o-bast kar le, kyoṅki tujhe marnā hai. Tū is bīmārī se shafā nahīṅ pāegā."

[2]Yih sun kar Hizqiyāh ne apnā muṅh dīwār kī taraf pher kar duā kī, [3]"Ai Rab, yād kar ki maiṅ wafādārī aur ḳhulūsdilī se tere sāmne chaltā rahā hūṅ, ki maiṅ wuh kuchh kartā āyā hūṅ jo tujhe pasand hai." Phir wuh phūṭ phūṭ kar rone lagā.

[4]Itne meṅ Yasāyāh chalā gayā
thā. Lekin wuh abhī andarūnī
sahan se niklā nahīṅ thā ki use
Rab kā kalām milā, [5]“Merī qaum
ke rāhnumā Hizqiyāh ke pās wāpas
jā kar use batā denā ki Rab tere
bāp Dāūd kā Ḳhudā farmātā hai,
‘Maiṅ ne terī duā sun lī aur tere
āṅsū dekhe haiṅ. Maiṅ tujhe shafā
dūṅgā. Parsoṅ tū dubārā Rab ke
ghar meṅ jāegā. [6]Maiṅ terī zindagī
meṅ 15 sāl kā izāfā karūṅga. Sāth
sāth maiṅ tujhe aur is shahr ko
Asūr ke bādshāh se bachā lūṅgā.
Maiṅ apnī aur apne ḳhādim Dāūd kī
ḳhātir shahr kā difā karūṅga.’”
[7]Phir Yasāyāh ne hukm diyā,
“Anjīr kī ṭikkī lā kar bādshāh ke
nāsūr par bāndh do!” Jab aisā
kiyā gayā to Hizqiyāh ko shafā
milī. [8]Pahle Hizqiyāh ne Yasāyāh
se pūchhā thā, “Rab mujhe kaun-
sā nishān degā jis se mujhe yaqīn
āe ki wuh mujhe shafā degā aur
ki maiṅ parsoṅ dubārā Rab ke
ghar kī ibādat meṅ sharīk hūṅgā?”
[9]Yasāyāh ne jawāb diyā, “Rab
dhūpgharī kā sāyā das darje āge
karegā yā das darje pīchhe. Is se āp
jān leṅge ki wuh apnā wādā pūrā
karegā. Āp kyā chāhte haiṅ, kyā
sāyā das darje āge chale yā das darje
pīchhe?” [10]Hizqiyāh ne jawāb diyā,
“Yih karwānā ki sāyā das darje āge
chale āsān kām hai. Nahīṅ, wuh
das darje pīchhe jāe.”
[11]Tab Yasāyāh Nabī ne Rab se duā
kī, aur Rab ne Āḳhaz kī banāī huī
dhūpgharī kā sāyā das darje pīchhe
kar diyā.

Hizqiyāh se Sangīn Ġhaltī Hotī Hai

[12]Thoṛī der ke bād Bābal ke
bādshāh Marūdak-baladān bin
Baladān ne Hizqiyāh kī bīmārī
kī ḳhabar sun kar wafd ke hāth
ḳhat aur tohfe bheje. [13]Hizqiyāh
ne wafd kā istaqbāl karke use
wuh tamām ḳhazāne dikhāe jo
zaḳhīrāḳhāne meṅ mahfūz rakhe
gae the yānī tamām sonā-chāṅdī,
balsān kā tel aur bāqī qīmtī tel. Us
ne aslāḳhānā aur bāqī sab kuchh
bhī dikhāyā jo us ke ḳhazānoṅ meṅ
thā. Pūre mahal aur pūre mulk
meṅ koī ḳhās chīz na rahī jo us ne
unheṅ na dikhāī. [14]Tab Yasāyāh
Nabī Hizqiyāh Bādshāh ke pās āyā
aur pūchhā, “In ādmiyoṅ ne kyā
kahā? Kahāṅ se āe haiṅ?” Hizqiyāh
ne jawāb diyā, “Dūr-darāz mulk
Bābal se āe haiṅ.” [15]Yasāyāh bolā,
“Unhoṅ ne mahal meṅ kyā kuchh

dekhā?” Hizqiyāh ne kahā, “Unhoṅ ne mahal meṅ sab kuchh dekh liyā hai. Mere ḳhazānoṅ meṅ koī chīz na rahī jo maiṅ ne unheṅ nahīṅ dikhāī.”

16 Tab Yasāyāh ne kahā, “Rab kā farmān suneṅ! 17 Ek din āne wālā hai ki tere mahal kā tamām māl chhīn liyā jāegā. Jitne bhī ḳhazāne tū aur tere bāpdādā ne āj tak jamā kie haiṅ un sab ko dushman Bābal le jāegā. Rab farmātā hai ki ek bhī chīz pīchhe nahīṅ rahegī. 18 Tere beṭoṅ meṅ se bhī bāz chhīn lie jāeṅge, aise jo ab tak paidā nahīṅ hue. Tab wuh ḳhwājāsarā ban kar Shāh-e-Bābal ke mahal meṅ ḳhidmat kareṅge.”

19 Hizqiyāh bolā, “Rab kā jo paiġhām āp ne mujhe diyā hai wuh ṭhīk hai.” Kyoṅki us ne sochā, “Baṛī bāt yih hai ki mere jīte-jī amn-o-amān hogā.”

Hizqiyāh kī Maut

20 Bāqī jo kuchh Hizqiyāh kī hukūmat ke daurān huā aur jo kāmyābiyāṅ use hāsil huīṅ wuh ‘Shāhān-e-Yahūdāh kī Tārīḳh’ kī kitāb meṅ darj haiṅ. Wahāṅ yih bhī bayān kiyā gayā hai ki us ne kis tarah tālāb banwā kar wuh surang khudwāī jis ke zariye chashme kā pānī shahr tak pahuṅchtā hai. 21 Jab Hizqiyāh mar kar apne bāpdādā se jā milā to us kā beṭā Manassī taḳhtnashīn huā.

Yahūdāh kā Bādshāh Manassī

21 Manassī 12 sāl kī umr meṅ bādshāh banā, aur Yarūshalam meṅ us kī hukūmat kā daurāniyā 55 sāl thā. Us kī māṅ Hifsībāh thī. 2 Manassī kā chāl-chalan Rab ko nāpasand thā. Us ne un qaumoṅ ke qābil-e-ghin rasm-o-riwāj apnā lie jinheṅ Rab ne Isrāīliyoṅ ke āge se nikāl diyā thā. 3 Ūṅchī jaghoṅ ke jin mandiroṅ ko us ke bāp Hizqiyāh ne ḍhā diyā thā unheṅ us ne nae sire se tāmīr kiyā. Us ne Bāl Dewatā kī qurbāngāheṅ banwāīṅ aur Yasīrat Dewī kā khambā khaṛā kiyā, bilkul usī tarah jis tarah Isrāīl ke bādshāh Aḳhiyab ne kiyā thā. In ke alāwā wuh sūraj, chāṅd balki āsmān ke pūre lashkar ko sijdā karke un kī ḳhidmat kartā thā. 4 Us ne Rab ke ghar meṅ bhī apnī qurbāngāheṅ khaṛī kīṅ, hālāṅki Rab ne is maqām ke bāre meṅ farmāyā thā, “Maiṅ

Yarūshalam meṅ apnā nām qāym
karūṅga." [5]Lekin Manassī ne
parwā na kī balki Rab ke ghar
ke donoṅ sahnoṅ meṅ āsmān ke
pūre lashkar ke lie qurbāngāheṅ
banwāīṅ. [6]Yahāṅ tak ki us ne apne
beṭe ko bhī qurbān karke jalā diyā.
Jādūgarī aur ġhaibdānī karne ke
alāwā wuh murdoṅ kī rūhoṅ se
rābitā karne wāloṅ aur rammāloṅ
se bhī mashwarā kartā thā.

Ġharz us ne bahut kuchh kiyā jo
Rab ko nāpasand thā aur use taish
dilāyā. [7]Yasīrat Dewī kā khambā
banwā kar us ne use Rab ke ghar
meṅ khaṛā kiyā, hālāṅki Rab ne
Dāūd aur us ke beṭe Sulemān se
kahā thā, "Is ghar aur is shahr
Yarūshalam meṅ jo maiṅ ne tamām
Isrāīlī qabīloṅ meṅ se chun liyā
hai maiṅ apnā nām abad tak qāym
rakhūṅgā. [8]Agar Isrāīlī ehtiyāt se
mere un tamām ahkām kī pairawī
kareṅ jo Mūsā ne sharīat meṅ
unheṅ die to maiṅ kabhī nahīṅ
hone dūṅgā ki Isrāīliyoṅ ko us mulk
se jilāwatan kar diyā jāe jo maiṅ
ne un ke bāpdādā ko atā kiyā thā."
[9]Lekin log Rab ke tābe na rahe, aur
Manassī ne unheṅ aise ġhalat kām
karne par uksāyā jo un qaumoṅ se
bhī sarzad nahīṅ hue the jinheṅ
Rab ne mulk meṅ dāḳhil hote waqt
un ke āge se tabāh kar diyā thā.

[10]Āḳhirkār Rab ne apne
ḳhādimoṅ yānī nabiyoṅ kī mārifat
elān kiyā, [11]"Yahūdāh ke bādshāh
Manassī se qābil-e-ghin gunāh
sarzad hue haiṅ. Us kī harkateṅ
mulk meṅ Isrāīl se pahle rahne
wāle Amoriyoṅ kī nisbat kahīṅ
zyādā sharīr haiṅ. Apne butoṅ se us
ne Yahūdāh ke bāshindoṅ ko gunāh
karne par uksāyā hai. [12]Chunāṅche
Rab Isrāīl kā Ḳhudā farmātā hai,
'Maiṅ Yarūshalam aur Yahūdāh par
aisī āfat nāzil karūṅga ki jise bhī is
kī ḳhabar milegī us ke kān bajne
lageṅge. [13]Maiṅ Yarūshalam ko
usī nāp se nāpūṅgā jis se Sāmariya
ko nāp chukā hūṅ. Maiṅ use us
tarāzū meṅ rakh kar tolūṅgā jis
meṅ Aḳhiyab kā gharānā tol chukā
hūṅ. Jis tarah bartan safāī karte
waqt poṅchh kar ulṭe rakhe jāte
haiṅ usī tarah maiṅ Yarūshalam kā
safāyā kar dūṅgā. [14]Us waqt maiṅ
apnī mīrās kā bachā-khuchā hissā
bhī tark kar dūṅgā. Maiṅ unheṅ
un ke dushmanoṅ ke hawāle kar
dūṅgā jo un kī lūṭ-mār kareṅge.
[15]Aur wajah yihī hogī ki un se aisī
harkateṅ sarzad huī haiṅ jo mujhe
nāpasand haiṅ. Us din se le kar

jab un ke bāpdādā Misr se nikal āe āj tak wuh mujhe taish dilāte rahe haiṅ.'"

16 Lekin Manassī ne na sirf Yahūdāh ke bāshindoṅ ko butparastī aur aise kām karne par uksāyā jo Rab ko nāpasand the balki us ne beshumār bequsūr logoṅ ko qatl bhī kiyā. Un ke ḳhūn se Yarūshalam ek sire se dūsre sire tak bhar gayā.

17 Bāqī jo kuchh Manassī kī hukūmat ke daurān huā aur jo kuchh us ne kiyā wuh 'Shāhān-e-Yahūdāh kī Tārīḳh' kī kitāb meṅ darj hai. Us meṅ us ke gunāhoṅ kā zikr bhī kiyā gayā hai. 18 Jab wuh mar kar apne bāpdādā se jā milā to use us ke mahal ke bāġh meṅ dafnāyā gayā jo Uzzā kā Bāġh kahlātā hai. Phir us kā beṭā Amūn taḳhtnashīn huā.

Yahūdāh kā Bādshāh Amūn

19 Amūn 22 sāl kī umr meṅ bādshāh banā aur do sāl tak Yarūshalam meṅ hukūmat kartā rahā. Us kī māṅ Masullimat bint Harūs Yutbā kī rahne wālī thī. 20 Apne bāp Manassī kī tarah Amūn aisā ġhalat kām kartā rahā jo Rab ko nāpasand thā. 21 Wuh har tarah se apne bāp ke bure namūne par chal kar un butoṅ kī ḳhidmat aur pūjā kartā rahā jin kī pūjā us kā bāp kartā āyā thā. 22 Rab apne bāpdādā ke Ḳhudā ko us ne tark kiyā, aur wuh us kī rāhoṅ par nahīṅ chaltā thā.

23 Ek din Amūn ke kuchh afsaroṅ ne us ke ḳhilāf sāzish karke use mahal meṅ qatl kar diyā. 24 Lekin ummat ne tamām sāzish karne wāloṅ ko mār ḍālā aur Amūn ke beṭe Yūsiyāh ko bādshāh banā diyā.

25 Bāqī jo kuchh Amūn kī hukūmat ke daurān huā aur jo kuchh us ne kiyā wuh 'Shāhān-e-Yahūdāh kī Tārīḳh' kī kitāb meṅ bayān kiyā gayā hai. 26 Use Uzzā ke Bāġh meṅ us kī apnī qabr meṅ dafn kiyā gayā. Phir us kā beṭā Yūsiyāh taḳhtnashīn huā.

Yahūdāh kā Bādshāh Yūsiyāh

22 Yūsiyāh 8 sāl kī umr meṅ bādshāh banā, aur Yarūshalam meṅ rah kar us kī hukūmat kā daurāniyā 31 sāl thā. Us kī māṅ Yadīdā bint Adāyāh Busqat kī rahne wālī thī. 2 Yūsiyāh wuh kuchh kartā rahā jo Rab ko pasand thā. Wuh har bāt meṅ apne

bāp Dāūd ke achchhe namūne par
chaltā rahā aur us se na dāīṅ, na
bāīṅ taraf haṭā.
3 Apnī hukūmat ke 18weṅ sāl
meṅ Yūsiyāh Bādshāh ne apne
mīrmunshī Sāfan bin Asaliyāh
bin Masullām ko Rab ke ghar
ke pās bhej kar kahā, 4 "Imām-e-
āzam Ḳhilqiyāh ke pās jā kar use
batā denā ki un tamām paisoṅ ko
gin leṅ jo darbānoṅ ne logoṅ se
jamā kie haiṅ. 5-6 Phir paise un
ṭhekedāroṅ ko de deṅ jo Rab ke
ghar kī marammat karwā rahe haiṅ
tāki wuh kārīgaroṅ, tāmīr karne
wāloṅ aur rājoṅ kī ujrat adā kar
sakeṅ. In paisoṅ se wuh darāṛoṅ ko
ṭhīk karne ke lie darkār lakaṛī aur
tarāshe hue patthar bhī ḳharīdeṅ.
7 Ṭhekedāroṅ ko aḳhrājāt kā hisāb-
kitāb dene kī zarūrat nahīṅ hai,
kyoṅki wuh qābil-e-etamād haiṅ."

Rab ke Ghar se Sharīat kī Kitāb Mil Jātī Hai

8 Jab mīrmunshī Sāfan Ḳhilqiyāh ke
pās pahuṅchā to imām-e-āzam ne
use ek kitāb dikhā kar kahā, "Mujhe
Rab ke ghar meṅ Sharīat kī Kitāb
milī hai." Us ne use Sāfan ko de
diyā jis ne use paṛh liyā. 9 Tab
Sāfan bādshāh ke pās gayā aur use
ittalā dī, "Ham ne Rab ke ghar
meṅ jamāshudā paise marammat
par muqarrar ṭhekedāroṅ aur bāqī
kām karne wāloṅ ko de die haiṅ."
10 Phir Sāfan ne bādshāh ko batāyā,
"Ḳhilqiyāh ne mujhe ek kitāb dī
hai." Kitāb ko khol kar wuh
bādshāh kī maujūdagī meṅ us kī
tilāwat karne lagā.
11 Kitāb kī bāteṅ sun kar bādshāh
ne ranjīdā ho kar apne kapṛe phāṛ
lie. 12 Us ne Ḳhilqiyāh Imām,
Aḳhīqām bin Sāfan, Akbor bin
Mīkāyāh, mīrmunshī Sāfan aur
apne ḳhās ḳhādim Asāyāh ko
bulā kar unheṅ hukm diyā, 13 "Jā
kar merī aur qaum balki tamām
Yahūdāh kī ḳhātir Rab se is kitāb
meṅ darj bātoṅ ke bāre meṅ
dariyāft kareṅ. Rab kā jo ġhazab
ham par nāzil hone wālā hai wuh
nihāyat saḳht hai, kyoṅki hamāre
bāpdādā na kitāb ke farmānoṅ
ke tābe rahe, na un hidāyāt ke
mutābiq zindagī guzārī hai jo us
meṅ hamāre lie darj kī gaī haiṅ."
14 Chunāṅche Ḳhilqiyāh Imām,
Aḳhīqām, Akbor, Sāfan aur Asāyāh
Ḳhuldā Nabiyā ko milne gae.
Ḳhuldā kā shauhar Sallūm bin
Tiqwā bin Ḳharḳhas Rab ke ghar

ke kapṛe saṅbhāltā thā. Wuh Yarūshalam ke nae ilāqe meṅ rahte the. [15-16]Ḳhuldā ne unheṅ jawāb diyā,

"Rab Isrāīl kā Ḳhudā farmātā hai ki jis ādmī ne tumheṅ bhejā hai use batā denā, 'Rab farmātā hai ki maiṅ is shahr aur us ke bāshindoṅ par āfat nāzil karūṅga. Wuh tamām bāteṅ pūrī ho jāeṅgī jo Yahūdāh ke bādshāh ne kitāb meṅ paṛhī haiṅ. [17]Kyoṅki merī qaum ne mujhe tark karke dīgar mābūdoṅ ko qurbāniyāṅ pesh kī haiṅ aur apne hāthoṅ se but banā kar mujhe taish dilāyā hai. Merā ġhazab is maqām par nāzil ho jāegā aur kabhī ḳhatm nahīṅ hogā.'

[18]Lekin Yahūdāh ke bādshāh ke pās jāeṅ jis ne āp ko Rab se dariyāft karne ke lie bhejā hai aur use batā deṅ ki Rab Isrāīl kā Ḳhudā farmātā hai, 'Merī bāteṅ sun kar [19]terā dil narm ho gayā hai. Jab tujhe patā chalā ki maiṅ ne is maqām aur is ke bāshindoṅ ke bāre meṅ farmāyā hai ki wuh lānatī aur tabāh ho jāeṅge to tū ne apne āp ko Rab ke sāmne past kar diyā. Tū ne ranjīdā ho kar apne kapṛe phāṛ lie aur mere huzūr phūṭ phūṭ kar royā. Rab farmātā hai ki yih dekh kar maiṅ ne terī sunī hai. [20]Jab tū mere kahne par mar kar apne bāpdādā se jā milegā to salāmatī se dafn hogā. Jo āfat maiṅ shahr par nāzil karūṅga wuh tū ḳhud nahīṅ dekhegā.'"

Afsar bādshāh ke pās wāpas gae aur use Ḳhuldā kā jawāb sunā diyā.

Yūsiyāh Rab se Ahd Bāndhtā Hai

23 Tab bādshāh Yahūdāh aur Yarūshalam ke tamām buzurgoṅ ko bulā kar [2]Rab ke ghar meṅ gayā. Sab log chhoṭe se le kar baṛe tak us ke sāth gae yānī Yahūdāh ke ādmī, Yarūshalam ke bāshinde, imām aur nabī. Wahāṅ pahuṅch kar jamāt ke sāmne ahd kī us pūrī kitāb kī tilāwat kī gaī jo Rab ke ghar meṅ milī thī.

[3]Phir bādshāh ne satūn ke pās khaṛe ho kar Rab ke huzūr ahd bāndhā aur wādā kiyā, "Ham Rab kī pairawī kareṅge, ham pūre dil-o-jān se us ke ahkām aur hidāyāt pūrī karke is kitāb meṅ darj ahd kī bāteṅ qāym rakheṅge." Pūrī qaum ahd meṅ sharīk huī.

Yūsiyāh Butparastī ko Ḳhatm Kartā Hai

4 Ab bādshāh ne imām-e-āzam Ḳhilqiyāh, dūsre darje par
muqarrar imāmoṅ aur darbānoṅ
ko hukm diyā, “Rab ke ghar meṅ
se wuh tamām chīzeṅ nikāl deṅ
jo Bāl Dewatā, Yasīrat Dewī aur
āsmān ke pūre lashkar kī pūjā
ke lie istemāl huī haiṅ.” Phir us
ne yih sārā sāmān Yarūshalam
ke bāhar Wādī-e-Qidron ke khule
maidān meṅ jalā diyā aur us kī
rākh uṭhā kar Baitel le gayā. 5 Us
ne un butparast pujāriyoṅ ko
bhī haṭā diyā jinheṅ Yahūdāh ke
bādshāhoṅ ne Yahūdāh ke shahroṅ
aur Yarūshalam ke gird-o-nawāh
ke mandiroṅ meṅ qurbāniyāṅ pesh
karne ke lie muqarrar kiyā thā. Yih
pujārī na sirf Bāl Dewatā ko apne
nazarāne pesh karte the balki sūraj,
chāṅd, jhurmaṭoṅ aur āsmān ke
pūre lashkar ko bhī. 6 Yasīrat Dewī
kā khambā Yūsiyāh ne Rab ke ghar
se nikāl kar shahr ke bāhar Wādī-
e-Qidron meṅ jalā diyā. Phir us
ne use pīs kar us kī rākh ġharīb
logoṅ kī qabroṅ par bikher dī. 7 Rab
ke ghar ke pās aise makān the jo
jismfarosh mardoṅ aur auratoṅ ke
lie banāe gae the. Un meṅ aurateṅ
Yasīrat Dewī ke lie kapṛe bhī buntī
thīṅ. Ab bādshāh ne un ko bhī girā
diyā.

8 Phir Yūsiyāh tamām imāmoṅ
ko Yarūshalam wāpas lāyā. Sāth
sāth us ne Yahūdāh ke shimāl meṅ
Jibā se le kar junūb meṅ Bair-sabā
tak ūṅchī jaghoṅ ke un tamām
mandiroṅ kī behurmatī kī jahāṅ
imām pahle qurbāniyāṅ pesh karte
the. Yarūshalam ke us darwāze ke
pās bhī do mandir the jo shahr ke
sardār Yashua ke nām se mashhūr
thā. In ko bhī Yūsiyāh ne ḍhā diyā.
(Shahr meṅ dāḳhil hote waqt yih
mandir bāīṅ taraf nazar āte the.)
9 Jin imāmoṅ ne ūṅchī jaghoṅ par
ḳhidmat kī thī unheṅ Yarūshalam
meṅ Rab ke huzūr qurbāniyāṅ
pesh karne kī ijāzat nahīṅ thī.
Lekin wuh bāqī imāmoṅ kī tarah
beḳhamīrī roṭī ke lie maḳhsūs roṭī
khā sakte the. 10 Bin-hinnūm kī
Wādī kī qurbāngāh banām Tūfat
ko bhī bādshāh ne ḍhā diyā tāki
āindā koī bhī apne beṭe yā beṭī ko
jalā kar Malik Dewatā ko qurbān na
kar sake. 11 Ghoṛe ke jo mujassame
Yahūdāh ke bādshāhoṅ ne Sūraj
Dewatā kī tāzīm meṅ khaṛe kie
the unheṅ bhī Yūsiyāh ne girā

diyā aur un ke rathoṅ ko jalā diyā.
Yih ghoṛe Rab ke ghar ke sahan
meṅ darwāze ke sāth khaṛe the,
wahāṅ jahāṅ darbārī afsar banām
Nātan-malik kā kamrā thā. 12 Āḳhaz
Bādshāh ne apnī chhat par ek
kamrā banāyā thā jis kī chhat
par bhī muḳhtalif bādshāhoṅ kī
banī huī qurbāngāheṅ thīṅ. Ab
Yūsiyāh ne in ko bhī ḍhā diyā
aur un do qurbāngāhoṅ ko bhī
jo Manassī ne Rab ke ghar ke do
sahnoṅ meṅ khaṛī kī thīṅ. In ko
ṭukṛe ṭukṛe karke us ne malbā
Wādī-e-Qidron meṅ phaiṅk diyā.
13 Nīz, bādshāh ne Yarūshalam
ke mashriq meṅ ūṅchī jaghoṅ ke
mandiroṅ kī behurmatī kī. Yih
mandir halākat ke pahāṛ ke junūb
meṅ the, aur Sulemān Bādshāh
ne unheṅ tāmīr kiyā thā. Us ne
unheṅ Saidā kī sharmnāk dewī
Astārāt, Moāb ke makrūh dewatā
Kamos aur Ammon ke qābil-e-
ghin dewatā Milkūm ke lie banāyā
thā. 14 Yūsiyāh ne dewatāoṅ ke
lie maḳhsūs kie gae satūnoṅ ko
ṭukṛe ṭukṛe karke Yasīrat Dewī ke
khambe kaṭwā die aur maqāmāt
par insānī haḍḍiyāṅ bikher kar un
kī behurmatī kī.

Yūsiyāh Baitel aur Sāmariya ke Mandiroṅ ko Girā Detā Hai

15-16 Baitel meṅ ab tak ūṅchī jagah
par wuh mandir aur qurbāngāh
paṛī thī jo Yarubiyām bin Nabāt ne
tāmīr kī thī. Yarubiyām hī ne Isrāīl
ko gunāh karne par uksāyā thā. Jab
Yūsiyāh ne dekhā ki jis pahāṛ par
qurbāngāh hai us kī ḍhalānoṅ par
bahut-sī qabreṅ haiṅ to us ne hukm
diyā ki un kī haḍḍiyāṅ nikāl kar
qurbāngāh par jalā dī jāeṅ. Yoṅ
qurbāngāh kī behurmatī bilkul usī
tarah huī jis tarah Rab ne mard-
e-Ḳhudā kī mārifat farmāyā thā.
Is ke bād Yūsiyāh ne mandir aur
qurbāngāh ko girā diyā. Us ne
Yasīrat Dewī kā mujassamā kūṭ kūṭ
kar āḳhir meṅ sab kuchh jalā diyā.

17 Phir Yūsiyāh ko ek aur qabr
nazar āī. Us ne shahr ke bāshindoṅ
se pūchhā, “Yih kis kī qabr hai?”
Unhoṅ ne jawāb diyā, “Yih Yahūdāh
ke us mard-e-Ḳhudā kī qabr hai jis
ne Baitel kī qurbāngāh ke bāre meṅ
ain wuh peshgoī kī thī jo āj āp ke
wasīle se pūrī huī hai.” 18 Yih sun
kar bādshāh ne hukm diyā, “Ise
chhoṛ do! Koī bhī is kī haḍḍiyoṅ
ko na chheṛe.” Chunāṅche us kī
aur us nabī kī haḍḍiyāṅ bach gaīṅ jo

Sāmariya se us se milne āyā aur bād
meṅ us kī qabr meṅ dafnāyā gayā
thā.

[19]Jis tarah Yūsiyāh ne Baitel ke
mandir ko tabāh kiyā usī tarah us
ne Sāmariya ke tamām shahroṅ ke
mandiroṅ ke sāth kiyā. Unheṅ
ūṅchī jaghoṅ par banā kar Isrāīl ke
bādshāhoṅ ne Rab ko taish dilāyā
thā. [20]In mandiroṅ ke pujāriyoṅ ko
us ne un kī apnī apnī qurbāngāhoṅ
par sazā-e-maut dī aur phir insānī
haḍḍiyāṅ un par jalā kar un kī
behurmatī kī. Is ke bād wuh
Yarūshalam lauṭ gayā.

Fasah kī Īd Manāī Jātī Hai

[21]Yarūshalam meṅ ā kar bādshāh
ne hukm diyā, "Pūrī qaum Rab
apne Ḳhudā kī tāzīm meṅ Fasah kī
Īd manāe, jis tarah ahd kī kitāb meṅ
farmāyā gayā hai." [22]Us zamāne se
le kar jab qāzī Isrāīl kī rāhnumāī
karte the Yūsiyāh ke dinoṅ tak
Fasah kī Īd is tarah nahīṅ manāī
gaī thī. Isrāīl aur Yahūdāh ke
bādshāhoṅ ke aiyām meṅ bhī aisī
īd nahīṅ manāī gaī thī. [23]Yūsiyāh
kī hukūmat ke 18weṅ sāl meṅ pahlī
dafā Rab kī tāzīm meṅ aisī īd
Yarūshalam meṅ manāī gaī.

Yūsiyāh kī Farmāṅbardārī

[24]Yūsiyāh un tamām hidāyāt ke
tābe rahā jo sharīat kī us kitāb meṅ
darj thīṅ jo Ḳhilqiyāh Imām ko Rab
ke ghar meṅ milī thī. Chunāṅche
us ne murdoṅ kī rūhoṅ se rābitā
karne wāloṅ, rammāloṅ, gharelū
butoṅ, dūsre butoṅ aur bāqī tamām
makrūh chīzoṅ ko ḳhatm kar diyā.
[25]Na Yūsiyāh se pahle, na us ke bād
us jaisā koī bādshāh huā jis ne us
tarah pūre dil, pūrī jān aur pūrī
tāqat ke sāth Rab ke pās wāpas ā
kar Mūswī sharīat ke har farmān
ke mutābiq zindagī guzārī ho. [26]To
bhī Rab Yahūdāh par apne ġhusse
se bāz na āyā, kyoṅki Manassī ne
apnī ġhalat harkatoṅ se use had
se zyādā taish dilāyā thā. [27]Isī lie
Rab ne farmāyā, "Jo kuchh maiṅ
ne Isrāīl ke sāth kiyā wuhī kuchh
Yahūdāh ke sāth bhī karūṅga. Maiṅ
use apne huzūr se ḳhārij kar dūṅgā.
Apne chune hue shahr Yarūshalam
ko maiṅ radd karūṅga aur sāth sāth
us ghar ko bhī jis ke bāre meṅ maiṅ
ne kahā, 'Wahāṅ merā nām hogā.'"

[28]Bāqī jo kuchh Yūsiyāh kī
hukūmat ke daurān huā aur jo
kuchh us ne kiyā wuh 'Shāhān-e-

Yahūdāh kī Tārīḳh' kī kitāb meṅ bayān kiyā gayā hai.

[29]Yūsiyāh kī hukūmat ke daurān Misr kā bādshāh Nikoh Firaun Dariyā-e-Furāt ke lie rawānā huā tāki Asūr ke bādshāh se laṛe. Rāste meṅ Yūsiyāh us se laṛne ke lie niklā. Lekin jab Majiddo ke qarīb un kā ek dūsre ke sāth muqābalā huā to Nikoh ne use mār diyā. [30]Yūsiyāh ke mulāzim us kī lāsh rath par rakh kar Majiddo se Yarūshalam le āe jahāṅ use us kī apnī qabr meṅ dafn kiyā gayā. Phir ummat ne us ke beṭe Yahuāḳhaz ko masah karke bāp ke taḳht par biṭhā diyā.

Yahūdāh kā Bādshāh Yahuāḳhaz

[31]Yahuāḳhaz 23 sāl kī umr meṅ bādshāh banā, aur Yarūshalam meṅ us kī hukūmat kā daurāniyā tīn māh thā. Us kī māṅ Hamūtal bint Yarmiyāh Libnā kī rahne wālī thī. [32]Apne bāpdādā kī tarah wuh bhī aisā kām kartā rahā jo Rab ko nāpasand thā. [33]Nikoh Firaun ne Mulk-e-Hamāt ke shahr Riblā meṅ use giriftār kar liyā, aur us kī hukūmat ḳhatm huī. Mulk-e-Yahūdāh ko ḳharāj ke taur par taqrīban 3,400 kilogrām chāṅdī aur 34 kilogrām sonā adā karnā paṛā. [34]Yahuāḳhaz kī jagah Firaun ne Yūsiyāh ke ek aur beṭe ko taḳht par biṭhāyā. Us ke nām Iliyāqīm ko us ne Yahūyaqīm meṅ badal diyā. Yahuāḳhaz ko wuh apne sāth Misr le gayā jahāṅ wuh bād meṅ marā bhī.

[35]Matlūbā chāṅdī aur sone kī raqam adā karne ke lie Yahūyaqīm ne logoṅ se ḳhās ṭaiks liyā. Ummat ko apnī daulat ke mutābiq paise dene paṛe. Is tarīqe se Yahūyaqīm Firaun ko ḳharāj adā kar sakā.

Yahūdāh kā Bādshāh Yahūyaqīm

[36]Yahūyaqīm 25 sāl kī umr meṅ bādshāh banā, aur wuh Yarūshalam meṅ rah kar 11 sāl hukūmat kartā rahā. Us kī māṅ Zabūdā bint Fidāyāh Rūmāh kī rahne wālī thī. [37]Bāpdādā kī tarah us kā chāl-chalan bhī Rab ko nāpasand thā.

24 Yahūyaqīm kī hukūmat ke daurān Bābal ke bādshāh Nabūkadnazzar ne Yahūdāh par hamlā kiyā. Natīje meṅ Yahūyaqīm us ke tābe ho gayā. Lekin tīn sāl ke bād wuh sarkash ho gayā. [2]Tab Rab

ne Bābal, Shām, Moāb aur Ammon
se ḍākuoṅ ke jatthe bhej die tāki
use tabāh kareṅ. Waisā hī huā
jis tarah Rab ne apne ḳhādimoṅ
yānī nabiyoṅ kī mārifat farmāyā
thā. 3Yih āfateṅ is lie Yahūdāh par
āīṅ ki Rab ne in kā hukm diyā thā.
Wuh Manassī ke sangīn gunāhoṅ kī
wajah se Yahūdāh ko apne huzūr se
ḳhārij karnā chāhtā thā.

4Wuh yih haqīqat bhī nazarandāz
na kar sakā ki Manassī ne
Yarūshalam ko bequsūr logoṅ ke
ḳhūn se bhar diyā thā. Rab yih
muāf karne ke lie taiyār nahīṅ
thā. 5Bāqī jo kuchh Yahūyaqīm
kī hukūmat ke daurān huā aur jo
kuchh us ne kiyā wuh ‘Shāhān-e-
Yahūdāh kī Tārīḳh’ kī kitāb meṅ
darj hai. 6Jab wuh mar kar apne
bāpdādā se jā milā to us kā beṭā
Yahūyākīn taḳhtnashīn huā. 7Us
waqt Misr kā bādshāh dubārā apne
mulk se nikal na sakā, kyoṅki
Bābal ke bādshāh ne Misr kī
sarhad banām Wādī-e-Misr se le
kar Dariyā-e-Furāt tak kā sārā ilāqā
Misr ke qabze se chhīn liyā thā.

Yahūyākīn kī Hukūmat aur Yarūshalam par Bābal kā Qabzā

8Yahūyākīn 18 sāl kī umr meṅ
bādshāh banā, aur Yarūshalam
meṅ us kī hukūmat kā daurāniyā
tīn māh thā. Us kī māṅ Nahushtā
bint Ilnātan Yarūshalam kī rahne
wālī thī. 9Apne bāp kī tarah
Yahūyākīn bhī aisā kām kartā rahā
jo Rab ko nāpasand thā.

10Us kī hukūmat ke daurān
Bābal ke bādshāh Nabūkadnazzar
kī fauj Yarūshalam tak baṛh
kar us kā muhāsarā karne lagī.
11Nabūkadnazzar ḳhud shahr ke
muhāsare ke daurān pahuṅch
gayā. 12Tab Yahūyākīn ne
shikast mān kar apne āp ko
apnī māṅ, mulāzimoṅ, afsaroṅ
aur darbāriyoṅ samet Bābal ke
bādshāh ke hawāle kar diyā.
Bādshāh ne use giriftār kar liyā.

Yih Nabūkadnazzar kī hukūmat
ke āṭhweṅ sāl meṅ huā. 13Jis kā
elān Rab ne pahle kiyā thā wuh
ab pūrā huā, Nabūkadnazzar ne
Rab ke ghar aur shāhī mahal ke
tamām ḳhazāne chhīn lie. Us
ne sone kā wuh sārā sāmān bhī
lūṭ liyā jo Sulemān ne Rab ke
ghar ke lie banwāyā thā. 14Aur

jitne khāte-pīte log Yarūshalam meṅ the un sab ko bādshāh ne jilāwatan kar diyā. Un meṅ tamām afsar, faujī, dastkār aur dhātoṅ kā kām karne wāle shāmil the, kul 10,000 afrād. Ummat ke sirf ġharīb log pīchhe rah gae. [15]Nabūkadnazzar Yahūyākīn ko bhī qaidī banā kar Bābal le gayā aur us kī māṅ, bīwiyoṅ, darbāriyoṅ aur mulk ke tamām asar-o-rasūḳh rakhne wāloṅ ko bhī. [16]Us ne faujiyoṅ ke 7,000 afrād aur 1,000 dastkāroṅ aur dhātoṅ kā kām karne wāloṅ ko jilāwatan karke Bābal meṅ basā diyā. Yih sab māhir aur jang karne ke qābil ādmī the. [17]Yarūshalam meṅ Bābal ke bādshāh ne Yahūyākīn kī jagah us ke chachā Mattaniyāh ko taḳht par biṭhā kar us kā nām Sidqiyāh meṅ badal diyā.

Yahūdāh kā Bādshāh Sidqiyāh

[18]Sidqiyāh 21 sāl kī umr meṅ bādshāh banā, aur Yarūshalam meṅ us kī hukūmat kā daurāniyā 11 sāl thā. Us kī māṅ Hamūtal bint Yarmiyāh Libnā Shahr kī rahne wālī thī. [19]Yahūyaqīm kī tarah Sidqiyāh aisā kām kartā rahā jo Rab ko nāpasand thā. [20]Rab Yarūshalam aur Yahūdāh ke bāshindoṅ se itnā nārāz huā ki āḳhir meṅ us ne unheṅ apne huzūr se ḳhārij kar diyā.

Sidqiyāh kā Farār aur Giriftārī

Ek din Sidqiyāh Bābal ke bādshāh
25 se sarkash huā, [1]is lie Shāh-e-Bābal Nabūkad-nazzar tamām fauj ko apne sāth le kar dubārā Yarūshalam pahuṅchā tāki us par hamlā kare.

Sidqiyāh kī hukūmat ke naweṅ sāl meṅ Bābal kī fauj Yarūshalam kā muhāsarā karne lagī. Yih kām dasweṅ mahīne ke dasweṅ din[a] shurū huā. Pūre shahr ke irdgird bādshāh ne pushte banwāe. [2]Sidqiyāh kī hukūmat ke 11weṅ sāl tak Yarūshalam qāym rahā. [3]Lekin phir kāl ne shahr meṅ zor pakaṛā, aur awām ke lie khāne kī chīzeṅ na rahīṅ.

Chauthe mahīne ke naweṅ din[b] [4]Bābal ke faujiyoṅ ne fasīl meṅ raḳhnā ḍāl diyā. Usī rāt Sidqiyāh apne tamām faujiyoṅ samet farār hone meṅ kāmyāb huā, agarche

[a] Yānī 15 Janwarī

[b] Yānī 18 Julāī.

shahr dushman se ghirā huā thā.
Wuh fasīl ke us darwāze se nikle
jo Shāhī Bāġh ke sāth mulhiq do
dīwāroṅ ke bīch meṅ thā. Wuh
Wādī-e-Yardan kī taraf bhāgne lage,
5lekin Bābal kī fauj ne bādshāh kā
tāqqub karke use Yarīhū ke maidān
meṅ pakaṛ liyā. Us ke faujī us se
alag ho kar chāroṅ taraf muntashir
ho gae. 6Aur wuh ḳhud giriftār ho
gayā.

Phir use Riblā meṅ Shāh-e-
Bābal ke pās lāyā gayā, aur wahīṅ
Sidqiyāh par faislā sādir kiyā gayā.
7Sidqiyāh ke deḳhte deḳhte us ke
beṭoṅ ko qatl kiyā gayā. Is ke bād
faujiyoṅ ne us kī āṅkheṅ nikāl kar
use pītal kī zanjīroṅ meṅ jakaṛ liyā
aur Bābal le gae.

Yarūshalam aur Rab ke Ghar kī Tabāhī

8Shāh-e-Bābal Nabūkadnazzar
kī hukūmat ke 19weṅ sāl
meṅ bādshāh kā ḳhās afsar
Nabūzarādān Yarūshalam
pahuṅchā. Wuh shāhī muhāfizoṅ
par muqarrar thā. Pāṅchweṅ
mahīne ke sātweṅ din[a] us ne ā
kar 9Rab ke ghar, shāhī mahal aur
Yarūshalam ke tamām makānoṅ ko
jalā diyā. Har baṛī imārat bhasm ho
gaī. 10Us ne apne tamām faujiyoṅ
se shahr kī fasīl ko bhī girā diyā.
11Phir Nabūzarādān ne sab ko
jilāwatan kar diyā jo Yarūshalam
aur Yahūdāh meṅ pīchhe rah gae
the. Wuh bhī un meṅ shāmil the
jo jang ke daurān ġhaddārī karke
Shāh-e-Bābal ke pīchhe lag gae the.
12Lekin Nabūzarādān ne sab se
nichle tabqe ke bāz logoṅ ko Mulk-
e-Yahūdāh meṅ chhoṛ diyā tāki
wuh angūr ke bāġhoṅ aur khetoṅ
ko saṅbhāleṅ.

13Bābal ke faujiyoṅ ne Rab
ke ghar meṅ jā kar pītal ke
donoṅ satūnoṅ, pānī ke bāsanoṅ
ko uṭhāne wālī hathgāṛiyoṅ aur
Samundar nāmī pītal ke hauz ko toṛ
diyā aur sārā pītal uṭhā kar Bābal le
gae. 14Wuh Rab ke ghar kī ḳhidmat
saranjām dene ke lie darkār sāmān
bhī le gae yānī bālṭiyāṅ, belche,
battī katarne ke auzār, bartan aur
pītal kā bāqī sārā sāmān. 15Ḳhālis
sone aur chāṅdī ke bartan bhī
is meṅ shāmil the yānī jalte hue
koele ke bartan aur chhiṛkāw ke
kaṭore. Shāhī muhāfizoṅ kā afsar

[a] Yānī 14 Agast.

sārā sāmān uṭhā kar Bābal le gayā.
[16]Jab donoṅ satūnoṅ, Samundar
nāmī hauz aur bāsanoṅ ko uṭhāne
wālī hathgāṛiyoṅ kā pītal tuṛwāyā
gayā to wuh itnā waznī thā ki use
tolā na jā sakā. Sulemān Bādshāh
ne yih chīzeṅ Rab ke ghar ke lie
banwāī thīṅ. [17]Har satūn kī ūṅchāī
27 fuṭ thī. Un ke bālāī hissoṅ kī
ūṅchāī sāṛhe chār fuṭ thī, aur wuh
pītal kī jālī aur anāroṅ se saje hue
the.

[18]Shāhī muhāfizoṅ ke afsar
Nabūzarādān ne zail ke qaidiyoṅ
ko alag kar diyā: imām-e-āzam
Sirāyāh, us ke bād āne wālā
imām Safaniyāh, Rab ke ghar ke
tīn darbānoṅ, [19]shahr ke bache
huoṅ meṅ se us afsar ko jo
shahr ke faujiyoṅ par muqarrar
thā, Sidqiyāh Bādshāh ke pāṅch
mushīroṅ, ummat kī bhartī
karne wāle afsar aur shahr meṅ
maujūd us ke 60 mardoṅ ko.
[20]Nabūzarādān in sab ko alag karke
sūbā Hamāt ke shahr Riblā le
gayā jahāṅ Bābal kā bādshāh thā.
[21]Wahāṅ Nabūkadnazzar ne unheṅ
sazā-e-maut dī.

Yoṅ Yahūdāh ke bāshindoṅ ko
jilāwatan kar diyā gayā.

Jidaliyāh kī Hukūmat

[22]Jin logoṅ ko Bābal ke bādshāh
Nabūkadnazzar ne Yahūdāh meṅ
pīchhe chhoṛ diyā thā, un par
us ne Jidaliyāh bin Aḳhīqām bin
Sāfan muqarrar kiyā. [23]Jab fauj
ke bache hue afsaroṅ aur un ke
dastoṅ ko ḳhabar milī ki Jidaliyāh
ko gawarnar muqarrar kiyā gayā
hai to wuh Misfāh meṅ us ke
pās āe. Afsaroṅ ke nām Ismāīl
bin Nataniyāh, Yūhanān bin Qarīh,
Sirāyāh bin Tanhūmat Natūfātī aur
Yāzaniyāh bin Mākātī the. Un ke
faujī bhī sāth āe.

[24]Jidaliyāh ne qasam khā kar un
se wādā kiyā, "Bābal ke afsaroṅ se
mat ḍarnā! Mulk meṅ rah kar Bābal
ke bādshāh kī ḳhidmat kareṅ to āp
kī salāmatī hogī."

[25]Lekin us sāl ke sātweṅ mahīne
meṅ Ismāīl bin Nataniyāh bin
Ilīsamā ne das sāthiyoṅ ke sāth
Misfāh ā kar dhoke se Jidaliyāh
ko qatl kiyā. Ismāīl shāhī nasl kā
thā. Jidaliyāh ke alāwā unhoṅ ne
us ke sāth rahne wāle Yahūdāh aur
Bābal ke tamām logoṅ ko bhī qatl
kiyā. [26]Yih dekh kar Yahūdāh ke
tamām bāshinde chhoṭe se le kar
baṛe tak faujī afsaroṅ samet hijrat

karke Misr chale gae. Kyoṅki wuh
Bābal ke intaqām se ḍarte the.

Yahūyākīn ko Āzād Kiyā Jātā Hai

27 Yahūdāh ke bādshāh Yahūyākīn
kī jilāwatanī ke 37weṅ sāl meṅ
Awīl-marūdak Bābal kā bādshāh
banā. Usī sāl ke 12weṅ mahīne
ke 27weṅ din us ne Yahūyākīn ko
qaidḳhāne se āzād kar diyā. 28 Us
ne us se narm bāteṅ karke use
izzat kī aisī kursī par biṭhāyā jo
Bābal meṅ jilāwatan kie gae bāqī
bādshāhoṅ kī nisbat zyādā aham
thī. 29 Yahūyākīn ko qaidiyoṅ ke
kapṛe utārne kī ijāzat milī, aur use
zindagī-bhar bādshāh kī mez par
bāqāydagī se sharīk hone kā sharf
hāsil rahā. 30 Bādshāh ne muqarrar
kiyā ki Yahūyākīn ko umr-bhar itnā
wazīfā miltā rahe ki us kī rozmarrā
zarūriyāt pūrī hotī raheṅ.

1 Tawārīḳh

Ādam se Ibrāhīm tak kā Nasabnāmā

1 Nūh tak Ādam kī aulād Set,
Anūs, [2]Qīnān, Mahalalel,
Yārid, [3]Hanūk, Matūsilah, Lamak,
[4]aur Nūh thī.

Nūh ke tīn beṭe Sim, Hām aur
Yāfat the. [5]Yāfat ke beṭe Jumar,
Mājūj, Mādī, Yāwān, Tūbal, Masak
aur Tīrās the. [6]Jumar ke beṭe
Ashkanāz, Rīfat aur Tujarmā the.
[7]Yāwān ke beṭe Ilīsā aur Tarsīs the.
Kittī aur Rodānī bhī us kī aulād
haiṅ.

[8]Hām ke beṭe Kūsh, Misr, Fūt aur
Kanān the. [9]Kūsh ke beṭe Sibā,
Hawīlā, Sabtā, Rāmā aur Sabtakā
the. Rāmā ke beṭe Sabā aur Dadān
the. [10]Namrūd bhī Kūsh kā beṭā
thā. Wuh zamīn par pahlā sūrmā
thā. [11]Misr zail kī qaumoṅ kā
bāp thā: Lūdī, Anāmī, Lihābī,
Naftūhī, [12]Fatrūsī, Kaslūhī (jin se
Filistī nikle) aur Kaftūrī. [13]Kanān
kā pahlauṭhā Saidā thā. Kanān
in qaumoṅ kā bāp bhī thā: Hittī
[14]Yabūsī, Amorī, Jirjāsī, [15]Hiwwī,
Arqī, Sīnī, [16]Arwādī, Samārī aur
Hamātī.

[17]Sim ke beṭe Ailām, Asūr,
Arfaksad, Lūd aur Arām the. Arām
ke beṭe Ūz, Hūl, Jatar aur Masak
the. [18]Arfaksad kā beṭā Silah aur
Silah kā beṭā Ibar thā. [19]Ibar ke
do beṭe paidā hue. Ek kā nām
Falaj yānī Taqsīm thā, kyoṅki un
aiyām meṅ duniyā taqsīm huī.
Falaj ke bhāī kā nām Yuqtān thā.
[20]Yuqtān ke beṭe Almūdād, Salaf,
Hasarmāwat, Irāḳh, [21]Hadūrām,
Ūzāl, Diqlā, [22]Ūbāl, Abīmāel, Sabā,

[23]Ofīr, Hawīlā aur Yūbāb the. Yih
sab us ke beṭe the.
[24]Sim kā yih nasabnāmā hai:
Sim, Arfaksad, Silah, [25]Ibar, Falaj,
Raū, [26]Sarūj, Nahūr, Tārah [27]aur
Abrām yānī Ibrāhīm.

Ibrāhīm kā Nasabnāmā

[28]Ibrāhīm ke beṭe Is'hāq aur Ismāīl
the. [29]Un kī darj-e-zail aulād thī:
Ismāīl kā pahlauṭhā Nabāyot thā.
Us ke bāqī beṭe Qīdār, Adbiyel,
Mibsām, [30]Mishmā, Dūmā, Massā,
Hadad, Taimā, [31]Yatūr, Nafīs aur
Qidmā the. Sab Ismāīl ke hāṅ paidā
hue.
[32]Ibrāhīm kī dāshtā Qatūrā ke
beṭe Zimrān, Yuqsān, Midān,
Midiyān, Isbāq aur Sūḳh the.
Yuqsān ke do beṭe Sabā aur Dadān
paidā hue [33]jabki Midiyān ke beṭe
Aifā, Ifar, Hanūk, Abīdā aur Ilda'ā
the. Sab Qatūrā kī aulād the.
[34]Ibrāhīm ke beṭe Is'hāq ke do
beṭe paidā hue, Esau aur Isrāīl.
[35]Esau ke beṭe Ilīfaz, Raūel, Yaūs,
Yālām aur Qorah the. [36]Ilīfaz ke
beṭe Temān, Omar, Safī, Jātām,
Qanaz aur Amālīq the. Amālīq kī
māṅ Timnā thī. [37]Raūel ke beṭe
Nahat, Zārah, Sammā aur Mizzā
the.

Saīr Yānī Adom kā Nasabnāmā

[38]Saīr ke beṭe Lotān, Sobal, Sibaon,
Anā, Dīson, Esar aur Dīsān the.
[39]Lotān ke do beṭe Horī aur Homām
the. (Timnā Lotān kī bahan thī.)
[40]Sobal ke beṭe Alyān, Mānahat,
Aibāl, Safī aur Onām the. Sibaon
ke beṭe Aiyāh aur Anā the. [41]Anā ke
ek beṭā Dīson paidā huā. Dīson ke
chār beṭe Hamrān, Ishbān, Yitrān
aur Kirān the. [42]Esar ke tīn beṭe
Bilhān, Zāwān aur Aqān the. Dīsān
ke do beṭe Ūz aur Arān the.

Adom ke Bādshāh

[43]Is se pahle ki Isrāīliyoṅ kā koī
bādshāh thā zail ke bādshāh yake
bād dīgare Mulk-e-Adom meṅ
hukūmat karte the: Bālā bin Baor
jo Dinhābā Shahr kā thā.
[44]Us kī maut par Yūbāb bin Zārah
jo Busrā Shahr kā thā.
[45]Us kī maut par Hushām jo
Temāniyoṅ ke mulk kā thā.
[46]Us kī maut par Hadad bin
Bidad jis ne Mulk-e-Moāb meṅ
Midiyāniyoṅ ko shikast dī. Wuh
Awīt Shahr kā thā.

47 Us kī maut par Samlā jo
Masriqā Shahr kā thā.
48 Us kī maut par Sāūl jo Dariyā-e-
Furāt par Rahobot Shahr kā thā.
49 Us kī maut par Bāl-hanān bin
Akbor.
50 Us kī maut par Hadad jo
Fāū Shahr kā thā. (Bīwī kā
nām Mahetabel bint Matrid bint
Mezāhāb thā.) 51 Phir Hadad mar
gayā.

Adomī qabīloṅ ke sardār Timnā,
Alyā, Yatet, 52 Uhlībāmā, Ailā,
Fīnon, 53 Qanaz, Temān, Mibsār,
54 Majdiyel aur Irām the. Yihī Adom
ke sardār the.

Yāqūb Yānī Isrāīl ke Beṭe

2 Isrāīl ke bārah beṭe Rūbin,
Shamāūn, Lāwī, Yahūdāh,
Ishkār, Zabūlūn, 2 Dān, Yūsuf,
Binyamīn, Naftālī, Jad aur Āshar
the.

Yahūdāh kā Nasabnāmā

3 Yahūdāh kī shādī Kanānī aurat se
huī jo Sua kī beṭī thī. Un ke tīn
beṭe Er, Onān aur Selā paidā hue.
Yahūdāh kā pahlauṭhā Er Rab ke
nazdīk sharīr thā, is lie us ne use
marne diyā. 4 Yahūdāh ke mazīd do
beṭe us kī bahū Tamr se paidā hue.
Un ke nām Fāras aur Zārah the. Yoṅ
Yahūdāh ke kul pāṅch beṭe the.
5 Fāras ke do beṭe Hasron aur
Hamūl the.
6 Zārah ke pāṅch beṭe Zimrī,
Aitān, Haimān, Kalkūl aur Dārā
the. 7 Karmī bin Zimrī kā beṭā wuhī
Akar yānī Akan thā jis ne us lūṭe
hue māl meṅ se kuchh liyā jo Rab
ke lie maḳhsūs thā. 8 Aitān ke beṭe
kā nām Azariyāh thā.
9 Hasron ke tīn beṭe Yarahmiyel,
Rām aur Kalūbī yānī Kālib the.

Rām kī Aulād

10 Rām ke hāṅ Ammīnadāb aur
Ammīnadāb ke hāṅ Yahūdāh ke
qabīle kā sardār Nahson paidā huā.
11 Nahson Salmon kā aur Salmon
Boaz kā bāp thā. 12 Boaz Obed
kā aur Obed Yassī kā bāp thā.
13 Baṛe se le kar chhoṭe tak Yassī
ke beṭe Iliyāb, Abīnadāb, Simā,
14 Nataniyel, Raddī, 15 Ozam aur
Dāūd the. Kul sāt bhāī the. 16 Un kī
do bahneṅ Zarūyāh aur Abījel thīṅ.
Zarūyāh ke tīn beṭe Abīshai, Yoāb
aur Asāhel the. 17 Abījel ke ek beṭā
Amāsā paidā huā. Bāp Yatar Ismāīlī
thā.

Kālib kī Aulād

18 Kālib bin Hasron kī bīwī Azūbā
ke hāṅ beṭī banām Yarīot paidā huī.
Yarīot ke beṭe Yashar, Sobāb aur
Ardūn the. 19 Azūbā ke wafāt pāne
par Kālib ne Ifrāt se shādī kī. Un ke
beṭā Hūr paidā huā. 20 Hūr Ūrī kā
aur Ūrī Bazliyel kā bāp thā.

21 60 sāl kī umr meṅ Kālib ke
bāp Hasron ne dubārā shādī kī.
Bīwī Jiliyād ke bāp Makīr kī beṭī
thī. Is rishte se beṭā Sajūb paidā
huā. 22-23 Sajūb kā beṭā wuh Yāīr
thā jis kī Jiliyād ke ilāqe meṅ 23
bastiyāṅ banām 'Yāīr kī Bastiyāṅ'
thīṅ. Lekin bād meṅ Jasūr aur
Shām ke faujiyoṅ ne un par qabzā
kar liyā. Us waqt unheṅ Qanāt
bhī gird-o-nawāh ke ilāqe samet
hāsil huā. Un dinoṅ meṅ kul 60
ābādiyāṅ un ke hāth meṅ ā gaīṅ. In
ke tamām bāshinde Jiliyād ke bāp
Makīr kī aulād the. 24 Hasron jis kī
bīwī Abiyāh thī faut huā to Kālib
aur Ifrātā ke hāṅ beṭā Ashhūr paidā
huā. Bād meṅ Ashhūr Taqua Shahr
kā bānī ban gayā.

Yarahmiyel kī Aulād

25 Hasron ke pahlauṭhe Yarahmiyel
ke beṭe baṛe se le kar chhoṭe
tak Rām, Būnā, Oran, Ozam aur
Aḳhiyāh the. 26 Yarahmiyel kī dūsrī
bīwī Atārā kā ek beṭā Onām thā.

27 Yarahmiyel ke pahlauṭhe Rām
ke beṭe Māz, Yamīn aur Eqar the.
28 Onām ke do beṭe Sammī aur Yadā
the. Sammī ke do beṭe Nadab
aur Abīsūr the. 29 Abīsūr kī bīwī
Abīḳhail ke do beṭe Aḳhbān aur
Molid paidā hue. 30 Nadab ke do
beṭe Silad aur Affāym the. Silad
beaulād mar gayā, 31 lekin Affāym
ke hāṅ beṭā Yisaī paidā huā. Yisaī
Sīsān kā aur Sīsān Aḳhlī kā bāp
thā. 32 Sammī ke bhāī Yadā ke do
beṭe Yatar aur Yūnatan the. Yatar
beaulād mar gayā, 33 lekin Yūnatan
ke do beṭe Falat aur Zāzā paidā
hue. Sab Yarahmiyel kī aulād
the. 34-35 Sīsān ke beṭe nahīṅ the
balki beṭiyāṅ. Ek beṭī kī shādī
us ne apne Misrī ġhulām Yarḳhā
se karwāī. Un ke beṭā Attī paidā
huā. 36 Attī ke hāṅ Nātan paidā
huā aur Nātan ke Zabad, 37 Zabad ke
Iflāl, Iflāl ke Obed, 38 Obed ke Yāhū,
Yāhū ke Azariyāh, 39 Azariyāh ke
Ḳhalis, Ḳhalis ke Iliyāsā, 40 Iliyāsā
ke Sismī, Sismī ke Sallūm, 41 Sallūm
ke Yaqamiyāh aur Yaqamiyāh ke
Ilīsamā.

Kālib kī Aulād kā Ek aur Nasabnāmā

42Zail meṅ Yarahmiyel ke bhāī
Kālib kī aulād hai: Us kā pahlauṭhā
Mesā Zīf kā bāp thā aur dūsrā beṭā
Maresā Habrūn kā bāp. 43Habrūn
ke chār beṭe Qorah, Taffuah,
Raqam aur Samā the. 44Samā ke
beṭe Raḳham ke hāṅ Yurqiyām
paidā huā. Raqam Sammī kā bāp
thā, 45Sammī Maūn kā aur Maūn
Bait-sūr kā.

46Kālib kī dāshtā Aifā ke beṭe
Hārān, Mauzā aur Jāziz paidā hue.
Hārān ke beṭe kā nām Jāziz thā.
47Yahdī ke beṭe Rajam, Yūtām,
Jesān, Falat, Aifā aur Shāf the.

48Kālib kī dūsrī dāshtā Mākā
ke beṭe Shibar, Tirhanā, 49Shāf
(Madmannā kā bāp) aur Siwā
(Makbenā aur Jibiyā kā bāp) paidā
hue. Kālib kī ek beṭī bhī thī jis kā
nām Aksā thā. 50Sab Kālib kī aulād
the.

Ifrātā ke pahlauṭhe Hūr ke beṭe
Qiriyat-yārīm kā bāp Sobal, 51Bait-
laham kā bāp Salmā aur Bait-jādir
kā bāp Ḳhārif the. 52Qiriyat-yārīm
ke bāp Sobal se yih gharāne nikle:
Harāī, Mānahat kā ādhā hissā 53aur
Qiriyat-yārīm ke ḳhāndān Uttarī,
Fūtī, Sumātī aur Misrāī. In se
squrātī aur Istālī nikle haiṅ.

54Salmā se zail ke gharāne nikle:
Bait-laham ke bāshinde, Natūfātī,
Atarāt-bait-yoāb, Mānahat kā ādhā
hissā, Sur'ī 55aur Yābīz meṅ ābād
munshiyoṅ ke ḳhāndān Tir'ātī,
Sim'ātī aur Sūkātī. Yih sab Qīnī the
jo Raikābiyoṅ ke bāp Hammat se
nikle the.

Dāūd Bādshāh kī Aulād

3 Habrūn meṅ Dāūd Bādshāh
ke darj-e-zail beṭe paidā hue:

Pahlauṭhā Amnon thā jis kī māṅ
Aḳhīnūsam Yazraelī thī. Dūsrā
Dānyāl thā jis kī māṅ Abījel Karmilī
thī. 2Tīsrā Abīsalūm thā. Us kī māṅ
Mākā thī jo Jasūr ke bādshāh Talmī
kī beṭī thī. Chauthā Adūniyāh thā
jis kī māṅ Hajjīt thī. 3Pāṅchwāṅ
Safatiyāh thā jis kī māṅ Abītāl thī.
Chhaṭā Itriyām thā jis kī māṅ Ijlā
thī. 4Dāūd ke yih chhih beṭe un
sāṛhe sāt sāloṅ ke daurān paidā hue
jab Habrūn us kā dārul-hukūmat
thā.

Is ke bād wuh Yarūshalam meṅ
muntaqil huā aur wahāṅ mazīd
33 sāl hukūmat kartā rahā. 5Us
daurān us kī bīwī Bat-sabā bint

Ammiyel ke chār beṭe Simā, Sobāb,
Nātan aur Sulemān paidā hue.
6 Mazīd beṭe bhī paidā hue, Ibhār,
Ilīsua, Ilīfalat, 7 Naujā, Nafaj, Yafīa,
8 Ilīsamā, Ilyadā aur Ilīfalat. Kul
nau beṭe the. 9 Tamr un kī bahan
thī. In ke alāwā Dāūd kī dāshtāoṅ
ke beṭe bhī the.

10 Sulemān ke hāṅ Rahubiyām
paidā huā, Rahubiyām ke Abiyāh,
Abiyāh ke Āsā, Āsā ke Yahūsafat,
11 Yahūsafat ke Yahūrām, Yahūrām
ke Aḳhaziyāh, Aḳhaziyāh ke Yuās,
12 Yuās ke Amasiyāh, Amasiyāh ke
Azariyāh yānī Uzziyāh, Uzziyāh ke
Yūtām, 13 Yūtām ke Āḳhaz, Āḳhaz
ke Hizqiyāh, Hizqiyāh ke Manassī,
14 Manassī ke Amūn aur Amūn ke
Yūsiyāh.

15 Yūsiyāh ke chār beṭe baṛe
se le kar chhoṭe tak Yūhanān,
Yahūyaqīm, Sidqiyāh aur Sallūm
the.

16 Yahūyaqīm Yahūyākīn[a] kā
aur Yahūyākīn Sidqiyāh kā bāp
thā. 17 Yahūyākīn[a] ko Bābal meṅ
jilāwatan kar diyā gayā. Us ke
sāt beṭe Siyāltiyel, 18 Malkirām,
Fidāyāh, Shenāzzar, Yaqamiyāh,
Hūsamā aur Nadabiyāh the.
19 Fidāyāh ke do beṭe Zarubbābal
aur Simaī the.

Zarubbābal ke do beṭe Masullām
aur Hananiyāh the. Ek beṭī banām
Salūmīt bhī paidā huī. 20 Bāqī
pāṅch beṭoṅ ke nām Hasūbā, Ohal,
Barakiyāh, Hasdiyāh aur Yūsab-
hasad the.

21 Hananiyāh ke do beṭe Falatiyāh
aur Yasāyāh the. Yasāyāh Rifāyāh
kā bāp thā, Rifāyāh Arnān kā,
Arnān Abadiyāh kā aur Abadiyāh
Sakaniyāh kā.

22 Sakaniyāh ke beṭe kā nām
Samāyāh thā. Samāyāh ke chhih
beṭe Hattūsh, Ijāl, Barīh, Na'ariyāh
aur Sāfat the. 23 Na'ariyāh ke
tīn beṭe Iliyuainī, Hizqiyāh aur
Azrīqām paidā hue.

24 Iliyuainī ke sāt beṭe
Hūdāwiyāh, Iliyāsib, Filāyāh,
Aqqūb, Yūhanān, Dilāyāh aur
Anānī the.

Yahūdāh kī Aulād

4 Fāras, Hasron, Karmī, Hūr aur
Sobal Yahūdāh kī aulād the.

---

[a] Ibrānī meṅ Yahūyākīn kā mutarādif Yakūniyāh mustāmal hai.

[2]Riyāyāh bin Sobal ke hāṅ Yahat,
Yahat ke Aḳhūmī aur Aḳhūmī ke
Lāhad paidā huā. Yih squrātī
ḳhāndānoṅ ke bāpdādā the.
[3]Aitām ke tīn beṭe Yazrael, Ismā
aur Idbās the. Un kī bahan kā nām
Hazlilfonī thā.
[4]Ifrātā kā pahlauṭhā Hūr Bait-
laham kā bāp thā. Us ke do beṭe
Jadūr kā bāp Fanuel aur Hūsā kā
bāp Azar the.
[5]Taqua ke bāp Ashhūr kī do
bīwiyāṅ Hīlāh aur Nārā thīṅ.
[6]Nārā ke beṭe Aḳhūzzām, Hifar,
Temnī aur Haḳhastarī the.
[7]Hīlāh ke beṭe Zarat, Suhar aur
Itnān the.
[8]Kūz ke beṭe Anūb aur Hazzobībā
the. Us se Aḳharḳhail bin Harūm
ke ḳhāndān bhī nikle.
[9]Yābīz kī apne bhāiyoṅ kī nisbat
zyādā izzat thī. Us kī māṅ ne
us kā nām Yābīz yānī 'Wuh Taklīf
Detā Hai' rakhā, kyoṅki us ne kahā,
"Paidā hote waqt mujhe baṛī taklīf
huī." [10]Yābīz ne buland āwāz se
Isrāīl ke Ḳhudā se iltamās kī, "Kāsh
tū mujhe barkat de kar merā ilāqā
wasī kar de. Terā hāth mere sāth
ho, aur mujhe nuqsān se bachā tāki
mujhe taklīf na pahuṅche." Aur
Allāh ne us kī sunī.
[11]Sūḳhā ke bhāī Kalūb Mahīr kā
aur Mahīr Istūn kā bāp thā.
[12]Istūn ke beṭe Bait-rafā, Fāsah
aur Taḳhinnā the.
Taḳhinnā Nāhas Shahr kā bāp
thā jis kī aulād Raikā meṅ ābād
hai. [13]Qanaz ke beṭe Ġhutniyel aur
Sirāyāh the. Ġhutniyel ke beṭoṅ ke
nām Hatat aur Maūnātī the.
[14]Maūnātī Ufrā kā bāp thā.
Sirāyāh Yoāb kā bāp thā jo 'Wādī-
e-Kārīgar' kā bānī thā. Ābādī kā
yih nām is lie paṛ gayā ki us ke
bāshinde kārīgar the.
[15]Kālib bin Yafunnā ke beṭe Īrū,
Ailā aur Nām the. Ailā kā beṭā
Qanaz thā.
[16]Yahallalel ke chār beṭe Zīf, Zīfā,
Tīriyāh aur Asarel the.
[17-18]Azrā ke chār beṭe Yatar,
Marad, Ifar aur Yalūn the. Marad kī
shādī Misrī bādshāh Firaun kī beṭī
Bitiyāh se huī. Us ke tīn bachche
Mariyam, Sammī aur Isbāh paidā
hue. Isbāh Istimua kā bāp thā.
Mard kī dūsrī bīwī Yahūdāh kī
thī, aur us ke tīn beṭe Jadūr kā
bāp Yarad, Sokā kā bāp Hibar aur
Zanūh kā bāp Yaqūtiyel the.
[19]Hūdiyāh kī bīwī Naham kī
bahan thī. Us kā ek beṭā Qaīlā Jarmī

kā bāp aur dūsrā Istimua Mākātī
thā.
[20]Sīmūn ke beṭe Amnon, Rinnā,
Bin-hanān aur Tīlon the. Yisaī ke
beṭe Zohit aur Bin-zohit the.
[21]Selā bin Yahūdāh kī darj-e-zail
aulād thī: Lekā kā bāp Er, Maresā
kā bāp Lādā, Bait-ashbīa meṅ ābād
bārīk katān kā kām karne wāloṅ
ke ḳhāndān, [22]Yoqīm, Kozībā ke
bāshinde, aur Yuās aur Sārāf jo
qadīm riwāyat ke mutābiq Moāb
par hukmrānī karte the lekin bād
meṅ Bait-laham wāpas āe. [23]Wuh
Natāīm aur Jadīrā meṅ rah kar
kumhār aur bādshāh ke mulāzim
the.

Shamāūn kī Aulād

[24]Shamāūn ke beṭe Yamuel, Yamīn,
Yarīb, Zārah aur Sāūl the. [25]Sāūl
ke hāṅ Sallūm paidā huā, Sallūm
ke Mibsām, Mibsām ke Mishmā,
[26]Mishmā ke Hammuel, Hammuel
ke Zakkūr aur Zakkūr ke Simaī.
[27]Simaī ke 16 beṭe aur chhih
beṭiyāṅ thīṅ, lekin us ke bhāiyoṅ
ke kam bachche paidā hue. Natīje
meṅ Shamāūn kā qabīlā Yahūdāh
ke qabīle kī nisbat chhoṭā rahā.
[28]Zail ke shahr un ke gird-o-
nawāh kī ābādiyoṅ samet Shamāūn
kā qabāylī ilāqā thā: Bair-sabā,
Molādā, Hasār-suāl, [29]Bilhāh,
Azam, Tolad, [30]Batuel, Hurmā,
Siqlāj, [31]Bait-markabot, Hasār-
sūsīm, Bait-birī aur Shāraim. Dāūd
kī hukūmat tak yih qabīlā in jaghoṅ
meṅ ābād thā, [32]nīz Aitām, Ain,
Rimmon, Tokan aur Asan meṅ
bhī. [33]In pāṅch ābādiyoṅ ke gird-o-
nawāh ke dehāt bhī Bāl tak shāmil
the. Har maqām ke apne apne
tahrīrī nasabnāme the.
[34]Shamāūn ke ḳhāndānoṅ ke
darj-e-zail sarparast the: Misobāb,
Yamlīk, Yūshā bin Amasiyāh,
[35]Yoel, Yāhū bin Yūsibiyāh bin
Sirāyāh bin Asiyel, [36]Iliyuainī,
Yāqūbā, Yashūḳhāyā, Asāyāh,
Adiyel, Yasīmiyel, Bināyāh, [37]Zīzā
bin Shifaī bin Allon bin Yadāyāh
bin Simrī bin Samāyāh.
[38]Darj-e-bālā ādmī apne
ḳhāndānoṅ ke sarparast the. Un
ke ḳhāndān bahut baṛh gae. [39]Is
lie wuh apne rewaṛoṅ ko charāne
kī jagheṅ ḍhūṅḍte ḍhūṅḍte wādī
ke mashriq meṅ Jadūr tak phail
gae. [40]Wahāṅ unheṅ achchhī aur
shādāb charāgāheṅ mil gaīṅ. Ilāqā
khulā, pursukūn aur ārāmdeh

bhī thā. Pahle Hām kī kuchh
aulād wahāṅ ābād thī, [41]lekin
Hizqiyāh Bādshāh ke aiyām meṅ
Shamāūn ke mazkūrā sarparastoṅ
ne wahāṅ ke rahne wāle Hāmiyoṅ
aur Maūniyoṅ par hamlā kiyā aur
un ke tambuoṅ ko tabāh karke sab
ko mār diyā. Ek bhī na bachā. Phir
wuh ḳhud wahāṅ ābād hue. Ab un
ke rewaṛoṅ ke lie kāfī charāgāheṅ
thīṅ. Āj tak wuh isī ilāqe meṅ rahte
haiṅ.

[42]Ek din Shamāūn ke 500 ādmī
Yisaī ke chār beṭoṅ Falatiyāh,
Na'ariyāh, Rifāyāh aur Uzziyel kī
rāhnumāī meṅ Saīr ke pahāṛī ilāqe
meṅ ghus gae. [43]Wahāṅ unhoṅ ne
un Amālīqiyoṅ ko halāk kar diyā
jinhoṅ ne bach kar wahāṅ panāh lī
thī. Phir wuh ḳhud wahāṅ rahne
lage. Āj tak wuh wahīṅ ābād haiṅ.

Rūbin kī Aulād

5 Isrāīl kā pahlauṭhā Rūbin thā.
Lekin chūṅki us ne apne bāp
kī dāshtā se hambistar hone se
bāp kī behurmatī kī thī is lie
pahlauṭhe kā maurūsī haq us ke
bhāī Yūsuf ke beṭoṅ ko diyā gayā.
Isī wajah se nasabnāme meṅ Rūbin
ko pahlauṭhe kī haisiyat se bayān
nahīṅ kiyā gayā. [2]Yahūdāh dīgar
bhāiyoṅ kī nisbat zyādā tāqatwar
thā, aur us se qaum kā bādshāh
niklā. To bhī Yūsuf ko pahlauṭhe kā
maurūsī haq hāsil thā.

[3]Isrāīl ke pahlauṭhe Rūbin ke
chār beṭe Hanūk, Fallū, Hasron aur
Karmī the.

[4]Yoel ke hāṅ Samāyāh paidā huā,
Samāyāh ke Jūj, Jūj ke Simaī, [5]Simaī
ke Mīkāh, Mīkāh ke Riyāyāh,
Riyāyāh ke Bāl aur [6]Bāl ke Baīrā.
Baīrā ko Asūr ke bādshāh Tiglat-
pilesar ne jilāwatan kar diyā. Baīrā
Rūbin ke qabīle kā sarparast thā.
[7]Un ke nasabnāme meṅ us ke bhāī
un ke ḳhāndānoṅ ke mutābiq darj
kie gae haiṅ, sar-e-fahrist Ya'iyel,
phir Zakariyāh [8]aur Bālā bin Azaz
bin Samā bin Yoel.

Rūbin kā qabīlā Aroīr se le kar
Nabū aur Bāl-maūn tak ke ilāqe
meṅ ābād huā. [9]Mashriq kī taraf
wuh us registān ke kināre tak phail
gae jo Dariyā-e-Furāt se shurū hotā
hai. Kyoṅki Jiliyād meṅ un ke
rewaṛoṅ kī tādād bahut baṛh gaī thī.

[10]Sāūl ke aiyām meṅ unhoṅ ne
Hājiriyoṅ se laṛ kar unheṅ halāk
kar diyā aur ḳhud un kī ābādiyoṅ
meṅ rahne lage. Yoṅ Jiliyād ke

mashriq kā pūrā ilāqā Rūbin ke qabīle kī milkiyat meṅ ā gayā.

Jad kī Aulād

[11]Jad kā qabīlā Rūbin ke qabīle ke paṛosī mulk Basan meṅ Salkā tak ābād thā. [12]Us kā sarbarāh Yoel thā, phir Sāfam, Yānī aur Sāfat. Wuh sab Basan meṅ ābād the. [13]Un ke bhāī un ke ḳhāndānoṅ samet Mīkāel, Masullām, Sabā, Yūrī, Yākān, Zīa aur Ibar the. [14]Yih sāt ādmī Abīḳhail bin Hūrī bin Yārūh bin Jiliyād bin Mīkāel bin Yasīsī bin Yahdū bin Būz ke beṭe the. [15]Aḳhī bin Abdiyel bin Jūnī in ḳhāndānoṅ kā sarparast thā.

[16]Jad kā qabīlā Jiliyād aur Basan ke ilāqoṅ kī ābādiyoṅ meṅ ābād thā. Shārūn se le kar sarhad tak kī pūrī charāgāheṅ bhī un ke qabze meṅ thīṅ. [17]Yih tamām ḳhāndān Yahūdāh ke bādshāh Yūtām aur Isrāīl ke bādshāh Yarubiyām ke zamāne meṅ nasabnāme meṅ darj kie gae.

Dariyā-e-Yardan ke Mashriq meṅ Qabīloṅ kī Jang

[18]Rūbin, Jad aur Manassī ke ādhe qabīle ke 44,760 faujī the. Sab laṛne ke qābil aur tajrabākār ādmī the, aise log jo tīr chalā sakte aur ḍhāl aur talwār se lais the. [19]Unhoṅ ne Hājiriyoṅ, Yatūr, Nafīs aur Nodab se jang kī. [20]Laṛte waqt unhoṅ ne Allāh se madad ke lie fariyād kī, to us ne un kī sun kar Hājiriyoṅ ko un ke ittahādiyoṅ samet un ke hawāle kar diyā. [21]Unhoṅ ne un se bahut kuchh lūṭ liyā: 50,000 ūṅṭ, 2,50,000 bheṛ-bakriyāṅ aur 2,000 gadhe. Sāth sāth unhoṅ ne 1,00,000 logoṅ ko qaid bhī kar liyā. [22]Maidān-e-jang meṅ beshumār dushman māre gae. Kyoṅki jang Allāh kī thī. Jab tak Isrāīliyoṅ ko Asūr meṅ jilāwatan na kar diyā gayā wuh is ilāqe meṅ ābād rahe.

Manassī kā Ādhā Qabīlā

[23]Manassī kā ādhā qabīlā bahut baṛā thā. Us ke log Basan se le kar Bāl-harmūn aur Sanīr yānī Harmūn ke pahāṛī silsile tak phail gae. [24]Un ke ḳhāndānī sarparast Ifar, Yisaī, Iliyel, Azriyel, Yarmiyāh, Hūdāwiyāh aur Yahdiyel the. Sab māhir faujī, mashhūr ādmī aur ḳhāndānī sarbarāh the.

Mashriqī Qabīloṅ kī Jilāwatanī

[25]Lekin yih mashriqī qabīle apne bāpdādā ke Ḳhudā se bewafā ho gae. Wuh zinā karke mulk ke un aqwām ke dewatāoṅ ke pīchhe lag gae jin ko Allāh ne un ke āge se miṭā diyā thā. [26]Yih dekh kar Isrāīl ke Ḳhudā ne Asūr ke bādshāh Tiglat-pilesar ko un ke ḳhilāf barpā kiyā jis ne Rūbin, Jad aur Manassī ke ādhe qabīle ko jilāwatan kar diyā. Wuh unheṅ Ḳhalah, Dariyā-e-Ḳhābūr, Hārā aur Dariyā-e-Jauzān ko le gayā jahāṅ wuh āj tak ābād haiṅ.

Imām-e-Āzam kī Nasl
(Lāwī kā Qabīlā)

6 Lāwī ke beṭe Jairson, Qihāt aur Mirārī the. [2]Qihāt ke beṭe Amrām, Izhār, Habrūn aur Uzziyel the.

[3]Amrām ke beṭe Hārūn aur Mūsā the. Beṭī kā nām Mariyam thā. Hārūn ke beṭe Nadab, Abīhū, Iliyazar aur Itamar the.

[4]Iliyazar ke hāṅ Fīnhās paidā huā, Fīnhās ke Abīsua, [5]Abīsua ke Buqqī, Buqqī ke Uzzī, [6]Uzzī ke Zaraḳhiyāh, Zaraḳhiyāh ke Mirāyot, [7]Mirāyot ke Amariyāh, Amariyāh ke Aḳhītūb, [8]Aḳhītūb ke Sadoq, Sadoq ke Aḳhīmāz, [9]Aḳhīmāz ke Azariyāh, Azariyāh ke Yūhanān [10]aur Yūhanān ke Azariyāh. Yihī Azariyāh Rab ke us ghar kā pahlā imām-e-āzam thā jo Sulemān ne Yarūshalam meṅ banwāyā thā. [11]Us ke hāṅ Amariyāh paidā huā, Amariyāh ke Aḳhītūb, [12]Aḳhītūb ke Sadoq, Sadoq ke Sallūm, [13]Sallūm ke Ḳhilqiyāh, Ḳhilqiyāh ke Azariyāh, [14]Azariyāh ke Sirāyāh aur Sirāyāh ke Yahūsadaq. [15]Jab Rab ne Nabūkadnazzar ke hāth se Yarūshalam aur pūre Yahūdāh ke bāshindoṅ ko jilāwatan kar diyā to Yahūsadaq bhī un meṅ shāmil thā.

Lāwī kī Aulād

[16]Lāwī ke tīn beṭe Jairsom, Qihāt aur Mirārī the. [17]Jairsom ke do beṭe Libnī aur Simaī the. [18]Qihāt ke chār beṭe Amrām, Izhār, Habrūn aur Uzziyel the. [19]Mirārī ke do beṭe Mahlī aur Mūshī the.

Zail meṅ Lāwī ke ḳhāndānoṅ kī fahrist un ke bāniyoṅ ke mutābiq darj hai.

[20]Jairsom ke hāṅ Libnī paidā huā, Libnī ke Yahat, Yahat ke Zimmā,

[21]Zimmā ke Yuāḳh, Yuāḳh ke Iddū,
Iddū ke Zārah aur Zārah ke Yatrī.
[22]Qihāt ke hāṅ Ammīnadāb paidā
huā, Ammīnadāb ke Qorah, Qorah
ke Assīr, [23]Assīr ke Ilqānā, Ilqānā
ke Abiyāsaf, Abiyāsaf ke Assīr,
[24]Assīr ke Tahat Tahat ke Ūriyel,
Ūriyel ke Uzziyāh aur Uzziyāh ke
Sāūl. [25]Ilqānā ke beṭe Amāsī,
Aḳhīmot [26]aur Ilqānā the. Ilqānā
ke hāṅ Zūfī paidā huā, Zūfī ke
Nahat, [27]Nahat ke Iliyāb, Iliyāb ke
Yarohām, Yarohām ke Ilqānā aur
Ilqānā ke Samuel. [28]Samuel kā
pahlā beṭā Yoel aur dūsrā Abiyāh
thā.
[29]Mirārī ke hāṅ Mahlī paidā huā,
Mahlī ke Libnī, Libnī ke Simaī,
Simaī ke Uzzā, [30]Uzzā ke Simā,
Simā ke Hajjiyāh aur Hajjiyāh ke
Asāyāh.

Lāwī kī Zimmedāriyāṅ

[31]Jab ahd kā sandūq Yarūshalam
meṅ lāyā gayā tāki āindā wahāṅ
rahe to Dāūd Bādshāh ne kuchh
Lāwiyoṅ ko Rab ke ghar meṅ gīt
gāne kī zimmedārī dī. [32]Is se
pahle ki Sulemān ne Rab kā ghar
banwāyā yih log apnī ḳhidmat
mulāqāt ke ḳhaime ke sāmne
saranjām dete the. Wuh sab kuchh
muqarrarā hidāyāt ke mutābiq adā
karte the. [33]Zail meṅ un ke nām
un ke beṭoṅ ke nāmoṅ samet darj
haiṅ.
Qihāt ke ḳhāndān kā Haimān
pahlā gulūkār thā. Us kā pūrā
nām yih thā: Haimān bin Yoel bin
Samuel [34]bin Ilqānā bin Yarohām
bin Iliyel bin Tūḳh [35]bin Sūf bin
Ilqānā bin Mahat bin Amāsī [36]bin
Ilqānā bin Yoel bin Azariyāh bin
Safaniyāh [37]bin Tahat bin Assīr bin
Abiyāsaf bin Qorah [38]bin Izhār bin
Qihāt bin Lāwī bin Isrāīl.
[39]Haimān ke dahne hāth Āsaf
khaṛā hotā thā. Us kā pūrā nām
yih thā: Āsaf bin Barakiyāh bin
Simā [40]bin Mīkāel bin Bāsiyāh bin
Malkiyāh [41]bin Atnī bin Zārah bin
Adāyāh [42]bin Aitān bin Zimmā bin
Simaī [43]bin Yahat bin Jairsom bin
Lāwī.
[44]Haimān ke bāeṅ hāth Aitān
khaṛā hotā thā. Wuh Mirārī ke
ḳhāndān kā fard thā. Us kā pūrā
nām yih thā: Aitān bin Qīsī bin
Abdī bin Mallūk [45]bin Hasbiyāh bin
Amasiyāh bin Ḳhilqiyāh [46]bin Amsī
bin Bānī bin Samar [47]bin Mahlī bin
Mūshī bin Mirārī bin Lāwī.

48 Dūsre Lāwiyoṅ ko Allāh kī
sukūnatgāh meṅ bāqīmāndā
zimmedāriyāṅ dī gaī thīṅ.
49 Lekin sirf Hārūn aur us kī aulād
bhasm hone wālī qurbāniyāṅ pesh
karte aur baḳhūr kī qurbāngāh
par baḳhūr jalāte the. Wuhī
Muqaddastarīn Kamre meṅ har
ḳhidmat saranjām dete the.
Isrāīl kā kaffārā denā unhīṅ kī
zimmedārī thī. Wuh sab kuchh ain
un hidāyāt ke mutābiq adā karte the
jo Allāh ke ḳhādim Mūsā ne unheṅ
dī thīṅ.
50 Hārūn ke hāṅ Iliyazar paidā
huā, Iliyazar ke Fīnhās, Fīnhās
ke Abīsua, 51 Abīsua ke Buqqī,
Buqqī ke Uzzī, Uzzī ke Zaraḳhiyāh,
52 Zaraḳhiyāh ke Mirāyot, Mirāyot
ke Amariyāh, Amariyāh ke
Aḳhītūb, 53 Aḳhītūb ke Sadoq,
Sadoq ke Aḳhīmāz.

Lāwiyoṅ kī Ābādiyāṅ

54 Zail meṅ wuh ābādiyāṅ aur
charāgāheṅ darj haiṅ jo Lāwiyoṅ
ko qurā ḍāl kar dī gaīṅ.
Qurā ḍālte waqt pahle Hārūn ke
beṭe Qihāt kī aulād ko jagheṅ mil
gaīṅ. 55 Use Yahūdāh ke qabīle se
Habrūn Shahr us kī charāgāhoṅ
samet mil gayā. 56 Lekin gird-o-
nawāh ke khet aur dehāt Kālib bin
Yafunnā ko die gae. 57 Habrūn
un shahroṅ meṅ shāmil thā jin
meṅ har wuh panāh le saktā thā
jis ke hāthoṅ ġhairirādī taur par
koī halāk huā ho. Habrūn ke
alāwā Hārūn kī aulād ko zail ke
maqām un kī charāgāhoṅ samet
die gae: Libnā, Yattīr, Istimua,
58 Haulūn, Dabīr, 59 Asan, aur Bait-
shams. 60 Binyamīn ke qabīle se
unheṅ Jibaūn, Jibā, Alamat aur
Anatot un kī charāgāhoṅ samet die
gae. Is tarah Hārūn ke ḳhāndān ko
13 shahr mil gae.
61 Qihāt ke bāqī ḳhāndānoṅ ko
Manassī ke maġhribī hisse ke das
shahr mil gae.
62 Jairsom kī aulād ko Ishkār,
Āshar, Naftālī aur Manassī ke
qabīloṅ ke 13 shahr die gae. Yih
Manassī kā wuh ilāqā thā jo Dariyā-
e-Yardan ke mashriq meṅ Mulk-e-
Basan meṅ thā.
63 Mirārī kī aulād ko Rūbin, Jad
aur Zabūlūn ke qabīloṅ ke 12 shahr
mil gae.
64-65 Yoṅ Isrāīliyoṅ ne qurā ḍāl
kar Lāwiyoṅ ko mazkūrā shahr de
die. Sab Yahūdāh, Shamāūn aur

Binyamīn ke qabāylī ilāqoṅ meṅ
the.
[66]Qihāt ke chand ek ḳhāndānoṅ
ko Ifrāīm ke qabīle se shahr un kī
charāgāhoṅ samet mil gae. [67]In
meṅ Ifrāīm ke pahāṛī ilāqe kā
shahr Sikam shāmil thā jis meṅ har
wuh panāh le saktā thā jis se koī
ġhairirādī taur par halāk huā hotā
thā, phir Jazar, [68]Yuqmiyām, Bait-
haurūn, [69]Aiyālon aur Jāt-rimmon.
[70]Qihāt ke bāqī kunboṅ ko Manassī
ke maġhribī hisse ke do shahr Āner
aur Bilām un kī charāgāhoṅ samet
mil gae.
[71]Jairsom kī aulād ko zail ke
shahr bhī un kī charāgāhoṅ samet
mil gae: Manassī ke mashriqī
hisse se Jaulān jo Basan meṅ hai
aur Astārāt. [72]Ishkār ke qabīle
se Qādis, Dābarat, [73]Rāmāt aur
Ānīm. [74]Āshar ke qabīle se Misāl,
Abdon, [75]Huqūq aur Rahob. [76]Aur
Naftālī ke qabīle se Galīl kā Qādis,
Hammūn aur Qiriyatāym.
[77]Mirārī ke bāqī ḳhāndānoṅ ko
zail ke shahr un kī charāgāhoṅ
samet mil gae: Zabūlūn ke qabīle
se Rimmon aur Tabūr. [78-79]Rūbin
ke qabīle se registān kā Basar,
Yahaz, Qadīmāt aur Mifāt. (Yih
shahr Dariyā-e-Yardan ke mashriq
meṅ Yarīhū ke muqābil wāqe haiṅ.)
[80]Jad ke qabīle se Jiliyād kā Rāmāt,
Mahanāym, [81]Hasbon aur Yāzer.

Ishkār kī Aulād

7 Ishkār ke chār beṭe Tolā,
Fuwwā, Yasūb aur Simron the.
[2]Tolā ke pāṅch beṭe Uzzī,
Rifāyāh, Yariyel, Yahmī, Ibsām aur
Samuel the. Sab apne ḳhāndānoṅ
ke sarparast the. Nasabnāme ke
mutābiq Dāūd ke zamāne meṅ Tolā
ke ḳhāndān ke 22,600 afrād jang
karne ke qābil the.
[3]Uzzī kā beṭā Izraḳhiyāh thā
jo apne chār bhāiyoṅ Mīkāel,
Abadiyāh, Yoel aur Yissiyāh ke
sāth ḳhāndānī sarparast thā.
[4]Nasabnāme ke mutābiq un ke
36,000 afrād jang karne ke qābil
the. In kī tādād is lie zyādā thī
ki Uzzī kī aulād ke bahut bāl-
bachche the. [5]Ishkār ke qabīle ke
ḳhāndānoṅ ke kul 87,000 ādmī jang
karne ke qābil the. Sab nasabnāme
meṅ darj the.

Binyamīn aur Naftālī kī Aulād

[6]Binyamīn ke tīn beṭe Bālā, Bakar
aur Yadiyael the. [7]Bālā ke pāṅch
beṭe Isbūn, Uzzī, Uzziyel, Yarīmot

aur Īrī the. Sab apne ḳhāndānoṅ
ke sarparast the. Un ke nasabnāme
ke mutābiq un ke 22,034 mard jang
karne ke qābil the.

8 Bakar ke 9 beṭe Zamīrā, Yuās,
Iliyazar, Iliyuainī, Umrī, Yarīmot,
Abiyāh, Anatot aur Alamat the. 9 Un
ke nasabnāme meṅ un ke sarparast
aur 20,200 jang karne ke qābil mard
bayān kie gae haiṅ.

10 Bilhān bin Yadiyael ke sāt beṭe
Yaūs, Binyamīn, Ahūd, Kanānā,
Zaitān, Tarsīs aur Aḳhīsahar the.
11 Sab apne ḳhāndānoṅ ke sarparast
the. Un ke 17,200 jang karne ke
qābil mard the.

12 Suffī aur Huffī Īr kī aur Hushī
Aḳhīr kī aulād the.

13 Naftālī ke chār beṭe Yahsiyel,
Jūnī, Yisar aur Sallūm the. Sab
Bilhāh kī aulād the.

Manassī kī Aulād

14 Manassī kī Arāmī dāshtā ke do
beṭe Asriyel aur Jiliyād kā bāp
Makīr paidā hue. 15 Makīr ne
Huffiyoṅ aur Suffiyoṅ kī ek aurat
se shādī kī. Bahan kā nām Mākā
thā. Makīr ke dūsre beṭe kā nām
Silāfihād thā jis ke hāṅ sirf beṭiyāṅ
paidā huīṅ.

16 Makīr kī bīwī Mākā ke mazīd
do beṭe Faras aur Sharas paidā hue.
Sharas ke do beṭe Aulām aur Raqam
the. 17 Aulām ke beṭe kā nām Bidān
thā. Yihī Jiliyād bin Makīr bin
Manassī kī aulād the.

18 Jiliyād kī bahan mūlikat ke
tīn beṭe Ishhūd, Abiyazar aur
Mahlāh the. 19 Samīdā ke chār beṭe
Aḳhiyān, Sikam, Liqhī aur Aniyām
the.

Ifrāīm kī Aulād

20 Ifrāīm ke hāṅ Sūtalah paidā huā,
Sūtalah ke Barad, Barad ke Tahat
Tahat ke Iliadā, Iliadā ke Tahat
21 Tahat ke Zabad aur Zabad ke
Sūtalah.

Ifrāīm ke mazīd do beṭe Azar aur
Iliad the. Yih do mard ek din
Jāt gae tāki wahāṅ ke rewaṛ lūṭ
leṅ. Lekin maqāmī logoṅ ne unheṅ
pakaṛ kar mār ḍālā. 22 Un kā bāp
Ifrāīm kāfī arse tak un kā mātam
kartā rahā, aur us ke rishtedār us
se milne āe tāki use tasallī deṅ.
23 Jab is ke bād us kī bīwī ke beṭā
paidā huā to us ne us kā nām
Bariyā yānī Musībat rakhā, kyoṅki
us waqt ḳhāndān musībat meṅ ā
gayā thā. 24 Ifrāīm kī beṭī sairā ne

Bālāī aur Nashebī Bait-haurūn aur
Uzzan-sairā ko banwāyā.
25 Ifrāīm ke mazīd do beṭe Rafah
aur Rasaf the. Rasaf ke hāṅ Tilah
paidā huā, Tilah ke Tahan, 26 Tahan
ke Lādān, Lādān ke Ammīhūd,
Ammīhūd ke Ilīsamā, 27 Ilīsamā ke
Nūn, Nūn ke Yashua.
28 Ifrāīm kī aulād ke ilāqe meṅ
zail ke maqām shāmil the: Baitel
gird-o-nawāh kī ābādiyoṅ samet,
mashriq meṅ Nārān tak, maġhrib
meṅ Jazar tak gird-o-nawāh kī
ābādiyoṅ samet, shimāl meṅ Sikam
aur Aiyāh tak gird-o-nawāh kī
ābādiyoṅ samet. 29 Bait-shān,
Tānak, Majiddo aur Dor gird-o-
nawāh kī ābādiyoṅ samet Manassī
kī aulād kī milkiyat ban gae. In
tamām maqāmoṅ meṅ Yūsuf bin
Isrāīl kī aulād rahtī thī.

Āshar kī Aulād

30 Āshar ke chār beṭe Yimnā, Iswāh,
Iswī aur Bariyā the. Un kī bahan
Sirah thī.
31 Bariyā ke beṭe Hibar aur
Birzāyt kā bāp Malkiyel the.
32 Hibar ke tīn beṭe Yaflīt, Shūmīr
aur Ḳhūtām the. Un kī bahan Sua
thī.
33 Yaflīt ke tīn beṭe Fāsak, Bimhāl
aur Aswāt the. 34 Shūmīr ke chār
beṭe Aḳhī, Rūhjā, Hubbā aur Arām
the. 35 Us ke bhāī Hīlam ke chār
beṭe Sūfah, Imnā, Salas aur Amal
the.
36 Sūfah ke 11 beṭe Sūh, Harnafar,
Suāl, Bairī, Imrāh,
37 Basar, Hūd, Sammā, Silsā,
Yitrān aur Baīrā the.
38 Yatar ke tīn beṭe Yafunnā,
Fisfāh aur Arā the.
39 Ullā ke tīn beṭe Araḳh,
Hanniyel aur Riziyāh the.
40 Āshar ke darj-e-bālā tamām
afrād apne apne ḳhāndānoṅ ke
sarparast the. Sab chīdā mard,
māhir faujī aur sardāroṅ ke
sarbarāh the. Nasabnāme meṅ
26,000 jang karne ke qābil mard
darj haiṅ.

Binyamīn kī Aulād

8 Binyamīn ke pāṅch beṭe baṛe
se le kar chhoṭe tak Bālā,
Ashbel, Aḳhraḳh, 2 Nūhā aur Rafā
the.
3 Bālā ke beṭe Addār, Jīrā,
Abīhūd, 4 Abīsua, Nāmān, Aḳhūh,
5 Jīrā, Safūfān aur Hūrām the.

[6-7]Ahūd ke tīn beṭe Nāmān,
Aḳhiyāh aur Jīrā the. Yih un
ḳhāndānoṅ ke sarparast the jo
pahle Jibā meṅ rahte the lekin
jinheṅ bād meṅ jilāwatan karke
Mānahat meṅ basāyā gayā. Uzzā
aur Aḳhīhūd kā bāp Jīrā unheṅ
wahāṅ le kar gayā thā.
[8-9]Sahraim apnī do bīwiyoṅ
Hushīm aur Bārā ko talāq de kar
Moāb chalā gayā. Wahāṅ us kī bīwī
Hūdas ke sāt beṭe Yūbāb, Zibiyā,
Mesā, Malkām, [10]Yaūz, Sakiyāh aur
Mirmā paidā hue. Sab bād meṅ
apne ḳhāndānoṅ ke sarparast ban
gae. [11]Pahlī bīwī Hushīm ke do
beṭe Abītūb aur Ilfāl paidā hue.
[12-14]Ilfāl ke āṭh beṭe Ibar,
Mish'ām, Samad, Bariyā, Samā,
Aḳhiyo, Shāshaq aur Yarīmot the.
Samad Onū, Lūd aur gird-o-nawāh
kī ābādiyoṅ kā bānī thā. Bariyā
aur Samā Aiyālon ke bāshindoṅ
ke sarbarāh the. Unhīṅ ne Jāt ke
bāshindoṅ ko nikāl diyā.
[15-16]Bariyā ke beṭe Zabadiyāh,
Arād, Idar, Mīkāel, Isfāh aur Yūḳhā
the.
[17]Ilfāl ke mazīd beṭe Zabadiyāh,
Masullām, hizqī, Hibar, [18]Yismarī,
Yizliyāh aur Yūbāb the.
[19-21]Simaī ke beṭe Yaqīm, Zikrī,
Zabdī, Iliyainī, Zillatī, Iliyel,
Adāyāh, Birāyāh aur Simrāt the.
[22-25]Shāshaq ke beṭe Isfān,
Ibar, Iliyel, Abdon, Zikrī, Hanān,
Hananiyāh, Ailām, Anatotiyāh,
Yafdiyāh aur Fanuel the.
[26-/27]Yarohām ke beṭe Samsarī,
Shahāriyāh, Ataliyāh, Yārasiyāh,
Iliyās aur Zikrī the. [28]Yih tamām
ḳhāndānī sarparast nasabnāme
meṅ darj the aur Yarūshalam meṅ
rahte the.

Jibaūn meṅ Sāūl kā Ḳhāndān

[29]Jibaūn kā bāp Ya'iyel Jibaūn meṅ
rahtā thā. Us kī bīwī kā nām Mākā
thā. [30]Baṛe se le kar chhoṭe tak
un ke beṭe Abdon, Sūr, Qīs, Bāl,
Nadab, [31]Jadūr, Aḳhiyo, Zakar [32]aur
Miqlot the. Miqlot kā beṭā Simāh
thā. Wuh bhī apne rishtedāroṅ ke
sāth Yarūshalam meṅ rahte the.
[33]Nair Qīs kā bāp thā aur Qīs Sāūl
kā. Sāūl ke chār beṭe Yūnatan,
Malkīshua, Abīnadāb aur Ishbāl
the.
[34]Yūnatan Marībbāl kā bāp thā
aur Marībbāl Mīkāh kā.
[35]Mīkāh ke chār beṭe Fītūn,
Malik, Tārīa aur Āḳhaz the.

36 Āḳhaz kā beṭā Yahuaddā thā jis
ke tīn beṭe Alamat, Azmāwat aur
Zimrī the. Zimrī ke hāṅ Mauzā
paidā huā, 37 Mauzā ke Bin'ā, Bin'ā
ke Rāfā, Rāfā ke Iliyāsā aur Iliyāsā
ke Asīl.
38 Asīl ke chhih beṭe Azrīqām,
Bokirū, Ismāīl, Sa'ariyāh, Abadiyāh
aur Hanān the. 39 Asīl ke bhāī īshaq
ke tīn beṭe baṛe se le kar chhoṭe tak
Aulām, Yaūs aur Ilīfalat the.
40 Aulām ke beṭe tajrabākār faujī
the jo mahārat se tīr chalā sakte
the. Un ke bahut-se beṭe aur
pote the, kul 150 afrād. Tamām
mazkūrā ādmī un ke ḳhāndānoṅ
samet Binyamīn kī aulād the.

Jilāwatanī ke bād Yarū-shalam ke Bāshinde

9 Tamām Isrāīl Shāhān-e-Isrāīl
kī Kitāb ke nasabnāmoṅ meṅ
darj hai.
Phir Yahūdāh ke bāshindoṅ
ko bewafāī ke bāis Bābal meṅ
jilāwatan kar diyā gayā. 2 Jo log
pahle wāpas ā kar dubārā shahroṅ
meṅ apnī maurūsī zamīn par rahne
lage wuh imām, Lāwī, Rab ke ghar
ke ḳhidmatgār aur bāqī chand ek
Isrāīlī the. 3 Yahūdāh, Binyamīn,
Ifrāīm aur Manassī ke qabīloṅ ke
kuchh log Yarūshalam meṅ jā base.
4 Yahūdāh ke qabīle ke darj-e-zail
ḳhāndānī sarparast wahāṅ ābād
hue:
Ūtī bin Ammīhūd bin Umrī bin
Imrī bin Bānī. Bānī Fāras bin
Yahūdāh kī aulād meṅ se thā.
5 Sailā ke ḳhāndān kā pahlauṭhā
Asāyāh aur us ke beṭe.
6 Zārah ke ḳhāndān kā yaūel.
Yahūdāh ke in ḳhāndānoṅ kī kul
tādād 690 thī.
7-8 Binyamīn ke qabīle ke
darj-e-zail ḳhāndānī sarparast
Yarūshalam meṅ ābād hue:
Sallū bin Masullām bin
Hūdāwiyāh bin Sanūsāh.
Ibniyāh bin Yarohām.
Ailā bin Uzzī bin Miqrī.
Masullām bin Safatiyāh bin
Raūel bin Ibniyāh.
9 Nasabnāme ke mutābiq
Binyamīn ke in ḳhāndānoṅ kī kul
tādād 956 thī.
10 Jo imām jilāwatanī se wāpas ā
kar Yarūshalam meṅ ābād hue wuh
zail meṅ darj haiṅ:
Yadāyāh, Yahūyarīb, Yakīn,
11 Allāh ke ghar kā inchārj Azariyāh
bin Ḳhilqiyāh bin Masullām bin
Sadoq bin Mirāyot bin Aḳhītūb,

12 Adāyāh bin Yarohām bin Fashhūr
bin Malkiyāh aur Māsī bin Adiyel
bin Yahzīrāh bin Masullām bin
Masillimit bin Immer. 13 Imāmoṅ
ke in ḳhāndānoṅ kī kul tādād 1,760
thī. Un ke mard Rab ke ghar meṅ
ḳhidmat saranjām dene ke qābil
the.

14 Jo Lāwī jilāwatanī se wāpas ā
kar Yarūshalam meṅ ābād hue wuh
darj-e-zail haiṅ:

Mirārī ke ḳhāndān kā Samāyāh
bin Hassūb bin Azrīqām bin
Hasbiyāh, 15 Baqbaqqar, Haras,
Jalāl, Mattaniyāh bin Mīkā bin Zikrī
bin Āsaf, 16 Abadiyāh bin Samāyāh
bin Jalāl bin Yadūtūn aur Barakiyāh
bin Āsā bin Ilqānā. Barakiyāh
Natūfātiyoṅ kī ābādiyoṅ kā rahne
wālā thā.

17 Zail ke darbān bhī wāpas āe:
Sallūm, Aqqūb, Talmūn, Aḳhīmān
aur un ke bhāī. Sallūm un kā
inchārj thā. 18 Āj tak us kā ḳhāndān
Rab ke ghar ke mashriq meṅ Shāhī
Darwāze kī pahrādārī kartā hai.
Yih darbān Lāwiyoṅ ke ḳhaimoṅ
ke afrād the. 19 Sallūm bin Qore bin
Abiyāsaf bin Qorah apne bhāiyoṅ
ke sāth Qorah ke ḳhāndān kā
thā. Jis tarah un ke bāpdādā kī
zimmedārī Rab kī ḳhaimāgāh meṅ
mulāqāt ke ḳhaime ke darwāze kī
pahrādārī karnī thī usī tarah un
kī zimmedārī maqdis ke darwāze
kī pahrādārī karnī thī. 20 Qadīm
zamāne meṅ Fīnhās bin Iliyazar
un par muqarrar thā, aur Rab us ke
sāth thā. 21 Bād meṅ Zakariyāh bin
Masalamiyāh mulāqāt ke ḳhaime
ke darwāze kā darbān thā.

22 Kul 212 mardoṅ ko darbān kī
zimmedārī dī gaī thī. Un ke nām un
kī maqāmī jaghoṅ ke nasabnāme
meṅ darj the. Dāūd aur Samuel
Ġhaibbīn ne un ke bāpdādā ko yih
zimmedārī dī thī. 23 Wuh aur un
kī aulād pahle Rab ke ghar yānī
mulāqāt ke ḳhaime ke darwāzoṅ
par pahrādārī karte the. 24 Yih
darbān Rab ke ghar ke chāroṅ taraf
ke darwāzoṅ kī pahrādārī karte the.

25 Lāwī ke aksar log Yarūshalam
meṅ nahīṅ rahte the balki bārī bārī
ek hafte ke lie dehāt se Yarūshalam
āte the tāki wahāṅ apnī ḳhidmat
saranjām deṅ. 26 Sirf darbānoṅ ke
chār inchārj musalsal Yarūshalam
meṅ rahte the. Yih chār Lāwī Allāh
ke ghar ke kamroṅ aur ḳhazānoṅ
ko bhī saṅbhālte 27 aur rāt ko bhī
Allāh ke ghar ke irdgird guzārte
the, kyoṅki unhīṅ ko us kī hifāzat

karnā aur subah ke waqt us ke
darwāzoṅ ko kholnā thā.
28 Bāz darbān ibādat kā sāmān
saṅbhālte the. Jab bhī use istemāl
ke lie andar aur bād meṅ dubārā
bāhar lāyā jātā to wuh har chīz ko
gin kar chaik karte the. 29 Bāz bāqī
sāmān aur maqdis meṅ maujūd
chīzoṅ ko saṅbhālte the. Rab ke
ghar meṅ mustāmal bārīk maidā,
mai, zaitūn kā tel, baḳhūr aur
balsān ke muḳhtalif tel bhī in
meṅ shāmil the. 30 Lekin balsān
ke teloṅ ko taiyār karnā imāmoṅ
kī zimmedārī thī. 31 Qorah ke
ḳhāndān kā Lāwī Mattitiyāh jo
Sallūm kā pahlauṭhā thā qurbānī
ke lie mustāmal roṭī banāne kā
intazām chalātā thā. 32 Qihāt
ke ḳhāndān ke bāz Lāwiyoṅ ke
hāth meṅ wuh roṭiyāṅ banāne kā
intazām thā jo har hafte ke din ko
Rab ke lie maḳhsūs karke Rab ke
ghar ke Muqaddas Kamre kī mez
par rakhī jātī thīṅ.
33 Mausīqār bhī Lāwī the. Un ke
sarbarāh bāqī tamām ḳhidmat meṅ
hissā nahīṅ lete the, kyoṅki unheṅ
har waqt apnī hī ḳhidmat saranjām
dene ke lie taiyār rahnā paṛtā thā.
Is lie wuh Rab ke ghar ke kamroṅ
meṅ rahte the.
34 Lāwiyoṅ ke yih tamām
ḳhāndānī sarparast nasabnāme
meṅ darj the aur Yarūshalam meṅ
rahte the.

Jibaūn meṅ Sāūl ke Ḳhāndān

35 Jibaūn kā bāp Ya'iyel Jibaūn meṅ
rahtā thā. Us kī bīwī kā nām Mākā
thā. 36 Baṛe se le kar chhoṭe tak un
ke beṭe Abdon, Sūr, Qīs, Bāl, Nair,
Nadab, 37 Jadūr, Aḳhiyo, Zakariyāh
aur Miqlot the. 38 Miqlot kā beṭā
Simāh thā. Wuh bhī apne bhāiyoṅ
ke muqābil Yarūshalam meṅ rahte
the.
39 Nair Qīs kā bāp thā aur Qīs Sāūl
kā. Sāūl ke chār beṭe Yūnatan,
Malkīshua, Abīnadāb aur Ishbāl
the.
40 Yūnatan Marībbāl kā bāp thā
aur Marībbāl Mīkāh kā. 41 Mīkāh
ke chār beṭe Fītūn, Malik, Tahrea
aur Āḳhaz the. 42 Āḳhaz kā beṭā
Yārā thā. Yārā ke tīn beṭe Alamat,
Azmāwat aur Zimrī the. Zimrī ke
hāṅ Mauzā paidā huā, 43 Mauzā ke
Bin'ā, banā ke Rifāyāh, Rifāyāh ke
Iliyāsā aur Iliyāsā ke Asīl.
44 Asīl ke chhih beṭe Azrīqām,
Bokirū, Ismāīl, Sa'ariyāh, Abadiyāh
aur Hanān the.

Sāūl aur Us ke Beṭoṅ kī Maut

10 Jilbua ke pahāṛī silsile par Filistiyoṅ aur Isrāīliyoṅ ke darmiyān jang chhiṛ gaī. Laṛte laṛte Isrāīlī farār hone lage, lekin bahut log wahīṅ shahīd ho gae.

[2]Phir Filistī Sāūl aur us ke beṭoṅ Yūnatan, Abīnadāb aur Malkīshua ke pās jā pahuṅche. Tīnoṅ beṭe halāk ho gae. [3]Jabki laṛāī Sāūl ke irdgird urūj tak pahuṅch gaī. Phir wuh tīrandāzoṅ kā nishānā ban kar zaḳhmī ho gayā. [4]Us ne apne silāhbardār ko hukm diyā, "Apnī talwār miyān se khīṅch kar mujhe mār ḍāl! Warnā yih nāmaḳhtūn mujhe be'izzat kareṅge." Lekin silāhbardār ne inkār kiyā, kyoṅki wuh bahut ḍarā huā thā. Āḳhir meṅ Sāūl apnī talwār le kar ḳhud us par gir gayā.

[5]Jab silāhbardār ne dekhā ki merā mālik mar gayā hai to wuh bhī apnī talwār par gir kar mar gayā. [6]Yoṅ us din Sāūl, us ke tīn beṭe aur us kā tamām gharānā halāk ho gae. [7]Jab Maidān-e-Yazrael ke Isrāīliyoṅ ko ḳhabar milī ki Isrāīlī fauj bhāg gaī aur Sāūl apne beṭoṅ samet mārā gayā hai to wuh apne shahroṅ ko chhoṛ kar bhāg nikle, aur Filistī chhoṛe hue shahroṅ par qabzā karke un meṅ basne lage.

[8]Agle din Filistī lāshoṅ ko lūṭne ke lie dubārā maidān-e-jang meṅ ā gae. Jab unheṅ Jilbua ke pahāṛī silsile par Sāūl aur us ke tīnoṅ beṭe murdā mile [9]to unhoṅ ne Sāūl kā sar kāṭ kar us kā zirābaktar utār liyā aur qāsidoṅ ko apne pūre mulk meṅ bhej kar apne butoṅ aur apnī qaum ko fatah kī ittalā dī. [10]Sāūl kā zirābaktar unhoṅ ne apne dewatāoṅ ke mandir meṅ mahfūz kar liyā aur us ke sar ko Dajūn Dewatā ke mandir meṅ laṭkā diyā.

[11]Jab Yabīs-jiliyād ke bāshindoṅ ko ḳhabar milī ki Filistiyoṅ ne Sāūl kī lāsh ke sāth kyā kuchh kiyā hai [12]to shahr ke tamām laṛne ke qābil ādmī Bait-shān ke lie rawānā hue. Wahāṅ pahuṅch kar wuh Sāūl aur us ke beṭoṅ kī lāshoṅ ko utār kar Yabīs le gae jahāṅ unhoṅ ne un kī haḍḍiyoṅ ko Yabīs ke baṛe daraḳht ke sāye meṅ dafnāyā. Unhoṅ ne rozā rakh kar pūre hafte tak un kā mātam kiyā.

[13]Sāūl ko is lie mārā gayā ki wuh Rab kā wafādār na rahā. Us ne us kī hidāyāt par amal na kiyā, yahāṅ tak ki us ne murdoṅ kī rūh se rābitā karne wālī jādūgarnī se

mashwarā kiyā, [14]hālāṅki use Rab
se dariyāft karnā chāhie thā. Yihī
wajah hai ki Rab ne use sazā-e-
maut de kar saltanat ko Dāūd bin
Yassī ke hawāle kar diyā.

Dāūd Pūre Isrāīl kā Bādshāh Ban Jātā Hai

11 Us waqt tamām Isrāīl
Habrūn meṅ Dāūd ke pās
āyā aur kahā, "Ham āp hī kī qaum
aur āp hī ke rishtedār haiṅ. [2]Māzī
meṅ bhī jab Sāūl bādshāh thā to āp
hī faujī muhimmoṅ meṅ Isrāīl kī
qiyādat karte rahe. Aur Rab āp ke
Ḳhudā ne āp se wādā bhī kiyā hai
ki tū merī qaum Isrāīl kā charwāhā
ban kar us par hukūmat karegā."
[3]Jab Isrāīl ke tamām buzurg
Habrūn pahuṅche to Dāūd
Bādshāh ne Rab ke huzūr un ke
sāth ahd bāndhā, aur unhoṅ ne
use masah karke Isrāīl kā bādshāh
banā diyā. Yoṅ Rab kā Samuel kī
mārifat kiyā huā wādā pūrā huā.

Dāūd Yarūshalam par Qabzā Kartā Hai

[4]Bādshāh banane ke bād Dāūd
tamām Isrāīliyoṅ ke sāth
Yarūshalam gayā tāki us par hamlā
kare. Us zamāne meṅ us kā nām
Yabūs thā, aur Yabūsī us meṅ
baste the. [5]Dāūd ko dekh kar
Yabūsiyoṅ ne us se kahā, "Āp
hamāre shahr meṅ kabhī dāḳhil
nahīṅ ho pāeṅge!"
To bhī Dāūd ne Siyyūn ke qile
par qabzā kar liyā jo ājkal 'Dāūd
kā Shahr' kahlātā hai. [6]Yabūs par
hamlā karne se pahle Dāūd ne kahā
thā, "Jo bhī Yabūsiyoṅ par hamlā
karne meṅ rāhnumāī kare wuh
fauj kā kamāṇḍar banegā." Tab
Yoāb bin Zarūyāh ne pahle shahr
par chaṛhāī kī. Chunāṅche use
kamāṇḍar muqarrar kiyā gayā.
[7]Yarūshalam par fatah pāne ke
bād Dāūd qile meṅ rahne lagā. Us
ne use 'Dāūd kā Shahr' qarār diyā
[8]aur us ke irdgird shahr ko baṛhāne
lagā. Dāūd kā yih tāmīrī kām
irdgird ke chabūtaroṅ se shurū huā
aur chāroṅ taraf phailtā gayā jabki
Yoāb ne shahr kā bāqī hissā bahāl
kar diyā. [9]Yoṅ Dāūd zor pakaṛtā
gayā, kyoṅki Rabbul-afwāj us ke
sāth thā.

Dāūd ke Mashhūr Faujī

[10]Darj-e-zail Dāūd ke sūrmāoṅ kī
fahrist hai. Pūre Isrāīl ke sāth

unhoṅ ne mazbūtī se us kī bādshāhī
kī himāyat karke Dāūd ko Rab ke
farmān ke mutābiq apnā bādshāh
banā diyā.

[11]Jo tīn afsar Yoāb ke bhāī
Abīshai ke ain bād āte the un meṅ
Yasūbiyām Hakmūnī pahle nambar
par ātā thā. Ek bār us ne apne neze
se 300 ādmiyoṅ ko mār diyā. [12]In
tīn afsaroṅ meṅ se dūsrī jagah par
Iliyazar bin Dodo bin Aḳhūhī ātā
thā. [13]Yih Fas-dammīm meṅ Dāūd
ke sāth thā jab Filistī wahāṅ laṛne
ke lie jamā ho gae the. Maidān-e-
jang meṅ jau kā khet thā, aur laṛte
laṛte Isrāīlī Filistiyoṅ ke sāmne
bhāgne lage. [14]Lekin Iliyazar Dāūd
ke sāth khet ke bīch meṅ Filistiyoṅ
kā muqābalā kartā rahā. Filistiyoṅ
ko mārte mārte unhoṅ ne khet kā
difā karke Rab kī madad se baṛī
fatah pāī.

[15-16]Ek aur jang ke daurān Dāūd
Adullām ke ġhār ke pahāṛī qile
meṅ thā jabki Filistī fauj ne Wādī-e-
Rafāīm meṅ apnī lashkargāh lagāī
thī. Un ke dastoṅ ne Bait-laham par
bhī qabzā kar liyā thā. Dāūd ke tīs
ālā afsaroṅ meṅ se tīn us se milne
āe. [17]Dāūd ko shadīd pyās lagī, aur
wuh kahne lagā, "Kaun mere lie
Bait-laham ke darwāze par ke hauz
se kuchh pānī lāegā?"

[18]Yih sun kar tīnoṅ afsar
Filistiyoṅ kī lashkargāh par hamlā
karke us meṅ ghus gae aur laṛte
laṛte Bait-laham ke hauz tak
pahuṅch gae. Us se kuchh pānī
bhar kar wuh use Dāūd ke pās le
āe. Lekin us ne pīne se inkār kar
diyā balki use qurbānī ke taur par
unḍel kar Rab ko pesh kiyā [19]aur
bolā, "Allāh na kare ki maiṅ yih
pānī piyūṅ. Agar aisā kartā to un
ādmiyoṅ kā ḳhūn pītā jo apnī jān
par khel kar pānī lāe haiṅ." Is lie
wuh use pīnā nahīṅ chāhtā thā. Yih
in tīn sūrmāoṅ ke zabardast kāmoṅ
kī ek misāl hai.

[20-21]Yoāb kā bhāī Abīshai
mazkūrā tīn sūrmāoṅ par
muqarrar thā. Ek dafā us ne apne
neze se 300 ādmiyoṅ ko mār ḍālā.
Tīnoṅ kī nisbat us kī zyādā izzat kī
jātī thī, lekin wuh ḳhud in meṅ ginā
nahīṅ jātā thā.

[22]Bināyāh bin Yahoyadā bhī
zabardast faujī thā. Wuh Qabziyel
kā rahne wālā thā, aur us ne bahut
dafā apnī mardānagī dikhāī. Moāb
ke do baṛe sūrmā us ke hāthoṅ
halāk hue. Ek bār jab bahut barf
paṛ gaī to us ne ek hauz meṅ utar

kar ek sherbabar ko mār ḍālā jo
us meṅ gir gayā thā. [23]Ek aur
mauqe par us kā wāstā ek Misrī
se paṛā jis kā qad sāṛhe sāt fuṭ
thā. Misrī ke hāth meṅ khaḍḍī ke
shahtīr jaisā baṛā nezā thā jabki us
ke apne pās sirf lāṭhī thī. Lekin
Bināyāh ne us par hamlā karke us
ke hāth se nezā chhīn liyā aur use
us ke apne hathiyār se mār ḍālā.
[24]Aisī bahādurī dikhāne kī binā par
Bināyāh bin Yahoyadā mazkūrā tīn
ādmiyoṅ ke barābar mashhūr huā.
[25]Tīs afsaroṅ ke dīgar mardoṅ kī
nisbat us kī zyādā izzat kī jātī thī,
lekin wuh mazkūrā tīn ādmiyoṅ
meṅ ginā nahīṅ jātā thā. Dāūd ne
use apne muhāfizoṅ par muqarrar
kiyā.

[26]Zail ke ādmī bādshāh ke
sūrmāoṅ meṅ shāmil the.

Yoāb kā bhāī Asāhel, Bait-laham
kā Ilhanān bin Dodo, [27]Sammot
Harorī, Ḳhalis Falūnī, [28]Taqua kā
Īrā bin Aqqīs, Anatot kā Abiyazar,
[29]Sibbakī Hūsātī, Īlī Aḳhūhī,
[30]Mahrī Natūfātī, Halid bin Bānā
Natūfātī, [31]Binyamīnī shahr Jibiyā
kā Ittī bin Rībī, Bināyāh Fir'ātonī
[32]Nahle-jās kā Hūrī, Abiyel Arbātī,
[33]Azmāwat Bahrūmī, Iliyahbā
Sa'ālbūnī, [34]Hashīm Jizūnī ke
beṭe, Yūnatan bin Shajī Harārī,
[35]Aḳhiyām bin Sakār Harārī,
Ilīfal bin Ūr, [36]Hifar Makīrātī,
Aḳhiyāh Falūnī, [37]Hasro Karmilī,
Nārī bin Azbī, [38]Nātan kā bhāī
Yoel, Mibḳhār bin Hājirī, [39]Silaq
Ammonī, Yoāb bin Zarūyāh kā
silāhbardār Nahrī Bairotī, [40]Īrā Itrī,
Jarīb Itrī, [41]Ūriyāh Hittī, Zabad bin
Aḳhlī, [42]Adīnā bin Sīzā (Rūbin ke
qabīle kā yih sardār 30 faujiyoṅ
par muqarrar thā), [43]Hanān bin
Mākā, Yūsafat Mitnī, [44]Uzziyāh
Astarātī, Ḳhūtām Aroīrī ke beṭe
Samā aur Ya'iyel, [45]Yadiyael bin
Simrī, us kā bhāī Yūḳhā Tīsī, [46]Iliyel
Mahāwī, Ilnām ke beṭe Yarībī aur
Yūsāwiyāh, Yitmā Moābī, [47]Iliyel,
Obed aur Yāsiyel Mazobāī.

Sāūl ke Daur-e-Hukūmat meṅ Dāūd ke Pairokār

12 Zail ke ādmī Siqlāj meṅ
Dāūd ke sāth mil gae. Us
waqt jab wuh Sāūl bin Qīs se
chhupā rahtā thā. Yih un faujiyoṅ
meṅ se the jo jang meṅ Dāūd
ke sāth mil kar laṛte the [2]aur
behtarīn tīrandāz the, kyoṅki yih
na sirf dahne balki bāeṅ hāth se
bhī mahārat se tīr aur falāḳhan kā

patthar chalā sakte the. In ādmiyoṅ
meṅ se darj-e-zail Binyamīn ke
qabīle aur Sāūl ke ḳhāndān se the.
3Un kā rāhnumā Aḳhiyazar, phir
Yuās (donoṅ Samā'āh Jibiyātī ke
beṭe the), Yaziyel aur Falat (donoṅ
Azmāwat ke beṭe the), Barākā,
Yāhū Anatotī, 4Ismāyāh Jibaūnī jo
Dāūd ke 30 afsaroṅ kā ek sūrmā
aur līḍar thā, Yarmiyāh, Yahziyel,
Yūhanān, Yūzabad Jadīrātī, 5Iliūzī,
Yarīmot, Bāliyāh, Samariyāh aur
Safatiyāh Ḳharūfī.
6Qorah ke ḳhāndān meṅ se
Ilqānā, Yissiyāh, Azarel, Yuazar aur
Yasūbiyām Dāūd ke sāth the.
7In ke alāwā Yarohām Jadūrī ke
beṭe Yūīlā aur Zabadiyāh bhī the.
8Jad ke qabīle se bhī kuchh
bahādur aur tajrabākār faujī Sāūl
se alag ho kar Dāūd ke sāth mil gae
jab wuh registān ke qile meṅ thā.
Yih mard mahārat se ḍhāl aur nezā
istemāl kar sakte the. Un ke chehre
sherbabar ke chehroṅ kī mānind
the, aur wuh pahāṛī ilāqe meṅ
ġhazāloṅ kī tarah tez chal sakte the.
9Un kā līḍar Azar zail ke
das ādmiyoṅ par muqarrar thā:
Abadiyāh, Iliyāb, 10Mismannā,
Yarmiyāh, 11Attī, Iliyel, 12Yūhanān,
Ilzabad, 13Yarmiyāh aur Makbannī.
14Jad ke yih mard sab ālā faujī
afsar ban gae. Un meṅ se sab se
kamzor ādmī sau ām faujiyoṅ kā
muqābalā kar saktā thā jabki sab se
tāqatwar ādmī hazār kā muqābalā
kar saktā thā. 15Inhīṅ ne bahār
ke mausam meṅ Dariyā-e-Yardan
ko pār kiyā, jab wuh kināroṅ se
bāhar ā gayā thā, aur mashriq aur
maġhrib kī wādiyoṅ ko band kar
rakhā.
16Binyamīn aur Yahūdāh ke
qabīloṅ ke kuchh mard Dāūd ke
pahāṛī qile meṅ āe. 17Dāūd bāhar
nikal kar un se milne gayā aur
pūchhā, "Kyā āp salāmatī se mere
pās āe haiṅ? Kyā āp merī madad
karnā chāhte haiṅ? Agar aisā hai to
maiṅ āp kā achchhā sāthī rahūṅgā.
Lekin agar āp mujhe dushmanoṅ
ke hawāle karne ke lie āe haiṅ
hālāṅki mujh se koī bhī zulm nahīṅ
huā hai to hamāre bāpdādā kā
Ḳhudā ise dekh kar āp ko sazā de."
18Phir Rūhul-quds 30 afsaroṅ ke
rāhnumā Amāsī par nāzil huā, aur
us ne kahā, "Ai Dāūd, ham tere hī
log haiṅ. Ai Yassī ke beṭe, ham tere
sāth haiṅ. Salāmatī, salāmatī tujhe
hāsil ho, aur salāmatī unheṅ hāsil
ho jo terī madad karte haiṅ. Kyoṅki
terā Ḳhudā terī madad karegā."

Yih sun kar Dāūd ne unheṅ qabūl
karke apne chhāpāmār dastoṅ par
muqarrar kiyā.
19 Manassī ke qabīle ke kuchh
mard bhī Sāūl se alag ho kar Dāūd
ke pās āe. Us waqt wuh Filistiyoṅ
ke sāth mil kar Sāūl se laṛne jā rahā
thā, lekin bād meṅ use maidān-
e-jang meṅ āne kī ijāzat na milī.
Kyoṅki Filistī sardāroṅ ne āpas
meṅ mashwarā karne ke bād use
yih kah kar wāpas bhej diyā ki
ḳhatrā hai ki yih hameṅ maidān-e-
jang meṅ chhoṛ kar apne purāne
mālik Sāūl se dubārā mil jāe. Phir
ham tabāh ho jāeṅge.
20 Jab Dāūd Siqlāj wāpas jā rahā
thā to Manassī ke qabīle ke darj-
e-zail afsar Sāūl se alag ho kar us
ke sāth ho lie: Adnā, Yūzabad,
Yadiyael, Mīkāel, Yūzabad, Ilīhū
aur Zillatī. Manassī meṅ har ek ko
hazār hazār faujiyoṅ par muqarrar
kiyā gayā thā. 21 Unhoṅ ne lūṭne
wāle Amālīqī dastoṅ ko pakaṛne
meṅ Dāūd kī madad kī, kyoṅki wuh
sab diler aur qābil faujī the. Sab us
kī fauj meṅ afsar ban gae.
22 Roz baroz log Dāūd kī madad
karne ke lie āte rahe, aur hote hote
us kī fauj Allāh kī fauj jaisī baṛī ho
gaī.

Habrūn meṅ Dāūd kī Fauj

23 Darj-e-zail un tamām faujiyoṅ kī
fahrist hai jo Habrūn meṅ Dāūd
ke pās āe tāki use Sāūl kī jagah
bādshāh banāeṅ, jis tarah Rab ne
hukm diyā thā.
24 Yahūdāh ke qabīle ke ḍhāl aur
neze se lais 6,800 mard the.
25 Shamāūn ke qabīle ke 7,100
tajrabākār faujī the.
26 Lāwī ke qabīle ke 4,600 mard
the. 27 Un meṅ Hārūn ke ḳhāndān
kā sarparast Yahoyadā bhī shāmil
thā jis ke sāth 3,700 ādmī the.
28 Sadoq nāmī ek diler aur jawān
faujī bhī shāmil thā. Us ke sāth us
ke apne ḳhāndān ke 22 afsar the.
29 Sāūl ke qabīle Binyamīn ke bhī
3,000 mard the, lekin is qabīle ke
aksar faujī ab tak Sāūl ke ḳhāndān
ke sāth lipṭe rahe.
30 Ifrāīm ke qabīle ke 20,800 faujī
the. Sab apne ḳhāndānoṅ meṅ
asar-o-rasūḳh rakhne wāle the.
31 Manassī ke ādhe qabīle ke
18,000 mard the. Unheṅ Dāūd ko
bādshāh banāne ke lie chun liyā
gayā thā.
32 Ishkār ke qabīle ke 200 afsar
apne dastoṅ ke sāth the. Yih log

waqt kī zarūrat samajh kar jānte the
ki Isrāīl ko kyā karnā hai.
33 Zabūlūn ke qabīle ke 50,000
tajrabākār faujī the. Wuh har
hathiyār se lais aur pūrī wafādārī se
Dāūd ke lie laṛne ke lie taiyār the.
34 Naftālī ke qabīle ke 1,000 afsar
the. Un ke taht ḍhāl aur neze se
musallah 37,000 ādmī the.
35 Dān ke qabīle ke 28,600 mard
the jo sab laṛne ke lie musta'id the.
36 Āshar ke qabīle ke 40,000 mard
the jo sab laṛne ke lie taiyār the.
37 Dariyā-e-Yardan ke mashriq
meṅ ābād qabīloṅ Rūbin, Jad aur
Manassī ke ādhe hisse ke 1,20,000
mard the. Har ek har qism ke
hathiyār se lais thā.
38 Sab tartīb se Habrūn āe tāki
pūre azm ke sāth Dāūd ko pūre
Isrāīl kā bādshāh banāeṅ. Bāqī
tamām Isrāīlī bhī muttafiq the
ki Dāūd hamārā bādshāh ban
jāe. 39 Yih faujī tīn din tak Dāūd
ke pās rahe jis daurān un ke
qabāylī bhāī unheṅ khāne-pīne
kī chīzeṅ muhaiyā karte rahe.
40 Qarīb ke rahne wāloṅ ne bhī
is meṅ un kī madad kī. Ishkār,
Zabūlūn aur Naftālī tak ke log
apne gadhoṅ, ūṅṭoṅ, ḳhachcharoṅ
aur bailoṅ par khāne kī chīzeṅ
lād kar wahāṅ pahuṅche. Maidā,
anjīr aur kishmish kī ṭikkiyāṅ,
mai, tel, bail aur bheṛ-bakriyāṅ
baṛī miqdār meṅ Habrūn lāī gaīṅ,
kyoṅki tamām Isrāīlī ḳhushī manā
rahe the.

Dāūd Ahd kā Sandūq Yarūshalam meṅ Lānā Chāhtā Hai

13 Dāūd ne tamām afsaroṅ se
mashwarā kiyā. Un meṅ
hazār hazār aur sau sau faujiyoṅ
par muqarrar afsar shāmil the.
2 Phir us ne Isrāīl kī pūrī jamāt se
kahā, "Agar āp ko manzūr ho aur
Rab hamāre Ḳhudā kī marzī ho
to āeṅ ham pūre mulk ke Isrāīlī
bhāiyoṅ ko dāwat deṅ ki ā kar
hamāre sāth jamā ho jāeṅ. Wuh
imām aur Lāwī bhī sharīk hoṅ jo
apne apne shahroṅ aur charāgāhoṅ
meṅ baste haiṅ. 3 Phir ham apne
Ḳhudā ke ahd kā sandūq dubārā
apne pās wāpas lāeṅ, kyoṅki Sāūl
ke daur-e-hukūmat meṅ ham us kī
fikr nahīṅ karte the."
4 Pūrī jamāt muttafiq huī, kyoṅki
yih mansūbā sab ko durust lagā.
5 Chunāṅche Dāūd ne pūre Isrāīl
ko junūb meṅ Misr ke Saihūr se le
kar shimāl meṅ Labo-hamāt tak

bulāyā tāki sab mil kar Allāh ke
ahd kā sandūq Qiriyat-yārīm se
Yarūshalam le jāeṅ. 6Phir wuh
un ke sāth Yahūdāh ke Bālā yānī
Qiriyat-yārīm gayā tāki Rab Ḳhudā
kā sandūq uṭhā kar Yarūshalam
le jāeṅ, wuhī sandūq jis par Rab
ke nām kā ṭhappā lagā hai aur
jahāṅ wuh sandūq ke ūpar karūbī
farishtoṅ ke darmiyān taḳhtnashīn
hai. 7Qiriyat-yārīm pahuṅch kar
logoṅ ne Allāh ke sandūq ko
Abīnadāb ke ghar se nikāl kar ek
naī bailgāṛī par rakh diyā, aur Uzzā
aur Aḳhiyo use Yarūshalam kī taraf
le jāne lage. 8Dāūd aur tamām
Isrāīlī gāṛī ke pīchhe chal paṛe. Sab
Allāh ke huzūr pūre zor se ḳhushī
manāne lage. Jūnīpar kī lakaṛī
ke muḳhtalif sāz bhī bajāe jā rahe
the. Fizā sitāroṅ, sarodoṅ, dafoṅ,
jhāṅjhoṅ aur turamoṅ kī āwāzoṅ se
gūṅj uṭhī.

9Wuh gandum gāhne kī ek jagah
par pahuṅch gae jis ke mālik kā
nām Kaidūn thā. Wahāṅ bail
achānak beqābū ho gae. Uzzā ne
jaldī se ahd kā sandūq pakaṛ liyā
tāki wuh gir na jāe. 10Usī lamhe Rab
kā ġhazab us par nāzil huā, kyoṅki
us ne ahd ke sandūq ko chhūne kī
jurrat kī thī. Wahīṅ Allāh ke huzūr
Uzzā gir kar halāk huā. 11Dāūd ko
baṛā ranj huā ki Rab kā ġhazab Uzzā
par yoṅ ṭūṭ paṛā hai. Us waqt se us
jagah kā nām Paraz-uzzā yānī ‘Uzzā
par Ṭūṭ Paṛnā’ hai.

12Us din Dāūd ko Allāh se ḳhauf
āyā. Us ne sochā, “Maiṅ kis
tarah Allāh kā sandūq apne pās
pahuṅchā sakūṅgā?” 13Chunāṅche
us ne faislā kiyā ki ham ahd kā
sandūq Yarūshalam nahīṅ le jāeṅge
balki use Obed-adom jātī ke ghar
meṅ mahfūz rakheṅge. 14Wahāṅ
wuh tīn māh tak paṛā rahā. In tīn
mahīnoṅ ke daurān Rab ne Obed-
adom ke gharāne aur us kī pūrī
milkiyat ko barkat dī.

Dāūd kī Taraqqī

14 Ek din Sūr ke bādshāh
Hīrām ne Dāūd ke pās
wafd bhejā. Rāj aur baṛhaī bhī sāth
the. Un ke pās deodār kī lakaṛī
thī tāki Dāūd ke lie mahal banāeṅ.
2Yoṅ Dāūd ne jān liyā ki Rab ne
mujhe Isrāīl kā bādshāh banā kar
merī bādshāhī apnī qaum Isrāīl kī
ḳhātir bahut sarfarāz kar dī hai.

3Yarūshalam meṅ jā basne ke
bād Dāūd ne mazīd shādiyāṅ kīṅ.
Natīje meṅ Yarūshalam meṅ us

ke kaī beṭe-beṭiyāṅ paidā hue.
[4]Jo beṭe wahāṅ paidā hue wuh
yih the: Sammua, Sobāb, Nātan,
Sulemān, [5]Ibhār, Ilīsua, Ilfalat,
[6]Naujā, Nafaj, Yafīa, [7]Ilīsamā, Bāl-
yadā aur Ilīfalat.

Filistiyoṅ par Fatah

[8]Jab Filistiyoṅ ko ittalā milī ki Dāūd
ko masah karke Isrāīl kā bādshāh
banāyā gayā hai to unhoṅ ne apne
faujiyoṅ ko Isrāīl meṅ bhej diyā tāki
use pakaṛ leṅ. Jab Dāūd ko patā
chal gayā to wuh un kā muqābalā
karne ke lie gayā. [9]Jab Filistī Isrāīl
meṅ pahuṅch kar Wādī-e-Rafāīm
meṅ phail gae [10]to Dāūd ne Rab se
dariyāft kiyā, "Kyā maiṅ Filistiyoṅ
par hamlā karūṅ? Kyā tū mujhe
un par fatah baḳhshegā?" Rab ne
jawāb diyā, "Hāṅ, un par hamlā
kar! Maiṅ unheṅ tere qabze meṅ
kar dūṅgā." [11]Chunāṅche Dāūd
apne faujiyoṅ ko le kar Bāl-parāzīm
gayā. Wahāṅ us ne Filistiyoṅ ko
shikast dī. Bād meṅ us ne gawāhī
dī, "Jitne zor se band ke ṭūṭ jāne
par pānī us se phūṭ nikaltā hai
utne zor se āj Allāh mere wasīle
se dushman kī safoṅ meṅ se phūṭ
niklā hai." Chunāṅche us jagah
kā nām Bāl-parāzīm yānī 'Phūṭ
Nikalne kā Mālik' paṛ gayā. [12]Filistī
apne dewatāoṅ ko chhoṛ kar bhāg
gae. Aur Dāūd ne unheṅ jalā dene
kā hukm diyā.

[13]Ek bār phir Filistī ā kar Wādī-
e-Rafāīm meṅ phail gae. [14]Is dafā
jab Dāūd ne Allāh se dariyāft kiyā
to us ne jawāb diyā, "Is martabā
un kā sāmnā mat karnā balki un ke
pīchhe jā kar bakā ke daraḳhtoṅ ke
sāmne un par hamlā kar. [15]Jab un
daraḳhtoṅ kī choṭiyoṅ se qadmoṅ
kī chāp sunāī de to ḳhabardār! Yih
is kā ishārā hogā ki Allāh ḳhud tere
āge āge chal kar Filistiyoṅ ko mārne
ke lie nikal āyā hai." [16]Dāūd ne aisā
hī kiyā aur natīje meṅ Filistiyoṅ ko
shikast de kar Jibaūn se le kar Jazar
tak un kā tāqqub kiyā.

[17]Dāūd kī shohrat tamām
mamālik meṅ phail gaī. Rab ne
tamām qaumoṅ ke diloṅ meṅ Dāūd
kā ḳhauf ḍāl diyā.

Yarūshalam meṅ Ahd ke Sandūq ke lie Taiyāriyāṅ

15 Yarūshalam ke us hisse
meṅ jis kā nām 'Dāūd kā
Shahr' paṛ gayā thā Dāūd ne apne
lie chand imārateṅ banwāīṅ. Us

ne Allāh ke sandūq ke lie bhī ek
jagah taiyār karke wahāṅ ḳhaimā
lagā diyā. [2]Phir us ne hukm diyā,
“Siwāe Lāwiyoṅ ke kisī ko bhī Allāh
kā sandūq uṭhāne kī ijāzat nahīṅ.
Kyoṅki Rab ne inhīṅ ko Rab kā
sandūq uṭhāne aur hameshā ke lie
us kī ḳhidmat karne ke lie chun liyā
hai.”

[3]Is ke bād Dāūd ne tamām Isrāīl
ko Yarūshalam bulāyā tāki wuh mil
kar Rab kā sandūq us jagah le jāeṅ
jo us ne us ke lie taiyār kar rakhī
thī. [4]Bādshāh ne Hārūn aur bāqī
Lāwiyoṅ kī aulād ko bhī bulāyā.
[5]Darj-e-zail un Lāwī sarparastoṅ kī
fahrist hai jo apne rishtedāroṅ ko le
kar āe.

Qihāt ke ḳhāndān se Ūriyel 120
mardoṅ samet,

[6]Mirārī ke ḳhāndān se Asāyāh
220 mardoṅ samet,

[7]Jairsom ke ḳhāndān se Yoel 130
mardoṅ samet,

[8]Ilīsafan ke ḳhāndān se Samāyāh
200 mardoṅ samet,

[9]Habrūn ke ḳhāndān se Iliyel 80
mardoṅ samet,

[10]Uzziyel ke ḳhāndān se
Ammīnadāb 112 mardoṅ samet.

[11]Dāūd ne donoṅ imāmoṅ Sadoq
aur Abiyātar ko mazkūrā chhih
Lāwī sarparastoṅ samet apne pās
bulā kar [12]un se kahā, “Āp Lāwiyoṅ
ke sarbarāh haiṅ. Lāzim hai ki āp
apne qabāylī bhāiyoṅ ke sāth apne
āp ko maḳhsūs-o-muqaddas karke
Rab Isrāīl ke Ḳhudā ke sandūq
ko us jagah le jāeṅ jo maiṅ ne
us ke lie taiyār kar rakhī hai.
[13]Pahlī martabā jab ham ne use
yahāṅ lāne kī koshish kī to yih āp
Lāwiyoṅ ke zariye na huā, is lie
Rab hamāre Ḳhudā kā qahr ham
par ṭūṭ paṛā. Us waqt ham ne us
se dariyāft nahīṅ kiyā thā ki use
uṭhā kar le jāne kā kyā munāsib
tarīqā hai.” [14]Tab imāmoṅ aur
Lāwiyoṅ ne apne āp ko maḳhsūs-
o-muqaddas karke Rab Isrāīl ke
Ḳhudā ke sandūq ko Yarūshalam
lāne ke lie taiyār kiyā. [15]Phir
Lāwī Allāh ke sandūq ko uṭhāne
kī lakaṛiyoṅ se apne kandhoṅ par
yoṅ hī rakh kar chal paṛe jis tarah
Mūsā ne Rab ke kalām ke mutābiq
farmāyā thā.

[16]Dāūd ne Lāwī sarbarāhoṅ ko
yih hukm bhī diyā, “Apne qabīle
meṅ se aise ādmiyoṅ ko chun
leṅ jo sāz, sitār, sarod aur jhāṅjh
bajāte hue ḳhushī ke gīt gāeṅ.”
[17]Us zimmedārī ke lie Lāwiyoṅ
ne zail ke ādmiyoṅ ko muqarrar

kiyā: Haimān bin Yoel, us kā bhāī
Āsaf bin Barakiyāh aur Mirārī ke
ḳhāndān kā Aitān bin Kausāyāh.
18 Dūsre maqām par un ke yih bhāī
āe: Zakariyāh, Yāziyel, Samīrāmot,
Yihiyel, Unnī, Iliyāb, Bināyāh,
Māsiyāh, Mattitiyāh, Ilīfalehū,
Miqniyāh, Obed-adom aur Ya'iyel.
Yih darbān the. 19 Haimān,
Āsaf aur Aitān gulūkār the, aur
unheṅ pītal ke jhāṅjh bajāne kī
zimmedārī dī gaī. 20 Zakariyāh,
Aziyel, Samīrāmot, Yihiyel, Unnī,
Iliyāb, Māsiyāh aur Bināyāh ko
alāmūt ke tarz par sitār bajānā thā.
21 Mattitiyāh, Ilīfalehū, Miqniyāh,
Obed-adom, Ya'iyel aur Azaziyāh
ko Shamīnīt ke tarz par sarod
bajāne ke lie chunā gayā.

22 Kananiyāh ne Lāwiyoṅ kī kwāir
kī rāhnumāī kī, kyoṅki wuh is meṅ
māhir thā.

23-24 Barakiyāh, Ilqānā, Obed-
adom aur Yahiyāh ahd ke sandūq
ke darbān the. Sabaniyāh, Yūsafat,
Nataniyel, Amāsī, Zakariyāh,
Bināyāh aur Iliyazar ko turam bajā
kar Allāh ke sandūq ke āge āge
chalne kī zimmedārī dī gaī. Sātoṅ
imām the.

**Dāūd Ahd kā Sandūq Yarū-
shalam meṅ Le Ātā Hai**

25 Phir Dāūd, Isrāīl ke buzurg aur
hazār hazār faujiyoṅ par muqarrar
afsar ḳhushī manāte hue nikal
kar Obed-adom ke ghar gae tāki
Rab ke ahd kā sandūq wahāṅ se
le kar Yarūshalam pahuṅchāeṅ.
26 Jab zāhir huā ki Allāh ahd ke
sandūq ko uṭhāne wāle Lāwiyoṅ
kī madad kar rahā hai to sāt jawān
sāṇḍoṅ aur sāt menḍhoṅ ko qurbān
kiyā gayā. 27 Dāūd bārīk katān
kā libās pahne hue thā, aur is
tarah ahd kā sandūq uṭhāne wāle
Lāwī, gulūkār aur kwāir kā līḍar
kananiyāh bhī. Is ke alāwā Dāūd
katān kā bālāposh pahne hue thā.
28 Tamām Isrāīlī ḳhushī ke nāre lagā
lagā kar, narsinge aur turam phūṅk
phūṅk kar aur jhāṅjh, sitār aur
sarod bajā bajā kar Rab ke ahd kā
sandūq Yarūshalam lāe.

29 Rab kā ahd kā sandūq Dāūd ke
shahr meṅ dāḳhil huā to Dāūd kī
bīwī Mīkal bint Sāūl khiṛkī meṅ se
julūs ko dekh rahī thī. Jab bādshāh
kūdtā aur nāchtā huā nazar āyā to
Mīkal ne use haqīr jānā.

16 Allāh kā sandūq us tambū
ke darmiyān meṅ rakhā

gayā jo Dāūd ne us ke lie lagwāyā
thā. Phir unhoṅ ne Allāh ke huzūr
bhasm hone wālī aur salāmatī kī
qurbāniyāṅ pesh kīṅ. [2]Is ke bād
Dāūd ne qaum ko Rab ke nām se
barkat de kar [3]har Isrāīlī mard
aur aurat ko ek roṭī, khajūr kī
ek ṭikkī aur kishmish kī ek ṭikkī
de dī. [4]Us ne kuchh Lāwiyoṅ ko
Rab ke sandūq ke sāmne ḳhidmat
karne kī zimmedārī dī. Unheṅ
Rab Isrāīl ke Ḳhudā kī tamjīd
aur hamd-o-sanā karnī thī. [5]Un
kā sarbarāh Āsaf jhāṅjh bajātā
thā. Us kā nāyb Zakariyāh thā.
Phir Ya'iyel, Samīrāmot, Yihiyel,
Mattitiyāh, Iliyāb, Bināyāh, Obed-
adom aur Ya'iyel the jo sitār aur
sarod bajāte the. [6]Bināyāh aur
Yahziyel Imāmoṅ kī zimmedārī
Allāh ke ahd ke sandūq ke sāmne
turam bajānā thī.

Shukr kā Gīt

[7]Us din Dāūd ne pahlī dafā Āsaf aur
us ke sāthī Lāwiyoṅ ke hawāle zail
kā gīt karke unheṅ Rab kī satāish
karne kī zimmedārī dī.

[8]"Rab kā shukr karo aur us kā
nām pukāro! Aqwām meṅ us ke
kāmoṅ kā elān karo.
[9]Sāz bajā kar us kī madahsarāī
karo. Us ke tamām ajāyb ke bāre
meṅ logoṅ ko batāo.
[10]Us ke muqaddas nām par faḳhr
karo. Rab ke tālib dil se ḳhush hoṅ.
[11]Rab aur us kī qudrat kī dariyāft
karo, har waqt us ke chehre ke tālib
raho.
[12]Jo mojize us ne kie unheṅ yād
karo. Us ke ilāhī nishān aur us ke
muṅh ke faisle dohrāte raho.
[13]Tum jo us ke ḳhādim Isrāīl kī
aulād aur Yāqūb ke farzand ho, jo
us ke barguzīdā log ho, tumheṅ sab
kuchh yād rahe!

[14]Wuhī Rab hamārā Ḳhudā hai,
wuhī pūrī duniyā kī adālat kartā
hai.
[15]Wuh hameshā apne ahd kā
ḳhayāl rakhtā hai, us kalām kā jo
us ne hazār pushtoṅ ke lie farmāyā
thā.
[16]Yih wuh ahd hai jo us ne
Ibrāhīm se bāndhā, wuh wādā jo us
ne qasam khā kar Is'hāq se kiyā thā.
[17]Us ne use Yāqūb ke lie qāym
kiyā tāki wuh us ke mutābiq zindagī

guzāre, us ne tasdīq kī ki yih merā
Isrāīl se abadī ahd hai.
18 Sāth sāth us ne farmāyā, ‘Maiṅ
tujhe Mulk-e-Kanān dūṅgā. Yih terī
mīrās kā hissā hogā.’
19 Us waqt wuh tādād meṅ kam
aur thoṛe hī the balki mulk meṅ
ajnabī hī the.

20 Ab tak wuh muḳhtalif qaumoṅ
aur saltanatoṅ meṅ ghūmte-phirte
the.
21 Lekin Allāh ne un par kisī ko
zulm karne na diyā, aur un kī ḳhātir
us ne bādshāhoṅ ko ḍānṭā,
22 ‘Mere masah kie hue ḳhādimoṅ
ko mat chheṛnā, mere nabiyoṅ ko
nuqsān mat pahuṅchānā.’

23 Ai pūrī duniyā, Rab kī tamjīd
meṅ gīt gā! Roz baroz us kī najāt kī
ḳhushḳhabrī sunā.
24 Qaumoṅ meṅ us kā jalāl aur
tamām ummatoṅ meṅ us ke ajāyb
bayān karo.
25 Kyoṅki Rab azīm aur satāish
ke bahut lāyq hai. Wuh tamām
mābūdoṅ se mahīb hai.
26 Kyoṅki dīgar qaumoṅ ke
tamām mābūd but hī haiṅ jabki Rab
ne āsmān ko banāyā.
27 Us ke huzūr shān-o-shaukat, us
kī sukūnatgāh meṅ qudrat aur jalāl
hai.
28 Ai qaumoṅ ke qabīlo, Rab kī
tamjīd karo, Rab ke jalāl aur qudrat
kī satāish karo.
29 Rab ke nām ko jalāl do.
Qurbānī le kar us ke huzūr āo.
Muqaddas libās se ārāstā ho kar
Rab ko sijdā karo.
30 Pūrī duniyā us ke sāmne laraz
uṭhe. Yaqīnan duniyā mazbūtī se
qāym hai aur nahīṅ ḍagmagāegī.
31 Āsmān shādmān ho, aur zamīn
jashn manāe. Qaumoṅ meṅ kahā
jāe ki Rab Bādshāh hai.
32 Samundar aur jo kuchh us meṅ
hai ḳhushī se garaj uṭhe, maidān
aur jo kuchh us meṅ hai bāġh bāġh
ho.
33 Phir jangal ke daraḳht Rab ke
sāmne shādiyānā bajāeṅge, kyoṅki
wuh ā rahā hai, wuh zamīn kī
adālat karne ā rahā hai.

34 Rab kā shukr karo, kyoṅki wuh
bhalā hai, aur us kī shafqat abadī
hai.
35 Us se iltamās karo, ‘Ai hamārī
najāt ke Ḳhudā, hameṅ bachā!
Hameṅ jamā karke dīgar qaumoṅ
ke hāth se chhuṛā. Tab hī ham tere

muqaddas nām kī satāish kareṅge
aur tere qābil-e-tārīf kāmoṅ par
faḳhr kareṅge.'
36 Azal se abad tak Rab, Isrāīl ke
Ḳhudā kī hamd ho!"
Tab pūrī qaum ne "Āmīn" aur
"Rab kī hamd ho" kahā.

Lāwiyoṅ kī Zimmedāriyāṅ

37 Dāūd ne Āsaf aur us ke sāthī
Lāwiyoṅ ko Rab ke ahd ke sandūq
ke sāmne chhoṛ kar kahā, "Āindā
yahāṅ bāqāydagī se rozānā kī zarūrī
ḳhidmat karte jāeṅ."
38 Is guroh meṅ Obed-adom aur
mazīd 68 Lāwī shāmil the. Obed-
adom bin Yadūtūn aur Hūsā darbān
ban gae.
39 Lekin Sadoq Imām aur us ke
sāthī imāmoṅ ko Dāūd ne Rab kī
us sukūnatgāh ke pās chhoṛ diyā jo
Jibaūn kī pahāṛī par thī. 40 Kyoṅki
lāzim thā ki wuh wahāṅ har subah
aur shām ko bhasm hone wālī
qurbāniyāṅ pesh kareṅ aur bāqī
tamām hidāyāt par amal kareṅ jo
Rab kī taraf se Isrāīl ke lie sharīat
meṅ bayān kī gaī haiṅ. 41 Dāūd ne
Haimān, Yadūtūn aur mazīd kuchh
chīdā Lāwiyoṅ ko bhī Jibaūn meṅ
un ke pās chhoṛ diyā. Wahāṅ un
kī ḳhās zimmedārī Rab kī hamd-o-
sanā karnā thī, kyoṅki us kī shafqat
abadī hai. 42 Un ke pās turam,
jhāṅjh aur bāqī aise sāz the jo Allāh
kī tārīf meṅ gāe jāne wāle gītoṅ
ke sāth bajāe jāte the. Yadūtūn ke
beṭoṅ ko darbān banāyā gayā.
43 Jashn ke bād sab log apne apne
ghar chale gae. Dāūd bhī apne ghar
lauṭā tāki apne ḳhāndān ko barkat
de kar salām kare.

Rab Dāūd ke lie Abadī Bādshāhī kā Wādā Kartā Hai

17 Dāūd Bādshāh salāmatī se
apne mahal meṅ rahne
lagā. Ek din us ne Nātan Nabī se bāt
kī, "Dekheṅ, maiṅ yahāṅ deodār
ke mahal meṅ rahtā hūṅ jabki Rab
ke ahd kā sandūq ab tak tambū
meṅ paṛā hai. Yih munāsib nahīṅ!"
2 Nātan ne bādshāh kī hauslā-afzāī
kī, "Jo kuchh bhī āp karnā chāhte
haiṅ wuh kareṅ. Allāh āp ke sāth
hai."
3 Lekin usī rāt Allāh Nātan se
hamkalām huā, 4 "Mere ḳhādim
Dāūd ke pās jā kar use batā de ki
Rab farmātā hai, 'Tū merī rihāish
ke lie makān tāmīr nahīṅ karegā.
5 Āj tak maiṅ kisī makān meṅ nahīṅ

rahā. Jab se maiṅ Isrāīliyoṅ ko
Misr se nikāl lāyā us waqt se maiṅ
ḳhaime meṅ rah kar jagah bajagah
phirtā rahā hūṅ. 6Jis daurān maiṅ
tamām Isrāīliyoṅ ke sāth idhar-
udhar phirtā rahā kyā maiṅ ne
Isrāīl ke un rāhnumāoṅ se kabhī
is nāte se shikāyat kī jinheṅ maiṅ
ne apnī qaum kī gallābānī karne
kā hukm diyā thā? Kyā maiṅ ne
un meṅ se kisī se kahā ki tum ne
mere lie deodār kā ghar kyoṅ nahīṅ
banāyā?'

7Chunāṅche mere ḳhādim Dāūd
ko batā de, 'Rabbul-afwāj farmātā
hai ki maiṅ hī ne tujhe charāgāh
meṅ bheṛoṅ kī gallābānī karne se
fāriġh karke apnī qaum Isrāīl kā
bādshāh banā diyā hai. 8Jahāṅ
bhī tū ne qadam rakhā wahāṅ
maiṅ tere sāth rahā hūṅ. Tere
deḳhte deḳhte maiṅ ne tere tamām
dushmanoṅ ko halāk kar diyā hai.
Ab maiṅ terā nām sarfarāz kar
dūṅgā, wuh duniyā ke sab se azīm
ādmiyoṅ ke nāmoṅ ke barābar hī
hogā. 9Aur maiṅ apnī qaum Isrāīl
ke lie ek watan muhaiyā karūṅga,
paude kī tarah unheṅ yoṅ lagā
dūṅgā ki wuh jaṛ pakaṛ kar mahfūz
raheṅge aur kabhī bechain nahīṅ
hoṅge. Bedīn qaumeṅ unheṅ us
tarah nahīṅ dabāeṅgī jis tarah māzī
meṅ kiyā kartī thīṅ, 10us waqt se
jab maiṅ qaum par qāzī muqarrar
kartā thā. Maiṅ tere dushmanoṅ
ko ḳhāk meṅ milā dūṅgā. Āj
maiṅ farmātā hūṅ ki Rab hī tere
lie ghar banāegā. 11Jab tū būṛhā
ho kar kūch kar jāegā aur apne
bāpdādā se jā milegā to maiṅ terī
jagah tere beṭoṅ meṅ se ek ko
taḳht par biṭhā dūṅgā. Us kī
bādshāhī ko maiṅ mazbūt banā
dūṅgā. 12Wuhī mere lie ghar tāmīr
karegā, aur maiṅ us kā taḳht abad
tak qāym rakhūṅgā. 13Maiṅ us
kā bāp hūṅgā aur wuh merā beṭā
hogā. Merī nazar-e-karm Sāūl par
na rahī, lekin maiṅ use tere beṭe se
kabhī nahīṅ haṭāūṅgā. 14Maiṅ use
apne gharāne aur apnī bādshāhī
par hameshā qāym rakhūṅgā, us kā
taḳht hameshā mazbūt rahegā.'"

Dāūd kī Shukrguzārī

15Nātan ne Dāūd ke pās jā kar use
sab kuchh sunāyā jo Rab ne use
royā meṅ batāyā thā. 16Tab Dāūd
ahd ke sandūq ke pās gayā aur Rab
ke huzūr baiṭh kar duā karne lagā,

"Ai Rab Ḳhudā, maiṅ kaun hūṅ
aur merā ḳhāndān kyā haisiyat

rakhtā hai ki tū ne mujhe yahāṅ tak
pahuṅchāyā hai? [17]Aur ab ai Allāh,
tū mujhe aur bhī zyādā atā karne ko
hai, kyoṅki tū ne apne ḳhādim ke
gharāne ke mustaqbil ke bāre meṅ
bhī wādā kiyā hai. Ai Rab Ḳhudā, tū
ne yoṅ mujh par nigāh ḍālī hai goyā
ki maiṅ koī bahut aham bandā hūṅ.
[18-19]Lekin maiṅ mazīd kyā kahūṅ
jab tū ne yoṅ apne ḳhādim kī izzat
kī hai? Ai Rab, tū to apne ḳhādim
ko jāntā hai. Tū ne apne ḳhādim
kī ḳhātir aur apnī marzī ke mutābiq
yih azīm kām karke in azīm wādoṅ
kī ittalā dī hai.

[20]Ai Rab, tujh jaisā koī nahīṅ
hai. Ham ne apne kānoṅ se sun
liyā hai ki tere siwā koī aur Ḳhudā
nahīṅ hai. [21]Duniyā meṅ kaun-sī
qaum terī ummat Isrāīl kī mānind
hai? Tū ne isī ek qaum kā fidyā
de kar use ġhulāmī se chhuṛāyā aur
apnī qaum banā liyā. Tū ne Isrāīl
ke wāste baṛe aur haibatnāk kām
karke apne nām kī shohrat phailā
dī. Hameṅ Misr se rihā karke tū
ne qaumoṅ ko hamāre āge se nikāl
diyā. [22]Ai Rab, tū Isrāīl ko hameshā
ke lie apnī qaum banā kar un kā
Ḳhudā ban gayā hai.

[23]Chunāṅche ai Rab, jo bāt tū
ne apne ḳhādim aur us ke gharāne
ke bāre meṅ kī hai use abad tak
qāym rakh aur apnā wādā pūrā
kar. [24]Tab wuh mazbūt rahegā aur
terā nām abad tak mashhūr rahegā.
Phir log taslīm kareṅge ki Isrāīl kā
Ḳhudā Rabbul-afwāj wāqaī Isrāīl kā
Ḳhudā hai, aur tere ḳhādim Dāūd
kā gharānā bhī abad tak tere huzūr
qāym rahegā. [25]Ai mere Ḳhudā, tū
ne apne ḳhādim ke kān ko is bāt ke
lie khol diyā hai. Tū hī ne farmāyā,
'Maiṅ tere lie ghar tāmīr karūṅga.'
Sirf isī lie tere ḳhādim ne yoṅ tujh
se duā karne kī jurrat kī hai. [26]Ai
Rab, tū hī Ḳhudā hai. Tū ne apne
ḳhādim se in achchhī chīzoṅ kā
wādā kiyā hai. [27]Ab tū apne ḳhādim
ke gharāne ko barkat dene par rāzī
ho gayā hai tāki wuh hameshā tak
tere sāmne qāym rahe. Kyoṅki tū
hī ne use barkat dī hai, is lie wuh
abad tak mubārak rahegā."

Dāūd kī Jangeṅ

18 Phir aisā waqt āyā ki Dāūd
ne Filistiyoṅ ko shikast
de kar unheṅ apne tābe kar liyā
aur Jāt Shahr par gird-o-nawāh kī
ābādiyoṅ samet qabzā kar liyā.

[2]Us ne Moābiyoṅ par bhī fatah
pāī, aur wuh us ke tābe ho kar use
ḳharāj dene lage.
[3]Dāūd ne shimālī Shām ke shahr
Zobāh ke bādshāh Hadadazar ko
bhī Hamāt ke qarīb harā diyā jab
Hadadazar Dariyā-e-Furāt par qābū
pāne ke lie nikal āyā thā. [4]Dāūd ne
1,000 rathoṅ, 7,000 ghuṛsawāroṅ
aur 20,000 piyādā sipāhiyoṅ ko
giriftār kar liyā. Rathoṅ ke 100
ghoṛoṅ ko us ne apne lie mahfūz
rakhā jabki bāqiyoṅ kī us ne
koṅcheṅ kāṭ dīṅ tāki wuh āindā
jang ke lie istemāl na ho sakeṅ.
[5]Jab Damishq ke Arāmī bāshinde
Zobāh ke bādshāh Hadadazar kī
madad karne āe to Dāūd ne un ke
22,000 afrād halāk kar die. [6]Phir
us ne Damishq ke ilāqe meṅ apnī
faujī chaukiyāṅ qāym kīṅ. Arāmī us
ke tābe ho gae aur use ḳharāj dete
rahe. Jahāṅ bhī Dāūd gayā wahāṅ
Rab ne use kāmyābī baḳhshī.
[7]Sone kī jo ḍhāleṅ Hadadazar ke
afsaroṅ ke pās thīṅ unheṅ Dāūd
Yarūshalam le gayā. [8]Hadadazar ke
do shahroṅ Kūn aur Tibḳhat se us
ne kasrat kā pītal chhīn liyā. Bād
meṅ Sulemān ne yih pītal Rab ke
ghar meṅ ‘Samundar’ nāmī pītal kā
hauz, satūn aur pītal kā muḳhtalif
sāmān banāne ke lie istemāl kiyā.
[9]Jab Hamāt ke bādshāh Tūī ko
ittalā milī ki Dāūd ne Zobāh ke
bādshāh Hadadazar kī pūrī fauj par
fatah pāī hai [10]to us ne apne beṭe
Hadūrām ko Dāūd ke pās bhejā
tāki use salām kahe. Hadūrām
ne Dāūd ko Hadadazar par fatah
ke lie mubārakbād dī, kyoṅki
Hadadazar Tūī kā dushman thā,
aur un ke darmiyān jang rahī thī.
Hadūrām ne Dāūd ko sone, chāṅdī
aur pītal ke bahut-se tohfe bhī
pesh kie. [11]Dāūd ne yih chīzeṅ
Rab ke lie maḳhsūs kar dīṅ. Jahāṅ
bhī wuh dūsrī qaumoṅ par ġhālib
āyā wahāṅ kī sonā-chāṅdī us ne
Rab ke lie maḳhsūs kar dī. Yoṅ
Adom, Moāb, Ammon, Filistiyā aur
Amālīq kī sonā-chāṅdī Rab ko pesh
kī gaī.
[12]Abīshai bin Zarūyāh ne Namak
kī Wādī meṅ Adomiyoṅ par fatah
pā kar 18,000 afrād halāk kar die.
[13]Us ne Adom ke pūre mulk meṅ
apnī faujī chaukiyāṅ qāym kīṅ, aur
tamām Adomī Dāūd ke tābe ho
gae. Dāūd jahāṅ bhī jātā Rab us kī
madad karke use fatah baḳhshtā.

Dāūd ke Ālā Afsar

[14]Jitnī der Dāūd pūre Isrāīl par
hukūmat kartā rahā utnī der tak
us ne dhyān diyā ki qaum ke har
ek shaḳhs ko insāf mil jāe. [15]Yoāb
bin Zarūyāh fauj par muqarrar thā.
Yahūsafat bin Aḳhīlūd bādshāh kā
mushīr-e-ḳhās thā. [16]Sadoq bin
Aḳhītūb aur Abīmalik bin Abiyātar
imām the. Shaushā mīrmunshī
thā. [17]Bināyāh bin Yahoyadā Dāūd
ke ḳhās daste banām Karetī aur
Faletī kā kaptān muqarrar thā.
Dāūd ke beṭe ālā afsar the.

Ammonī Dāūd kī Be'izzatī Karte Haiṅ

19 Kuchh der ke bād
Ammoniyoṅ kā bādshāh
Nāhas faut huā, aur us kā beṭā
taḳhtnashīn huā. [2]Dāūd ne sochā,
"Nāhas ne hameshā mujh par
mehrbānī kī thī, is lie ab maiṅ bhī
us ke beṭe Hanūn par mehrbānī
karūṅga." Us ne bāp kī wafāt kā
afsos karne ke lie Hanūn ke pās
wafd bhejā.

Lekin jab Dāūd ke safīr
Ammoniyoṅ ke darbār meṅ
pahuṅch gae tāki Hanūn ke sāmne
afsos kā izhār kareṅ [3]to us mulk
ke buzurg Hanūn Bādshāh ke kān
meṅ manfī bāteṅ bharne lage, "Kyā
Dāūd ne in ādmiyoṅ ko wāqaī sirf is
lie bhejā hai ki wuh afsos karke āp
ke bāp kā ehtirām kareṅ? Hargiz
nahīṅ! Yih sirf bahānā hai. Asal
meṅ yih jāsūs haiṅ jo hamāre mulk
ke bāre meṅ mālūmāt hāsil karnā
chāhte haiṅ tāki us par qabzā kar
sakeṅ." [4]Chunāṅche Hanūn ne
Dāūd ke ādmiyoṅ ko pakaṛwā kar
un kī dāṛhiyāṅ munḍwā dīṅ aur un
ke libās ko kamr se le kar pāṅwoṅ
tak kāṭ kar utarwāyā. Isī hālat meṅ
bādshāh ne unheṅ fāriġh kar diyā.

[5]Jab Dāūd ko is kī ḳhabar milī to
us ne apne qāsidoṅ ko un se milne
ke lie bhejā tāki unheṅ batāeṅ,
"Yarīhū meṅ us waqt tak ṭhahre
raheṅ jab tak āp kī dāṛhiyāṅ dubārā
bahāl na ho jāeṅ." Kyoṅki wuh
apnī dāṛhiyoṅ kī wajah se baṛī
sharmindagī mahsūs kar rahe the.

Ammoniyoṅ se Jang

[6]Ammoniyoṅ ko ḳhūb mālūm
thā ki is harkat se ham Dāūd
ke dushman ban gae haiṅ. Is
lie Hanūn aur Ammoniyoṅ ne
Masoputāmiyā, Arām-mākā aur
Zobāh ko chāṅdī ke 34,000

kilogrām bhej kar kirāe par rath aur
rathsawār mangwāe. 7Yoṅ unheṅ
32,000 rath un ke sawāroṅ samet
mil gae. Mākā kā bādshāh bhī
apne dastoṅ ke sāth un se muttahid
huā. Mīdabā ke qarīb unhoṅ ne
apnī lashkargāh lagāī. Ammonī
bhī apne shahroṅ se nikal kar jang
ke lie jamā hue. 8Jab Dāūd ko is
kā ilm huā to us ne Yoāb ko pūrī
fauj ke sāth un kā muqābalā karne
ke lie bhej diyā. 9Ammonī apne
dārul-hukūmat Rabbā se nikal kar
shahr ke darwāze ke sāmne hī saf-
ārā hue jabki dūsre mamālik se āe
hue bādshāh kuchh fāsile par khule
maidān meṅ khaṛe ho gae.

10Jab Yoāb ne jān liyā ki sāmne
aur pīchhe donoṅ taraf se hamle kā
ḳhatrā hai to us ne apnī fauj ko do
hissoṅ meṅ taqsīm kar diyā. Sab se
achchhe faujiyoṅ ke sāth wuh ḳhud
Shām ke sipāhiyoṅ se laṛne ke lie
taiyār huā. 11Bāqī ādmiyoṅ ko us
ne apne bhāī Abīshai ke hawāle kar
diyā tāki wuh Ammoniyoṅ se laṛeṅ.
12Ek dūsre se alag hone se pahle
Yoāb ne Abīshai se kahā, "Agar
Shām ke faujī mujh par ġhālib āne
lageṅ to mere pās ā kar merī madad
karnā. Lekin agar āp Ammoniyoṅ
par qābū na pā sakeṅ to maiṅ ā
kar āp kī madad karūṅga. 13Hauslā
rakheṅ! Ham dilerī se apnī qaum
aur apne Ḳhudā ke shahroṅ ke lie
laṛeṅ. Aur Rab wuh kuchh hone de
jo us kī nazar meṅ ṭhīk hai."

14Yoāb ne apnī fauj ke sāth Shām
ke faujiyoṅ par hamlā kiyā to wuh
us ke sāmne se bhāgne lage. 15Yih
dekh kar Ammonī bhī us ke bhāī
Abīshai se farār ho kar shahr meṅ
dāḳhil hue. Tab Yoāb Yarūshalam
wāpas chalā gayā.

Shām ke ḳhilāf Jang

16Jab Shām ke faujiyoṅ ko shikast
kī be'izzatī kā ehsās huā to
unhoṅ ne Dariyā-e-Furāt ke
pār Masoputāmiyā meṅ ābād
Arāmiyoṅ ke pās qāsid bheje tāki
wuh bhī laṛne meṅ madad kareṅ.
Hadadazar kā kamānḍar Sofak un
par muqarrar huā. 17Jab Dāūd ko
ḳhabar milī to us ne Isrāīl ke tamām
laṛne ke qābil ādmiyoṅ ko jamā
kiyā aur Dariyā-e-Yardan ko pār
karke un ke muqābil saf-ārā huā.
Jab wuh yoṅ un se laṛne ke lie taiyār
huā to Arāmī us kā muqābalā karne
lage. 18Lekin unheṅ dubārā shikast
mān kar farār honā paṛā. Is dafā un
ke 7,000 rathbānoṅ ke alāwā 40,000

piyādā sipāhī halāk hue. Dāūd ne
fauj ke kamānḍar Sofak ko bhī mār
ḍālā.
[19]Jo Arāmī pahle Hadadazar ke
tābe the unhoṅ ne ab hār mān kar
Isrāīliyoṅ se sulah kar lī aur un ke
tābe ho gae. Us waqt se Arāmiyoṅ
ne Ammoniyoṅ kī madad karne kī
phir jurrat na kī.

Rabbā Shahr par Fatah

20 Bahār kā mausam ā gayā,
wuh waqt jab bādshāh
jang ke lie nikalte haiṅ. Tab Yoāb
ne fauj le kar Ammoniyoṅ kā mulk
tabāh kar diyā. Laṛte laṛte wuh
Rabbā tak pahuṅch gayā aur us kā
muhāsarā karne lagā. Lekin Dāūd
ḳhud Yarūshalam meṅ rahā. Phir
Yoāb ne Rabbā ko bhī shikast de
kar ḳhāk meṅ milā diyā. [2]Dāūd
ne Hanūn Bādshāh kā tāj us ke sar
se utār kar apne sar par rakh liyā.
Sone ke is tāj kā wazn 34 kilogrām
thā, aur us meṅ ek beshqīmat
jauhar jaṛā huā thā. Dāūd ne shahr
se bahut-sā lūṭā huā māl le kar [3]us
ke bāshindoṅ ko ġhulām banā liyā.
Unheṅ patthar kāṭne kī āriyāṅ,
lohe kī kudāleṅ aur kulhāṛiyāṅ dī
gaīṅ tāki wuh mazdūrī kareṅ. Yihī
sulūk bāqī Ammonī shahroṅ ke
bāshindoṅ ke sāth bhī kiyā gayā.
Jang ke iḳhtitām par Dāūd pūrī fauj
ke sāth Yarūshalam lauṭ āyā.

Filistiyoṅ se Jang

[4]Is ke bād Isrāīliyoṅ ko Jazar
ke qarīb Filistiyoṅ se laṛnā
paṛā. Wahāṅ Sibbakī Hūsātī ne
dewqāmat mard Rafā kī aulād
meṅ se ek ādmī ko mār ḍālā jis
kā nām Saffī thā. Yoṅ Filistiyoṅ
ko tābe kar liyā gayā. [5]Un se ek
aur laṛāī ke daurān Ilhanān bin
Yāīr ne Jātī Jālūt ke bhāī Lahmī
ko maut ke ghāṭ utār diyā. Us kā
nezā khaḍḍī ke shahtīr jaisā baṛā
thā. [6]Ek aur dafā Jāt ke pās laṛāī
huī. Filistiyoṅ kā ek faujī jo Rafā kī
nasl kā thā bahut lambā thā. Us ke
hāthoṅ aur pairoṅ kī chhih chhih
ungliyāṅ yānī mil kar 24 ungliyāṅ
thīṅ. [7]Jab wuh Isrāīliyoṅ kā mazāq
uṛāne lagā to Dāūd ke bhāī Simā
ke beṭe Yūnatan ne use mār ḍālā.
[8]Jāt ke yih dewqāmat mard Rafā kī
aulād the, aur wuh Dāūd aur us ke
faujiyoṅ ke hāthoṅ halāk hue.

Dāūd kī Mardumshumārī

21 Ek din Iblīs Isrāīl ke ḳhilāf
uṭh khaṛā huā aur Dāūd ko
Isrāīl kī mardumshumārī karne par
uksāyā. [2]Dāūd ne Yoāb aur qaum
ke buzurgoṅ ko hukm diyā, "Dān se
le kar Bair-sabā tak Isrāīl ke tamām
qabīloṅ meṅ se guzarte hue jang
karne ke qābil mardoṅ ko gin leṅ.
Phir wāpas ā kar mujhe ittalā deṅ
tāki mālūm ho jāe ki un kī kul tādād
kyā hai."

[3]Lekin Yoāb ne etarāz kiyā, "Ai
bādshāh mere āqā, kāsh Rab apne
faujiyoṅ kī tādād sau gunā baṛhā
de. Kyoṅki yih to sab āp ke
ḳhādim haiṅ. Lekin mere āqā
un kī mardumshumārī kyoṅ karnā
chāhte haiṅ? Isrāīl āp ke sabab se
kyoṅ qusūrwār ṭhahre?"

[4]Lekin bādshāh Yoāb ke etarāzāt
ke bāwujūd apnī bāt par ḍaṭā rahā.
Chunāṅche Yoāb darbār se rawānā
huā aur pūre Isrāīl meṅ se guzar
kar us kī mardumshumārī kī. Is
ke bād wuh Yarūshalam wāpas
ā gayā. [5]Wahāṅ us ne Dāūd ko
mardumshumārī kī pūrī riporṭ
pesh kī. Isrāīl meṅ 11,00,000
talwār chalāne ke qābil afrād
the jabki Yahūdāh ke 4,70,000
mard the. [6]Hālāṅki Yoāb ne
Lāwī aur Binyamīn ke qabīloṅ
ko mardumshumārī meṅ shāmil
nahīṅ kiyā thā, kyoṅki use yih kām
karne se ghin ātī thī.

[7]Allāh ko Dāūd kī yih harkat burī
lagī, is lie us ne Isrāīl ko sazā dī.
[8]Tab Dāūd ne Allāh se duā kī, "Mujh
se sangīn gunāh sarzad huā hai.
Ab apne ḳhādim kā qusūr muāf
kar. Mujh se baṛī hamāqat huī hai."
[9]Tab Rab Dāūd ke ġhaibbīn Jād
Nabī se hamkalām huā, [10]"Dāūd ke
pās jā kar use batā denā, 'Rab tujhe
tīn sazāeṅ pesh kartā hai. In meṅ
se ek chun le.'"

[11]Jād Dāūd ke pās gayā aur use
Rab kā paiġhām sunā diyā. Us ne
sawāl kiyā, "Āp kis sazā ko tarjīh
dete haiṅ? [12]Sāt sāl ke daurān kāl?
Yā yih ki āp ke dushman tīn māh
tak āp ko talwār se mār mār kar āp
kā tāqqub karte raheṅ? Yā yih ki
Rab kī talwār Isrāīl meṅ se guzare?
Is sūrat meṅ Rab kā farishtā mulk
meṅ wabā phailā kar pūre Isrāīl kā
satyānās kar degā."

[13]Dāūd ne jawāb diyā, "Hāy maiṅ
kyā kahūṅ? Maiṅ bahut pareshān
hūṅ. Lekin ādmiyoṅ ke hāthoṅ
meṅ paṛ jāne kī nisbat behtar hai
ki ham Rab hī ke hāthoṅ meṅ paṛ

jāeṅ, kyoṅki us kā rahm nihāyat
azīm hai."
14Tab Rab ne Isrāīl meṅ wabā
phailne dī. Mulk meṅ 70,000 afrād
halāk hue. 15Allāh ne apne farishte
ko Yarūshalam ko tabāh karne ke
lie bhī bhejā. Lekin farishtā abhī
is ke lie taiyār ho rahā thā ki Rab
ne logoṅ kī musībat ko dekh kar
tars khāyā aur tabāh karne wāle
farishte ko hukm diyā, "Bas kar! Ab
bāz ā." Us waqt Rab kā farishtā
wahāṅ khaṛā thā jahāṅ urnān yānī
Araunāh Yabūsī apnā anāj gāhtā
thā. 16Dāūd ne apnī nigāh uṭhā
kar Rab ke farishte ko āsmān-o-
zamīn ke darmiyān khaṛe dekhā.
Apnī talwār miyān se khīṅch kar us
ne use Yarūshalam kī taraf baṛhāyā
thā ki Dāūd buzurgoṅ samet muṅh
ke bal gir gayā. Sab ṭāṭ kā libās oṛhe
hue the. 17Dāūd ne Allāh se iltamās
kī, "Maiṅ hī ne hukm diyā ki laṛne
ke qābil mardoṅ ko ginā jāe. Maiṅ
hī ne gunāh kiyā hai, yih merā hī
qusūr hai. In bheṛoṅ se kyā ġhaltī
huī hai? Ai Rab mere Ḳhudā, barāh-
e-karm in ko chhoṛ kar mujhe aur
mere ḳhāndān ko sazā de. Apnī
qaum se wabā dūr kar!"
18Phir Rab ke farishte ne Jād kī
mārifat Dāūd ko paiġhām bhejā,
"Araunāh Yabūsī kī gāhne kī
jagah ke pās jā kar us par Rab kī
qurbāngāh banā le."
19Chunāṅche Dāūd chaṛh kar
gāhne kī jagah ke pās āyā jis tarah
Rab ne Jād kī mārifat farmāyā thā.
20Us waqt Araunāh apne chār beṭoṅ
ke sāth gandum gāh rahā thā. Jab
us ne pīchhe dekhā to farishtā
nazar āyā. Araunāh ke beṭe bhāg
kar chhup gae. 21Itne meṅ Dāūd ā
pahuṅchā. Use deḳhte hī Araunāh
gāhne kī jagah ko chhoṛ kar us se
milne gayā aur us ke sāmne aundhe
muṅh jhuk gayā. 22Dāūd ne us se
kahā, "Mujhe apnī gāhne kī jagah
de deṅ tāki maiṅ yahāṅ Rab ke lie
qurbāngāh tāmīr karūṅ. Kyoṅki
yih karne se wabā ruk jāegī. Mujhe
is kī pūrī qīmat batāeṅ."
23Araunāh ne Dāūd se kahā,
"Mere āqā aur bādshāh, ise le
kar wuh kuchh kareṅ jo āp ko
achchhā lage. Dekheṅ, maiṅ āp
ko apne bailoṅ ko bhasm hone wālī
qurbāniyoṅ ke lie de detā hūṅ. Anāj
ko gāhne kā sāmān qurbāngāh par
rakh kar jalā deṅ. Merā anāj ġhallā
kī nazar ke lie hāzir hai. Maiṅ
ḳhushī se āp ko yih sab kuchh de
detā hūṅ." 24Lekin Dāūd Bādshāh
ne inkār kiyā, "Nahīṅ, maiṅ zarūr

har chīz kī pūrī qīmat adā karūṅga.
Jo āp kī hai use maiṅ le kar Rab
ko pesh nahīṅ karūṅga, na maiṅ
aisī koī bhasm hone wālī qurbānī
chaṛhāūṅgā jo mujhe muft meṅ mil
jāe."
25 Chunāṅche Dāūd ne Araunāh
ko us jagah ke lie sone ke 600 sikke
de die. 26 Us ne wahāṅ Rab kī tāzīm
meṅ qurbāngāh tāmīr karke us par
bhasm hone wālī aur salāmatī kī
qurbāniyāṅ chaṛhāīṅ. Jab us ne
Rab se iltamās kī to Rab ne us
kī sunī aur jawāb meṅ āsmān se
bhasm hone wālī qurbānī par āg
bhej dī. 27 Phir Rab ne maut ke
farishte ko hukm diyā, aur us ne
apnī talwār ko dubārā miyān meṅ
ḍāl diyā.
28 Yoṅ Dāūd ne jān liyā ki Rab
ne Araunāh Yabūsī kī gahne kī
jagah par merī sunī jab maiṅ
ne yahāṅ qurbāniyāṅ chaṛhāīṅ.
29 Us waqt Rab kā wuh muqaddas
ḳhaimā jo Mūsā ne registān meṅ
banwāyā thā Jibaūn kī pahāṛī par
thā. Qurbāniyoṅ ko jalāne kī
qurbāngāh bhī wahīṅ thī. 30 Lekin
ab Dāūd meṅ wahāṅ jā kar Rab ke
huzūr us kī marzī dariyāft karne
kī jurrat na rahī, kyoṅki Rab ke
farishte kī talwār ko dekh kar us
par itnī shadīd dahshat tārī huī ki
wuh jā hī nahīṅ saktā thā.
22 1 is lie Dāūd ne faislā kiyā,
"Rab hamāre Ḳhudā kā ghar gāhne
kī is jagah par hogā, aur yahāṅ wuh
qurbāngāh bhī hogī jis par Isrāīl ke
lie bhasm hone wālī qurbānī jalāī
jātī hai."

Dāūd Rab kā Ghar Banāne kī Taiyāriyāṅ Kartā Hai

2 Chunāṅche us ne Isrāīl meṅ
rahne wāle pardesiyoṅ ko bulā kar
unheṅ Allāh ke ghar ke lie darkār
tarāshe hue patthar taiyār karne kī
zimmedārī dī. 3 Is ke alāwā Dāūd
ne darwāzoṅ ke kiwāṛoṅ kī kīloṅ
aur kaṛoṅ ke lie lohe ke baṛe ḍher
lagāe. Sāth sāth itnā pītal ikaṭṭhā
kiyā gayā ki āḳhirkār use tolā na jā
sakā. 4 Isī tarah deodār kī bahut
zyādā lakaṛī Yarūshalam lāī gaī.
Saidā aur Sūr ke bāshindoṅ ne use
Dāūd tak pahuṅchāyā. 5 Yih sāmān
jamā karne ke pīchhe Dāūd kā yih
ḳhayāl thā, "Merā beṭā Sulemān
jawān hai, aur us kā abhī itnā
tajrabā nahīṅ hai, hālāṅki jo ghar
Rab ke lie banwānā hai use itnā
baṛā aur shāndār hone kī zarūrat
hai ki tamām duniyā hakkā-bakkā

rah kar us kī tārīf kare. Is lie
maiṅ ḳhud jahāṅ tak ho sake use
banwāne kī taiyāriyāṅ karūṅga."
Yihī wajah thī ki Dāūd ne apnī maut
se pahle itnā sāmān jamā karāyā.

Dāūd Sulemān ko Rab kā Ghar Banwāne kī Zimmedārī Detā Hai

6 Phir Dāūd ne apne beṭe Sulemān
ko bulā kar use Rab Isrāīl ke
Ḳhudā ke lie sukūnatgāh banwāne
kī zimmedārī de kar 7 kahā,
"Mere beṭe, maiṅ ḳhud Rab apne
Ḳhudā ke nām ke lie ghar banānā
chāhtā thā. 8 Lekin mujhe ijāzat
nahīṅ milī, kyoṅki Rab mujh se
hamkalām huā, 'Tū ne shadīd
qism kī jangeṅ laṛ kar beshumār
logoṅ ko mār diyā hai. Nahīṅ, tū
mere nām ke lie ghar tāmīr nahīṅ
karegā, kyoṅki mere deḳhte deḳhte
tū bahut ḳhūṅrezī kā sabab banā
hai. 9 Lekin tere ek beṭā paidā hogā
jo amnpasand hogā. Use maiṅ
amn-o-amān muhaiyā karūṅga,
use chāroṅ taraf ke dushmanoṅ
se laṛnā nahīṅ paṛegā. Us kā nām
Sulemān hogā, aur us kī hukūmat
ke daurān maiṅ Isrāīl ko amn-o-
amān atā karūṅga. 10 Wuhī mere
nām ke lie ghar banāegā. Wuh
merā beṭā hogā aur maiṅ us kā
bāp hūṅgā. Aur maiṅ Isrāīl par us
kī bādshāhī kā taḳht hameshā tak
qāym rakhūṅgā.'"

11 Dāūd ne bāt jārī rakh kar kahā,
"Mere beṭe, Rab āp ke sāth ho tāki
āp ko kāmyābī hāsil ho aur āp Rab
apne Ḳhudā kā ghar us ke wāde
ke mutābiq tāmīr kar sakeṅ. 12 Āp
ko Isrāīl par muqarrar karte waqt
Rab āp ko hikmat aur samajh atā
kare tāki āp Rab apne Ḳhudā kī
sharīat par amal kar sakeṅ. 13 Agar
āp ehtiyāt se un hidāyāt aur ahkām
par amal kareṅ jo Rab ne Mūsā kī
mārifat Isrāīl ko de die to āp ko
zarūr kāmyābī hāsil hogī. Mazbūt
aur diler hoṅ. Ḍareṅ mat aur
himmat na hāreṅ. 14 Dekheṅ, maiṅ
ne baṛī jidd-o-jahd ke sāth Rab
ke ghar ke lie sone ke 34,00,000
kilogrām aur chāṅdī ke 3,40,00,000
kilogrām taiyār kar rakhe haiṅ. Is
ke alāwā maiṅ ne itnā pītal aur
lohā ikaṭṭhā kiyā ki use tolā nahīṅ
jā saktā, nīz lakaṛī aur patthar kā
ḍher lagāyā, agarche āp aur bhī
jamā kareṅge. 15 Āp kī madad
karne wāle kārīgar bahut haiṅ. Un
meṅ patthar ko tarāshne wāle, rāj,
baṛhaī aur aise kārīgar shāmil haiṅ
jo mahārat se har qism kī chīz

banā sakte haiṅ, [16]ḳhāh wuh sone,
chāṅdī, pītal yā lohe kī kyoṅ na
ho. Beshumār aise log taiyār khaṛe
haiṅ. Ab kām shurū kareṅ, aur Rab
āp ke sāth ho!”
[17]Phir Dāūd ne Isrāīl ke tamām
rāhnumāoṅ ko apne beṭe Sulemān
kī madad karne kā hukm diyā. [18]Us
ne un se kahā, “Rab āp kā Ḳhudā
āp ke sāth hai. Us ne āp ko paṛosī
qaumoṅ se mahfūz rakh kar amn-
o-amān atā kiyā hai. Mulk ke
bāshindoṅ ko us ne mere hawāle
kar diyā, aur ab yih mulk Rab aur us
kī qaum ke tābe ho gayā hai. [19]Ab
dil-o-jān se Rab apne Ḳhudā ke tālib
raheṅ. Rab apne Ḳhudā ke maqdis
kī tāmīr shurū kareṅ tāki āp jaldī
se ahd kā sandūq aur muqaddas
ḳhaime ke sāmān ko us ghar meṅ lā
sakeṅ jo Rab ke nām kī tāzīm meṅ
tāmīr hogā.”

23 Jab Dāūd umrrasīdā thā to
us ne apne beṭe Sulemān
ko Isrāīl kā bādshāh banā diyā.

Ḳhidmat ke lie Lāwiyoṅ ke Guroh

[2]Dāūd ne Isrāīl ke tamām
rāhnumāoṅ ko imāmoṅ aur
Lāwiyoṅ samet apne pās bulā liyā.
[3]Tamām un Lāwiyoṅ ko ginā gayā
jin kī umr tīs sāl yā is se zāyd thī.
Un kī kul tādād 38,000 thī. [4]Inheṅ
Dāūd ne muḳhtalif zimmedāriyāṅ
sauṅpīṅ. 24,000 afrād Rab ke ghar
kī tāmīr ke nigarān, 6,000 afsar aur
qāzī, [5]4,000 darbān aur 4,000 aise
mausīqār ban gae jinheṅ Dāūd ke
banwāe hue sāzoṅ ko bajā kar Rab
kī hamd-o-sanā karnī thī.
[6]Dāūd ne Lāwiyoṅ ko Lāwī ke tīn
beṭoṅ Jairson, Qihāt aur Mirārī ke
mutābiq tīn gurohoṅ meṅ taqsīm
kiyā.
[7]Jairson ke do beṭe Lādān aur
Simaī the. [8]Lādān ke tīn beṭe
Yihiyel, Zaitām aur Yoel the. [9]Simaī
ke tīn beṭe Salūmīt, Haziyel aur
Hārān the. Yih Lādān ke gharānoṅ
ke sarbarāh the. [10-11]Simaī ke chār
beṭe baṛe se le kar chhoṭe tak Yahat,
Zīzā, Yaūs aur Bariyā the. Chūṅki
Yaūs aur Bariyā ke kam beṭe the is
lie un kī aulād mil kar ḳhidmat ke
lihāz se ek hī ḳhāndān aur guroh kī
haisiyat rakhtī thī.
[12]Qihāt ke chār beṭe Amrām,
Izhār, Habrūn aur Uzziyel the.
[13]Amrām ke do beṭe Hārūn aur
Mūsā the. Hārūn aur us kī aulād ko
alag kiyā gayā tāki wuh hameshā
tak muqaddastarīn chīzoṅ ko
maḳhsūs-o-muqaddas rakheṅ, Rab

ke huzūr qurbāniyāṅ pesh kareṅ,
us kī ḳhidmat kareṅ aur us ke nām
se logoṅ ko barkat deṅ. 14Mard-
e-Ḳhudā Mūsā ke beṭoṅ ko bāqī
Lāwiyoṅ meṅ shumār kiyā jātā
thā. 15Mūsā ke do beṭe Jairsom
aur Iliyazar the. 16Jairsom ke
pahlauṭhe kā nām Sabuel thā.
17Iliyazar kā sirf ek beṭā Rahabiyāh
thā. Lekin Rahabiyāh kī beshumār
aulād thī. 18Izhār ke pahlauṭhe
kā nām Salūmīt thā. 19Habrūn ke
chār beṭe baṛe se le kar chhoṭe
tak Yariyāh, Amariyāh, Yahziyel
aur Yaqamiyām the. 20Uzziyel kā
pahlauṭhā Mīkāh thā. Dūsre kā
nām Yissiyāh thā.

21Mirārī ke do beṭe Mahlī aur
Mūshī the. Mahlī ke do beṭe
Iliyazar aur Qīs the. 22Jab Iliyazar
faut huā to us kī sirf beṭiyāṅ thīṅ. In
beṭiyoṅ kī shādī Qīs ke beṭoṅ yānī
chachāzād bhāiyoṅ se huī. 23Mūshī
ke tīn beṭe Mahlī, Idar aur Yarīmot
the.

24Ġharz yih Lāwī ke qabīle ke
ḳhāndān aur sarparast the. Har ek
ko ḳhāndānī rajisṭar meṅ darj kiyā
gayā thā. In meṅ se jo Rab ke ghar
meṅ ḳhidmat karte the har ek kī
umr kam az kam 20 sāl thī.

25-27Kyoṅki Dāūd ne marne se
pahle pahle hukm diyā thā ki jitne
Lāwiyoṅ kī umr kam az kam 20
sāl hai, wuh ḳhidmat ke lie rajisṭar
meṅ darj kie jāeṅ. Is nāte se us ne
kahā thā,

"Rab Isrāīl ke Ḳhudā ne apnī
qaum ko amn-o-amān atā kiyā
hai, aur ab wuh hameshā ke lie
Yarūshalam meṅ sukūnat karegā.
Ab se Lāwiyoṅ ko mulāqāt kā
ḳhaimā aur us kā sāmān uṭhā kar
jagah bajagah le jāne kī zarūrat
nahīṅ rahī. 28Ab se wuh imāmoṅ
kī madad kareṅ jab yih Rab ke
ghar meṅ ḳhidmat karte haiṅ.
Wuh sahnoṅ aur chhoṭe kamroṅ
ko saṅbhāleṅ aur dhyān deṅ ki
Rab ke ghar ke lie maḳhsūs-o-
muqaddas kī gaī chīzeṅ pāk-sāf
raheṅ. Unheṅ Allāh ke ghar meṅ
kaī aur zimmedāriyāṅ bhī sauṅpī
jāeṅ. 29Zail kī chīzeṅ saṅbhālnā sirf
unhīṅ kī zimmedārī hai: maḳhsūs-
o-muqaddas kī gaī roṭiyāṅ, ġhallā
kī nazaroṅ ke lie mustāmal maidā,
beḳhamīrī roṭiyāṅ pakāne aur
gūṅdhne kā intazām. Lāzim hai
ki wuhī tamām lawāzimāt ko
achchhī tarah toleṅ aur nāpeṅ.
30Har subah aur shām ko un ke
gulūkār Rab kī hamd-o-sanā kareṅ.

31 Jab bhī Rab ko bhasm hone wālī
qurbāniyāṅ pesh kī jāeṅ to Lāwī
madad kareṅ, ḳhāh Sabat ko, ḳhāh
Nae Chāṅd kī Īd yā kisī aur īd
ke mauqe par ho. Lāzim hai ki
wuh rozānā muqarrarā tādād ke
mutābiq ḳhidmat ke lie hāzir ho
jāeṅ."
32 Is tarah Lāwī pahle mulāqāt ke
ḳhaime meṅ aur bād meṅ Rab ke
ghar meṅ apnī ḳhidmat saranjām
dete rahe. Wuh Rab ke ghar kī
ḳhidmat meṅ apne qabāylī bhāiyoṅ
yānī imāmoṅ kī madad karte the.

Ḳhidmat ke lie Imāmoṅ ke Guroh

24 Hārūn kī aulād ko bhī
muḳhtalif gurohoṅ meṅ
taqsīm kiyā gayā. Hārūn ke chār
beṭe Nadab, Abīhū, Iliyazar aur
Itamar the. 2 Nadab aur Abīhū
apne bāp se pahle mar gae. Aur
un ke beṭe nahīṅ the. Iliyazar aur
Itamar imām ban gae. 3 Dāūd ne
imāmoṅ ko ḳhidmat ke muḳhtalif
gurohoṅ meṅ taqsīm kiyā. Sadoq
aur Aḳhīmalik ne is meṅ Dāūd
kī madad kī. (Sadoq Iliyazar kī
aulād meṅ se aur Aḳhīmalik Itamar
kī aulād meṅ se thā.) 4 Iliyazar
kī aulād ko 16 gurohoṅ meṅ aur
Itamar kī aulād ko 8 gurohoṅ
meṅ taqsīm kiyā gayā, kyoṅki
Iliyazar kī aulād ke itne hī zyādā
ḳhāndānī sarparast the. 5 Tamām
zimmedāriyāṅ qurā ḍāl kar in
muḳhtalif gurohoṅ meṅ taqsīm kī
gaīṅ, kyoṅki Iliyazar aur Itamar
donoṅ ḳhāndānoṅ ke bahut sāre
aise afsar the jo pahle se maqdis
meṅ Rab kī ḳhidmat karte the.
6 Yih zimmedāriyāṅ taqsīm karne
ke lie Iliyazar aur Itamar kī aulād
bārī bārī qurā ḍālte rahe. Qurā
ḍālte waqt bādshāh, Isrāīl ke
buzurg, Sadoq Imām, Aḳhīmalik
bin Abiyātar aur imāmoṅ aur
Lāwiyoṅ ke ḳhāndānī sarparast
hāzir the. Mīrmunshī Samāyāh
bin Nataniyel ne jo ḳhud Lāwī thā
ḳhidmat ke in gurohoṅ kī fahrist
zail kī tartīb se likh lī jis tarah wuh
qurā ḍālne se muqarrar kie gae.
7 1. Yahūyarīb, 2. Yadāyāh,
8 3. Hārim, 4. Saūrīm,
9 5. Malkiyāh, 6. Miyāmīn,
10 7. Haqqūz, 8. Abiyāh,
11 9. Yashua, 10. Sakaniyāh,
12 11. Iliyāsib, 12. Yaqīm,
13 13. Ḳhuffāh, 14. Yasbiyāb,
14 15. Biljā, 16. Immer,
15 17. Ḳhazīr, 18. Fizzīz,
16 19. Fatahiyāh, 20. Yahizqel,

[17]21. Yakīn, 22. Jamūl,
[18]23. Dilāyāh, 24. Māziyāh.
[19]Imāmoṅ ko isī tartīb ke mutābiq Rab ke ghar meṅ ā kar apnī ḳhidmat saranjām denī thī, un hidāyāt ke mutābiq jo Rab Isrāīl ke Ḳhudā ne unheṅ un ke bāp Hārūn kī mārifat dī thīṅ.

Ḳhidmat ke lie Lāwiyoṅ ke Mazīd Guroh

[20]Zail ke Lāwiyoṅ ke mazīd ḳhāndānī sarparast haiṅ:
Amrām kī aulād meṅ se Sūbāel,
Sūbāel kī aulād meṅ se Yahadiyāh
[21]Rahabiyāh kī aulād meṅ se Yissiyāh sarparast thā,
[22]Izhār kī aulād meṅ se Salūmīt,
Salūmīt kī aulād meṅ se Yahat,
[23]Habrūn kī aulād meṅ se baṛe se le kar chhoṭe tak Yariyāh, Amariyāh, Yahziyel aur Yaqamiyām,
[24]Uzziyel kī aulād meṅ se Mīkāh,
Mīkāh kī aulād meṅ se Samīr,
[25]Mīkāh kā bhāī Yissiyāh,
Yissiyāh kī aulād meṅ se Zakariyāh,
[26]Mirārī kī aulād meṅ se Mahlī aur Mūshī,
us ke beṭe Yāziyāh kī aulād,
[27]Mirārī ke beṭe Yāziyāh kī aulād meṅ se Sūham, Zakkūr aur Ibrī,
[28-29]Mahlī kī aulād meṅ se Iliyazar aur Qīs. Iliyazar beaulād thā jabki Qīs ke hāṅ Yarahmiyel paidā huā.
[30]Mūshī kī aulād meṅ se Mahlī, Idar aur Yarīmot bhī Lāwiyoṅ ke in mazīd ḳhāndānī sarparastoṅ meṅ shāmil the.
[31]Imāmoṅ kī tarah un kī zimmedāriyāṅ bhī qurā-andāzī se muqarrar kī gaīṅ. Is silsile meṅ sab se chhoṭe bhāī ke ḳhāndān ke sāth aur sab se baṛe bhāī ke ḳhāndān ke sāth sulūk barābar thā. Is kār-rawāī ke lie bhī Dāūd Bādshāh, Sadoq, Aḳhīmalik aur imāmoṅ aur Lāwiyoṅ ke ḳhāndānī sarparast hāzir the.

Rab ke Ghar meṅ Mausīqāroṅ ke Guroh

25 Dāūd ne fauj ke ālā afsaroṅ ke sāth Āsaf, Haimān aur Yadūtūn kī aulād ko ek ḳhās ḳhidmat ke lie alag kar diyā. Unheṅ nabuwwat kī rūh meṅ sarod, sitār aur jhāṅjh bajānā thā. Zail ke ādmiyoṅ ko muqarrar kiyā gayā:

[2]Āsaf ke ḳhāndān se Āsaf ke
beṭe Zakkūr, Yūsuf, Nataniyāh aur
Asarelāh. Un kā bāp guroh kā
rāhnumā thā, aur wuh bādshāh kī
hidāyāt ke mutābiq nabuwwat kī
rūh meṅ sāz bajātā thā.
[3]Yadūtūn ke ḳhāndān se Yadūtūn
ke beṭe Jidaliyāh, Zarī, Yasāyāh,
Simaī, Hasbiyāh, aur Mattitiyāh.
Un kā bāp guroh kā rāhnumā thā,
aur wuh nabuwwat kī rūh meṅ
Rab kī hamd-o-sanā karte hue sitār
bajātā thā.
[4]Haimān ke ḳhāndān se
Haimān ke beṭe Buqqiyāh,
Mattaniyāh, Uzziyel, Sabuel,
Yarīmot, Hananiyāh, Hanānī,
Iliyātā, Jiddāltī, Rūmamtī-azar,
Yasbiqāshā, Mallūtī, Hautīr aur
Mahāziyot. [5]In sab kā bāp Haimān
Dāūd Bādshāh kā ġhaibbīn thā.
Allāh ne Haimān se wādā kiyā thā
ki maiṅ terī tāqat baṛhā dūṅgā, is
lie us ne use 14 beṭe aur tīn beṭiyāṅ
atā kī thīṅ.
[6]Yih sab apne apne bāp yānī Āsaf,
Yadūtūn aur Haimān kī rāhnumāī
meṅ sāz bajāte the. Jab kabhī
Rab ke ghar meṅ gīt gāe jāte the
to yih mausīqār sāth sāth jhāṅjh,
sitār aur sarod bajāte the. Wuh
apnī ḳhidmat bādshāh kī hidāyāt ke
mutābiq saranjām dete the. [7]Apne
bhāiyoṅ samet jo Rab kī tāzīm meṅ
gīt gāte the un kī kul tādād 288
thī. Sab ke sab māhir the. [8]Un kī
muḳhtalif zimmedāriyāṅ bhī qurā
ke zariye muqarrar kī gaīṅ. Is meṅ
sab ke sāth sulūk ek jaisā thā, ḳhāh
jawān the yā būṛhe, ḳhāh ustād the
yā shāgird.
[9]Qurā ḍāl kar 24 gurohoṅ ko
muqarrar kiyā gayā. Har guroh ke
bārah bārah ādmī the. Yoṅ zail ke
ādmiyoṅ ke gurohoṅ ne tashkīl pāī:

1. Āsaf ke ḳhāndān kā Yūsuf,
2. Jidaliyāh,

[10]3. Zakkūr,
[11]4. Zarī,
[12]5. Nataniyāh,
[13]6. Buqqiyāh,
[14]7. Yasarelāh,
[15]8. Yasāyāh,
[16]9. Mattaniyāh,
[17]10. Simaī,
[18]11. Azarel,
[19]12. Hasbiyāh,
[20]13. Sūbāel,
[21]14. Mattitiyāh,
[22]15. Yarīmot,
[23]16. Hananiyāh,
[24]17. Yasbiqāshā,
[25]18. Hanānī,
[26]19. Mallūtī,

[27]20. Iliyātā,
[28]21. Hautīr,
[29]22. Jiddāltī,
[30]23. Mahāziyot,
[31]24. Rūmamtī-azar.

Har guroh meṅ rāhnumā ke beṭe aur kuchh rishtedār shāmil the.

Rab ke Ghar ke Darbān

26 Rab ke ghar ke sahan ke darwāzoṅ par pahrādārī karne ke guroh bhī muqarrar kie gae. Un meṅ zail ke ādmī shāmil the:

Qorah ke ḳhāndān kā fard Masalamiyāh bin Qore jo Āsaf kī aulād meṅ se thā. [2]Masalamiyāh ke sāt beṭe baṛe se le kar chhoṭe tak Zakariyāh, Yadiyael, Zabadiyāh, Yatniyel, [3]Ailām, Yūhanān aur Ilīhuainī the.

[4-5]Obed-adom bhī darbān thā. Allāh ne use barkat de kar āṭh beṭe die the. Baṛe se le kar chhoṭe tak un ke nām Samāyāh, Yahūzabad, Yuāḳh, Sakār, Nataniyel, Ammiyel, Ishkār aur Fa'ūllatī the. [6]Samāyāh bin Obed-adom ke beṭe ḳhāndānī sarbarāh the, kyoṅki wuh kāfī asar-o-rasūḳh rakhte the. [7]Un ke nām utnī, rafāel, Obed aur Ilzabad the. Samāyāh ke rishtedār Ilīhū aur Samakiyāh bhī guroh meṅ shāmil the, kyoṅki wuh bhī ḳhās haisiyat rakhte the. [8]Obed-adom se nikle yih tamām ādmī lāyq the. Wuh apne beṭoṅ aur rishtedāroṅ samet kul 62 afrād the aur sab mahārat se apnī ḳhidmat saranjām dete the.

[9]Masalamiyāh ke beṭe aur rishtedār kul 18 ādmī the. Sab lāyq the.

[10]Mirārī ke ḳhāndān kā fard Hūsā ke chār beṭe Simrī, Ḳhilqiyāh, Tabaliyāh aur Zakariyāh the. Hūsā ne Simrī ko ḳhidmat ke guroh kā sarbarāh banā diyā thā agarche wuh pahlauṭhā nahīṅ thā. [11]Dūsre beṭe baṛe se le kar chhoṭe tak Ḳhilqiyāh, Tabaliyāh aur Zakariyāh the. Hūsā ke kul 13 beṭe aur rishtedār the.

[12]Darbānoṅ ke in gurohoṅ meṅ ḳhāndānī sarparast aur tamām ādmī shāmil the. Bāqī Lāwiyoṅ kī tarah yih bhī Rab ke ghar meṅ apnī ḳhidmat saranjām dete the. [13]Qurā-andāzī se muqarrar kiyā gayā ki kaun-sā guroh sahan ke kis darwāze kī pahrādārī kare. Is silsile meṅ baṛe aur chhoṭe ḳhāndānoṅ meṅ imtiyāz na kiyā gayā. [14]Yoṅ jab qurā ḍālā gayā to Masalamiyāh ke

ḳhāndān kā nām Mashriqī Darwāze
kī pahrādārī karne ke lie niklā.
Zakariyāh bin Masalamiyāh ke
ḳhāndān kā nām Shimālī Darwāze
kī pahrādārī karne ke lie niklā.
Zakariyāh apne dānā mashwaroṅ
ke lie mashhūr thā. [15]Jab qurā
Junūbī Darwāze kī pahrādārī ke lie
ḍālā gayā to Obed-adom kā nām
niklā. Us ke beṭoṅ ko godām kī
pahrādārī karne kī zimmedārī dī
gaī. [16]Jab Maġhribī Darwāze aur
Salakat Darwāze ke lie qurā ḍālā
gayā to Suffīm aur Hūsā ke nām
nikle. Salakat Darwāzā chaṛhne
wāle rāste par hai.

Pahrādārī kī ḳhidmat yoṅ bāṅṭī
gaī:

[17]Rozānā Mashriqī Darwāze par
chhih Lāwī pahrā dete the, Shimālī
aur Junūbī Darwāzoṅ par chār chār
afrād aur godām par do. [18]Rab ke
ghar ke sahan ke Maġhribī Darwāze
par chhih Lāwī pahrā dete the, chār
rāste par aur do sahan meṅ.

[19]Yih sab darbānoṅ ke guroh
the. Sab Qorah aur Mirārī ke
ḳhāndānoṅ kī aulād the.

**Ḳhidmat ke lie Lāwiyoṅ
ke Mazīd Guroh**

[20]Dūsre kuchh Lāwī Allāh ke
ghar ke ḳhazānoṅ aur Rab ke lie
maḳhsūs kī gaī chīzeṅ saṅbhālte
the.

[21-22]Do bhāī Zaitām aur Yoel Rab
ke ghar ke ḳhazānoṅ kī pahrādārī
karte the. Wuh Yihiyel ke ḳhāndān
ke sarparast the aur yoṅ Lādān
Jairsonī kī aulād the. [23]Amrām,
Izhār, Habrūn aur Uzziyel ke
ḳhāndānoṅ kī yih zimmedāriyāṅ
thīṅ:

[24]Sabuel bin Jairsom bin
Mūsā ḳhazānoṅ kā nigarān thā.
[25]Jairsom ke bhāī Iliyazar kā beṭā
Rahabiyāh thā. Rahabiyāh kā beṭā
Yasāyāh, Yasāyāh kā beṭā Yūrām,
Yūrām kā beṭā Zikrī aur Zikrī kā
beṭā Salūmīt thā. [26]Salūmīt apne
bhāiyoṅ ke sāth un muqaddas
chīzoṅ ko saṅbhāltā thā jo Dāūd
Bādshāh, ḳhāndānī sarparastoṅ,
hazār hazār aur sau sau faujiyoṅ
par muqarrar afsaroṅ aur dūsre ālā
afsaroṅ ne Rab ke lie maḳhsūs kī
thīṅ. [27]Yih chīzeṅ jangoṅ meṅ lūṭe
hue māl meṅ se le kar Rab ke ghar
ko mazbūt karne ke lie maḳhsūs
kī gaī thīṅ. [28]In meṅ wuh sāmān

bhī shāmil thā jo Samuel Ġhaibbīn, Sāūl bin Qīs, Abinair bin Nair aur Yoāb bin Zarūyāh ne maqdis ke lie maḳhsūs kiyā thā. Salūmīt aur us ke bhāī in tamām chīzoṅ ko saṅbhālte the.

[29]Izhār ke ḳhāndān ke afrād yānī kananiyāh aur us ke beṭoṅ ko Rab ke ghar se bāhar kī zimmedāriyāṅ dī gaīṅ. Unheṅ nigarānoṅ aur qāziyoṅ kī haisiyat se Isrāīl par muqarrar kiyā gayā. [30]Habrūn ke ḳhāndān ke afrād yānī Hasbiyāh aur us ke bhāiyoṅ ko Dariyā-e-Yardan ke maġhrib ke ilāqe ko saṅbhālne kī zimmedārī dī gaī. Wahāṅ wuh Rab ke ghar se mutālliq kāmoṅ ke alāwā bādshāh kī ḳhidmat bhī saranjām dete the. In lāyq ādmiyoṅ kī kul tādād 1,700 thī.

[31]Dāūd Bādshāh kī hukūmat ke 40weṅ sāl meṅ nasabnāme kī tahqīq kī gaī tāki Habrūn ke ḳhāndān ke bāre meṅ mālūmāt hāsil ho jāeṅ. Patā chalā ki us ke kaī lāyq rukn Jiliyād ke ilāqe ke shahr Yāzer meṅ ābād haiṅ. Yariyāh un kā sarparast thā. [32]Dāūd Bādshāh ne use Rūbin, Jad aur Manassī ke mashriqī ilāqe ko saṅbhālne kī zimmedārī dī. Yariyāh kī is ḳhidmat meṅ us ke ḳhāndān ke mazīd 2,700 afrād bhī shāmil the. Sab lāyq aur apne apne ḳhāndānoṅ ke sarparast the. Us ilāqe meṅ wuh Rab ke ghar se mutālliq kāmoṅ ke alāwā bādshāh kī ḳhidmat bhī saranjām dete the.

Fauj ke Guroh

27 Darj-e-zail un ḳhāndānī sarparastoṅ, hazār hazār aur sau sau faujiyoṅ par muqarrar afsaroṅ aur sarkārī afsaroṅ kī fahrist hai jo bādshāh ke mulāzim the.

Fauj 12 gurohoṅ par mushtamil thī, aur har guroh ke 24,000 afrād the. Har guroh kī ḍyūṭī sāl meṅ ek māh ke lie lagtī thī. [2]Jo afsar in gurohoṅ par muqarrar the wuh yih the:

Pahlā māh: Yasūbiyām bin Zabdiyel. [3]Wuh Fāras ke ḳhāndān kā thā aur us guroh par muqarrar thā jis kī ḍyūṭī pahle mahīne meṅ hotī thī.

[4]Dūsrā māh: Dodī Aḳhūhī. Us ke guroh ke ālā afsar kā nām Miqlot thā.

[5]Tīsrā māh: Yahoyadā Imām kā beṭā Bināyāh. [6]Yih Dāūd ke

behtarīn daste banām ‘Tīs’ par muqarrar thā aur ḳhud zabardast faujī thā. Us ke guroh kā ālā afsar us kā beṭā ammīzabad thā.

7 Chauthā māh: Yoāb kā bhāī Asāhel. Us kī maut ke bād Asāhel kā beṭā Zabadiyāh us kī jagah muqarrar huā.

8 Pāṅchwāṅ māh: Samhūt Izrāḳhī.

9 Chhaṭā māh: Īrā bin Aqqīs Taqūī.

10 Sātwāṅ māh: Ḳhalis Falūnī Ifrāīmī.

11 Āṭhwāṅ māh: Zārah ke ḳhāndān kā Sibbakī Hūsātī.

12 Nawāṅ māh: Binyamīn ke qabīle kā Abiyazar Anatotī.

13 Daswāṅ māh: Zārah ke ḳhāndān kā Mahrī Natūfātī.

14 Gyārhwāṅ māh: Ifrāīm ke qabīle kā Bināyāh Fir’ātonī.

15 Bārhwāṅ māh: Ġhutniyel ke ḳhāndān kā Ḳhaldī Natūfātī.

Qabīloṅ ke Sarparast

16 Zail ke ādmī Isrāīlī qabīloṅ ke sarparast the:

Rūbin kā qabīlā: Iliyazar bin Zikrī.

Shamāūn kā qabīlā: Safatiyāh bin Mākā.

17 Lāwī kā qabīlā: Hasbiyāh bin Qamuel. Hārūn ke ḳhāndān kā sarparast Sadoq thā.

18 Yahūdāh kā qabīlā: Dāūd kā bhāī Ilīhū.

Ishkār kā qabīlā: Umrī bin Mīkāel.

19 Zabūlūn kā qabīlā: Ismāyāh bin Abadiyāh.

Naftālī kā qabīlā: Yarīmot bin Azriyel.

20 Ifrāīm kā qabīlā: Hosea bin Azaziyāh.

Maġhribī Manassī kā qabīlā: Yoel bin Fidāyāh.

21 Mashriqī Manassī kā qabīlā jo Jiliyād meṅ thā: Yiddū bin Zakariyāh.

Binyamīn kā qabīlā: Yāsiyel bin Abinair.

22 Dān kā qabīlā: Azarel bin Yarohām.

Yih bārah log Isrāīlī qabīloṅ ke sarbarāh the.

23 Jitne Isrāīlī mardoṅ kī umr 20 sāl yā is se kam thī unheṅ Dāūd ne shumār nahīṅ kiyā, kyoṅki Rab ne us se wādā kiyā thā ki maiṅ Isrāīliyoṅ ko āsmān par ke sitāroṅ jaisā beshumār banā

dūṅgā. [24]Nīz, Yoāb bin Zarūyāh
ne mardumshumārī ko shurū to
kiyā lekin use iḳhtitām tak nahīṅ
pahuṅchāyā thā, kyoṅki Allāh kā
ġhazab mardumshumārī ke bāis
Isrāīl par nāzil huā thā. Natīje meṅ
Dāūd Bādshāh kī tārīḳhī kitāb meṅ
Isrāīliyoṅ kī kul tādād kabhī nahīṅ
darj huī.

Shāhī Milkiyat ke Inchārj

[25]Azmāwat bin Adiyel Yarūshalam
ke shāhī godāmoṅ kā inchārj thā.
Jo godām dehī ilāqe, bāqī
shahroṅ, gāṅwoṅ aur qiloṅ meṅ
the un ko Yūnatan bin Uzziyāh
saṅbhāltā thā.
[26]Azrī bin Kalūb shāhī zamīnoṅ
kī kāshtkārī karne wāloṅ par
muqarrar thā.
[27]Simaī Rāmātī angūr ke bāġhoṅ
kī nigarānī kartā jabki Zabdī Shifmī
in bāġhoṅ kī mai ke godāmoṅ kā
inchārj thā.
[28]Bāl-hanān Jadīrī zaitūn aur
anjīr-tūt ke un bāġhoṅ par
muqarrar thā jo maġhrib ke
nashebī pahāṛī ilāqe meṅ the.
Yuās zaitūn ke tel ke godāmoṅ kī
nigarānī kartā thā.
[29]Shārūn ke maidān meṅ charne
wāle gāy-bail Sitrī Shārūnī ke zer-
e-nigarānī the jabki Sāfat bin Adlī
wādiyoṅ meṅ charne wāle gāy-
bailoṅ ko saṅbhāltā thā. [30]Obil
Ismāīlī ūṅṭoṅ par muqarrar thā,
Yahadiyāh Marūnotī gadhiyoṅ par
[31]aur Yāzīz Hājirī bheṛ-bakriyoṅ
par.
Yih sab shāhī milkiyat ke nigarān
the.

Bādshāh ke Qarībī Mushīr

[32]Dāūd kā samajhdār aur ālim
chachā Yūnatan bādshāh kā
mushīr thā. Yihiyel bin Hakmūnī
bādshāh ke beṭoṅ kī tarbiyat ke lie
zimmedār thā. [33]Aḳhītufal Dāūd
kā mushīr jabki Hūsī Arkī Dāūd
kā dost thā. [34]Aḳhītufal ke bād
Yahoyadā bin Bināyāh aur Abiyātar
bādshāh ke mushīr ban gae. Yoāb
shāhī fauj kā kamānḍar thā.

Isrāīl ke Buzurgoṅ ke sāmne Dāūd kī Taqrīr

28 Dāūd ne Isrāīl ke tamām
buzurgoṅ ko Yarūshalam
bulāyā. In meṅ qabīloṅ ke
sarparast, faujī ḍiwīzhanoṅ par
muqarrar afsar, hazār hazār aur

sau sau faujiyoṅ par muqarrar afsar, shāhī milkiyat aur rewaṛoṅ ke inchārj, bādshāh ke beṭoṅ kī tarbiyat karne wāle afsar, darbārī, mulk ke sūrmā aur bāqī tamām sāhib-e-haisiyat shāmil the.

2 Dāūd Bādshāh un ke sāmne khaṛe ho kar un se muḳhātib huā,

"Mere bhāiyo aur merī qaum, merī bāt par dhyān deṅ! Kāfī der se maiṅ ek aisā makān tāmīr karnā chāhtā thā jis meṅ Rab ke ahd kā sandūq mustaqil taur par rakhā jā sake. Āḳhir yih to hamāre Ḳhudā kī chaukī hai. Is maqsad se maiṅ taiyāriyāṅ karne lagā. 3 Lekin phir Allāh mujh se hamkalām huā, 'Mere nām ke lie makān banānā terā kām nahīṅ hai, kyoṅki tū ne jangjū hote hue bahut ḳhūn bahāyā hai.'

4 Rab Isrāīl ke Ḳhudā ne mere pūre ḳhāndān meṅ se mujhe chun kar hameshā ke lie Isrāīl kā bādshāh banā diyā, kyoṅki us kī marzī thī ki Yahūdāh kā qabīlā hukūmat kare. Yahūdāh ke ḳhāndānoṅ meṅ se us ne mere bāp ke ḳhāndān ko chun liyā, aur isī ḳhāndān meṅ se us ne mujhe pasand karke pūre Isrāīl kā bādshāh banā diyā. 5 Rab ne mujhe bahut beṭe atā kie haiṅ. Un meṅ se us ne muqarrar kiyā ki Sulemān mere bād taḳht par baiṭh kar Rab kī ummat par hukūmat kare. 6 Rab ne mujhe batāyā, 'Terā beṭā Sulemān hī merā ghar aur us ke sahan tāmīr karegā. Kyoṅki maiṅ ne use chun kar farmāyā hai ki wuh merā beṭā hogā aur maiṅ us kā bāp hūṅgā. 7 Agar wuh āj kī tarah āindā bhī mere ahkām aur hidāyāt par amal kartā rahe to maiṅ us kī bādshāhī abad tak qāym rakhūṅgā.'

8 Ab merī hidāyat par dhyān deṅ, pūrā Isrāīl yānī Rab kī jamāt aur hamārā Ḳhudā is ke gawāh haiṅ. Rab apne Ḳhudā ke tamām ahkām ke tābe raheṅ! Phir āindā bhī yih achchhā mulk āp kī milkiyat aur hameshā tak āp kī aulād kī maurūsī zamīn rahegā. 9 Ai Sulemān mere beṭe, apne bāp ke Ḳhudā ko taslīm karke pūre dil-o-jān aur ḳhushī se us kī ḳhidmat kareṅ. Kyoṅki Rab tamām diloṅ kī tahqīq kar letā hai, aur wuh hamāre ḳhayāloṅ ke tamām mansūboṅ se wāqif hai. Us ke tālib raheṅ to āp use pā leṅge. Lekin agar āp use tark kareṅ to wuh āp ko hameshā ke lie radd kar degā. 10 Yād rahe, Rab ne āp ko is lie chun liyā hai ki āp us ke lie muqaddas

ghar tāmīr kareṅ. Mazbūt rah kar
is kām meṅ lage raheṅ!”

Rab ke Ghar kā Naqshā

11 Phir Dāūd ne apne beṭe Sulemān
ko Rab ke ghar kā naqshā de diyā
jis meṅ tamām tafsīlāt darj thīṅ
yānī us ke barāmde, ḳhazānoṅ
ke kamre, bālāḳhāne, andarūnī
kamre, wuh Muqaddastarīn Kamrā
jis meṅ ahd ke sandūq ko us ke
kaffāre ke ḍhakne samet rakhnā
thā, 12 Rab ke ghar ke sahan, us ke
irdgird ke kamre aur wuh kamre
jin meṅ Rab ke lie maḳhsūs kie gae
sāmān ko mahfūz rakhnā thā.

Dāūd ne Rūh kī hidāyat se yih
pūrā naqshā taiyār kiyā thā. 13 Us
ne Rab ke ghar kī ḳhidmat ke lie
darkār imāmoṅ aur Lāwiyoṅ ke
gurohoṅ ko bhī muqarrar kiyā, aur
sāth sāth Rab ke ghar meṅ bāqī
tamām zimmedāriyāṅ bhī. Is ke
alāwā us ne Rab ke ghar kī ḳhidmat
ke lie darkār tamām sāmān kī
fahrist bhī taiyār kī thī. 14 Us ne
muqarrar kiyā ki muḳhtalif chīzoṅ
ke lie kitnā sonā aur kitnī chāṅdī
istemāl karnī hai. In meṅ zail
kī chīzeṅ shāmil thīṅ: 15 sone aur
chāṅdī ke charāġhdān aur un ke
charāġh (muḳhtalif charāġhdānoṅ
ke wazn farq the, kyoṅki har ek kā
wazn us ke maqsad par munhasir
thā), 16 sone kī wuh mezeṅ jin par
Rab ke lie maḳhsūs roṭiyāṅ rakhnī
thīṅ, chāṅdī kī mezeṅ, 17 ḳhālis
sone ke kāṅṭe, chhiṛkāw ke kaṭore
aur surāhī, sone-chāṅdī ke pyāle
18 aur baḳhūr jalāne kī qurbāngāh
par manḍhā huā ḳhālis sonā. Dāūd
ne Rab ke rath kā naqshā bhī
Sulemān ke hawāle kar diyā, yānī
un karūbī farishtoṅ kā naqshā jo
apne paroṅ ko phailā kar Rab ke
ahd ke sandūq ko ḍhāṅp dete haiṅ.

19 Dāūd ne kahā, “Maiṅ ne yih
tamām tafsīlāt waise hī qalamband
kar dī haiṅ jaise Rab ne mujhe
hikmat aur samajh atā kī hai.”

20 Phir wuh apne beṭe Sulemān se
muḳhātib huā, “Mazbūt aur diler
hoṅ! Ḍareṅ mat aur himmat mat
hārnā, kyoṅki Rab Ḳhudā merā
Ḳhudā āp ke sāth hai. Na wuh āp
ko chhoṛegā, na tark karegā balki
Rab ke ghar kī takmīl tak āp kī
madad kartā rahegā. 21 Ḳhidmat ke
lie muqarrar imāmoṅ aur Lāwiyoṅ
ke guroh bhī āp kā sahārā ban kar
Rab ke ghar meṅ apnī ḳhidmat
saranjām deṅge. Tāmīr ke lie jitne
bhī māhir kārīgaroṅ kī zarūrat hai

wuh ḳhidmat ke lie taiyār khaṛe haiṅ. Buzurgoṅ se le kar ām logoṅ tak sab āp kī har hidāyat kī tāmīl karne ke lie musta'id haiṅ."

Rab ke Ghar kī Tāmīr ke lie Nazarāne

29 Phir Dāūd dubārā pūrī jamāt se muḳhātib huā, "Allāh ne mere beṭe Sulemān ko chun kar muqarrar kiyā hai ki wuh aglā bādshāh bane. Lekin wuh abhī jawān aur nātajrabākār hai, aur yih tāmīrī kām bahut wasī hai. Use to yih mahal insān ke lie nahīṅ banānā hai balki Rab hamāre Ḳhudā ke lie. [2]Maiṅ pūrī jāṅfishānī se apne Ḳhudā ke ghar kī tāmīr ke lie sāmān jamā kar chukā hūṅ. Is meṅ sonā-chāṅdī, pītal, lohā, lakaṛī, aqīq-e-ahmar,[a] muḳhtalif jaṛe hue jawāhar aur pachchīkārī ke muḳhtalif patthar baṛī miqdār meṅ shāmil haiṅ. [3]Aur chūṅki mujh meṅ apne Ḳhudā kā ghar banāne ke lie bojh hai is lie maiṅ ne in chīzoṅ ke alāwā apne zātī ḳhazānoṅ se bhī sonā aur chāṅdī dī hai [4]yānī taqrīban 1,00,000 kilogrām ḳhālis sonā aur 2,35,000 kilogrām ḳhālis chāṅdī. Maiṅ chāhtā hūṅ ki yih kamroṅ kī dīwāroṅ par chaṛhāī jāe. [5]Kuchh kārīgaroṅ ke bāqī kāmoṅ ke lie bhī istemāl ho saktā hai. Ab maiṅ āp se pūchhtā hūṅ, āj kaun merī tarah ḳhushī se Rab ke kām ke lie kuchh dene ko taiyār hai?"

[6]Yih sun kar wahāṅ hāzir ḳhāndānī sarparastoṅ, qabīloṅ ke buzurgoṅ, hazār hazār aur sau sau faujiyoṅ par muqarrar afsaroṅ aur bādshāh ke ālā sarkārī afsaroṅ ne ḳhushī se kām ke lie hadiye die. [7]Us din Rab ke ghar ke lie taqrīban 1,70,000 kilogrām sonā, sone ke 10,000 sikke, 3,40,000 kilogrām chāṅdī, 6,10,000 kilogrām pītal aur 34,00,000 kilogrām lohā jamā huā. [8]Jis ke pās jawāhar the us ne unheṅ Yihiyel Jairsonī ke hawāle kar diyā jo ḳhazāṅchī thā aur jis ne unheṅ Rab ke ghar ke ḳhazāne meṅ mahfūz kar liyā. [9]Pūrī qaum is farāḳhdilī ko dekh kar ḳhush huī, kyoṅki sab ne dilī ḳhushī aur faiyāzī se apne hadiye Rab ko pesh kie. Dāūd Bādshāh bhī nihāyat ḳhush huā.

---

[a] carnelian

Dāūd kī Duā

[10]Is ke bād Dāūd ne pūrī jamāt ke
sāmne Rab kī tamjīd karke kahā,
"Ai Rab hamāre bāp Isrāīl ke
Ḳhudā, azal se abad tak terī hamd
ho. [11]Ai Rab, azmat, qudrat, jalāl
aur shān-o-shaukat tere hī haiṅ,
kyoṅki jo kuchh bhī āsmān aur
zamīn meṅ hai wuh terā hī hai. Ai
Rab, saltanat tere hāth meṅ hai,
aur tū tamām chīzoṅ par sarfarāz
hai. [12]Daulat aur izzat tujh se miltī
hai, aur tū sab par hukmrān hai.
Tere hāth meṅ tāqat aur qudrat hai,
aur har insān ko tū hī tāqatwar
aur mazbūt banā saktā hai. [13]Ai
hamāre Ḳhudā, yih dekh kar ham
terī satāish aur tere jalālī nām kī
tārīf karte haiṅ.
[14]Merī aur merī qaum kī kyā
haisiyat hai ki ham itnī faiyāzī se
yih chīzeṅ de sake? Āḳhir hamārī
tamām milkiyat terī taraf se hai.
Jo kuchh bhī ham ne tujhe de diyā
wuh hameṅ tere hāth se milā hai.
[15]Apne bāpdādā kī tarah ham bhī
tere nazdīk pardesī aur ġhairshahrī
haiṅ. Duniyā meṅ hamārī zindagī
sāye kī tarah ārizī hai, aur maut se
bachne kī koī ummīd nahīṅ. [16]Ai
Rab hamāre Ḳhudā, ham ne yih
sārā tāmīrī sāmān is lie ikaṭṭhā kiyā
hai ki tere muqaddas nām ke lie
ghar banāyā jāe. Lekin haqīqat
meṅ yih sab kuchh pahle se tere
hāth se hāsil huā hai. Yih pahle
se terā hī hai. [17]Ai mere Ḳhudā,
maiṅ jāntā hūṅ ki tū insān kā dil
jāṅch letā hai, ki diyānatdārī tujhe
pasand hai. Jo kuchh bhī maiṅ ne
diyā hai wuh maiṅ ne ḳhushī se aur
achchhī nīyat se diyā hai. Ab mujhe
yih dekh kar ḳhushī hai ki yahāṅ
hāzir terī qaum ne bhī itnī faiyāzī se
tujhe hadiye die haiṅ.
[18]Ai Rab hamāre bāpdādā
Ibrāhīm, Is'hāq aur Isrāīl ke Ḳhudā,
guzārish hai ki tū hameshā tak apnī
qaum ke diloṅ meṅ aisī hī taṛap
qāym rakh. Atā kar ki un ke dil
tere sāth lipṭe raheṅ. [19]Mere beṭe
Sulemān kī bhī madad kar tāki wuh
pūre dil-o-jān se tere ahkām aur
hidāyāt par amal kare aur us mahal
ko takmīl tak pahuṅchā sake jis ke
lie maiṅ ne taiyāriyāṅ kī haiṅ."
[20]Phir Dāūd ne pūrī jamāt se
kahā, "Āeṅ, Rab apne Ḳhudā kī
satāish kareṅ!" Chunāṅche sab Rab
apne bāpdādā ke Ḳhudā kī tamjīd
karke Rab aur bādshāh ke sāmne
muṅh ke bal jhuk gae.

[21]Agle din tamām Isrāīl ke
lie bhasm hone wālī bahut-sī
qurbāniyāṅ un kī mai kī nazaroṅ
samet Rab ko pesh kī gaīṅ. Is ke lie
1,000 jawān bailoṅ, 1,000 menḍhoṅ
aur 1,000 bheṛ ke bachchoṅ ko
chaṛhāyā gayā. Sāth sāth zabah kī
beshumār qurbāniyāṅ bhī pesh kī
gaīṅ. [22]Us din unhoṅ ne Rab ke
huzūr khāte-pīte hue baṛī ḳhushī
manāī. Phir unhoṅ ne dubārā is kī
tasdīq kī ki Dāūd kā beṭā Sulemān
hamārā bādshāh hai. Tel se use
masah karke unhoṅ ne use Rab ke
huzūr bādshāh aur Sadoq ko imām
qarār diyā.

Sulemān kī Zabardast Hukūmat

[23]Yoṅ Sulemān apne bāp Dāūd kī
jagah Rab ke taḳht par baiṭh gayā.
Use kāmyābī hāsil huī, aur tamām
Isrāīl us ke tābe rahā. [24]Tamām ālā
afsar, baṛe baṛe faujī aur Dāūd ke
bāqī beṭoṅ ne bhī apnī tābedārī kā
izhār kiyā. [25]Isrāīl ke deḳhte deḳhte
Rab ne Sulemān ko bahut sarfarāz
kiyā. Us ne us kī saltanat ko aisī
shān-o-shaukat se nawāzā jo māzī
meṅ Isrāīl ke kisī bhī bādshāh ko
hāsil nahīṅ huī thī.

Dāūd kī Wafāt

[26-27]Dāūd bin Yassī kul 40 sāl
tak Isrāīl kā bādshāh rahā, 7 sāl
Habrūn meṅ aur 33 sāl Yarūshalam
meṅ. [28]Wuh bahut umrrasīdā aur
umr, daulat aur izzat se āsūdā ho
kar intaqāl kar gayā. Phir Sulemān
taḳhtnashīn huā.

[29]Bāqī jo kuchh Dāūd kī hukūmat
ke daurān huā wuh tīnoṅ kitāboṅ
‘Samuel Ġhaibbīn kī Tārīḳh,’ ‘Nātan
Nabī kī Tārīḳh’ aur ‘Jād Ġhaibbīn
kī Tārīḳh’ meṅ darj hai. [30]In meṅ
us kī hukūmat aur asar-o-rasūḳh kī
tafsīlāt bayān kī gaī haiṅ, nīz wuh
kuchh jo us ke sāth, Isrāīl ke sāth
aur gird-o-nawāh ke mamālik ke
sāth huā.

2 Tawārīḳh

Sulemān Rab se Hikmat Māṅgtā Hai

1 Sulemān bin Dāūd kī hukūmat mazbūt ho gaī. Rab us kā Ḳhudā us ke sāth thā, aur wuh us kī tāqat baṛhātā rahā.

[2]Ek din Sulemān ne tamām Isrāīl ko apne pās bulāyā. Un meṅ hazār hazār aur sau sau faujiyoṅ par muqarrar afsar, qāzī, tamām buzurg aur kunboṅ ke sarparast shāmil the. [3]Phir Sulemān un ke sāth Jibaūn kī us pahāṛī par gayā jahāṅ Allāh kā mulāqāt kā ḳhaimā thā, wuhī jo Rab ke ḳhādim Mūsā ne registān meṅ banwāyā thā. [4]Ahd kā sandūq us meṅ nahīṅ thā, kyoṅki Dāūd ne use Qiriyat-yārīm se Yarūshalam lā kar ek ḳhaime meṅ rakh diyā thā jo us ne wahāṅ us ke lie taiyār kar rakhā thā. [5]Lekin pītal kī jo qurbāngāh Bazliyel bin Ūrī bin Hūr ne banāī thī wuh ab tak Jibaūn meṅ Rab ke ḳhaime ke sāmne thī. Ab Sulemān aur Isrāīl us ke sāmne jamā hue tāki Rab kī marzī dariyāft kareṅ. [6]Wahāṅ Rab ke huzūr Sulemān ne pītal kī us qurbāngāh par bhasm hone wālī 1,000 qurbāniyāṅ chaṛhāīṅ.

[7]Usī rāt Rab Sulemān par zāhir huā aur farmāyā, "Terā dil kyā chāhtā hai? Mujhe batā de to maiṅ terī ḳhāhish pūrī karūṅga." [8]Sulemān ne jawāb diyā, "Tū mere bāp Dāūd par baṛī mehrbānī kar chukā hai, aur ab tū ne us kī jagah mujhe taḳht par biṭhā diyā hai. [9]Tū ne mujhe ek aisī qaum par bādshāh banā diyā hai jo zamīn kī ḳhāk kī tarah beshumār hai. Chunāṅche

ai Rab Ḳhudā, wuh wādā pūrā kar
jo tū ne mere bāp Dāūd se kiyā
hai. [10]Mujhe hikmat aur samajh
atā farmā tāki maiṅ is qaum kī
rāhnumāī kar sakūṅ. Kyoṅki kaun
terī is azīm qaum kā insāf kar saktā
hai?”

[11]Allāh ne Sulemān se kahā,
“Maiṅ ḳhush hūṅ ki tū dil se
yihī kuchh chāhtā hai. Tū ne na
māl-o-daulat, na izzat, na apne
dushmanoṅ kī halākat aur na umr
kī darāzī balki hikmat aur samajh
māṅgī hai tāki merī us qaum kā
insāf kar sake jis par maiṅ ne
tujhe bādshāh banā diyā hai. [12]Is
lie maiṅ terī yih darḳhāst pūrī
karke tujhe hikmat aur samajh atā
karūṅga. Sāth sāth maiṅ tujhe utnā
māl-o-daulat aur utnī izzat dūṅgā
jitnī na māzī meṅ kisī bādshāh ko
hāsil thī, na mustaqbil meṅ kabhī
kisī ko hāsil hogī.”

[13]Is ke bād Sulemān Jibaūn kī us
pahāṛī se utrā jis par mulāqāt kā
ḳhaimā thā aur Yarūshalam wāpas
chalā gayā jahāṅ wuh Isrāīl par
hukūmat kartā thā.

Sulemān kī Daulat

[14]Sulemān ke 1,400 rath aur 12,000
ghoṛe the. Kuchh us ne rathoṅ
ke lie maḳhsūs kie gae shahroṅ
meṅ aur kuchh Yarūshalam meṅ
apne pās rakhe. [15]Bādshāh kī
sargarmiyoṅ ke bāis chāṅdī patthar
jaisī ām ho gaī aur deodār kī qīmtī
lakaṛī maġhrib ke nashebī pahāṛī
ilāqe kī anjīr-tūt kī sastī lakaṛī
jaisī ām ho gaī. [16]Bādshāh apne
ghoṛe Misr aur que yānī Kilikiyā
se darāmad kartā thā. Us ke tājir
in jaghoṅ par jā kar unheṅ ḳharīd
lāte the. [17]Bādshāh ke rath Misr
se darāmad hote the. Har rath
kī qīmat chāṅdī ke 600 sikke aur
har ghoṛe kī qīmat chāṅdī ke 150
sikke thī. Sulemān ke tājir yih
ghoṛe barāmad karte hue tamām
Hittī aur Arāmī bādshāhoṅ tak bhī
pahuṅchāte the.

**Rab ke Ghar kī Tāmīr
kī Taiyāriyāṅ**

2 Phir Sulemān ne Rab ke lie
ghar aur apne lie shāhī mahal
banāne kā hukm diyā. [2]Is ke lie
us ne 1,50,000 ādmiyoṅ kī bhartī kī.
80,000 ko us ne pahāṛī kānoṅ meṅ
lagāyā tāki wuh patthar nikāleṅ

jabki 70,000 afrād kī zimmedārī yih patthar Yarūshalam lānā thī. In sab par Sulemān ne 3,600 nigarān muqarrar kie. [3]Us ne Sūr ke bādshāh Hīrām ko ittalā dī, “Jis tarah āp mere bāp Dāūd ko deodār kī lakaṛī bhejte rahe jab wuh apne lie mahal banā rahe the usī tarah mujhe bhī deodār kī lakaṛī bhejeṅ. [4]Maiṅ ek ghar tāmīr karke use Rab apne Ḳhudā ke nām ke lie maḳhsūs karnā chāhtā hūṅ. Kyoṅki hameṅ aisī jagah kī zarūrat hai jis meṅ us ke huzūr ḳhushbūdār baḳhūr jalāyā jāe, Rab ke lie maḳhsūs roṭiyāṅ bāqāydagī se mez par rakhī jāeṅ aur ḳhās mauqoṅ par bhasm hone wālī qurbāniyāṅ pesh kī jāeṅ yānī har subh-o-shām, Sabat ke din, Nae Chāṅd kī Īdoṅ aur Rab hamāre Ḳhudā kī dīgar muqarrarā īdoṅ par. Yih Isrāīl kā dāymī farz hai.

[5]Jis ghar ko maiṅ banāne ko hūṅ wuh nihāyat azīm hogā, kyoṅki hamārā Ḳhudā dīgar tamām mābūdoṅ se kahīṅ azīm hai. [6]Lekin kaun us ke lie aisā ghar banā saktā hai jo us ke lāyq ho? Bulandtarīn āsmān bhī us kī rihāish ke lie chhoṭā hai. To phir merī kyā haisiyat hai ki us ke lie ghar banāūṅ? Maiṅ sirf aisī jagah banā saktā hūṅ jis meṅ us ke lie qurbāniyāṅ chaṛhāī jā sakeṅ.

[7]Chunāṅche mere pās kisī aise samajhdār kārīgar ko bhej deṅ jo mahārat se sone-chāṅdī, pītal aur lohe kā kām jāntā ho. Wuh nīle, arġhawānī aur qirmizī rang kā kapṛā banāne aur kandākārī kā ustād bhī ho. Aisā shaḳhs Yarūshalam aur Yahūdāh meṅ mere un kārīgaroṅ kā inchārj bane jinheṅ mere bāp Dāūd ne kām par lagāyā hai. [8]Is ke alāwā mujhe Lubnān se deodār, jūnīpar aur dīgar qīmtī daraḳhtoṅ kī lakaṛī bhej deṅ. Kyoṅki maiṅ jāntā hūṅ ki āp ke log umdā qism ke lakaṛhāre haiṅ. Mere ādmī āp ke logoṅ ke sāth mil kar kām kareṅge. [9]Hameṅ bahut-sī lakaṛī kī zarūrat hogī, kyoṅki jo ghar maiṅ banānā chāhtā hūṅ wuh baṛā aur shāndār hogā. [10]Āp ke lakaṛhāroṅ ke kām ke muāwaze meṅ maiṅ 32,75,000 kilogrām gandum, 27,00,000 kilogrām jau, 4,40,000 liṭar mai aur 4,40,000 liṭar zaitūn kā tel dūṅgā.”

[11]Sūr ke bādshāh Hīrām ne ḳhat likh kar Sulemān ko jawāb diyā, “Rab apnī qaum ko pyār kartā hai, is lie us ne āp ko us kā bādshāh

banāyā hai. [12]Rab Isrāīl ke Ḳhudā
kī hamd ho jis ne āsmān-o-zamīn
ko ḳhalaq kiyā hai ki us ne Dāūd
Bādshāh ko itnā dānishmand beṭā
atā kiyā hai. Us kī tamjīd ho ki
yih aqalmand aur samajhdār beṭā
Rab ke lie ghar aur apne lie mahal
tāmīr karegā. [13]Maiṅ āp ke pās
ek māhir aur samajhdār kārīgar ko
bhej detā hūṅ jis kā nām Hīrām-
abī hai. [14]Us kī Isrāīlī māṅ, Dān
ke qabīle kī hai jabki us kā bāp Sūr
kā hai. Hīrām sone-chāṅdī, pītal,
lohe, patthar aur lakaṛī kī chīzeṅ
banāne meṅ mahārat rakhtā hai.
Wuh nīle, arġhawānī aur qirmizī
rang kā kapṛā aur katān kā bārīk
kapṛā banā saktā hai. Wuh har
qism kī kandākārī meṅ bhī māhir
hai. Jo bhī mansūbā use pesh
kiyā jāe use wuh pāyā-e-takmīl tak
pahuṅchā saktā hai. Yih ādmī
āp ke aur āp ke muazzaz bāp
Dāūd ke kārīgaroṅ ke sāth mil
kar kām karegā. [15]Chunāṅche jis
gandum, jau, zaitūn ke tel aur
mai kā zikr mere āqā ne kiyā
wuh apne ḳhādimoṅ ko bhej deṅ.
[16]Muāwaze meṅ ham āp ke lie
darkār daraḳhtoṅ ko Lubnān meṅ
kaṭwāeṅge aur un ke beṛe bāndh
kar samundar ke zariye Yāfā Shahr
tak pahuṅchā deṅge. Wahāṅ se āp
unheṅ Yarūshalam le jā sakeṅge."

[17]Sulemān ne Isrāīl meṅ
ābād tamām ġhairmulkiyoṅ kī
mardumshumārī karwāī. (Us
ke bāp Dāūd ne bhī un kī
mardumshumārī karwāī thī.)
Mālūm huā ki Isrāīl meṅ 1,53,600
ġhairmulkī rahte haiṅ. [18]In meṅ se
us ne 80,000 ko pahāṛī kānoṅ meṅ
lagāyā tāki wuh patthar nikāleṅ
jabki 70,000 afrād kī zimmedārī yih
patthar Yarūshalam lānā thī. In
sab par Sulemān ne 3,600 nigarān
muqarrar kie.

Rab ke Ghar kī Tāmīr

3 Sulemān ne Rab ke ghar ko
Yarūshalam kī pahāṛī Moriyāh
par tāmīr kiyā. Us kā bāp Dāūd
yih maqām muqarrar kar chukā
thā. Yihīṅ jahāṅ pahle urnān yānī
Araunāh Yabūsī apnā anāj gāhtā
thā Rab Dāūd par zāhir huā thā.
[2]Tāmīr kā yih kām Sulemān kī
hukūmat ke chauthe sāl ke dūsre
māh aur us ke dūsre din shurū huā.

[3]Makān kī lambāī 90 fuṭ aur
chauṛāī 30 fuṭ thī. [4]Sāmne ek
barāmdā banāyā gayā jo imārat
jitnā chauṛā yānī 30 fuṭ aur 30 fuṭ

ūṅchā thā. Us kī andarūnī dīwāroṅ
par us ne ḳhālis sonā chaṛhāyā.
5Baṛe hāl kī dīwāroṅ par us ne ūpar
se le kar nīche tak jūnīpar kī lakaṛī
ke taḳhte lagāe, phir taḳhtoṅ par
ḳhālis sonā manḍhwā kar unheṅ
khajūr ke daraḳhtoṅ aur zanjīroṅ kī
taswīroṅ se ārāstā kiyā. 6Sulemān
ne Rab ke ghar ko jawāhar se bhī
sajāyā. Jo sonā istemāl huā wuh
parwāym se mangwāyā gayā thā.
7Sonā makān, tamām shahtīroṅ,
dahlīzoṅ, dīwāroṅ aur darwāzoṅ
par manḍhā gayā. Dīwāroṅ par
karūbī farishtoṅ kī taswīreṅ bhī
kandā kī gaīṅ.

Muqaddastarīn Kamrā

8Imārat kā sab se andarūnī kamrā
banām Muqaddastarīn Kamrā
imārat jaisā chauṛā yānī 30 fuṭ thā.
Us kī lambāī bhī 30 fuṭ thī. Is kamre
kī tamām dīwāroṅ par 20,000
kilogrām se zāyd sonā manḍhā
gayā. 9Sone kī kīloṅ kā wazn
taqrīban 600 grām thā. Bālāḳhānoṅ
kī dīwāroṅ par bhī sonā manḍhā
gayā.

10Phir Sulemān ne karūbī
farishtoṅ ke do mujassame banwāe
jinheṅ Muqaddastarīn Kamre meṅ
rakhā gayā. Un par bhī sonā
chaṛhāyā gayā. 11-13Jab donoṅ
farishtoṅ ko ek dūsre ke sāth
Muqaddastarīn Kamre meṅ khaṛā
kiyā gayā to un ke chār paroṅ kī
mil kar lambāī 30 fuṭ thī. Har
ek ke do par the, aur har par kī
lambāī sāṛhe sāt sāt fuṭ thī. Unheṅ
Muqaddastarīn Kamre meṅ yoṅ
ek dūsre ke sāth khaṛā kiyā gayā
ki har farishte kā ek par dūsre ke
par se lagtā jabki dāīṅ aur bāīṅ
taraf har ek kā dūsrā par dīwār ke
sāth lagtā thā. Wuh apne pāṅwoṅ
par khaṛe baṛe hāl kī taraf deḳhte
the. 14Muqaddastarīn Kamre ke
darwāze par Sulemān ne bārīk
katān se bunā huā pardā lagwāyā.
Wuh nīle, arġhawānī aur qirmizī
rang ke dhāge se sajā huā thā, aur
us par karūbī farishtoṅ kī taswīreṅ
thīṅ.

Rab ke Ghar ke Darwāze par Do Satūn

15Sulemān ne do satūn ḍhalwā kar
Rab ke ghar ke darwāze ke sāmne
khaṛe kie. Har ek 27 fuṭ lambā
thā, aur har ek par ek bālāī hissā
rakhā gayā jis kī ūṅchāī sāṛhe 7 fuṭ
thī. 16In bālāī hissoṅ ko zanjīroṅ se

sajāyā gayā jin se sau anār laṭke hue
the. [17]Donoṅ satūnoṅ ko Sulemān
ne Rab ke ghar ke darwāze ke dāīṅ
aur bāīṅ taraf khaṛā kiyā. Dahne
hāth ke satūn kā nām us ne 'Yakīn'
aur bāeṅ hāth ke satūn kā nām
'Boaz' rakhā.

Qurbāngāh aur Samundar Nāmī Hauz

4 Sulemān ne pītal kī ek
qurbāngāh bhī banwāī jis kī
lambāī 30 fuṭ, chauṛāī 30 fuṭ aur
ūṅchāī 15 fuṭ thī.
[2]Is ke bād us ne pītal kā baṛā
gol hauz ḍhalwāyā jis kā nām
'Samundar' rakhā gayā. Us kī
ūṅchāī sāṛhe 7 fuṭ, us kā muṅh 15
fuṭ chauṛā aur us kā gherā taqrīban
45 fuṭ thā. [3]Hauz ke kināre ke nīche
bailoṅ kī do qatāreṅ thīṅ. Fī fuṭ
taqrīban 6 bail the. Bail aur hauz
mil kar ḍhāle gae the. [4]Hauz ko
bailoṅ ke 12 mujassamoṅ par rakhā
gayā. Tīn bailoṅ kā ruḳh shimāl kī
taraf, tīn kā ruḳh maġhrib kī taraf,
tīn kā ruḳh junūb kī taraf aur tīn kā
ruḳh mashriq kī taraf thā. Un ke
pichhle hisse hauz kī taraf the, aur
hauz un ke kandhoṅ par paṛā thā.
[5]Hauz kā kinārā pyāle balki sosan
ke phūl kī tarah bāhar kī taraf muṛā
huā thā. Us kī dīwār taqrīban tīn
inch moṭī thī, aur hauz meṅ pānī
ke taqrīban 66,000 liṭar samā jāte
the.
[6]Sulemān ne 10 bāsan ḍhalwāe.
Pāṅch ko Rab ke ghar ke dāeṅ
hāth aur pāṅch ko us ke bāeṅ hāth
khaṛā kiyā gayā. In bāsanoṅ meṅ
gosht ke wuh ṭukṛe dhoe jāte jinheṅ
bhasm hone wālī qurbānī ke taur
par jalānā thā. Lekin 'Samundar'
nāmī hauz imāmoṅ ke istemāl ke
lie thā. Us meṅ wuh nahāte the.

Sone ke Shamādān aur Mezeṅ

[7]Sulemān ne sone ke 10 shamādān
muqarrarā tafsīlāt ke mutābiq
banwā kar Rab ke ghar meṅ rakh
die, pāṅch ko dāīṅ taraf aur pāṅch
ko bāīṅ taraf. [8]Das mezeṅ bhī banā
kar Rab ke ghar meṅ rakhī gaīṅ,
pāṅch ko dāīṅ taraf aur pāṅch ko
bāīṅ taraf. In chīzoṅ ke alāwā
Sulemān ne chhiṛkāw ke sone ke
100 kaṭore banwāe.

Sahan

[9]Phir Sulemān ne wuh andarūnī
sahan banwāyā jis meṅ sirf
imāmoṅ ko dāḳhil hone kī ijāzat

thī. Us ne baṛā sahan bhī us
ke darwāzoṅ samet banwāyā.
Darwāzoṅ ke kiwāṛoṅ par pītal
chaṛhāyā gayā. [10]‘Samundar’ nāmī
hauz ko sahan ke junūb-mashriq
meṅ rakhā gayā.

Us Sāmān kī Fahrist Jo Hīrām ne Taiyār Kiyā

[11]Hīrām ne bāsan, belche aur
chhiṛkāw ke kaṭore bhī banāe.
Yoṅ us ne Allāh ke ghar meṅ wuh
sārā kām mukammal kiyā jis ke lie
Sulemān Bādshāh ne use bulāyā
thā. Us ne zail kī chīzeṅ banāīṅ:
[12]do satūn,
satūnoṅ par lage pyālānumā
bālāī hisse,
bālāī hissoṅ par lagī zanjīroṅ kā
ḍizāyn,
[13]zanjīroṅ ke ūpar lage anār (fī
bālāī hissā 200 adad),
[14]hathgāṛiyāṅ,
in par ke pānī ke bāsan,
[15]hauz banām Samundar,
ise uṭhāne wāle bail ke 12
mujassame,
[16]bālṭiyāṅ, belche, gosht ke
kāṅṭe.
Tamām sāmān jo Hīrām-abī ne
Sulemān ke hukm par Rab ke ghar
ke lie banāyā pītal se ḍhāl kar
pālish kiyā gayā thā. [17]Bādshāh
ne use Wādī-e-Yardan meṅ Sukkāt
aur Zartān ke darmiyān ḍhalwāyā.
Wahāṅ ek faunḍarī thī jahāṅ Hīrām
ne gāre se sāṅche banā kar har chīz
ḍhāl dī. [18]Is sāmān ke lie Sulemān
Bādshāh ne itnā zyādā pītal istemāl
kiyā ki us kā kul wazn mālūm na ho
sakā.

Rab ke Ghar ke Andar Sone kā Sāmān

[19]Allāh ke ghar ke andar ke lie
Sulemān ne darj-e-zail sāmān
banwāyā:
sone kī qurbāngāh,
sone kī wuh mezeṅ jin par Rab ke
lie maḳhsūs roṭiyāṅ paṛī rahtī thīṅ,
[20]ḳhālis sone ke wuh shamādān
aur charāġh jin ko qawāyd ke
mutābiq Muqaddastarīn Kamre ke
sāmne jalnā thā,
[21]ḳhālis sone ke wuh phūl jin se
shamādān ārāstā the,
ḳhālis sone ke charāġh aur battī
ko bujhāne ke auzār,
[22]charāġh ko katarne ke ḳhālis
sone ke auzār, chhiṛkāw ke ḳhālis
sone ke kaṭore aur pyāle,

jalte hue koele ke lie ḳhālis sone
ke bartan,
Muqaddastarīn Kamre aur baṛe
hāl ke darwāze.

5 Rab ke ghar kī takmīl par
Sulemān ne wuh sonā-chāṅdī
aur bāqī tamām qīmtī chīzeṅ Rab
ke ghar ke ḳhazānoṅ meṅ rakhwā
dīṅ jo us ke bāp Dāūd ne Allāh ke
lie maḳhsūs kī thīṅ.

Ahd kā Sandūq Rab ke Ghar meṅ Lāyā Jātā Hai

2 Phir Sulemān ne Isrāīl ke tamām
buzurgoṅ aur qabīloṅ aur kunboṅ
ke tamām sarparastoṅ ko apne pās
Yarūshalam meṅ bulāyā, kyoṅki
Rab ke ahd kā sandūq ab tak
Yarūshalam ke us hisse meṅ thā jo
'Dāūd kā Shahr' yā Siyyūn kahlātā
hai. Sulemān chāhtā thā ki qaum
ke numāinde hāzir hoṅ jab sandūq
ko wahāṅ se Rab ke ghar meṅ
pahuṅchāyā jāe. 3 Chunāṅche Isrāīl
ke tamām mard sāl ke sātweṅ
mahīne[a] meṅ bādshāh ke pās
Yarūshalam meṅ jamā hue. Isī
mahīne meṅ Jhoṅpṛiyoṅ kī Īd
manāī jātī thī.

4 Jab sab jamā hue to Lāwī Rab ke
sandūq ko uṭhā kar 5 Rab ke ghar
meṅ lāe. Imāmoṅ ke sāth mil
kar unhoṅ ne mulāqāt ke ḳhaime
ko bhī us ke tamām muqaddas
sāmān samet Rab ke ghar meṅ
pahuṅchāyā. 6 Wahāṅ sandūq ke
sāmne Sulemān Bādshāh aur bāqī
tamām jamāshudā Isrāīliyoṅ ne itnī
bheṛ-bakriyāṅ aur gāy-bail qurbān
kie ki un kī tādād ginī nahīṅ jā saktī
thī.

7 Imāmoṅ ne Rab ke ahd
kā sandūq pichhle yānī
Muqaddastarīn Kamre meṅ lā
kar karūbī farishtoṅ ke paroṅ ke
nīche rakh diyā. 8 Farishtoṅ ke par
pūre sandūq par us kī uṭhāne kī
lakaṛiyoṅ samet phaile rahe. 9 To
bhī uṭhāne kī yih lakaṛiyāṅ itnī
lambī thīṅ ki un ke sire sāmne wāle
yānī Muqaddas Kamre se nazar āte
the. Lekin wuh bāhar se dekhe
nahīṅ jā sakte the. Āj tak wuh
wahīṅ maujūd haiṅ. 10 Sandūq meṅ
sirf patthar kī wuh do taḳhtiyāṅ
thīṅ jin ko Mūsā ne Horib yānī
Koh-e-Sīnā ke dāman meṅ us meṅ
rakh diyā thā, us waqt jab Rab
ne Misr se nikle hue Isrāīliyoṅ

[a] Sitambar tā Aktūbar

ke sāth ahd bāndhā thā. [11]Phir
imām Muqaddas Kamre se nikal
kar sahan meṅ āe.

Jitne imām āe the un sab ne
apne āp ko pāk-sāf kiyā huā thā,
ḳhāh us waqt un ke guroh kī Rab
ke ghar meṅ ḍyūṭī thī yā nahīṅ.
[12]Lāwiyoṅ ke tamām gulūkār
bhī hāzir the. Un ke rāhnumā
Āsaf, Haimān aur Yadūtūn apne
beṭoṅ aur rishtedāroṅ samet sab
bārīk katān ke libās pahne hue
qurbāngāh ke mashriq meṅ khaṛe
the. Wuh jhāṅjh, sitār aur sarod
bajā rahe the, jabki un ke sāth
120 imām turam phūṅk rahe the.
[13]Gāne wāle aur turam bajāne wāle
mil kar Rab kī satāish kar rahe the.
Turamoṅ, jhāṅjhoṅ aur bāqī sāzoṅ
ke sāth unhoṅ ne buland āwāz se
Rab kī tamjīd meṅ gīt gāyā, "Wuh
bhalā hai, aur us kī shafqat abadī
hai."

Tab Rab kā ghar ek bādal se bhar
gayā. [14]Imām Rab ke ghar meṅ
apnī ḳhidmat anjām na de sake,
kyoṅki Allāh kā ghar us ke jalāl ke
bādal se māmūr ho gayā thā.

6 Yih dekh kar Sulemān ne duā
kī, "Rab ne farmāyā hai ki
maiṅ ghane bādal ke andhere meṅ
rahūṅgā. [2]Maiṅ ne tere lie azīm
sukūnatgāh banāī hai, ek maqām jo
terī abadī sukūnat ke lāyq hai."

Rab ke Ghar kī Maḳhsūsiyat par Sulemān kī Taqrīr

[3]Phir bādshāh ne muṛ kar Rab ke
ghar ke sāmne khaṛī Isrāīl kī pūrī
jamāt kī taraf ruḳh kiyā. Us ne
unheṅ barkat de kar kahā,

[4]"Rab Isrāīl ke Ḳhudā kī tārīf
ho jis ne wuh wādā pūrā kiyā
hai jo us ne mere bāp Dāūd se
kiyā thā. Kyoṅki us ne farmāyā,
[5]'Jis din maiṅ apnī qaum ko Misr
se nikāl lāyā us din se le kar āj
tak maiṅ ne na kabhī farmāyā
ki Isrāīlī qabīloṅ ke kisī shahr
meṅ mere nām kī tāzīm meṅ ghar
banāyā jāe, na kisī ko merī qaum
Isrāīl par hukūmat karne ke lie
muqarrar kiyā. [6]Lekin ab maiṅ
ne Yarūshalam ko apne nām kī
sukūnatgāh aur Dāūd ko apnī qaum
Isrāīl kā bādshāh banāyā hai.'

[7]Mere bāp Dāūd kī baṛī ḳhāhish
thī ki Rab Isrāīl ke Ḳhudā ke nām
kī tāzīm meṅ ghar banāe. [8]Lekin
Rab ne etarāz kiyā, 'Maiṅ ḳhush
hūṅ ki tū mere nām kī tāzīm meṅ
ghar tāmīr karnā chāhtā hai, [9]lekin

tū nahīṅ balki terā beṭā hī use
banāegā.’
[10]Aur wāqaī, Rab ne apnā wādā
pūrā kiyā hai. Maiṅ Rab ke wāde ke
ain mutābiq apne bāp Dāūd kī jagah
Isrāīl kā bādshāh ban kar taḳht par
baiṭh gayā hūṅ. Aur ab maiṅ ne
Rab Isrāīl ke Ḳhudā ke nām kī tāzīm
meṅ ghar bhī banāyā hai. [11]Us
meṅ maiṅ ne wuh sandūq rakh diyā
hai jis meṅ sharīat kī taḳhtiyāṅ paṛī
haiṅ, us ahd kī taḳhtiyāṅ jo Rab ne
Isrāīliyoṅ se bāndhā thā.”

Rab ke Ghar kī Maḳhsūsiyat par Sulemān kī Duā

[12]Phir Sulemān ne Isrāīl kī pūrī
jamāt ke deḳhte deḳhte Rab kī
qurbāngāh ke sāmne khaṛe ho kar
apne hāth āsmān kī taraf uṭhāe.
[13]Us ne is mauqe ke lie pītal kā ek
chabūtarā banwā kar use bairūnī
sahan ke bīch meṅ rakhwā diyā thā.
Chabūtarā sāṛhe 7 fuṭ lamb, sāṛhe
7 fuṭ chauṛā aur sāṛhe 4 fuṭ ūṅchā
thā. Ab Sulemān us par chaṛh kar
pūrī jamāt ke deḳhte deḳhte jhuk
gayā. Apne hāthoṅ ko āsmān kī
taraf uṭhā kar [14]us ne duā kī,
“Ai Rab Isrāīl ke Ḳhudā, tujh jaisā
koī Ḳhudā nahīṅ hai, na āsmān aur
na zamīn par. Tū apnā wuh ahd
qāym rakhtā hai jise tū ne apnī
qaum ke sāth bāndhā hai aur apnī
mehrbānī un sab par zāhir kartā
hai jo pūre dil se terī rāh par chalte
haiṅ. [15]Tū ne apne ḳhādim Dāūd
se kiyā huā wādā pūrā kiyā hai. Jo
bāt tū ne apne muṅh se mere bāp
se kī wuh tū ne apne hāth se āj
hī pūrī kī hai. [16]Ai Rab Isrāīl ke
Ḳhudā, ab apnī dūsrī bāt bhī pūrī
kar jo tū ne apne ḳhādim Dāūd se
kī thī. Kyoṅki tū ne mere bāp se
wādā kiyā thā, ‘Agar terī aulād terī
tarah apne chāl-chalan par dhyān
de kar merī sharīat ke mutābiq
mere huzūr chaltī rahe to Isrāīl par
us kī hukūmat hameshā tak qāym
rahegī.’ [17]Ai Rab Isrāīl ke Ḳhudā, ab
barāh-e-karm apnā yih wādā pūrā
kar jo tū ne apne ḳhādim Dāūd se
kiyā hai.
[18]Lekin kyā Allāh wāqaī zamīn
par insān ke darmiyān sukūnat
karegā? Nahīṅ, tū to bulandtarīn
āsmān meṅ bhī samā nahīṅ
saktā! To phir yih makān jo
maiṅ ne banāyā hai kis tarah terī
sukūnatgāh ban saktā hai? [19]Ai Rab
mere Ḳhudā, to bhī apne ḳhādim
kī duā aur iltijā sun jab maiṅ tere
huzūr pukārte hue iltamās kartā

hūṅ [20]ki barāh-e-karm din rāt is
imārat kī nigarānī kar! Kyoṅki yih
wuh jagah hai jis ke bāre meṅ tū ne
ḳhud farmāyā, ‘Yahāṅ merā nām
sukūnat karegā.’ Chunāṅche apne
ḳhādim kī guzārish sun jo maiṅ
is maqām kī taraf ruḳh kie hue
kartā hūṅ. [21]Jab ham is maqām
kī taraf ruḳh karke duā kareṅ to
apne ḳhādim aur apnī qaum kī
iltijāeṅ sun. Āsmān par apne taḳht
se hamārī sun. Aur jab sunegā to
hamāre gunāhoṅ ko muāf kar!

[22]Agar kisī par ilzām lagāyā jāe
aur use yahāṅ terī qurbāngāh ke
sāmne lāyā jāe tāki halaf uṭhā kar
wādā kare ki maiṅ bequsūr hūṅ [23]to
barāh-e-karm āsmān par se sun
kar apne ḳhādimoṅ kā insāf kar.
Qusūrwār ko sazā de kar us ke apne
sar par wuh kuchh āne de jo us
se sarzad huā hai, aur bequsūr ko
be’ilzām qarār de aur us kī rāstbāzī
kā badlā de.

[24]Ho saktā hai kisī waqt terī qaum
Isrāīl terā gunāh kare aur natīje
meṅ dushman ke sāmne shikast
khāe. Agar Isrāīlī āḳhirkār tere
pās lauṭ āeṅ aur tere nām kī tamjīd
karke yahāṅ is ghar meṅ tere huzūr
duā aur iltamās kareṅ [25]to āsmān
par se un kī fariyād sun lenā. Apnī
qaum Isrāīl kā gunāh muāf karke
unheṅ dubārā us mulk meṅ wāpas
lānā jo tū ne unheṅ aur un ke
bāpdādā ko de diyā thā.

[26]Ho saktā hai Isrāīlī terā itnā
sangīn gunāh kareṅ ki kāl paṛe aur
baṛī der tak bārish na barse. Agar
wuh āḳhirkār is ghar kī taraf ruḳh
karke tere nām kī tamjīd kareṅ aur
terī sazā ke bāis apnā gunāh chhoṛ
kar lauṭ āeṅ [27]to āsmān par se un kī
fariyād sun lenā. Apne ḳhādimoṅ
aur apnī qaum Isrāīl ko muāf kar,
kyoṅki tū hī unheṅ achchhī rāh kī
tālīm detā hai. Tab us mulk par
dubārā bārish barsā de jo tū ne apnī
qaum ko mīrās meṅ de diyā hai.

[28]Ho saktā hai Isrāīl meṅ kāl
paṛ jāe, anāj kī fasal kisī bīmārī,
phaphūṅdī, ṭiḍḍiyoṅ yā kīṛoṅ se
muta’assir ho jāe, yā dushman kisī
shahr kā muhāsarā kare. Jo bhī
musībat yā bīmārī ho, [29]agar koī
Isrāīlī yā terī pūrī qaum us kā sabab
jān kar apne hāthoṅ ko is ghar kī
taraf baṛhāe aur tujh se iltamās
kare [30]to āsmān par apne taḳht se
un kī fariyād sun lenā. Unheṅ
muāf karke har ek ko us kī tamām
harkatoṅ kā badlā de, kyoṅki sirf
tū hī har insān ke dil ko jāntā hai.
[31]Phir jitnī der wuh us mulk meṅ

zindagī guzāreṅge jo tū ne hamāre
bāpdādā ko diyā thā utnī der wuh
terā ḳhauf mān kar terī rāhoṅ par
chalte raheṅge.
32 Āindā pardesī bhī tere azīm
nām, terī baṛī qudrat aur tere
zabardast kāmoṅ ke sabab se āeṅge
aur is ghar kī taraf ruḳh karke
duā kareṅge. Agarche wuh terī
qaum Isrāīl ke nahīṅ hoṅge 33 to
bhī āsmān par se un kī fariyād sun
lenā. Jo bhī darḳhāst wuh pesh
kareṅ wuh pūrī karnā tāki duniyā kī
tamām aqwām terā nām jān kar terī
qaum Isrāīl kī tarah hī terā ḳhauf
māneṅ aur jān leṅ ki jo imārat maiṅ
ne tāmīr kī hai us par tere hī nām kā
ṭhappā lagā hai.
34 Ho saktā hai terī qaum ke
mard terī hidāyat ke mutābiq apne
dushman se laṛne ke lie nikleṅ.
Agar wuh tere chune hue shahr aur
us imārat kī taraf ruḳh karke duā
kareṅ jo maiṅ ne tere nām ke lie
tāmīr kī hai 35 to āsmān par se un kī
duā aur iltamās sun kar un ke haq
meṅ insāf qāym rakhnā.
36 Ho saktā hai wuh terā gunāh
kareṅ, aisī harkateṅ to ham sab
se sarzad hotī rahtī haiṅ, aur
natīje meṅ tū nārāz ho kar unheṅ
dushman ke hawāle kar de jo
unheṅ qaid karke kisī dūr-darāz yā
qarībī mulk meṅ le jāe. 37 Shāyad
wuh jilāwatanī meṅ taubā karke
dubārā terī taraf rujū kareṅ aur tujh
se iltamās kareṅ, ‘Ham ne gunāh
kiyā hai, ham se ġhaltī huī hai, ham
ne bedīn harkateṅ kī haiṅ.’
38 Agar wuh aisā karke apnī qaid
ke mulk meṅ apne pūre dil-o-jān se
dubārā terī taraf rujū kareṅ aur terī
taraf se bāpdādā ko die gae mulk,
tere chune hue shahr aur us imārat
kī taraf ruḳh karke duā kareṅ jo
maiṅ ne tere nām ke lie tāmīr kī
hai 39 to āsmān par apne taḳht se
un kī duā aur iltamās sun lenā. Un
ke haq meṅ insāf qāym karnā, aur
apnī qaum ke gunāhoṅ ko muāf
kar denā. 40 Ai mere Ḳhudā, terī
āṅkheṅ aur tere kān un duāoṅ ke
lie khule raheṅ jo is jagah par kī jātī
haiṅ.
41 Ai Rab Ḳhudā, uṭh kar apnī
ārāmgāh ke pās ā, tū aur ahd
kā sandūq jo terī qudrat kā izhār
hai. Ai Rab Ḳhudā, tere imām
najāt se mulabbas ho jāeṅ, aur
tere īmāndār terī bhalāī kī ḳhushī
manāeṅ. 42 Ai Rab Ḳhudā, apne
masah kie hue ḳhādim ko radd na
kar balki us shafqat ko yād kar jo tū
ne apne ḳhādim Dāūd par kī hai.”

Rab ke Ghar kī Maḳhsūsiyat par Jashn

7 Sulemān kī is duā ke iḳhtitām
par āg ne āsmān par se nāzil
ho kar bhasm hone wālī aur zabah
kī qurbāniyoṅ ko bhasm kar diyā.
Sāth sāth Rab kā ghar us ke jalāl se
yoṅ māmūr huā [2]ki imām us meṅ
dāḳhil na ho sake. [3]Jab Isrāīliyoṅ
ne dekhā ki āsmān par se āg nāzil
huī hai aur ghar Rab ke jalāl se
māmūr ho gayā hai to wuh muṅh
ke bal jhuk kar Rab kī hamd-o-sanā
karke gīt gāne lage, "Wuh bhalā hai,
aur us kī shafqat abadī hai."
[4-5]Phir bādshāh aur tamām
qaum ne Rab ke huzūr qurbāniyāṅ
pesh karke Allāh ke ghar ko
maḳhsūs kiyā. Is silsile meṅ
Sulemān ne 22,000 gāy-bailoṅ aur
1,20,000 bheṛ-bakriyoṅ ko qurbān
kiyā. [6]Imām aur Lāwī apnī apnī
zimmedāriyoṅ ke mutābiq khaṛe
the. Lāwī un sāzoṅ ko bajā rahe
the jo Dāūd ne Rab kī satāish karne
ke lie banwāe the. Sāth sāth wuh
hamd kā wuh gīt gā rahe the jo
unhoṅ ne Dāūd se sīkhā thā, "Us
kī shafqat abadī hai." Lāwiyoṅ ke
muqābil imām turam bajā rahe the
jabki bāqī tamām log khaṛe the.
[7]Sulemān ne sahan kā darmiyānī
hissā qurbāniyāṅ chaṛhāne ke lie
maḳhsūs kiyā. Wajah yih thī ki
pītal kī qurbāngāh itnī qurbāniyāṅ
pesh karne ke lie chhoṭī thī, kyoṅki
bhasm hone wālī qurbāniyoṅ aur
ġhallā kī nazaroṅ kī tādād bahut
zyādā thī. Is ke alāwā salāmatī kī
beshumār qurbāniyoṅ kī charbī ko
bhī jalānā thā.
[8-9]Īd 14 dinoṅ tak manāī gaī.
Pahle hafte meṅ Sulemān aur
tamām Isrāīl ne qurbāngāh kī
maḳhsūsiyat manāī aur dūsre hafte
meṅ Jhoṅpṛiyoṅ kī Īd. Is īd meṅ
bahut zyādā log sharīk hue. Wuh
dūr-darāz ilāqoṅ se Yarūshalam āe
the, shimāl meṅ Labo-hamāt se
le kar junūb meṅ us wādī tak jo
Misr kī sarhad thī. Āḳhirī din pūrī
jamāt ne iḳhtitāmī jashn manāyā.
[10]Yih sātweṅ māh ke 23weṅ din
wuqūpazīr huā. Is ke bād Sulemān
ne Isrāīliyoṅ ko ruḳhsat kiyā. Sab
shādmān aur dil se ḳhush the ki
Rab ne Dāūd, Sulemān aur apnī
qaum Isrāīl par itnī mehrbānī kī
hai.

Rab Sulemān se Hamkalām Hotā Hai

11 Chunāṅche Sulemān ne Rab ke
ghar aur shāhī mahal ko takmīl tak
pahuṅchāyā. Jo kuchh bhī us ne
ṭhān liyā thā wuh pūrā huā. 12 Ek rāt
Rab us par zāhir huā aur kahā,

"Maiṅ ne terī duā ko sun kar tay
kar liyā hai ki yih ghar wuhī jagah
ho jahāṅ tum mujhe qurbāniyāṅ
pesh kar sako. 13 Jab kabhī maiṅ
bārish kā silsilā rokūṅ, yā fasleṅ
ḳharāb karne ke lie ṭiḍḍiyāṅ bhejūṅ
yā apnī qaum meṅ wabā phailne
dūṅ 14 to agar merī qaum jo mere
nām se kahlātī hai apne āp ko past
kare aur duā karke mere chehre kī
tālib ho aur apnī sharīr rāhoṅ se
bāz āe to phir maiṅ āsmān par se
us kī sun kar us ke gunāhoṅ ko
muāf kar dūṅgā aur mulk ko bahāl
karūṅga. 15 Ab se jab bhī yahāṅ
duā māṅgī jāe to merī āṅkheṅ
khulī raheṅgī aur mere kān us par
dhyān deṅge. 16 Kyoṅki maiṅ ne
is ghar ko chun kar maḳhsūs-o-
muqaddas kar rakhā hai tāki merā
nām hameshā tak yahāṅ qāym
rahe. Merī āṅkheṅ aur dil hameshā
is meṅ hāzir raheṅge. 17 Jahāṅ
tak terā tālluq hai, apne bāp Dāūd
kī tarah mere huzūr chaltā rah.
Kyoṅki agar tū mere tamām ahkām
aur hidāyāt kī pairawī kartā rahe
18 to maiṅ terī Isrāīl par hukūmat
qāym rakhūṅgā. Phir merā wuh
wādā qāym rahegā jo maiṅ ne tere
bāp Dāūd se ahd bāndh kar kiyā thā
ki Isrāīl par terī aulād kī hukūmat
hameshā tak qāym rahegī.

19 Lekin ḳhabardār! Agar tū mujh
se dūr ho kar mere die gae ahkām
aur hidāyāt ko tark kare balki dīgar
mābūdoṅ kī taraf rujū karke un
kī ḳhidmat aur parastish kare 20 to
maiṅ Isrāīl ko jaṛ se ukhāṛ kar us
mulk se nikāl dūṅgā jo maiṅ ne
un ko de diyā hai. Na sirf yih
balki maiṅ is ghar ko bhī radd kar
dūṅgā jo maiṅ ne apne nām ke
lie maḳhsūs-o-muqaddas kar liyā
hai. Us waqt maiṅ Isrāīl ko tamām
aqwām meṅ mazāq aur lān-tān kā
nishānā banā dūṅgā. 21 Is shāndār
ghar kī burī hālat dekh kar yahāṅ
se guzarne wāle tamām logoṅ ke
roṅgṭe khaṛe ho jāeṅge, aur wuh
pūchheṅge, 'Rab ne is mulk aur is
ghar se aisā sulūk kyoṅ kiyā?' 22 Tab
log jawāb deṅge, 'Is lie ki go Rab un
ke bāpdādā kā Ḳhudā unheṅ Misr
se nikāl kar yahāṅ lāyā to bhī yih
log use tark karke dīgar mābūdoṅ

se chimaṭ gae haiṅ. Chūṅki wuh un
kī parastish aur ḳhidmat karne se
bāz na āe is lie us ne unheṅ is sārī
musībat meṅ ḍāl diyā hai.'"

Sulemān kī Muḳhtalif Muhimmāt

8 Rab ke ghar aur shāhī mahal
ko tāmīr karne meṅ 20 sāl lag
gae the. [2]Is ke bād Sulemān ne wuh
ābādiyāṅ nae sire se tāmīr kīṅ jo
Hīrām ne use de dī thīṅ. In meṅ us
ne Isrāīliyoṅ ko basā diyā.

[3]Ek faujī muhimm ke daurān us
ne Hamāt-zobāh par hamlā karke
us par qabzā kar liyā. [4]Is ke alāwā
us ne Hamāt ke ilāqe meṅ godām
ke shahr banāe. Registān ke shahr
Tadmūr meṅ us ne bahut-sā tāmīrī
kām karāyā [5-6]aur isī tarah Bālāī aur
Nashebī Bait-haurūn aur Bālāt meṅ
bhī. In shahroṅ ke lie us ne fasīl
aur kunḍe wāle darwāze banwāe.
Sulemān ne apne godāmoṅ ke lie
aur apne rathoṅ aur ghoṛoṅ ko
rakhne ke lie bhī shahr banwāe.

Jo kuchh bhī wuh Yarūshalam,
Lubnān yā apnī saltanat kī kisī aur
jagah banwānā chāhtā thā wuh us
ne banwāyā. [7-8]Jin ādmiyoṅ kī
Sulemān ne begār par bhartī kī
wuh Isrāīlī nahīṅ the balki Hittī,
Amorī, Farizzī, Hiwwī aur Yabūsī
yānī Kanān ke pahle bāshindoṅ kī
wuh aulād the jo bāqī rah gae the.
Mulk par qabzā karte waqt Isrāīlī
in qaumoṅ ko pūre taur par miṭā
na sake, aur āj tak in kī aulād
ko Isrāīl ke lie begār meṅ kām
karnā paṛtā hai. [9]Lekin Sulemān
ne Isrāīliyoṅ ko aise kām karne
par majbūr na kiyā balki wuh us
ke faujī aur rathoṅ ke faujiyoṅ ke
afsar ban gae. Aur unheṅ rathoṅ
aur ghoṛoṅ par muqarrar kiyā gayā.
[10]Sulemān ke tāmīrī kām par bhī
250 Isrāīlī muqarrar the jo ziloṅ
par muqarrar afsaroṅ ke tābe the.
Yih log tāmīrī kām karne wāloṅ kī
nigarānī karte the.

[11]Firaun kī beṭī Yarūshalam ke
purāne hisse banām 'Dāūd kā
Shahr' se us mahal meṅ muntaqil
huī jo Sulemān ne us ke lie tāmīr
kiyā thā, kyoṅki Sulemān ne kahā,
"Lāzim hai ki merī ahliyā Isrāīl
ke bādshāh Dāūd ke mahal meṅ
na rahe. Chūṅki Rab kā sandūq
yahāṅ se guzarā hai, is lie yih jagah
muqaddas hai."

Rab ke Ghar meṅ Ḳhidmat kī Tartīb

12 Us waqt se Sulemān Rab ko
Rab ke ghar ke baṛe hāl ke
sāmne kī qurbāngāh par bhasm
hone wālī qurbāniyāṅ pesh kartā
thā. 13 Jo kuchh bhī Mūsā ne
rozānā kī qurbāniyoṅ ke mutālliq
farmāyā thā us ke mutābiq bādshāh
qurbāniyāṅ chaṛhātā thā. In meṅ
wuh qurbāniyāṅ bhī shāmil thīṅ
jo Sabat ke din, Nae Chāṅd kī Īd
par aur sāl kī tīn baṛī īdoṅ par
yānī Fasah kī Īd, Haftoṅ kī Īd
aur Jhoṅpṛiyoṅ kī Īd par pesh kī
jātī thīṅ. 14 Sulemān ne imāmoṅ
ke muḳhtalif gurohoṅ ko wuh
zimmedāriyāṅ sauṅpīṅ jo us ke bāp
Dāūd ne muqarrar kī thīṅ. Lāwiyoṅ
kī zimmedāriyāṅ bhī muqarrar
kī gaīṅ. Un kī ek zimmedārī
Rab kī hamd-o-sanā karne meṅ
parastāroṅ kī rāhnumāī karnī thī.
Nīz, unheṅ rozānā kī zarūriyāt ke
mutābiq imāmoṅ kī madad karnī
thī. Rab ke ghar ke darwāzoṅ
kī pahrādārī bhī Lāwiyoṅ kī ek
ḳhidmat thī. Har darwāze par ek
alag guroh kī ḍyūṭī lagāī gaī. Yih bhī
mard-e-Ḳhudā Dāūd kī hidāyāt ke
mutābiq huā. 15 Jo bhī hukm Dāūd
ne imāmoṅ, Lāwiyoṅ aur ḳhazānoṅ
ke mutālliq diyā thā wuh unhoṅ ne
pūrā kiyā.

16 Yoṅ Sulemān ke tamām
mansūbe Rab ke ghar kī buniyād
rakhne se le kar us kī takmīl tak
pūre hue.

17 Bād meṅ Sulemān Asyūn-jābar
aur Ailāt gayā. Yih shahr Adom
ke sāhil par wāqe the. 18 Wahāṅ
Hīrām Bādshāh ne apne jahāz aur
tajrabākār mallāh bheje tāki wuh
Sulemān ke ādmiyoṅ ke sāth mil
kar jahāzoṅ ko chalāeṅ. Unhoṅ
ne Ofīr tak safr kiyā aur wahāṅ
se Sulemān ke lie taqrīban 15,000
kilogrām sonā le kar āe.

Sabā kī Malikā Sulemān se Miltī Hai

9 Sulemān kī shohrat Sabā kī
malikā tak pahuṅch gaī. Jab
us ne us ke bāre meṅ sunā to wuh
Sulemān se milne ke lie rawānā huī
tāki use mushkil paheliyāṅ pesh
karke us kī dānishmandī jāṅch le.
Wuh nihāyat baṛe qāfile ke sāth
Yarūshalam pahuṅchī jis ke ūṅṭ
balsān, kasrat ke sone aur qīmtī
jawāhar se lade hue the.

Malikā kī Sulemān se mulāqāt
huī to us ne us se wuh tamām
mushkil sawālāt pūchhe jo us ke
zahan meṅ the. [2]Sulemān us ke
har sawāl kā jawāb de sakā. Koī
bhī bāt itnī pechīdā nahīṅ thī ki
wuh us kā matlab malikā ko batā
na saktā. [3]Sabā kī malikā Sulemān
kī hikmat aur us ke nae mahal
se bahut muta'assir huī. [4]Us ne
bādshāh kī mezoṅ par ke muḳhtalif
khāne dekhe aur yih ki us ke afsar
kis tartīb se us par biṭhāe jāte the.
Us ne bairoṅ kī ḳhidmat, un kī
shāndār wardiyoṅ aur sāqiyoṅ kī
shāndār wardiyoṅ par bhī ġhaur
kiyā. Jab us ne in bātoṅ ke alāwā
bhasm hone wālī wuh qurbāniyāṅ
bhī dekhīṅ jo Sulemān Rab ke ghar
meṅ chaṛhātā thā to malikā hakkā-
bakkā rah gaī.

[5]Wuh bol uṭhī, "Wāqaī, jo kuchh
maiṅ ne apne mulk meṅ āp ke
shāhkāroṅ aur hikmat ke bāre meṅ
sunā thā wuh durust hai. [6]Jab tak
maiṅ ne ḳhud ā kar yih sab kuchh
apnī āṅkhoṅ se na dekhā mujhe
yaqīn nahīṅ ātā thā. Lekin haqīqat
meṅ mujhe āp kī zabardast hikmat
ke bāre meṅ ādhā bhī nahīṅ batāyā
gayā thā. Wuh un riporṭoṅ se kahīṅ
zyādā hai jo mujh tak pahuṅchī
thīṅ. [7]Āp ke log kitne mubārak
haiṅ! Āp ke afsar kitne mubārak
haiṅ jo musalsal āp ke sāmne khaṛe
rahte aur āp kī dānish bharī bāteṅ
sunte haiṅ! [8]Rab āp ke Ḳhudā
kī tamjīd ho jis ne āp ko pasand
karke apne taḳht par biṭhāyā tāki
Rab apne Ḳhudā kī ḳhātir hukūmat
kareṅ. Āp kā Ḳhudā Isrāīl se
muhabbat rakhtā hai, aur wuh use
abad tak qāym rakhnā chāhtā hai,
isī lie us ne āp ko un kā bādshāh
banā diyā hai tāki insāf aur rāstbāzī
qāym rakheṅ."

[9]Phir malikā ne Sulemān ko
taqrīban 4,000 kilogrām sonā,
bahut zyādā balsān aur jawāhar de
die. Pahle kabhī bhī utnā balsān
Isrāīl meṅ nahīṅ lāyā gayā thā jitnā
us waqt Sabā kī malikā lāī.

[10]Hīrām aur Sulemān ke ādmī
Ofīr se na sirf sonā lāe balki unhoṅ
ne qīmtī lakaṛī aur jawāhar bhī
Isrāīl tak pahuṅchāe. [11]Jitnī qīmtī
lakaṛī un dinoṅ meṅ Yahūdāh
meṅ darāmad huī utnī pahle kabhī
wahāṅ lāī nahīṅ gaī thī. Is lakaṛī se
bādshāh ne Rab ke ghar aur apne
mahal ke lie sīṛhiyāṅ banwāīṅ.
Yih mausīqāroṅ ke sarod aur sitār
banāne ke lie bhī istemāl huī.

12 Sulemān Bādshāh ne apnī taraf
se Sabā kī malikā ko bahut-se tohfe
die. Yih un chīzoṅ se zyādā the
jo malikā apne mulk se us ke pās
lāī thī. Jo bhī malikā chāhtī thī yā
us ne māṅgā wuh use diyā gayā.
Phir wuh apne naukar-chākaroṅ
aur afsaroṅ ke hamrāh apne watan
wāpas chalī gaī.

Sulemān kī Daulat aur Shohrat

13 Jo sonā Sulemān ko sālānā
miltā thā us kā wazn taqrīban
23,000 kilogrām thā. 14 Is meṅ
wuh ṭaiks shāmil nahīṅ the jo
use saudāgaroṅ, tājiroṅ, Arab
bādshāhoṅ aur ziloṅ ke afsaroṅ se
milte the. Yih use sonā aur chāṅdī
dete the.

15-16 Sulemān Bādshāh ne 200 baṛī
aur 300 chhoṭī ḍhāleṅ banwāīṅ. Un
par sonā manḍhā gayā. Har baṛī
ḍhāl ke lie taqrīban 7 kilogrām sonā
istemāl huā aur har chhoṭī ḍhāl
ke lie sāṛhe 3 kilogrām. Sulemān
ne unheṅ 'Lubnān kā Jangal' nāmī
mahal meṅ mahfūz rakhā.

17 In ke alāwā bādshāh ne
hāthīdāṅt se ārāstā ek baṛā taḳht
banwāyā jis par ḳhālis sonā
chaṛhāyā gayā. 18-19 Us ke har bāzū
ke sāth sherbabar kā mujassamā
thā. Taḳht kuchh ūṅchā thā,
aur bādshāh chhih pāe wālī sīṛhī
par chaṛh kar us par baiṭhtā thā.
Dāīṅ aur bāīṅ taraf har pāe par
sherbabar kā mujassamā thā.
Pāṅwoṅ ke lie sone kī chaukī banāī
gaī thī. Is qism kā taḳht kisī aur
saltanat meṅ nahīṅ pāyā jātā thā.

20 Sulemān ke tamām pyāle
sone ke the, balki 'Lubnān kā
Jangal' nāmī mahal meṅ tamām
bartan ḳhālis sone ke the. Koī bhī
chīz chāṅdī kī nahīṅ thī, kyoṅki
Sulemān ke zamāne meṅ chāṅdī kī
koī qadar nahīṅ thī. 21 Bādshāh ke
apne bahrī jahāz the jo Hīrām ke
bandoṅ ke sāth mil kar muḳhtalif
jaghoṅ par jāte the. Har tīn sāl ke
bād wuh sone-chāṅdī, hāthīdāṅt,
bandaroṅ aur moroṅ se lade hue
wāpas āte the.

22 Sulemān kī daulat aur hikmat
duniyā ke tamām bādshāhoṅ se
kahīṅ zyādā thī. 23 Duniyā ke
tamām bādshāh us se milne kī
koshish karte rahe tāki wuh hikmat
sun leṅ jo Allāh ne us ke dil meṅ ḍāl
dī thī. 24 Sāl basāl jo bhī Sulemān
ke darbār meṅ ātā wuh koī na koī
tohfā lātā. Yoṅ use sone-chāṅdī
ke bartan, qīmtī libās, hathiyār,

balsān, ghoṛe aur ḳhachchar milte rahe.

[25]Ghoṛoṅ aur rathoṅ ko rakhne ke lie Sulemān ke 4,000 thān the. Us ke 12,000 ghoṛe the. Kuchh us ne rathoṅ ke lie maḳhsūs kie gae shahroṅ meṅ aur kuchh Yarūshalam meṅ apne pās rakhe. [26]Sulemān un tamām bādshāhoṅ kā hukmrān thā jo Dariyā-e-Furāt se le kar Filistiyoṅ ke mulk kī Misrī sarhad tak hukūmat karte the. [27]Bādshāh kī sargarmiyoṅ ke bāis chāṅdī patthar jaisī ām ho gaī aur deodār kī qīmtī lakaṛī maġhrib ke nashebī pahāṛī ilāqe kī anjīr-tūt kī sastī lakaṛī jaisī ām ho gaī. [28]Bādshāh ke ghoṛe Misr aur dīgar kaī mulkoṅ se darāmad hote the.

Sulemān kī Maut

[29]Sulemān kī zindagī ke bāre meṅ mazīd bāteṅ shurū se le kar āḳhir tak 'Nātan Nabī kī Tārīḳh,' Sailā ke rahne wāle nabī Aḳhiyāh kī kitāb 'Aḳhiyāh kī Nabuwwat' aur Yarubiyām bin Nabāt se mutālliq kitāb 'Iddū Ġhaibbīn kī Royāeṅ' meṅ darj haiṅ.

[30]Sulemān 40 sāl ke daurān pūre Isrāīl par hukūmat kartā rahā. Us kā dārul-hukūmat Yarūshalam thā. [31]Jab wuh mar kar apne bāpdādā se jā milā to use Yarūshalam ke us hisse meṅ dafn kiyā gayā jo 'Dāūd kā Shahr' kahlātā hai. Phir us kā beṭā Rahubiyām taḳhtnashīn huā.

Shimālī Qabīle Alag Ho Jāte Haiṅ

10 Rahubiyām Sikam gayā, kyoṅki wahāṅ tamām Isrāīlī use bādshāh muqarrar karne ke lie jamā ho gae the. [2]Yarubiyām bin Nabāt yih ḳhabar sunte hī Misr se jahāṅ us ne Sulemān Bādshāh se bhāg kar panāh lī thī Isrāīl wāpas āyā. [3]Isrāīliyoṅ ne use bulāyā tāki us ke sāth Sikam jāeṅ. Jab pahuṅchā to Isrāīl kī pūrī jamāt Yarubiyām ke sāth mil kar Rahubiyām se milne gaī. Unhoṅ ne bādshāh se kahā, [4]"Jo juā āp ke bāp ne ham par ḍāl diyā thā use uṭhānā mushkil thā, aur jo waqt aur paise hameṅ bādshāh kī ḳhidmat meṅ sarf karne the wuh nāqābil-e-bardāsht the. Ab donoṅ ko kam kar deṅ. Phir ham ḳhushī se āp kī ḳhidmat kareṅge."

[5]Rahubiyām ne jawāb diyā, "Mujhe tīn din kī muhlat deṅ, phir dubārā mere pās āeṅ." Chunāṅche

log chale gae. [6]Phir Rahubiyām
Bādshāh ne un buzurgoṅ se
mashwarā kiyā jo Sulemān ke jīte-jī
bādshāh kī ḳhidmat karte rahe the.
Us ne pūchhā, “Āp kā kyā ḳhayāl
hai? Maiṅ in logoṅ ko kyā jawāb
dūṅ?” [7]Buzurgoṅ ne jawāb diyā,
“Hamārā mashwarā hai ki is waqt
un se mehrbānī se pesh ā kar un
se achchhā sulūk kareṅ aur narm
jawāb deṅ. Agar āp aisā kareṅ
to wuh hameshā āp ke wafādār
ḳhādim bane raheṅge.”

[8]Lekin Rahubiyām ne buzurgoṅ
kā mashwarā radd karke us kī
ḳhidmat meṅ hāzir un jawānoṅ se
mashwarā kiyā jo us ke sāth parwān
chaṛhe the. [9]Us ne pūchhā, “Maiṅ
is qaum ko kyā jawāb dūṅ? Yih
taqāzā kar rahe haiṅ ki maiṅ wuh
juā halkā kar dūṅ jo mere bāp ne
un par ḍāl diyā.” [10]Jo jawān us ke
sāth parwān chaṛhe the unhoṅ ne
kahā, “Achchhā, yih log taqāzā kar
rahe haiṅ ki āp ke bāp kā juā halkā
kiyā jāe? Unheṅ batā denā, ‘Merī
chhoṭī unglī mere bāp kī kamr se
zyādā moṭī hai! [11]Beshak jo juā
us ne āp par ḍāl diyā use uṭhānā
mushkil thā, lekin merā juā aur bhī
bhārī hogā. Jahāṅ mere bāp ne
āp ko koṛe lagāe wahāṅ maiṅ āp kī
bichchhuoṅ se tādīb karūṅga.’”

[12]Tīn din ke bād jab Yarubiyām
tamām Isrāīliyoṅ ke sāth
Rahubiyām kā faislā sunane ke
lie wāpas āyā [13]to bādshāh ne
unheṅ saḳht jawāb diyā. Buzurgoṅ
kā mashwarā radd karke [14]us ne
unheṅ jawānoṅ kā jawāb diyā,
“Beshak jo juā mere bāp ne āp par
ḍāl diyā use uṭhānā mushkil thā,
lekin merā juā aur bhī bhārī hogā.
Jahāṅ mere bāp ne āp ko koṛe lagāe
wahāṅ maiṅ āp kī bichchhuoṅ se
tādīb karūṅga!” [15]Yoṅ Rab kī marzī
pūrī huī ki Rahubiyām logoṅ kī bāt
nahīṅ mānegā. Kyoṅki ab Rab kī
wuh peshgoī pūrī huī jo Sailā ke
nabī Aḳhiyāh ne Yarubiyām bin
Nabāt ko batāī thī.

[16]Jab Isrāīliyoṅ ne dekhā ki
bādshāh hamārī bāt sunane ke lie
taiyār nahīṅ hai to unhoṅ ne us se
kahā, “Na hameṅ Dāūd se mīrās
meṅ kuchh milegā, na Yassī ke beṭe
se kuchh milne kī ummīd hai. Ai
Isrāīl, sab apne apne ghar wāpas
chaleṅ! Ai Dāūd, ab apnā ghar
ḳhud saṅbhāl lo!” Yih kah kar wuh
sab chale gae.

[17]Sirf Yahūdāh ke qabīle ke
shahroṅ meṅ rahne wāle Isrāīlī

Rahubiyām ke taht rahe. [18]Phir
Rahubiyām Bādshāh ne begāriyoṅ
par muqarrar afsar Adūnīrām ko
shimālī qabīloṅ ke pās bhej diyā,
lekin use dekh kar logoṅ ne use
sangsār kiyā. Tab Rahubiyām jaldī
se apne rath par sawār huā aur
bhāg kar Yarūshalam pahuṅch
gayā.
[19]Yoṅ Isrāīl ke shimālī qabīle
Dāūd ke shāhī gharāne se alag ho
gae aur āj tak us kī hukūmat nahīṅ
mānte.

Rahubiyām ko Isrāīl se Laṛne kī Ijāzat Nahīṅ Miltī

11 Jab Rahubiyām Yarūshalam
pahuṅchā to us ne
Yahūdāh aur Binyamīn ke qabīloṅ
ke chīdā chīdā faujiyoṅ ko Isrāīl se
jang karne ke lie bulāyā. 1,80,000
mard jamā hue tāki Rahubiyām
ke lie Isrāīl par dubārā qābū
pāeṅ. [2]Lekin ain us waqt mard-
e-Ḳhudā Samāyāh ko Rab kī taraf
se paiġhām milā, [3]"Yahūdāh ke
bādshāh Rahubiyām bin Sulemān
aur Yahūdāh aur Binyamīn ke
tamām afrād ko ittalā de, [4]'Rab
farmātā hai ki apne bhāiyoṅ se jang
mat karnā. Har ek apne apne ghar
wāpas chalā jāe, kyoṅki jo kuchh
huā hai wuh mere hukm par huā
hai.'"
Tab wuh Rab kī sun kar
Yarubiyām se laṛne se bāz āe.

Rahubiyām kī Qilābandī

[5]Rahubiyām kā dārul-hukūmat
Yarūshalam rahā. Yahūdāh meṅ
us ne zail ke shahroṅ kī qilābandī
kī: [6]Bait-laham, Aitām, Taqua,
[7]Bait-sūr, Sokā, Adullām, [8]Jāt,
Maresā, Zīf, [9]Adūrāīm, Lakīs,
Azīqā, [10]Sur'ā, Aiyālon aur Habrūn.
Yahūdāh aur Binyamīn ke in
qilāband shahroṅ ko [11]mazbūt
karke Rahubiyām ne har shahr par
afsar muqarrar kie. Un meṅ us ne
ḳhurāk, zaitūn ke tel aur mai kā
zaḳhīrā kar liyā [12]aur sāth sāth un
meṅ ḍhāleṅ aur neze bhī rakhe. Is
tarah us ne unheṅ bahut mazbūt
banā kar Yahūdāh aur Binyamīn
par apnī hukūmat mahfūz kar lī.

Imām aur Lāwī Yahūdāh meṅ Muntaqil Ho Jāte Haiṅ

[13]Go imām aur Lāwī tamām Isrāīl
meṅ bikhre rahte the to bhī unhoṅ
ne Rahubiyām kā sāth diyā. [14]Apnī
charāgāhoṅ aur milkiyat ko chhoṛ

kar wuh Yahūdāh aur Yarūshalam
meṅ ābād hue, kyoṅki Yarubiyām
aur us ke beṭoṅ ne unheṅ imām kī
haisiyat se Rab kī ḳhidmat karne
se rok diyā thā. [15]Un kī jagah us
ne apne zātī imām muqarrar kie jo
ūṅchī jaghoṅ par ke mandiroṅ ko
saṅbhālte hue bakre ke dewatāoṅ
aur bachhṛe ke butoṅ kī ḳhidmat
karte the. [16]Lāwiyoṅ kī tarah
tamām qabīloṅ ke bahut-se aise
log Yahūdāh meṅ muntaqil hue jo
pūre dil se Rab Isrāīl ke Ḳhudā ke
tālib rahe the. Wuh Yarūshalam āe
tāki Rab apne bāpdādā ke Ḳhudā
ko qurbāniyāṅ pesh kar sakeṅ.
[17]Yahūdāh kī saltanat ne aise logoṅ
se taqwiyat pāī. Wuh Rahubiyām
bin Sulemān ke lie tīn sāl tak
mazbūtī kā sabab the, kyoṅki tīn sāl
tak Yahūdāh Dāūd aur Sulemān ke
achchhe namūne par chaltā rahā.

Rahubiyām kā Ḳhāndān

[18]Rahubiyām kī shādī Mahalat se
huī jo Yarīmot aur Abīḳhail kī beṭī
thī. Yarīmot Dāūd kā beṭā aur
Abīḳhail Iliyāb bin Yassī kī beṭī
thī. [19]Mahalat ke tīn beṭe Yaūs,
Samariyāh aur Zaham paidā hue.
[20]Bād meṅ Rahubiyām kī Mākā bint
Abīsalūm se shādī huī. Is rishte
se chār beṭe Abiyāh, Attī, Zīzā aur
Salūmīt paidā hue. [21]Rahubiyām
kī 18 bīwiyāṅ aur 60 dāshtāeṅ
thīṅ. In ke kul 28 beṭe aur 60
beṭiyāṅ paidā huīṅ. Lekin Mākā
bint Abīsalūm Rahubiyām ko sab
se zyādā pyārī thī. [22]Us ne Mākā
ke pahlauṭhe Abiyāh ko us ke
bhāiyoṅ kā sarbarāh banā diyā aur
muqarrar kiyā ki yih beṭā mere
bād bādshāh banegā. [23]Rahubiyām
ne apne beṭoṅ se baṛī samajhdārī
ke sāth sulūk kiyā, kyoṅki us ne
unheṅ alag alag karke Yahūdāh aur
Binyamīn ke pūre qabāylī ilāqe aur
tamām qilāband shahroṅ meṅ basā
diyā. Sāth sāth wuh unheṅ kasrat kī
ḳhurāk aur bīwiyāṅ muhaiyā kartā
rahā.

Misr kī Yahūdāh par Fatah

12 Jab Rahubiyām kī saltanat
zor pakaṛ kar mazbūt ho
gaī to us ne tamām Isrāīl samet
Rab kī sharīat ko tark kar diyā.
[2]Un kī Rab se bewafāī kā natījā
yih niklā ki Rahubiyām kī hukūmat
ke pāṅchweṅ sāl meṅ Misr ke
bādshāh Sīsaq ne Yarūshalam par
hamlā kiyā. [3]Us kī fauj bahut baṛī

thī. 1,200 rathoṅ ke alāwā 60,000
ghuṛsawār aur Libiyā, Sukkiyoṅ ke
mulk aur Ethopiyā ke beshumār
piyādā sipāhī the. 4Yake bād dīgare
Yahūdāh ke qilāband shahroṅ par
qabzā karte karte Misrī bādshāh
Yarūshalam tak pahuṅch gayā.

5Tab Samāyāh nabī Rahubiyām
aur Yahūdāh ke un buzurgoṅ ke pās
āyā jinhoṅ ne Sīsaq ke āge āge bhāg
kar Yarūshalam meṅ panāh lī thī.
Us ne un se kahā, "Rab farmātā
hai, 'Tum ne mujhe tark kar diyā
hai, is lie ab maiṅ tumheṅ tark
karke Sīsaq ke hawāle kar dūṅgā.'"
6Yih paiġhām sun kar Rahubiyām
aur Yahūdāh ke buzurgoṅ ne baṛī
inkisārī ke sāth taslīm kiyā ki Rab
hī ādil hai. 7Un kī yih ājizī
dekh kar Rab ne Samāyāh se kahā,
"Chūṅki unhoṅ ne baṛī ḳhāksārī
se apnā ġhalat rawaiyā taslīm kar
liyā hai is lie maiṅ unheṅ tabāh
nahīṅ karūṅga balki jald hī unheṅ
rihā karūṅga. Merā ġhazab Sīsaq
ke zariye Yarūshalam par nāzil
nahīṅ hogā. 8Lekin wuh is qaum
ko zarūr apne tābe kar rakhegā.
Tab wuh samajh leṅge ki merī
ḳhidmat karne aur dīgar mamālik
ke bādshāhoṅ kī ḳhidmat karne
meṅ kyā farq hai."

9Misr ke bādshāh Sīsaq ne
Yarūshalam par hamlā karte waqt
Rab ke ghar aur shāhī mahal ke
tamām ḳhazāne lūṭ lie. Sone kī
wuh ḍhāleṅ bhī chhīn lī gaiṅ jo
Sulemān ne banwāī thīṅ. 10In kī
jagah Rahubiyām ne pītal kī ḍhāleṅ
banwāīṅ aur unheṅ un muhāfizoṅ
ke afsaroṅ ke sapurd kiyā jo shāhī
mahal ke darwāze kī pahrādārī
karte the. 11Jab bhī bādshāh Rab
ke ghar meṅ jātā tab muhāfiz yih
ḍhāleṅ uṭhā kar sāth le jāte. Is
ke bād wuh unheṅ pahredāroṅ ke
kamre meṅ wāpas le jāte the.

12Chūṅki Rahubiyām ne baṛī
inkisārī se apnā ġhalat rawaiyā
taslīm kiyā is lie Rab kā us par
ġhazab ṭhanḍā ho gayā, aur wuh
pūre taur par tabāh na huā.
Darhaqīqat Yahūdāh meṅ ab tak
kuchh na kuchh pāyā jātā thā jo
achchhā thā.

Rahubiyām kī Maut

13Rahubiyām kī saltanat ne dubārā
taqwiyat pāī, aur Yarūshalam meṅ
rah kar wuh apnī hukūmat jārī
rakh sakā. 41 sāl kī umr meṅ wuh
taḳhtnashīn huā thā, aur wuh 17
sāl bādshāh rahā. Us kā dārul-

hukūmat Yarūshalam thā, wuh shahr jise Rab ne tamām Isrāīlī qabīloṅ meṅ se chun liyā tāki us meṅ apnā nām qāym kare. Us kī māṅ Nāmā Ammonī thī. [14]Rahubiyām ne achchhī zindagī na guzārī, kyoṅki wuh pūre dil se Rab kā tālib na rahā thā.

[15]Bāqī jo kuchh Rahubiyām kī hukūmat ke daurān shurū se le kar āḳhir tak huā us kā Samāyāh nabī aur ġhaibbīn Iddū kī tārīḳhī kitāb meṅ bayān hai. Wahāṅ us ke nasabnāme kā zikr bhī hai. Donoṅ bādshāhoṅ Rahubiyām aur Yarubiyām ke jīte-jī un ke darmiyān jang jārī rahī. [16]Jab Rahubiyām mar kar apne bāpdādā se jā milā to use Yarūshalam ke us hisse meṅ dafnāyā gayā jo 'Dāūd kā Shahr' kahlātā hai. Phir us kā beṭā Abiyāh taḳhtnashīn huā.

Yahūdāh kā Bādshāh Abiyāh

13 Abiyāh Isrāīl ke bādshāh Yarubiyām Awwal kī hukūmat ke 18weṅ sāl meṅ Yahūdāh kā bādshāh banā. [2]Wuh tīn sāl bādshāh rahā, aur us kā dārul-hukūmat Yarūshalam thā. Us kī māṅ Mākā bint Ūriyel Jibiyā kī rahne wālī thī.

Ek din Abiyāh aur Yarubiyām ke darmiyān jang chhiṛ gaī. [3]4,00,000 tajrabākār faujiyoṅ ko jamā karke Abiyāh Yarubiyām se laṛne ke lie niklā. Yarubiyām 8,00,000 tajrabākār faujiyoṅ ke sāth us ke muqābil saf-ārā huā. [4]Phir Abiyāh ne Ifrāīm ke pahāṛī ilāqe ke pahāṛ Samraim par chaṛh kar buland āwāz se pukārā,

"Yarubiyām aur tamām Isrāīliyo, merī bāt suneṅ! [5]Kyā āp ko nahīṅ mālūm ki Rab Isrāīl ke Ḳhudā ne Dāūd se namak kā abadī ahd bāndh kar use aur us kī aulād ko hameshā ke lie Isrāīl kī saltanat atā kī hai? [6]To bhī Sulemān bin Dāūd kā mulāzim Yarubiyām bin Nabāt apne mālik ke ḳhilāf uṭh kar bāġhī ho gayā. [7]Us ke irdgird kuchh badmāsh jamā hue aur Rahubiyām bin Sulemān kī muḳhālafat karne lage. Us waqt wuh jawān aur nātajrabākār thā, is lie un kā sahīh muqābalā na kar sakā.

[8]Aur ab āp wāqaī samajhte haiṅ ki ham Rab kī bādshāhī par fatah pā sakte haiṅ, usī bādshāhī par jo Dāūd kī aulād ke hāth meṅ hai. Āp samajhte haiṅ ki āp

kī fauj bahut hī baṛī hai, aur ki
sone ke bachhṛe āp ke sāth haiṅ,
wuhī but jo Yarubiyām ne āp kī
pūjā ke lie taiyār kar rakhe haiṅ.
9Lekin āp ne Rab ke imāmoṅ yānī
Hārūn kī aulād ko Lāwiyoṅ samet
mulk se nikāl kar un kī jagah aise
pujārī ḳhidmat ke lie muqarrar kie
jaise butparast qaumoṅ meṅ pāe
jāte haiṅ. Jo bhī chāhtā hai ki
use maḳhsūs karke imām banāyā
jāe use sirf ek jawān bail aur
sāt menḍhe pesh karne kī zarūrat
hai. Yih in nām-nihād ḳhudāoṅ kā
pujārī banane ke lie kāfī hai.

10Lekin jahāṅ tak hamārā tālluq
hai Rab hī hamārā Ḳhudā hai. Ham
ne use tark nahīṅ kiyā. Sirf Hārūn
kī aulād hī hamāre imām haiṅ.
Sirf yih aur Lāwī Rab kī ḳhidmat
karte haiṅ. 11Yihī subah-shām
use bhasm hone wālī qurbāniyāṅ
aur ḳhushbūdār baḳhūr pesh karte
haiṅ. Pāk mez par Rab ke lie
maḳhsūs roṭiyāṅ rakhnā aur sone
ke shamādān ke charāġh jalānā
inhīṅ kī zimmedārī rahī hai. Ġharz,
ham Rab apne Ḳhudā kī hidāyāt
par amal karte haiṅ jabki āp ne
use tark kar diyā hai. 12Chunāṅche
Allāh hamāre sāth hai. Wuhī
hamārā rāhnumā hai, aur us ke
imām turam bajā kar āp se laṛne
kā elān kareṅge. Isrāīl ke mardo,
ḳhabardār! Rab apne bāpdādā ke
Ḳhudā se mat laṛnā. Yih jang āp jīt
hī nahīṅ sakte!”

13Itne meṅ Yarubiyām ne chupke
se kuchh dastoṅ ko Yahūdāh kī fauj
ke pīchhe bhej diyā tāki wahāṅ tāk
meṅ baiṭh jāeṅ. Yoṅ us kī fauj kā
ek hissā Yahūdāh kī fauj ke sāmne
aur dūsrā hissā us ke pīchhe thā.
14Achānak Yahūdāh ke faujiyoṅ ko
patā chalā ki dushman sāmne aur
pīchhe se ham par hamlā kar rahā
hai. Chīḳhte-chillāte hue unhoṅ
ne Rab se madad māṅgī. Imāmoṅ
ne apne turam bajāe 15aur Yahūdāh
ke mardoṅ ne jang kā nārā lagāyā.
Jab un kī āwāzeṅ buland huīṅ to
Allāh ne Yarubiyām aur tamām
Isrāīliyoṅ ko shikast de kar Abiyāh
aur Yahūdāh kī fauj ke sāmne se
bhagā diyā. 16Isrāīlī farār hue,
lekin Allāh ne unheṅ Yahūdāh ke
hawāle kar diyā. 17Abiyāh aur us ke
log unheṅ baṛā nuqsān pahuṅchā
sake. Isrāīl ke 5,00,000 tajrabākār
faujī maidān-e-jang meṅ māre gae.
18Us waqt Isrāīl kī baṛī be’izzatī
huī jabki Yahūdāh ko taqwiyat milī.
Kyoṅki wuh Rab apne bāpdādā ke
Ḳhudā par bharosā rakhte the.

[19]Abiyāh ne Yarubiyām kā
tāqqub karte karte us se tīn shahr
gird-o-nawāh kī ābādiyoṅ samet
chhīn lie, Baitel, Yasānā aur
Ifron. [20]Abiyāh ke jīte-jī Yarubiyām
dubārā taqwiyat na pā sakā, aur
thoṛī der ke bād Rab ne use mār
diyā. [21]Us ke muqābale meṅ
Abiyāh kī tāqat baṛhtī gaī. Us kī 14
bīwiyoṅ ke 22 beṭe aur 16 beṭiyāṅ
paidā huīṅ.
[22]Bāqī jo kuchh Abiyāh kī
hukūmat ke daurān huā aur jo
kuchh us ne kiyā aur kahā, wuh
Iddū Nabī kī Kitāb meṅ bayān kiyā
gayā hai.

14 Jab Abiyāh mar kar apne
bāpdādā se jā milā to
use Yarūshalam ke us hisse meṅ
dafnāyā gayā jo 'Dāūd kā Shahr'
kahlātā hai. Phir us kā beṭā Āsā
taḳhtnashīn huā.

Yahūdāh kā Bādshāh Āsā

Āsā kī hukūmat ke taht mulk meṅ
10 sāl tak amn-o-amān qāym rahā.
[2]Āsā wuh kuchh kartā rahā jo Rab
us ke Ḳhudā ke nazdīk achchhā aur
ṭhīk thā. [3]Us ne ajnabī mābūdoṅ
kī qurbāngāhoṅ ko ūṅchī jaghoṅ ke
mandiroṅ samet girā kar dewatāoṅ
ke lie maḳhsūs kie gae satūnoṅ ko
ṭukṛe ṭukṛe kar diyā aur Yasīrat
Dewī ke khambe kāṭ ḍāle. [4]Sāth
sāth us ne Yahūdāh ke bāshindoṅ
ko hidāyat dī ki wuh Rab apne
bāpdādā ke Ḳhudā ke tālib hoṅ
aur us ke ahkām ke tābe raheṅ.
[5]Yahūdāh ke tamām shahroṅ se
us ne baḳhūr kī qurbāngāheṅ aur
ūṅchī jaghoṅ ke mandir dūr kar
die. Chunāṅche us kī hukūmat ke
daurān bādshāhī meṅ sukūn rahā.
[6]Amn-o-amān ke in sāloṅ ke
daurān Āsā Yahūdāh meṅ kaī
shahroṅ kī qilābandī kar sakā. Jang
kā ḳhatrā nahīṅ thā, kyoṅki Rab ne
use sukūn muhaiyā kiyā. [7]Bādshāh
ne Yahūdāh ke bāshindoṅ se kahā,
"Āeṅ, ham in shahroṅ kī qilābandī
kareṅ! Ham in ke irdgird fasīleṅ
banā kar unheṅ burjoṅ, darwāzoṅ
aur kunḍoṅ se mazbūt kareṅ.
Kyoṅki ab tak mulk hamāre hāth
meṅ hai. Chūṅki ham Rab apne
Ḳhudā ke tālib rahe haiṅ is lie us ne
hameṅ chāroṅ taraf sulah-salāmatī
muhaiyā kī hai." Chunāṅche
qilābandī kā kām shurū huā balki
takmīl tak pahuṅch sakā.

Ethopiyā par Fatah

[8]Āsā kī fauj meṅ baṛī ḍhāloṅ aur nezoṅ se lais Yahūdāh ke 3,00,000 afrād the. Is ke alāwā chhoṭī ḍhāloṅ aur kamānoṅ se musallah Binyamīn ke 2,80,000 afrād the. Sab tajrabākār faujī the.

[9]Ek din Ethopiyā ke bādshāh Zārah ne Yahūdāh par hamlā kiyā. Us ke beshumār faujī aur 300 rath the. Baṛhte baṛhte wuh Maresā tak pahuṅch gayā. [10]Āsā us kā muqābalā karne ke lie niklā. Wādī-e-Safātā meṅ donoṅ faujeṅ laṛne ke lie saf-ārā huīṅ. [11]Āsā ne Rab apne Ḳhudā se iltamās kī, "Ai Rab, sirf tū hī bebasoṅ ko tāqatwaroṅ ke hamloṅ se mahfūz rakh saktā hai. Ai Rab hamāre Ḳhudā, hamārī madad kar! Kyoṅki ham tujh par bharosā rakhte haiṅ. Terā hī nām le kar ham is baṛī fauj kā muqābalā karne ke lie nikle haiṅ. Ai Rab, tū hī hamārā Ḳhudā hai. Aisā na hone de ki insān terī marzī kī ḳhilāfwarzī karne meṅ kāmyāb ho jāe."

[12]Tab Rab ne Āsā aur Yahūdāh ke deḳhte deḳhte dushman ko shikast dī. Ethopiyā ke faujī farār hue, [13]aur Āsā ne apne faujiyoṅ ke sāth Jirār tak un kā tāqqub kiyā. Dushman ke itne afrād halāk hue ki us kī fauj bād meṅ bahāl na ho sakī. Rab ḳhud aur us kī fauj ne dushman ko tabāh kar diyā thā. Yahūdāh ke mardoṅ ne bahut-sā māl lūṭ liyā. [14]Wuh Jirār ke irdgird ke shahroṅ par bhī qabzā karne meṅ kāmyāb hue, kyoṅki maqāmī logoṅ meṅ Rab kī dahshat phail gaī thī. Natīje meṅ in shahroṅ se bhī bahut-sā māl chhīn liyā gayā. [15]Is muhimm ke daurān unhoṅ ne gallābānoṅ kī ḳhaimāgāhoṅ par bhī hamlā kiyā aur un se kasrat kī bheṛ-bakriyāṅ aur ūṅṭ lūṭ kar apne sāth Yarūshalam le āe.

Āsā Rab se Ahd kī Tajdīd Kartā Hai

15 Allāh kā Rūh Azariyāh bin Odīd par nāzil huā, [2]aur wuh Āsā se milne ke lie niklā aur kahā, "Ai Āsā aur Yahūdāh aur Binyamīn ke tamām bāshindo, merī bāt suno! Rab tumhāre sāth hai agar tum usī ke sāth raho. Agar tum us ke tālib raho to use pā loge. Lekin jab bhī tum use tark karo to wuh tumhīṅ ko tark karegā. [3]Lambe arse tak Isrāīlī haqīqī Ḳhudā ke baġhair zindagī guzārte rahe. Na koī imām thā

jo unheṅ Allāh kī rāh sikhātā, na
sharīat. [4]Lekin jab kabhī wuh
musībat meṅ phaṅs jāte to dubārā
Rab Isrāīl ke Ḳhudā ke pās lauṭ
āte. Wuh use talāsh karte aur
natīje meṅ use pā lete. [5]Us zamāne
meṅ safr karnā ḳhatarnāk hotā thā,
kyoṅki amn-o-amān kahīṅ nahīṅ
thā. [6]Ek qaum dūsrī qaum ke
sāth aur ek shahr dūsre ke sāth
laṛtā rahtā thā. Is ke pīchhe Allāh
kā hāth thā. Wuhī unheṅ har
qism kī musībat meṅ ḍāltā rahā.
[7]Lekin jahāṅ tak tumhārā tālluq
hai, mazbūt ho aur himmat na
hāro. Allāh zarūr tumhārī mehnat
kā ajr degā."

[8]Jab Āsā ne Odīd ke beṭe Azariyāh
Nabī kī peshgoī sunī to us kā
hauslā baṛh gayā, aur us ne apne
pūre ilāqe ke ghinaune butoṅ ko
dūr kar diyā. Is meṅ Yahūdāh
aur Binyamīn ke alāwā Ifrāīm
ke pahāṛī ilāqe ke wuh shahr
shāmil the jin par us ne qabzā
kar liyā thā. Sāth sāth us ne us
qurbāngāh kī marammat karwāī
jo Rab ke ghar ke darwāze ke
sāmne thī. [9]Phir us ne Yahūdāh
aur Binyamīn ke tamām logoṅ ko
Yarūshalam bulāyā. Un Isrāīliyoṅ
ko bhī dāwat milī jo Ifrāīm, Manassī
aur Shamāūn ke qabāylī ilāqoṅ
se muntaqil ho kar Yahūdāh meṅ
ābād hue the. Kyoṅki beshumār log
yih dekh kar ki Rab Āsā kā Ḳhudā
us ke sāth hai Isrāīl se nikal kar
Yahūdāh meṅ jā base the.

[10]Āsā Bādshāh kī hukūmat ke
15weṅ sāl aur tīsre mahīne meṅ
sab Yarūshalam meṅ jamā hue.
[11]Wahāṅ unhoṅ ne lūṭe hue māl
meṅ se Rab ko 700 bail aur 7,000
bheṛ-bakriyāṅ qurbān kar dīṅ.
[12]Unhoṅ ne ahd bāndhā, 'Ham
pūre dil-o-jān se Rab apne bāpdādā
ke Ḳhudā ke tālib raheṅge. [13]Aur
jo Rab Isrāīl ke Ḳhudā kā tālib
nahīṅ rahegā use sazā-e-maut dī
jāegī, ḳhāh wuh chhoṭā ho yā baṛā,
mard ho yā aurat.' [14]Buland āwāz
se unhoṅ ne qasam khā kar Rab se
apnī wafādārī kā elān kiyā. Sāth
sāth turam aur narsinge bajte rahe.
[15]Yih ahd tamām Yahūdāh ke lie
ḳhushī kā bāis thā, kyoṅki unhoṅ
ne pūre dil se qasam khā kar use
bāndhā thā. Aur chūṅki wuh pūre
dil se Ḳhudā ke tālib the is lie wuh
use pā bhī sake. Natīje meṅ Rab ne
unheṅ chāroṅ taraf amn-o-amān
muhaiyā kiyā.

[16]Āsā kī māṅ Mākā bādshāh kī
māṅ hone ke bāis bahut asar-o-

rasūḳh rakhtī thī. Lekin Āsā ne yih ohdā ḳhatm kar diyā jab māṅ ne Yasīrat Dewī kā ghinaunā khambā banwā liyā. Āsā ne yih but kaṭwā kar ṭukṛe ṭukṛe kar diyā aur Wādī-e-Qidron meṅ jalā diyā. [17]Afsos ki us ne Isrāīl kī ūṅchī jaghoṅ ke mandiroṅ ko dūr na kiyā. To bhī Āsā apne jīte-jī pūre dil se Rab kā wafādār rahā. [18]Sonā-chāṅdī aur bāqī jitnī chīzeṅ us ke bāp aur us ne Rab ke lie maḳhsūs kī thīṅ un sab ko wuh Rab ke ghar meṅ lāyā.

[19]Āsā kī hukūmat ke 35weṅ sāl tak jang dubārā na chhiṛī.

Shām ke sāth Āsā kā Muāhadā

16 Āsā kī hukūmat ke 36weṅ sāl meṅ Isrāīl ke bādshāh Bāshā ne Yahūdāh par hamlā karke Rāmā Shahr kī qilābandī kī. Maqsad yih thā ki na koī Yahūdāh ke mulk meṅ dāḳhil ho sake, na koī wahāṅ se nikal sake.

[2]Jawāb meṅ Āsā ne Shām ke bādshāh Bin-hadad ke pās wafd bhejā jis kā dārul-hukūmat Damishq thā. Us ne Rab ke ghar aur shāhī mahal ke ḳhazānoṅ kī sonā-chāṅdī wafd ke sapurd karke Damishq ke bādshāh ko paiġhām bhejā, [3]"Merā āp ke sāth ahd hai jis tarah mere bāp kā āp ke bāp ke sāth ahd thā. Guzārish hai ki āp sone-chāṅdī kā yih tohfā qabūl karke Isrāīl ke bādshāh Bāshā ke sāth apnā ahd mansūḳh kar deṅ tāki wuh mere mulk se nikal jāe."

[4]Bin-hadad muttafiq huā. Us ne apne faujī afsaroṅ ko Isrāīl ke shahroṅ par hamlā karne ke lie bhej diyā to unhoṅ ne Aiyyūn, Dān, Abīl-māym aur Naftālī ke un tamām shahroṅ par qabzā kar liyā jin meṅ shāhī godām the. [5]Jab Bāshā ko is kī ḳhabar milī to us ne Rāmā kī qilābandī karne se bāz ā kar apnī yih muhimm chhoṛ dī.

[6]Phir Āsā Bādshāh ne Yahūdāh ke tamām mardoṅ kī bhartī karke unheṅ Rāmā bhej diyā tāki wuh un tamām pattharoṅ aur shahtīroṅ ko uṭhā kar le jāeṅ jin se Bāshā Bādshāh Rāmā kī qilābandī karnā chāhtā thā. Is sāmān se Āsā ne Jibā aur Misfāh shahroṅ kī qilābandī kī.

Āsā ke Āḳhirī Sāl aur Maut

[7]Us waqt Hanānī Ġhaibbīn Yahūdāh ke bādshāh Āsā ko milne āyā. Us ne kahā, "Afsos ki āp ne Rab apne Ḳhudā par etamād na

kiyā balki Arām ke bādshāh par,
kyoṅki is kā burā natījā niklā hai.
Rab Shām ke bādshāh kī fauj ko āp
ke hawāle karne ke lie taiyār thā,
lekin ab yih mauqā jātā rahā hai.
8Kyā āp bhūl gae haiṅ ki Ethopiyā
aur Libiyā kī kitnī baṛī fauj āp se
laṛne āī thī? Un ke sāth kasrat ke
rath aur ghuṛsawār bhī the. Lekin
us waqt āp ne Rab par etamād kiyā,
aur jawāb meṅ us ne unheṅ āp ke
hawāle kar diyā. 9Rab to apnī nazar
pūrī rū-e-zamīn par dauṛātā rahtā
hai tāki un kī taqwiyat kare jo pūrī
wafādārī se us se lipṭe rahte haiṅ.
Āp kī ahmaqānā harkat kī wajah se
āp ko ab se mutawātir jangeṅ tang
kartī raheṅgī." 10Yih sun kar Āsā
ġhusse se lāl-pīlā ho gayā. Āpe se
bāhar ho kar us ne hukm diyā ki
nabī ko giriftār karke us ke pāṅw
kāṭh meṅ ṭhoṅko. Us waqt se Āsā
apnī qaum ke kaī logoṅ par zulm
karne lagā.

11Bāqī jo kuchh shurū se le kar
āḳhir tak Āsā kī hukūmat ke daurān
huā wuh 'Shāhān-e-Yahūdāh-o-
Isrāīl kī Tārīḳh' kī kitāb meṅ bayān
kiyā gayā hai. 12Hukūmat ke 39weṅ
sāl meṅ us ke pāṅwoṅ ko bīmārī
lag gaī. Go us kī burī hālat thī to bhī
us ne Rab ko talāsh na kiyā balki
sirf ḍākṭaroṅ ke pīchhe paṛ gayā.
13Hukūmat ke 41weṅ sāl meṅ Āsā
mar kar apne bāpdādā se jā milā.
14Us ne Yarūshalam ke us hisse
meṅ jo 'Dāūd kā Shahr' kahlātā hai
apne lie chaṭṭān meṅ qabr tarāshī
thī. Ab use is meṅ dafn kiyā gayā.
Janāze ke waqt logoṅ ne lāsh ko ek
palang par liṭā diyā jo balsān ke tel
aur muḳhtalif qism ke ḳhushbūdār
marhamoṅ se ḍhāṅpā gayā thā.
Phir us ke ehtirām meṅ lakaṛī kā
zabardast ḍher jalāyā gayā.

Yahūdāh kā Bādshāh Yahūsafat

17 Āsā ke bād us kā beṭā
Yahūsafat taḳhtnashīn
huā. Us ne Yahūdāh kī tāqat baṛhāī
tāki wuh Isrāīl kā muqābalā kar
sake. 2Yahūdāh ke tamām qilāband
shahroṅ meṅ us ne daste biṭhāe.
Yahūdāh ke pūre qabāylī ilāqe meṅ
us ne chaukiyāṅ taiyār kar rakhīṅ
aur isī tarah Ifrāīm ke un shahroṅ
meṅ bhī jo us ke bāp Āsā ne Isrāīl
se chhīn lie the. 3Rab Yahūsafat
ke sāth thā, kyoṅki wuh Dāūd ke
namūne par chaltā thā aur Bāl
dewatāoṅ ke pīchhe na lagā. 4Isrāīl
ke bādshāhoṅ ke baraks wuh apne
bāp ke Ḳhudā kā tālib rahā aur us

ke ahkām par amal kartā rahā. [5]Isī
lie Rab ne Yahūdāh par Yahūsafat
kī hukūmat ko tāqatwar banā diyā.
Log tamām Yahūdāh se ā kar use
tohfe dete rahe, aur use baṛī daulat
aur izzat milī. [6]Rab kī rāhoṅ par
chalte chalte use baṛā hauslā huā
aur natīje meṅ us ne ūṅchī jaghoṅ
ke mandiroṅ aur Yasīrat Dewī ke
khamboṅ ko Yahūdāh se dūr kar
diyā.

[7]Apnī hukūmat ke tīsre sāl
ke daurān Yahūsafat ne apne
mulāzimoṅ ko Yahūdāh ke tamām
shahroṅ meṅ bhejā tāki wuh
logoṅ ko Rab kī sharīat kī tālīm
deṅ. In afsaroṅ meṅ Bin-ḳhail,
Abadiyāh, Zakariyāh, Nataniyel aur
Mīkāyāh shāmil the. [8]Un ke sāth 9
Lāwī banām Samāyāh, Nataniyāh,
Zabadiyāh, Asāhel, Samīrāmot,
Yahūnatan, Adūniyāh, Tūbiyāh,
aur Tūb-adūniyāh the. Imāmoṅ kī
taraf se Ilīsamā aur Yahūrām sāth
gae. [9]Rab kī Sharīat kī Kitāb apne
sāth le kar in ādmiyoṅ ne Yahūdāh
meṅ shahr bashahr jā kar logoṅ ko
tālīm dī.

[10]Us waqt Yahūdāh ke paṛosī
mamālik par Rab kā ḳhauf chhā
gayā, aur unhoṅ ne Yahūsafat se
jang karne kī jurrat na kī. [11]Ḳharāj
ke taur par use Filistiyoṅ se hadiye
aur chāṅdī miltī thī, jabki Arab
use 7,700 menḍhe aur 7,700 bakre
diyā karte the. [12]Yoṅ Yahūsafat kī
tāqat baṛhtī gaī. Yahūdāh kī kaī
jaghoṅ par us ne qile aur shāhī
godām ke shahr tāmīr kie. [13]Sāth
sāth us ne Yahūdāh ke shahroṅ
meṅ zarūriyāt-e-zindagī ke baṛe
zaḳhīre jamā kie aur Yarūshalam
meṅ tajrabākār faujī rakhe.

[14]Yahūsafat kī fauj ko kunboṅ
ke mutābiq tartīb diyā gayā thā.
Yahūdāh ke qabīle kā kamāṇḍar
Adnā thā. Us ke taht 3,00,000
tajrabākār faujī the. [15]Us ke alāwā
Yūhanān thā jis ke taht 2,80,000
afrād the [16]aur Amasiyāh bin
Zikrī jis ke taht 2,00,000 afrād
the. Amasiyāh ne apne āp ko
razākārānā taur par Rab kī ḳhidmat
ke lie waqf kar diyā thā. [17]Binyamīn
ke qabīle kā kamāṇḍar Ilyadā thā
jo zabardast faujī thā. Us ke taht
kamān aur ḍhāloṅ se lais 2,00,000
faujī the. [18]Us ke alāwā Yahūzabad
thā jis ke 1,80,000 musallah ādmī
the.

[19]Sab fauj meṅ bādshāh kī
ḳhidmat saranjām dete the. Un
meṅ wuh faujī nahīṅ shumār kie
jāte the jinheṅ bādshāh ne pūre

Yahūdāh ke qilāband shahroṅ meṅ rakhā huā thā.

Jhūṭe Nabiyoṅ aur Mīkāyāh kā Muqābalā

18 Ġharz Yahūsafat ko baṛī daulat aur izzat hāsil huī. Us ne apne pahlauṭhe kī shādī Isrāīl ke bādshāh Aḳhiyab kī beṭī se karāī. [2]Kuchh sāl ke bād wuh Aḳhiyab se milne ke lie Sāmariya gayā. Isrāīl ke bādshāh ne Yahūsafat aur us ke sāthiyoṅ ke lie bahut-sī bheṛ-bakriyāṅ aur gāy-bail zabah kie. Phir us ne Yahūsafat ko apne sāth Rāmāt-jiliyād se jang karne par uksāyā. [3]Aḳhiyab ne Yahūsafat se sawāl kiyā, "Kyā āp mere sāth Rāmāt-jiliyād jāeṅge tāki us par qabzā kareṅ?" Us ne jawāb diyā, "Jī zarūr, ham to bhāī haiṅ, merī qaum ko apnī qaum samjheṅ! Ham āp ke sāth mil kar laṛne ke lie nikleṅge. [4]Lekin mehrbānī karke pahle Rab kī marzī mālūm kar leṅ."

[5]Isrāīl ke bādshāh ne 400 nabiyoṅ ko bulā kar un se pūchhā, "Kyā ham Rāmāt-jiliyād par hamlā kareṅ yā maiṅ is irāde se bāz rahūṅ?" Nabiyoṅ ne jawāb diyā, "Jī, kareṅ, kyoṅki Allāh use bādshāh ke hawāle kar degā."

[6]Lekin Yahūsafat mutma'in na huā. Us ne pūchhā, "Kyā yahāṅ Rab kā koī nabī nahīṅ jis se ham dariyāft kar sakeṅ?" [7]Isrāīl kā bādshāh bolā, "Hāṅ, ek to hai jis ke zariye ham Rab kī marzī mālūm kar sakte haiṅ. Lekin maiṅ us se nafrat kartā hūṅ, kyoṅki wuh mere bāre meṅ kabhī bhī achchhī peshgoī nahīṅ kartā. Wuh hameshā burī peshgoiyāṅ sunātā hai. Us kā nām Mīkāyāh bin Imlā hai." Yahūsafat ne etarāz kiyā, "Bādshāh aisī bāt na kahe!" [8]Tab Isrāīl ke bādshāh ne kisī mulāzim ko bulā kar hukm diyā, "Mīkāyāh bin Imlā ko fauran hamāre pās pahuṅchā denā!"

[9]Aḳhiyab aur Yahūsafat apne shāhī libās pahne hue Sāmariya ke darwāze ke qarīb apne apne taḳht par baiṭhe the. Yih aisī khulī jagah thī jahāṅ anāj gāhā jātā thā. Tamām 400 nabī wahāṅ un ke sāmne apnī peshgoiyāṅ pesh kar rahe the. [10]Ek nabī banām Sidqiyāh bin Kanānā ne apne lie lohe ke sīṅg banā kar elān kiyā, "Rab farmātā hai ki in sīṅgoṅ se tū Shām ke faujiyoṅ ko mār mār kar halāk kar degā."

[11]Dūsre nabī bhī is qism kī
peshgoiyāṅ kar rahe the, “Rāmāt-
jiliyād par hamlā kareṅ, kyoṅki āp
zarūr kāmyāb ho jāeṅge. Rab shahr
ko āp ke hawāle kar degā.”
[12]Jis mulāzim ko Mīkāyāh ko
bulāne ke lie bhejā gayā thā
us ne rāste meṅ use samjhāyā,
“Dekheṅ, bāqī tamām nabī mil
kar kah rahe haiṅ ki bādshāh ko
kāmyābī hāsil hogī. Āp bhī aisī
hī bāteṅ kareṅ, āp bhī fatah kī
peshgoī kareṅ!” [13]Lekin Mīkāyāh
ne etarāz kiyā, “Rab kī hayāt kī
qasam, maiṅ bādshāh ko sirf wuhī
kuchh batāūṅgā jo merā Ḳhudā
farmāegā.”
[14]Jab Mīkāyāh Aḳhiyab ke sāmne
khaṛā huā to bādshāh ne pūchhā,
“Mīkāyāh, kyā ham Rāmāt-jiliyād
par hamlā kareṅ yā maiṅ is irāde se
bāz rahūṅ?”
Mīkāyāh ne jawāb diyā, “Us par
hamlā kareṅ, kyoṅki unheṅ āp ke
hawāle kar diyā jāegā, aur āp ko
kāmyābī hāsil hogī.” [15]Bādshāh
nārāz huā, “Mujhe kitnī dafā āp ko
samjhānā paṛegā ki āp qasam khā
kar mujhe Rab ke nām meṅ sirf
wuh kuchh sunāeṅ jo haqīqat hai.”
[16]Tab Mīkāyāh ne jawāb meṅ
kahā, “Mujhe tamām Isrāīl
gallābān se mahrūm bheṛ-bakriyoṅ
kī tarah pahāṛoṅ par bikhrā huā
nazar āyā. Phir Rab mujh se
hamkalām huā, ‘In kā koī mālik
nahīṅ hai. Har ek salāmatī se apne
ghar wāpas chalā jāe.’”
[17]Isrāīl ke bādshāh ne Yahūsafat
se kahā, “Lo, kyā maiṅ ne āp ko
nahīṅ batāyā thā ki yih shaḳhs
hameshā mere bāre meṅ burī
peshgoiyāṅ kartā hai?”
[18]Lekin Mīkāyāh ne apnī bāt jārī
rakhī, “Rab kā farmān suneṅ! Maiṅ
ne Rab ko us ke taḳht par baiṭhe
dekhā. Āsmān kī pūrī fauj us
ke dāeṅ aur bāeṅ hāth khaṛī thī.
[19]Rab ne pūchhā, ‘Kaun Isrāīl ke
bādshāh Aḳhiyab ko Rāmāt-jiliyād
par hamlā karne par uksāegā tāki
wuh wahāṅ jā kar mar jāe?’ Ek ne
yih mashwarā diyā, dūsre ne wuh.
[20]Āḳhirkār ek rūh Rab ke sāmne
khaṛī huī aur kahne lagī, ‘Maiṅ use
uksāūṅgī’. Rab ne sawāl kiyā, ‘Kis
tarah?’ [21]Rūh ne jawāb diyā, ‘Maiṅ
nikal kar us ke tamām nabiyoṅ
par yoṅ qābū pāūṅgī ki wuh jhūṭ
hī boleṅge.’ Rab ne farmāyā, ‘Tū
kāmyāb hogī. Jā aur yoṅ hī kar!’
[22]Ai bādshāh, Rab ne āp par āfat
lāne kā faislā kar liyā hai, is lie us

ne jhūṭī rūh ko āp ke in tamām
nabiyoṅ ke muṅh meṅ ḍāl diyā hai."
23Tab Sidqiyāh bin Kanānā ne āge
baṛh kar Mīkāyāh ke muṅh par
thappaṛ mārā aur bolā, "Rab kā
Rūh kis tarah mujh se nikal gayā
tāki tujh se bāt kare?" 24Mīkāyāh
ne jawāb diyā, "Jis din āp kabhī is
kamre meṅ, kabhī us meṅ khisak
kar chhupne kī koshish kareṅge us
din āp ko patā chalegā."
25Tab Aḳhiyab Bādshāh ne hukm
diyā, "Mīkāyāh ko shahr par
muqarrar afsar Amūn aur mere
beṭe Yuās ke pās wāpas bhej do!
26Unheṅ batā denā, 'Is ādmī ko jel
meṅ ḍāl kar mere sahīh-salāmat
wāpas āne tak kam se kam roṭī
aur pānī diyā kareṅ.'" 27Mīkāyāh
bolā, "Agar āp sahīh-salāmat wāpas
āeṅ to matlab hogā ki Rab ne merī
mārifat bāt nahīṅ kī." Phir wuh
sāth khaṛe logoṅ se muḳhātib huā,
"Tamām log dhyān deṅ!"

Aḳhiyab Rāmāt ke Qarīb Mar Jātā Hai

28Is ke bād Isrāīl kā bādshāh
Aḳhiyab aur Yahūdāh kā bādshāh
Yahūsafat mil kar Rāmāt-jiliyād
par hamlā karne ke lie rawānā
hue. 29Jang se pahle Aḳhiyab ne
Yahūsafat se kahā, "Maiṅ apnā
bhes badal kar maidān-e-jang meṅ
jāūṅgā. Lekin āp apnā shāhī libās
na utāreṅ." Chunāṅche Isrāīl
kā bādshāh apnā bhes badal kar
maidān-e-jang meṅ āyā. 30Shām ke
bādshāh ne rathoṅ par muqarrar
apne afsaroṅ ko hukm diyā thā,
"Sirf aur sirf bādshāh par hamlā
kareṅ. Kisī aur se mat laṛnā, ḳhāh
wuh chhoṭā ho yā baṛā."
31Jab laṛāī chhiṛ gaī to rathoṅ ke
afsar Yahūsafat par ṭūṭ paṛe, kyoṅki
unhoṅ ne kahā, "Yihī Isrāīl kā
bādshāh hai!" Lekin jab Yahūsafat
madad ke lie chillā uṭhā to Rab
ne us kī sunī. Us ne un kā dhyān
Yahūsafat se khīṅch liyā, 32kyoṅki
jab dushmanoṅ ko mālūm huā ki
yih Aḳhiyab Bādshāh nahīṅ hai
to wuh us kā tāqqub karne se bāz
āe. 33Lekin kisī ne ḳhās nishānā
bāndhe baġhair apnā tīr chalāyā
to wuh Aḳhiyab ko aisī jagah jā
lagā jahāṅ zirābaktar kā joṛ thā.
Bādshāh ne apne rathbān ko hukm
diyā, "Rath ko moṛ kar mujhe
maidān-e-jang se bāhar le jāo!
Mujhe choṭ lag gaī hai." 34Lekin
chūṅki us pūre din shadīd qism kī
laṛāī jārī rahī, is lie bādshāh apne

rath meṅ ṭek lagā kar dushman
ke muqābil khaṛā rahā. Jab sūraj
ġhurūb hone lagā to wuh mar gayā.
19 Lekin Yahūdāh kā bādshāh
Yahūsafat sahīh-salāmat
Yarūshalam aur apne mahal meṅ
pahuṅchā. [2]Us waqt Yāhū bin
Hanānī jo ġhaibbīn thā use milne
ke lie niklā aur bādshāh se kahā,
"Kyā yih ṭhīk hai ki āp sharīr kī
madad kareṅ? Āp kyoṅ un ko
pyār karte haiṅ jo Rab se nafrat
karte haiṅ? Yih dekh kar Rab kā
ġhazab āp par nāzil huā hai. [3]To
bhī āp meṅ achchhī bāteṅ bhī pāī
jātī haiṅ. Āp ne Yasīrat Dewī ke
khamboṅ ko mulk se dūr karke
Allāh ke tālib hone kā pakkā irādā
kar rakhā hai."

Yahūsafat Qānūnī Kār-rawāī kī Islāh Kartā Hai

[4]Is ke bād Yahūsafat Yarūshalam
meṅ rahā. Lekin ek din wuh
dubārā niklā. Is bār us ne junūb
meṅ Bair-sabā se le kar shimāl
meṅ Ifrāīm ke pahāṛī ilāqe tak pūre
Yahūdāh kā daurā kiyā. Har jagah
wuh logoṅ ko Rab un ke bāpdādā
ke Ḳhudā ke pās wāpas lāyā. [5]Us
ne Yahūdāh ke tamām qilāband
shahroṅ meṅ qāzī bhī muqarrar
kie. [6]Unheṅ samjhāte hue us ne
kahā, "Apnī rawish par dhyān deṅ!
Yād rahe ki āp insān ke jawābdeh
nahīṅ haiṅ balki Rab ke. Wuhī āp
ke sāth hogā jab āp faisle kareṅge.
[7]Chunāṅche Allāh kā ḳhauf mān
kar ehtiyāt se logoṅ kā insāf kareṅ.
Kyoṅki jahāṅ Rab hamārā Ḳhudā
hai wahāṅ be'insāfī, jānibdārī aur
rishwatkhorī ho hī nahīṅ saktī."

[8]Yarūshalam meṅ Yahūsafat
ne kuchh Lāwiyoṅ, imāmoṅ aur
ḳhāndānī sarparastoṅ ko insāf
karne kī zimmedārī dī. Rab kī
sharīat se mutālliq kisī muāmale
yā Yarūshalam ke bāshindoṅ ke
darmiyān jhagaṛe kī sūrat meṅ
unheṅ faislā karnā thā. [9]Yahūsafat
ne unheṅ samjhāte hue kahā, "Rab
kā ḳhauf mān kar apnī ḳhidmat ko
wafādārī aur pūre dil se saranjām
deṅ. [10]Āp ke bhāī shahroṅ se ā
kar āp ke sāmne apne jhagaṛe pesh
kareṅge tāki āp un kā faislā kareṅ.
Āp ko qatl ke muqaddamoṅ kā
faislā karnā paṛegā. Aise muāmalāt
bhī hoṅge jo Rab kī sharīat, kisī
hukm, hidāyat yā usūl se tālluq
rakheṅge. Jo bhī ho, lāzim hai ki
āp unheṅ samjhāeṅ tāki wuh Rab
kā gunāh na kareṅ. Warnā us kā

ġhazab āp aur āp ke bhāiyoṅ par nāzil hogā. Agar āp yih kareṅ to āp bequsūr raheṅge. 11Imām-e-āzam Amariyāh Rab kī sharīat se tālluq rakhne wāle muāmalāt kā hatmī faislā karegā. Jo muqaddame bādshāh se tālluq rakhte haiṅ un kā hatmī faislā Yahūdāh ke qabīle kā sarbarāh Zabadiyāh bin Ismāīl karegā. Adālat kā intazām chalāne meṅ Lāwī āp kī madad kareṅge. Ab hauslā rakh kar apnī ḳhidmat saranjām deṅ. Jo bhī sahīh kām karegā us ke sāth Rab hogā."

Ammoniyoṅ kā Yahūdāh par Hamlā

20 Kuchh der ke bād Moābī, Ammonī aur kuchh Maūnī Yahūsafat se jang karne ke lie nikle. 2Ek qāsid ne ā kar bādshāh ko ittalā dī, "Mulk-e-Adom se ek baṛī fauj āp se laṛne ke lie ā rahī hai. Wuh Bahīrā-e-Murdār ke dūsre kināre se baṛhtī baṛhtī is waqt Hassūn-tamr pahuṅch chukī hai." (Hassūn Ain-jadī kā dūsrā nām hai.)

3Yih sun kar Yahūsafat ghabrā gayā. Us ne Rab se rāhnumāī māṅgne kā faislā karke elān kiyā ki tamām Yahūdāh rozā rakhe. 4Yahūdāh ke tamām shahroṅ se log Yarūshalam āe tāki mil kar madad ke lie Rab se duā māṅgeṅ. 5Wuh Rab ke ghar ke nae sahan meṅ jamā hue aur Yahūsafat ne sāmne ā kar 6duā kī,

"Ai Rab, hamāre bāpdādā ke Ḳhudā! Tū hī āsmān par taḳhtnashīn Ḳhudā hai, aur tū hī duniyā ke tamām mamālik par hukūmat kartā hai. Tere hāth meṅ qudrat aur tāqat hai. Koī bhī terā muqābalā nahīṅ kar saktā. 7Ai hamāre Ḳhudā, tū ne is mulk ke purāne bāshindoṅ ko apnī qaum Isrāīl ke āge se nikāl diyā. Ibrāhīm terā dost thā, aur us kī aulād ko tū ne yih mulk hameshā ke lie de diyā. 8Is meṅ terī qaum ābād huī. Tere nām kī tāzīm meṅ maqdis banā kar unhoṅ ne kahā, 9'Jab bhī āfat ham par āe to ham yahāṅ tere huzūr ā sakeṅge, chāhe jang, wabā, kāl yā koī aur sazā ho. Agar ham us waqt is ghar ke sāmne khaṛe ho kar madad ke lie tujhe pukāreṅ to tū hamārī sun kar hameṅ bachāegā, kyoṅki is imārat par tere hī nām kā ṭhappā lagā hai.'

10Ab Ammon, Moāb aur pahāṛī mulk Saīr kī harkatoṅ ko deḳh! Jab Isrāīl Misr se niklā to tū ne use in

qaumoṅ par hamlā karne aur in ke
ilāqe meṅ se guzarne kī ijāzat na dī.
Isrāīl ko mutabādil rāstā iḳhtiyār
karnā paṛā, kyoṅki use inheṅ halāk
karne kī ijāzat na milī. 11Ab dhyān
de ki yih badle meṅ kyā kar rahe
haiṅ. Yih hameṅ us maurūsī zamīn
se nikālnā chāhte haiṅ jo tū ne
hameṅ dī thī. 12Ai hamāre Ḳhudā,
kyā tū un kī adālat nahīṅ karegā?
Ham to is baṛī fauj ke muqābale
meṅ bebas haiṅ. Is ke hamle
se bachne kā rāstā hameṅ nazar
nahīṅ ātā, lekin hamārī āṅkheṅ
madad ke lie tujh par lagī haiṅ."
13Yahūdāh ke tamām mard,
aurateṅ aur bachche wahāṅ Rab
ke huzūr khaṛe rahe. 14Tab Rab
kā Rūh ek Lāwī banām Yahziyel
par nāzil huā jab wuh jamāt ke
darmiyān khaṛā thā. Yih ādmī Āsaf
ke ḳhāndān kā thā, aur us kā pūrā
nām Yahziyel bin Zakariyāh bin
Bināyāh bin Ya'iyel bin Mattaniyāh
thā. 15Us ne kahā, "Yahūdāh aur
Yarūshalam ke logo, merī bāt
suneṅ! Ai bādshāh, āp bhī is
par dhyān deṅ. Rab farmātā hai
ki ḍaro mat, aur is baṛī fauj ko
dekh kar mat ghabrānā. Kyoṅki
yih jang tumhārā nahīṅ balki
merā muāmalā hai. 16Kal un ke
muqābale ke lie niklo. Us waqt
wuh Darrā-e-Sīs se ho kar tumhārī
taraf baṛh rahe hoṅge. Tumhārā
un se muqābalā us wādī ke sire
par hogā jahāṅ Yaruel kā Registān
shurū hotā hai. 17Lekin tumheṅ
laṛne kī zarūrat nahīṅ hogī. Bas
dushman ke āmne-sāmne khaṛe
ho kar ruk jāo aur dekho ki Rab
kis tarah tumheṅ chhuṭkārā degā.
Lihāzā mat ḍaro, ai Yahūdāh aur
Yarūshalam, aur dahshat mat khāo.
Kal un kā sāmnā karne ke lie niklo,
kyoṅki Rab tumhāre sāth hogā."
18Yih sun kar Yahūsafat muṅh
ke bal jhuk gayā. Yahūdāh aur
Yarūshalam ke tamām logoṅ ne
bhī aundhe muṅh jhuk kar Rab
kī parastish kī. 19Phir Qihāt aur
Qorah ke ḳhāndānoṅ ke kuchh
Lāwī khaṛe ho kar buland āwāz se
Rab Isrāīl ke Ḳhudā kī hamd-o-sanā
karne lage.

Ammoniyoṅ par Fatah

20Agle din subah-sawere Yahūdāh
kī fauj Taqua ke Registān ke lie
rawānā huī. Nikalte waqt Yahūsafat
ne un ke sāmne khaṛe ho kar
kahā, "Yahūdāh aur Yarūshalam
ke mardo, merī bāt suneṅ! Rab

apne Ḳhudā par bharosā rakheṅ to
āp qāym raheṅge. Us ke nabiyoṅ
kī bātoṅ kā yaqīn kareṅ to āp
ko kāmyābī hāsil hogī." [21]Logoṅ
se mashwarā karke Yahūsafat ne
kuchh mardoṅ ko Rab kī tāzīm
meṅ gīt gāne ke lie muqarrar kiyā.
Muqaddas libās pahne hue wuh
fauj ke āge āge chal kar hamd-o-
sanā kā yih gīt gāte rahe, "Rab kī
satāish karo, kyoṅki us kī shafqat
abadī hai."

[22]Us waqt Rab hamlā-āwar fauj
ke muḳhālifoṅ ko khaṛā kar chukā
thā. Ab jab Yahūdāh ke mard hamd
ke gīt gāne lage to wuh tāk meṅ
se nikal kar baṛhtī huī fauj par ṭūṭ
paṛe aur use shikast dī. [23]Phir
Ammoniyoṅ aur Moābiyoṅ ne mil
kar pahāṛī mulk Saīr ke mardoṅ par
hamlā kiyā tāki unheṅ mukammal
taur par ḳhatm kar deṅ. Jab yih
halāk hue to Ammonī aur Moābī
ek dūsre ko maut ke ghāṭ utārne
lage. [24]Yahūdāh ke faujiyoṅ ko is kā
ilm nahīṅ thā. Chalte chalte wuh
us maqām tak pahuṅch gae jahāṅ
se registān nazar ātā hai. Wahāṅ
wuh dushman ko talāsh karne lage,
lekin lāsheṅ hī lāsheṅ zamīn par
bikhrī nazar āīṅ. Ek bhī dushman
nahīṅ bachā thā. [25]Yahūsafat aur
us ke logoṅ ke lie sirf dushman ko
lūṭne kā kām bāqī rah gayā thā.
Kasrat ke jānwar, qism qism kā
sāmān, kapṛe aur kaī qīmtī chīzeṅ
thīṅ. Itnā sāmān thā ki wuh use
ek waqt meṅ uṭhā kar apne sāth le
jā nahīṅ sakte the. Sārā māl jamā
karne meṅ tīn din lage.

[26]Chauthe din wuh qarīb kī ek
wādī meṅ jamā hue tāki Rab kī tārīf
kareṅ. Us waqt se wādī kā nām
'Tārīf kī Wādī' paṛ gayā. [27]Is ke bād
Yahūdāh aur Yarūshalam ke tamām
mard Yahūsafat kī rāhnumāī meṅ
ḳhushī manāte hue Yarūshalam
wāpas āe. Kyoṅki Rab ne unheṅ
dushman kī shikast se ḳhushī
kā sunahrā mauqā atā kiyā thā.
[28]Sitār, sarod aur turam bajāte hue
wuh Yarūshalam meṅ dāḳhil hue
aur Rab ke ghar ke pās jā pahuṅche.
[29]Jab irdgird ke mamālik ne sunā ki
kis tarah Rab Isrāīl ke dushmanoṅ
se laṛā hai to un meṅ Allāh kī
dahshat phail gaī. [30]Us waqt se
Yahūsafat sukūn se hukūmat kar
sakā, kyoṅki Allāh ne use chāroṅ
taraf ke mamālik ke hamloṅ se
mahfūz rakhā thā.

Yahūsafat ke Āḳhirī Sāl aur Maut

[31]Yahūsafat 35 sāl kī umr meṅ bādshāh banā, aur wuh
Yarūshalam meṅ rah kar 25 sāl
hukūmat kartā rahā. Us kī māṅ
Azūbā bint Silhī thī. [32]Wuh apne
bāp Āsā ke namūne par chaltā aur
wuh kuchh kartā rahā jo Rab ko
pasand thā. [33]Lekin us ne bhī
ūṅche maqāmoṅ ke mandiroṅ ko
ḳhatm na kiyā, aur logoṅ ke dil
apne bāpdādā ke Ḳhudā kī taraf
māyl na hue.

[34]Bāqī jo kuchh Yahūsafat kī
hukūmat ke daurān huā wuh shurū
se le kar āḳhir tak Yāhū bin Hanānī
kī tārīḳh meṅ bayān kiyā gayā hai.
Bād meṅ sab kuchh 'Shāhān-e-
Isrāīl kī Tārīḳh' kī kitāb meṅ darj
kiyā gayā.

[35]Bād meṅ Yahūdāh ke bādshāh
Yahūsafat ne Isrāīl ke bādshāh
Aḳhaziyāh se ittahād kiyā, go us
kā rawaiyā bedīnī kā thā. [36]Donoṅ
ne mil kar tijāratī jahāzoṅ kā aisā
beṛā banwāyā jo Tarsīs tak pahuṅch
sake. Jab yih jahāz bandargāh
Asyūn-jābar meṅ taiyār hue [37]to
Maresā kā rahne wālā Iliyazar bin
Dūdāwāhū ne Yahūsafat ke ḳhilāf
peshgoī kī, "Chūṅki āp Aḳhaziyāh
ke sāth muttahid ho gae haiṅ is lie
Rab āp kā kām tabāh kar degā!" Aur
wāqaī, yih jahāz kabhī apnī manzil-
e-maqsūd Tarsīs tak pahuṅch na
sake, kyoṅki wuh pahle hī ṭukṛe
ṭukṛe ho gae.

21 Jab Yahūsafat mar kar
apne bāpdādā se jā milā
to use Yarūshalam ke us hisse
meṅ jo 'Dāūd kā Shahr' kahlātā
hai ḳhāndānī qabr meṅ dafn kiyā
gayā. Phir us kā beṭā Yahūrām
taḳhtnashīn huā.

Yahūdāh kā Bādshāh Yahūrām

[2]Yahūsafat ke bāqī beṭe Azariyāh,
Yihiyel, Zakariyāh, Azariyāhū,
Mīkāel aur Safatiyāh the.
[3]Yahūsafat ne unheṅ bahut sonā-
chāṅdī aur dīgar qīmtī chīzeṅ de
kar Yahūdāh ke qilāband shahroṅ
par muqarrar kiyā thā. Lekin
Yahūrām ko us ne pahlauṭhā hone
ke bāis apnā jānashīn banāyā
thā. [4]Bādshāh banane ke bād jab
Yahūdāh kī hukūmat mazbūtī se
us ke hāth meṅ thī to Yahūrām ne
apne tamām bhāiyoṅ ko Yahūdāh
ke kuchh rāhnumāoṅ samet qatl
kar diyā.

5Yahūrām 32 sāl kī umr meṅ bādshāh banā, aur wuh
Yarūshalam meṅ rah kar 8 sāl tak hukūmat kartā rahā. 6Us kī
shādī Isrāīl ke bādshāh Aḳhiyab kī
beṭī se huī thī, aur wuh Isrāīl ke
bādshāhoṅ aur ḳhāskar Aḳhiyab
ke ḳhāndān ke bure namūne par
chaltā rahā. Us kā chāl-chalan Rab
ko nāpasand thā. 7To bhī wuh Dāūd
ke gharāne ko tabāh nahīṅ karnā
chāhtā thā, kyoṅki us ne Dāūd se
ahd bāndh kar wādā kiyā thā ki terā
aur terī aulād kā charāġh hameshā
tak jaltā rahegā.

8Yahūrām kī hukūmat ke daurān
Adomiyoṅ ne baġhāwat kī aur
Yahūdāh kī hukūmat ko radd karke
apnā bādshāh muqarrar kiyā.
9Tab Yahūrām apne afsaroṅ aur
tamām rathoṅ ko le kar un ke pās
pahuṅchā. Jab jang chhiṛ gaī to
Adomiyoṅ ne use aur us ke rathoṅ
par muqarrar afsaroṅ ko gher liyā,
lekin rāt ko bādshāh gherne wāloṅ
kī safoṅ ko toṛne meṅ kāmyāb ho
gayā. 10To bhī Mulk-e-Adom āj tak
dubārā Yahūdāh kī hukūmat ke taht
nahīṅ āyā. Usī waqt Libnā Shahr
bhī sarkash ho kar ḳhudmuḳhtār
ho gayā. Yih sab kuchh is lie huā ki
Yahūrām ne Rab apne bāpdādā ke
Ḳhudā ko tark kar diyā thā, 11yahāṅ
tak ki us ne Yahūdāh ke pahāṛī
ilāqe meṅ kaī ūṅchī jaghoṅ par
mandir banwāe aur Yarūshalam
ke bāshindoṅ ko Rab se bewafā ho
jāne par uksāyā. Pūre Yahūdāh ko
wuh butparastī kī ġhalat rāh par le
āyā.

12Tab Yahūrām ko Iliyās Nabī se
ḳhat milā jis meṅ likhā thā, "Rab
āp ke bāp Dāūd kā Ḳhudā farmātā
hai, 'Tū apne bāp Yahūsafat aur
apne dādā Āsā Bādshāh ke achchhe
namūne par nahīṅ chalā 13balki
Isrāīl ke bādshāhoṅ kī ġhalat
rāhoṅ par. Bilkul Aḳhiyab ke
ḳhāndān kī tarah tū Yarūshalam
aur pūre Yahūdāh ke bāshindoṅ ko
butparastī kī rāh par lāyā hai. Aur
yih tere lie kāfī nahīṅ thā, balki tū
ne apne sage bhāiyoṅ ko bhī jo tujh
se behtar the qatl kar diyā. 14Is lie
Rab terī qaum, tere beṭoṅ aur terī
bīwiyoṅ ko terī pūrī milkiyat samet
baṛī musībat meṅ ḍālne ko hai.
15Tū ḳhud bīmār ho jāegā. Lā'ilāj
marz kī zad meṅ ā kar tujhe baṛī
der tak taklīf hogī. Āḳhirkār terī
antaṛiyāṅ jism se nikleṅgī.'"

16Un dinoṅ meṅ Rab ne Filistiyoṅ
aur Ethopiyā ke paṛos meṅ rahne
wāle Arab qabīloṅ ko Yahūrām

par hamlā karne kī tahrīk dī.
[17]Yahūdāh meṅ ghus kar wuh
Yarūshalam tak pahuṅch gae aur
bādshāh ke mahal ko lūṭne meṅ
kāmyāb hue. Tamām māl-o-asbāb
ke alāwā unhoṅ ne bādshāh ke
beṭoṅ aur bīwiyoṅ ko bhī chhīn
liyā. Sirf sab se chhoṭā beṭā
Yahuāḳhaz yānī Aḳhaziyāh bach
niklā.

[18]Is ke bād Rab kā ġhazab
bādshāh par nāzil huā. Use lā'ilāj
bīmārī lag gaī jis se us kī antaṛiyāṅ
muta'assir huīṅ. [19]Bādshāh kī hālat
bahut ḳharāb hotī gaī. Do sāl ke
bād antaṛiyāṅ jism se nikal gaīṅ.
Yahūrām shadīd dard kī hālat meṅ
kūch kar gayā. Janāze par us kī
qaum ne us ke ehtirām meṅ lakaṛī
kā baṛā ḍher na jalāyā, go unhoṅ ne
yih us ke bāpdādā ke lie kiyā thā.

[20]Yahūrām 32 sāl kī umr meṅ
bādshāh banā aur Yarūshalam meṅ
rah kar 8 sāl tak hukūmat kartā
rahā thā. Jab faut huā to kisī ko
bhī afsos na huā. Use Yarūshalam
Shahr ke us hisse meṅ dafn to kiyā
gayā jo 'Dāūd kā Shahr' kahlātā hai,
lekin shāhī qabroṅ meṅ nahīṅ.

Yahūdāh kā Bādshāh Aḳhaziyāh

22 Yarūshalam ke bāshindoṅ
ne Yahūrām ke sab se
chhoṭe beṭe Aḳhaziyāh ko taḳht par
biṭhā diyā. Bāqī tamām beṭoṅ ko un
luṭeroṅ ne qatl kiyā thā jo Araboṅ
ke sāth shāhī lashkargāh meṅ ghus
āe the. Yihī wajah thī ki Yahūdāh
ke bādshāh Yahūrām kā beṭā
Aḳhaziyāh bādshāh banā. [2]Wuh
22 sāl kī umr meṅ taḳhtnashīn
huā aur Yarūshalam meṅ rah kar
ek sāl bādshāh rahā. Us kī māṅ
Ataliyāh Isrāīl ke bādshāh Umrī kī
potī thī. [3]Aḳhaziyāh bhī Aḳhiyab
ke ḳhāndān ke ġhalat namūne
par chal paṛā, kyoṅki us kī māṅ
use bedīn rāhoṅ par chalne par
ubhārtī rahī. [4]Bāp kī wafāt par wuh
Aḳhiyab ke gharāne ke mashware
par chalne lagā. Natīje meṅ us kā
chāl-chalan Rab ko nāpasand thā.
Āḳhirkār yihī log us kī halākat kā
sabab ban gae.

[5]Inhīṅ ke mashware par wuh
Isrāīl ke bādshāh Yūrām bin
Aḳhiyab ke sāth mil kar Shām ke
bādshāh Hazāel se laṛne ke lie
niklā. Jab Rāmāt-jiliyād ke qarīb
jang chhiṛ gaī to Yūrām Shām ke
faujiyoṅ ke hāthoṅ zaḳhmī huā

[6]aur maidān-e-jang ko chhoṛ kar
Yazrael wāpas āyā tāki zaḳhm
bhar jāeṅ. Jab wuh wahāṅ ṭhahrā
huā thā to Yahūdāh kā bādshāh
Aḳhaziyāh bin Yahūrām us kā hāl
pūchhne ke lie Yazrael āyā. [7]Lekin
Allāh kī marzī thī ki yih mulāqāt
Aḳhaziyāh kī halākat kā bāis bane.
Wahāṅ pahuṅch kar wuh Yūrām ke
sāth Yāhū bin Nimsī se milne ke lie
niklā, wuhī Yāhū jise Rab ne masah
karke Aḳhiyab ke ḳhāndān ko nest-
o-nābūd karne ke lie maḳhsūs
kiyā thā. [8]Aḳhiyab ke ḳhāndān kī
adālat karte karte Yāhū kī mulāqāt
Yahūdāh ke kuchh afsaroṅ aur
Aḳhaziyāh ke bāz rishtedāroṅ se
huī jo Aḳhaziyāh kī ḳhidmat meṅ
us ke sāth āe the. Inheṅ qatl karke
[9]Yāhū Aḳhaziyāh ko ḍhūṅḍne lagā.
Patā chalā ki wuh Sāmariya Shahr
meṅ chhup gayā hai. Use Yāhū ke
pās lāyā gayā jis ne use qatl kar
diyā. To bhī use izzat ke sāth dafn
kiyā gayā, kyoṅki logoṅ ne kahā,
"Āḳhir wuh Yahūsafat kā potā hai
jo pūre dil se Rab kā tālib rahā." Us
waqt Aḳhaziyāh ke ḳhāndān meṅ
koī na pāyā gayā jo bādshāh kā kām
saṅbhāl saktā.

Ataliyāh kī Zālimānā Hukūmat

[10]Jab Aḳhaziyāh kī māṅ Ataliyāh ko
mālūm huā ki merā beṭā mar gayā
hai to wuh Yahūdāh ke pūre shāhī
ḳhāndān ko qatl karne lagī. [11]Lekin
Aḳhaziyāh kī sagī bahan Yahūsabā
ne Aḳhaziyāh ke chhoṭe beṭe Yuās
ko chupke se un shahzādoṅ meṅ
se nikāl liyā jinheṅ qatl karnā thā
aur use us kī dāyā ke sāth ek sṭor
meṅ chhupā diyā jis meṅ bistar
waġhairā mahfūz rakhe jāte the.
Wahāṅ wuh Ataliyāh kī girift se
mahfūz rahā. Yahūsabā Yahoyadā
Imām kī bīwī thī. [12]Bād meṅ Yuās
ko Rab ke ghar meṅ muntaqil kiyā
gayā jahāṅ wuh un ke sāth un chhih
sāloṅ ke daurān chhupā rahā jab
Ataliyāh malikā thī.

Ataliyāh kā Anjām aur Yuās kī Hukūmat

23 Ataliyāh kī hukūmat ke
sātweṅ sāl meṅ Yahoyadā
ne jurrat karke sau sau faujiyoṅ
par muqarrar pāṅch afsaroṅ se ahd
bāndhā. Un ke nām Azariyāh
bin Yarohām, Ismāīl bin Yūhanān,
Azariyāh bin Obed, Māsiyāh bin
Adāyāh aur Ilīsāfat bin Zikrī the.
[2]In ādmiyoṅ ne chupke se Yahūdāh

ke tamām shahroṅ meṅ se guzar
kar Lāwiyoṅ aur Isrāīlī ḳhāndānoṅ
ke sarparastoṅ ko jamā kiyā aur
phir un ke sāth mil kar Yarūshalam
āe. 3Allāh ke ghar meṅ pūrī jamāt
ne jawān bādshāh Yuās ke sāth ahd
bāndhā.

Yahoyadā un se muḳhātib huā,
"Hamāre bādshāh kā beṭā hī ham
par hukūmat kare, kyoṅki Rab
ne muqarrar kiyā hai ki Dāūd
kī aulād yih zimmedārī saṅbhāle.
4Chunāṅche agle Sabat ke din āp
imāmoṅ aur Lāwiyoṅ meṅ se jitne
ḍyūṭī par āeṅge wuh tīn hissoṅ meṅ
taqsīm ho jāeṅ. Ek hissā Rab ke
ghar ke darwāzoṅ par pahrā de,
5dūsrā shāhī mahal par aur tīsrā
Bunyād nāmī darwāze par. Bāqī
sab ādmī Rab ke ghar ke sahnoṅ
meṅ jamā ho jāeṅ. 6Ḳhidmat
karne wāle imāmoṅ aur Lāwiyoṅ
ke siwā koī aur Rab ke ghar meṅ
dāḳhil na ho. Sirf yihī andar jā
sakte haiṅ, kyoṅki Rab ne unheṅ
is ḳhidmat ke lie maḳhsūs kiyā hai.
Lāzim hai ki pūrī qaum Rab kī
hidāyāt par amal kare. 7Bāqī Lāwī
bādshāh ke irdgird dāyrā banā kar
apne hathiyāroṅ ko pakaṛe rakheṅ
aur jahāṅ bhī wuh jāe use ghere
rakheṅ. Jo bhī Rab ke ghar meṅ
ghusne kī koshish kare use mār
ḍālnā."

8Lāwī aur Yahūdāh ke in tamām
mardoṅ ne aisā hī kiyā. Agle Sabat
ke din sab apne bandoṅ samet us
ke pās āe, wuh bhī jin kī ḍyūṭī thī
aur wuh bhī jin kī ab chhuṭṭī thī.
Kyoṅki Yahoyadā ne ḳhidmat karne
wāloṅ meṅ se kisī ko bhī jāne kī
ijāzat nahīṅ dī thī. 9Imām ne sau
sau faujiyoṅ par muqarrar afsaroṅ
ko Dāūd Bādshāh ke wuh neze aur
chhoṭī aur baṛī ḍhāleṅ dīṅ jo ab
tak Rab ke ghar meṅ mahfūz rakhī
huī thīṅ. 10Phir us ne faujiyoṅ
ko bādshāh ke irdgird khaṛā kiyā.
Har ek apne hathiyār pakaṛe taiyār
thā. Qurbāngāh aur Rab ke ghar
ke darmiyān un kā dāyrā Rab ke
ghar kī junūbī dīwār se le kar us kī
shimālī dīwār tak phailā huā thā.
11Phir wuh Yuās ko bāhar lāe aur us
ke sar par tāj rakh kar use qawānīn
kī kitāb de dī. Yoṅ Yuās ko bādshāh
banā diyā gayā. Unhoṅ ne use
masah kiyā aur buland āwāz se nārā
lagāne lage, "Bādshāh zindābād!"

12Logoṅ kā shor Ataliyāh tak
pahuṅchā, kyoṅki sab dauṛ kar
jamā ho rahe aur bādshāh kī ḳhushī
meṅ nāre lagā rahe the. Wuh Rab
ke ghar ke sahan meṅ un ke pās āī

13to kyā deḳhtī hai ki nayā bādshāh
darwāze ke qarīb us satūn ke pās
khaṛā hai jahāṅ bādshāh riwāj ke
mutābiq khaṛā hotā hai, aur wuh
afsaroṅ aur turam bajāne wāloṅ
se ghirā huā hai. Tamām ummat
bhī sāth khaṛī turam bajā bajā kar
ḳhushī manā rahī hai. Sāth sāth
gulūkār apne sāz bajā kar hamd ke
gīt gāne meṅ rāhnumāī kar rahe
haiṅ. Ataliyāh ranjish ke māre
apne kapṛe phāṛ kar chīḳh uṭhī,
"Ġhaddārī, ġhaddārī!"
14Yahoyadā Imām ne sau sau
faujiyoṅ par muqarrar un afsaroṅ
ko bulāyā jin ke sapurd fauj kī gaī
thī aur unheṅ hukm diyā, "Use
bāhar le jāeṅ, kyoṅki munāsib
nahīṅ ki use Rab ke ghar ke pās
mārā jāe. Aur jo bhī us ke pīchhe
āe use talwār se mār denā." 15Wuh
Ataliyāh ko pakaṛ kar wahāṅ se
bāhar le gae aur use Ghoṛoṅ ke
Darwāze par mār diyā jo shāhī
mahal ke pās thā.
16Phir Yahoyadā ne qaum aur
bādshāh ke sāth mil kar Rab se ahd
bāndh kar wādā kiyā ki ham Rab kī
qaum raheṅge. 17Is ke bād sab Bāl
ke mandir par ṭūṭ paṛe aur use ḍhā
diyā. Us kī qurbāngāhoṅ aur butoṅ
ko ṭukṛe ṭukṛe karke unhoṅ ne Bāl
ke pujārī Mattān ko qurbāngāhoṅ
ke sāmne hī mār ḍālā.
18Yahoyadā ne imāmoṅ aur
Lāwiyoṅ ko dubārā Rab ke ghar
ko saṅbhālne kī zimmedārī dī.
Dāūd ne unheṅ ḳhidmat ke lie
gurohoṅ meṅ taqsīm kiyā thā. Us
kī hidāyāt ke mutābiq unhīṅ ko
ḳhushī manāte aur gīt gāte hue
bhasm hone wālī qurbāniyāṅ pesh
karnī thīṅ, jis tarah Mūsā kī sharīat
meṅ likhā hai. 19Rab ke ghar ke
darwāzoṅ par Yahoyadā ne darbān
khaṛe kie tāki aise logoṅ ko andar
āne se rokā jāe jo kisī bhī wajah se
nāpāk hoṅ.
20Phir wuh sau sau faujiyoṅ par
muqarrar afsaroṅ, asar-o-rasūḳh
wāloṅ, qaum ke hukmrānoṅ aur
bāqī pūrī ummat ke hamrāh julūs
nikāl kar bādshāh ko Bālāī Darwāze
se ho kar shāhī mahal meṅ le
gayā. Wahāṅ unhoṅ ne bādshāh ko
taḳht par biṭhā diyā, 21aur tamām
ummat ḳhushī manātī rahī. Yoṅ
Yarūshalam Shahr ko sukūn milā,
kyoṅki Ataliyāh ko talwār se mār
diyā gayā thā.

Yuās Rab ke Ghar kī Marammat Karwātā Hai

24 Yuās 7 sāl kī umr meṅ bādshāh banā, aur Yarūshalam meṅ us kī hukūmat kā daurāniyā 40 sāl thā. Us kī māṅ Zibiyāh Bair-sabā kī rahne wālī thī. [2]Yahoyadā ke jīte-jī Yuās wuh kuchh kartā rahā jo Rab ko pasand thā. [3]Yahoyadā ne us kī shādī do ḳhawātīn se karāī jin ke beṭe-beṭiyāṅ paidā hue.

[4]Kuchh der ke bād Yuās ne Rab ke ghar kī marammat karāne kā faislā kiyā. [5]Imāmoṅ aur Lāwiyoṅ ko apne pās bulā kar us ne unheṅ hukm diyā, "Yahūdāh ke shahroṅ meṅ se guzar kar tamām logoṅ se paise jamā kareṅ tāki āp sāl basāl apne Ḳhudā ke ghar kī marammat karwāeṅ. Ab jā kar jaldī kareṅ." Lekin Lāwiyoṅ ne baṛī der lagāī.

[6]Tab bādshāh ne imām-e-āzam Yahoyadā ko bulā kar pūchhā, "Āp ne Lāwiyoṅ se mutālabā kyoṅ nahīṅ kiyā ki wuh Yahūdāh ke shahroṅ aur Yarūshalam se Rab ke ghar kī marammat ke paise jamā kareṅ? Yih to koī naī bāt nahīṅ hai, kyoṅki Rab kā ḳhādim Mūsā bhī mulāqāt kā ḳhaimā ṭhīk rakhne ke lie Isrāīlī jamāt se ṭaiks letā rahā. [7]Āp ko ḳhud mālūm hai ki us bedīn aurat Ataliyāh ne apne pairokāroṅ ke sāth Rab ke ghar meṅ naqb lagā kar Rab ke lie maḳhsūs hadiye chhīn lie aur Bāl ke apne butoṅ kī ḳhidmat ke lie istemāl kie the."

[8]Bādshāh ke hukm par ek sandūq banwāyā gayā jo bāhar, Rab ke ghar ke sahan ke darwāze par rakhā gayā. [9]Pūre Yahūdāh aur Yarūshalam meṅ elān kiyā gayā ki Rab ke lie wuh ṭaiks adā kiyā jāe jis kā Ḳhudā ke ḳhādim Mūsā ne registān meṅ Isrāīliyoṅ se mutālabā kiyā thā. [10]Yih sun kar tamām rāhnumā balki pūrī qaum ḳhush huī. Apne hadiye Rab ke ghar ke pās lā kar wuh unheṅ sandūq meṅ ḍālte rahe. Jab kabhī wuh bhar jātā [11]to Lāwī use uṭhā kar bādshāh ke afsaroṅ ke pās le jāte. Agar us meṅ wāqaī bahut paise hote to bādshāh kā mīrmunshī aur imām-e-āzam kā ek afsar ā kar use ḳhālī kar dete. Phir Lāwī use us kī jagah wāpas rakh dete the. Yih silsilā rozānā jārī rahā, aur āḳhirkār bahut baṛī raqam ikaṭṭhī ho gaī.

[12]Bādshāh aur Yahoyadā yih paise un ṭhekedāroṅ ko diyā karte

the jo Rab ke ghar kī marammat
karwāte the. Yih paise patthar
tarāshne wāloṅ, baṛha'iyoṅ aur
un kārīgaroṅ kī ujrat ke lie sarf
hue jo lohe aur pītal kā kām karte
the. 13 Rab ke ghar kī marammat
ke nigarānoṅ ne mehnat se kām
kiyā, aur un ke zer-e-nigarānī
taraqqī hotī gaī. Āḳhir meṅ Rab ke
ghar kī hālat pahle kī-sī ho gaī thī
balki unhoṅ ne use mazīd mazbūt
banā diyā. 14 Kām ke iḳhtitām par
ṭhekedār bāqī paise Yuās Bādshāh
aur Yahoyadā ke pās lāe. In se
unhoṅ ne Rab ke ghar kī ḳhidmat
ke lie darkār pyāle, sone aur chāṅdī
ke bartan aur dīgar kaī chīzeṅ jo
qurbāniyāṅ chaṛhāne ke lie istemāl
hotī thīṅ banwāīṅ. Yahoyadā ke
jīte-jī Rab ke ghar meṅ bāqāydagī se
bhasm hone wālī qurbāniyāṅ pesh
kī jātī rahīṅ.

15 Yahoyadā nihāyat būṛhā ho
gayā. 130 sāl kī umr meṅ wuh faut
huā. 16 Use Yarūshalam ke us hisse
meṅ shāhī qabristān meṅ dafnāyā
gayā jo 'Dāūd kā Shahr' kahlātā hai,
kyoṅki us ne Isrāīl meṅ Allāh aur
us ke ghar kī achchhī ḳhidmat kī
thī.

Yuās Bādshāh Rab ko Tark Kartā Hai

17 Yahoyadā kī maut ke bād
Yahūdāh ke buzurg Yuās ke pās
ā kar muṅh ke bal jhuk gae. Us
waqt se wuh un ke mashwaroṅ par
amal karne lagā. 18 Is kā ek natījā
yih niklā ki wuh un ke sāth mil kar
Rab apne bāp ke Ḳhudā ke ghar ko
chhoṛ kar Yasīrat Dewī ke khamboṅ
aur butoṅ kī pūjā karne lagā. Is
gunāh kī wajah se Allāh kā ġhazab
Yahūdāh aur Yarūshalam par nāzil
huā. 19 Us ne apne nabiyoṅ ko
logoṅ ke pās bhejā tāki wuh unheṅ
samjhā kar Rab ke pās wāpas lāeṅ.
Lekin koī bhī un kī bāt sunane
ke lie taiyār na huā. 20 Phir Allāh
kā Rūh Yahoyadā Imām ke beṭe
Zakariyāh par nāzil huā, aur us ne
qaum ke sāmne khaṛe ho kar kahā,
"Allāh farmātā hai, 'Tum Rab ke
ahkām kī ḳhilāfwarzī kyoṅ karte
ho? Tumheṅ kāmyābī hāsil nahīṅ
hogī. Chūṅki tum ne Rab ko tark
kar diyā hai is lie us ne tumheṅ
tark kar diyā hai.'"

21 Jawāb meṅ logoṅ ne Zakariyāh
ke ḳhilāf sāzish karke use bādshāh
ke hukm par Rab ke ghar ke sahan
meṅ sangsār kar diyā. 22 Yoṅ Yuās

Bādshāh ne us mehrbānī kā ḳhayāl
na kiyā jo Yahoyadā ne us par kī
thī balki use nazarandāz karke us
ke beṭe ko qatl kiyā. Marte waqt
Zakariyāh bolā, “Rab dhyān de kar
merā badlā le!”
23 Agle sāl ke āġhāz meṅ Shām kī
fauj Yuās se laṛne āī. Yahūdāh meṅ
ghus kar unhoṅ ne Yarūshalam
par fatah pāī aur qaum ke tamām
buzurgoṅ ko mār ḍālā. Sārā lūṭā
huā māl Damishq ko bhejā gayā
jahāṅ bādshāh thā. 24 Agarche
Shām kī fauj Yahūdāh kī fauj kī
nisbat bahut chhoṭī thī to bhī Rab
ne use fatah baḳhshī. Chūṅki
Yahūdāh ne Rab apne bāpdādā
ke Ḳhudā ko tark kar diyā thā is
lie Yuās ko Shām ke hāthoṅ sazā
milī. 25 Jang ke daurān Yahūdāh
kā bādshāh shadīd zaḳhmī huā.
Jab dushman ne mulk ko chhoṛ
diyā to Yuās ke afsaroṅ ne us ke
ḳhilāf sāzish kī. Yahoyadā Imām
ke beṭe ke qatl kā intaqām le kar
unhoṅ ne use mār ḍālā jab wuh
bīmār hālat meṅ bistar par paṛā
thā. Bādshāh ko Yarūshalam ke us
hisse meṅ dafn kiyā gayā jo ‘Dāūd
kā Shahr’ kahlātā hai. Lekin shāhī
qabristān meṅ nahīṅ dafnāyā gayā.
26 Sāzish karne wāloṅ ke nām Zabad
aur Yahūzabad the. Pahle kī māṅ
Sim’āt Ammonī thī jabki dūsre kī
māṅ Simrīt Moābī thī.
27 Yuās ke beṭoṅ, us ke ḳhilāf
nabiyoṅ ke farmānoṅ aur Allāh ke
ghar kī marammat ke bāre meṅ
mazīd mālūmāt ‘Shāhān kī Kitāb’
meṅ darj haiṅ. Yuās ke bād us kā
beṭā Amasiyāh taḳhtnashīn huā.

Yahūdāh kā Bādshāh Amasiyāh

25 Amasiyāh 25 sāl kī umr
meṅ bādshāh banā aur
Yarūshalam meṅ us kī hukūmat kā
daurāniyā 29 sāl thā. Us kī māṅ
Yahuaddān Yarūshalam kī rahne
wālī thī. 2 Jo kuchh Amasiyāh ne
kiyā wuh Rab ko pasand thā, lekin
wuh pūre dil se Rab kī pairawī
nahīṅ kartā thā. 3 Jyoṅ hī us ke
pāṅw mazbūtī se jam gae us ne un
afsaroṅ ko sazā-e-maut dī jinhoṅ ne
bāp ko qatl kar diyā thā. 4 Lekin un
ke beṭoṅ ko us ne zindā rahne diyā
aur yoṅ Mūswī sharīat ke tābe rahā
jis meṅ Rab farmātā hai, “Wālidain
ko un ke bachchoṅ ke jarāym ke
sabab se sazā-e-maut na dī jāe, na
bachchoṅ ko un ke wālidain ke
jarāym ke sabab se. Agar kisī ko

sazā-e-maut denī ho to us gunāh ke sabab se jo us ne ḳhud kiyā hai.”

Adom se Jang

5Amasiyāh ne Yahūdāh aur Binyamīn ke qabīloṅ ke tamām mardoṅ ko bulā kar unheṅ ḳhāndānoṅ ke mutābiq tartīb diyā. Us ne hazār hazār aur sau sau faujiyoṅ par afsar muqarrar kie. Jitne bhī mard 20 yā is se zāyd sāl ke the un sab kī bhartī huī. Is tarah 3,00,000 faujī jamā hue. Sab baṛī ḍhāloṅ aur nezoṅ se lais the. 6Is ke alāwā Amasiyāh ne Isrāīl ke 1,00,000 tajrabākār faujiyoṅ ko ujrat par bhartī kiyā tāki wuh jang meṅ madad kareṅ. Unheṅ us ne chāṅdī ke taqrīban 3,400 kilogrām die.

7Lekin ek mard-e-Ḳhudā ne Amasiyāh ke pās ā kar use samjhāyā, “Bādshāh salāmat, lāzim hai ki yih Isrāīlī faujī āp ke sāth mil kar laṛne ke lie na nikleṅ. Kyoṅki Rab un ke sāth nahīṅ hai, wuh Ifrāīm ke kisī bhī rahne wāle ke sāth nahīṅ hai. 8Agar āp un ke sāth mil kar nikleṅ tāki mazbūtī se dushman se laṛeṅ to Allāh āp ko dushman ke sāmne girā degā. Kyoṅki Allāh ko āp kī madad karne aur āp ko girāne kī qudrat hāsil hai.” 9Amasiyāh ne etarāz kiyā, “Lekin maiṅ Isrāīliyoṅ ko chāṅdī ke 3,400 kilogrām adā kar chukā hūṅ. In paisoṅ kā kyā banegā?” Mard-e-Ḳhudā ne jawāb diyā, “Rab āp ko is se kahīṅ zyādā atā kar saktā hai.” 10Chunāṅche Amasiyāh ne Ifrāīm se āe hue tamām faujiyoṅ ko fāriġh karke wāpas bhej diyā, aur wuh Yahūdāh se bahut nārāz hue. Har ek baṛe taish meṅ apne apne ghar chalā gayā.

11To bhī Amasiyāh jurrat karke jang ke lie niklā. Apnī fauj ko Namak kī Wādī meṅ le jā kar us ne Adomiyoṅ par fatah pāī. Un ke 10,000 mard maidān-e-jang meṅ māre gae. 12Dushman ke mazīd 10,000 ādmiyoṅ ko giriftār kar liyā gayā. Yahūdāh ke faujiyoṅ ne qaidiyoṅ ko ek ūṅchī chaṭṭān kī choṭī par le jā kar nīche girā diyā. Is tarah sab pāsh pāsh ho kar halāk hue.

13Itne meṅ fāriġh kie gae Isrāīlī faujiyoṅ ne Sāmariya aur Bait-haurūn ke bīch meṅ wāqe Yahūdāh ke shahroṅ par hamlā kiyā thā. Laṛte laṛte unhoṅ ne 3,000 mardoṅ

ko maut ke ghāṭ utār diyā aur
bahut-sā māl lūṭ liyā thā.

Amasiyāh kī Butparastī

14 Adomiyoṅ ko shikast dene ke bād
Amasiyāh Saīr ke bāshindoṅ ke
butoṅ ko lūṭ kar apne ghar wāpas
lāyā. Wahāṅ us ne unheṅ khaṛā
kiyā aur un ke sāmne aundhe muṅh
jhuk kar unheṅ qurbāniyāṅ pesh
kīṅ. 15 Yih dekh kar Rab us se bahut
nārāz huā. Us ne ek nabī ko us
ke pās bhejā jis ne kahā, "Tū in
dewatāoṅ kī taraf kyoṅ rujū kar
rahā hai? Yih to apnī qaum ko tujh
se najāt na dilā sake." 16 Amasiyāh
ne nabī kī bāt kāṭ kar kahā, "Ham
ne kab se tujhe bādshāh kā mushīr
banā diyā hai? Ḳhāmosh, warnā
tujhe mār diyā jāegā." Nabī ne
ḳhāmosh ho kar itnā hī kahā,
"Mujhe mālūm hai ki Allāh ne āp ko
āp kī in harkatoṅ kī wajah se aur is
lie ki āp ne merā mashwarā qabūl
nahīṅ kiyā tabāh karne kā faislā kar
liyā hai."

Amasiyāh Isrāīl ke Bādshāh Yuās se Laṛtā Hai

17 Ek din Yahūdāh ke bādshāh
Amasiyāh ne apne mushīroṅ se
mashwarā karne ke bād Yuās bin
Yahuāḳhaz bin Yāhū ko paiġhām
bhejā, "Āeṅ, ham ek dūsre kā
muqābalā kareṅ!" 18 Lekin Isrāīl
ke bādshāh Yuās ne jawāb diyā,
"Lubnān meṅ ek kāṅṭedār jhāṛī
ne deodār ke ek daraḳht se bāt
kī, 'Mere beṭe ke sāth apnī beṭī
kā rishtā bāndho.' Lekin usī waqt
Lubnān ke janglī jānwaroṅ ne us
ke ūpar se guzar kar use pāṅwoṅ
tale kuchal ḍālā. 19 Adom par
fatah pāne ke sabab se āp kā dil
maġhrūr ho kar mazīd shohrat
hāsil karnā chāhtā hai. Lekin merā
mashwarā hai ki āp apne ghar
meṅ raheṅ. Āp aisī musībat ko
kyoṅ dāwat dete haiṅ jo āp aur
Yahūdāh kī tabāhī kā bāis ban jāe?"
20 Lekin Amasiyāh mānane ke lie
taiyār nahīṅ thā. Allāh use aur us
kī qaum ko Isrāīliyoṅ ke hawāle
karnā chāhtā thā, kyoṅki unhoṅ
ne Adomiyoṅ ke dewatāoṅ kī taraf
rujū kiyā thā.

21 Tab Isrāīl kā bādshāh Yuās apnī
fauj le kar Yahūdāh par chaṛh
āyā. Bait-shams ke pās us kā
Yahūdāh ke bādshāh Amasiyāh ke
sāth muqābalā huā. 22 Isrāīlī fauj
ne Yahūdāh kī fauj ko shikast dī,
aur har ek apne apne ghar bhāg

gayā. [23]Isrāīl ke bādshāh Yuās ne
Yahūdāh ke bādshāh Amasiyāh bin
Yuās bin Aḳhaziyāh ko wahīṅ Bait-
shams meṅ giriftār kar liyā. Phir
wuh use Yarūshalam lāyā aur shahr
kī fasīl Ifrāīm nāmī darwāze se le
kar Kone ke Darwāze tak girā dī.
Is hisse kī lambāī taqrīban 600 fuṭ
thī. [24]Jitnā bhī sonā, chāṅdī aur
qīmtī sāmān Rab ke ghar aur shāhī
mahal ke ḳhazānoṅ meṅ thā use
us ne pūre kā pūrā chhīn liyā. Us
waqt Obed-adom Rab ke ghar ke
ḳhazāne saṅbhāltā thā. Yuās lūṭā
huā māl aur bāz yarġhamāloṅ ko le
kar Sāmariya wāpas chalā gayā.

Amasiyāh kī Maut

[25]Isrāīl ke bādshāh Yuās bin
Yahuāḳhaz kī maut ke bād Yahūdāh
kā bādshāh Amasiyāh bin Yuās
mazīd 15 sāl jītā rahā. [26]Bāqī
jo kuchh Amasiyāh kī hukūmat
ke daurān huā wuh shurū se le
kar āḳhir tak 'Shāhān-e-Isrāīl-
o-Yahūdāh' kī kitāb meṅ darj
hai. [27]Jab se wuh Rab kī pairawī
karne se bāz āyā us waqt se log
Yarūshalam meṅ us ke ḳhilāf sāzish
karne lage. Āḳhirkār us ne farār ho
kar Lakīs meṅ panāh lī, lekin sāzish
karne wāloṅ ne apne logoṅ ko us
ke pīchhe bhejā, aur wuh wahāṅ
use qatl karne meṅ kāmyāb ho gae.
[28]Us kī lāsh ghoṛe par uṭhā kar
Yahūdāh ke shahr Yarūshalam lāī
gaī jahāṅ use ḳhāndānī qabr meṅ
dafnāyā gayā.

Yahūdāh kā Bādshāh Uzziyāh

26 Yahūdāh ke tamām logoṅ
ne Amasiyāh kī jagah us
ke beṭe Uzziyāh ko taḳht par biṭhā
diyā. Us kī umr 16 sāl thī [2]jab us
kā bāp mar kar apne bāpdādā se
jā milā. Bādshāh banane ke bād
Uzziyāh ne Ailāt Shahr par qabzā
karke use dubārā Yahūdāh kā hissā
banā liyā. Us ne shahr meṅ bahut
tāmīrī kām karwāyā.

[3]Uzziyāh 16 sāl kī umr meṅ
bādshāh banā aur Yarūshalam meṅ
rah kar 52 sāl hukūmat kartā rahā.
Us kī māṅ Yakūliyāh Yarūshalam
kī rahne wālī thī. [4]Apne bāp
Amasiyāh kī tarah us kā chāl-
chalan Rab ko pasand thā. [5]Imām-
e-āzam Zakariyāh ke jīte-jī Uzziyāh
Rab kā tālib rahā, kyoṅki Zakariyāh
use Allāh kā ḳhauf mānane kī tālīm
detā rahā. Jab tak bādshāh Rab

kā tālib rahā us waqt tak Allāh use
kāmyābī baḳhshtā rahā.
6Uzziyāh ne Filistiyoṅ se jang
karke Jāt, Yabnā aur Ashdūd kī
fasīloṅ ko ḍhā diyā. Dīgar kaī
shahroṅ ko us ne nae sire se
tāmīr kiyā jo Ashdūd ke qarīb aur
Filistiyoṅ ke bāqī ilāqe meṅ the.
7Lekin Allāh ne na sirf Filistiyoṅ
se laṛte waqt Uzziyāh kī madad kī
balki us waqt bhī jab Jūr-bāl meṅ
rahne wāle Araboṅ aur Maūniyoṅ
se jang chhiṛ gaī. 8Ammoniyoṅ ko
Uzziyāh ko ḳharāj adā karnā paṛā,
aur wuh itnā tāqatwar banā ki us kī
shohrat Misr tak phail gaī.
9Yarūshalam meṅ Uzziyāh ne
Kone ke Darwāze, Wādī ke Darwāze
aur fasīl ke moṛ par mazbūt burj
banwāe. 10Us ne bayābān meṅ bhī
burj tāmīr kie aur sāth sāth patthar
ke beshumār hauz tarāshe, kyoṅki
maġhribī Yahūdāh ke nashebī
pahāṛī ilāqe aur maidānī ilāqe
meṅ us ke baṛe baṛe rewaṛ charte
the. Bādshāh ko kāshtkārī kā kām
ḳhās pasand thā. Bahut log pahāṛī
ilāqoṅ aur zarḳhez wādiyoṅ meṅ us
ke khetoṅ aur angūr ke bāġhoṅ kī
nigarānī karte the.
11Uzziyāh kī tāqatwar fauj thī.
Bādshāh ke ālā afsar Hananiyāh kī
rāhnumāī meṅ mīrmunshī Ya'iyel
ne afsar Māsiyāh ke sāth fauj kī
bhartī karke use tartīb diyā thā.
12In dastoṅ par kunboṅ ke 2,600
sarparast muqarrar the. 13Fauj
3,07,500 jang laṛne ke qābil mardoṅ
par mushtamil thī. Jang meṅ
bādshāh un par pūrā bharosā kar
saktā thā. 14Uzziyāh ne apne
tamām faujiyoṅ ko ḍhāloṅ, nezoṅ,
ḳhodoṅ, zirābaktaroṅ, kamānoṅ
aur falāḳhan ke sāmān se musallah
kiyā. 15Aur Yarūshalam ke burjoṅ
aur fasīl ke konoṅ par us ne aisī
mashīneṅ lagāeṅ jo tīr chalā saktī
aur baṛe baṛe patthar phaiṅk saktī
thīṅ.

Uzziyāh Maġhrūr Ho Jātā Hai

Ġharz, Allāh kī madad se Uzziyāh kī
shohrat dūr dūr tak phail gaī, aur us
kī tāqat baṛhtī gaī.
16Lekin is tāqat ne use maġhrūr
kar diyā, aur natīje meṅ wuh ġhalat
rāh par ā gayā. Rab apne Ḳhudā kā
bewafā ho kar wuh ek din Rab ke
ghar meṅ ghus gayā tāki baḳhūr
kī qurbāngāh par baḳhūr jalāe.
17Lekin imām-e-āzam Azariyāh
Rab ke mazīd 80 bahādur imāmoṅ
ko apne sāth le kar us ke pīchhe

pīchhe gayā. [18]Unhoṅ ne bādshāh
Uzziyāh kā sāmnā karke kahā,
“Munāsib nahīṅ ki āp Rab ko
baḳhūr kī qurbānī pesh kareṅ.
Yih Hārūn kī aulād yānī imāmoṅ
kī zimmedārī hai jinheṅ is ke lie
maḳhsūs kiyā gayā hai. Maqdis
se nikal jāeṅ, kyoṅki āp Allāh se
bewafā ho gae haiṅ, aur āp kī yih
harkat Rab Ḳhudā ke sāmne izzat
kā bāis nahīṅ banegī.” [19]Uzziyāh
baḳhūrdān ko pakaṛe baḳhūr ko
pesh karne ko thā ki imāmoṅ kī
bāteṅ sun kar āg-bagūlā ho gayā.
Lekin usī lamhe us ke māthe par
koṛh phūṭ niklā. [20]Yih dekh kar
imām-e-āzam Azariyāh aur dīgar
imāmoṅ ne use jaldī se Rab ke ghar
se nikāl diyā. Uzziyāh ne ḳhud bhī
wahāṅ se nikalne kī jaldī kī, kyoṅki
Rab hī ne use sazā dī thī.

[21]Uzziyāh jīte-jī is bīmārī se shafā
na pā sakā. Use alāhidā ghar meṅ
rahnā paṛā, aur use Rab ke ghar
meṅ dāḳhil hone kī ijāzat nahīṅ
thī. Us ke beṭe Yūtām ko mahal
par muqarrar kiyā gayā, aur wuhī
ummat par hukūmat karne lagā.

[22]Bāqī jo kuchh Uzziyāh kī
hukūmat ke daurān shurū se le kar
āḳhir tak huā wuh Āmūs ke beṭe
Yasāyāh Nabī ne qalamband kiyā
hai. [23]Jab Uzziyāh mar kar apne
bāpdādā se jā milā to use koṛh kī
wajah se dūsre bādshāhoṅ ke sāth
nahīṅ dafnāyā gayā balki qarīb
ke ek khet meṅ jo shāhī ḳhāndān
kā thā. Phir us kā beṭā Yūtām
taḳhtnashīn huā.

Yahūdāh kā Bādshāh Yūtām

27 Yūtām 25 sāl kī umr
meṅ bādshāh banā aur
Yarūshalam meṅ rah kar 16 sāl tak
hukūmat kartā rahā. Us kī māṅ
Yarūsā bint Sadoq thī. [2]Yūtām ne
wuh kuchh kiyā jo Rab ko pasand
thā. Wuh apne bāp Uzziyāh ke
namūne par chaltā rahā, agarche
us ne kabhī bhī bāp kī tarah Rab ke
ghar meṅ ghus jāne kī koshish na
kī. Lekin ām log apnī ġhalat rāhoṅ
se na haṭe.

[3]Yūtām ne Rab ke ghar kā
Bālāī Darwāzā tāmīr kiyā. Ofal
Pahāṛī jis par Rab kā ghar thā
us kī dīwār ko us ne bahut
jaghoṅ par mazbūt banā diyā.
[4]Yahūdāh ke pahāṛī ilāqe meṅ
us ne shahr tāmīr kie aur janglī
ilāqoṅ meṅ qile aur burj banāe.
[5]Jab Ammonī bādshāh ke sāth jang
chhiṛ gaī to us ne Ammoniyoṅ ko

shikast dī. Tīn sāl tak unheṅ use
sālānā ḳharāj ke taur par taqrīban
3,400 kilogrām chāṅdī, 16,00,000
kilogrām gandum aur 13,50,000
kilogrām jau adā karnā paṛā. 6Yoṅ
Yūtām kī tāqat baṛhtī gaī. Aur
wajah yih thī ki wuh sābitqadmī
se Rab apne Ḳhudā ke huzūr chaltā
rahā.

7Bāqī jo kuchh Yūtām kī hukūmat
ke daurān huā wuh 'Shāhān-e-
Isrāīl-o-Yahūdāh' kī kitāb meṅ
qalamband hai. Us meṅ us kī
tamām jangoṅ aur bāqī kāmoṅ kā
zikr hai. 8Wuh 25 sāl kī umr meṅ
bādshāh banā aur Yarūshalam meṅ
rah kar 16 sāl hukūmat kartā rahā.
9Jab wuh mar kar apne bāpdādā
se jā milā to use Yarūshalam ke
us hisse meṅ jo 'Dāūd kā Shahr'
kahlātā hai dafnāyā gayā. Phir us
kā beṭā Āḳhaz taḳhtnashīn huā.

Yahūdāh kā Bādshāh Āḳhaz

28 Āḳhaz 20 sāl kī umr
meṅ bādshāh banā aur
Yarūshalam meṅ rah kar 16 sāl
hukūmat kartā rahā. Wuh apne
bāp Dāūd ke namūne par na chalā
balki wuh kuchh kartā rahā jo Rab
ko nāpasand thā. 2Kyoṅki us ne
Isrāīl ke bādshāhoṅ kā chāl-chalan
apnāyā. Bāl ke but ḍhalwā kar
3us ne na sirf Wādī-e-Bin-hinnūm
meṅ butoṅ ko qurbāniyāṅ pesh kīṅ
balki apne beṭoṅ ko bhī qurbānī
ke taur par jalā diyā. Yoṅ wuh
un qaumoṅ ke ghinaune rasm-
o-riwāj adā karne lagā jinheṅ
Rab ne Isrāīliyoṅ ke āge mulk se
nikāl diyā thā. 4Āḳhaz baḳhūr
jalā kar apnī qurbāniyāṅ ūṅche
maqāmoṅ, pahāṛiyoṅ kī choṭiyoṅ
aur har ghane daraḳht ke sāye meṅ
chaṛhātā thā.

5Isī lie Rab us ke Ḳhudā ne use
Shām ke bādshāh ke hawāle kar
diyā. Shām kī fauj ne use shikast
dī aur Yahūdāh ke bahut-se logoṅ
ko qaidī banā kar Damishq le gaī.
Āḳhaz ko Isrāīl ke bādshāh Fiqah
bin Ramaliyāh ke hawāle bhī kar
diyā gayā jis ne use shadīd nuqsān
pahuṅchāyā. 6Ek hī din meṅ
Yahūdāh ke 1,20,000 tajrabākār
faujī shahīd hue. Yih sab kuchh
is lie huā ki qaum ne Rab apne
bāpdādā ke Ḳhudā ko tark kar diyā
thā. 7Us waqt Ifrāīm ke qabīle ke
pahalwān Zikrī ne Āḳhaz ke beṭe
Māsiyāh, mahal ke inchārj Azrīqām
aur bādshāh ke bād sab se ālā afsar
Ilqānā ko mār ḍālā. 8Isrāīliyoṅ ne

Yahūdāh kī 2,00,000 aurateṅ aur bachche chhīn lie aur kasrat kā māl lūṭ kar Sāmariya le gae.

Isrāīl Qaidiyoṅ ko Rihā Kar Detā Hai

9 Sāmariya meṅ Rab kā ek nabī banām Odīd rahtā thā. Jab Isrāīlī faujī maidān-e-jang se wāpas āe to Odīd un se milne ke lie niklā. Us ne un se kahā, "Dekheṅ, Rab āp ke bāpdādā kā Ḳhudā Yahūdāh se nārāz thā, is lie us ne unheṅ āp ke hawāle kar diyā. Lekin āp log taish meṅ ā kar un par yoṅ ṭūṭ paṛe ki un kā qatl-e-ām āsmān tak pahuṅch gayā hai. 10 Lekin yih kāfī nahīṅ thā. Ab āp Yahūdāh aur Yarūshalam ke bache huoṅ ko apne ġhulām banānā chāhte haiṅ. Kyā āp samajhte haiṅ ki ham un se achchhe haiṅ? Nahīṅ, āp se bhī Rab apne Ḳhudā ke ḳhilāf gunāh sarzad hue haiṅ. 11 Chunāṅche merī bāt suneṅ! In qaidiyoṅ ko wāpas kareṅ jo āp ne apne bhāiyoṅ se chhīn lie haiṅ. Kyoṅki Rab kā saḳht ġhazab āp par nāzil hone wālā hai."

12 Ifrāīm ke qabīle ke kuchh sarparastoṅ ne bhī faujiyoṅ kā sāmnā kiyā. Un ke nām Azariyāh bin Yūhanān, Barakiyāh bin Masillamot, Yahizqiyāh bin Sallūm aur Amāsā bin Ḳhadlī the. 13 Unhoṅ ne kahā, "In qaidiyoṅ ko yahāṅ mat le āeṅ, warnā ham Rab ke sāmne qusūrwār ṭhahreṅge. Kyā āp chāhte haiṅ ki ham apne gunāhoṅ meṅ izāfā kareṅ? Hamārā qusūr pahle hī bahut baṛā hai. Hāṅ, Rab Isrāīl par saḳht ġhusse hai."

14 Tab faujiyoṅ ne apne qaidiyoṅ ko āzād karke unheṅ lūṭe hue māl ke sāth buzurgoṅ aur pūrī jamāt ke hawāle kar diyā. 15 Mazkūrā chār ādmiyoṅ ne sāmne ā kar qaidiyoṅ ko apne pās mahfūz rakhā. Lūṭe hue māl meṅ se kapṛe nikāl kar unhoṅ ne unheṅ un meṅ taqsīm kiyā jo barahnā the. Is ke bād unhoṅ ne tamām qaidiyoṅ ko kapṛe aur jūte de die, unheṅ khānā khilāyā, pānī pilāyā aur un ke zaḳhmoṅ kī marham-paṭṭī kī. Jitne thakāwaṭ kī wajah se chal na sakte the unheṅ unhoṅ ne gadhoṅ par biṭhāyā, phir chalte chalte sab ko Khajūr ke Shahr Yarīhū tak pahuṅchāyā jahāṅ un ke apne log the. Phir wuh Sāmariya lauṭ āe.

Āḳhaz Asūr ke Bādshāh se Madad Letā Hai

16 Us waqt Āḳhaz Bādshāh ne Asūr
ke bādshāh se iltamās kī, “Hamārī
madad karne āeṅ.” 17 Kyoṅki Adomī
Yahūdāh meṅ ghus kar kuchh
logoṅ ko giriftār karke apne sāth le
gae the. 18 Sāth sāth Filistī maġhribī
Yahūdāh ke nashebī pahāṛī ilāqe
aur junūbī ilāqe meṅ ghus āe the
aur zail ke shahroṅ par qabzā
karke un meṅ rahne lage the: Bait-
shams, Aiyālon, Jadīrot, nīz Sokā,
Timnat aur Jimzū gird-o-nawāh kī
ābādiyoṅ samet. 19 Is tarah Rab
ne Yahūdāh ko Āḳhaz kī wajah se
zer kar diyā, kyoṅki bādshāh ne
Yahūdāh meṅ belagām berāhrawī
phailne dī aur Rab se apnī bewafāī
kā sāf izhār kiyā thā.

20 Asūr ke bādshāh Tiglat-pilesar
apnī fauj le kar mulk meṅ āyā, lekin
Āḳhaz kī madad karne ke bajāe
us ne use tang kiyā. 21 Āḳhaz ne
Rab ke ghar, shāhī mahal aur apne
ālā afsaroṅ ke ḳhazānoṅ ko lūṭ kar
sārā māl Asūr ke bādshāh ko bhej
diyā, lekin befāydā. Is se use sahīh
madad na milī.

22 Go wuh us waqt baṛī musībat
meṅ thā to bhī Rab se aur dūr ho
gayā. 23 Wuh Shām ke dewatāoṅ
ko qurbāniyāṅ pesh karne lagā,
kyoṅki us kā ḳhayāl thā ki inhīṅ ne
mujhe shikast dī hai. Us ne sochā,
“Shām ke dewatā apne bādshāhoṅ
kī madad karte haiṅ! Ab se maiṅ
unheṅ qurbāniyāṅ pesh karūṅga
tāki wuh merī bhī madad kareṅ.”
Lekin yih dewatā bādshāh Āḳhaz
aur pūrī qaum ke lie tabāhī kā bāis
ban gae. 24 Āḳhaz ne hukm diyā ki
Allāh ke ghar kā sārā sāmān nikāl
kar ṭukṛe ṭukṛe kar diyā jāe. Phir
us ne Rab ke ghar ke darwāzoṅ
par tālā lagā diyā. Us kī jagah
us ne Yarūshalam ke kone kone
meṅ qurbāngāheṅ khaṛī kar dīṅ.
25 Sāth sāth us ne dīgar mābūdoṅ
ko qurbāniyāṅ pesh karne ke lie
Yahūdāh ke har shahr kī ūṅchī
jaghoṅ par mandir tāmīr kie. Aisī
harkatoṅ se wuh Rab apne bāpdādā
ke Ḳhudā ko taish dilātā rahā.

26 Bāqī jo kuchh us kī hukūmat
ke daurān huā aur jo kuchh us
ne kiyā wuh shurū se le kar āḳhir
tak ‘Shāhān-e-Yahūdāh-o-Isrāīl’ kī
kitāb meṅ darj hai. 27 Jab Āḳhaz
mar kar apne bāpdādā se jā milā
to use Yarūshalam meṅ dafn kiyā
gayā, lekin shāhī qabristān meṅ

nahīṅ. Phir us kā beṭā Hizqiyāh taḳhtnashīn huā.

Hizqiyāh Bādshāh Rab ke Ghar ko Dubārā Khol Detā Hai

29 Jab Hizqiyāh Bādshāh banā to us kī umr 25 sāl thī. Yarūshalam meṅ rah kar wuh 29 sāl hukūmat kartā rahā. Us kī māṅ Abiyāh bint Zakariyāh thī.

[2]Apne bāp Dāūd kī tarah us ne aisā kām kiyā jo Rab ko pasand thā. [3]Apnī hukūmat ke pahle sāl ke pahle mahīne meṅ us ne Rab ke ghar ke darwāzoṅ ko khol kar un kī marammat karwāī. [4]Lāwiyoṅ aur imāmoṅ ko bulā kar us ne unheṅ Rab ke ghar ke mashriqī sahan meṅ jamā kiyā [5]aur kahā,

"Ai lāwiyo, merī bāt suneṅ! Apne āp ko ḳhidmat ke lie maḳhsūs-o-muqaddas kareṅ, aur Rab apne bāpdādā ke Ḳhudā ke ghar ko bhī maḳhsūs-o-muqaddas kareṅ. Tamām nāpāk chīzeṅ maqdis se nikāleṅ! [6]Hamāre bāpdādā bewafā ho kar wuh kuchh karte gae jo Rab hamāre Ḳhudā ko nāpasand thā. Unhoṅ ne use chhoṛ diyā, apne muṅh ko Rab kī sukūnatgāh se pher kar dūsrī taraf chal paṛe. [7]Rab ke ghar ke sāmne wāle barāmde ke darwāzoṅ par unhoṅ ne tālā lagā kar charāġhoṅ ko bujhā diyā. Na Isrāīl ke Ḳhudā ke lie baḳhūr jalāyā jātā, na bhasm hone wālī qurbāniyāṅ maqdis meṅ pesh kī jātī thīṅ. [8]Isī wajah se Rab kā ġhazab Yahūdāh aur Yarūshalam par nāzil huā hai. Hamārī hālat ko dekh kar log ghabrā gae. Un ke roṅgṭe khaṛe ho gae haiṅ. Ham dūsroṅ ke lie mazāq kā nishānā ban gae haiṅ. Āp ḳhud is ke gawāh haiṅ. [9]Hamārī bewafāī kī wajah se hamāre bāp talwār kī zad meṅ ā kar māre gae aur hamāre beṭe-beṭiyāṅ aur bīwiyāṅ ham se chhīn lī gaī haiṅ. [10]Lekin ab maiṅ Rab Isrāīl ke Ḳhudā ke sāth ahd bāndhnā chāhtā hūṅ tāki us kā saḳht qahr ham se ṭal jāe. [11]Mere beṭo, ab sustī na dikhāeṅ, kyoṅki Rab ne āp ko chun kar apne ḳhādim banāyā hai. Āp ko us ke huzūr khaṛe ho kar us kī ḳhidmat karne aur baḳhūr jalāne kī zimmedārī dī gaī hai."

[12]Phir zail ke Lāwī ḳhidmat ke lie taiyār hue:

Qihāt ke ḳhāndān kā Mahat bin Amāsī aur Yoel bin Azariyāh,

Mirārī ke ḳhāndān kā Qīs bin Abdī aur Azariyāh bin Yahallalel,

Jairson ke ḳhāndān kā Yuāḳh bin
Zimmā aur Adan bin Yuāḳh,
13Ilīsafan ke ḳhāndān kā Simrī
aur Ya'iyel,
Āsaf ke ḳhāndān kā Zakariyāh
aur Mattaniyāh,
14Haimān ke ḳhāndān kā Yihiyel
aur Simaī,
Yadūtūn ke ḳhāndān kā Samāyāh
aur Uzziyel.
15Bāqī Lāwiyoṅ ko bulā kar
unhoṅ ne apne āp ko Rab
kī ḳhidmat ke lie maḳhsūs-o-
muqaddas kiyā. Phir wuh bādshāh
ke hukm ke mutābiq Rab ke ghar
ko pāk-sāf karne lage. Kām karte
karte unhoṅ ne is kā ḳhayāl kiyā
ki sab kuchh Rab kī hidāyāt ke
mutābiq ho rahā ho. 16Imām Rab
ke ghar meṅ dāḳhil hue aur us meṅ
se har nāpāk chīz nikāl kar use
sahan meṅ lāe. Wahāṅ se Lāwiyoṅ
ne sab kuchh uṭhā kar shahr se
bāhar Wādī-e-Qidron meṅ phaiṅk
diyā. 17Rab ke ghar kī quddūsiyat
bahāl karne kā kām pahle mahīne
ke pahle din shurū huā, aur ek hafte
ke bād wuh sāmne wāle barāmde
tak pahuṅch gae the. Ek aur haftā
pūre ghar ko maḳhsūs-o-muqaddas
karne meṅ lag gayā.

Pahle mahīne ke 16weṅ din
kām mukammal huā. 18Hizqiyāh
Bādshāh ke pās jā kar unhoṅ ne
kahā, "Ham ne Rab ke pūre ghar
ko pāk-sāf kar diyā hai. Is meṅ
jānwaroṅ ko jalāne kī qurbāngāh
us ke sāmān samet aur wuh mez
jis par Rab ke lie maḳhsūs roṭiyāṅ
rakhī jātī haiṅ us ke sāmān samet
shāmil hai. 19Aur jitnī chīzeṅ
Āḳhaz ne bewafā ban kar apnī
hukūmat ke daurān radd kar dī
thīṅ un sab ko ham ne ṭhīk karke
dubārā maḳhsūs-o-muqaddas kar
diyā hai. Ab wuh Rab kī qurbāngāh
ke sāmne paṛī haiṅ."

Rab ke Ghar kī Dubārā Maḳhsūsiyat

20Agle din Hizqiyāh Bādshāh
subah-sawere shahr ke tamām
buzurgoṅ ko bulā kar un ke sāth
Rab ke ghar ke pās gayā. 21Sāt
jawān bail, sāt menḍhe aur bheṛ
ke sāt bachche bhasm hone wālī
qurbānī ke lie sahan meṅ lāe gae.
Nīz sāt bakre jinheṅ gunāh kī
qurbānī ke taur par shāhī ḳhāndān,
maqdis aur Yahūdāh ke lie pesh
karnā thā. Hizqiyāh ne Hārūn kī
aulād yānī imāmoṅ ko hukm diyā

ki in jānwaroṅ ko Rab kī qurbāngāh
par chaṛhāeṅ. 22 Pahle bailoṅ ko
zabah kiyā gayā. Imāmoṅ ne un
kā ḳhūn jamā karke use qurbāngāh
par chhiṛkā. Is ke bād menḍhoṅ
ko zabah kiyā gayā. Is bār bhī
imāmoṅ ne un kā ḳhūn qurbāngāh
par chhiṛkā. Bheṛ ke bachchoṅ
ke ḳhūn ke sāth bhī yihī kuchh
kiyā gayā. 23 Āḳhir meṅ gunāh kī
qurbānī ke lie maḳhsūs bakroṅ
ko bādshāh aur jamāt ke sāmne
lāyā gayā, aur unhoṅ ne apne
hāthoṅ ko bakroṅ ke saroṅ par rakh
diyā. 24 Phir imāmoṅ ne unheṅ
zabah karke un kā ḳhūn gunāh kī
qurbānī ke taur par qurbāngāh par
chhiṛkā tāki Isrāīl kā kaffārā diyā
jāe. Kyoṅki bādshāh ne hukm diyā
thā ki bhasm hone wālī aur gunāh
kī qurbānī tamām Isrāīl ke lie pesh
kī jāe.

25 Hizqiyāh ne Lāwiyoṅ ko jhāṅjh,
sitār aur sarod thamā kar unheṅ
Rab ke ghar meṅ khaṛā kiyā. Sab
kuchh un hidāyāt ke mutābiq huā
jo Rab ne Dāūd Bādshāh, us ke
ġhaibbīn Jād aur Nātan Nabī kī
mārifat dī thīṅ. 26 Lāwī un sāzoṅ
ke sāth khaṛe ho gae jo Dāūd
ne banwāe the, aur imām apne
turamoṅ ko thāme un ke sāth
khaṛe hue. 27 Phir Hizqiyāh ne
hukm diyā ki bhasm hone wālī
qurbānī qurbāngāh par pesh kī
jāe. Jab imām yih kām karne
lage to Lāwī Rab kī tārīf meṅ gīt
gāne lage. Sāth sāth turam aur
Dāūd Bādshāh ke banwāe hue sāz
bajne lage. 28 Tamām jamāt aundhe
muṅh jhuk gaī jabki Lāwī gīt gāte
aur imām turam bajāte rahe. Yih
silsilā is qurbānī kī takmīl tak jārī
rahā. 29 Is ke bād Hizqiyāh aur
tamām hāzirīn dubārā muṅh ke bal
jhuk gae. 30 Bādshāh aur buzurgoṅ
ne Lāwiyoṅ ko kahā, “Dāūd aur
Āsaf Ġhaibbīn ke zabūr gā kar
Rab kī satāish kareṅ.” Chunāṅche
Lāwiyoṅ ne baṛī ḳhushī se hamd-o-
sanā ke gīt gāe. Wuh bhī aundhe
muṅh jhuk gae.

31 Phir Hizqiyāh logoṅ se
muḳhātib huā, “Āj āp ne apne āp
ko Rab ke lie waqf kar diyā hai. Ab
wuh kuchh Rab ke ghar ke pās le
āeṅ jo āp zabah aur salāmatī kī
qurbānī ke taur par pesh karnā
chāhte haiṅ.” Tab log zabah aur
salāmatī kī apnī qurbāniyāṅ le āe.
Nīz, jis kā bhī dil chāhtā thā wuh
bhasm hone wālī qurbāniyāṅ lāyā.
32 Is tarah bhasm hone wālī qurbānī
ke lie 70 bail, 100 menḍhe aur bheṛ

ke 200 bachche jamā karke Rab ko
pesh kie gae. [33]Un ke alāwā 600
bail aur 3,000 bheṛ-bakriyāṅ Rab
ke ghar ke lie maḳhsūs kī gaiṅ.
[34]Lekin itne jānwaroṅ kī khāloṅ
ko utārne ke lie imām kam the, is
lie Lāwiyoṅ ko un kī madad karnī
paṛī. Is kām ke iḳhtitām tak balki
jab tak mazīd imām ḳhidmat ke lie
taiyār aur pāk nahīṅ ho gae the
Lāwī madad karte rahe. Imāmoṅ
kī nisbat zyādā Lāwī pāk-sāf ho gae
the, kyoṅki unhoṅ ne zyādā lagan
se apne āp ko Rab ke lie maḳhsūs-
o-muqaddas kiyā thā. [35]Bhasm
hone wālī beshumār qurbāniyoṅ
ke alāwā imāmoṅ ne salāmatī kī
qurbāniyoṅ kī charbī bhī jalāī. Sāth
sāth unhoṅ ne mai kī nazareṅ pesh
kīṅ.

Yoṅ Rab ke ghar meṅ ḳhidmat kā
nae sire se āġhāz huā. [36]Hizqiyāh
aur pūrī qaum ne ḳhushī manāī ki
Allāh ne yih sab kuchh itnī jaldī se
hameṅ muhaiyā kiyā hai.

Fasah kī Īd ke lie Dāwat

30 Hizqiyāh ne Isrāīl aur
Yahūdāh kī har jagah apne
qāsidoṅ ko bhej kar logoṅ ko Rab
ke ghar meṅ āne kī dāwat dī,
kyoṅki wuh un ke sāth Rab Isrāīl
ke Ḳhudā kī tāzīm meṅ Fasah kī Īd
manānā chāhtā thā. Us ne Ifrāīm
aur Manassī ke qabīloṅ ko bhī
dāwatanāme bheje. [2]Bādshāh ne
apne afsaroṅ aur Yarūshalam kī
pūrī jamāt ke sāth mil kar faislā
kiyā ki ham yih īd dūsre mahīne
meṅ manāeṅge. [3]Ām taur par yih
pahle mahīne meṅ manāī jātī thī,
lekin us waqt tak ḳhidmat ke lie
taiyār imām kāfī nahīṅ the. Kyoṅki
ab tak sab apne āp ko pāk-sāf na kar
sake. Dūsrī bāt yih thī ki log itnī
jaldī se Yarūshalam meṅ jamā na
ho sake. [4]In bātoṅ ke pesh-e-nazar
bādshāh aur tamām hāzirīn is par
muttafiq hue ki Fasah kī Īd multawī
kī jāe. [5]Unhoṅ ne faislā kiyā ki ham
tamām Isrāīliyoṅ ko junūb meṅ
Bair-sabā se le kar shimāl meṅ Dān
tak dāwat deṅge. Sab Yarūshalam
āeṅ tāki ham mil kar Rab Isrāīl ke
Ḳhudā kī tāzīm meṅ Fasah kī Īd
manāeṅ. Asal meṅ yih īd baṛī der
se hidāyāt ke mutābiq nahīṅ manāī
gaī thī.

[6]Bādshāh ke hukm par qāsid
Isrāīl aur Yahūdāh meṅ se guzare.
Har jagah unhoṅ ne logoṅ ko
bādshāh aur us ke afsaroṅ ke ḳhat
pahuṅchā die. Ḳhat meṅ likhā thā,

"Ai Isrāīliyo, Rab Ibrāhīm, Is'hāq
aur Isrāīl ke Ḳhudā ke pās wāpas
āeṅ! Phir wuh bhī āp ke pās jo Asūrī
bādshāhoṅ ke hāth se bach nikle
haiṅ wāpas āegā. 7Apne bāpdādā
aur bhāiyoṅ kī tarah na baneṅ jo
Rab apne bāpdādā ke Ḳhudā se
bewafā ho gae the. Yihī wajah hai
ki us ne unheṅ aisī hālat meṅ chhoṛ
diyā ki jis ne bhī unheṅ dekhā us
ke roṅgṭe khaṛe ho gae. Āp ḳhud
is ke gawāh haiṅ. 8Un kī tarah
aṛe na raheṅ balki Rab ke tābe ho
jāeṅ. Us ke maqdis meṅ āeṅ, jo
us ne hameshā ke lie maḳhsūs-o-
muqaddas kar diyā hai. Rab apne
Ḳhudā kī ḳhidmat kareṅ tāki āp
us ke saḳht ġhazab kā nishānā na
raheṅ. 9Agar āp Rab ke pās lauṭ
āeṅ to jinhoṅ ne āp ke bhāiyoṅ aur
un ke bāl-bachchoṅ ko qaid kar liyā
hai wuh un par rahm karke unheṅ
is mulk meṅ wāpas āne deṅge.
Kyoṅki Rab āp kā Ḳhudā mehrbān
aur rahīm hai. Agar āp us ke pās
wāpas āeṅ to wuh apnā muṅh āp se
nahīṅ pheregā."

10Qāsid Ifrāīm aur Manassī ke
pūre qabāylī ilāqe meṅ se guzare
aur har shahr ko yih paiġhām
pahuṅchāyā. Phir chalte chalte
wuh Zabūlūn tak pahuṅch gae.
Lekin aksar log un kī bāt sun
kar haṅs paṛe aur un kā mazāq
uṛāne lage. 11Sirf Āshar, Manassī
aur Zabūlūn ke chand ek ādmī
farotanī kā izhār karke mān gae aur
Yarūshalam āe. 12Yahūdāh meṅ
Allāh ne logoṅ ko tahrīk dī ki unhoṅ
ne yakdilī se us hukm par amal kiyā
jo bādshāh aur buzurgoṅ ne Rab ke
farmān ke mutābiq diyā thā.

Hizqiyāh aur Qaum Fasah kī Īd Manāte Haiṅ

13Dūsre mahīne meṅ bahut zyādā
log Beḳhamīrī Roṭī kī Īd manāne
ke lie Yarūshalam pahuṅche.
14Pahle unhoṅ ne shahr se butoṅ
kī tamām qurbāngāhoṅ ko dūr
kar diyā. Baḳhūr jalāne kī chhoṭī
qurbāngāhoṅ ko bhī unhoṅ ne uṭhā
kar Wādī-e-Qidron meṅ phaiṅk
diyā. 15Dūsre mahīne ke 14weṅ
din Fasah ke leloṅ ko zabah kiyā
gayā. Imāmoṅ aur Lāwiyoṅ ne
sharmindā ho kar apne āp ko
ḳhidmat ke lie pāk-sāf kar rakhā
thā, aur ab unhoṅ ne bhasm hone
wālī qurbāniyoṅ ko Rab ke ghar
meṅ pesh kiyā. 16Wuh ḳhidmat
ke lie yoṅ khaṛe ho gae jis tarah
mard-e-Ḳhudā Mūsā kī sharīat meṅ

farmāyā gayā hai. Lāwī qurbāniyoṅ
kā ḳhūn imāmoṅ ke pās lāe jinhoṅ
ne use qurbāngāh par chhiṛkā.
17 Lekin hāzirīn meṅ se bahut-se
logoṅ ne apne āp ko sahīh taur
par pāk-sāf nahīṅ kiyā thā. Un ke
lie Lāwiyoṅ ne Fasah ke leloṅ ko
zabah kiyā tāki un kī qurbāniyoṅ
ko bhī Rab ke lie maḳhsūs kiyā jā
sake. 18 Ḳhāskar Ifrāīm, Manassī,
Zabūlūn aur Ishkār ke aksar logoṅ
ne apne āp ko sahīh taur par pāk-
sāf nahīṅ kiyā thā. Chunāṅche wuh
Fasah ke khāne meṅ us hālat meṅ
sharīk na hue jis kā taqāzā sharīat
kartī hai. Lekin Hizqiyāh ne un
kī shafā'at karke duā kī, "Rab jo
mehrbān hai har ek ko muāf kare
19 jo pūre dil se Rab apne bāpdādā
ke Ḳhudā kā tālib rahne kā irādā
rakhtā hai, ḳhāh use maqdis ke lie
darkār pākīzagī hāsil na bhī ho."
20 Rab ne Hizqiyāh kī duā sun kar
logoṅ ko bahāl kar diyā.
21 Yarūshalam meṅ jamāshudā
Isrāīliyoṅ ne baṛī ḳhushī se sāt din
tak Beḳhamīrī Roṭī kī Īd manāī.
Har din Lāwī aur imām apne sāz
bajā kar buland āwāz se Rab kī
satāish karte rahe. 22 Lāwiyoṅ ne
Rab kī ḳhidmat karte waqt baṛī
samajhdārī dikhāī, aur Hizqiyāh
ne is meṅ un kī hauslā-afzāī kī.

Pūre hafte ke daurān Isrāīlī Rab
ko salāmatī kī qurbāniyāṅ pesh
karke qurbānī kā apnā hissā khāte
aur Rab apne bāpdādā ke Ḳhudā kī
tamjīd karte rahe.
23 Is hafte ke bād pūrī jamāt ne
faislā kiyā ki īd ko mazīd sāt din
manāyā jāe. Chunāṅche unhoṅ ne
ḳhushī se ek aur hafte ke daurān īd
manāī. 24 Tab Yahūdāh ke bādshāh
Hizqiyāh ne jamāt ke lie 1,000 bail
aur 7,000 bheṛ-bakriyāṅ pesh kīṅ
jabki buzurgoṅ ne jamāt ke lie
1,000 bail aur 10,000 bheṛ-bakriyāṅ
chaṛhāīṅ. Itne meṅ mazīd bahut-
se imāmoṅ ne apne āp ko Rab
kī ḳhidmat ke lie maḳhsūs-o-
muqaddas kar liyā thā.
25 Jitne bhī āe the ḳhushī manā
rahe the, ḳhāh wuh Yahūdāh ke
bāshinde the, ḳhāh imām, Lāwī,
Isrāīlī yā Isrāīl aur Yahūdāh meṅ
rahne wāle pardesī mehmān.
26 Yarūshalam meṅ baṛī shādmānī
thī, kyoṅki aisī īd Dāūd Bādshāh ke
beṭe Sulemān ke zamāne se le kar
us waqt tak Yarūshalam meṅ manāī
nahīṅ gaī thī.
27 Īd ke iḳhtitām par imāmoṅ aur
Lāwiyoṅ ne khaṛe ho kar qaum

ko barkat dī. Aur Allāh ne un kī sunī, un kī duā āsmān par us kī muqaddas sukūnatgāh tak pahuṅchī.

Pūre Yahūdāh meṅ But-parastī kā Ḳhātmā

31 Īd ke bād jamāt ke tamām Isrāīliyoṅ ne Yahūdāh ke shahroṅ meṅ jā kar patthar ke butoṅ ko ṭukṛe ṭukṛe kar diyā, Yasīrat Dewī ke khamboṅ ko kāṭ ḍālā, ūṅchī jaghoṅ ke mandiroṅ ko ḍhā diyā aur ġhalat qurbāngāhoṅ ko ḳhatm kar diyā. Jab tak unhoṅ ne yih kām Yahūdāh, Binyamīn, Ifrāīm aur Manassī ke pūre ilāqoṅ meṅ takmīl tak nahīṅ pahuṅchāyā thā unhoṅ ne ārām na kiyā. Is ke bād wuh sab apne apne shahroṅ aur gharoṅ ko chale gae.

Rab ke Ghar meṅ Intazām kī Islāh

2 Hizqiyāh ne imāmoṅ aur Lāwiyoṅ ko dubārā ḳhidmat ke waise hī gurohoṅ meṅ taqsīm kiyā jaise pahle the. Un kī zimmedāriyāṅ bhasm hone wālī aur salāmatī kī qurbāniyāṅ chaṛhānā, Rab ke ghar meṅ muḳhtalif qism kī ḳhidmāt anjām denā aur hamd-o-sanā ke gīt gānā thīṅ.

3 Jo jānwar bādshāh apnī milkiyat se Rab ke ghar ko detā rahā wuh bhasm hone wālī un qurbāniyoṅ ke lie muqarrar the jin ko Rab kī sharīat ke mutābiq har subah-shām, Sabat ke din, Nae Chāṅd kī Īd aur dīgar īdoṅ par Rab ke ghar meṅ pesh kī jātī thīṅ.

4 Hizqiyāh ne Yarūshalam ke bāshindoṅ ko hukm diyā ki apnī milkiyat meṅ se imāmoṅ aur Lāwiyoṅ ko kuchh deṅ tāki wuh apnā waqt Rab kī sharīat kī takmīl ke lie waqf kar sakeṅ. 5 Bādshāh kā yih elān sunte hī Isrāīlī farāḳhdilī se ġhallā, angūr ke ras, zaitūn ke tel, shahd aur khetoṅ kī bāqī paidāwār kā pahlā phal Rab ke ghar meṅ lāe. Bahut kuchh ikaṭṭhā huā, kyoṅki logoṅ ne apnī paidāwār kā pūrā daswāṅ hissā wahāṅ pahuṅchāyā. 6 Yahūdāh ke bāqī shahroṅ ke bāshinde bhī sāth rahne wāle Isrāīliyoṅ samet apnī paidāwār kā daswāṅ hissā Rab ke ghar meṅ lāe. Jo bhī bail, bheṛ-bakriyāṅ aur bāqī chīzeṅ unhoṅ ne Rab apne Ḳhudā ke lie waqf kī thīṅ wuh Rab ke ghar meṅ pahuṅchīṅ jahāṅ logoṅ ne unheṅ baṛe ḍher lagā kar ikaṭṭhā

kiyā. [7]Chīzeṅ jamā karne kā yih
silsilā tīsre mahīne meṅ shurū huā
aur sātweṅ mahīne meṅ iḳhtitām
ko pahuṅchā. [8]Jab Hizqiyāh aur
us ke afsaroṅ ne ā kar dekhā ki
kitnī chīzeṅ ikaṭṭhī ho gaī haiṅ to
unhoṅ ne Rab aur us kī qaum Isrāīl
ko mubārak kahā.

[9]Jab Hizqiyāh ne imāmoṅ aur
Lāwiyoṅ se in ḍheroṅ ke bāre meṅ
pūchhā [10]to Sadoq ke ḳhāndān kā
imām-e-āzam Azariyāh ne jawāb
diyā, "Jab se log apne hadiye yahāṅ
le āte haiṅ us waqt se ham jī bhar
kar khā sakte haiṅ balki kāfī kuchh
bach bhī jātā hai. Kyoṅki Rab ne
apnī qaum ko itnī barkat dī hai ki
yih sab kuchh bāqī rah gayā hai."

[11]Tab Hizqiyāh ne hukm diyā ki
Rab ke ghar meṅ godām banāe
jāeṅ. Jab aisā kiyā gayā [12]to
razākārānā hadiye, paidāwār kā
daswāṅ hissā aur Rab ke lie
maḳhsūs kie gae atiyāt un meṅ
rakhe gae. Kūnaniyāh Lāwī in
chīzoṅ kā inchārj banā jabki us
kā bhāī Simaī us kā madadgār
muqarrar huā. [13]Imām-e-āzam
Azariyāh Rab ke ghar ke pūre
intazām kā inchārj thā, is lie
Hizqiyāh Bādshāh ne us ke sāth
mil kar das nigarān muqarrar
kie jo Kūnaniyāh aur Simaī ke
taht ḳhidmat anjām deṅ. Un ke
nām Yihiyel, Azaziyāh, Nahat,
Asāhel, Yarīmot, Yūzabad, Iliyel,
Ismākiyāh, Mahat aur Bināyāh the.

[14]Jo Lāwī Mashriqī Darwāze
kā darbān thā us kā nām Qore
bin Yimnā thā. Ab use Rab ko
razākārānā taur par die gae hadiye
aur us ke lie maḳhsūs kie gae
atiye taqsīm karne kā nigarān
banāyā gayā. [15]Adan, Minyamīn,
Yashua, Samāyāh, Amariyāh aur
Sakaniyāh us ke madadgār the. Un
kī zimmedārī Lāwiyoṅ ke shahroṅ
meṅ rahne wāle imāmoṅ ko un kā
hissā denā thī. Baṛī wafādārī se
wuh ḳhayāl rakhte the ki ḳhidmat
ke muḳhtalif gurohoṅ ke tamām
imāmoṅ ko wuh hissā mil jāe jo un
kā haq bantā thā, ḳhāh wuh baṛe
the yā chhoṭe. [16]Jo apne guroh
ke sāth Rab ke ghar meṅ ḳhidmat
kartā thā use us kā hissā barāh-e-
rāst miltā thā. Is silsile meṅ Lāwī ke
qabīle ke jitne mardoṅ aur laṛkoṅ
kī umr tīn sāl yā is se zāyd thī un
kī fahrist banāī gaī. [17]In fahristoṅ
meṅ imāmoṅ ko un ke kunboṅ ke
mutābiq darj kiyā gayā. Isī tarah
20 sāl yā is se zāyd ke Lāwiyoṅ
ko un zimmedāriyoṅ aur ḳhidmat

ke mutābiq jo wuh apne gurohoṅ
meṅ saṅbhālte the fahristoṅ meṅ
darj kiyā gayā. [18]Ḳhāndānoṅ kī
aurateṅ aur beṭe-beṭiyāṅ chhoṭe
bachchoṅ samet bhī in fahristoṅ
meṅ darj thīṅ. Chūṅki un ke
mard wafādārī se Rab ke ghar meṅ
ḳhidmat karte the, is lie yih dīgar
afrād bhī maḳhsūs-o-muqaddas
samjhe jāte the. [19]Jo imām shahroṅ
se bāhar un charāgāhoṅ meṅ rahte
the jo unheṅ Hārūn kī aulād kī
haisiyat se milī thīṅ unheṅ bhī
hissā miltā thā. Har shahr ke lie
ādmī chune gae jo imāmoṅ ke
ḳhāndānoṅ ke mardoṅ aur fahrist
meṅ darj tamām Lāwiyoṅ ko wuh
hissā diyā kareṅ jo un kā haq thā.

[20]Hizqiyāh Bādshāh ne hukm
diyā ki pūre Yahūdāh meṅ aisā
hī kiyā jāe. Us kā kām Rab ke
nazdīk achchhā, munsifānā aur
wafādārānā thā. [21]Jo kuchh us ne
Allāh ke ghar meṅ intazām dubārā
chalāne aur sharīat ko qāym karne
ke silsile meṅ kiyā us ke lie wuh
pūre dil se apne Ḳhudā kā tālib
rahā. Natīje meṅ use kāmyābī hāsil
huī.

Asūrī Yahūdāh meṅ Ghus Āte Haiṅ

32 Hizqiyāh ne wafādārī
se yih tamām mansūbe
takmīl tak pahuṅchāe. Phir ek
din Asūr kā bādshāh Sanherib apnī
fauj ke sāth Yahūdāh meṅ ghus āyā
aur qilāband shahroṅ kā muhāsarā
karne lagā tāki un par qabzā kare.
[2]Jab Hizqiyāh ko ittalā milī ki
Sanherib ā kar Yarūshalam par
hamlā karne kī taiyāriyāṅ kar rahā
hai [3]to us ne apne sarkārī aur faujī
afsaroṅ se mashwarā kiyā. Ḳhayāl
yih pesh kiyā gayā ki Yarūshalam
Shahr ke bāhar tamām chashmoṅ
ko malbe se band kiyā jāe. Sab
muttafiq ho gae. [4]Kyoṅki unhoṅ ne
kahā, "Asūr ke bādshāh ko yahāṅ
ā kar kasrat kā pānī kyoṅ mile?"
Bahut-se ādmī jamā hue aur mil kar
chashmoṅ ko malbe se band kar
diyā. Unhoṅ ne us zamīndoz nāle
kā muṅh bhī band kar diyā jis ke
zariye pānī shahr meṅ pahuṅchtā
thā.

[5]Is ke alāwā Hizqiyāh ne baṛī
mehnat se fasīl ke ṭūṭe-phūṭe
hissoṅ kī marammat karwā kar
us par burj banwāe. Fasīl ke
bāhar us ne ek aur chārdīwārī
tāmīr kī jabki Yarūshalam ke us

hisse ke chabūtare mazīd mazbūt
karwāe jo ‘Dāūd kā Shahr’ kahlātā
hai. Sāth sāth us ne baṛī miqdār
meṅ hathiyār aur ḍhāleṅ banwāiṅ.
6Hizqiyāh ne logoṅ par faujī afsar
muqarrar kie.

Phir us ne sab ko darwāze ke sāth
wāle chauk par ikaṭṭhā karke un kī
hauslā-afzāī kī, 7“Mazbūt aur diler
hoṅ! Asūr ke bādshāh aur us kī baṛī
fauj ko dekh kar mat ḍareṅ, kyoṅki
jo tāqat hamāre sāth hai wuh use
hāsil nahīṅ hai. 8Asūr ke bādshāh
ke lie sirf ḳhākī ādmī laṛ rahe haiṅ
jabki Rab hamārā Ḳhudā hamāre
sāth hai. Wuhī hamārī madad
karke hamāre lie laṛegā!” Hizqiyāh
Bādshāh ke in alfāz se logoṅ kī baṛī
hauslā-afzāī huī.

Asūrī Yarūshalam kā Muhāsarā Karte Haiṅ

9Jab Asūr kā bādshāh Sanherib
apnī pūrī fauj ke sāth Lakīs kā
muhāsarā kar rahā thā to us ne
wahāṅ se Yarūshalam ko wafd
bhejā tāki Yahūdāh ke bādshāh
Hizqiyāh aur Yahūdāh ke tamām
bāshindoṅ ko paiġhām pahuṅchāe,
10“Shāh-e-Asūr Sanherib farmāte
haiṅ, tumhārā bharosā kis chīz
par hai ki tum muhāsare ke waqt
Yarūshalam ko chhoṛnā nahīṅ
chāhte? 11Jab Hizqiyāh kahtā
hai, ‘Rab hamārā Ḳhudā hameṅ
Asūr ke bādshāh se bachāegā’ to
wuh tumheṅ ġhalat rāh par lā
rahā hai. Is kā sirf yih natījā
niklegā ki tum bhūke aur pyāse mar
jāoge. 12Hizqiyāh ne to is Ḳhudā
kī behurmatī kī hai. Kyoṅki us ne
us kī ūṅchī jaghoṅ ke mandiroṅ
aur qurbāngāhoṅ ko ḍhā kar
Yahūdāh aur Yarūshalam se kahā
hai ki ek hī qurbāngāh ke sāmne
parastish kareṅ, ek hī qurbāngāh
par qurbāniyāṅ chaṛhāeṅ. 13Kyā
tumheṅ ilm nahīṅ ki maiṅ aur
mere bāpdādā ne dīgar mamālik
kī tamām qaumoṅ ke sāth kyā
kuchh kiyā? Kyā in qaumoṅ ke
dewatā apne mulkoṅ ko mujh se
bachāne ke qābil rahe haiṅ? Hargiz
nahīṅ! 14Mere bāpdādā ne in sab
ko tabāh kar diyā, aur koī bhī
dewatā apnī qaum ko mujh se
bachā na sakā. To phir tumhārā
dewatā tumheṅ kis tarah mujh se
bachāegā? 15Hizqiyāh se fareb na
khāo! Wuh is tarah tumheṅ ġhalat
rāh par na lāe. Us kī bāt par etamād
mat karnā, kyoṅki ab tak kisī bhī
qaum yā saltanat kā dewatā apnī

qaum ko mere yā mere bāpdādā ke
qabze se chhuṭkārā na dilā sakā. To
phir tumhārā dewatā tumheṅ mere
qabze se kis tarah bachāegā?”
16 Aisī bāteṅ karte karte Sanherib
ke afsar Rab Isrāīl ke Ḳhudā aur us
ke ḳhādim Hizqiyāh par kufr bakte
gae.
17 Asūr ke bādshāh ne wafd ke
hāth ḳhat bhī bhejā jis meṅ us ne
Rab Isrāīl ke Ḳhudā kī ihānat kī.
Ḳhat meṅ likhā thā, “Jis tarah dīgar
mamālik ke dewatā apnī qaumoṅ
ko mujh se mahfūz na rakh sake
usī tarah Hizqiyāh kā dewatā bhī
apnī qaum ko mere qabze se nahīṅ
bachāegā.”
18 Asūrī afsaroṅ ne buland āwāz
se Ibrānī zabān meṅ bādshāh
kā paiġhām fasīl par khaṛe
Yarūshalam ke bāshindoṅ tak
pahuṅchāyā tāki un meṅ ḳhauf-
o-hirās phail jāe aur yoṅ shahr
par qabzā karne meṅ āsānī ho
jāe. 19 In afsaroṅ ne Yarūshalam
ke Ḳhudā kā yoṅ tamasḳhur uṛāyā
jaisā wuh duniyā kī dīgar qaumoṅ
ke dewatāoṅ kā uṛāyā karte the,
hālāṅki dīgar mābūd sirf insānī
hāthoṅ kī paidāwār the.

Rab Sanherib ko Sazā Detā Hai

20 Phir Hizqiyāh Bādshāh aur Āmūs
ke beṭe Yasāyāh Nabī ne chillāte
hue āsmān par taḳhtnashīn Ḳhudā
se iltamās kī. 21 Jawāb meṅ Rab
ne Asūriyoṅ kī lashkargāh meṅ
ek farishtā bhejā jis ne tamām
behtarīn faujiyoṅ ko afsaroṅ aur
kamānḍaroṅ samet maut ke ghāṭ
utār diyā. Chunāṅche Sanherib
sharmindā ho kar apne mulk lauṭ
gayā. Wahāṅ ek din jab wuh apne
dewatā ke mandir meṅ dāḳhil huā
to us ke kuchh beṭoṅ ne use talwār
se qatl kar diyā.
22 Is tarah Rab ne Hizqiyāh aur
Yarūshalam ke bāshindoṅ ko Shāh-
e-Asūr Sanherib se chhuṭkārā
dilāyā. Us ne unheṅ dūsrī qaumoṅ
ke hamloṅ se bhī mahfūz rakhā,
aur chāroṅ taraf amn-o-amān phail
gayā. 23 Beshumār log Yarūshalam
āe tāki Rab ko qurbāniyāṅ pesh
kareṅ aur Hizqiyāh Bādshāh ko
qīmtī tohfe deṅ. Us waqt se tamām
qaumeṅ us kā baṛā ehtirām karne
lagīṅ.

Hizqiyāh ke Āḳhirī Sāl

24 Un dinoṅ meṅ Hizqiyāh itnā
bīmār huā ki marne kī naubat

ā pahuṅchī. Tab us ne Rab se
duā kī, aur Rab ne us kī sun kar
ek ilāhī nishān se is kī tasdīq kī.
25 Lekin Hizqiyāh maġhrūr huā,
aur us ne is mehrbānī kā munāsib
jawāb na diyā. Natīje meṅ Rab us
se aur Yahūdāh aur Yarūshalam
se nārāz huā. 26 Phir Hizqiyāh
aur Yarūshalam ke bāshindoṅ ne
pachhtā kar apnā ġhurūr chhoṛ
diyā, is lie Rab kā ġhazab Hizqiyāh
ke jīte-jī un par nāzil na huā.

27 Hizqiyāh ko bahut daulat aur
izzat hāsil huī, aur us ne apnī sone-
chāṅdī, jawāhar, balsān ke qīmtī
tel, ḍhāloṅ aur bāqī qīmtī chīzoṅ
ke lie ḳhās ḳhazāne banwāe. 28 Us
ne ġhallā, angūr kā ras aur zaitūn
kā tel mahfūz rakhne ke lie godām
tāmīr kie aur apne gāy-bailoṅ aur
bheṛ-bakriyoṅ ko rakhne kī bahut-
sī jagheṅ bhī banwā līṅ. 29 Us ke
gāy-bailoṅ aur bheṛ-bakriyoṅ meṅ
izāfā hotā gayā, aur us ne kaī nae
shahroṅ kī buniyād rakhī, kyoṅki
Allāh ne use nihāyat hī amīr banā
diyā thā. 30 Hizqiyāh hī ne Jaihūn
Chashme kā muṅh band karke us
kā pānī surang ke zariye maġhrib kī
taraf Yarūshalam ke us hisse meṅ
pahuṅchāyā jo 'Dāūd kā Shahr'
kahlātā hai. Jo bhī kām us ne shurū
kiyā us meṅ wuh kāmyāb rahā.
31 Ek din Bābal ke hukmrānoṅ ne
us ke pās wafd bhejā tāki us ilāhī
nishān ke bāre meṅ mālūmāt hāsil
kareṅ jo Yahūdāh meṅ huā thā. Us
waqt Allāh ne use akelā chhoṛ diyā
tāki us ke dil kī haqīqī hālat jāṅch
le.

32 Bāqī jo kuchh Hizqiyāh kī
hukūmat ke daurān huā aur jo
nek kām us ne kiyā wuh 'Āmūs
ke Beṭe Yasāyāh Nabī kī Royā'
meṅ qalamband hai jo 'Shāhān-
e-Yahūdāh-o-Isrāīl' kī kitāb meṅ
darj hai. 33 Jab wuh mar kar apne
bāpdādā se jā milā to use shāhī
qabristān kī ek ūṅchī jagah par
dafnāyā gayā. Jab janāzā niklā
to Yahūdāh aur Yarūshalam ke
tamām bāshindoṅ ne us kā ehtirām
kiyā. Phir us kā beṭā Manassī
taḳhtnashīn huā.

Yahūdāh kā Bādshāh Manassī

33 Manassī 12 sāl kī umr
meṅ bādshāh banā, aur
Yarūshalam meṅ us kī hukūmat
kā daurāniyā 55 sāl thā. 2 Manassī
kā chāl-chalan Rab ko nāpasand
thā. Us ne un qaumoṅ ke qābil-e-
ghin rasm-o-riwāj apnā lie jinheṅ

Rab ne Isrāīliyoṅ ke āge se nikāl
diyā thā. 3Ūṅchī jaghoṅ ke jin
mandiroṅ ko us ke bāp Hizqiyāh ne
ḍhā diyā thā unheṅ us ne nae sire se
tāmīr kiyā. Us ne Bāl dewatāoṅ kī
qurbāngāheṅ banwāīṅ aur Yasīrat
Dewī ke khambe khaṛe kie. In
ke alāwā wuh sūraj, chāṅd balki
āsmān ke pūre lashkar ko sijdā
karke un kī ḳhidmat kartā thā.
4Us ne Rab ke ghar meṅ bhī apnī
qurbāngāheṅ khaṛī kīṅ, hālāṅki
Rab ne is maqām ke bāre meṅ
farmāyā thā, "Yarūshalam meṅ
merā nām abad tak qāym rahegā."
5Lekin Manassī ne parwā na kī
balki Rab ke ghar ke donoṅ sahnoṅ
meṅ āsmān ke pūre lashkar ke lie
qurbāngāheṅ banwāīṅ. 6Yahāṅ
tak ki us ne Wādī-e-Bin-hinnūm
meṅ apne beṭoṅ ko bhī qurbān
karke jalā diyā. Jādūgarī, ġhaibdānī
aur afsūṅgarī karne ke alāwā
wuh murdoṅ kī rūhoṅ se rābitā
karne wāloṅ aur rammāloṅ se bhī
mashwarā kartā thā.

Ġharz us ne bahut kuchh kiyā jo
Rab ko nāpasand thā aur use taish
dilāyā. 7Dewī kā but banwā kar us
ne use Allāh ke ghar meṅ khaṛā
kiyā, hālāṅki Rab ne Dāūd aur us ke
beṭe Sulemān se kahā thā, "Is ghar
aur is shahr Yarūshalam meṅ jo
maiṅ ne tamām Isrāīlī qabīloṅ meṅ
se chun liyā hai maiṅ apnā nām
abad tak qāym rakhūṅgā. 8Agar
Isrāīlī ehtiyāt se mere un tamām
ahkām aur hidāyāt kī pairawī kareṅ
jo Mūsā ne sharīat meṅ unheṅ
die to maiṅ kabhī nahīṅ hone
dūṅgā ki Isrāīliyoṅ ko us mulk se
jilāwatan kar diyā jāe jo maiṅ ne
un ke bāpdādā ko atā kiyā thā."
9Lekin Manassī ne Yahūdāh aur
Yarūshalam ke bāshindoṅ ko aise
ġhalat kām karne par uksāyā jo un
qaumoṅ se bhī sarzad nahīṅ hue
the jinheṅ Rab ne mulk meṅ dāḳhil
hote waqt un ke āge se tabāh kar
diyā thā.

10Go Rab ne Manassī aur apnī
qaum ko samjhāyā, lekin unhoṅ
ne parwā na kī. 11Tab Rab ne
Asūrī bādshāh ke kamānḍaroṅ ko
Yahūdāh par hamlā karne diyā.
Unhoṅ ne Manassī ko pakaṛ kar us
kī nāk meṅ nakel ḍālī aur use pītal
kī zanjīroṅ meṅ jakaṛ kar Bābal le
gae. 12Jab wuh yoṅ musībat meṅ
phaṅs gayā to Manassī Rab apne
Ḳhudā kā ġhazab ṭhanḍā karne kī
koshish karne lagā aur apne āp ko
apne bāpdādā ke Ḳhudā ke huzūr
past kar diyā.

[13]Aur Rab ne us kī iltamās par dhyān de kar us kī sunī. Use Yarūshalam wāpas lā kar us ne us kī hukūmat bahāl kar dī. Tab Manassī ne jān liyā ki Rab hī Ḳhudā hai.

[14]Is ke bād us ne 'Dāūd ke shahr' kī bairūnī fasīl nae sire se banwāī. Yih fasīl Jaihūn Chashme ke maġhrib se shurū huī aur Wādī-e-Qidron meṅ se guzar kar Machhlī ke Darwāze tak pahuṅch gaī. Is dīwār ne Rab ke ghar kī pūrī pahāṛī banām Ofal kā ihātā kar liyā aur bahut buland thī. Is ke alāwā bādshāh ne Yahūdāh ke tamām qilāband shahroṅ par faujī afsar muqarrar kie. [15]Us ne ajnabī mābūdoṅ ko but samet Rab ke ghar se nikāl diyā. Jo qurbāngāheṅ us ne Rab ke ghar kī pahāṛī aur bāqī Yarūshalam meṅ khaṛī kī thīṅ unheṅ bhī us ne ḍhā kar shahr se bāhar phaiṅk diyā. [16]Phir us ne Rab kī qurbāngāh ko nae sire se tāmīr karke us par salāmatī aur shukrguzārī kī qurbāniyāṅ chaṛhāīṅ. Sāth sāth us ne Yahūdāh ke bāshindoṅ se kahā ki Rab Isrāīl ke Ḳhudā kī ḳhidmat kareṅ. [17]Go log is ke bād bhī ūṅchī jaghoṅ par apnī qurbāniyāṅ pesh karte the, lekin ab se wuh inheṅ sirf Rab apne Ḳhudā ko pesh karte the.

[18]Bāqī jo kuchh Manassī kī hukūmat ke daurān huā wuh 'Shāhān-e-Isrāīl kī Tārīḳh' kī kitāb meṅ darj hai. Wahāṅ us kī apne Ḳhudā se duā bhī bayān kī gaī hai aur wuh bāteṅ bhī jo ġhaibbīnoṅ ne Rab Isrāīl ke Ḳhudā ke nām meṅ use batāī thīṅ. [19]Ġhaibbīnoṅ kī kitāb meṅ bhī Manassī kī duā bayān kī gaī hai aur yih ki Allāh ne kis tarah us kī sunī. Wahāṅ us ke tamām gunāhoṅ aur bewafāī kā zikr hai, nīz un ūṅchī jaghoṅ kī fahrist darj hai jahāṅ us ne Allāh ke tābe ho jāne se pahle mandir banā kar Yasīrat Dewī ke khambe aur but khaṛe kie the. [20]Jab Manassī mar kar apne bāpdādā se jā milā to use us ke mahal meṅ dafn kiyā gayā. Phir us kā beṭā Amūn taḳhtnashīn huā.

Yahūdāh kā Bādshāh Amūn

[21]Amūn 22 sāl kī umr meṅ bādshāh banā aur do sāl tak Yarūshalam meṅ hukūmat kartā rahā. [22]Apne bāp Manassī kī tarah wuh aisā ġhalat kām kartā rahā jo Rab ko nāpasand thā. Jo but us ke bāp

ne banwāe the unhīṅ kī pūjā wuh
kartā aur unhīṅ ko qurbāniyāṅ
pesh kartā thā. [23]Lekin us meṅ aur
Manassī meṅ yih farq thā ki beṭe
ne apne āp ko Rab ke sāmne past
na kiyā balki us kā qusūr mazīd
sangīn hotā gayā. [24]Ek din Amūn
ke kuchh afsaroṅ ne us ke ḳhilāf
sāzish karke use mahal meṅ qatl
kar diyā. [25]Lekin ummat ne tamām
sāzish karne wāloṅ ko mār ḍālā aur
Amūn kī jagah us ke beṭe Yūsiyāh
ko bādshāh banā diyā.

Yūsiyāh Bādshāh Butparastī kī Muḳhālafat Kartā Hai

34 Yūsiyāh 8 sāl kī umr
meṅ bādshāh banā, aur
Yarūshalam meṅ rah kar us kī
hukūmat kā daurāniyā 31 sāl thā.
[2]Yūsiyāh wuh kuchh kartā rahā
jo Rab ko pasand thā. Wuh apne
bāp Dāūd ke achchhe namūne par
chaltā rahā aur us se na dāīṅ, na
bāīṅ taraf haṭā.
[3]Apnī hukūmat ke āṭhweṅ sāl
meṅ wuh apne bāp Dāūd ke
Ḳhudā kī marzī talāsh karne lagā,
go us waqt wuh jawān hī thā.
Apnī hukūmat ke 12weṅ sāl meṅ
wuh ūṅchī jaghoṅ ke mandiroṅ,
Yasīrat Dewī ke khamboṅ aur
tamām tarāshe aur ḍhāle hue
butoṅ ko pūre mulk se dūr karne
lagā. Yoṅ tamām Yarūshalam aur
Yahūdāh in chīzoṅ se pāk-sāf ho
gayā. [4]Bādshāh ke zer-e-nigarānī
Bāl dewatāoṅ kī qurbāngāhoṅ
ko ḍhā diyā gayā. Baḳhūr kī jo
qurbāngāheṅ un ke ūpar thīṅ
unheṅ us ne ṭukṛe ṭukṛe kar
diyā. Yasīrat Dewī ke khamboṅ
aur tarāshe aur ḍhāle hue butoṅ
ko zamīn par paṭaḳh kar us ne
unheṅ pīs kar un kī qabroṅ
par bikher diyā jinhoṅ ne jīte-jī
un ko qurbāniyāṅ pesh kī thīṅ.
[5]Butparast pujāriyoṅ kī haḍḍiyoṅ
ko un kī apnī qurbāngāhoṅ par
jalāyā gayā. Is tarah se Yūsiyāh
ne Yarūshalam aur Yahūdāh ko
pāk-sāf kar diyā. [6-7]Yih us ne
na sirf Yahūdāh balki Manassī,
Ifrāīm, Shamāūn aur Naftālī
tak ke shahroṅ meṅ irdgird ke
khanḍarāt samet bhī kiyā. Us ne
qurbāngāhoṅ ko girā kar Yasīrat
Dewī ke khamboṅ aur butoṅ ko
ṭukṛe ṭukṛe karke chaknāchūr kar
diyā. Tamām Isrāīl kī baḳhūr kī
qurbāngāhoṅ ko us ne ḍhā diyā.
Is ke bād wuh Yarūshalam wāpas
chalā gayā.

Rab ke Ghar kī Marammat

[8]Apnī hukūmat ke 18weṅ sāl meṅ
Yūsiyāh ne Sāfan bin Asaliyāh,
Yarūshalam par muqarrar afsar
Māsiyāh aur bādshāh ke mushīr-
e-ḳhās Yuāḳh bin Yuāḳhaz ko Rab
apne Ḳhudā ke ghar ke pās bhejā
tāki us kī marammat karwāeṅ.
Us waqt mulk aur Rab ke ghar
ko pāk-sāf karne kī muhimm jārī
thī. [9]Imām-e-āzam Ḳhilqiyāh ke
pās jā kar unhoṅ ne use wuh
paise die jo Lāwī ke darbānoṅ ne
Rab ke ghar meṅ jamā kie the.
Yih hadiye Manassī aur Ifrāīm ke
bāshindoṅ, Isrāīl ke tamām bache
hue logoṅ aur Yahūdāh, Binyamīn
aur Yarūshalam ke rahne wāloṅ kī
taraf se pesh kie gae the.

[10]Ab yih paise un ṭhekedāroṅ
ke hawāle kar die gae jo Rab ke
ghar kī marammat karwā rahe
the. In paisoṅ se ṭhekedāroṅ
ne un kārīgaroṅ kī ujrat adā kī
jo Rab ke ghar kī marammat
karke use mazbūt kar rahe the.
[11]Kārīgaroṅ aur tāmīr karne wāloṅ
ne in paisoṅ se tarāshe hue
patthar aur shahtīroṅ kī lakaṛī bhī
ḳharīdī. Imāratoṅ meṅ shahtīroṅ
ko badalne kī zarūrat thī, kyoṅki
Yahūdāh ke bādshāhoṅ ne un par
dhyān nahīṅ diyā thā, lihāzā wuh
gal gae the. [12]In ādmiyoṅ ne
wafādārī se ḳhidmat saranjām dī.
Chār Lāwī in kī nigarānī karte the
jin meṅ Yahat aur Abadiyāh Mirārī
ke ḳhāndān ke the jabki Zakariyāh
aur Masullām Qihāt ke ḳhāndān
ke the. Jitne Lāwī sāz bajāne
meṅ māhir the [13]wuh mazdūroṅ
aur tamām dīgar kārīgaroṅ par
muqarrar the. Kuchh aur Lāwī
munshī, nigarān aur darbān the.

Rab ke Ghar meṅ Sharīat kī Kitāb Mil Jātī Hai

[14]Jab wuh paise bāhar lāe gae jo
Rab ke ghar meṅ jamā hue the to
Ḳhilqiyāh ko sharīat kī wuh kitāb
milī jo Rab ne Mūsā kī mārifat
dī thī. [15]Use mīrmunshī Sāfan
ko de kar us ne kahā, “Mujhe
Rab ke ghar meṅ Sharīat kī Kitāb
milī hai.” [16]Tab Sāfan kitāb ko
le kar bādshāh ke pās gayā aur
use ittalā dī, “Jo bhī zimmedārī
āp ke mulāzimoṅ ko dī gaī unheṅ
wuh achchhī tarah pūrā kar rahe
haiṅ. [17]Unhoṅ ne Rab ke ghar
meṅ jamāshudā paise marammat
par muqarrar ṭhekedāroṅ aur bāqī

kām karne wāloṅ ko de die haiṅ.”
[18]Phir Sāfan ne bādshāh ko batāyā,
“Ḳhilqiyāh ne mujhe ek kitāb dī
hai.” Kitāb ko khol kar wuh
bādshāh kī maujūdagī meṅ us kī
tilāwat karne lagā.
[19]Kitāb kī bāteṅ sun kar bādshāh
ne ranjīdā ho kar apne kapṛe phāṛ
lie. [20]Us ne Ḳhilqiyāh, Aḳhīqām
bin Sāfan, Abdon bin Mīkāh,
mīrmunshī Sāfan aur apne ḳhās
ḳhādim Asāyāh ko bulā kar unheṅ
hukm diyā, [21]“Jā kar merī aur Isrāīl
aur Yahūdāh ke bache hue afrād
kī ḳhātir Rab se is kitāb meṅ darj
bātoṅ ke bāre meṅ dariyāft kareṅ.
Rab kā jo ġhazab ham par nāzil
hone wālā hai wuh nihāyat saḳht
hai, kyoṅki hamāre bāpdādā na
Rab ke farmān ke tābe rahe, na un
hidāyāt ke mutābiq zindagī guzārī
hai jo kitāb meṅ darj kī gaī haiṅ.”
[22]Chunāṅche Ḳhilqiyāh Bādshāh
ke bheje hue chand ādmiyoṅ ke
sāth Ḳhuldā Nabiyā ko milne gayā.
Ḳhuldā kā shauhar Sallūm bin
toqahat bin ḳhasrā Rab ke ghar
ke kapṛe saṅbhāltā thā. Wuh
Yarūshalam ke nae ilāqe meṅ rahte
the. [23-24]Ḳhuldā ne unheṅ jawāb
diyā,
“Rab Isrāīl kā Ḳhudā farmātā hai
ki jis ādmī ne tumheṅ bhejā hai
use batā denā, ‘Rab farmātā hai ki
maiṅ is shahr aur is ke bāshindoṅ
par āfat nāzil karūṅga. Wuh tamām
lānateṅ pūrī ho jāeṅgī jo bādshāh
ke huzūr paṛhī gaī kitāb meṅ bayān
kī gaī haiṅ. [25]Kyoṅki merī qaum ne
mujhe tark karke dīgar mābūdoṅ
ko qurbāniyāṅ pesh kī haiṅ aur
apne hāthoṅ se but banā kar mujhe
taish dilāyā hai. Merā ġhazab
is maqām par nāzil ho jāegā aur
kabhī ḳhatm nahīṅ hogā.’ [26]Lekin
Yahūdāh ke bādshāh ke pās jāeṅ
jis ne āp ko Rab se dariyāft karne
ke lie bhejā hai aur use batā deṅ
ki Rab Isrāīl kā Ḳhudā farmātā hai,
‘Merī bāteṅ sun kar [27]terā dil narm
ho gayā hai. Jab tujhe patā chalā
ki maiṅ ne is maqām aur is ke
bāshindoṅ ke ḳhilāf bāt kī hai to
tū ne apne āp ko Allāh ke sāmne
past kar diyā. Tū ne baṛī inkisārī
se ranjīdā ho kar apne kapṛe phāṛ
lie aur mere huzūr phūṭ phūṭ kar
royā. Rab farmātā hai ki yih dekh
kar maiṅ ne terī sunī hai. [28]Jab
tū mere kahne par mar kar apne
bāpdādā se jā milegā to salāmatī se
dafn hogā. Jo āfat maiṅ shahr aur

us ke bāshindoṅ par nāzil karūṅga
wuh tū ḳhud nahīṅ dekhegā.'"
Afsar bādshāh ke pās wāpas gae
aur use Ḳhuldā kā jawāb sunā diyā.

Yūsiyāh Rab se Ahd Bāndhtā Hai

[29]Tab bādshāh Yahūdāh aur
Yarūshalam ke tamām buzurgoṅ ko
bulā kar [30]Rab ke ghar meṅ gayā.
Sab log chhoṭe se le kar baṛe tak us
ke sāth gae yānī Yahūdāh ke ādmī,
Yarūshalam ke bāshinde, imām aur
Lāwī. Wahāṅ pahuṅch kar jamāt
ke sāmne ahd kī us pūrī kitāb kī
tilāwat kī gaī jo Rab ke ghar meṅ
milī thī.
[31]Phir bādshāh ne apne satūn ke
pās khaṛe ho kar Rab ke huzūr ahd
bāndhā aur wādā kiyā, "Ham Rab
kī pairawī kareṅge, ham pūre dil-
o-jān se us ke ahkām aur hidāyāt
pūrī karke is kitāb meṅ darj ahd kī
bāteṅ qāym rakheṅge." [32]Yūsiyāh
ne mutālabā kiyā ki Yarūshalam
aur Yahūdāh ke tamām bāshinde
ahd meṅ sharīk ho jāeṅ. Us waqt
se Yarūshalam ke bāshinde apne
bāpdādā ke Ḳhudā ke ahd ke sāth
lipṭe rahe.
[33]Yūsiyāh ne Isrāīl ke pūre mulk
se tamām ghinaune butoṅ ko
dūr kar diyā. Isrāīl ke tamām
bāshindoṅ ko us ne tākīd kī, "Rab
apne Ḳhudā kī ḳhidmat kareṅ."
Chunāṅche Yūsiyāh ke jīte-jī wuh
Rab apne bāpdādā kī rāh se dūr na
hue.

Yūsiyāh Fasah kī Īd Manātā Hai

35 Phir Yūsiyāh ne Rab kī
tāzīm meṅ Fasah kī Īd
manāī. Pahle mahīne ke 14weṅ
din Fasah kā lelā zabah kiyā gayā.
[2]Bādshāh ne imāmoṅ ko kām
par lagā kar un kī hauslā-afzāī
kī ki wuh Rab ke ghar meṅ apnī
ḳhidmat achchhī tarah anjām deṅ.
[3]Lāwiyoṅ ko tamām Isrāīliyoṅ ko
sharīat kī tālīm dene kī zimmedārī
dī gaī thī, aur sāth sāth unheṅ Rab
kī ḳhidmat ke lie maḳhsūs kiyā gayā
thā. Un se Yūsiyāh ne kahā,
"Muqaddas sandūq ko us imārat
meṅ rakheṅ jo Isrāīl ke bādshāh
Dāūd ke beṭe Sulemān ne tāmīr
kiyā. Use apne kandhoṅ par uṭhā
kar idhar-udhar le jāne kī zarūrat
nahīṅ hai balki ab se apnā waqt
Rab apne Ḳhudā aur us kī qaum
Isrāīl kī ḳhidmat meṅ sarf kareṅ.
[4]Un ḳhāndānī gurohoṅ ke mutābiq
ḳhidmat ke lie taiyār raheṅ jin kī

tartīb Dāūd Bādshāh aur us ke beṭe
Sulemān ne likh kar muqarrar kī
thī. 5Phir maqdis meṅ us jagah
khaṛe ho jāeṅ jo āp ke ḳhāndānī
guroh ke lie muqarrar hai aur
un ḳhāndānoṅ kī madad kareṅ jo
qurbāniyāṅ chaṛhāne ke lie āte
haiṅ aur jin kī ḳhidmat karne kī
zimmedārī āp ko dī gaī hai. 6Apne
āp ko ḳhidmat ke lie maḳhsūs
kareṅ aur Fasah ke lele zabah karke
apne hamwatanoṅ ke lie is tarah
taiyār kareṅ jis tarah Rab ne Mūsā
kī mārifat hukm diyā thā."

7Īd kī ḳhushī meṅ Yūsiyāh ne īd
manāne wāloṅ ko apnī milkiyat
meṅ se 30,000 bheṛ-bakriyoṅ ke
bachche die. Yih jānwar Fasah kī
qurbānī ke taur par chaṛhāe gae
jabki bādshāh kī taraf se 3,000 bail
dīgar qurbāniyoṅ ke lie istemāl
hue. 8Is ke alāwā bādshāh ke
afsaroṅ ne bhī apnī ḳhushī se
qaum, imāmoṅ aur Lāwiyoṅ ko
jānwar die. Allāh ke ghar ke sab
se ālā afsaroṅ Ḳhilqiyāh, Zakariyāh
aur Yihiyel ne dīgar imāmoṅ ko
Fasah kī qurbānī ke lie 2,600
bheṛ-bakriyoṅ ke bachche die, nīz
300 bail. 9Isī tarah Lāwiyoṅ ke
rāhnumāoṅ ne dīgar Lāwiyoṅ ko
Fasah kī qurbānī ke lie 5,000 bheṛ-
bakriyoṅ ke bachche die, nīz 500
bail. Un meṅ se tīn bhāī banām
Kūnaniyāh, Samāyāh aur Nataniyel
the jabki dūsroṅ ke nām Hasbiyāh,
Ya'iyel aur Yūzabad the. 10Jab har
ek ḳhidmat ke lie taiyār thā to
imām apnī apnī jagah par aur Lāwī
apne apne gurohoṅ ke mutābiq
khaṛe ho gae jis tarah bādshāh
ne hidāyat dī thī. 11Lāwiyoṅ ne
Fasah ke leloṅ ko zabah karke un
kī khāleṅ utārīṅ jabki imāmoṅ ne
Lāwiyoṅ se jānwaroṅ kā ḳhūn le kar
qurbāngāh par chhiṛkā. 12Jo kuchh
bhasm hone wālī qurbāniyoṅ ke
lie muqarrar thā use qaum ke
muḳhtalif ḳhāndānoṅ ke lie ek
taraf rakh diyā gayā tāki wuh use
bād meṅ Rab ko qurbānī ke taur
par pesh kar sakeṅ, jis tarah Mūsā
kī sharīat meṅ likhā hai. Bailoṅ ke
sāth bhī aisā hī kiyā gayā. 13Fasah
ke leloṅ ko hidāyāt ke mutābiq āg
par bhūnā gayā jabki bāqī gosht
ko muḳhtalif qism kī degoṅ meṅ
ubālā gayā. Jyoṅ hī gosht pak gayā
to Lāwiyoṅ ne use jaldī se hāzirīn
meṅ taqsīm kiyā. 14Is ke bād unhoṅ
ne apne aur imāmoṅ ke lie Fasah
ke lele taiyār kie, kyoṅki Hārūn kī
aulād yānī imām bhasm hone wālī

qurbāniyoṅ aur charbī ko chaṛhāne
meṅ rāt tak masrūf rahe.
15Īd ke pūre daurān Āsaf ke
ḳhāndān ke gulūkār apnī apnī
jagah par khaṛe rahe, jis tarah
Dāūd, Āsaf, Haimān aur bādshāh
ke ġhaibbīn Yadūtūn ne hidāyat
dī thī. Darbān bhī Rab ke ghar ke
darwāzoṅ par musalsal khaṛe rahe.
Unheṅ apnī jaghoṅ ko chhoṛne kī
zarūrat bhī nahīṅ thī, kyoṅki bāqī
Lāwiyoṅ ne un ke lie bhī Fasah ke
lele taiyār kar rakhe. 16Yoṅ us din
Yūsiyāh ke hukm par qurbāniyoṅ
ke pūre intazām ko tartīb diyā gayā
tāki āindā Fasah kī Īd manāī jāe aur
bhasm hone wālī qurbāniyāṅ Rab
kī qurbāngāh par pesh kī jāeṅ.
17Yarūshalam meṅ jamā hue
Isrāīliyoṅ ne Fasah kī Īd aur
Beḳhamīrī Roṭī kī Īd ek hafte ke
daurān manāī. 18Fasah kī Īd Isrāīl
meṅ Samuel Nabī ke zamāne se
le kar us waqt tak is tarah nahīṅ
manāī gaī thī. Isrāīl ke kisī bhī
bādshāh ne use yoṅ nahīṅ manāyā
thā jis tarah Yūsiyāh ne use us waqt
imāmoṅ, Lāwiyoṅ, Yarūshalam aur
tamām Yahūdāh aur Isrāīl se āe
hue logoṅ ke sāth mil kar manāī.
19Yūsiyāh Bādshāh kī hukūmat ke
18weṅ sāl meṅ pahlī dafā Rab kī
tāzīm meṅ aisī īd manāī gaī.

Yūsiyāh kī Maut

20Rab ke ghar kī bahālī kī takmīl
ke bād ek din Misr kā bādshāh
Nikoh Dariyā-e-Furāt par ke shahr
Karkimīs ke lie rawānā huā tāki
wahāṅ dushman se laṛe. Lekin
rāste meṅ Yūsiyāh us kā muqābalā
karne ke lie niklā. 21Nikoh ne apne
qāsidoṅ ko Yūsiyāh ke pās bhej
kar use ittalā dī, “Ai Yahūdāh ke
bādshāh, merā āp se kyā wāstā?
Is waqt maiṅ āp par hamlā karne
ke lie nahīṅ niklā balki us shāhī
ḳhāndān par jis ke sāth merā
jhagaṛā hai. Allāh ne farmāyā hai ki
maiṅ jaldī karūṅ. Wuh to mere sāth
hai. Chunāṅche us kā muqābalā
karne se bāz āeṅ, warnā wuh āp ko
halāk kar degā.”
22Lekin Yūsiyāh bāz na āyā balki
laṛne ke lie taiyār huā. Us ne
Nikoh kī bāt na mānī go Allāh ne
use us kī mārifat āgāh kiyā thā.
Chunāṅche wuh bhes badal kar
Firaun se laṛne ke lie Majiddo ke
maidān meṅ pahuṅchā. 23Jab laṛāī
chhiṛ gaī to Yūsiyāh tīroṅ se zaḳhmī
huā, aur us ne apne mulāzimoṅ ko

hukm diyā, “Mujhe yahāṅ se le jāo,
kyoṅki maiṅ saḳht zaḳhmī ho gayā
hūṅ.” 24Logoṅ ne use us ke apne
rath par se uṭhā kar us ke ek aur
rath meṅ rakhā jo use Yarūshalam
le gayā. Lekin us ne wafāt pāī,
aur use apne bāpdādā ke ḳhāndānī
qabristān meṅ dafn kiyā gayā. Pūre
Yahūdāh aur Yarūshalam ne us kā
mātam kiyā.

25Yarmiyāh ne Yūsiyāh kī yād
meṅ mātamī gīt likhe, aur āj tak
gīt gāne wāle mard-o-ḳhawātīn
Yūsiyāh kī yād meṅ mātamī gīt gāte
haiṅ, yih pakkā dastūr ban gayā
hai. Yih gīt ‘Nohā kī Kitāb’ meṅ
darj haiṅ.

26-27Bāqī jo kuchh shurū se le
kar āḳhir tak Yūsiyāh kī hukūmat
ke daurān huā wuh ‘Shāhān-e-
Yahūdāh-o-Isrāīl’ kī kitāb meṅ
bayān kiyā gayā hai. Wahāṅ us ke
nek kāmoṅ kā zikr hai aur yih ki us
ne kis tarah sharīat ke ahkām par
amal kiyā.

Yahūdāh kā Bādshāh Yahuāḳhaz

36 Ummat ne Yūsiyāh ke beṭe
Yahuāḳhaz ko bāp ke taḳht
par biṭhā diyā. 2Yahuāḳhaz 23 sāl
kī umr meṅ bādshāh banā, aur
Yarūshalam meṅ us kī hukūmat
kā daurāniyā tīn māh thā. 3Phir
Misr ke bādshāh ne use taḳht se
utār diyā, aur Mulk-e-Yahūdāh ko
taqrīban 3,400 kilogrām chāṅdī aur
34 kilogrām sonā ḳharāj ke taur par
adā karnā paṛā. 4Misr ke bādshāh
ne Yahuāḳhaz ke sage bhāī Iliyāqīm
ko Yahūdāh aur Yarūshalam kā
nayā bādshāh banā kar us kā
nām Yahūyaqīm meṅ badal diyā.
Yahuāḳhaz ko wuh qaid karke apne
sāth Misr le gayā.

Yahūdāh kā Bādshāh Yahūyaqīm

5Yahūyaqīm 25 sāl kī umr meṅ
bādshāh banā, aur Yarūshalam
meṅ rah kar wuh 11 sāl tak
hukūmat kartā rahā. Us kā
chāl-chalan Rab us ke Ḳhudā ko
nāpasand thā. 6Ek din Bābal ke
Nabūkadnazzar ne Yahūdāh par
hamlā kiyā aur Yahūyaqīm ko pītal
kī zanjīroṅ meṅ jakaṛ kar Bābal le
gayā. 7Nabūkadnazzar Rab ke ghar
kī kaī qīmtī chīzeṅ bhī chhīn kar
apne sāth Bābal le gayā aur wahāṅ
apne mandir meṅ rakh dīṅ.

8Bāqī jo kuchh Yahūyaqīm kī
hukūmat ke daurān huā wuh
‘Shāhān-e-Yahūdāh-o-Isrāīl’ kī

kitāb meṅ darj hai. Wahāṅ yih bayān kiyā gayā hai ki us ne kaisī ghinaunī harkateṅ kīṅ aur ki kyā kuchh us ke sāth huā. Us ke bād us kā beṭā Yahūyākīn taḳhtnashīn huā.

Yahūyākīn kī Hukūmat

[9]Yahūyākīn 18 sāl kī umr meṅ bādshāh banā, aur Yarūshalam meṅ us kī hukūmat kā daurāniyā tīn māh aur das din thā. Us kā chāl-chalan Rab ko nāpasand thā. [10]Bahār ke mausam meṅ Nabūkadnazzar Bādshāh ne hukm diyā ki use giriftār karke Bābal le jāyā jāe. Sāth sāth faujiyoṅ ne Rab ke ghar kī qīmtī chīzeṅ bhī chhīn kar Bābal pahuṅchāīṅ. Yahūyākīn kī jagah Nabūkadnazzar ne Yahūyākīn ke chachā Sidqiyāh ko Yahūdāh aur Yarūshalam kā bādshāh banā diyā.

Sidqiyāh Bādshāh aur Yarūshalam kī Tabāhī

[11]Sidqiyāh 21 sāl kī umr meṅ taḳhtnashīn huā, aur Yarūshalam meṅ us kī hukūmat kā daurāniyā 11 sāl thā. [12]Us kā chāl-chalan Rab us ke Ḳhudā ko nāpasand thā. Jab Yarmiyāh Nabī ne use Rab kī taraf se āgāh kiyā to us ne apne āp ko nabī ke sāmne past na kiyā. [13]Sidqiyāh ko Allāh kī qasam khā kar Nabūkadnazzar Bādshāh kā wafādār rahne kā wādā karnā paṛā. To bhī wuh kuchh der ke bād sarkash ho gayā. Wuh aṛ gayā, aur us kā dil itnā saḳht ho gayā ki wuh Rab Isrāīl ke Ḳhudā kī taraf dubārā rujū karne ke lie taiyār nahīṅ thā.

[14]Lekin Yahūdāh ke rāhnumāoṅ, imāmoṅ aur qaum kī bewafāī bhī baṛhtī gaī. Paṛosī qaumoṅ ke ghinaune rasm-o-riwāj apnā kar unhoṅ ne Rab ke ghar ko nāpāk kar diyā, go us ne Yarūshalam meṅ yih imārat apne lie maḳhsūs kī thī.

[15]Bār bār Rab un ke bāpdādā kā Ḳhudā apne paiġhambaroṅ ko un ke pās bhej kar unheṅ samjhātā rahā, kyoṅki use apnī qaum aur sukūnatgāh par tars ātā thā. [16]Lekin logoṅ ne Allāh ke paiġhambaroṅ kā mazāq uṛāyā, un ke paiġhām haqīr jāne aur nabiyoṅ ko lān-tān kī. Āḳhirkār Rab kā ġhazab un par nāzil huā, aur bachne kā koī rāstā na rahā. [17]Us ne Bābal ke bādshāh Nabūkadnazzar ko un ke ḳhilāf bhejā to dushman Yahūdāh ke

jawānoṅ ko talwār se qatl karne
ke lie maqdis meṅ ghusne se bhī
na jhijke. Kisī par bhī rahm na
kiyā gayā, ḳhāh jawān mard yā
jawān ḳhātūn, ḳhāh buzurg yā
umrrasīdā ho. Rab ne sab ko
Nabūkadnazzar ke hawāle kar diyā.
18 Nabūkadnazzar ne Allāh ke ghar
kī tamām chīzeṅ chhīn līṅ, ḳhāh
wuh baṛī thīṅ yā chhoṭī. Wuh
Rab ke ghar, bādshāh aur us ke
ālā afsaroṅ ke tamām ḳhazāne bhī
Bābal le gayā. 19 Faujiyoṅ ne Rab
ke ghar aur tamām mahaloṅ ko
jalā kar Yarūshalam kī fasīl ko girā
diyā. Jitnī bhī qīmtī chīzeṅ rah
gaī thīṅ wuh tabāh huīṅ. 20 Aur jo
talwār se bach gae the unheṅ Bābal
kā bādshāh qaid karke apne sāth
Bābal le gayā. Wahāṅ unheṅ us
kī aur us kī aulād kī ḳhidmat karnī
paṛī. Un kī yih hālat us waqt tak jārī
rahī jab tak Fārsī qaum kī saltanat
shurū na huī.

21 Yoṅ wuh kuchh pūrā huā jis
kī peshgoī Rab ne Yarmiyāh Nabī
kī mārifat kī thī, kyoṅki zamīn ko
āḳhirkār Sabat kā wuh ārām mil
gayā jo bādshāhoṅ ne use nahīṅ
diyā thā. Jis tarah nabī ne kahā thā,
ab zamīn 70 sāl tak tabāh aur wīrān
rahī.

Jilāwatanī se Wāpasī

22 Fāras ke bādshāh Ḳhoras kī
hukūmat ke pahle sāl meṅ Rab ne
wuh kuchh pūrā hone diyā jis kī
peshgoī us ne Yarmiyāh kī mārifat
kī thī. Us ne Ḳhoras ko zail kā elān
karne kī tahrīk dī. Yih elān zabānī
aur tahrīrī taur par pūrī bādshāhī
meṅ kiyā gayā.

23 "Fāras kā bādshāh Ḳhoras
farmātā hai, Rab āsmān ke Ḳhudā
ne duniyā ke tamām mamālik mere
hawāle kar die haiṅ. Us ne mujhe
Yahūdāh ke shahr Yarūshalam meṅ
us ke lie ghar banāne kī zimmedārī
dī hai. Āp meṅ se jitne us kī qaum
ke haiṅ Yarūshalam ke lie rawānā
ho jāeṅ. Rab āp kā Ḳhudā āp ke
sāth ho."

Azrā

Jilāwatanī se Wāpasī

1 Fāras ke bādshāh Ḳhoras kī
hukūmat ke pahle sāl meṅ
Rab ne wuh kuchh pūrā hone diyā
jis kī peshgoī us ne Yarmiyāh kī
mārifat kī thī. Us ne Ḳhoras ko
zail kā elān karne kī tahrīk dī. Yih
elān zabānī aur tahrīrī taur par pūrī
bādshāhī meṅ kiyā gayā.

2 "Fāras kā bādshāh Ḳhoras
farmātā hai, Rab āsmān ke Ḳhudā
ne duniyā ke tamām mamālik mere
hawāle kar die haiṅ. Us ne mujhe
Yahūdāh ke shahr Yarūshalam meṅ
us ke lie ghar banāne kī zimmedārī
dī hai. 3 Āp meṅ se jitne us kī
qaum ke haiṅ Yarūshalam ke lie
rawānā ho jāeṅ tāki wahāṅ Rab
Isrāīl ke Ḳhudā ke lie ghar banāeṅ,
us Ḳhudā ke lie jo Yarūshalam meṅ
sukūnat kartā hai. Āp kā Ḳhudā āp
ke sāth ho. 4 Jahāṅ bhī Isrāīlī qaum
ke bache hue log rahte haiṅ, wahāṅ
un ke paṛosiyoṅ kā farz hai ki wuh
sone-chāṅdī aur māl-maweshī se
un kī madad kareṅ. Is ke alāwā
wuh apnī ḳhushī se Yarūshalam
meṅ Allāh ke ghar ke lie hadiye bhī
deṅ."

5 Tab kuchh Isrāīlī rawānā ho
kar Yarūshalam meṅ Rab ke
ghar ko tāmīr karne kī taiyāriyāṅ
karne lage. Un meṅ Yahūdāh aur
Binyamīn ke ḳhāndānī sarparast,
imām aur Lāwī shāmil the yānī
jitne logoṅ ko Allāh ne tahrīk dī thī.
6 Un ke tamām paṛosiyoṅ ne unheṅ
sonā-chāṅdī aur māl-maweshī de
kar un kī madad kī. Is ke alāwā
unhoṅ ne apnī ḳhushī se bhī Rab
ke ghar ke lie hadiye die.

[7]Ḳhoras Bādshāh ne wuh chīzeṅ
wāpas kar dīṅ jo Nabūkadnazzar
ne Yarūshalam meṅ Rab ke ghar
se lūṭ kar apne dewatā ke mandir
meṅ rakh dī thīṅ. [8]Unheṅ nikāl
kar Fāras ke bādshāh ne Mitradāt
ḳhazāṅchī ke hawāle kar diyā jis
ne sab kuchh gin kar Yahūdāh ke
buzurg Shesbazzar ko de diyā. [9]Jo
fahrist us ne likhī us meṅ zail kī
chīzeṅ thīṅ:

sone ke 30 bāsan,
chāṅdī ke 1,000 bāsan,
29 chhuriyāṅ,
[10]sone ke 30 pyāle,
chāṅdī ke 410 pyāle,
bāqī chīzeṅ 1,000 adad.

[11]Sone aur chāṅdī kī kul 5,400
chīzeṅ thīṅ. Shesbazzar yih sab
kuchh apne sāth le gayā jab wuh
jilāwatanoṅ ke sāth Bābal se
Yarūshalam ke lie rawānā huā.

Wāpas Āe Hue Isrāīliyoṅ kī Fahrist

2 Zail meṅ Yahūdāh ke un logoṅ
kī fahrist hai jo jilāwatanī
se wāpas āe. Bābal kā bādshāh
Nabūkadnazzar unheṅ qaid karke
Bābal le gayā thā, lekin ab wuh
Yarūshalam aur Yahūdāh ke un
shahroṅ meṅ phir jā base jahāṅ un
ke ḳhāndān pahle rahte the. [2]Un
ke rāhnumā Zarubbābal, Yashua,
Nahmiyāh, Sirāyāh, Rālāyāh,
Mardakī, Bilshān, Misfār, Bigwī,
Rahūm aur Bānā the. Zail kī fahrist
meṅ wāpas āe hue ḳhāndānoṅ ke
mard bayān kie gae haiṅ.

[3]Parūs kā ḳhāndān: 2,172,
[4]Safatiyāh kā ḳhāndān: 372,
[5]Araḳh kā ḳhāndān: 775,
[6]Pakhat-moāb kā ḳhāndān yānī
Yashua aur Yoāb kī aulād: 2,812,
[7]Ailām kā ḳhāndān: 1,254,
[8]Zattū kā ḳhāndān: 945,
[9]Zakkī kā ḳhāndān: 760,
[10]Bānī kā ḳhāndān: 642,
[11]Babī kā ḳhāndān: 623,
[12]Azjād kā ḳhāndān: 1,222,
[13]Adūniqām kā ḳhāndān: 666,
[14]Bigwī kā ḳhāndān: 2,056,
[15]Adīn kā ḳhāndān: 454,
[16]Atīr kā ḳhāndān yānī Hizqiyāh
kī aulād: 98,
[17]Bazī kā ḳhāndān: 323,
[18]Yūrā kā ḳhāndān: 112,
[19]Hāshūm kā ḳhāndān: 223,
[20]Jibbār kā ḳhāndān: 95,
[21]Bait-laham ke bāshinde: 123,
[22]Natūfā ke 56 bāshinde,
[23]Anatot ke bāshinde: 128,
[24]Azmāwat ke bāshinde: 42,

[25]Qiriyat-yārīm, Kafīrā aur Bairot
ke bāshinde: 743,
[26]Rāmā aur Jibā ke bāshinde:
621,
[27]Mikmās ke bāshinde: 122,
[28]Baitel aur Aī ke bāshinde: 223,
[29]Nabū ke bāshinde: 52,
[30]Majbīs ke bāshinde: 156,
[31]Dūsre Ailām ke bāshinde:
1,254,
[32]Hārim ke bāshinde: 320,
[33]Lūd, Hādīd aur Onūs ke
bāshinde: 725,
[34]Yarīhū ke bāshinde: 345,
[35]Sanā'āh ke bāshinde: 3,630.
[36]Zail ke imām jilāwatanī se
wāpas āe.
Yadāyāh kā ḳhāndān jo Yashua kī
nasl kā thā: 973,
[37]Immer kā ḳhāndān: 1,052,
[38]Fashhūr kā ḳhāndān: 1,247,
[39]Hārim kā ḳhāndān: 1,017.
[40]Zail ke Lāwī jilāwatanī se wāpas
āe. Yashua aur Qadmiyel kā
ḳhāndān yānī Hūdāwiyāh kī aulād:
74,
[41]Gulūkār: Āsaf ke ḳhāndān ke
128 ādmī,
[42]Rab ke ghar ke darbān: Sallūm,
Atīr, Talmūn, Aqqūb, Ḳhatītā aur
Sobī ke ḳhāndānoṅ ke 139 ādmī.
[43]Rab ke ghar ke ḳhidmatgāroṅ
ke darj-e-zail ḳhāndān jilāwatanī se
wāpas āe.
Zīhā, Hasūfā, Tabbāot, [44]Qarūs,
Siyāhā, Fadūn, [45]Libānā, Hajābā,
Aqqūb, [46]Hajāb, Shalmī, Hanān,
[47]Jiddel, Jahar, Riyāyāh, [48]Razīn,
Naqūdā, Jazzām, [49]Uzzā, Fāsih,
Basī, [50]Asnā, Maūnīm, Nafūsīm,
[51]Baqbūq, Haqūfā, Harhūr,
[52]Bazlūt, Mahīdā, Harshā,
[53]Barqūs, Sīsarā, Tāmah, [54]Naziyāh
aur Ḳhatīfā.
[55]Sulemān ke ḳhādimoṅ ke darj-
e-zail ḳhāndān jilāwatanī se wāpas
āe.
Sūtī, Sūfirat, Farūdā, [56]Yālā,
Darqūn, Jiddel, [57]Safatiyāh,
Ḳhattīl, Fūkirat-zabāym aur Amī.
[58]Rab ke ghar ke ḳhidmatgāroṅ
aur Sulemān ke ḳhādimoṅ ke
ḳhāndānoṅ meṅ se wāpas āe
hue mardoṅ kī tādād 392 thī.
[59-60]Wāpas āe hue ḳhāndānoṅ
Dilāyāh, Tūbiyāh aur Naqūdā ke
652 mard sābit na kar sake ki
Isrāīl kī aulād haiṅ, go wuh Tal-
milah, Tal-harshā, Karūb, Addūn
aur Immer ke rahne wāle the.
[61-62]Habāyāh, Haqqūz aur
Barzillī ke ḳhāndānoṅ ke kuchh
imām bhī wāpas āe, lekin unheṅ

Rab ke ghar meṅ ḳhidmat karne kī ijāzat na milī. Kyoṅki go unhoṅ ne nasabnāme meṅ apne nām talāsh kie un kā kahīṅ zikr na milā, is lie unheṅ nāpāk qarār diyā gayā. (Barzillī ke ḳhāndān ke bānī ne Barzillī Jiliyādī kī beṭī se shādī karke apne susar kā nām apnā liyā thā). [63]Yahūdāh ke gawarnar ne hukm diyā ki in tīn ḳhāndānoṅ ke imām filhāl qurbāniyoṅ kā wuh hissā khāne meṅ sharīk na hoṅ jo imāmoṅ ke lie muqarrar hai. Jab dubārā imām-e-āzam muqarrar kiyā jāe to wuhī Ūrīm aur Tummīm nāmī qurā ḍāl kar muāmalā hal kare.

[64]Kul 42,360 Isrāīlī apne watan lauṭ āe, [65]nīz un ke 7,337 ġhulām aur launḍiyāṅ aur 200 gulūkār jin meṅ mard-o-ḳhawātīn shāmil the.

[66]Isrāīliyoṅ ke pās 736 ghoṛe, 245 ḳhachchar, [67]435 ūṅṭ aur 6,720 gadhe the.

[68]Jab wuh Yarūshalam meṅ Rab ke ghar ke pās pahuṅche to kuchh ḳhāndānī sarparastoṅ ne apnī ḳhushī se hadiye die tāki Allāh kā ghar nae sire se us jagah tāmīr kiyā jā sake jahāṅ pahle thā. [69]Har ek ne utnā de diyā jitnā de sakā. Us waqt sone ke kul 61,000 sikke, chāṅdī ke 2,800 kilogrām aur imāmoṅ ke 100 libās jamā hue.

[70]Imām, Lāwī, gulūkār, Rab ke ghar ke darbān aur ḳhidmatgār, aur awām ke kuchh log apnī apnī ābāī ābādiyoṅ meṅ dubārā jā base. Yoṅ tamām Isrāīlī dubārā apne apne shahroṅ meṅ rahne lage.

Naī Qurbāngāh par Qurbāniyāṅ

3 Sātweṅ mahīne kī ibtidā meṅ pūrī qaum Yarūshalam meṅ jamā huī. Us waqt Isrāīlī apnī ābādiyoṅ meṅ dubārā ābād ho gae the. [2]Jamā hone kā maqsad Isrāīl ke Ḳhudā kī qurbāngāh ko nae sire se tāmīr karnā thā tāki mard-e-Ḳhudā Mūsā kī sharīat ke mutābiq us par bhasm hone wālī qurbāniyāṅ pesh kī jā sakeṅ. Chunāṅche Yashua bin Yūsadaq aur Zarubbābal bin Siyāltiyel kām meṅ lag gae. Yashua ke imām bhāiyoṅ aur Zarubbābal ke bhāiyoṅ ne un kī madad kī. [3]Go wuh mulk meṅ rahne wālī dīgar qaumoṅ se sahme hue the tāham unhoṅ ne qurbāngāh ko us kī purānī buniyād par tāmīr kiyā aur subah-shām us par Rab ko bhasm hone wālī qurbāniyāṅ pesh karne lage.

[4]Jhoṅpṛiyoṅ kī Īd unhoṅ ne sharīat
kī hidāyat ke mutābiq manāī.
Us hafte ke har din unhoṅ ne
bhasm hone wālī utnī qurbāniyāṅ
chaṛhāīṅ jitnī zarūrī thīṅ.
[5]Us waqt se imām bhasm hone
wālī tamām darkār qurbāniyāṅ
bāqāydagī se pesh karne lage, nīz
Nae Chāṅd kī Īdoṅ aur Rab kī
bāqī maḳhsūs-o-muqaddas īdoṅ kī
qurbāniyāṅ. Qaum apnī ḳhushī se
bhī Rab ko qurbāniyāṅ pesh kartī
thī. [6]Go Rab ke ghar kī buniyād
abhī ḍālī nahīṅ gaī thī to bhī Isrāīlī
sātweṅ mahīne ke pahle din se Rab
ko bhasm hone wālī qurbāniyāṅ
pesh karne lage. [7]Phir unhoṅ ne
rājoṅ aur kārīgaroṅ ko paise de
kar kām par lagāyā aur Sūr aur
Saidā ke bāshindoṅ se deodār kī
lakaṛī mangwāī. Yih lakaṛī Lubnān
ke pahāṛī ilāqe se samundar tak
lāī gaī aur wahāṅ se samundar ke
rāste Yāfā pahuṅchāī gaī. Isrāīliyoṅ
ne muāwaze meṅ khāne-pīne kī
chīzeṅ aur zaitūn kā tel de diyā.
Fāras ke bādshāh Ḳhoras ne unheṅ
yih karwāne kī ijāzat dī thī.

Rab ke Ghar kī Tāmīr-e-Nau

[8]Jilāwatanī se wāpas āne ke dūsre
sāl ke dūsre mahīne meṅ Rab ke
ghar kī nae sire se tāmīr shurū
huī. Is kām meṅ Zarubbābal
bin Siyāltiyel, Yashua bin Yūsadaq,
dīgar imām aur Lāwī aur watan
meṅ wāpas āe hue bāqī tamām
Isrāīlī sharīk hue. Tāmīrī kām kī
nigarānī un Lāwiyoṅ ke zimme lagā
dī gaī jin kī umr 20 sāl yā is se zāyd
thī.
[9]Zail ke log mil kar Rab kā ghar
banāne wāloṅ kī nigarānī karte the:
Yashua apne beṭoṅ aur bhāiyoṅ
samet, Qadmiyel aur us ke beṭe
jo Hūdāwiyāh kī aulād the aur
Hanadād ke ḳhāndān ke Lāwī.
[10]Rab ke ghar kī buniyād rakhte
waqt imām apne muqaddas libās
pahne hue sāth khaṛe ho gae
aur turam bajāne lage. Āsaf ke
ḳhāndān ke Lāwī sāth sāth jhāṅjh
bajāne aur Rab kī satāish karne
lage. Sab kuchh Isrāīl ke bādshāh
Dāūd kī hidāyāt ke mutābiq huā.
[11]Wuh hamd-o-sanā ke gīt se Rab
kī tārīf karne lage, “Wuh bhalā hai,
aur Isrāīl par us kī shafqat abadī
hai!” Jab hāzirīn ne dekhā ki Rab
ke ghar kī buniyād rakhī jā rahī hai

to sab Rab kī ḳhushī meṅ zordār nāre lagāne lage.

[12]Lekin bahut-se imām, Lāwī aur ḳhāndānī sarparast hāzir the jinhoṅ ne Rab kā pahlā ghar dekhā huā thā. Jab un ke deḳhte deḳhte Rab ke nae ghar kī buniyād rakhī gaī to wuh buland āwāz se rone lage jabki bāqī bahut sāre log ḳhushī ke nāre lagā rahe the. [13]Itnā shor thā ki ḳhushī ke nāroṅ aur rone kī āwāzoṅ meṅ imtiyāz na kiyā jā sakā. Shor dūr dūr tak sunāī diyā.

Rab ke Ghar kī Tāmīr kī Muḳhālafat

4 Yahūdāh aur Binyamīn ke dushmanoṅ ko patā chalā ki watan meṅ wāpas āe hue Isrāīlī Rab Isrāīl ke Ḳhudā ke lie ghar tāmīr kar rahe haiṅ. [2]Zarubbābal aur ḳhāndānī sarparastoṅ ke pās ā kar unhoṅ ne darḳhāst kī, "Ham bhī āp ke sāth mil kar Rab ke ghar ko tāmīr karnā chāhte haiṅ. Kyoṅki jab se Asūr ke bādshāh Asarhaddon ne hameṅ yahāṅ lā kar basāyā hai us waqt se ham āp ke Ḳhudā ke tālib rahe aur use qurbāniyāṅ pesh karte āe haiṅ." [3]Lekin Zarubbābal, Yashua aur Isrāīl ke bāqī ḳhāndānī sarparastoṅ ne inkār kiyā, "Nahīṅ, is meṅ āp kā hamāre sāth koī wāstā nahīṅ. Ham akele hī Rab Isrāīl ke Ḳhudā ke lie ghar banāeṅge, jis tarah Fāras ke bādshāh Ḳhoras ne hameṅ hukm diyā hai."

[4]Yih sun kar mulk kī dūsrī qaumeṅ Yahūdāh ke logoṅ kī hauslāshiknī aur unheṅ ḍarāne kī koshish karne lagīṅ tāki wuh imārat banāne se bāz āeṅ. [5]Yahāṅ tak ki wuh Fāras ke bādshāh Ḳhoras ke kuchh mushīroṅ ko rishwat de kar kām rokne meṅ kāmyāb ho gae. Yoṅ Rab ke ghar kī tāmīr Ḳhoras Bādshāh ke daur-e-hukūmat se le kar Dārā Bādshāh kī hukūmat tak rukī rahī.

[6]Bād meṅ jab Aḳhaswerus Bādshāh kī hukūmat shurū huī to Isrāīl ke dushmanoṅ ne Yahūdāh aur Yarūshalam ke bāshindoṅ par ilzām lagā kar shikāyatī ḳhat likhā.

[7]Phir Artaḳhshastā Bādshāh ke daur-e-hukūmat meṅ use Yahūdāh ke dushmanoṅ kī taraf se shikāyatī ḳhat bhejā gayā. Ḳhat ke pīchhe ḳhāskar Bishlām, Mitradāt aur Tābiyel the. Pahle use Arāmī zabān meṅ likhā gayā, aur bād meṅ us kā tarjumā huā. [8]Sāmariya ke gawarnar Rahūm aur us ke

Mīrmunshī Shamsī ne shahanshāh ko ḳhat likh diyā jis meṅ unhoṅ ne Yarūshalam par ilzāmāt lagāe. Pate meṅ likhā thā,

9Az: Rahūm Gawarnar aur Mīrmunshī Shamsī, nīz un ke hamḳhidmat qāzī, safīr aur Tarpal, Sippar, Arak, Bābal aur Sosan yānī Ailām ke mard, 10nīz bāqī tamām qaumeṅ jin ko azīm aur azīz bādshāh Ashūrbanīpāl ne uṭhā kar Sāmariya aur Dariyā-e-Furāt ke bāqīmāndā maġhribī ilāqe meṅ basā diyā thā.

11Ḳhat meṅ likhā thā,

"Shahanshāh Artaḳhshastā ke nām,

Az: āp ke ḳhādim jo Dariyā-e-Furāt ke maġhrib meṅ rahte haiṅ.

12Shahanshāh ko ilm ho ki jo Yahūdī āp ke huzūr se hamāre pās Yarūshalam pahuṅche haiṅ wuh is waqt us bāġhī aur sharīr shahr ko nae sire se tāmīr kar rahe haiṅ. Wuh fasīl ko bahāl karke buniyādoṅ kī marammat kar rahe haiṅ. 13Shahanshāh ko ilm ho ki agar shahr nae sire se tāmīr ho jāe aur us kī fasīl takmīl tak pahuṅche to yih log ṭaiks, ḳharāj aur mahsūl adā karne se inkār kar deṅge. Tab bādshāh ko nuqsān pahuṅchegā. 14Ham to namak-harām nahīṅ haiṅ, na shahanshāh kī tauhīn bardāsht kar sakte haiṅ. Is lie ham guzārish karte haiṅ 15ki āp apne bāpdādā kī tārīḳhī dastāwezāt se Yarūshalam ke bāre meṅ mālūmāt hāsil kareṅ, kyoṅki un meṅ is bāt kī tasdīq milegī ki yih shahr māzī meṅ sarkash rahā. Haqīqat meṅ shahr ko isī lie tabāh kiyā gayā ki wuh bādshāhoṅ aur sūboṅ ko tang kartā rahā aur qadīm zamāne se hī baġhāwat kā mambā rahā hai. 16Ġharz ham shahanshāh ko ittalā dete haiṅ ki agar Yarūshalam ko dubārā tāmīr kiyā jāe aur us kī fasīl takmīl tak pahuṅche to Dariyā-e-Furāt ke maġhribī ilāqe par āp kā qābū jātā rahegā."

17Shahanshāh ne jawāb meṅ likhā,

"Maiṅ yih ḳhat Rahūm Gawarnar, Shamsī Mīrmunshī aur Sāmariya aur Dariyā-e-Furāt ke maġhrib meṅ rahne wāle un ke hamḳhidmat afsaroṅ ko likh rahā hūṅ.

Āp ko salām! 18Āp ke ḳhat kā tarjumā merī maujūdagī meṅ huā hai aur use mere sāmne paṛhā gayā hai. 19Mere hukm par Yarūshalam

ke bāre meṅ mālūmāt hāsil kī gaī haiṅ. Mālūm huā ki wāqaī yih shahr qadīm zamāne se bādshāhoṅ kī muḳhālafat karke sarkashī aur baġhāwat kā mambā rahā hai. [20]Nīz, Yarūshalam tāqatwar bādshāhoṅ kā dārul-hukūmat rahā hai. Un kī itnī tāqat thī ki Dariyā-e-Furāt ke pūre maġhribī ilāqe ko unheṅ muḳhtalif qism ke ṭaiks aur ḳharāj adā karnā paṛā. [21]Chunāṅche ab hukm deṅ ki yih ādmī shahr kī tāmīr karne se bāz āeṅ. Jab tak maiṅ ḳhud hukm na dūṅ us waqt tak shahr ko nae sire se tāmīr karne kī ijāzat nahīṅ hai. [22]Dhyān deṅ ki is hukm kī takmīl meṅ sustī na kī jāe, aisā na ho ki shahanshāh ko baṛā nuqsān pahuṅche."

[23]Jyoṅ hī ḳhat kī kāpī Rahūm, Shamsī aur un ke hamḳhidmat afsaroṅ ko paṛh kar sunāī gaī to wuh Yarūshalam ke lie rawānā hue aur Yahūdiyoṅ ko zabardastī kām jārī rakhne se rok diyā.

[24]Chunāṅche Yarūshalam meṅ Allāh ke ghar kā tāmīrī kām ruk gayā, aur wuh Fāras ke bādshāh Dārā kī hukūmat ke dūsre sāl tak rukā rahā.

Rab ke Ghar kī Tāmīr Dubārā Shurū Hotī Hai

5 Ek din do nabī banām Hajjī aur Zakariyāh bin Iddū uṭh kar Isrāīl ke Ḳhudā ke nām meṅ jo un ke ūpar thā Yahūdāh aur Yarūshalam ke Yahūdiyoṅ ke sāmne nabuwwat karne lage. [2]Un ke hauslā-afzā alfāz sun kar Zarubbābal bin Siyāltiyel aur Yashua bin Yūsadaq ne faislā kiyā ki ham dubārā Yarūshalam meṅ Allāh ke ghar kī tāmīr shurū kareṅge. Donoṅ nabī is meṅ un ke sāth the aur un kī madad karte rahe.

[3]Lekin jyoṅ hī kām shurū huā to Dariyā-e-Furāt ke maġhribī ilāqe ke gawarnar Tattanī aur Shatar-boznī apne hamḳhidmat afsaroṅ samet Yarūshalam pahuṅche. Unhoṅ ne pūchhā, "Kis ne āp ko yih ghar banāne aur is kā ḍhāṅchā takmīl tak pahuṅchāne kī ijāzat dī? [4]Is kām ke lie zimmedār ādmiyoṅ ke nām hameṅ batāeṅ!" [5]Lekin un kā Ḳhudā Yahūdāh ke buzurgoṅ kī nigarānī kar rahā thā, is lie unheṅ rokā na gayā. Kyoṅki logoṅ ne sochā ki pahle Dārā Bādshāh ko ittalā dī jāe. Jab tak wuh faislā na kare us waqt tak kām rokā na jāe.

[6]Phir Dariyā-e-Furāt ke maġhribī
ilāqe ke gawarnar Tattanī, Shatar-
boznī aur un ke hamḳhidmat
afsaroṅ ne Dārā Bādshāh ko zail
kā ḳhat bhejā,
[7]"Dārā Bādshāh ko dil kī
gahrāiyoṅ se salām kahte haiṅ!
[8]Shahanshāh ko ilm ho ki sūbā
Yahūdāh meṅ jā kar ham ne dekhā
ki wahāṅ azīm Ḳhudā kā ghar
banāyā jā rahā hai. Us ke lie baṛe
tarāshe hue patthar istemāl ho rahe
haiṅ aur dīwāroṅ meṅ shahtīr lagāe
jā rahe haiṅ. Log baṛī jāṅfishānī se
kām kar rahe haiṅ, aur makān un
kī mehnat ke bāis tezī se ban rahā
hai. [9]Ham ne buzurgoṅ se pūchhā,
'Kis ne āp ko yih ghar banāne aur is
kā ḍhāṅchā takmīl tak pahuṅchāne
kī ijāzat dī hai?' [10]Ham ne un ke
nām bhī mālūm kie tāki likh kar āp
ko bhej sakeṅ. [11]Unhoṅ ne hameṅ
jawāb diyā,
'Ham āsmān-o-zamīn ke Ḳhudā
ke ḳhādim haiṅ, aur ham us ghar
ko az sar-e-nau tāmīr kar rahe haiṅ
jo bahut sāl pahle yahāṅ qāym
thā. Isrāīl ke ek azīm bādshāh
ne use qadīm zamāne meṅ banā
kar takmīl tak pahuṅchāyā thā.
[12]Lekin hamāre bāpdādā ne āsmān
ke Ḳhudā ko taish dilāyā, aur natīje
meṅ us ne unheṅ Bābal ke bādshāh
Nabūkadnazzar ke hawāle kar diyā
jis ne Rab ke ghar ko tabāh kar
diyā aur qaum ko qaid karke Bābal
meṅ basā diyā. [13]Lekin bād meṅ
jab Ḳhoras bādshāh ban gayā to us
ne apnī hukūmat ke pahle sāl meṅ
hukm diyā ki Allāh ke is ghar ko
dubārā tāmīr kiyā jāe. [14]Sāth sāth
us ne sone-chāṅdī kī wuh chīzeṅ
wāpas kar dīṅ jo Nabūkadnazzar
ne Yarūshalam meṅ Allāh ke ghar
se lūṭ kar Bābal ke mandir meṅ
rakh dī thīṅ. Ḳhoras ne yih chīzeṅ
ek ādmī ke sapurd kar dīṅ jis kā
nām Shesbazzar thā aur jise us
ne Yahūdāh kā gawarnar muqarrar
kiyā thā. [15]Us ne use hukm diyā
ki sāmān ko Yarūshalam le jāo aur
Rab ke ghar ko purānī jagah par
az sar-e-nau tāmīr karke yih chīzeṅ
us meṅ mahfūz rakho. [16]Tab
Shesbazzar ne Yarūshalam ā kar
Allāh ke ghar kī buniyād rakhī.
Usī waqt se yih imārat zer-e-tāmīr
hai, agarche yih āj tak mukammal
nahīṅ huī.'
[17]Chunāṅche agar shahanshāh
ko manzūr ho to wuh taftīsh kareṅ
ki kyā Bābal ke shāhī daftar meṅ
koī aisī dastāwez maujūd hai jo
is bāt kī tasdīq kare ki Ḳhoras

Bādshāh ne Yarūshalam meṅ Rab ke ghar ko az sar-e-nau tāmīr karne kā hukm diyā. Guzārish hai ki shahanshāh hameṅ apnā faislā pahuṅchā deṅ.”

Dārā Bādshāh Yahūdiyoṅ kī Madad Kartā Hai

6 Tab Dārā Bādshāh ne hukm diyā ki Bābal ke ḳhazāne ke daftar meṅ taftīsh kī jāe. Is kā khoj lagāte lagāte [2]āḳhirkār Mādī shahr Ikbatānā ke qile meṅ tūmār mil gayā jis meṅ likhā thā,

[3]“Ḳhoras Bādshāh kī hukūmat ke pahle sāl meṅ shahanshāh ne hukm diyā ki Yarūshalam meṅ Allāh ke ghar ko us kī purānī jagah par nae sire se tāmīr kiyā jāe tāki wahāṅ dubārā qurbāniyāṅ pesh kī jā sakeṅ. Us kī buniyād rakhne ke bād us kī ūṅchāī 90 aur chauṛāī 90 fuṭ ho. [4]Dīwāroṅ ko yoṅ banāyā jāe ki tarāshe hue pattharoṅ ke har tīn raddoṅ ke bād deodār ke shahtīroṅ kā ek raddā lagāyā jāe. Aḳhrājāt shāhī ḳhazāne se pūre kie jāeṅ. [5]Nīz sone-chāṅdī kī jo chīzeṅ Nabūkadnazzar Yarūshalam ke is ghar se nikāl kar Bābal lāyā wuh wāpas pahuṅchāī jāeṅ. Har chīz Allāh ke ghar meṅ us kī apnī jagah par wāpas rakh dī jāe.”

[6]Yih ḳhabar paṛh kar Dārā ne Dariyā-e-Furāt ke maġhribī ilāqe ke gawarnar Tattanī, Shatar-boznī aur un ke hamḳhidmat afsaroṅ ko zail kā jawāb bhej diyā,

“Allāh ke is ghar kī tāmīr meṅ mudāḳhalat mat karnā! [7]Logoṅ ko kām jārī rakhne deṅ. Yahūdiyoṅ kā gawarnar aur un ke buzurg Allāh kā yih ghar us kī purānī jagah par tāmīr kareṅ.

[8]Na sirf yih balki maiṅ hukm detā hūṅ ki āp is kām meṅ buzurgoṅ kī madad kareṅ. Tāmīr ke tamām aḳhrājāt waqt par muhaiyā kareṅ tāki kām na ruke. Yih paise shāhī ḳhazāne yānī Dariyā-e-Furāt ke maġhribī ilāqe se jamā kie gae ṭaiksoṅ meṅ se adā kie jāeṅ. [9]Roz baroz imāmoṅ ko bhasm hone wālī qurbāniyoṅ ke lie darkār tamām chīzeṅ muhaiyā karte raheṅ, ḳhāh wuh jawān bail, menḍhe, bheṛ ke bachche, gandum, namak, mai yā zaitūn kā tel kyoṅ na māṅgeṅ. Is meṅ sustī na kareṅ [10]tāki wuh āsmān ke Ḳhudā ko pasandīdā qurbāniyāṅ pesh karke shahanshāh aur us ke beṭoṅ kī salāmatī ke lie duā kar sakeṅ.

11 Is ke alāwā maiṅ hukm
detā hūṅ ki jo bhī is farmān kī
ḳhilāfwarzī kare us ke ghar se
shahtīr nikāl kar khaṛā kiyā jāe
aur use us par maslūb kiyā jāe.
Sāth sāth us ke ghar ko malbe kā
ḍher banāyā jāe. 12 Jis Ḳhudā ne
wahāṅ apnā nām basāyā hai wuh
har bādshāh aur qaum ko halāk
kare jo mere is hukm kī ḳhilāfwarzī
karke Yarūshalam ke ghar ko tabāh
karne kī jurrat kare. Maiṅ, Dārā ne
yih hukm diyā hai. Ise har tarah se
pūrā kiyā jāe."

Rab ke Ghar kī Maḳhsūsiyat

13 Dariyā-e-Furāt ke maġhribī ilāqe
ke gawarnar Tattanī, Shatar-boznī
aur un ke hamḳhidmat afsaroṅ
ne har tarah se Dārā Bādshāh ke
hukm kī tāmīl kī. 14 Chunāṅche
Yahūdī buzurg Rab ke ghar par
kām jārī rakh sake. Donoṅ nabī
Hajjī aur Zakariyāh bin Iddū apnī
nabuwwatoṅ se un kī hauslā-afzāī
karte rahe, aur yoṅ sārā kām Isrāīl
ke Ḳhudā aur Fāras ke bādshāhoṅ
Ḳhoras, Dārā aur Artaḳhshastā ke
hukm ke mutābiq hī mukammal
huā.

15 Rab kā ghar Dārā Bādshāh kī
hukūmat ke chhaṭe sāl meṅ takmīl
tak pahuṅchā. Adār ke mahīne
kā tīsrā din[a] thā. 16 Isrāīliyoṅ ne
imāmoṅ, Lāwiyoṅ aur jilāwatanī
se wāpas āe hue Isrāīliyoṅ samet
baṛī ḳhushī se Rab ke Ghar kī
Maḳhsūsiyat kī Īd manāī. 17 Unhoṅ
ne 100 bail, 200 menḍhe aur bheṛ
ke 400 bachche qurbān kie. Pūre
Isrāīl ke lie gunāh kī qurbānī bhī
pesh kī gaī, aur is ke lie fī qabīlā
ek bakrā yānī mil kar 12 bakre
chaṛhāe gae. 18 Phir imāmoṅ aur
Lāwiyoṅ ko Rab ke ghar kī ḳhidmat
ke muḳhtalif gurohoṅ meṅ taqsīm
kiyā gayā, jis tarah Mūsā kī sharīat
hidāyat detī hai.

Isrāīlī Fasah kī Īd Manāte Haiṅ

19 Pahle mahīne ke 14weṅ din[b]
jilāwatanī se wāpas āe hue
Isrāīliyoṅ ne Fasah kī Īd manāī.
20 Tamām imāmoṅ aur Lāwiyoṅ ne
apne āp ko pāk-sāf kar rakhā thā.
Sab ke sab pāk the. Lāwiyoṅ ne
Fasah ke lele jilāwatanī se wāpas āe
hue Isrāīliyoṅ, un ke bhāiyoṅ yānī
imāmoṅ aur apne lie zabah kie.
21 Lekin na sirf jilāwatanī se wāpas

[a] 12 Mārch.

[b] 21 Aprail.

āe hue Isrāīlī is khāne meṅ sharīk hue balki mulk ke wuh tamām log bhī jo Ġhairyahūdī qaumoṅ kī nāpāk rāhoṅ se alag ho kar un ke sāth Rab Isrāīl ke Ḳhudā ke tālib hue the. 22Unhoṅ ne sāt din baṛī ḳhushī se Beḳhamīrī Roṭī kī Īd manāī. Rab ne un ke diloṅ ko ḳhushī se bhar diyā thā, kyoṅki us ne Fāras ke bādshāh kā dil un kī taraf māyl kar diyā thā tāki unheṅ Isrāīl ke Ḳhudā ke ghar ko tāmīr karne meṅ madad mile.

Azrā Imām ko Yarūshalam Bhejā Jātā Hai

7 In wāqiyāt ke kāfī arse bād ek ādmī banām Azrā Bābal ko chhoṛ kar Yarūshalam āyā. Us waqt Fāras ke bādshāh Artaḳhshastā kī hukūmat thī. Ādmī kā pūrā nām Azrā bin Sirāyāh bin Azariyāh bin Ḳhilqiyāh 2bin Sallūm bin Sadoq bin Aḳhītūb 3bin Amariyāh bin Azariyāh bin Mirāyot 4bin Zaraḳhiyāh bin Uzzī bin Buqqī 5bin Abīsua bin Fīnhās bin Iliyazar bin Hārūn thā. (Hārūn imām-e-āzam thā.)

6Azrā pāk nawishtoṅ kā ustād aur us sharīat kā ālim thā jo Rab Isrāīl ke Ḳhudā ne Mūsā kī mārifat dī thī. Jab Azrā Bābal se Yarūshalam ke lie rawānā huā to shahanshāh ne us kī har ḳhāhish pūrī kī, kyoṅki Rab us ke Ḳhudā kā shafīq hāth us par thā. 7Kaī Isrāīlī us ke sāth gae. Imām, Lāwī, gulūkār aur Rab ke ghar ke darbān aur ḳhidmatgār bhī un meṅ shāmil the. Yih Artaḳhshastā Bādshāh kī hukūmat ke sātweṅ sāl meṅ huā. 8-9Qāfilā pahle mahīne ke pahle din[a] Bābal se rawānā huā aur pāṅchweṅ mahīne ke pahle din[b] sahīh-salāmat Yarūshalam pahuṅchā, kyoṅki Allāh kā shafīq hāth Azrā par thā. 10Wajah yih thī ki Azrā ne apne āp ko Rab kī sharīat kī taftīsh karne, us ke mutābiq zindagī guzārne aur Isrāīliyoṅ ko us ke ahkām aur hidāyāt kī tālīm dene ke lie waqf kiyā thā.

Shahanshāh Azrā ko Muḳhtār-nāmā Detā Hai

11Artaḳhshastā Bādshāh ne Azrā Imām ko zail kā muḳhtārnāmā de diyā, usī Azrā ko jo pāk nawishtoṅ kā ustād aur un ahkām aur hidāyāt

[a] 8 Aprail.

[b] 4 Agast.

kā ālim thā jo Rab ne Isrāīl ko dī
thīṅ. Muḳhtārnāme meṅ likhā thā,
12"Az: Shahanshāh Artaḳhshastā
Azrā Imām ko jo āsmān ke Ḳhudā
kī sharīat kā ālim hai, salām!
13Maiṅ hukm detā hūṅ ki agar
merī saltanat meṅ maujūd koī bhī
Isrāīlī āp ke sāth Yarūshalam jā
kar wahāṅ rahnā chāhe to wuh jā
saktā hai. Is meṅ imām aur Lāwī
bhī shāmil haiṅ, 14shahanshāh aur
us ke sāt mushīr āp ko Yahūdāh
aur Yarūshalam bhej rahe haiṅ
tāki āp Allāh kī us sharīat kī
raushnī meṅ jo āp ke hāth meṅ
hai Yahūdāh aur Yarūshalam kā
hāl jāṅch leṅ. 15Jo sonā-chāṅdī
shahanshāh aur us ke mushīroṅ
ne apnī ḳhushī se Yarūshalam
meṅ sukūnat karne wāle Isrāīl ke
Ḳhudā ke lie qurbān kī hai use apne
sāth le jāeṅ. 16Nīz, jitnī bhī sonā-
chāṅdī āp ko sūbā Bābal se mil
jāegī aur jitne bhī hadiye qaum aur
imām apnī ḳhushī se apne Ḳhudā
ke ghar ke lie jamā kareṅ unheṅ
apne sāth le jāeṅ. 17Un paisoṅ se
bail, menḍhe, bheṛ ke bachche
aur un kī qurbāniyoṅ ke lie darkār
ġhallā aur mai kī nazareṅ ḳharīd
leṅ, aur unheṅ Yarūshalam meṅ
apne Ḳhudā ke ghar kī qurbāngāh
par qurbān kareṅ. 18Jo paise bach
jāeṅ un ko āp aur āp ke bhāī waise
ḳharch kar sakte haiṅ jaise āp ko
munāsib lage. Shart yih hai ki āp
ke Ḳhudā kī marzī ke mutābiq ho.
19Yarūshalam meṅ apne Ḳhudā ko
wuh tamām chīzeṅ pahuṅchāeṅ jo
āp ko Rab ke ghar meṅ ḳhidmat
ke lie dī jāeṅgī. 20Bāqī jo kuchh
bhī āp ko apne Ḳhudā ke ghar ke
lie ḳharīdnā paṛe us ke paise shāhī
ḳhazānā adā karegā.
21Maiṅ, Artaḳhshastā Bādshāh
Dariyā-e-Furāt ke maġhrib meṅ
rahne wāle tamām ḳhazānchiyoṅ
ko hukm detā hūṅ ki har tarah se
Azrā Imām kī mālī madad kareṅ.
Jo bhī āsmān ke Ḳhudā kī sharīat
kā yih ustād māṅge wuh use diyā
jāe. 22Use 3,400 kilogrām chāṅdī,
16,000 kilogrām gandum, 2,200
liṭar mai aur 2,200 liṭar zaitūn kā
tel tak denā. Namak use utnā mile
jitnā wuh chāhe. 23Dhyān se sab
kuchh muhaiyā kareṅ jo āsmān
kā Ḳhudā apne ghar ke lie māṅge.
Aisā na ho ki shahanshāh aur us ke
beṭoṅ kī saltanat us ke ġhazab kā
nishānā ban jāe. 24Nīz, āp ko ilm
ho ki āp ko Allāh ke is ghar meṅ
ḳhidmat karne wāle kisī shaḳhs
se bhī ḳharāj yā kisī qism kā ṭaiks

lene kī ijāzat nahīṅ hai, ḳhāh wuh imām, Lāwī, gulūkār, Rab ke ghar kā darbān yā us kā ḳhidmatgār ho.

25 Ai Azrā, jo hikmat āp ke Ḳhudā ne āp ko atā kī hai us ke mutābiq majisṭreṭ aur qāzī muqarrar kareṅ jo āp kī qaum ke un logoṅ kā insāf kareṅ jo Dariyā-e-Furāt ke maġhrib meṅ rahte haiṅ. Jitne bhī āp ke Ḳhudā ke ahkām jānte haiṅ wuh is meṅ shāmil haiṅ. Aur jitne in ahkām se wāqif nahīṅ haiṅ unheṅ āp ko tālīm denī hai. 26 Jo bhī āp ke Ḳhudā kī sharīat aur shahanshāh ke qānūn kī ḳhilāfwarzī kare use saḳhtī se sazā dī jāe. Jurm kī sanjīdagī kā lihāz karke use yā to sazā-e-maut dī jāe yā jilāwatan kiyā jāe, us kī milkiyat zabt kī jāe yā use jel meṅ ḍālā jāe."

Azrā kī Satāish

27 Rab hamāre bāpdādā ke Ḳhudā kī tamjīd ho jis ne shahanshāh ke dil ko Yarūshalam meṅ Rab ke ghar ko shāndār banāne kī tahrīk dī hai. 28 Usī ne shahanshāh, us ke mushīroṅ aur tamām asar-o-rasūḳh rakhne wāle afsaroṅ ke diloṅ ko merī taraf māyl kar diyā hai. Chūṅki Rab mere Ḳhudā kā shafīq hāth mujh par thā is lie merā hauslā baṛh gayā, aur maiṅ ne Isrāīl ke ḳhāndānī sarparastoṅ ko apne sāth Isrāīl wāpas jāne ke lie jamā kiyā.

Azrā ke sāth Jilāwatanī se Wāpas Āne Wāloṅ kī Fahrist

8 Darj-e-zail un ḳhāndānī sarparastoṅ kī fahrist hai jo Artaḳhshastā Bādshāh kī hukūmat ke daurān mere sāth Bābal se Yarūshalam ke lie rawānā hue. Har ḳhāndān ke mardoṅ kī tādād bhī darj hai:

2-3 Fīnhās ke ḳhāndān kā Jairsom,
Itamar ke ḳhāndān kā Dānyāl,
Dāūd ke ḳhāndān kā Hattūsh bin Sakaniyāh,
Parūs ke ḳhāndān kā Zakariyāh. 150 mard us ke sāth nasabnāme meṅ darj the.

4 Pakhat-moāb ke ḳhāndān kā Ilīhuainī bin Zaraḳhiyāh 200 mardoṅ ke sāth,

5 Zattū ke ḳhāndān kā Sakaniyāh bin Yahziyel 300 mardoṅ ke sāth,

6 Adīn ke ḳhāndān kā Abad bin Yūnatan 50 mardoṅ ke sāth,

7 Ailām ke ḳhāndān kā Yasāyāh bin Ataliyāh 70 mardoṅ ke sāth,

[8]Safatiyāh ke ḳhāndān kā
Zabadiyāh bin Mīkāel 80 mardoṅ
ke sāth,
[9]Yoāb ke ḳhāndān kā Abadiyāh
bin Yihiyel 218 mardoṅ ke sāth,
[10]Bānī ke ḳhāndān kā Salūmīt bin
Yūsifiyāh 160 mardoṅ ke sāth,
[11]Babī ke ḳhāndān kā Zakariyāh
bin Babī 28 mardoṅ ke sāth,
[12]Azjād ke ḳhāndān kā Yūhanān
bin Haqqātān 110 mardoṅ ke sāth,
[13]Adūniqām ke ḳhāndān ke
āḳhirī log Ilīfalat, Ya'iyel aur
Samāyāh 60 mardoṅ ke sāth,
[14]Bigwī kā ḳhāndān kā Ūtī aur
Zabūd 70 mardoṅ ke sāth.

[15]Maiṅ yānī Azrā ne mazkūrā
logoṅ ko us nahar ke pās jamā
kiyā jo Ahāwā kī taraf bahtī hai.
Wahāṅ ham ḳhaime lagā kar tīn
din ṭhahre rahe. Is daurān mujhe
patā chalā ki go ām log aur imām
ā gae haiṅ lekin ek bhī Lāwī hāzir
nahīṅ hai. [16]Chunāṅche maiṅ ne
Iliyazar, Ariyel, Samāyāh, Ilnātan,
Yarīb, Ilnātan, Nātan, Zakariyāh
aur Masullām ko apne pās bulā
liyā. Yih sab ḳhāndānī sarparast
the jabki sharīat ke do ustād banām
Yūyārīb aur Ilnātan bhī sāth the.
[17]Maiṅ ne unheṅ Lāwiyoṅ kī ābādī
Kāsifiyāh ke buzurg Iddū ke pās
bhej kar wuh kuchh batāyā jo
unheṅ Iddū, us ke bhāiyoṅ aur Rab
ke ghar ke ḳhidmatgāroṅ ko batānā
thā tāki wuh hamāre Ḳhudā ke ghar
ke lie ḳhidmatgār bhejeṅ.
[18]Allāh kā shafīq hāth ham par
thā, is lie unhoṅ ne hameṅ Mahlī
bin Lāwī bin Isrāīl ke ḳhāndān
kā samajhdār ādmī Saribiyāh bhej
diyā. Saribiyāh apne beṭoṅ aur
bhāiyoṅ ke sāth pahuṅchā. Kul 18
mard the. [19]In ke alāwā Mirārī ke
ḳhāndān ke Hasbiyāh aur Yasāyāh
ko bhī un ke beṭoṅ aur bhāiyoṅ ke
sāth hamāre pās bhejā gayā. Kul
20 mard the. [20]Un ke sāth Rab ke
ghar ke 220 ḳhidmatgār the. In ke
tamām nām nasabnāme meṅ darj
the. Dāūd aur us ke mulāzimoṅ
ne un ke bāpdādā ko Lāwiyoṅ kī
ḳhidmat karne kī zimmedārī dī thī.

Yarūshalam ke lie Rawānagī kī Taiyāriyāṅ

[21]Wahīṅ Ahāwā kī nahar ke pās hī
maiṅ ne elān kiyā ki ham sab rozā
rakh kar apne āp ko apne Ḳhudā ke
sāmne past kareṅ aur duā kareṅ ki
wuh hameṅ hamāre bāl-bachchoṅ
aur sāmān ke sāth salāmatī se

Yarūshalam pahuṅchāe. [22]Kyoṅki hamāre sāth faujī aur ghuṛsawār nahīṅ the jo hameṅ rāste meṅ ḍākuoṅ se mahfūz rakhte. Bāt yih thī ki maiṅ shahanshāh se yih māṅgne se sharm mahsūs kar rahā thā, kyoṅki ham ne use batāyā thā, "Hamāre Ḳhudā kā shafīq hāth har ek par ṭhahartā hai jo us kā tālib rahtā hai. Lekin jo bhī use tark kare us par us kā saḳht ġhazab nāzil hotā hai." [23]Chunāṅche ham ne rozā rakh kar apne Ḳhudā se iltamās kī ki wuh hamārī hifāzat kare, aur us ne hamārī sunī.

[24]Phir maiṅ ne imāmoṅ ke 12 rāhnumāoṅ ko chun liyā, nīz Saribiyāh, Hasbiyāh aur mazīd 10 Lāwiyoṅ ko. [25]Un kī maujūdagī meṅ maiṅ ne sonā-chāṅdī aur bāqī tamām sāmān tol liyā jo shahanshāh, us ke mushīroṅ aur afsaroṅ aur wahāṅ ke tamām Isrāīliyoṅ ne hamāre Ḳhudā ke ghar ke lie atā kiyā thā.

[26]Maiṅ ne tol kar zail kā sāmān un ke hawāle kar diyā: taqrīban 22,000 kilogrām chāṅdī, chāṅdī kā kuchh sāmān jis kā kul wazn takrīban 3,400 kilogrām thā, 3,400 kilogrām sonā, [27]sone ke 20 pyāle jin kā kul wazn taqrīban sāṛhe 8 kilogrām thā, aur pītal ke do pālish kie hue pyāle jo sone ke pyāloṅ jaise qīmtī the.

[28]Maiṅ ne ādmiyoṅ se kahā, "Āp aur yih tamām chīzeṅ Rab ke lie maḳhsūs haiṅ. Logoṅ ne apnī ḳhushī se yih sonā-chāṅdī Rab āp ke bāpdādā ke Ḳhudā ke lie qurbān kī hai. [29]Sab kuchh ehtiyāt se mahfūz rakheṅ, aur jab āp Yarūshalam pahuṅcheṅge to ise Rab ke ghar ke ḳhazāne tak pahuṅchā kar rāhnumā imāmoṅ, Lāwiyoṅ aur ḳhāndānī sarparastoṅ kī maujūdagī meṅ dubārā tolnā."

[30]Phir imāmoṅ aur Lāwiyoṅ ne sonā-chāṅdī aur bāqī sāmān le kar use Yarūshalam meṅ hamāre Ḳhudā ke ghar meṅ pahuṅchāne ke lie mahfūz rakhā.

Yarūshalam tak Safr

[31]Ham pahle mahīne ke 12weṅ din[a] Ahāwā nahar se Yarūshalam ke lie rawānā hue. Allāh kā shafīq hāth ham par thā, aur us ne hameṅ rāste meṅ dushmanoṅ aur ḍākuoṅ se mahfūz rakhā. [32]Ham

[a] 19 Aprail.

Yarūshalam pahuṅche to pahle tīn
din ārām kiyā. 33Chauthe din ham
ne apne Ḳhudā ke ghar meṅ sonā-
chāṅdī aur bāqī maḳhsūs sāmān tol
kar imām Marīmot bin Ūriyāh ke
hawāle kar diyā. Us waqt Iliyazar
bin Fīnhās aur do Lāwī banām
Yūzabad bin Yashua aur Nauadiyāh
bin Binnūī us ke sāth the. 34Har
chīz ginī aur tolī gaī, phir us kā pūrā
wazn fahrist meṅ darj kiyā gayā.

35Is ke bād jilāwatanī se wāpas
āe hue tamām logoṅ ne Isrāīl
ke Ḳhudā ko bhasm hone wālī
qurbāniyāṅ pesh kīṅ. Is nāte se
unhoṅ ne pūre Isrāīl ke lie 12 bail,
96 menḍhe, bheṛ ke 77 bachche
aur gunāh kī qurbānī ke 12 bakre
qurbān kie.

36Musāfiroṅ ne Dariyā-e-Furāt ke
maġhribī ilāqe ke gawarnaroṅ aur
hākimoṅ ko shahanshāh kī hidāyāt
pahuṅchāīṅ. In ko paṛh kar unhoṅ
ne Isrāīlī qaum aur Allāh ke ghar kī
himāyat kī.

Ġhairyahūdī Bīwiyoṅ par Afsos

9 1-2Kuchh der bād qaum ke
rāhnumā mere pās āe aur
kahne lage, "Qaum ke ām logoṅ,
imāmoṅ aur Lāwiyoṅ ne apne
āp ko mulk kī dīgar qaumoṅ se
alag nahīṅ rakhā, go yih ghinaune
rasm-o-riwāj ke pairokār haiṅ. Un
kī auratoṅ se shādī karke unhoṅ
ne apne beṭoṅ kī bhī shādī un kī
beṭiyoṅ se karāī hai. Yoṅ Allāh
kī muqaddas qaum Kanāniyoṅ,
Hittiyoṅ, Farizziyoṅ, Yabūsiyoṅ,
Ammoniyoṅ, Moābiyoṅ, Misriyoṅ
aur Amoriyoṅ se ālūdā ho gaī hai.
Aur buzurgoṅ aur afsaroṅ ne is
bewafāī meṅ pahal kī hai!"

3Yih sun kar maiṅ ne ranjīdā ho
kar apne kapṛoṅ ko phāṛ liyā aur
sar aur dāṛhī ke bāl noch noch
kar nange farsh par baiṭh gayā.
4Wahāṅ maiṅ shām kī qurbānī tak
behis-o-harkat baiṭhā rahā. Itne
meṅ bahut-se log mere irdgird
jamā ho gae. Wuh jilāwatanī se
wāpas āe hue logoṅ kī bewafāī
ke bāis thartharā rahe the, kyoṅki
wuh Isrāīl ke Ḳhudā ke jawāb se
nihāyat ḳhaufzadā the. 5Shām kī
qurbānī ke waqt maiṅ wahāṅ se
uṭh khaṛā huā jahāṅ maiṅ taubā kī

hālat meṅ baiṭhā huā thā. Wuhī phaṭe hue kapṛe pahne hue maiṅ ghuṭne ṭek kar jhuk gayā aur apne hāthoṅ ko āsmān kī taraf uṭhāe hue Rab apne Ḳhudā se duā karne lagā,

6"Ai mere Ḳhudā, maiṅ nihāyat sharmindā hūṅ. Apnā muṅh terī taraf uṭhāne kī mujh meṅ jurrat nahīṅ rahī. Kyoṅki hamāre gunāhoṅ kā itnā baṛā ḍher lag gayā hai ki wuh ham se ūṅchā hai, balki hamārā qusūr āsmān tak pahuṅch gayā hai. 7Hamāre bāpdādā ke zamāne se le kar āj tak hamārā qusūr sanjīdā rahā hai. Isī wajah se ham bār bār pardesī hukmrānoṅ ke qabze meṅ āe haiṅ jinhoṅ ne hameṅ aur hamāre bādshāhoṅ aur imāmoṅ ko qatl kiyā, giriftār kiyā, lūṭ liyā aur hamārī behurmatī kī. Balki āj tak hamārī hālat yihī rahī hai.

8Lekin is waqt Rab hamāre Ḳhudā ne thoṛī der ke lie ham par mehrbānī kī hai. Hamārī qaum ke bache-khuche hisse ko us ne rihāī de kar apne muqaddas maqām par mahfūz rakhā hai. Yoṅ hamāre Ḳhudā ne hamārī āṅkhoṅ meṅ dubārā chamak paidā kī aur hameṅ kuchh sukūn muhaiyā kiyā hai, go ham ab tak ġhulāmī meṅ haiṅ. 9Beshak ham ġhulām haiṅ, to bhī Allāh ne hameṅ tark nahīṅ kiyā balki Fāras ke bādshāh ko ham par mehrbānī karne kī tahrīk dī hai. Us ne hameṅ az sar-e-nau zindagī atā kī hai tāki ham apne Ḳhudā kā ghar dubārā tāmīr aur us ke khanḍarāt bahāl kar sakeṅ. Allāh ne hameṅ Yahūdāh aur Yarūshalam meṅ ek mahfūz chārdīwārī se gher rakhā hai.

10Lekin ai hamāre Ḳhudā, ab ham kyā kaheṅ? Apnī in harkatoṅ ke bād ham kyā jawāb deṅ? Ham ne tere un ahkām ko nazarandāz kiyā hai 11jo tū ne apne ḳhādimoṅ yānī nabiyoṅ kī mārifat die the.

Tū ne farmāyā, 'Jis mulk meṅ tum dāḳhil ho rahe ho tāki us par qabzā karo wuh us meṅ rahne wālī qaumoṅ ke ghinaune rasm-o-riwāj ke sabab se nāpāk hai. Mulk ek sire se dūsre sire tak un kī nāpākī se bhar gayā hai. 12Lihāzā apnī beṭiyoṅ kī un ke beṭoṅ ke sāth shādī mat karwānā, na apne beṭoṅ kā un kī beṭiyoṅ ke sāth rishtā bāndhnā. Kuchh na karo jis se un kī salāmatī aur kāmyābī baṛhtī jāe. Tab hī tum tāqatwar ho kar mulk kī achchhī paidāwār khāoge, aur tumhārī aulād hameshā tak mulk

kī achchhī chīzeṅ wirāsat meṅ pātī rahegī.’

13Ab ham apnī sharīr harkatoṅ aur baṛe qusūr kī sazā bhugat rahe haiṅ, go ai Allāh, tū ne hameṅ itnī saḳht sazā nahīṅ dī jitnī hameṅ milnī chāhie thī. Tū ne hamārā yih bachā-khuchā hissā zindā chhoṛā hai. 14To kyā yih ṭhīk hai ki ham tere ahkām kī ḳhilāfwarzī karke aisī qaumoṅ se rishtā bāndheṅ jo is qism kī ghinaunī harkateṅ kartī haiṅ? Hargiz nahīṅ! Kyā is kā yih natījā nahīṅ niklegā ki terā ġhazab ham par nāzil ho kar sab kuchh tabāh kar degā aur yih bachā-khuchā hissā bhī ḳhatm ho jāegā? 15Ai Rab Isrāīl ke Ḳhudā, tū hī ādil hai. Āj ham bache hue hisse kī haisiyat se tere huzūr khaṛe haiṅ. Ham qusūrwār haiṅ aur tere sāmne qāym nahīṅ rah sakte.”

Butparast Bīwiyoṅ ko Talāq

10 Jab Azrā is tarah duā kar rahā aur Allāh ke ghar ke sāmne paṛe hue aur rote hue qaum ke qusūr kā iqrār kar rahā thā to us ke irdgird Isrāīlī mardoṅ, auratoṅ aur bachchoṅ kā baṛā hujūm jamā ho gayā. Wuh bhī phūṭ phūṭ kar rone lage.

2Phir Ailām ke ḳhāndān ke Sakaniyāh bin Yihiyel ne Azrā se kahā,

“Wāqaī ham ne paṛosī qaumoṅ kī auratoṅ se shādī karke apne Ḳhudā se bewafāī kī hai. To bhī ab tak Isrāīl ke lie ummīd kī kiran bāqī hai. 3Āeṅ, ham apne Ḳhudā se ahd bāndh kar wādā kareṅ ki ham un tamām auratoṅ ko un ke bachchoṅ samet wāpas bhej deṅge. Jo bhī mashwarā āp aur Allāh ke ahkām kā ḳhauf mānane wāle dīgar log hameṅ deṅge wuh ham kareṅge. Sab kuchh sharīat ke mutābiq kiyā jāe. 4Ab uṭheṅ! Kyoṅki yih muāmalā durust karnā āp hī kā farz hai. Ham āp ke sāth haiṅ, is lie hauslā rakheṅ aur wuh kuchh kareṅ jo zarūrī hai.”

5Tab Azrā uṭhā aur rāhnumā imāmoṅ, Lāwiyoṅ aur tamām qaum ko qasam khilāī ki ham Sakaniyāh ke mashware par amal kareṅge. 6Phir Azrā Allāh ke ghar ke sāmne se chalā gayā aur Yūhanān bin Iliyāsib ke kamre meṅ dāḳhil huā. Wahāṅ us ne pūrī rāt kuchh khāe-pie baġhair guzārī. Ab tak wuh jilāwatanī se wāpas āe hue

logoṅ kī bewafāī par mātam kar rahā thā.

7-8 Sarkārī afsaroṅ aur buzurgoṅ ne faislā kiyā ki Yarūshalam aur pūre Yahūdāh meṅ elān kiyā jāe, "Lāzim hai ki jitne bhī Isrāīlī jilāwatanī se wāpas āe haiṅ wuh sab tīn din ke andar andar Yarūshalam meṅ jamā ho jāeṅ. Jo bhī is daurān hāzir na ho use jilāwatanoṅ kī jamāt se ḳhārij kar diyā jāegā aur us kī tamām milkiyat zabt ho jāegī." **9** Tab Yahūdāh aur Binyamīn ke qabīloṅ ke tamām ādmī tīn din ke andar andar Yarūshalam pahuṅche. Naweṅ mahīne ke bīsweṅ din[a] sab log Allāh ke ghar ke sahan meṅ jamā hue. Sab muāmale kī sanjīdagī aur mausam ke sabab se kāṅp rahe the, kyoṅki bārish ho rahī thī.

10 Azrā Imām khaṛe ho kar kahne lagā, "Āp Allāh se bewafā ho gae haiṅ. Ġhairyahūdī auratoṅ se rishtā bāndhne se āp ne Isrāīl ke qusūr meṅ izāfā kar diyā hai. **11** Ab Rab apne bāpdādā ke Ḳhudā ke huzūr apne gunāhoṅ kā iqrār karke us kī marzī pūrī kareṅ. Paṛosī qaumoṅ aur apnī pardesī bīwiyoṅ se alag ho jāeṅ."

12 Pūrī jamāt ne buland āwāz se jawāb diyā, "Āp ṭhīk kahte haiṅ! Lāzim hai ki ham āp kī hidāyat par amal kareṅ. **13** Lekin yih koī aisā muāmalā nahīṅ hai jo ek yā do din meṅ durust kiyā jā sake. Kyoṅki ham bahut log haiṅ aur ham se sanjīdā gunāh sarzad huā hai. Nīz, is waqt barsāt kā mausam hai, aur ham zyādā der tak bāhar nahīṅ ṭhahar sakte. **14** Behtar hai ki hamāre buzurg pūrī jamāt kī numāindagī kareṅ. Phir jitne bhī ādmiyoṅ kī Ġhairyahūdī bīwiyāṅ haiṅ wuh ek muqarrarā din maqāmī buzurgoṅ aur qāziyoṅ ko sāth le kar yahāṅ āeṅ aur muāmalā durust kareṅ. Aur lāzim hai ki yih silsilā us waqt tak jārī rahe jab tak Rab kā ġhazab ṭhanḍā na ho jāe."

15 Tamām log muttafiq hue, sirf Yūnatan bin Asāhel aur Yahziyāh bin Tiqwā ne faisle kī muḳhālafat kī jabki Masullām aur Sabbatī Lāwī un ke haq meṅ the. **16-17** To bhī Isrāīliyoṅ ne mansūbe par amal kiyā. Azrā Imām ne chand ek

---

[a] 19 Sitambar.

ḳhāndānī sarparastoṅ ke nām le kar unheṅ yih zimmedārī dī ki jahāṅ bhī kisī Yahūdī mard kī Ġhairyahūdī aurat se shādī huī hai wahāṅ wuh pūre muāmale kī tahqīq kareṅ. Un kā kām dasweṅ mahīne ke pahle din[a] shurū huā aur pahle mahīne ke pahle din[b] takmīl tak pahuṅchā.

18-19 Darj-e-zail un ādmiyoṅ kī fahrist hai jinhoṅ ne Ġhairyahūdī auratoṅ se shādī kī thī. Unhoṅ ne qasam khā kar wādā kiyā ki ham apnī bīwiyoṅ se alag ho jāeṅge. Sāth sāth har ek ne qusūr kī qurbānī ke taur par menḍhā qurbān kiyā.

Imāmoṅ meṅ se qusūrwār:

Yashua bin Yūsadaq aur us ke bhāī Māsiyāh, Iliyazar, Yarīb aur Jidaliyāh,

20 Immer ke ḳhāndān kā Hanānī aur Zabadiyāh,

21 Hārim ke ḳhāndān kā Māsiyāh, Iliyās, Samāyāh, Yihiyel aur Uzziyāh,

22 Fashhūr ke ḳhāndān kā Iliyuainī, Māsiyāh, Ismāīl, Nataniyel, Yūzabad aur Iliyāsā.

23 Lāwiyoṅ meṅ se qusūrwār:

Yūzabad, Simaī, Qilāyāh yānī Qalītā, Fatahiyāh, Yahūdāh aur Iliyazar.

24 Gulūkāroṅ meṅ se qusūrwār:

Iliyāsib.

Rab ke ghar ke darbānoṅ meṅ se qusūrwār:

Sallūm, Talam aur Ūrī.

25 Bāqī qusūrwār Isrāīlī:

Parūs ke ḳhāndān kā Ramiyāh, Yazziyāh, Malkiyāh, Miyāmīn, Iliyazar, Malkiyāh aur Bināyāh.

26 Ailām ke ḳhāndān kā Mattaniyāh, Zakariyāh, Yihiyel, Abdī, Yarīmot aur Iliyās,

27 Zattū ke ḳhāndān kā Iliyuainī, Iliyāsib, Mattaniyāh, Yarīmot, Zabad aur Azīzā.

28 Babī ke ḳhāndān kā Yūhanān, Hananiyāh, Zabbī aur Atlī.

29 Bānī ke ḳhāndān kā Masullām, Mallūk, Adāyāh, Yasūb, Siyāl aur Yarīmot.

30 Pakhat-moāb ke ḳhāndān kā Adnā, Kilāl, Bināyāh, Māsiyāh, Mattaniyāh, Bazliyel, Binnūī aur Manassī.

31 Hārim ke ḳhāndān kā Iliyazar, Yissiyāh, Malkiyāh, Samāyāh,

---

[a] 29 Disambar.

[b] 27 Mārch.

Shamāūn, [32]Binyamīn, Mallūk aur
Samariyāh.
[33]Hāshūm ke ḳhāndān kā
Mattanī, Mattattāh, Zabad, Ilīfalat,
yaremī, Manassī aur Simaī.
[34]Bānī ke ḳhāndān kā Mādī,
Amrām, Ūel, [35]Bināyāh, Badiyāh,
Kalūhī, [36]Waniyāh, Marīmot,
Iliyāsib, [37]Mattaniyāh, Mattanī aur
Yāsī.
[38]Binnūī ke ḳhāndān kā Simaī,
[39]Salamiyāh, Nātan, Adāyāh,
[40]Maknadbī, Sāsī, Sārī, [41]Azarel,
Salamiyāh, Samariyāh, [42]Sallūm,
Amariyāh aur Yūsuf.
[43]Nabū ke ḳhāndān kā Ya'iyel,
Mattitiyāh, Zabad, Zabīnā, Yaddī,
Yoel aur Bināyāh.
[44]In tamām ādmiyoṅ kī
Ġhairyahūdī auratoṅ se shādī huī
thī, aur un ke hāṅ bachche paidā
hue the.

Nahmiyāh

Nahmiyāh Yarūshalam ke lie Duā Kartā Hai

1 Zail meṅ Nahmiyāh bin Hakaliyāh kī riporṭ darj hai.

Maiṅ Artaḳhshastā Bādshāh kī hukūmat ke 20weṅ sāl Kislew ke mahīne meṅ Sosan ke qile meṅ thā
2 ki ek din merā bhāī Hanānī mujh se milne āyā. Us ke sāth Yahūdāh ke chand ek ādmī the. Maiṅ ne un se pūchhā, "Jo Yahūdī bach kar jilāwatanī se Yahūdāh wāpas gae haiṅ un kā kyā hāl hai? Aur Yarūshalam Shahr kā kyā hāl hai?"
3 Unhoṅ ne jawāb diyā, "Jo Yahūdī bach kar jilāwatanī se Yahūdāh wāpas gae haiṅ un kā bahut burā aur zillatāmez hāl hai. Yarūshalam kī fasīl ab tak zamīnbos hai, aur us ke tamām darwāze rākh ho gae haiṅ."

4 Yih sun kar maiṅ baiṭh kar rone lagā. Kaī din maiṅ rozā rakh kar mātam kartā aur āsmān ke Ḳhudā se duā kartā rahā,

5 "Ai Rab, āsmān ke Ḳhudā, tū kitnā azīm aur mahīb Ḳhudā hai! Jo tujhe pyār aur tere ahkām kī pairawī karte haiṅ un ke sāth tū apnā ahd qāym rakhtā aur un par mehrbānī kartā hai. 6 Merī bāt sun kar dhyān de ki terā ḳhādim kis tarah tujh se iltamās kar rahā hai. Din rāt maiṅ Isrāīliyoṅ ke lie jo tere ḳhādim haiṅ duā kartā hūṅ. Maiṅ iqrār kartā hūṅ ki ham ne terā gunāh kiyā hai. Is meṅ maiṅ aur mere bāp kā gharānā bhī shāmil hai. 7 Ham ne tere ḳhilāf nihāyat sharīr qadam uṭhāe haiṅ, kyoṅki jo ahkām aur hidāyāt tū ne apne ḳhādim Mūsā ko dī

thīṅ ham un ke tābe na rahe.
[8]Lekin ab wuh kuchh yād kar jo
tū ne apne ḳhādim ko farmāyā,
'Agar tum bewafā ho jāo to maiṅ
tumheṅ muḳhtalif qaumoṅ meṅ
muntashir kar dūṅgā, [9]lekin agar
tum mere pās wāpas ā kar dubārā
mere ahkām ke tābe ho jāo to maiṅ
tumheṅ tumhāre watan meṅ wāpas
lāūṅgā, ḳhāh tum zamīn kī intahā
tak kyoṅ na pahuṅch gae ho. Maiṅ
tumheṅ us jagah wāpas lāūṅgā jise
maiṅ ne chun liyā hai tāki merā
nām wahāṅ sukūnat kare.' [10]Ai
Rab, yih log to tere apne ḳhādim
haiṅ, terī apnī qaum jise tū ne apnī
azīm qudrat aur qawī hāth se fidyā
de kar chhuṛāyā hai. [11]Ai Rab, apne
ḳhādim aur un tamām ḳhādimoṅ
kī iltamās sun jo pūre dil se tere
nām kā ḳhauf mānte haiṅ. Jab terā
ḳhādim āj shahanshāh ke pās hogā
to use kāmyābī atā kar. Baḳhsh de
ki wuh mujh par rahm kare."

Maiṅ ne yih is lie kahā ki maiṅ
shahanshāh kā sāqī thā.

Nahmiyāh ko Yarūshalam Jāne kī Ijāzat Miltī Hai

2 Chār mahīne guzar gae. Nīsān
ke mahīne ke ek din jab maiṅ
Shahanshāh Artaḳhshastā ko mai
pilā rahā thā to merī māyūsī use
nazar āī. Pahle us ne mujhe kabhī
udās nahīṅ dekhā thā, [2]is lie us
ne pūchhā, "Āp itne ġhamgīn kyoṅ
dikhāī de rahe haiṅ? Āp bīmār to
nahīṅ lagte balki koī bāt āp ke dil ko
tang kar rahī hai."

Maiṅ saḳht ghabrā gayā [3]aur
kahā, "Shahanshāh abad tak jītā
rahe! Maiṅ kis tarah ḳhush ho saktā
hūṅ? Jis shahr meṅ mere bāpdādā
ko dafnāyā gayā hai wuh malbe kā
ḍher hai, aur us ke darwāze rākh ho
gae haiṅ."

[4]Shahanshāh ne pūchhā, "To
phir maiṅ kis tarah āp kī madad
karūṅ?" Ḳhāmoshī se āsmān ke
Ḳhudā se duā karke [5]maiṅ ne
shahanshāh se kahā, "Agar bāt āp
ko manzūr ho aur āp apne ḳhādim
se ḳhush hoṅ to phir barāh-e-karm
mujhe Yahūdāh ke us shahr bhej
dījie jis meṅ mere bāpdādā dafn
hue haiṅ tāki maiṅ use dubārā
tāmīr karūṅ."

[6]Us waqt malikā bhī sāth baiṭhī
thī. Shahanshāh ne sawāl kiyā,
"Safr ke lie kitnā waqt darkār hai?
Āp kab tak wāpas ā sakte haiṅ?"
Maiṅ ne use batāyā ki maiṅ kab
tak wāpas āūṅgā to wuh muttafiq

huā. [7]Phir maiṅ ne guzārish kī,
"Agar bāt āp ko manzūr ho to mujhe
Dariyā-e-Furāt ke maġhribī ilāqe ke
gawarnaroṅ ke lie ḳhat dījie tāki
wuh mujhe apne ilāqoṅ meṅ se
guzarne deṅ aur maiṅ salāmatī se
Yahūdāh tak pahuṅch sakūṅ. [8]Is
ke alāwā shāhī janglāt ke nigarān
Āsaf ke lie ḳhat likhwāeṅ tāki wuh
mujhe lakaṛī de. Jab maiṅ Rab ke
ghar ke sāth wāle qile ke darwāze,
fasīl aur apnā ghar banāūṅgā to
mujhe shahtīroṅ kī zarūrat hogī."
Allāh kā shafīq hāth mujh par thā,
is lie shahanshāh ne mujhe yih ḳhat
de die.

[9]Shahanshāh ne faujī afsar aur
ghuṛsawār bhī mere sāth bheje.
Yoṅ rawānā ho kar maiṅ Dariyā-
e-Furāt ke maġhribī ilāqe ke
gawarnaroṅ ke pās pahuṅchā aur
unheṅ shahanshāh ke ḳhat die.
[10]Jab Gawarnar Sanballat Haurūnī
aur Ammonī afsar Tūbiyāh ko
mālūm huā ki koī Isrāīliyoṅ kī
bahbūdī ke lie ā gayā hai to wuh
nihāyat nāḳhush hue.

Nahmiyāh Fasīl kā Muāynā Kartā Hai

[11]Safr karte karte maiṅ Yarūshalam
pahuṅch gayā. Tīn din ke bād
[12]maiṅ rāt ke waqt shahr se niklā.
Mere sāth chand ek ādmī the, aur
hamāre pās sirf wuhī jānwar thā jis
par maiṅ sawār thā. Ab tak maiṅ
ne kisī ko bhī us bojh ke bāre meṅ
nahīṅ batāyā thā jo mere Ḳhudā
ne mere dil par Yarūshalam ke lie
ḍāl diyā thā. [13]Chunāṅche maiṅ
andhere meṅ Wādī ke Darwāze se
shahr se niklā aur junūb kī taraf
Azhdahe ke Chashme se ho kar
Kachre ke Darwāze tak pahuṅchā.
Har jagah maiṅ ne girī huī fasīl aur
bhasm hue darwāzoṅ kā muāynā
kiyā. [14]Phir maiṅ shimāl yānī
Chashme ke Darwāze aur Shāhī
Tālāb kī taraf baṛhā, lekin malbe
kī kasrat kī wajah se mere jānwar
ko guzarne kā rāstā na milā, [15]is
lie maiṅ Wādī-e-Qidron meṅ se
guzarā. Ab tak andherā hī andherā
thā. Wahāṅ bhī maiṅ fasīl kā
muāynā kartā gayā. Phir maiṅ
muṛā aur Wādī ke Darwāze meṅ se
dubārā shahr meṅ dāḳhil huā.

Fasīl ko Tāmīr Karne kā Faislā

16 Yarūshalam ke afsaroṅ ko mālūm
nahīṅ thā ki maiṅ kahāṅ gayā aur
kyā kar rahā thā. Ab tak maiṅ
ne na unheṅ aur na imāmoṅ yā
dīgar un logoṅ ko apne mansūbe
se āgāh kiyā thā jinheṅ tāmīr kā
yih kām karnā thā. 17 Lekin ab
maiṅ un se muḳhātib huā, "Āp ko
ḳhud hamārī musībat nazar ātī hai.
Yarūshalam malbe kā ḍher ban
gayā hai, aur us ke darwāze rākh ho
gae haiṅ. Āeṅ, ham fasīl ko nae sire
se tāmīr kareṅ tāki ham dūsroṅ ke
mazāq kā nishānā na bane raheṅ."
18 Maiṅ ne unheṅ batāyā ki Allāh
kā shafīq hāth kis tarah mujh par
rahā thā aur ki shahanshāh ne
mujh se kis qism kā wādā kiyā thā.
Yih sun kar unhoṅ ne jawāb diyā,
"Ṭhīk hai, āeṅ ham tāmīr kā kām
shurū kareṅ!" Chunāṅche wuh is
achchhe kām meṅ lag gae.

19 Jab Sanballat Haurūnī,
Ammonī afsar Tūbiyāh aur Jasham
Arabī ko is kī ḳhabar milī to
unhoṅ ne hamārā mazāq uṛā kar
hiqāratāmez lahje meṅ kahā, "Yih
tum log kyā kar rahe ho? Kyā
tum shahanshāh se ġhaddārī karnā
chāhte ho?" 20 Maiṅ ne jawāb diyā,
"Āsmān kā Ḳhudā hameṅ kāmyābī
atā karegā. Ham jo us ke ḳhādim
haiṅ tāmīr kā kām shurū kareṅge.
Jahāṅ tak Yarūshalam kā tālluq hai,
na āj aur na māzī meṅ āp kā kabhī
koī hissā yā haq thā."

Fasīl kī Tāmīr-e-Nau

3 Imām-e-āzam Iliyāsib bāqī
imāmoṅ ke sāth mil kar tāmīrī
kām meṅ lag gayā. Unhoṅ ne Bheṛ
ke Darwāze ko nae sire se banā
diyā aur use maḳhsūs karke us ke
kiwāṛ lagā die. Unhoṅ ne fasīl ke
sāth wāle hisse ko bhī Miyā Burj
aur Hananel ke Burj tak banā kar
maḳhsūs kiyā.

2 Yarīhū ke ādmiyoṅ ne fasīl
ke agle hisse ko khaṛā kiyā jabki
Zakkūr bin Imrī ne un ke hisse se
mulhiq hisse ko tāmīr kiyā.

3 Machhlī kā Darwāzā Sanā'āh ke
ḳhāndān kī zimmedārī thī. Use
shahtīroṅ se banā kar unhoṅ ne
kiwāṛ, chaṭaḳhniyāṅ aur kunḍe
lagā die.

4 Agle hisse kī marammat
Marīmot bin Ūriyāh bin Haqqūz
ne kī. Aglā hissā Masullām bin
Barakiyāh bin Mashezabel kī
zimmedārī thī.

Sadoq bin Bānā ne agle hisse ko tāmīr kiyā.

5 Aglā hissā Taqua ke bāshindoṅ ne banāyā. Lekin shahr ke baṛe log apne buzurgoṅ ke taht kām karne ke lie taiyār na the.

6 Yasānā kā Darwāzā Yoyadā bin Fāsih aur Masullām bin Basūdiyāh kī zimmedārī thī. Use shahtīroṅ se banā kar unhoṅ ne kiwāṛ, chaṭaḳhniyāṅ aur kunḍe lagā die.

7 Aglā hissā Malatiyāh Jibaūnī aur Yadūn Marūnotī ne khaṛā kiyā. Yih log Jibaūn aur Misfāh ke the, wuhī Misfāh jahāṅ Dariyā-e-Furāt ke maġhribī ilāqe ke gawarnar kā dārul-hukūmat thā.

8 Agle hisse kī marammat ek sunār banām Uzziyel bin Harhiyāh ke hāth meṅ thī.

Agle hisse par ek itarsāz banām Hananiyāh muqarrar thā. In logoṅ ne fasīl kī marammat 'Moṭī Dīwār' tak kī.

9 Agle hisse ko Rifāyāh bin Hūr ne khaṛā kiyā. Yih ādmī zile Yarūshalam ke ādhe hisse kā afsar thā.

10 Yadāyāh bin Harūmaf ne agle hisse kī marammat kī jo us ke ghar ke muqābil thā.

Agle hisse ko Hattūsh bin Hasabniyāh ne tāmīr kiyā.

11 Agle hisse ko Tanūroṅ ke Burj tak Malkiyāh bin Hārim aur Hassūb bin Pakhat-moāb ne khaṛā kiyā.

12 Aglā hissā Sallūm bin Hallūhesh kī zimmedārī thī. Yih ādmī zile Yarūshalam ke dūsre ādhe hisse kā afsar thā. Us kī beṭiyoṅ ne us kī madad kī.

13 Hanūn ne Zanūh ke bāshindoṅ samet Wādī ke Darwāze ko tāmīr kiyā. Shahtīroṅ se use banā kar unhoṅ ne kiwāṛ, chaṭaḳhniyāṅ aur kunḍe lagāe. Is ke alāwā unhoṅ ne fasīl ko wahāṅ se Kachre ke Darwāze tak khaṛā kiyā. Is hisse kā fāsilā taqrīban 1,500 fuṭ yānī ādhā kilomīṭar thā.

14 Kachre kā Darwāzā Malkiyāh bin Raikāb kī zimmedārī thī. Yih ādmī zile Bait-karm kā afsar thā. Us ne use banā kar kiwāṛ, chaṭaḳhniyāṅ aur kunḍe lagāe.

15 Chashme ke Darwāze kī tāmīr Sallūn bin Kulhozā ke hāth meṅ thī jo zile Misfāh kā afsar thā. Us ne darwāze par chhat banā kar us ke kiwāṛ, chaṭaḳhniyāṅ aur kunḍe lagā die. Sāth sāth us ne fasīl ke us hisse kī marammat kī jo Shāhī Bāġh ke pās wāle tālāb se guzartā hai.

Yih wuhī tālāb hai jis meṅ pānī nāle
ke zariye pahuṅchtā hai. Sallūn ne
fasīl ko us sīṛhī tak tāmīr kiyā jo
Yarūshalam ke us hisse se utartī hai
jo 'Dāūd kā Shahr' kahlātā hai.

16 Aglā hissā Nahmiyāh bin Azbuq
kī zimmedārī thī jo zile Bait-sūr ke
ādhe hisse kā afsar thā. Fasīl kā yih
hissā Dāūd Bādshāh ke qabristān
ke muqābil thā aur masnūī tālāb
aur sūrmāoṅ ke kamroṅ par ḳhatm
huā.

17 Zail ke Lāwiyoṅ ne agle hissoṅ
ko khaṛā kiyā: Pahle Rahūm bin
Bānī kā hissā thā.

Zile Qaīlā ke ādhe hisse ke
afsar Hasbiyāh ne agle hisse kī
marammat kī. 18 Agle hisse ko
Lāwiyoṅ ne Binnūī bin Hanadād
ke zer-e-nigarānī khaṛā kiyā jo
zile Qaīlā ke dūsre ādhe hisse par
muqarrar thā.

19 Aglā hissā Misfāh ke sardār
Azar bin Yashua kī zimmedārī thī.
Yih hissā fasīl ke us moṛ par thā
jahāṅ rāstā aslāhḳhāne kī taraf
chaṛhtā hai.

20 Agle hisse ko Bārūk bin Zabbī
ne baṛī mehnat se tāmīr kiyā. Yih
hissā fasīl ke moṛ se shurū ho kar
imām-e-āzam Iliyāsib ke ghar ke
darwāze par ḳhatm huā.

21 Aglā hissā Marīmot bin Ūriyāh
bin Haqqūz kī zimmedārī thī aur
Iliyāsib ke ghar ke darwāze se
shurū ho kar us ke kone par ḳhatm
huā.

22 Zail ke hisse un imāmoṅ ne
tāmīr kie jo shahr ke gird-o-nawāh
meṅ rahte the.

23 Agle hisse kī tāmīr Binyamīn
aur Hassūb ke zer-e-nigarānī thī.
Yih hissā un ke gharoṅ ke sāmne
thā.

Azariyāh bin Māsiyāh bin
Ananiyāh ne agle hisse kī
marammat kī. Yih hissā us ke ghar
ke pās hī thā.

24 Aglā hissā Binnūī bin Hanadād
kī zimmedārī thī. Yih Azariyāh ke
ghar se shurū huā aur muṛte muṛte
kone par ḳhatm huā.

25 Aglā hissā Fālāl bin Ūzī kī
zimmedārī thī. Yih hissā moṛ se
shurū huā, aur ūpar kā jo burj shāhī
mahal se us jagah nikaltā hai jahāṅ
muhāfizoṅ kā sahan hai wuh bhī is
meṅ shāmil thā.

Aglā hissā Fidāyāh bin Parūs
26 aur Ofal Pahāṛī par rahne wāle
Rab ke ghar ke ḳhidmatgāroṅ ke
zimme thā. Yih hissā Pānī ke
Darwāze aur wahāṅ se nikle hue
burj par ḳhatm huā.

[27]Aglā hissā is burj se le kar Ofal
Pahāṛī kī dīwār tak thā. Taqua ke
bāshindoṅ ne use tāmīr kiyā.
[28]Ghoṛe ke Darwāze se āge
imāmoṅ ne fasīl kī marammat kī.
Har ek ne apne ghar ke sāmne kā
hissā khaṛā kiyā.
[29]Un ke bād Sadoq bin Immer kā
hissā āyā. Yih bhī us ke ghar ke
muqābil thā.
Aglā hissā Samāyāh bin
Sakaniyāh ne khaṛā kiyā. Yih ādmī
Mashriqī Darwāze kā pahredār thā.
[30]Aglā hissā Hananiyāh bin
Salamiyāh aur Salaf ke chhaṭe beṭe
Hanūn ke zimme thā.
Aglā hissā Masullām bin
Barakiyāh ne tāmīr kiyā jo us ke
ghar ke muqābil thā.
[31]Ek sunār banām Malkiyāh ne
agle hisse kī marammat kī. Yih
hissā Rab ke ghar ke ḳhidmatgāroṅ
aur tājiroṅ ke us makān par ḳhatm
huā jo Pahre ke Darwāze ke sāmne
thā. Fasīl ke kone par wāqe
bālākhānā bhī is meṅ shāmil thā.
[32]Āḳhirī hissā Bheṛ ke Darwāze
par ḳhatm huā. Sunāroṅ aur
tājiroṅ ne use khaṛā kiyā.

Sanballat Yahūdiyoṅ kā Mazāq Uṛātā Hai

4 Jab Sanballat ko patā chalā
ki ham fasīl ko dubārā tāmīr
kar rahe haiṅ to wuh āg-bagūlā
ho gayā. Hamārā mazāq uṛā
uṛā kar [2]us ne apne hamḳhidmat
afsaroṅ aur Sāmariya ke faujiyoṅ
kī maujūdagī meṅ kahā, “Yih
zaīf Yahūdī kyā kar rahe haiṅ?
Kyā yih wāqaī Yarūshalam kī
qilābandī karnā chāhte haiṅ? Kyā
yih samajhte haiṅ ki chand ek
qurbāniyāṅ pesh karke ham fasīl
ko āj hī khaṛā kareṅge? Wuh
in jale hue pattharoṅ aur malbe
ke is ḍher se kis tarah naī dīwār
banā sakte haiṅ?” [3]Ammonī afsar
Tūbiyāh us ke sāth khaṛā thā. Wuh
bolā, “Unheṅ karne do! Dīwār itnī
kamzor hogī ki agar lomṛī bhī us
par chhalāṅg lagāe to gir jāegī.”
[4]Ai hamāre Ḳhudā, hamārī sun,
kyoṅki log hameṅ haqīr jānte haiṅ.
Jin bātoṅ se unhoṅ ne hameṅ zalīl
kiyā hai wuh un kī zillat kā bāis ban
jāeṅ. Baḳhsh de ki log unheṅ lūṭ
leṅ aur unheṅ qaid karke jilāwatan
kar deṅ. [5]Un kā qusūr nazarandāz
na kar balki un ke gunāh tujhe yād
raheṅ. Kyoṅki unhoṅ ne fasīl ko

tāmīr karne wāloṅ ko zalīl karne se
tujhe taish dilāyā hai.
6Muḳhālafat ke bāwujūd ham
fasīl kī marammat karte rahe, aur
hote hote pūrī dīwār kī ādhī ūṅchāī
khaṛī huī, kyoṅki log pūrī lagan se
kām kar rahe the.

Dushman ke Hamloṅ kī Mudāfa'at

7Jab Sanballat, Tūbiyāh, Araboṅ,
Ammoniyoṅ aur Ashdūd ke
bāshindoṅ ko ittalā milī ki
Yarūshalam kī fasīl kī tāmīr meṅ
taraqqī ho rahī hai balki jo hisse
ab tak khaṛe na ho sake the wuh
bhī band hone lage haiṅ to wuh
baṛe ġhusse meṅ ā gae. 8Sab
muttahid ho kar Yarūshalam par
hamlā karne aur us meṅ gaṛbaṛ
paidā karne kī sāzisheṅ karne
lage. 9Lekin ham ne apne Ḳhudā
se iltamās karke pahredār lagāe
jo hameṅ din rāt un se bachāe
rakheṅ.
10Us waqt Yahūdāh ke log
karāhne lage, "Mazdūroṅ kī tāqat
ḳhatm ho rahī hai, aur abhī tak
malbe ke baṛe ḍher bāqī haiṅ. Fasīl
ko banānā hamāre bas kī bāt nahīṅ
hai."
11Dūsrī taraf dushman kah rahe
the, "Ham achānak un par ṭūṭ
paṛeṅge. Un ko us waqt patā
chalegā jab ham un ke bīch meṅ
hoṅge. Tab ham unheṅ mār deṅge
aur kām ruk jāegā."
12Jo Yahūdī un ke qarīb rahte
the wuh bār bār hamāre pās ā kar
hameṅ ittalā dete rahe, "Dushman
chāroṅ taraf se āp par hamlā karne
ke lie taiyār khaṛā hai."
13Tab maiṅ ne logoṅ ko fasīl ke
pīchhe ek jagah khaṛā kar diyā
jahāṅ dīwār sab se nīchī thī, aur
wuh talwāroṅ, nezoṅ aur kamānoṅ
se lais apne ḳhāndānoṅ ke mutābiq
khule maidān meṅ khaṛe ho gae.
14Logoṅ kā jāyzā le kar maiṅ
khaṛā huā aur kahne lagā, "Un se
mat ḍareṅ! Rab ko yād kareṅ jo
azīm aur mahīb hai. Zahan meṅ
rakheṅ ki ham apne bhāiyoṅ, beṭoṅ
beṭiyoṅ, bīwiyoṅ aur gharoṅ ke lie
laṛ rahe haiṅ."
15Jab hamāre dushmanoṅ ko
mālūm huā ki un kī sāzishoṅ kī
ḳhabar ham tak pahuṅch gaī hai
aur ki Allāh ne un ke mansūbe
ko nākām hone diyā to ham sab
apnī apnī jagah par dubārā tāmīr
ke kām meṅ lag gae. 16Lekin us
din se mere jawānoṅ kā sirf ādhā

hissā tāmīrī kām meṅ lagā rahā.
Bāqī log nezoṅ, ḍhāloṅ, kamānoṅ
aur zirābaktar se lais pahrā dete
rahe. Afsar Yahūdāh ke un tamām
logoṅ ke pīchhe khaṛe rahe [17]jo
dīwār ko tāmīr kar rahe the. Sāmān
uṭhāne wāle ek hāth se hathiyār
pakaṛe kām karte the. [18]Aur jo bhī
dīwār ko khaṛā kar rahā thā us kī
talwār kamr meṅ bandhī rahtī thī.
Jis ādmī ko turam bajā kar ḳhatre
kā elān karnā thā wuh hameshā
mere sāth rahā. [19]Maiṅ ne shurafā,
buzurgoṅ aur bāqī logoṅ se kahā,
"Yih kām bahut hī baṛā aur wasī
hai, is lie ham ek dūsre se dūr
aur bikhre hue kām kar rahe haiṅ.
[20]Jyoṅ hī āp ko turam kī āwāz sunāī
de to bhāg kar āwāz kī taraf chale
āeṅ. Hamārā Ḳhudā hamāre lie
laṛegā!"

[21]Ham pau phaṭne se le kar us
waqt tak kām meṅ masrūf rahte jab
tak sitāre nazar na āte, aur har waqt
ādmiyoṅ kā ādhā hissā neze pakaṛe
pahrā detā thā. [22]Us waqt maiṅ
ne sab ko yih hukm bhī diyā, "Har
ādmī apne madadgāroṅ ke sāth rāt
kā waqt Yarūshalam meṅ guzāre.
Phir āp rāt ke waqt pahrādārī meṅ
bhī madad kareṅge aur din ke waqt
tāmīrī kām meṅ bhī." [23]Un tamām
dinoṅ ke daurān na maiṅ, na mere
bhāiyoṅ, na mere jawānoṅ aur na
mere pahredāroṅ ne kabhī apne
kapṛe utāre. Nīz, har ek apnā
hathiyār pakaṛe rahā.

Ġharīboṅ kā Qarzā Mansūḳh

5 Kuchh der bād kuchh mard-o-
ḳhawātīn mere pās ā kar apne
Yahūdī bhāiyoṅ kī shikāyat karne
lage. [2]Bāz ne kahā, "Hamāre bahut
zyādā beṭe-beṭiyāṅ haiṅ, is lie
hameṅ mazīd anāj milnā chāhie,
warnā ham zindā nahīṅ raheṅge."
[3]Dūsroṅ ne shikāyat kī, "Kāl ke
daurān hameṅ apne khetoṅ, angūr
ke bāġhoṅ aur gharoṅ ko girwī
rakhnā paṛā tāki anāj mil jāe."
[4]Kuchh aur bole, "Hameṅ apne
khetoṅ aur angūr ke bāġhoṅ par
bādshāh kā ṭaiks adā karne ke lie
udhār lenā paṛā. [5]Ham bhī dūsroṅ
kī tarah Yahūdī qaum ke haiṅ, aur
hamāre bachche un se kam haisiyat
nahīṅ rakhte. To bhī hameṅ apne
bachchoṅ ko ġhulāmī meṅ bechnā
paṛtā hai tāki guzārā ho sake.
Hamārī kuchh beṭiyāṅ launḍiyāṅ
ban chukī haiṅ. Lekin ham ḳhud
bebas haiṅ, kyoṅki hamāre khet

aur angūr ke bāġh dūsroṅ ke qabze
meṅ haiṅ.”
6Un kā wāwailā aur shikāyateṅ
sun kar mujhe baṛā ġhussā āyā.
7Bahut soch-bichār ke bād maiṅ
ne shurafā aur afsaroṅ par ilzām
lagāyā, “Āp apne hamwatan
bhāiyoṅ se ġhairmunāsib sūd le
rahe haiṅ!” Maiṅ ne un se nipaṭne
ke lie ek baṛī jamāt ikaṭṭhī karke
8kahā, “Hamāre kaī hamwatan
bhāiyoṅ ko Ġhairyahūdiyoṅ ko
bechā gayā thā. Jahāṅ tak mumkin
thā ham ne unheṅ wāpas ḳharīd
kar āzād karne kī koshish kī. Aur ab
āp ḳhud apne hamwatan bhāiyoṅ
ko bech rahe haiṅ. Kyā ham ab
unheṅ dubārā wāpas ḳharīdeṅ?”
Wuh ḳhāmosh rahe aur koī jawāb
na de sake.
9Maiṅ ne bāt jārī rakhī, “Āp kā
yih sulūk ṭhīk nahīṅ. Āp ko hamāre
Ḳhudā kā ḳhauf mān kar zindagī
guzārnā chāhie tāki ham apne
Ġhairyahūdī dushmanoṅ kī lān-
tān kā nishānā na baneṅ. 10Maiṅ,
mere bhāiyoṅ aur mulāzimoṅ ne
bhī dūsroṅ ko udhār ke taur par
paise aur anāj diyā hai. Lekin āeṅ,
ham un se sūd na leṅ! 11Āj hī apne
qarzdāroṅ ko un ke khet, ghar aur
angūr aur zaitūn ke bāġh wāpas
kar deṅ. Jitnā sūd āp ne lagāyā
thā use bhī wāpas kar deṅ, ḳhāh
use paisoṅ, anāj, tāzā mai yā zaitūn
ke tel kī sūrat meṅ adā karnā ho.”
12Unhoṅ ne jawāb diyā, “Ham use
wāpas kar deṅge aur āindā un se
kuchh nahīṅ māṅgeṅge. Jo kuchh
āp ne kahā wuh ham kareṅge.”

Tab maiṅ ne imāmoṅ ko apne pās
bulāyā tāki shurafā aur buzurg un
kī maujūdagī meṅ kasm khāeṅ ki
ham aisā hī kareṅge. 13Phir maiṅ
ne apne libās kī taheṅ jhāṛ jhāṛ kar
kahā, “Jo bhī apnī qasam toṛe use
Allāh isī tarah jhāṛ kar us ke ghar
aur milkiyat se mahrūm kar de!”

Tamām jamāshudā log bole,
“Āmīn, aisā hī ho!” Aur Rab kī tārīf
karne lage. Sab ne apne wāde pūre
kie.

Nahmiyāh kā Achchhā Namūnā

14Maiṅ kul bārah sāl sūbā
Yahūdāh kā gawarnar rahā yānī
Artaḳhshastā Bādshāh kī hukūmat
ke 20weṅ sāl se us ke 32weṅ sāl tak.
Is pūre arse meṅ na maiṅ ne aur
na mere bhāiyoṅ ne wuh āmdanī lī
jo hamāre lie muqarrar kī gaī thī.
15Asal meṅ māzī ke gawarnaroṅ ne
qaum par baṛā bojh ḍāl diyā thā.

Unhoṅ ne riāyā se na sirf roṭī aur
mai balki fī din chāṅdī ke 40 sikke
bhī lie the. Un ke afsaroṅ ne bhī
ām logoṅ se ġhalat fāydā uṭhāyā
thā. Lekin chūṅki maiṅ Allāh kā
ḳhauf māntā thā, is lie maiṅ ne un
se aisā sulūk na kiyā. [16]Merī pūrī
tāqat fasīl kī takmīl meṅ sarf huī,
aur mere tamām mulāzim bhī is
kām meṅ sharīk rahe. Ham meṅ
se kisī ne bhī zamīn na ḳharīdī.
[17]Maiṅ ne kuchh na māṅgā hālāṅki
mujhe rozānā Yahūdāh ke 150
afsaroṅ kī mehmān-nawāzī karnī
paṛtī thī. Un meṅ wuh tamām
mehmān shāmil nahīṅ haiṅ jo
gāhe bagāhe paṛosī mamālik se
āte rahe. [18]Rozānā ek bail, chhih
behtarīn bheṛ-bakriyāṅ aur bahut-
se parinde mere lie zabah karke
taiyār kie jāte, aur das das din ke
bād hameṅ kaī qism kī bahut-sī
mai ḳharīdnī paṛtī thī. In aḳhrājāt
ke bāwujūd maiṅ ne gawarnar ke
lie muqarrarā wazīfā na māṅgā,
kyoṅki qaum par bojh waise bhī
bahut zyādā thā.

[19]Ai mere Ḳhudā, jo kuchh maiṅ
ne is qaum ke lie kiyā hai us ke bāis
mujh par mehrbānī kar.

Nahmiyāh ke ḳhilāf Sāzish

6 Sanballat, Tūbiyāh, Jasham
Arabī aur hamāre bāqī
dushmanoṅ ko patā chalā ki maiṅ
ne fasīl ko takmīl tak pahuṅchāyā
hai aur dīwār meṅ kahīṅ bhī
ḳhālī jagah nazar nahīṅ ātī. Sirf
darwāzoṅ ke kiwāṛ ab tak lagāe
nahīṅ gae the. [2]Tab Sanballat
aur Jasham ne mujhe paiġhām
bhejā, "Ham Wādī-e-Onūs ke shahr
Kafīrīm meṅ āp se milnā chāhte
haiṅ." Lekin mujhe mālūm thā ki
wuh mujhe nuqsān pahuṅchānā
chāhte haiṅ. [3]Is lie maiṅ ne
qāsidoṅ ke hāth jawāb bhejā, "Maiṅ
is waqt ek baṛā kām takmīl tak
pahuṅchā rahā hūṅ, is lie maiṅ ā
nahīṅ saktā. Agar maiṅ āp se milne
āūṅ to pūrā kām ruk jāegā."

[4]Chār dafā unhoṅ ne mujhe yihī
paiġhām bhejā aur har bār maiṅ
ne wuhī jawāb diyā. [5]Pāṅchweṅ
martabā jab Sanballat ne apne
mulāzim ko mere pās bhejā to us ke
hāth meṅ ek khulā ḳhat thā. [6]Ḳhat
meṅ likhā thā, "Paṛosī mamālik
meṅ afwāh phail gaī hai ki āp aur
bāqī Yahūdī baġhāwat kī taiyāriyāṅ
kar rahe haiṅ. Jasham ne is bāt kī
tasdīq kī hai. Log kahte haiṅ ki isī

wajah se āp fasīl banā rahe haiṅ.
In riporṭoṅ ke mutābiq āp un ke
bādshāh baneṅge. 7Kahā jātā hai
ki āp ne nabiyoṅ ko muqarrar kiyā
hai jo Yarūshalam meṅ elān kareṅ
ki āp Yahūdāh ke bādshāh haiṅ.
Beshak aisī afwāheṅ shahanshāh
tak bhī pahuṅcheṅgī. Is lie āeṅ,
ham mil kar ek dūsre se mashwarā
kareṅ ki kyā karnā chāhie."

8Maiṅ ne use jawāb bhejā, "Jo
kuchh āp kah rahe haiṅ wuh jhūṭ
hī jhūṭ hai. Kuchh nahīṅ ho rahā,
balki āp ne farzī kahānī ghaṛ lī
hai!" 9Asal meṅ dushman hameṅ
ḍarānā chāhte the. Unhoṅ ne
sochā, "Agar ham aisī bāteṅ kaheṅ
to wuh himmat hār kar kām se bāz
āeṅge." Lekin ab maiṅ ne zyādā
azm ke sāth kām jārī rakhā.

10Ek din maiṅ Samāyāh bin
Dilāyāh bin Mahetabel se milne
gayā jo tālā lagā kar ghar meṅ
baiṭhā thā. Us ne mujh se kahā,
"Āeṅ, ham Allāh ke ghar meṅ jamā
ho jāeṅ aur darwāzoṅ ko apne
pīchhe band karke kunḍī lagāeṅ.
Kyoṅki log isī rāt āp ko qatl karne
ke lie āeṅge."

11Maiṅ ne etarāz kiyā, "Kyā yih
ṭhīk hai ki mujh jaisā ādmī bhāg
jāe? Yā kyā mujh jaisā shaḳhs jo
imām nahīṅ hai Rab ke ghar meṅ
dāḳhil ho kar zindā rah saktā hai?
Hargiz nahīṅ! Maiṅ aisā nahīṅ
karūṅga!" 12Maiṅ ne jān liyā ki
Samāyāh kī yih bāt Allāh kī taraf se
nahīṅ hai. Sanballat aur Tūbiyāh
ne use rishwat dī thī, isī lie us ne
mere bāre meṅ aisī peshgoī kī thī.
13Is se wuh mujhe ḍarā kar gunāh
karne par uksānā chāhte the tāki
wuh merī badnāmī karke mujhe
mazāq kā nishānā banā sakeṅ.

14Ai mere Ḳhudā, Tūbiyāh aur
Sanballat kī yih burī harkateṅ mat
bhūlnā! Nauadiyāh nabiyā aur bāqī
un nabiyoṅ ko yād rakh jinhoṅ ne
mujhe ḍarāne kī koshish kī hai.

Fasīl kī Takmīl

15Fasīl ilūl ke mahīne ke 25weṅ
din[a] yānī 52 dinoṅ meṅ mukammal
huī. 16Jab hamāre dushmanoṅ ko
yih ḳhabar milī to paṛosī mamālik
saham gae. Aur wuh ehsās-e-
kamtarī kā shikār ho gae. Unhoṅ
ne jān liyā ki Allāh ne ḳhud yih kām
takmīl tak pahuṅchāyā hai.

---

[a] 2 Aktūbar.

[17]Un 52 dinoṅ ke daurān
Yahūdāh ke shurafā Tūbiyāh ko
ḳhat bhejte rahe aur us se jawāb
milte rahe the. [18]Asal meṅ
Yahūdāh ke bahut-se logoṅ ne
qasam khā kar us kī madad karne
kā wādā kiyā thā. Wajah yih thī
ki wuh Sakaniyāh bin Araḳh kā
dāmād thā, aur us ke beṭe Yūhanān
kī shādī Masullām bin Barakiyāh
kī beṭī se huī thī. [19]Tūbiyāh ke yih
madadgār mere sāmne us ke nek
kāmoṅ kī tārīf karte rahe aur sāth
sāth merī har bāt use batāte rahe.
Phir Tūbiyāh mujhe ḳhat bhejtā
tāki maiṅ ḍar kar kām se bāz āūṅ.

7 Fasīl kī takmīl par maiṅ ne
darwāzoṅ ke kiwāṛ lagwāe.
Phir Rab ke ghar ke darbān,
gulūkār aur ḳhidmatguzār Lāwī
muqarrar kie gae. [2]Maiṅ ne
do ādmiyoṅ ko Yarūshalam ke
hukmrān banāyā. Ek merā bhāī
Hanānī aur dūsrā qile kā kamānḍar
Hananiyāh thā. Hananiyāh ko
maiṅ ne is lie chun liyā ki wuh
wafādār thā aur aksar logoṅ kī
nisbat Allāh kā zyādā ḳhauf māntā
thā. [3]Maiṅ ne donoṅ se kahā,
"Yarūshalam ke darwāze dopahar
ke waqt jab dhūp kī shiddat hai
khule na raheṅ, aur pahrā dete
waqt bhī unheṅ band karke kunḍe
lagāeṅ. Yarūshalam ke ādmiyoṅ ko
pahrādārī ke lie muqarrar kareṅ jin
meṅ se kuchh fasīl par aur kuchh
apne gharoṅ ke sāmne hī pahrā
deṅ."

Jilāwatanī se Wāpas Āe Huoṅ kī Fahrist

[4]Go Yarūshalam Shahr baṛā aur
wasī thā, lekin us meṅ ābādī
thoṛī thī. Ḍhāe gae makān ab
tak dubārā tāmīr nahīṅ hue the.
[5]Chunāṅche mere Ḳhudā ne mere
dil ko shurafā, afsaroṅ aur awām
ko ikaṭṭhā karne kī tahrīk dī tāki
ḳhāndānoṅ kī rajisṭrī taiyār karūṅ.
Is silsile meṅ mujhe ek kitāb mil gaī
jis meṅ un logoṅ kī fahrist darj thī
jo ham se pahle jilāwatanī se wāpas
āe the. Us meṅ likhā thā,

[6]"Zail meṅ Yahūdāh ke un
logoṅ kī fahrist hai jo jilāwatanī
se wāpas āe. Bābal kā bādshāh
Nabūkadnazzar unheṅ qaid karke
Bābal le gayā thā, lekin ab wuh
Yarūshalam aur Yahūdāh ke un
shahroṅ meṅ phir jā base jahāṅ
pahle rahte the.

[7]Un ke rāhnumā Zarubbābal,
Yashua, Nahmiyāh, Azariyāh,

Rāmiyāh, Nahmānī, Mardakī, Bilshān, Misfarat, Bigwī, Nahūm aur Bānā the.

Zail kī fahrist meṅ wāpas āe hue ḳhāndānoṅ ke mard bayān kie gae haiṅ.

[8]Parūs kā ḳhāndān: 2,172,

[9]Safatiyāh kā ḳhāndān: 372,

[10]Araḳh kā ḳhāndān: 652,

[11]Pakhat-moāb kā ḳhāndān yānī Yashua aur Yoāb kī aulād: 2,818,

[12]Ailām kā ḳhāndān: 1,254,

[13]Zattū kā ḳhāndān: 845,

[14]Zakkī kā ḳhāndān: 760,

[15]Binnūī kā ḳhāndān: 648,

[16]Babī kā ḳhāndān: 628,

[17]Azjād kā ḳhāndān: 2,322,

[18]Adūniqām kā ḳhāndān: 667,

[19]Bigwī kā ḳhāndān: 2,067,

[20]Adīn kā ḳhāndān: 655,

[21]Atīr kā ḳhāndān yānī Hizqiyāh kī aulād: 98,

[22]Hāshūm kā ḳhāndān: 328,

[23]Bazī kā ḳhāndān: 324,

[24]Ḳhārif kā ḳhāndān: 112,

[25]Jibaūn kā ḳhāndān: 95,

[26]Bait-laham aur Natūfā ke bāshinde: 188,

[27]Anatot ke bāshinde: 128,

[28]Bait-azmāwat ke bāshinde: 42,

[29]Qiriyat-yārīm, Kafīrā aur Bairot ke bāshinde: 743,

[30]Rāmā aur Jibā ke bāshinde: 621,

[31]Mikmās ke bāshinde: 122,

[32]Baitel aur Aī ke bāshinde: 123,

[33]Dūsre Nabū ke bāshinde: 52,

[34]Dūsre Ailām ke bāshinde: 1,254,

[35]Hārim ke bāshinde: 320,

[36]Yarīhū ke bāshinde: 345,

[37]Lūd, Hādīd aur Onūs ke bāshinde: 721,

[38]Sanā'āh ke bāshinde: 3,930.

[39]Zail ke imām jilāwatanī se wāpas āe.

Yadāyāh kā ḳhāndān jo Yashua kī nasl kā thā: 973,

[40]Immer kā ḳhāndān: 1,052,

[41]Fashhūr kā ḳhāndān: 1,247,

[42]Hārim kā ḳhāndān: 1,017.

[43]Zail ke Lāwī jilāwatanī se wāpas āe.

Yashua aur Qadmiyel kā ḳhāndān yānī Hūdāwiyāh kī aulād: 74,

[44]Gulūkār: Āsaf ke ḳhāndān ke 148 ādmī,

[45]Rab ke ghar ke darbān: Sallūm, Atīr, Talmūn, Aqqūb, Ḳhatītā aur Sobī ke ḳhāndānoṅ ke 138 ādmī.

[46]Rab ke ghar ke ḳhidmatgāroṅ ke darj-e-zail ḳhāndān jilāwatanī se wāpas āe.

Zīhā, Hasūfā, Tabbāot, [47]Qarūs,
Siyā, Fadūn, [48]Libānā, Hajābā,
Shalmī, [49]Hanān, Jiddel, Jahar,
[50]Riyāyāh, Razīn, Naqūdā,
[51]Jazzām, Uzzā, Fāsih, [52]Basī,
Maūnīm, Nafūsīm, [53]Baqbūq,
Haqūfā, Harhūr, [54]Bazlūt, Mahīdā,
Harshā, [55]Barqūs, Sīsarā, Tāmah,
[56]Naziyāh aur Ḳhatīfā.

[57]Sulemān ke ḳhādimoṅ ke darj-
e-zail ḳhāndān jilāwatanī se wāpas
āe.

Sūtī, Sūfirat, Farūdā, [58]Yālā,
Darqūn, Jiddel, [59]Safatiyāh,
Ḳhattīl, Fūkirat-zabāym aur Amūn.

[60]Rab ke ghar ke ḳhidmatgāroṅ
aur Sulemān ke ḳhādimoṅ ke
ḳhāndānoṅ meṅ se wāpas āe hue
mardoṅ kī tādād 392 thī.

[61-62]Wāpas āe hue ḳhāndānoṅ
meṅ se Dilāyāh, Tūbiyāh aur
Naqūdā ke 642 mard sābit na kar
sake ki Isrāīl kī aulād haiṅ, go
wuh Tal-milah, Tal-harshā, Karūb,
Addūn aur Immer ke rahne wāle
the.

[63-64]Habāyāh, Haqqūz aur
Barzillī ke ḳhāndānoṅ ke kuchh
imām bhī wāpas āe, lekin unheṅ
Rab ke ghar meṅ ḳhidmat karne kī
ijāzat na milī. Kyoṅki go unhoṅ ne
nasabnāme meṅ apne nām talāsh
kie lekin un kā kahīṅ zikr na milā,
is lie unheṅ nāpāk qarār diyā gayā.
(Barzillī ke ḳhāndān ke bānī ne
Barzillī Jiliyādī kī beṭī se shādī
karke apne susar kā nām apnā liyā
thā.) [65]Yahūdāh ke gawarnar ne
hukm diyā ki in tīn ḳhāndānoṅ ke
imām filhāl qurbāniyoṅ kā wuh
hissā khāne meṅ sharīk na hoṅ
jo imāmoṅ ke lie muqarrar hai.
Jab dubārā imām-e-āzam muqarrar
kiyā jāe to wuhī Ūrīm aur Tummīm
nāmī qurā ḍāl kar muāmalā hal
kare.

[66]Kul 42,360 Isrāīlī apne watan
lauṭ āe, [67]nīz un ke 7,337 ġhulām
aur launḍiyāṅ aur 245 gulūkār jin
meṅ mard-o-ḳhawātīn shāmil the.

[68]Isrāīliyoṅ ke pās 736 ghoṛe,
245 ḳhachchar, [69]435 ūṅṭ aur 6,720
gadhe the.

[70]Kuchh ḳhāndānī sarparastoṅ
ne Rab ke ghar kī tāmīr-e-nau
ke lie apnī ḳhushī se hadiye die.
Gawarnar ne sone ke 1,000 sikke, 50
kaṭore aur imāmoṅ ke 530 libās die.
[71]Kuchh ḳhāndānī sarparastoṅ ne
ḳhazāne meṅ sone ke 20,000 sikke
aur chāṅdī ke 1,200 kilogrām ḍāl
die. [72]Bāqī logoṅ ne sone ke 20,000

sikke, chāṅdī ke 1,100 kilogrām aur imāmoṅ ke 67 libās atā kie.

[73]Imām, Lāwī, Rab ke ghar ke darbān aur ḳhidmatgār, gulūkār aur awām ke kuchh log apnī apnī ābāī ābādiyoṅ meṅ dubārā jā base. Yoṅ tamām Isrāīlī dubārā apne apne shahroṅ meṅ rahne lage."

Azrā Sharīat kī Tilāwat Kartā Hai

Sātweṅ mahīne yānī Aktūbar meṅ jab Isrāīlī apne apne shahroṅ meṅ dubārā ābād ho gae the

8 to sab log mil kar Pānī ke Darwāze ke chauk meṅ jamā ho gae. Unhoṅ ne sharīat ke ālim Azrā se darḳhāst kī ki wuh sharīat le āeṅ jo Rab ne Mūsā kī mārifat Isrāīlī qaum ko de dī thī. [2]Chunāṅche Azrā ne hāzirīn ke sāmne sharīat kī tilāwat kī. Sātweṅ mahīne kā pahlā din[a] thā. Na sirf mard balki aurateṅ aur sharīat kī bāteṅ samajhne ke qābil tamām bachche bhī jamā hue the. [3]Subah-sawere se le kar dopahar tak Azrā Pānī ke Darwāze ke chauk meṅ paṛhtā rahā, aur tamām jamāt dhyān se sharīat kī bāteṅ suntī rahī.

[4]Azrā lakaṛī ke ek chabūtare par khaṛā thā jo ḳhāskar is mauqe ke lie banāyā gayā thā. Us ke dāeṅ hāth Mattitiyāh, Samā, Anāyāh, Ūriyāh, Ḳhilqiyāh aur Māsiyāh khaṛe the. Us ke bāeṅ hāth Fidāyāh, Mīsāel, Malkiyāh, Hāshūm, Hasbaddānā, Zakariyāh aur Masullām khaṛe the.

[5]Chūṅki Azrā ūṅchī jagah par khaṛā thā is lie wuh sab ko nazar āyā. Chunāṅche jab us ne kitāb ko khol diyā to sab log khaṛe ho gae. [6]Azrā ne Rab azīm Ḳhudā kī satāish kī, aur sab ne apne hāth uṭhā kar jawāb meṅ kahā, "Āmīn, āmīn." Phir unhoṅ ne jhuk kar Rab ko sijdā kiyā.

[7]Kuchh Lāwī hāzir the jinhoṅ ne logoṅ ke lie sharīat kī tashrīh kī. Un ke nām Yashua, Bānī, Saribiyāh, Yamīn, Aqqūb, Sabbatī, Hūdiyāh, Māsiyāh, Qalītā, Azariyāh, Yūzabad, Hanān aur Filāyāh the. Hāzirīn ab tak khaṛe the. [8]Sharīat kī tilāwat ke sāth sāth mazkūrā Lāwī qadam baqadam us kī tashrīh yoṅ karte gae ki log use achchhī tarah samajh sake.

[9]Sharīat kī bāteṅ sun sun kar wuh rone lage. Lekin Nahmiyāh

---

[a]8 Aktūbar.

Gawarnar, sharīat ke ālim Azrā
Imām aur sharīat kī tashrīh karne
wāle Lāwiyoṅ ne unheṅ tasallī de
kar kahā, “Udās na hoṅ aur mat
roeṅ! Āj Rab āp ke Ḳhudā ke lie
maḳhsūs-o-muqaddas īd hai. 10Ab
jāeṅ, umdā khānā khā kar aur
pīne kī mīṭhī chīzeṅ pī kar ḳhushī
manāeṅ. Jo apne lie kuchh taiyār
na kar sakeṅ unheṅ apnī ḳhushī
meṅ sharīk kareṅ. Yih din hamāre
Rab ke lie maḳhsūs-o-muqaddas
hai. Udās na hoṅ, kyoṅki Rab kī
ḳhushī āp kī panāhgāh hai.”

11Lāwiyoṅ ne bhī tamām logoṅ
ko sukūn dilā kar kahā, “Udās na
hoṅ, kyoṅki yih din Rab ke lie
maḳhsūs-o-muqaddas hai.”

12Phir sab apne apne ghar chale
gae. Wahāṅ unhoṅ ne baṛī ḳhushī
se khā-pī kar jashn manāyā. Sāth
sāth unhoṅ ne dūsroṅ ko bhī apnī
ḳhushī meṅ sharīk kiyā. Un kī baṛī
ḳhushī kā sabab yih thā ki ab unheṅ
un bātoṅ kī samajh āī thī jo unheṅ
sunāī gaī thīṅ.

Jhoṅpṛiyoṅ kī Īd

13Agle din[a] ḳhāndānī sarparast,
imām aur Lāwī dubārā sharīat
ke ālim Azrā ke pās jamā hue
tāki sharīat kī mazīd tālīm pāeṅ.
14Jab wuh sharīat kā mutāla’ā kar
rahe the to unheṅ patā chalā ki
Rab ne Mūsā kī mārifat hukm
diyā thā ki Isrāīlī sātweṅ mahīne
kī īd ke daurān jhoṅpṛiyoṅ meṅ
raheṅ. 15Chunāṅche unhoṅ
ne Yarūshalam aur bāqī tamām
shahroṅ meṅ elān kiyā, “Pahāṛoṅ
par se zaitūn, ās,[b] khajūr aur bāqī
sāyādār daraḳhtoṅ kī shāḳheṅ toṛ
kar apne ghar le jāeṅ. Wahāṅ un
se jhoṅpṛiyāṅ banāeṅ, jis tarah
sharīat ne hidāyat dī hai.”

16Logoṅ ne aisā hī kiyā. Wuh
gharoṅ se nikle aur daraḳhtoṅ kī
shāḳheṅ toṛ kar le āe. Un se unhoṅ
ne apne gharoṅ kī chhatoṅ par aur
sahnoṅ meṅ jhoṅpṛiyāṅ banā līṅ.
Bāz ne apnī jhoṅpṛiyoṅ ko Rab ke
ghar ke sahnoṅ, Pānī ke Darwāze
ke chauk aur Ifrāīm ke Darwāze ke
chauk meṅ bhī banāyā. 17Jitne bhī
jilāwatanī se wāpas āe the wuh sab
jhoṅpṛiyāṅ banā kar un meṅ rahne
lage. Yashua bin Nūn ke zamāne
se le kar us waqt tak yih īd is tarah
nahīṅ manāī gaī thī. Sab nihāyat hī
ḳhush the. 18Īd ke har din Azrā ne

[a] 9 Aktūbar.

[b] myrtle

Allāh kī sharīat kī tilāwat kī. Sāt din Isrāīliyoṅ ne īd manāī, aur āṭhweṅ din sab log ijtimā ke lie ikaṭṭhe hue, bilkul un hidāyāt ke mutābiq jo sharīat meṅ dī gaī haiṅ.

Isrāīlī Apne Gunāhoṅ kā Iqrār Karte Haiṅ

9 Usī mahīne ke 24weṅ din[a] Isrāīlī rozā rakhne ke lie jamā hue. Ṭāṭ ke libās pahne hue aur sar par ḳhāk ḍāl kar wuh Yarūshalam āe. [2]Ab wuh tamām Ġhairyahūdiyoṅ se alag ho kar un gunāhoṅ kā iqrār karne ke lie hāzir hue jo un se aur un ke bāpdādā se sarzad hue the. [3]Tīn ghanṭe wuh khaṛe rahe, aur us daurān Rab un ke Ḳhudā kī sharīat kī tilāwat kī gaī. Phir wuh Rab apne Ḳhudā ke sāmne muṅh ke bal jhuk kar mazīd tīn ghanṭe apne gunāhoṅ kā iqrār karte rahe.

[4]Yashua, Bānī, Qadmiyel, Sabaniyāh, Bunnī, Saribiyāh, Bānī aur Kanānī jo Lāwī the ek chabūtare par khaṛe hue aur buland āwāz se Rab apne Ḳhudā se duā kī.

[5]Phir Yashua, Qadmiyel, Bānī, Hasabniyāh, Saribiyāh, Hūdiyāh, Sabaniyāh aur Fatahiyāh jo Lāwī the bol uṭhe, “Khaṛe ho kar Rab apne Ḳhudā kī jo azal se abad tak hai satāish kareṅ!”

Unhoṅ ne duā kī,

“Tere jalālī nām kī tamjīd ho, jo har mubārakbādī aur tārīf se kahīṅ baṛh kar hai. [6]Ai Rab, tū hī wāhid Ḳhudā hai! Tū ne āsmān ko ek sire se dūsre sire tak us ke lashkar samet ḳhalaq kiyā. Zamīn aur jo kuchh us par hai, samundar aur jo kuchh us meṅ hai sab kuchh tū hī ne banāyā hai. Tū ne sab ko zindagī baḳhshī hai, aur āsmānī lashkar tujhe sijdā kartā hai.

[7]Tū hī Rab aur wuh Ḳhudā hai jis ne Abrām ko chun liyā aur Kasdiyoṅ ke shahr Ūr se bāhar lā kar Ibrāhīm kā nām rakhā. [8]Tū ne us kā dil wafādār pāyā aur us se ahd bāndh kar wādā kiyā, ‘Maiṅ terī aulād ko Kanāniyoṅ, Hittiyoṅ, Amoriyoṅ, Farizziyoṅ, Yabūsiyoṅ aur Jirjāsiyoṅ kā mulk atā karūṅga.’ Aur tū apne wāde par pūrā utrā,

[a] 31 Aktūbar.

kyoṅki tū qābil-e-etamād aur ādil hai.

[9]Tū ne hamāre bāpdādā ke Misr meṅ bure hāl par dhyān diyā,
aur Bahr-e-Qulzum ke kināre par
madad ke lie un kī chīḳheṅ sunīṅ.
[10]Tū ne ilāhī nishānoṅ aur mojizoṅ
se Firaun, us ke afsaroṅ aur us ke
mulk kī qaum ko sazā dī, kyoṅki tū
jāntā thā ki Misrī hamāre bāpdādā
se kaisā gustākhānā sulūk karte
rahe haiṅ. Yoṅ terā nām mashhūr
huā aur āj tak yād rahā hai. [11]Qaum
ke deḳhte deḳhte tū ne samundar
ko do hissoṅ meṅ taqsīm kar diyā,
aur wuh ḳhushk zamīn par chal
kar us meṅ se guzar sake. Lekin
un kā tāqqub karne wāloṅ ko tū
ne mutalātim pānī meṅ phaiṅk
diyā, aur wuh pattharoṅ kī tarah
samundar kī gahrāiyoṅ meṅ ḍūb
gae.

[12]Din ke waqt tū ne bādal ke
satūn se aur rāt ke waqt āg ke
satūn se apnī qaum kī rāhnumāī
kī. Yoṅ wuh rāstā andhere meṅ bhī
raushan rahā jis par unheṅ chalnā
thā. [13]Tū Koh-e-Sīnā par utar āyā
aur āsmān se un se hamkalām
huā. Tū ne unheṅ sāf hidāyāt
aur qābil-e-etamād ahkām die, aise
qawāyd jo achchhe haiṅ. [14]Tū ne
unheṅ Sabat ke din ke bāre meṅ
āgāh kiyā, us din ke bāre meṅ jo
tere lie maḳhsūs-o-muqaddas hai.
Apne ḳhādim Mūsā kī mārifat tū
ne unheṅ ahkām aur hidāyāt dīṅ.
[15]Jab wuh bhūke the to tū ne unheṅ
āsmān se roṭī khilāī, aur jab pyāse
the to tū ne unheṅ chaṭṭān se pānī
pilāyā. Tū ne hukm diyā, 'Jāo, mulk
meṅ dāḳhil ho kar us par qabzā kar
lo, kyoṅki maiṅ ne hāth uṭhā kar
qasam khāī hai ki tumheṅ yih mulk
dūṅgā.'

[16]Afsos, hamāre bāpdādā
maġhrūr aur ziddī ho gae. Wuh tere
ahkām ke tābe na rahe. [17]Unhoṅ ne
terī sunane se inkār kiyā aur wuh
mojizāt yād na rakhe jo tū ne un
ke darmiyān kie the. Wuh yahāṅ
tak aṛ gae ki unhoṅ ne ek rāhnumā
ko muqarrar kiyā jo unheṅ Misr kī
ġhulāmī meṅ wāpas le jāe. Lekin
tū muāf karne wālā Ḳhudā hai jo
mehrbān aur rahīm, tahammul
aur shafqat se bharpūr hai. Tū ne
unheṅ tark na kiyā, [18]us waqt bhī
nahīṅ jab unhoṅ ne apne lie sone
kā bachhṛā ḍhāl kar kahā, 'Yih terā
Ḳhudā hai jo tujhe Misr se nikāl
lāyā.' Is qism kā sanjīdā kufr wuh

bakte rahe. [19]Lekin tū bahut rahm
dil hai, is lie tū ne unheṅ registān
meṅ na chhoṛā. Din ke waqt bādal
kā satūn un kī rāhnumāī kartā
rahā, aur rāt ke waqt āg kā satūn
wuh rāstā raushan kartā rahā jis
par unheṅ chalnā thā. [20]Na sirf yih
balki tū ne unheṅ apnā nek Rūh atā
kiyā jo unheṅ tālīm de. Jab unheṅ
bhūk aur pyās thī to tū unheṅ man
khilāne aur pānī pilāne se bāz na
āyā. [21]Chālīs sāl wuh registān meṅ
phirte rahe, aur us pūre arse meṅ
tū un kī zarūriyāt ko pūrā kartā
rahā. Unheṅ koī bhī kamī nahīṅ
thī. Na un ke kapṛe ghis kar phaṭe
aur na un ke pāṅw sūje.

[22]Tū ne mamālik aur qaumeṅ un
ke hawāle kar dīṅ, muḳhtalif ilāqe
yake bād dīgare un ke qabze meṅ
āe. Yoṅ wuh Sīhon Bādshāh ke
mulk Hasbon aur Oj Bādshāh ke
mulk Basan par fatah pā sake. [23]Un
kī aulād terī marzī se āsmān par
ke sitāroṅ jaisī beshumār huī, aur
tū unheṅ us mulk meṅ lāyā jis kā
wādā tū ne un ke bāpdādā se kiyā
thā. [24]Wuh mulk meṅ dāḳhil ho kar
us ke mālik ban gae. Tū ne Kanān
ke bāshindoṅ ko un ke āge āge zer
kar diyā. Mulk ke bādshāh aur
qaumeṅ un ke qabze meṅ ā gaīṅ,
aur wuh apnī marzī ke mutābiq un
se nipaṭ sake. [25]Qilāband shahr aur
zarḳhez zamīneṅ terī qaum ke qābū
meṅ ā gaīṅ, nīz har qism kī achchhī
chīzoṅ se bhare ghar, taiyārshudā
hauz, angūr ke bāġh aur kasrat ke
zaitūn aur dīgar phaldār daraḳht.
Wuh jī bhar kar khānā khā kar
moṭe ho gae aur terī barkatoṅ se
lutfandoz hote rahe.

[26]Is ke bāwujūd wuh tābe na rahe
balki sarkash hue. Unhoṅ ne apnā
muṅh terī sharīat se pher liyā. Aur
jab tere nabī unheṅ samjhā samjhā
kar tere pās wāpas lānā chāhte the
to unhoṅ ne baṛe kufr bak kar
unheṅ qatl kar diyā. [27]Yih dekh
kar tū ne unheṅ un ke dushmanoṅ
ke hawāle kar diyā jo unheṅ tang
karte rahe. Jab wuh musībat meṅ
phaṅs gae to wuh chīḳheṅ mār
mār kar tujh se fariyād karne lage.
Aur tū ne āsmān par se un kī
sunī. Baṛā tars khā kar tū ne
un ke pās aise logoṅ ko bhej diyā
jinhoṅ ne unheṅ dushmanoṅ ke
hāth se chhuṛāyā. [28]Lekin jyoṅ
hī Isrāīliyoṅ ko sukūn miltā wuh
dubārā aisī harkateṅ karne lagte jo
tujhe nāpasand thīṅ. Natīje meṅ

tū unheṅ dubārā un ke dushmanoṅ
ke hāth meṅ chhoṛ detā. Jab wuh
un kī hukūmat ke taht pisne lagte
to wuh ek bār phir chillā chillā kar
tujh se iltamās karne lagte. Is bār
bhī tū āsmān par se un kī suntā.
Hāṅ, tū itnā rahm dil hai ki tū
unheṅ bār bār chhuṭkārā detā rahā!
29 Tū unheṅ samjhātā rahā tāki wuh
dubārā terī sharīat kī taraf rujū
kareṅ, lekin wuh maġhrūr the aur
tere ahkām ke tābe na hue. Unhoṅ
ne terī hidāyāt kī ḳhilāfwarzī kī,
hālāṅki inhīṅ par chalne se insān
ko zindagī hāsil hotī hai. Lekin
unhoṅ ne parwā na kī balki apnā
muṅh tujh se pher kar aṛ gae aur
sunane ke lie taiyār na hue.

30 Un kī harkatoṅ ke bāwujūd
tū bahut sāloṅ tak sabar kartā
rahā. Terā Rūh unheṅ nabiyoṅ
ke zariye samjhātā rahā, lekin
unhoṅ ne dhyān na diyā. Tab tū
ne unheṅ ġhairqaumoṅ ke hawāle
kar diyā. 31 Tāham terā rahm se
bharā dil unheṅ tark karke tabāh
nahīṅ karnā chāhtā thā. Tū kitnā
mehrbān aur rahīm Ḳhudā hai!

32 Ai hamāre Ḳhudā, ai azīm, qawī
aur mahīb Ḳhudā jo apnā ahd aur
apnī shafqat qāym rakhtā hai, is
waqt hamārī musībat par dhyān de
aur use kam na samajh! Kyoṅki
hamāre bādshāh, buzurg, imām
aur nabī balki hamāre bāpdādā
aur pūrī qaum Asūrī bādshāhoṅ
ke pahle hamloṅ se le kar āj tak
saḳht musībat bardāsht karte rahe
haiṅ. 33 Haqīqat to yih hai ki jo
bhī musībat ham par āī hai us
meṅ tū rāst sābit huā hai. Tū
wafādār rahā hai, go ham qusūrwār
ṭhahre haiṅ. 34 Hamāre bādshāh
aur buzurg, hamāre imām aur
bāpdādā, un sab ne terī sharīat kī
pairawī na kī. Jo ahkām aur tambīh
tū ne unheṅ dī us par unhoṅ ne
dhyān hī na diyā. 35 Tū ne unheṅ un
kī apnī bādshāhī, kasrat kī achchhī
chīzoṅ aur ek wasī aur zarḳhez
mulk se nawāzā thā. To bhī wuh
terī ḳhidmat karne ke lie taiyār na
the aur apnī ġhalat rāhoṅ se bāz na
āe.

36 Is kā anjām yih huā hai ki āj
ham us mulk meṅ ġhulām haiṅ jo
tū ne hamāre bāpdādā ko atā kiyā
thā tāki wuh us kī paidāwār aur
daulat se lutfandoz ho jāeṅ. 37 Mulk
kī wāfir paidāwār un bādshāhoṅ
tak pahuṅchtī hai jinheṅ tū ne

hamāre gunāhoṅ kī wajah se ham par muqarrar kiyā hai. Ab wuhī ham par aur hamāre maweshiyoṅ par hukūmat karte haiṅ. Unhīṅ kī marzī chaltī hai. Chunāṅche ham baṛī musībat meṅ phaṅse haiṅ.

Qaum kā Ahdnāmā

38 Yih tamām bāteṅ madd-e-nazar rakh kar ham ahd bāndh kar use qalamband kar rahe haiṅ. Hamāre buzurg, Lāwī aur imām dastḳhat karke ahdnāme par muhr lagā rahe haiṅ."

10 Zail ke logoṅ ne dastḳhat kie.

Gawarnar Nahmiyāh bin Hakaliyāh, Sidqiyāh, 2 Sirāyāh, Azariyāh, Yarmiyāh, 3 Fashhūr, Amariyāh, Malkiyāh, 4 Hattūsh, Sabaniyāh, Mallūk, 5 Hārim, Marīmot, Abadiyāh, 6 Dānyāl, Jinnatūn, Bārūk, 7 Masullām, Abiyāh, Miyāmīn, 8 Māziyāh, Biljī aur Samāyāh. Sirāyāh se le kar Samāyāh tak imām the.

9 Phir zail ke Lāwiyoṅ ne dastḳhat kie.

Yashua bin Azaniyāh, Hanadād ke ḳhāndān kā Binnūī, Qadmiyel, 10 un ke bhāī Sabaniyāh, Hūdiyāh, Qalītā, Filāyāh, Hanān, 11 Mīkā, Rahob, Hasbiyāh, 12 Zakkūr, Saribiyāh, Sabaniyāh, 13 Hūdiyāh, Bānī aur Banīnū.

14 In ke bād zail ke qaumī buzurgoṅ ne dastḳhat kie.

Parūs, Pakhat-moāb, Ailām, Zattū, Bānī 15 Bunnī, Azjād, Babī, 16 Adūniyāh, Bigwī, Adīn, 17 Atīr, Hizqiyāh, Azzūr, 18 Hūdiyāh, Hāshūm, Bazī, 19 Ḳhārif, Anatot, Nebī, 20 Magfiyās, Masullām, Hizīr 21 Mashezabel, Sadoq, Yaddū, 22 Falatiyāh, Hanān, Anāyāh, 23 Hosea, Hananiyāh, Hassūb, 24 Hallūhesh, Filhā, Sobeq, 25 Rahūm, Hasabnāh, Māsiyāh, 26 Aḳhiyāh, Hanān, Anān, 27 Mallūk, Hārim aur Bānā.

28 Qaum ke bāqī log bhī ahd meṅ sharīk hue yānī bāqī imām, Lāwī, Rab ke ghar ke darbān aur ḳhidmatgār, gulūkār, nīz sab jo Ġhairyahūdī qaumoṅ se alag ho gae the tāki Rab kī sharīat kī pairawī kareṅ. Un kī bīwiyāṅ aur wuh beṭe-beṭiyāṅ bhī sharīk hue jo ahd ko samajh sakte the. 29 Apne buzurg bhāiyoṅ ke sāth mil kar unhoṅ ne qasam khā kar wādā kiyā, "Ham us sharīat kī pairawī kareṅge jo Allāh ne hameṅ apne ḳhādim Mūsā kī

mārifat dī hai. Ham ehtiyāt se Rab apne āqā ke tamām ahkām aur hidāyāt par amal kareṅge.”

30 Nīz, unhoṅ ne qasam khā kar wādā kiyā,

“Ham apne beṭe-beṭiyoṅ kī shādī Ġhairyahūdiyoṅ se nahīṅ karāeṅge.

31 Jab Ġhairyahūdī hameṅ Sabat ke din yā Rab ke lie maḳhsūs kisī aur din anāj yā koī aur māl bechne kī koshish kareṅ to ham kuchh nahīṅ ḳharīdeṅge.

Har sātweṅ sāl ham zamīn kī khetībāṛī nahīṅ kareṅge aur tamām karze mansūḳh kareṅge.

32 Ham sālānā Rab ke ghar kī ḳhidmat ke lie chāṅdī kā chhoṭā sikkā[a] deṅge. Is ḳhidmat meṅ zail kī chīzeṅ shāmil haiṅ: 33 Allāh ke lie maḳhsūs roṭī, ġhallā kī nazar aur bhasm hone wālī wuh qurbāniyāṅ jo rozānā pesh kī jātī haiṅ, Sabat ke din, Nae Chāṅd kī Īd aur bāqī īdoṅ par pesh kī jāne wālī qurbāniyāṅ, ḳhās muqaddas qurbāniyāṅ, Isrāīl kā kaffārā dene wālī gunāh kī qurbāniyāṅ, aur hamāre Ḳhudā ke ghar kā har kām.

34 Ham ne qurā ḍāl kar muqarrar kiyā hai ki imāmoṅ, Lāwiyoṅ aur bāqī qaum ke kaun kaun-se ḳhāndān sāl meṅ kin kin muqarrarā mauqoṅ par Rab ke ghar meṅ lakaṛī pahuṅchāeṅ. Yih lakaṛī hamāre Ḳhudā kī qurbāngāh par qurbāniyāṅ jalāne ke lie istemāl kī jāegī, jis tarah sharīat meṅ likhā hai.

35 Ham sālānā apne khetoṅ aur daraḳhtoṅ kā pahlā phal Rab ke ghar meṅ pahuṅchāeṅge.

36 Jis tarah sharīat meṅ darj hai, ham apne pahlauṭhoṅ ko Rab ke ghar meṅ lā kar Allāh ke lie maḳhsūs kareṅge. Gāy-bailoṅ aur bheṛ-bakriyoṅ ke pahle bachche ham ḳhidmatguzār imāmoṅ ko qurbān karne ke lie deṅge. 37 Unheṅ ham sāl ke pahle ġhallā se gūṅdhā huā āṭā, apne daraḳhtoṅ kā pahlā phal, apnī naī mai aur zaitūn ke nae tel kā pahlā hissā de kar Rab ke ghar ke godāmoṅ meṅ pahuṅchāeṅge.

Dehāt meṅ ham Lāwiyoṅ ko apnī fasloṅ kā daswāṅ hissā deṅge, kyoṅki wuhī dehāt meṅ yih hissā jamā karte haiṅ. 38 Daswāṅ hissā

[a] Chāṅdī ke taqrīban 4 grām.

milte waqt koī imām yānī Hārūn ke
ḳhāndān kā koī mard Lāwiyoṅ ke
sāth hogā, aur Lāwī māl kā daswāṅ
hissā hamāre Ḳhudā ke ghar ke
godāmoṅ meṅ pahuṅchāeṅge.
[39]Ām log aur Lāwī wahāṅ ġhallā,
naī mai aur zaitūn kā tel lāeṅge. In
kamroṅ meṅ maqdis kī ḳhidmat ke
lie darkār tamām sāmān mahfūz
rakhā jāegā. Is ke alāwā wahāṅ
imāmoṅ, darbānoṅ aur gulūkāroṅ
ke kamre hoṅge.

Ham apne Ḳhudā ke ghar meṅ
tamām farāyz saranjām dene meṅ
ġhaflat nahīṅ barteṅge."

Yarūshalam aur Yahūdāh ke Bāshinde

11 Qaum ke buzurg
Yarūshalam meṅ ābād
hue the. Faislā kiyā gayā ki bāqī
logoṅ ke har dasweṅ ḳhāndān
ko muqaddas shahr Yarūshalam
meṅ basnā hai. Yih ḳhāndān
qurā ḍāl kar muqarrar kie gae.
Bāqī ḳhāndānoṅ ko un kī maqāmī
jaghoṅ meṅ rahne kī ijāzat thī.
[2]Lekin jitne log apnī ḳhushī se
Yarūshalam jā base unheṅ dūsroṅ
ne mubārakbād dī.

[3]Zail meṅ sūbe ke un buzurgoṅ
kī fahrist hai jo Yarūshalam meṅ
ābād hue. (Aksar log Yahūdāh ke
bāqī shahroṅ aur dehāt meṅ apnī
maurūsī zamīn par baste the. In
meṅ ām Isrāīlī, imām, Lāwī, Rab
ke ghar ke ḳhidmatgār aur Sulemān
ke ḳhādimoṅ kī aulād shāmil the.
[4]Lekin Yahūdāh aur Binyamīn ke
chand ek log Yarūshalam meṅ jā
base.)

Yahūdāh kā qabīlā:

Fāras ke ḳhāndān kā Atāyāh
bin Uzziyāh bin Zakariyāh bin
Amariyāh bin Safatiyāh bin
Mahalalel,

[5]Silonī ke ḳhāndān kā Māsiyāh
bin Bārūk bin Kulhozā bin Hazāyāh
bin Adāyāh bin Yūyārīb bin
Zakariyāh.

[6]Fāras ke ḳhāndān ke 468 asar-
o-rasūḳh rakhne wāle ādmī apne
ḳhāndānoṅ samet Yarūshalam meṅ
rihāishpazīr the.

[7]Binyamīn kā qabīlā:

Sallū bin Masullām bin Yoed bin
Fidāyāh bin Qaulāyāh bin Māsiyāh
bin Ītiyel bin Yasāyāh.

[8]Sallū ke sāth Jabbī aur Sallī the.
Kul 928 ādmī the. [9]In par Yoel bin
Zikrī muqarrar thā jabki Yahūdāh

bin Sanūsāh shahr kī intazāmiyā
meṅ dūsre nambar par ātā thā.
10 Yarūshalam meṅ zail ke imām
rahte the.
Yadāyāh, Yūyārīb, Yakīn
11 aur Sirāyāh bin Ḳhilqiyāh bin
Masullām bin Sadoq bin Mirāyot
bin Aḳhītūb. Sirāyāh Allāh ke ghar
kā muntazim thā.
12 In imāmoṅ ke 822 bhāī Rab ke
ghar meṅ ḳhidmat karte the.
Nīz, Adāyāh bin Yarohām bin
Filaliyāh bin Amsī bin Zakariyāh
bin Fashhūr bin Malkiyāh. 13 Us
ke sāth 242 bhāī the jo apne apne
ḳhāndānoṅ ke sarparast the.
In ke alāwā Amashsī bin Azarel
bin Aḳhzī bin Masillamot bin
Immer. 14 Us ke sāth 128 asar-
o-rasūḳh rakhne wāle bhāī the.
Zabdiyel bin Hajjadūlīm un kā
inchārj thā.
15 Zail ke Lāwī Yarūshalam meṅ
rihāishpazīr the. Samāyāh bin
Hassūb bin Azrīqām bin Hasbiyāh
bin Bunnī,
16 nīz Sabbatī aur Yūzabad jo
Allāh ke ghar se bāhar ke kām par
muqarrar the,
17 nīz shukrguzārī kā rāhnumā
Mattaniyāh bin Mīkā bin Zabdī bin
Āsaf thā jo duā karte waqt hamd-o-
sanā kī rāhnumāī kartā thā,
nīz us kā madadgār Mattaniyāh
kā bhāī Baqbūqiyāh,
aur āḳhir meṅ Abdā bin Sammua
bin Jalāl bin Yadūtūn.
18 Lāwiyoṅ ke kul 284 mard
muqaddas shahr meṅ rahte the.
19 Rab ke ghar ke darbānoṅ ke
darj-e-zail mard Yarūshalam meṅ
rahte the.
Aqqūb aur Talmūn apne bhāiyoṅ
samet darwāzoṅ ke pahredār the.
Kul 172 mard the.

20 Qaum ke bāqī log, imām aur
Lāwī Yarūshalam se bāhar Yahūdāh
ke dūsre shahroṅ meṅ ābād the.
Har ek apnī ābāī zamīn par rahtā
thā.
21 Rab ke ghar ke ḳhidmatgār Ofal
Pahāṛī par baste the. Zīhā aur Jisfā
un par muqarrar the.
22 Yarūshalam meṅ rahne wāle
Lāwiyoṅ kā nigarān Uzzī bin Bānī
bin Hasbiyāh bin Mattaniyāh bin
Mīkā thā. Wuh Āsaf ke ḳhāndān kā
thā, us ḳhāndān kā jis ke gulūkār
Allāh ke ghar meṅ ḳhidmat karte
the. 23 Bādshāh ne muqarrar kiyā
thā ki Āsaf ke ḳhāndān ke kin kin

ādmiyoṅ ko kis kis din Rab ke ghar meṅ gīt gāne kī ḳhidmat karnī hai.

[24]Fatahiyāh bin Mashezabel Isrāīlī muāmaloṅ meṅ Fāras ke bādshāh kī numāindagī kartā thā. Wuh Zārah bin Yahūdāh ke ḳhāndān kā thā.

[25]Yahūdāh ke qabīle ke afrād zail ke shahroṅ meṅ ābād the.

Qiriyat-arbā, Dībon aur Qabziyel gird-o-nawāh kī ābādiyoṅ samet, [26]Yashua, Molādā, Bait-falat, [27]Hasār-suāl, Bair-sabā gird-o-nawāh kī ābādiyoṅ samet, [28]Siqlāj, Makūnāh gird-o-nawāh kī ābādiyoṅ samet, [29]Ain-rimmon, Sur'ā, Yarmūt, [30]Zanūh, Adullām gird-o-nawāh kī haweliyoṅ samet, Lakīs gird-o-nawāh ke khetoṅ samet aur Azīqā gird-o-nawāh kī ābādiyoṅ samet. Ġharz, wuh junūb meṅ Bair-sabā se le kar shimāl meṅ Wādī-e-Hinnūm tak ābād the.

[31]Binyamīn ke qabīle kī rihāish zail ke maqāmoṅ meṅ thī.

Jibā, Mikmās, Aiyāh, Baitel gird-o-nawāh kī ābādiyoṅ samet, [32]Anatot, Nob, Ananiyāh, [33]Hasūr, Rāmā, Jittaim, [34]Hādīd, Zaboīm, Naballāt, [35]Lūd, Onūs aur Kārīgaroṅ kī Wādī.

[36]Lāwī qabīle ke kuchh ḳhāndān jo pahle Yahūdāh meṅ rahte the ab Binyamīn ke qabāylī ilāqe meṅ ābād hue.

Imāmoṅ aur Lāwiyoṅ kī Fahrist

12 Darj-e-zail un imāmoṅ aur Lāwiyoṅ kī fahrist hai jo Zarubbābal bin Siyāltiyel aur Yashua ke sāth jilāwatanī se wāpas āe.

Imām:

Sirāyāh, Yarmiyāh, Azrā,

[2]Amariyāh, Mallūk, Hattūsh, [3]Sakaniyāh, Rahūm, Marīmot, [4]Iddū, Jinnatūn, Abiyāh, [5]Miyāmīn, Muadiyāh, Biljā, [6]Samāyāh, Yūyārīb, Yadāyāh, [7]Sallū, Amūq, Ḳhilqiyāh, aur Yadāyāh. Yih Yashua ke zamāne meṅ imāmoṅ aur un ke bhāiyoṅ ke rāhnumā the.

[8]Lāwī:

Yashua, Binnūī, Qadmiyel, Saribiyāh, Yahūdāh aur Mattaniyāh. Mattaniyāh apne bhāiyoṅ ke sāth Rab ke ghar meṅ hamd-o-sanā ke gīt gāne meṅ rāhnumāī kartā thā. [9]Baqbūqiyāh aur Unnī apne bhāiyoṅ ke sāth ibādat ke daurān un ke muqābil khaṛe hote the.

[10]Imām-e-āzam Yashua kī aulād:
Yashua Yūyaqīm kā bāp thā,
Yūyaqīm Iliyāsib kā, Iliyāsib
Yoyadā kā, [11]Yoyadā Yūnatan kā,
Yūnatan Yaddū kā.
[12]Jab Yūyaqīm imām-e-āzam thā
to zail ke imām apne ḳhāndānoṅ ke
sarparast the.
Sirāyāh ke ḳhāndān kā Mirāyāh,
Yarmiyāh ke ḳhāndān kā
Hananiyāh,
[13]Azrā ke ḳhāndān kā Masullām,
Amariyāh ke ḳhāndān kā
Yūhanān,
[14]Mallūk ke ḳhāndān kā Yūnatan,
Sabaniyāh ke ḳhāndān kā Yūsuf,
[15]Hārim ke ḳhāndān kā Adnā,
Mirāyot ke ḳhāndān kā Ḳhilqī,
[16]Iddū ke ḳhāndān kā Zakariyāh,
Jinnatūn ke ḳhāndān kā
Masullām,
[17]Abiyāh ke ḳhāndān kā Zikrī,
Minyamīn ke ḳhāndān kā ek
ādmī,
Muadiyāh ke ḳhāndān kā Filtī,
[18]Biljā ke ḳhāndān kā Sammua,
Samāyāh ke ḳhāndān kā
Yahūnatan,
[19]Yūyārīb ke ḳhāndān kā Mattanī,
Yadāyāh ke ḳhāndān kā Uzzī,
[20]Sallī ke ḳhāndān kā Qallī,
Amūq ke ḳhāndān kā Ibar,
[21]Ḳhilqiyāh ke ḳhāndān kā
Hasbiyāh,
Yadāyāh ke ḳhāndān kā
Nataniyel.

[22]Jab Iliyāsib, Yoyadā, Yūhanān
aur Yaddū imām-e-āzam the to
Lāwī ke sarparastoṅ kī fahrist
taiyār kī gaī aur isī tarah Fāras
ke bādshāh Dārā ke zamāne meṅ
imāmoṅ ke ḳhāndānī sarparastoṅ
kī fahrist.
[23]Lāwī ke ḳhāndānī sarparastoṅ
ke nām imām-e-āzam Yūhanān bin
Iliyāsib ke zamāne tak tārīḳh kī
kitāb meṅ darj kie gae.
[24-25]Lāwī ke ḳhāndānī sarparast
Hasbiyāh, Saribiyāh, Yashua,
Binnūī aur Qadmiyel ḳhidmat ke
un gurohoṅ kī rāhnumāī karte
the jo Rab ke ghar meṅ hamd-
o-sanā ke gīt gāte the. Un ke
muqābil Mattaniyāh, Baqbūqiyāh
aur Abadiyāh apne gurohoṅ ke sāth
khaṛe hote the. Gīt gāte waqt kabhī
yih guroh aur kabhī us ke muqābil
kā guroh gātā thā. Sab kuchh us
tartīb se huā jo mard-e-Ḳhudā Dāūd
ne muqarrar kī thī.
Masullām, Talmūn aur Aqqūb
darbān the jo Rab ke ghar ke

darwāzoṅ ke sāth wāqe godāmoṅ kī
pahrādārī karte the.
[26]Yih ādmī imām-e-āzam
Yūyaqīm bin Yashua bin Yūsadaq,
Nahmiyāh Gawarnar aur sharīat ke
ālim Azrā Imām ke zamāne meṅ
apnī ḳhidmat saranjām dete the.

Fasīl kī Maḳhsūsiyat

[27]Fasīl kī maḳhsūsiyat ke lie pūre
mulk ke Lāwiyoṅ ko Yarūshalam
bulāyā gayā tāki wuh ḳhushī
manāne meṅ madad karke hamd-
o-sanā ke gīt gāeṅ aur jhāṅjh,
sitār aur sarod bajāeṅ. [28]Gulūkār
Yarūshalam ke gird-o-nawāh se,
Natūfātiyoṅ ke dehāt, [29]Bait-jiljāl
aur Jibā aur Azmāwat ke ilāqe se
āe. Kyoṅki gulūkāroṅ ne apnī apnī
ābādiyāṅ Yarūshalam ke irdgird
banāī thīṅ. [30]Pahle imāmoṅ aur
Lāwiyoṅ ne apne āp ko jashn ke
lie pāk-sāf kiyā, phir unhoṅ ne ām
logoṅ, darwāzoṅ aur fasīl ko bhī
pāk-sāf kar diyā.
[31]Is ke bād maiṅ ne Yahūdāh ke
qabīle ke buzurgoṅ ko fasīl par
chaṛhne diyā aur gulūkāroṅ ko
shukrguzārī ke do baṛe gurohoṅ
meṅ taqsīm kiyā. Pahlā guroh
fasīl par chalte chalte junūb meṅ
wāqe Kachre ke Darwāze kī taraf
baṛh gayā. [32]In gulūkāroṅ ke
pīchhe Hūsāyāh Yahūdāh ke ādhe
buzurgoṅ ke sāth chalā [33]jabki in ke
pīchhe Azariyāh, Azrā, Masullām,
[34]Yahūdāh, Binyamīn, Samāyāh
aur Yarmiyāh chale. [35]Āḳhirī guroh
imām the jo turam bajāte rahe.
In ke pīchhe zail ke mausīqār
āe: Zakariyāh bin Yūnatan bin
Samāyāh bin Mattaniyāh bin
Mīkāyāh bin Zakkūr bin Āsaf [36]aur
us ke bhāī Samāyāh, Azarel, Milalī,
Jilalī, Māī, Nataniyel, Yahūdāh aur
Hanānī. Yih ādmī mard-e-Ḳhudā
Dāūd ke sāz bajāte rahe. Sharīat
ke ālim Azrā ne julūs kī rāhnumāī
kī. [37]Chashme ke Darwāze ke pās
ā kar wuh sīdhe us sīṛhī par chaṛh
gae jo Yarūshalam ke us hisse tak
pahuṅchātī hai jo ‘Dāūd kā Shahr’
kahlātā hai. Phir Dāūd ke mahal
ke pīchhe se guzar kar wuh shahr
ke maġhrib meṅ wāqe Pānī ke
Darwāze tak pahuṅch gae.
[38]Shukrguzārī kā dūsrā guroh
fasīl par chalte chalte shimāl meṅ
wāqe Tanūroṅ ke Burj aur ‘Moṭī
Dīwār’ kī taraf baṛh gayā, aur maiṅ
bāqī logoṅ ke sāth us ke pīchhe ho
liyā. [39]Ham Ifrāīm ke Darwāze,
Yasānā ke Darwāze, Machhlī ke

Darwāze, Hananel ke Burj, Miyā
Burj aur Bheṛ ke Darwāze se ho
kar Muhāfizoṅ ke Darwāze tak
pahuṅch gae jahāṅ ham ruk gae.
40 Phir shukrguzārī ke donoṅ
guroh Rab ke ghar ke pās khaṛe
ho gae. Maiṅ bhī buzurgoṅ ke
ādhe hisse 41 aur zail ke turam
bajāne wāle imāmoṅ ke sāth Rab
ke ghar ke sahan meṅ khaṛā huā:
Iliyāqīm, Māsiyāh, Minyamīn,
Mīkāyāh, Iliyuainī, Zakariyāh aur
Hananiyāh. 42 Māsiyāh, Samāyāh,
Iliyazar, Uzzī, Yūhanān, Malkiyāh,
Ailām aur Azar bhī hamāre sāth
the. Gulūkār Izraḳhiyāh kī
rāhnumāī meṅ hamd-o-sanā ke gīt
gāte rahe.
43 Us din zabah kī baṛī baṛī
qurbāniyāṅ pesh kī gaīṅ, kyoṅki
Allāh ne ham sab ko bāl-bachchoṅ
samet baṛī ḳhushī dilāī thī.
Ḳhushiyoṅ kā itnā shor mach gayā
ki us kī āwāz dūr-darāz ilāqoṅ tak
pahuṅch gaī.

Rab ke Ghar ke Godāmoṅ kī Zimmedārī

44 Us waqt kuchh ādmiyoṅ ko un
godāmoṅ ke nigarān banāyā gayā
jin meṅ hadiye, fasloṅ kā pahlā
phal aur paidāwār kā daswāṅ
hissā mahfūz rakhā jātā thā.
Un meṅ shahroṅ kī fasloṅ kā
wuh hissā jamā karnā thā jo
sharīat ne imāmoṅ aur Lāwiyoṅ
ke lie muqarrar kiyā thā. Kyoṅki
Yahūdāh ke bāshinde ḳhidmat
karne wāle imāmoṅ aur Lāwiyoṅ
se ḳhush the 45 jo apne Ḳhudā kī
ḳhidmat tahārat ke rasm-o-riwāj
samet achchhī tarah anjām dete
the. Rab ke ghar ke gulūkār aur
darbān bhī Dāūd aur us ke beṭe
Sulemān kī hidāyāt ke mutābiq hī
ḳhidmat karte the. 46 Kyoṅki Dāūd
aur Āsaf ke zamāne se hī gulūkāroṅ
ke līḍar Allāh kī hamd-o-sanā ke
gītoṅ meṅ rāhnumāī karte the.
47 Chunāṅche Zarubbābal aur
Nahmiyāh ke dinoṅ meṅ tamām
Isrāīl Rab ke ghar ke gulūkāroṅ aur
darbānoṅ kī rozānā zarūriyāt pūrī
kartā thā. Lāwiyoṅ ko wuh hissā
diyā jātā jo un ke lie maḳhsūs thā,
aur Lāwī us meṅ se imāmoṅ ko
wuh hissā diyā karte the jo un ke
lie maḳhsūs thā.

Moābiyoṅ aur Ammoniyoṅ se Alahdagī

13 Us din qaum ke sāmne Mūsā kī sharīat kī tilāwat kī gaī. Paṛhte paṛhte mālūm huā ki Ammoniyoṅ aur Moābiyoṅ ko kabhī bhī Allāh kī qaum meṅ sharīk hone kī ijāzat nahīṅ. [2]Wajah yih hai ki in qaumoṅ ne Misr se nikalte waqt Isrāīliyoṅ ko khānā khilāne aur pānī pilāne se inkār kiyā thā. Na sirf yih balki unhoṅ ne Bilām ko paise die the tāki wuh Isrāīlī qaum par lānat bheje, agarche hamāre Ḳhudā ne lānat ko barkat meṅ tabdīl kiyā. [3]Jab hāzirīn ne yih hukm sunā to unhoṅ ne tamām Ġhairyahūdiyoṅ ko jamāt se ḳhārij kar diyā.

Rab ke Ghar ke Intazām kī Islāh

[4]Is wāqiye se pahle Rab ke ghar ke godāmoṅ par muqarrar imām Iliyāsib ne apne rishtedār Tūbiyāh [5]ke lie ek baṛā kamrā ḳhālī kar diyā thā jis meṅ pahle ġhallā kī nazareṅ, baḳhūr aur kuchh ālāt rakhe jāte the. Nīz, ġhallā, naī mai aur zaitūn ke tel kā jo daswāṅ hissā Lāwiyoṅ, gulūkāroṅ aur darbānoṅ ke lie muqarrar thā wuh bhī us kamre meṅ rakhā jātā thā aur sāth sāth imāmoṅ ke lie muqarrar hissā bhī. [6]Us waqt maiṅ Yarūshalam meṅ nahīṅ thā, kyoṅki Bābal ke bādshāh Artaḳhshastā kī hukūmat ke 32weṅ sāl meṅ maiṅ us ke darbār meṅ wāpas ā gayā thā. Kuchh der bād maiṅ shahanshāh se ijāzat le kar dubārā Yarūshalam ke lie rawānā huā. [7]Wahāṅ pahuṅch kar mujhe patā chalā ki Iliyāsib ne kitnī burī harkat kī hai, ki us ne apne rishtedār Tūbiyāh ke lie Rab ke ghar ke sahan meṅ kamrā ḳhālī kar diyā hai. [8]Yih bāt mujhe nihāyat hī burī lagī, aur maiṅ ne Tūbiyāh kā sārā sāmān kamre se nikāl kar phaiṅk diyā. [9]Phir maiṅ ne hukm diyā ki kamre nae sire se pāk-sāf kar die jāeṅ. Jab aisā huā to maiṅ ne Rab ke ghar kā sāmān, ġhallā kī nazareṅ aur baḳhūr dubārā wahāṅ rakh diyā.

[10]Mujhe yih bhī mālūm huā ki Lāwī aur gulūkār Rab ke ghar meṅ apnī ḳhidmat ko chhoṛ kar apne khetoṅ meṅ kām kar rahe haiṅ. Wajah yih thī ki unheṅ wuh hissā nahīṅ mil rahā thā jo un kā haq thā. [11]Tab maiṅ ne zimmedār afsaroṅ ko jhiṛak kar kahā, “Āp Allāh ke ghar kā intazām itnī

beparwāī se kyoṅ chalā rahe haiṅ?”
Maiṅ ne Lāwiyoṅ aur gulūkāroṅ
ko wāpas bulā kar dubārā un kī
zimmedāriyoṅ par lagāyā. 12Yih
dekh kar tamām Yahūdāh ġhallā,
naī mai aur zaitūn ke tel kā daswāṅ
hissā godāmoṅ meṅ lāne lagā.
13Godāmoṅ kī nigarānī maiṅ ne
Salamiyāh Imām, Sadoq Munshī
aur Fidāyāh Lāwī ke sapurd karke
Hanān bin Zakkūr bin Mattaniyāh
ko un kā madadgār muqarrar kiyā,
kyoṅki chāroṅ ko qābil-e-etamād
samjhā jātā thā. Unhīṅ ko imāmoṅ
aur Lāwiyoṅ meṅ un ke muqarrarā
hisse taqsīm karne kī zimmedārī dī
gaī.

14Ai mere Ḳhudā, is kām ke bāis
mujhe yād kar! Wuh sab kuchh na
bhūl jo maiṅ ne wafādārī se apne
Ḳhudā ke ghar aur us ke intazām ke
lie kiyā hai.

Sabat kī Bahālī

15Us waqt maiṅ ne Yahūdāh meṅ
kuchh logoṅ ko dekhā jo Sabat ke
din angūr kā ras nichoṛ kar mai
banā rahe the. Dūsre ġhallā lā
kar mai, angūr, anjīr aur dīgar
muḳhtalif qism kī paidāwār ke
sāth gadhoṅ par lād rahe aur
Yarūshalam pahuṅchā rahe the.
Yih sab kuchh Sabat ke din ho rahā
thā. Maiṅ ne unheṅ tambīh kī ki
Sabat ke din ḳhurāk faroḳht na
karnā. 16Sūr ke kuchh ādmī bhī
jo Yarūshalam meṅ rahte the Sabat
ke din machhlī aur dīgar kaī chīzeṅ
Yarūshalam meṅ lā kar Yahūdāh
ke logoṅ ko bechte the. 17Yih dekh
kar maiṅ ne Yahūdāh ke shurafā ko
ḍāṅṭ kar kahā, “Yih kitnī burī bāt
hai! Āp to Sabat ke din kī behurmatī
kar rahe haiṅ. 18Jab āp ke bāpdādā
ne aisā kiyā to Allāh yih sārī āfat
ham par aur is shahr par lāyā. Ab
āp Sabat ke din kī behurmatī karne
se Allāh kā Isrāīl par ġhazab mazīd
baṛhā rahe haiṅ.”

19Maiṅ ne hukm diyā ki jume ko
Yarūshalam ke darwāze shām ke
us waqt band kie jāeṅ jab darwāze
sāyoṅ meṅ ḍūb jāeṅ, aur ki wuh
Sabat ke pūre din band raheṅ.
Sabat ke iḳhtitām tak unheṅ kholne
kī ijāzat nahīṅ thī. Maiṅ ne
apne kuchh logoṅ ko darwāzoṅ par
khaṛā bhī kiyā tāki koī bhī apnā
sāmān Sabat ke din shahr meṅ na
lāe. 20Yih dekh kar tājiroṅ aur
bechne wāloṅ ne kaī martabā Sabat
kī rāt shahr se bāhar guzārī aur
wahāṅ apnā māl bechne kī koshish

kī. [21]Tab maiṅ ne unheṅ tambīh kī, “Āp Sabat kī rāt kyoṅ fasīl ke pās guzārte haiṅ? Agar āp dubārā aisā kareṅ to āp ko hawālā-e-pulis kiyā jāegā.” Us waqt se wuh Sabat ke din āne se bāz āe. [22]Lāwiyoṅ ko maiṅ ne hukm diyā ki apne āp ko pāk-sāf karke shahr ke darwāzoṅ kī pahrādārī kareṅ tāki ab se Sabat kā din maḳhsūs-o-muqaddas rahe.

Ai mere Ḳhudā, mujhe is nekī ke bāis yād karke apnī azīm shafqat ke mutābiq mujh par mehrbānī kar.

Ġhairyahūdiyoṅ se Rishtā Bāndhnā Manā Hai

[23]Us waqt mujhe yih bhī mālūm huā ki bahut-se Yahūdī mardoṅ kī shādī Ashdūd, Ammon aur Moāb kī auratoṅ se huī hai. [24]Un ke ādhe bachche sirf Ashdūd kī zabān yā koī aur ġhairmulkī zabān bol lete the. Hamārī zabān se wuh nāwāqif hī the. [25]Tab maiṅ ne unheṅ jhiṛkā aur un par lānat bhejī. Bāz ek ke bāl noch noch kar maiṅ ne un kī piṭāī kī. Maiṅ ne unheṅ Allāh kī qasam khilāne par majbūr kiyā ki ham apne beṭe-beṭiyoṅ kī shādī ġhairmulkiyoṅ se nahīṅ karāeṅge. [26]Maiṅ ne kahā, “Isrāīl ke bādshāh Sulemān ko yād kareṅ. Aisī hī shādiyoṅ ne use gunāh karne par uksāyā. Us waqt us ke barābar koī bādshāh nahīṅ thā. Allāh use pyār kartā thā aur use pūre Isrāīl kā bādshāh banāyā. Lekin use bhī ġhairmulkī bīwiyoṅ kī taraf se gunāh karne par uksāyā gayā. [27]Ab āp ke bāre meṅ bhī yihī kuchh sunanā paṛtā hai! Āp se bhī yihī baṛā gunāh sarzad ho rahā hai. Ġhairmulkī auratoṅ se shādī karne se āp hamāre Ḳhudā se bewafā ho gae haiṅ!”

[28]Imām-e-āzam Iliyāsib ke beṭe Yoyadā ke ek beṭe kī shādī Sanballat Haurūnī kī beṭī se huī thī, is lie maiṅ ne beṭe ko Yarūshalam se bhagā diyā.

[29]Ai mere Ḳhudā, unheṅ yād kar, kyoṅki unhoṅ ne imām ke ohde aur imāmoṅ aur Lāwiyoṅ ke ahd kī behurmatī kī hai.

[30]Chunāṅche maiṅ ne imāmoṅ aur Lāwiyoṅ ko har ġhairmulkī chīz se pāk-sāf karke unheṅ un kī ḳhidmat aur muḳhtalif zimmedāriyoṅ ke lie hidāyāt dīṅ.

[31]Nīz, maiṅ ne dhyān diyā ki fasal kī pahlī paidāwār aur qurbāniyoṅ ko jalāne kī lakaṛī waqt par Rab ke ghar meṅ pahuṅchāī jāe.

Ai mere Ḳhudā, mujhe yād karke mujh par mehrbānī kar!

Āstar

Aḳhaswerus Jashn Manātā Hai

1 Aḳhaswerus Bādshāh kī saltanat Bhārat se le kar Ethopiyā tak 127 sūboṅ par mushtamil thī. [2]Jin wāqiyāt kā zikr hai wuh us waqt hue jab wuh Sosan Shahr ke qile se hukūmat kartā thā. [3]Apnī hukūmat ke tīsre sāl meṅ us ne apne tamām buzurgoṅ aur afsaroṅ kī ziyāfat kī. Fāras aur Mādī ke faujī afsar aur sūboṅ ke shurafā aur ra'īs sab sharīk hue. [4]Shahanshāh ne pūre 180 din tak apnī saltanat kī zabardast daulat aur apnī quwwat kī shān-o-shaukat kā muzāharā kiyā.

[5]Is ke bād us ne Sosan ke qile meṅ rahne wāle tamām logoṅ kī chhoṭe se le kar baṛe tak ziyāfat kī. Yih jashn sāt din tak Shāhī Bāġh ke sahan meṅ manāyā gayā. [6]Marmar[a] ke satūnoṅ ke darmiyān katān ke safed aur qirmizī rang ke qīmtī parde laṭkāe gae the, aur wuh safed aur arġhawānī rang kī ḍoriyoṅ ke zariye satūnoṅ meṅ lage chāṅdī ke chhalloṅ ke sāth bandhe hue the. Mehmānoṅ ke lie sone aur chāṅdī ke sofe pachchīkārī ke aise farsh par rakhe hue the jis meṅ marmar ke alāwā mazīd tīn qīmtī patthar istemāl hue the. [7]Mai sone ke pyāloṅ meṅ pilāī gaī. Har pyālā farq aur lāsānī thā, aur bādshāh kī faiyāzī ke mutābiq shāhī mai kī kasrat thī. [8]Har koī jitnī jī chāhe pī saktā thā, kyoṅki bādshāh ne hukm diyā thā ki sāqī mehmānoṅ kī har ḳhāhish pūrī kareṅ.

[a]Lafzī tarjumā: sang-e-jarrāhat, alabaster.

Washtī Malikā kī Bartarafī

9 Is daurān Washtī Malikā ne mahal
ke andar ḳhawātīn kī ziyāfat kī.
10 Sātweṅ din jab bādshāh kā dil
mai pī pī kar bahal gayā thā to us
ne un sāt ḳhwājāsarāoṅ ko bulāyā
jo ḳhās us kī ḳhidmat karte the.
Un ke nām Mahūmān, Bizzatā,
Ḳharbūnā, Bigtā, Abagtā, Zitār
aur Karkas the. 11 Us ne hukm
diyā, "Washtī Malikā ko shāhī tāj
pahnā kar mere huzūr le āo tāki
shurafā aur bāqī mehmānoṅ ko
us kī ḳhūbsūratī mālūm ho jāe."
Kyoṅki Washtī nihāyat ḳhūbsūrat
thī. 12 Lekin jab ḳhwājāsarā malikā
ke pās gae to us ne āne se inkār kar
diyā.

Yih sun kar bādshāh āg-bagūlā
ho gayā 13 aur dānāoṅ se bāt kī jo
auqāt ke ālim the, kyoṅki dastūr yih
thā ki bādshāh qānūnī muāmaloṅ
meṅ ulamā se mashwarā kare.
14 Ālimoṅ ke nām kārshīnā, sitār,
admātā, Tarsīs, maras, marsinā aur
Mamūkān the. Fāras aur Mādī ke
yih sāt shurafā āzādī se bādshāh ke
huzūr ā sakte the aur saltanat meṅ
sab se ālā ohdā rakhte the.

15 Aḳhaswerus ne pūchhā,
"Qānūn ke lihāz se Washtī Malikā
ke sāth kyā sulūk kiyā jāe? Kyoṅki
us ne ḳhwājāsarāoṅ ke hāth bheje
hue shāhī hukm ko nahīṅ mānā."

16 Mamūkān ne bādshāh aur
dīgar shurafā kī maujūdagī meṅ
jawāb diyā, "Washtī Malikā ne is
se na sirf bādshāh kā balki us
ke tamām shurafā aur saltanat
ke tamām sūboṅ meṅ rahne wālī
qaumoṅ kā bhī gunāh kiyā hai.
17 Kyoṅki jo kuchh us ne kiyā hai
wuh tamām ḳhawātīn ko mālūm ho
jāegā. Phir wuh apne shauharoṅ ko
haqīr jān kar kaheṅgī, 'Go bādshāh
ne Washtī Malikā ko apne huzūr
āne kā hukm diyā to bhī us ne us
ke huzūr āne se inkār kiyā.' 18 Āj
hī Fāras aur Mādī ke shurafā kī
bīwiyāṅ malikā kī yih bāt sun kar
apne shauharoṅ se aisā hī sulūk
kareṅgī. Tab ham zillat aur ġhusse
ke jāl meṅ ulajh jāeṅge. 19 Agar
bādshāh ko manzūr ho to wuh
elān kareṅ ki Washtī Malikā ko
phir kabhī Aḳhaswerus Bādshāh
ke huzūr āne kī ijāzat nahīṅ. Aur
lāzim hai ki yih elān Fāras aur Mādī
ke qawānīn meṅ darj kiyā jāe tāki
use mansūḳh na kiyā jā sake. Phir
bādshāh kisī aur ko malikā kā ohdā
deṅ, aisī aurat ko jo zyādā lāyq
ho. 20 Jab elān pūrī saltanat meṅ

kiyā jāegā to tamām aurateṅ apne shauharoṅ kī izzat kareṅgī, ḳhāh wuh chhoṭe hoṅ yā baṛe.”

[21]Yih bāt bādshāh aur us ke shurafā ko pasand āī. Mamūkān ke mashware ke mutābiq [22]Aḳhaswerus ne saltanat ke tamām sūboṅ meṅ ḳhat bheje. Har sūbe ko us ke apne tarz-e-tahrīr meṅ aur har qaum ko us kī apnī zabān meṅ ḳhat mil gayā ki har mard apne ghar kā sarparast hai aur ki har ḳhāndān meṅ shauhar kī zabān bolī jāe.

Naī Malikā kī Talāsh

2 Bād meṅ jab bādshāh kā ġhussā ṭhanḍā ho gayā to malikā use dubārā yād āne lagī. Jo kuchh Washtī ne kiyā thā aur jo faislā us ke bāre meṅ huā thā wuh bhī us ke zahan meṅ ghūmtā rahā. [2]Phir us ke mulāzimoṅ ne ḳhayāl pesh kiyā, “Kyoṅ na pūrī saltanat meṅ shahanshāh ke lie ḳhūbsūrat kuṅwāriyāṅ talāsh kī jāeṅ? [3]Bādshāh apnī saltanat ke har sūbe meṅ afsar muqarrar kareṅ jo yih ḳhūbsūrat kuṅwāriyāṅ chun kar Sosan ke qile ke zanānḳhāne meṅ lāeṅ. Unheṅ zanānḳhāne ke inchārj Haijā ḳhwājāsarā kī nigarānī meṅ de diyā jāe aur un kī ḳhūbsūratī baṛhāne ke lie rang nikhārne kā har zarūrī tarīqā istemāl kiyā jāe. [4]Phir jo laṛkī bādshāh ko sab se zyādā pasand āe wuh Washtī kī jagah malikā ban jāe.”

Yih mansūbā bādshāh ko achchhā lagā, aur us ne aisā hī kiyā.

[5]Us waqt Sosan ke qile meṅ Binyamīn ke qabīle kā ek Yahūdī rahtā thā jis kā nām Mardakī bin Yāīr bin Simaī bin Qīs thā. [6]Mardakī kā ḳhāndān un Isrāīliyoṅ meṅ shāmil thā jin ko Bābal kā bādshāh Nabūkadnazzar Yahūdāh ke bādshāh Yahūyākīn[a] ke sāth jilāwatan karke apne sāth le gayā thā. [7]Mardakī ke chachā kī ek nihāyat ḳhūbsūrat beṭī banām Hadassāh thī jo Āstar bhī kahlātī thī. Us ke wālidain ke marne par Mardakī ne use le kar apnī beṭī kī haisiyat se pāl liyā thā.

[8]Jab bādshāh kā hukm sādir huā to bahut-sī laṛkiyoṅ ko Sosan ke qile

[a]Ibrānī meṅ Yahūyākīn kā mutarādif Yakūniyāh mustāmal hai.

meṅ lā kar zanānḳhāne ke inchārj
Haijā ke sapurd kar diyā gayā. Āstar
bhī un laṛkiyoṅ meṅ shāmil thī.
9Wuh Haijā ko pasand āī balki use
us kī ḳhās mehrbānī hāsil huī.
Ḳhwājāsarā ne jaldī jaldī banāw-
singār kā silsilā shurū kiyā, khāne-
pīne kā munāsib intazām karwāyā
aur shāhī mahal kī sāt chunīdā
naukarāniyāṅ Āstar ke hawāle kar
dīṅ. Rihāish ke lie Āstar aur us kī
laṛkiyoṅ ko zanānḳhāne ke sab se
achchhe kamre die gae.

10Āstar ne kisī ko nahīṅ batāyā
thā ki maiṅ Yahūdī aurat hūṅ,
kyoṅki Mardakī ne use hukm
diyā thā ki is ke bāre meṅ
ḳhāmosh rahe. 11Har din Mardakī
zanānḳhāne ke sahan se guzartā
tāki Āstar ke hāl kā patā kare aur
yih ki us ke sāth kyā kyā ho rahā
hai.

12-13Aḳhaswerus Bādshāh se
milne se pahle har kuṅwārī ko
bārah mahīnoṅ kā muqarrarā
banāw-singār karwānā thā, chhih
māh mur ke tel se aur chhih māh
balsān ke tel aur rang nikhārne
ke dīgar tarīqoṅ se. Jab use
bādshāh ke mahal meṅ jānā thā
to zanānḳhāne kī jo bhī chīz wuh
apne sāth lenā chāhtī use dī jātī.

14Shām ke waqt wuh mahal meṅ
jātī aur agle din use subah ke
waqt dūsre zanānḳhāne meṅ lāyā
jātā jahāṅ bādshāh kī dāshtāeṅ
shāshjaz ḳhwājāsarā kī nigarānī
meṅ rahtī thīṅ. Is ke bād wuh phir
kabhī bādshāh ke pās na ātī. Use
sirf isī sūrat meṅ wāpas lāyā jātā
ki wuh bādshāh ko ḳhās pasand
ātī aur wuh us kā nām le kar use
bulātā.

Āstar Malikā Ban Jātī Hai

15Hote hote Āstar bint Abīḳhail
kī bārī āī. (Abīḳhail Mardakī kā
chachā thā, aur Mardakī ne us
kī beṭī ko lepālak banā liyā thā.)
Jab Āstar se pūchhā gayā ki āp
zanānḳhāne kī kyā chīzeṅ apne
sāth le jānā chāhtī haiṅ to us ne
sirf wuh kuchh le liyā jo Haijā
ḳhwājāsarā ne us ke lie chunā.
Aur jis ne bhī use dekhā us ne
use sarāhā. 16Chunāṅche use
bādshāh kī hukūmat ke sātweṅ sāl
ke dasweṅ mahīne banām tebat
meṅ Aḳhaswerus ke pās mahal
meṅ lāyā gayā.

17Bādshāh ko Āstar dūsrī
laṛkiyoṅ kī nisbat kahīṅ zyādā pyārī
lagī. Dīgar tamām kuṅwāriyoṅ kī

nisbat use us kī ḳhās qabūliyat aur mehrbānī hāsil huī. Chunāṅche bādshāh ne us ke sar par tāj rakh kar use Washtī kī jagah malikā banā diyā. [18]Is mauqe kī ḳhushī meṅ us ne Āstar ke ezāz meṅ baṛī ziyāfat kī. Tamām shurafā aur afsaroṅ ko dāwat dī gaī. Sāth sāth sūboṅ meṅ kuchh ṭaiksoṅ kī muāfī kā elān kiyā gayā aur faiyāzī se tohfe taqsīm kie gae.

Mardakī Bādshāh ko Bachātā Hai

[19]Jab kuṅwāriyoṅ ko ek bār phir jamā kiyā gayā to Mardakī shāhī sahan ke darwāze meṅ baiṭhā thā.[a] [20]Āstar ne ab tak kisī ko nahīṅ batāyā thā ki maiṅ Yahūdī hūṅ, kyoṅki Mardakī ne yih batāne se manā kiyā thā. Pahle kī tarah jab wuh us ke ghar meṅ rahtī thī ab bhī Āstar us kī har bāt māntī thī.

[21]Ek din jab Mardakī shāhī sahan ke darwāze meṅ baiṭhā thā to do ḳhwājāsarā banām Bigtān aur Tarsh ġhusse meṅ ā kar Aḳhaswerus ko qatl karne kī sāzisheṅ karne lage. Donoṅ shāhī kamroṅ ke pahredār the. [22]Mardakī ko patā chalā to us ne Āstar ko ḳhabar pahuṅchāī jis ne Mardakī kā nām le kar bādshāh ko ittalā dī. [23]Muāmale kī taftīsh kī gaī to durust sābit huā, aur donoṅ mulāzimoṅ ko phāṅsī de dī gaī. Yih wāqiyā bādshāh kī maujūdagī meṅ us kitāb meṅ darj kiyā gayā jis meṅ rozānā us kī hukūmat ke aham wāqiyāt likhe jāte the.

Hāmān Yahūdī Qaum ko Halāk Karnā Chāhtā Hai

3 Kuchh der ke bād bādshāh ne Hāmān bin Hammadātā Ajājī ko sarfarāz karke darbār meṅ sab se ālā ohdā diyā. [2]Jab kabhī Hāmān ā maujūd hotā to shāhī sahan ke darwāze ke tamām shāhī afsar muṅh ke bal jhuk jāte, kyoṅki bādshāh ne aisā karne kā hukm diyā thā. Lekin Mardakī aisā nahīṅ kartā thā.

[3]Yih dekh kar dīgar shāhī mulāzimoṅ ne us se pūchhā, “Āp bādshāh ke hukm kī ḳhilāfwarzī kyoṅ kar rahe haiṅ?”

[4]Us ne jawāb diyā, “Maiṅ to Yahūdī hūṅ.” Roz baroz dūsre use

[a]Shāhī sahan ke darwāze meṅ shāhī intazāmiyā thī, is lie ain mumkin hai ki Mardakī shāhī mulāzim ho.

samjhāte rahe, lekin wuh na mānā. Āḳhirkār unhoṅ ne Hāmān ko ittalā dī, kyoṅki wuh deḳhnā chāhte the ki kyā wuh Mardakī kā jawāb qabūl karegā yā nahīṅ.

5 Jab Hāmān ne ḳhud dekhā ki Mardakī mere sāmne muṅh ke bal nahīṅ jhuktā to wuh āg-bagūlā ho gayā. 6 Wuh fauran Mardakī ko qatl karne ke mansūbe banāne lagā. Lekin yih us ke lie kāfī nahīṅ thā. Chūṅki use batāyā gayā thā ki Mardakī Yahūdī hai is lie wuh Fārsī saltanat meṅ rahne wāle tamām Yahūdiyoṅ ko halāk karne kā rāstā ḍhūṅḍne lagā.

7 Chunāṅche Aḳhaswerus Bādshāh kī hukūmat ke 12weṅ sāl ke pahle mahīne nīsān[a] meṅ Hāmān kī maujūdagī meṅ qurā ḍālā gayā. Qurā ḍālne se Hāmān Yahūdiyoṅ ko qatl karne kī sab se mubārak tārīḳh mālūm karnā chāhtā thā. (Qurā ke lie 'pūr' kahā jātā thā.) Is tarīqe se 12weṅ mahīne Adār kā 13wāṅ din[b] niklā. 8 Tab Hāmān ne bādshāh se bāt kī, "Āp kī saltanat ke tamām sūboṅ meṅ ek qaum bikhrī huī hai jo apne āp ko dīgar qaumoṅ se alag rakhtī hai. Us ke qawānīn dūsrī tamām qaumoṅ se muḳhtalif haiṅ, aur us ke afrād bādshāh ke qawānīn ko nahīṅ mānte. Munāsib nahīṅ ki bādshāh unheṅ bardāsht kareṅ!

9 Agar bādshāh ko manzūr ho to elān kareṅ ki is qaum ko halāk kar diyā jāe. Tab maiṅ shāhī ḳhazānoṅ meṅ 3,35,000 kilogrām chāṅdī jamā karā dūṅgā."

10 Bādshāh ne apnī unglī se wuh angūṭhī utārī jo shāhī muhr lagāne ke lie istemāl hotī thī aur use Yahūdiyoṅ ke dushman Hāmān bin Hammadātā Ajājī ko de kar 11 kahā, "Chāṅdī aur qaum āp hī kī haiṅ, us ke sāth wuh kuchh kareṅ jo āp ko achchhā lage."

12 Pahle mahīne ke 13weṅ din[c] Hāmān ne shāhī muharrироṅ ko bulāyā tāki wuh us kī tamām hidāyāt ke mutābiq ḳhat likh kar bādshāh ke gawarnaroṅ, sūboṅ ke dīgar hākimoṅ aur tamām qaumoṅ ke buzurgoṅ ko bhejeṅ. Yih ḳhat har qaum ke apne tarz-e-tahrīr aur apnī zabān meṅ qalamband hue. Unheṅ bādshāh kā nām le kar likhā

[a] Aprail tā Maī.
[b] 7 Mārch, 473 q m.
[c] 17 Aprail.

gayā, phir shāhī angūṭhī kī muhr un par lagāī gaī. Un meṅ zail kā elān kiyā gayā.

13"Ek hī din meṅ tamām Yahūdiyoṅ ko halāk aur pūre taur par tabāh karnā hai, ḳhāh chhoṭe hoṅ yā baṛe, bachche hoṅ yā aurateṅ. Sāth sāth un kī milkiyat bhī zabt kar lī jāe." Is ke lie 12weṅ mahīne Adār kā 13wāṅ din[a] muqarrar kiyā gayā.

Yih elān tezrau qāsidoṅ ke zariye saltanat ke tamām sūboṅ meṅ pahuṅchāyā gayā 14tāki us kī tasdīq qānūnī taur par kī jāe aur tamām qaumeṅ muqarrarā din ke lie taiyār hoṅ.

15Bādshāh ke hukm par qāsid chal nikle. Yih elān Sosan ke qile meṅ bhī kiyā gayā. Phir bādshāh aur Hāmān khāne-pīne ke lie baiṭh gae. Lekin pūre shahr meṅ halchal mach gaī.

Mardakī Āstar se Madad Māṅgtā Hai

4 Jab Mardakī ko mālūm huā ki kyā huā hai to us ne ranjish se apne kapṛoṅ ko phāṛ kar ṭāṭ kā libās pahan liyā aur sar par rākh ḍāl lī. Phir wuh nikal kar buland āwāz se giryā-o-zārī karte karte shahr meṅ se guzarā. 2Wuh shāhī sahan ke darwāze tak pahuṅch gayā lekin dāḳhil na huā, kyoṅki mātamī kapṛe pahan kar dāḳhil hone kī ijāzat nahīṅ thī. 3Saltanat ke tamām sūboṅ meṅ jahāṅ jahāṅ bādshāh kā elān pahuṅchā wahāṅ Yahūdī ḳhūb mātam karne aur rozā rakh kar rone aur giryā-o-zārī karne lage. Bahut-se log ṭāṭ kā libās pahan kar rākh meṅ leṭ gae.

4Jab Āstar kī naukarāniyoṅ aur ḳhwājāsarāoṅ ne ā kar use ittalā dī to wuh saḳht ghabrā gaī. Us ne Mardakī ko kapṛe bhej die jo wuh apne mātamī kapṛoṅ ke badle pahan le, lekin us ne unheṅ qabūl na kiyā. 5Tab Āstar ne Hatāk Ḳhwājāsarā ko Mardakī ke pās bhejā tāki wuh mālūm kare ki kyā huā hai, Mardakī aisī harkateṅ kyoṅ kar rahā hai. (Bādshāh ne Hatāk ko Āstar kī ḳhidmat karne kī zimmedārī dī thī.)

6Hatāk shāhī sahan ke darwāze se nikal kar Mardakī ke pās āyā jo ab tak sāth wāle chauk meṅ thā. 7Mardakī ne use Hāmān kā pūrā

[a] 7 Mārch.

mansūbā sunā kar yih bhī batāyā
ki Hāmān ne Yahūdiyoṅ ko halāk
karne ke lie shāhī ḳhazāne ko kitne
paise dene kā wādā kiyā hai. 8Is
ke alāwā Mardakī ne ḳhwājāsarā
ko us shāhī farmān kī kāpī dī jo
Sosan meṅ sādir huā thā aur jis
meṅ Yahūdiyoṅ ko nest-o-nābūd
karne kā elān kiyā gayā thā. Us
ne guzārish kī, "Yih elān Āstar ko
dikhā kar unheṅ tamām hālāt se
bāḳhabar kar deṅ. Unheṅ hidāyat
deṅ ki bādshāh ke huzūr jāeṅ aur us
se iltijā karke apnī qaum kī sifārish
kareṅ."

9Hatāk wāpas āyā aur Mardakī kī
bātoṅ kī ḳhabar dī. 10Yih sun kar
Āstar ne use dubārā Mardakī ke pās
bhejā tāki use batāe, 11"Bādshāh
ke tamām mulāzim balki sūboṅ ke
tamām bāshinde jānte haiṅ ki jo bhī
bulāe baġhair mahal ke andarūnī
sahan meṅ bādshāh ke pās āe use
sazā-e-maut dī jāegī, ḳhāh wuh
mard ho yā aurat. Wuh sirf is sūrat
meṅ bach jāegā ki bādshāh sone kā
apnā asā us kī taraf baṛhāe. Bāt yih
bhī hai ki bādshāh ko mujhe bulāe
30 din ho gae haiṅ."

12Āstar kā paiġhām sun kar
13Mardakī ne jawāb wāpas bhejā,
"Yih na sochnā ki maiṅ shāhī
mahal meṅ rahtī hūṅ, is lie go
dīgar tamām Yahūdī halāk ho jāeṅ
maiṅ bach jāūṅgī. 14Agar āp is
waqt ḳhāmosh raheṅgī to Yahūdī
kahīṅ aur se rihāī aur chhuṭkārā
pā leṅge jabki āp aur āp ke bāp kā
gharānā halāk ho jāeṅge. Kyā patā
hai, shāyad āp isī lie malikā ban gaī
haiṅ ki aise mauqe par Yahūdiyoṅ
kī madad kareṅ."

15Āstar ne Mardakī ko jawāb
bhejā, 16"Ṭhīk hai, phir jāeṅ aur
Sosan meṅ rahne wāle tamām
Yahūdiyoṅ ko jamā kareṅ. Mere
lie rozā rakh kar tīn din aur tīn rāt
na kuchh khāeṅ, na pieṅ. Maiṅ bhī
apnī naukarāniyoṅ ke sāth mil kar
rozā rakhūṅgī. Is ke bād bādshāh
ke pās jāūṅgī, go yih qānūn ke
ḳhilāf hai. Agar marnā hai to mar
hī jāūṅgī."

17Tab Mardakī chalā gayā aur
waisā hī kiyā jaisā Āstar ne use
hidāyat kī thī.

Āstar Bādshāh aur Hāmān ko Dāwat Detī Hai

5 Tīsre din Āstar Malikā apnā
shāhī libās pahne hue mahal
ke andarūnī sahan meṅ dāḳhil huī.
Yih sahan us hāl ke sāmne thā

jis meṅ taḳht lagā thā. Us waqt
bādshāh darwāze ke muqābil apne
taḳht par baiṭhā thā. [2]Āstar ko
sahan meṅ khaṛī dekh kar wuh
ḳhush huā aur sone ke shāhī asā ko
us kī taraf baṛhā diyā. Tab Āstar
qarīb āī aur asā ke sire ko chhū
diyā. [3]Bādshāh ne us se pūchhā,
"Āstar Malikā, kyā bāt hai? Āp kyā
chāhtī haiṅ? Maiṅ use dene ke lie
taiyār hūṅ, ḳhāh saltanat kā ādhā
hissā kyoṅ na ho!"

[4]Āstar ne jawāb diyā, "Maiṅ ne āj
ke lie ziyāfat kī taiyāriyāṅ kī haiṅ.
Agar bādshāh ko manzūr ho to wuh
Hāmān ko apne sāth le kar us meṅ
shirkat kareṅ."

[5]Bādshāh ne apne mulāzimoṅ ko
hukm diyā, "Jaldī karo! Hāmān ko
bulāo tāki ham Āstar kī ḳhāhish
pūrī kar sakeṅ." Chunāṅche
bādshāh aur Hāmān Āstar kī
taiyārshudā ziyāfat meṅ sharīk
hue. [6]Mai pī pī kar bādshāh
ne Āstar se pūchhā, "Ab mujhe
batāeṅ, āp kyā chāhtī haiṅ? Wuh
āp ko diyā jāegā. Apnī darḳhāst
pesh kareṅ, kyoṅki maiṅ saltanat
ke ādhe hisse tak āp ko dene ke lie
taiyār hūṅ."

[7]Āstar ne jawāb diyā, "Merī
darḳhāst aur ārzū yih hai, [8]agar
bādshāh mujh se ḳhush hoṅ aur
unheṅ merī guzārish aur darḳhāst
pūrī karnā manzūr ho to wuh kal ek
bār phir Hāmān ke sāth ek ziyāfat
meṅ shirkat kareṅ jo maiṅ āp ke lie
taiyār karūṅ. Phir maiṅ bādshāh
ko jawāb dūṅgī."

Mardakī ko Qatl Karne ke lie Hāmān kī Taiyāriyāṅ

[9]Us din jab Hāmān mahal se niklā
to wuh baṛā ḳhush aur zindādil thā.
Lekin phir us kī nazar Mardakī par
paṛ gaī jo shāhī sahan ke darwāze
ke pās baiṭhā thā. Na wuh khaṛā
huā, na Hāmān ko dekh kar kāṅp
gayā. Hāmān lāl-pīlā ho gayā,
[10]lekin apne āp par qābū rakh kar
wuh chalā gayā.

Ghar pahuṅch kar wuh apne
dostoṅ aur apnī bīwī Zarish ko apne
pās bulā kar [11]un ke sāmne apnī
zabardast daulat aur muta'addid
beṭoṅ par sheḳhī mārne lagā. Us
ne unheṅ un sāre mauqoṅ kī fahrist
sunāī jin par bādshāh ne us kī izzat
kī thī aur faḳhr kiyā ki bādshāh
ne mujhe tamām bāqī shurafā aur
afsaroṅ se zyādā ūṅchā ohdā diyā
hai. [12]Hāmān ne kahā, "Na sirf
yih, balki āj Āstar Malikā ne aisī

ziyāfat kī jis meṅ bādshāh ke alāwā
sirf maiṅ hī sharīk thā. Aur mujhe
malikā se kal ke lie bhī dāwat
milī hai ki bādshāh ke sāth ziyāfat
meṅ shirkat karūṅ. 13Lekin jab
tak Mardakī Yahūdī shāhī mahal ke
sahan ke darwāze par baiṭhā nazar
ātā hai maiṅ chain kā sāṅs nahīṅ
lūṅgā."
14Us kī bīwī Zarish aur bāqī
azīzoṅ ne mashwarā diyā, "Sūlī
banwāeṅ jis kī ūṅchāī 75 fuṭ ho.
Phir kal subah-sawere bādshāh
ke pās jā kar guzārish kareṅ ki
Mardakī ko us se laṭkāyā jāe. Is ke
bād āp tasallī se bādshāh ke sāth jā
kar ziyāfat ke maze le sakte haiṅ."
Yih mansūbā Hāmān ko achchhā
lagā, aur us ne sūlī taiyār karwāī.

Bādshāh Mardakī kī Izzat Kartā Hai

6 Us rāt bādshāh ko nīnd na
āī, is lie us ne hukm diyā ki
wuh kitāb lāī jāe jis meṅ rozānā
hukūmat ke aham wāqiyāt likhe
jāte haiṅ. Us meṅ se paṛhā gayā
2to is kā bhī zikr huā ki Mardakī
ne kis tarah bādshāh ko donoṅ
ḳhwājāsarāoṅ Bigtānā aur Tarsh
ke hāth se bachāyā thā, ki jab
shāhī kamroṅ ke in pahredāroṅ ne
Aḳhaswerus ko qatl karne kī sāzish
kī to Mardakī ne bādshāh ko ittalā
dī thī. 3Jab yih wāqiyā paṛhā gayā
to bādshāh ne pūchhā, "Is ke ewaz
Mardakī ko kyā ezāz diyā gayā?"
Mulāzimoṅ ne jawāb diyā, "Kuchh
bhī nahīṅ diyā gayā."
4Usī lamhe Hāmān mahal ke
bairūnī sahan meṅ ā pahuṅchā thā
tāki bādshāh se Mardakī ko us sūlī
se laṭkāne kī ijāzat māṅge jo us ne
us ke lie banwāī thī. Bādshāh ne
sawāl kiyā, "Bāhar sahan meṅ kaun
hai?" 5Mulāzimoṅ ne jawāb diyā,
"Hāmān hai." Bādshāh ne hukm
diyā, "Use andar āne do."
6Hāmān dāḳhil huā to bādshāh
ne us se pūchhā, "Us ādmī ke lie
kyā kiyā jāe jis kī bādshāh ḳhās
izzat karnā chāhe?" Hāmān ne
sochā, "Wuh merī hī bāt kar rahā
hai! Kyoṅki merī nisbat kaun hai
jis kī bādshāh zyādā izzat karnā
chāhtā hai?" 7Chunāṅche us ne
jawāb diyā, "Jis ādmī kī bādshāh
ḳhās izzat karnā chāheṅ 8us ke lie
shāhī libās chunā jāe jo bādshāh
ḳhud pahan chuke hoṅ. Ek ghoṛā
bhī lāyā jāe jis kā sar shāhī sajāwaṭ
se sajā huā ho aur jis par bādshāh
ḳhud sawār ho chuke hoṅ. 9Yih

libās aur ghoṛā bādshāh ke ālātarīn afsaroṅ meṅ se ek ke sapurd kiyā jāe. Wuhī us shaḳhs ko jis kī bādshāh ḳhās izzat karnā chāhte haiṅ kapṛe pahnāe aur use ghoṛe par biṭhā kar shahr ke chauk meṅ se guzāre. Sāth sāth wuh us ke āge āge chal kar elān kare, 'Yihī us ke sāth kiyā jātā hai jis kī izzat bādshāh karnā chāhte haiṅ.'"

10 Aḳhaswerus ne Hāmān se kahā, "Phir jaldī kareṅ, Mardakī Yahūdī shāhī sahan ke darwāze ke pās baiṭhā hai. Shāhī libās aur ghoṛā mangwā kar us ke sāth aisā hī sulūk kareṅ. Jo bhī karne kā mashwarā āp ne diyā wuhī kuchh kareṅ, aur dhyān deṅ ki is meṅ kisī bhī chīz kī kamī na ho!"

11 Hāmān ko aisā hī karnā paṛā. Shāhī libās ko chun kar us ne use Mardakī ko pahnā diyā. Phir use bādshāh ke apne ghoṛe par biṭhā kar us ne use shahr ke chauk meṅ se guzārā. Sāth sāth wuh us ke āge āge chal kar elān kartā rahā, "Yihī us shaḳhs ke sāth kiyā jātā hai jis kī izzat bādshāh karnā chāhtā hai." 12 Phir Mardakī shāhī sahan ke darwāze ke pās wāpas āyā.

Lekin Hāmān udās ho kar jaldī se apne ghar chalā gayā. Sharm ke māre us ne muṅh par kapṛā ḍāl liyā thā. 13 Us ne apnī bīwī Zarish aur apne dostoṅ ko sab kuchh sunāyā jo us ke sāth huā thā. Tab us ke mushīroṅ aur bīwī ne us se kahā, "Āp kā beṛā ġharq ho gayā hai, kyoṅki Mardakī Yahūdī hai aur āp us ke sāmne shikast khāne lage haiṅ. Āp us kā muqābalā nahīṅ kar sakeṅge."

14 Wuh abhī us se bāt kar hī rahe the ki bādshāh ke ḳhwājāsarā pahuṅch gae aur use le kar jaldī jaldī Āstar ke pās pahuṅchāyā. Ziyāfat taiyār thī.

Hāmān kā Satyānās

7 Chunāṅche bādshāh aur Hāmān Āstar Malikā kī ziyāfat meṅ sharīk hue. 2 Mai pīte waqt bādshāh ne pahle din kī tarah ab bhī pūchhā, "Āstar Malikā, ab batāeṅ, āp kyā chāhtī haiṅ? Wuh āp ko diyā jāegā. Apnī darḳhāst pesh kareṅ, kyoṅki maiṅ saltanat ke ādhe hisse tak āp ko dene ke lie taiyār hūṅ."

3 Malikā ne jawāb diyā, "Agar bādshāh mujh se ḳhush hoṅ aur unheṅ merī bāt manzūr ho to merī guzārish pūrī kareṅ ki merī

aur merī qaum kī jān bachī rahe.
4Kyoṅki mujhe aur merī qaum ko
un ke hāth bech ḍālā gayā hai jo
hameṅ tabāh aur halāk karke nest-
o-nābūd karnā chāhte haiṅ. Agar
ham bik kar ġhulām aur launḍiyāṅ
ban jāte to maiṅ ḳhāmosh rahtī.
Aisī koī musībat bādshāh ko tang
karne ke lie kāfī na hotī."

5Yih sun kar Aḳhaswerus ne
Āstar se sawāl kiyā, "Kaun aisī
harkat karne kī jurrat kartā hai?
Wuh kahāṅ hai?" 6Āstar ne
jawāb diyā, "Hamārā dushman aur
muḳhālif yih sharīr ādmī Hāmān
hai!"

Tab Hāmān bādshāh aur malikā
se dahshat khāne lagā. 7Bādshāh
āg-bagūlā ho kar khaṛā ho gayā aur
mai ko chhoṛ kar mahal ke bāġh
meṅ ṭahalne lagā. Hāmān pīchhe
rah kar Āstar se iltijā karne lagā,
"Merī jān bachāeṅ" kyoṅki use
andāzā ho gayā thā ki bādshāh ne
mujhe sazā-e-maut dene kā faislā
kar liyā hai.

8Jab bādshāh wāpas āyā to kyā
deḳhtā hai ki Hāmān us sofe par
gir gayā hai jis par Āstar ṭek lagāe
baiṭhī hai. Bādshāh garjā, "Kyā yih
ādmī yihīṅ mahal meṅ mere huzūr
malikā kī ismatdarī karnā chāhtā
hai?" Jyoṅ hī bādshāh ne yih alfāz
kahe mulāzimoṅ ne Hāmān ke
muṅh par kapṛā ḍāl diyā. 9Bādshāh
kā ḳhwājāsarā Ḳharbūnāh bol uṭhā,
"Hāmān ne apne ghar ke qarīb sūlī
taiyār karwāī hai jis kī ūṅchāī 75 fuṭ
hai. Wuh Mardakī ke lie banwāī gaī
hai, us shaḳhs ke lie jis ne bādshāh
kī jān bachāī." Bādshāh ne hukm
diyā, "Hāmān ko us se laṭkā do."

10Chunāṅche Hāmān ko usī sūlī
se laṭkā diyā gayā jo us ne Mardakī
ke lie banwāī thī. Tab bādshāh kā
ġhussā ṭhanḍā ho gayā.

Aḳhaswerus Yahūdiyoṅ kī Madad Kartā Hai

8 Usī din Aḳhaswerus ne Āstar
Malikā ko Yahūdiyoṅ ke
dushman Hāmān kā ghar de diyā.
Phir Mardakī ko bādshāh ke sāmne
lāyā gayā, kyoṅki Āstar ne use batā
diyā thā ki wuh merā rishtedār hai.
2Bādshāh ne apnī unglī se wuh
angūṭhī utārī jo muhr lagāne ke
lie istemāl hotī thī aur jise us ne
Hāmān se wāpas le liyā thā. Ab us
ne use Mardakī ke hawāle kar diyā.
Us waqt Āstar ne use Hāmān kī
milkiyat kā nigarān bhī banā diyā.

3 Ek bār phir Āstar bādshāh ke
sāmne gir gaī aur ro ro kar iltamās
karne lagī, “Jo sharīr mansūbā
Hāmān Ajājī ne Yahūdiyoṅ ke
ḳhilāf bāndh liyā hai use rok deṅ.”
4 Bādshāh ne sone kā apnā asā Āstar
kī taraf baṛhāyā, to wuh uṭh kar
us ke sāmne khaṛī ho gaī. 5 Us
ne kahā, “Agar bādshāh ko bāt
achchhī aur munāsib lage, agar
mujhe un kī mehrbānī hāsil ho
aur wuh mujh se ḳhush hoṅ to
wuh Hāmān bin Hammadātā Ajājī
ke us farmān ko mansūḳh kareṅ
jis ke mutābiq saltanat ke tamām
sūboṅ meṅ rahne wāle Yahūdiyoṅ
ko halāk karnā hai. 6 Agar merī
qaum aur nasl musībat meṅ phaṅs
kar halāk ho jāe to maiṅ yih kis
tarah bardāsht karūṅgī?”

7 Tab Aḳhaswerus ne Āstar aur
Mardakī Yahūdī se kahā, “Maiṅ ne
Āstar ko Hāmān kā ghar de diyā.
Use ḳhud maiṅ ne Yahūdiyoṅ par
hamlā karne kī wajah se phāṅsī dī
hai. 8 Lekin jo bhī farmān bādshāh
ke nām meṅ sādir huā hai aur jis
par us kī angūṭhī kī muhr lagī hai
use mansūḳh nahīṅ kiyā jā saktā.
Lekin āp ek aur kām kar sakte haiṅ.
Mere nām meṅ ek aur farmān jārī
kareṅ jis par merī muhr lagī ho.
Use apnī tasallī ke mutābiq yoṅ
likheṅ ki Yahūdī mahfūz ho jāeṅ.”

9 Usī waqt bādshāh ke muharrir
bulāe gae. Tīsre mahīne sīwān kā
23wāṅ din[a] thā. Unhoṅ ne Mardakī
kī tamām hidāyāt ke mutābiq
farmān likh diyā jise Yahūdiyoṅ aur
tamām 127 sūboṅ ke gawarnaroṅ,
hākimoṅ aur ra’īsoṅ ko bhejnā thā.
Bhārat se le kar Ethopiyā tak yih
farmān har sūbe ke apne tarz-e-
tahrīr aur har qaum kī apnī zabān
meṅ qalamband thā. Yahūdī qaum
ko bhī us ke apne tarz-e-tahrīr aur
us kī apnī zabān meṅ farmān mil
gayā. 10 Mardakī ne yih farmān
bādshāh ke nām meṅ likh kar us
par shāhī muhr lagāī. Phir us ne
use shāhī ḍāk ke tezraftār ghoṛoṅ
par sawār qāsidoṅ ke hawāle kar
diyā. Farmān meṅ likhā thā,

11 “Bādshāh har shahr ke
Yahūdiyoṅ ko apne difā ke lie jamā
hone kī ijāzat dete haiṅ. Agar
muḳhtalif qaumoṅ aur sūboṅ ke
dushman un par hamlā kareṅ to
Yahūdiyoṅ ko unheṅ bāl-bachchoṅ
samet tabāh karne aur halāk karke

[a] 25 Jūn.

nest-o-nābūd karne kī ijāzat hai.
Nīz, wuh un kī milkiyat par qabzā
kar sakte haiṅ. 12Ek hī din yānī
12weṅ mahīne Adār ke 13weṅ din[a]
Yahūdiyoṅ ko bādshāh ke tamām
sūboṅ meṅ yih kuchh karne kī
ijāzat hai."
13Har sūbe meṅ farmān kī
qānūnī tasdīq karnī thī aur har
qaum ko is kī ḳhabar pahuṅchānī
thī tāki muqarrarā din Yahūdī apne
dushmanoṅ se intaqām lene ke lie
taiyār hoṅ. 14Bādshāh ke hukm par
tezrau qāsid shāhī ḍāk ke behtarīn
ghoṛoṅ par sawār ho kar chal paṛe.
Farmān kā elān Sosan ke qile meṅ
bhī huā.
15Mardakī qirmizī aur safed rang
kā shāhī libās, nafīs katān aur
arġhawānī rang kī chādar aur sar
par sone kā baṛā tāj pahne hue
mahal se niklā. Tab Sosan ke
bāshinde nāre lagā lagā kar ḳhushī
manāne lage. 16Yahūdiyoṅ ke lie
āb-o-tāb, ḳhushī-o-shādmānī aur
izzat-o-jalāl kā zamānā shurū huā.
17Har sūbe aur har shahr meṅ
jahāṅ bhī bādshāh kā nayā farmān
pahuṅch gayā, wahāṅ Yahūdiyoṅ
ne ḳhushī ke nāre lagā lagā kar
ek dūsre kī ziyāfat kī aur jashn
manāyā. Us waqt dūsrī qaumoṅ
ke bahut-se log Yahūdī ban gae.
Kyoṅki un par Yahūdiyoṅ kā ḳhauf
chhā gayā thā.

Yahūdī Badlā Lete Haiṅ

9 Phir 12weṅ mahīne Adār kā
13wāṅ din[b] ā gayā jab bādshāh
ke farmān par amal karnā thā.
Dushmanoṅ ne us din Yahūdiyoṅ
par ġhālib āne kī ummīd rakhī thī,
lekin ab is ke ulaṭ huā, Yahūdī
ḳhud un par ġhālib āe jo un se
nafrat rakhte the. 2Saltanat ke
tamām sūboṅ meṅ wuh apne apne
shahroṅ meṅ jamā hue tāki un
par hamlā kareṅ jo unheṅ nuqsān
pahuṅchānā chāhte the. Koī un
kā muqābalā na kar sakā, kyoṅki
dīgar tamām qaumoṅ ke log un se
ḍar gae the. 3Sāth sāth sūboṅ ke
shurafā, gawarnaroṅ, hākimoṅ aur
dīgar shāhī afsaroṅ ne Yahūdiyoṅ
kī madad kī, kyoṅki Mardakī kā
ḳhauf un par tārī ho gayā thā, 4aur
darbār meṅ us ke ūṅche ohde aur
us ke baṛhte hue asar-o-rasūḳh kī
ḳhabar tamām sūboṅ meṅ phail gaī
thī.

[a] 7 Mārch.

[b] 7 Mārch.

5Us din Yahūdiyoṅ ne apne
dushmanoṅ ko talwār se mār ḍālā
aur halāk karke nest-o-nābūd kar
diyā. Jo bhī un se nafrat rakhtā
thā us ke sāth unhoṅ ne jo jī
chāhā sulūk kiyā. 6Sosan ke qile
meṅ unhoṅ ne 500 ādmiyoṅ ko
mār ḍālā, 7-10nīz Yahūdiyoṅ ke
dushman Hāmān ke 10 beṭoṅ ko
bhī. Un ke nām Parshandātā,
Dalfūn, Aspātā, Porātā, Adaliyāh,
Arīdātā, Parmashtā, Arīsī, Aridī aur
Waizātā the. Lekin Yahūdiyoṅ ne
un kā māl na lūṭā.

11Usī din bādshāh ko ittalā dī
gaī ki Sosan ke qile meṅ kitne
afrād halāk hue the. 12Tab us ne
Āstar Malikā se kahā, "Sirf yahāṅ
Sosan ke qile meṅ Yahūdiyoṅ ne
Hāmān ke 10 beṭoṅ ke alāwā 500
ādmiyoṅ ko maut ke ghāṭ utār diyā
hai. To phir unhoṅ ne dīgar sūboṅ
meṅ kyā kuchh na kiyā hogā! Ab
mujhe batāeṅ, āp mazīd kyā chāhtī
haiṅ? Wuh āp ko diyā jāegā. Apnī
darḳhāst pesh kareṅ, kyoṅki wuh
pūrī kī jāegī." 13Āstar ne jawāb
diyā, "Agar bādshāh ko manzūr ho
to Sosan ke Yahūdiyoṅ ko ijāzat dī
jāe ki wuh āj kī tarah kal bhī apne
dushmanoṅ par hamlā kareṅ. Aur
Hāmān ke 10 beṭoṅ kī lāsheṅ sūlī se
laṭkāī jāeṅ."

14Bādshāh ne ijāzat dī to Sosan
meṅ is kā elān kiyā gayā. Tab
Hāmān ke 10 beṭoṅ ko sūlī se
laṭkā diyā gayā, 15aur agle din yānī
mahīne ke 14weṅ din[a] shahr ke
Yahūdī dubārā jamā hue. Is bār
unhoṅ ne 300 ādmiyoṅ ko qatl kiyā.
Lekin unhoṅ ne kisī kā māl na lūṭā.

16-17Saltanat ke sūboṅ ke bāqī
Yahūdī bhī mahīne ke 13weṅ din[b]
apne difā ke lie jamā hue the.
Unhoṅ ne 75,000 dushmanoṅ ko
qatl kiyā lekin kisī kā māl na lūṭā
thā. Ab wuh dubārā chain kā sāṅs
le kar ārām se zindagī guzār sakte
the. Agle din unhoṅ ne ek dūsre kī
ziyāfat karke ḳhushī kā baṛā jashn
manāyā. 18Sosan ke Yahūdiyoṅ ne
mahīne ke 13weṅ aur 14weṅ din
jamā ho kar apne dushmanoṅ par
hamlā kiyā thā, is lie unhoṅ ne
15weṅ din ḳhushī kā baṛā jashn
manāyā. 19Yihī wajah hai ki dehāt
aur khule shahroṅ meṅ rahne wāle
Yahūdī āj tak 12weṅ mahīne ke

[a] 8 Mārch.

[b] 7 Mārch.

14weṅ din[a] jashn manāte hue ek dūsre kī ziyāfat karte aur ek dūsre ko tohfe dete haiṅ.

Īd-e-Pūrīm kī Ibtidā

20 Jo kuchh us waqt huā thā use Mardakī ne qalamband kar diyā. Sāth sāth us ne Fārsī saltanat ke qarībī aur dūr-darāz ke tamām sūboṅ meṅ ābād Yahūdiyoṅ ko ḳhat likh die **21** jin meṅ us ne elān kiyā, "Ab se sālānā Adār mahīne ke 14weṅ aur 15weṅ din jashn manānā hai. **22** Ḳhushī manāte hue ek dūsre kī ziyāfat karnā, ek dūsre ko tohfe denā aur ġharīboṅ meṅ ḳhairāt taqsīm karnā, kyoṅki in dinoṅ ke daurān āp ko apne dushmanoṅ se sukūn hāsil huā hai, āp kā dukh sukh meṅ aur āp kā mātam shādmānī meṅ badal gayā."

23 Mardakī kī in hidāyāt ke mutābiq in do dinoṅ kā jashn dastūr ban gayā.

24-26 Īd kā nām 'Pūrīm' paṛ gayā, kyoṅki jab Yahūdiyoṅ kā dushman Hāmān bin Hammadātā Ajājī un sab ko halāk karne kā mansūbā bāndh rahā thā to us ne Yahūdiyoṅ ko mārne kā sab se mubārak din mālūm karne ke lie qurā banām pūr ḍāl diyā. Jab Aḳhaswerus ko sab kuchh mālūm huā to us ne hukm diyā ki Hāmān ko wuh sazā dī jāe jis kī taiyāriyāṅ us ne Yahūdiyoṅ ke lie kī thīṅ. Tab use us ke beṭoṅ samet phāṅsī se laṭkāyā gayā.

Chūṅki Yahūdī is tajrabe se guzare the aur Mardakī ne hidāyat dī thī **27** is lie wuh muttafiq hue ki ham sālānā isī waqt yih do din ain hidāyāt ke mutābiq manāeṅge. Yih dastūr na sirf hamārā farz hai, balki hamārī aulād aur un Ġhairyahūdiyoṅ kā bhī jo Yahūdī mazhab meṅ sharīk ho jāeṅge. **28** Lāzim hai ki jo kuchh huā hai har nasl aur har ḳhāndān use yād karke manātā rahe, ḳhāh wuh kisī bhī sūbe yā shahr meṅ kyoṅ na ho. Zarūrī hai ki Yahūdī Pūrīm kī Īd manāne kā dastūr kabhī na bhūleṅ, ki us kī yād un kī aulād meṅ se kabhī bhī miṭ na jāe.

29 Malikā Āstar bint Abīḳhail aur Mardakī Yahūdī ne pūre iḳhtiyār ke sāth Pūrīm kī Īd ke bāre meṅ ek aur ḳhat likh diyā tāki us kī tasdīq ho jāe. **30** Yih ḳhat Fārsī saltanat ke 127 sūboṅ meṅ ābād tamām

---

[a] Farwarī tā Mārch.

Yahūdiyoṅ ko bhejā gayā. Salāmatī
kī duā aur apnī wafādārī kā izhār
karne ke bād [31]malikā aur Mardakī
ne unheṅ dubārā hidāyat kī, “Jis
tarah ham ne farmāyā hai, yih īd
lāziman muta’ayyin auqāt ke ain
mutābiq manānī hai. Ise manāne
ke lie yoṅ muttafiq ho jāeṅ jis tarah
āp ne apne aur apnī aulād ke lie
rozā rakhne aur mātam karne ke
din muqarrar kie haiṅ.” [32]Apne is
farmān se Āstar ne Pūrīm kī Īd aur
use manāne ke qawāyd kī tasdīq kī,
aur yih tārīḳhī kitāb meṅ darj kiyā
gayā.

Mardakī Apnī Qaum kā Sahārā Banā Rahtā Hai

10 Bādshāh ne pūrī saltanat
ke tamām mamālik par
sāhilī ilāqoṅ tak ṭaiks lagāyā. [2]Us
kī tamām zabardast kāmyābiyoṅ
kā bayān ‘Shāhān-e-Mādī-o-Fāras
kī Tārīḳh’ kī kitāb meṅ kiyā gayā
hai. Wahāṅ is kā bhī pūrā zikr
hai ki us ne Mardakī ko kis ūṅche
ohde par fāyz kiyā thā. [3]Mardakī
bādshāh ke bād saltanat kā sab se
ālā afsar thā. Yahūdiyoṅ meṅ wuh
muazzaz thā, aur wuh us kī baṛī
qadar karte the, kyoṅki wuh apnī
qaum kī bahbūdī kā tālib rahtā aur
tamām Yahūdiyoṅ ke haq meṅ bāt
kartā thā.